Antologia SF 7

Antologia SF
volumul 7
Povestiri SF şi Fantasy

Kindle eBook: Cosimo, martie 2013

- versiune definitivă -
Selecţia textelor, corectura şi coperta: Cosimo

Cuprins:

David Gerrold
În zona de seism
(„In The Quake Zone”, 2006)

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

A doua zi după colapsul timpului, mi-am făcut pantofii. Chiar aveau nevoie de un lustru.

Nu ştiam că timpul colapsase, n-aveam s-o aflu decât peste nişte ani buni, peste nişte decenii… şi peste câteva luni de timp subiectiv. Crezusem pur şi simplu că fusese alt temposeism local.

Am luat un ziar – *The Los Angeles Mirror,* cu prima pagină de nuanţă cafenie – şi m-am instalat în unul dintre scaunele de piele cu spătar înalt din lustrageria de pe Hollywood Boulevard. Aveau şi alte ziare aici, *Herald, Examiner* şi *Times,* dar *Mirror* îl publica pe Pogo Possum în secţiunea de divertisment.

— Frumoşi pantofi, domnule, a comentat Roy şi s-a apucat imediat de treabă.

Nu mă cunoştea încă. Am deschis ziarul.

Nu trebuia să mă uit în ziare ca să ştiu data, mă găseam la sfârşitul anilor cincizeci, o ştiam *deja* după automobilele de pe bulevard – o gamă vastă din produsele masive de fier fabricate în Detroit: inevitabilele Chevrolet şi Ford, câteva Buick şi Oldsmobile, ocazionalul Cadillac ostentativ, câteva Mercury, dar printre ele erau presărate şi maşini care trezeau nostalgia, ca DeSoto, Rambler, Packard, Oldsmobile şi Studebaker. Nu puteai să vezi nici măcar un model străin, ci doar un flux strălucitor de monstruozităţi cromate care mârâiau pe carosabil, multe dintre ele pe două voci. Modelele mai recente începuseră să prezinte aripioare dorsale – evocarea avioanelor şi rachetelor, evoluţia ameţitoare a metalului, eticheta unui deceniu şi o fundătură industrială.

Mirror şi *The Examiner* dispăruseră ambele la sfârşitul anului 1958, poate la începutul lui 1959, dacă îmi aminteam bine, în urma unei tranzacţii secrete între editori. Domnul Chandler îi spusese domnului Hearst: „Eu nu mai public ediţia mea matinală, dacă nici tu nu mai publici ediţia ta de după-amiază. Haide să ne închidem gazetele şi să plecăm!”

Un automobil Edsel nou a trecut prin faţa mea – era clar, era anul 1958. Puteam de altfel să-i simt mirosul. La Hollywood, ziua se simţea apăsătoare. Smogul era îndeajuns de dens ca să-i poţi simţi gustul.

Sala companiei Warner oferea altă peliculă Cinerama itinerantă – a treia sau a patra, le pierdusem şirul. Eram ispitit să intru, fiindcă în zona asta temporală nu abundau aparatele de aer condiţionat. Într-o sală întunecată şi răcită ca un frigider, puteam să trec cu bine peste zenitul care se dilata. Totuşi, nu… era posibil să nu am timp suficient.

Ziarele anunţau că faliile temporale se deschiseseră spre nord până la Porter Ranch, azvârlindu-le pe Desi Arnaz şi Lucille Ball cu şapte ani în trecut, în zilele benzilor transportoare de ciocolată şi a tonicului Vitameatavegamin; spre est până la Boyle Heights unde fuseseră pierduţi zece ani şi unde clădirea DWP sclipitoare ca diamantul pierise, alături de faimoasa autostradă pe patru niveluri; spre sud până la Watts, acolo se zgâlţâise numai cu doi ani, dar dăduse îndărăt construcţia superbelor turnuri graţioase ale lui Simon Rodilla; iar spre vest complet până la Oceanul Pacific. Câteva ambarcaţiuni mici şi feribotul *Catalina* dispăruseră, dar un cuter nou şi strălucitor al Pazei de Coastă din anul 1963 pătrunsese în San Pedro. Tramvaiele Pacific Electric roşii şi mari continuau să scrâşnească spre San Fernando Valley. M-am întrebat dacă aş fi avut şansa să merg cu vreunul înainte să lovească replicile seismice.

Caltech prognozase câteva zile de replici ale seismului şi primarul avertizase populaţia să stea pe cât posibil în apropierea locuinţelor, pentru a evita şi alte discontinuităţi. Crucea Roşie improvizase adăposturi în câteva licee, pentru cei ale căror case dispăruseră sau erau acum ocupate de locuitori anteriori sau ulteriori.

Deja hoţii şi colecţionarii din viitor împânzeau bulevardul. Majoritatea erau îmbrăcaţi în blugi şi tricouri, dar se trădau prin tunsorile şi bărbile neîngrijite care atrăgeau atenţia, blugii sfâşiaţi şi tricourile pornografice. Goleau rafturile de la World Book şi News, cumpărând toate exemplarele pe care le puteau găsi din *Superman, Batman, Action* şi mai ales *Walt Disney's Comics,* cu ilustraţii de legendarul Carl Barks. De asemenea, revista *MAD;* cele mai valoroase erau numerele cu coperte desenate de Freas. După aceea, aveau să se deplaseze spre

vest, curăţind şi Collector's Books and Records şi Pickwick's. Cei deştepţi veneau cu bani-gheaţă. Cei foarte inteligenţi aduceau bani specifici epocii. Idioţii aveau carduri de credit şi carnete de cecuri. Puţine magazine acceptau deocamdată cardurile de credit şi niciunul nu recunoştea Visa sau MasterCard. În plus, nimeni nu mai accepta decât cecurile care fuseseră datate de bănci; majoritatea magazinelor învăţaseră asta din temposeismele anterioare.

Agenţia Harris – nu exista un Ted Harris, dar el avea o agenţie – se afla la etajul de deasupra lustrageriei; suiai pe scări, coteai la stânga şi mergeai până în capătul coridorului; pe sticlă nu scria niciun nume şi, de altfel, nu exista nicio sticlă. Uşa era masivă, din pin, ca un capac de coşciug şi vopsită în verde dintr-un motiv pe care nimeni nu şi-l mai putea reaminti, decât dintr-un cântec vechi: *What's that happenin' behind the green door...?* Unica identificare era un cartonaş pe care scria DOAR CU PROGRAMARE. Nu era adevărat, dar îi oprea pe întâmplătorii căutători de curiozităţi. Cheia mea continua să funcţioneze, deoarece broasca avea să fie schimbată abia în 1972; nu exista secretară şi prima cameră era ticsită cu cutii lunguieţe pline de fişe şi cu teancuri de dosare neclasate. Două dactilografe le catalogau. Au ridicat ochii doar pentru o secundă; dacă aveam cheie, însemna că eram de-al casei.

Georgia era încă dactilografă şi lucra după-amiezile; începuse de când era elevă la liceul Hollywood, la un kilometru vest şi două cvartale sud de locul acesta. Acum urma cursuri serale de management în business la colegiul Los Angeles City, tocmai în Vermont, la o intersecţie spre sud de Santa Monica Boulevard. Peste câţiva ani avea să fie o blondă frumoasă cu părul ca mierea, dar ea încă nu ştia asta şi nu intenţionam să risc o primă impresie proastă, vorbind prea devreme. M-am prefăcut că n-o cunoşteam. Şi nici n-o cunoşteam, nu încă.

Am trecut pe lângă ea şi am intrat în camera pe care o numeam „sală de şedinţe". Alte hârtii vechi şi două femei bătrâne. Cu chipuri zbârcite şi uscăţive, puteau să fi fost concurentele învinse într-un concurs de asemănare cu Vrăjitoarea de la Apus din *Vrăjitorul din Oz.* Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele avea probabil să întrebe: „Cine a ucis-o pe sora mea? Nu cumva tu?"

Am deschis portofelul, am dat să-mi arăt cartea de vizită, dar cea mai colbuită dintre ele mi-a făcut semn să trec.

— Te-am recunoscut… Aşteaptă. Stai.

Eu însă n-am recunoscut-o. Probabil că încă n-o întâlnisem. O iteraţie mai tânără a ei cunoscuse o iteraţie mai bătrână a mea. M-am întrebat cât de bine o cunoscuse. M-am întrebat dacă îmi voi aminti atunci întâlnirea aceasta. Cealaltă femeie a ieşit din cameră fără să spună niciun cuvânt. Mai bine; unii nu se simt în largul lor în jurul unui săltător prin timp. Nu călător, ci *săltător.* Cei care saltă prin timp, ca să deşire plasele încâlcite.

M-am aşezat. O masă de mahon întunecat, groasă şi grea. Un scaun capitonat cu piele, rămas de la ocupantul anterior al acestui birou, cineva care fusese mai apropiat de anii treizeci. Femeia a dispărut într-o odăiţă din spate. Am auzit hârşâitul unui taburet de lemn, zgomote de cutii mutate pe rafturi, o înjurătură înăbuşită, câtuşi de puţin a unei doamne. Peste câteva momente s-a întors şi a aruncat pe masă un plic mare, sigilat. L-am tras spre mine, l-am întors şi am scanat însemnările de pe el. Contract semnat în 1971, comutat temporal în 1957. Data de expirare a contractului: 1967. Stătuse aici numai un an, iar data de expirare avea să fie peste nouă ani.

Am auzit un zgomot. Am ridicat ochii. Femeia pusese pe masă o sticlă şi un pahar butucănos. Am răsucit sticla. Pe etichetă scria Glenfiddich. N-am recunoscut marca. M-am încruntat spre femeie. Ea a spus:

— Mă numesc Margaret. Astăzi este ziua în care guşti prima dată marca asta de scotch. Mai târziu îmi vei mulţumi pentru ea. Citeşte dosarul. Nu te grăbeşte nimeni, dar trebuie să-l laşi aici. Poftim un blocnotes, dacă ai nevoie să copiezi ceva. Contractul expiră peste nouă ani, aşa că deocamdată poţi să te familiarizezi cu el şi eventual să faci unele investigaţii. Mâine dimineaţă în jurul orei patru şi jumătate va fi o replică seismică. Mergi în Hollywoodul de Vest şi te va ricoşa mai aproape de data cuvenită. Ah, stai – mai e ceva.

A dispărut din nou şi de data aceasta am auzit zornăituri de chei pe un inel. Un sertar a fost deschis, nişte hârtii au fost deplasate, sertarul a fost închis. Ea a revenit cu o casetă pentru bani şi un carnet de cecuri de modă veche.

— Pot să-ţi dau numai trei sute de dolari cash, care vor fi buni şi în 1967. După colţ este o bancă şi până la ora închiderii

mai sunt două ore. O să-ţi dau un cec pentru alte şapte sute de dolari. În 1967, mai poţi să iei alţii. Fii însă atent: contul tău nu va creşte pentru o vreme. Ce act de identitate ai?

În trecut, în trecutul meu personal, îmi reînnoisem permisul de conducere pe cât de repede putusem după fiecare seism, dar acesta expiră după trei ani, iar un paşaport este valabil zece ani. Cozile de la paşapoarte erau de obicei mai rele decât la înmatriculări Auto, mai ales într-o zonă temporală fracturată, dar cu excepţia unei lacune de trei ani la începutul anilor şaptezeci, aveam paşapoarte valide de acum până la mijlocul anilor optzeci.

— E-n regulă, am încuviinţat.

M-am semnat şi am scris data de azi lângă linia următoare de pe exteriorul plicului, după care am rupt sigiliul de ceară. Era casant; stătuse un an pe raft, aşteptând ziua de azi, şi cine ştie cât mai trecuse până ajunsese în această zonă temporală. Nu eram foarte curios, în majoritate cazurile mele erau mărunte. Chestiile mari, chestiile faimoase, mergeau în general la agenţiile celebre, la cele de pe Wilshire Boulevard, din centru sau din Westwood. Competiţia era acerbă aici: opriţi-l pe Sirhan înainte să-l asasineze pe Robert Fitzgerald Kennedy, prindeţi-l pe Manson înainte de a se muta cu „familia” în ranchul Spahn, înhăţaţi-i pe strangulatorii din Hillside, aflaţi cine a ucis-o pe Black Dahlia, ajutaţi-l pe O.J. Simpson să-i găsească pe ucigaşii lui Ron şi Nicole… şi aşa mai departe.

Personajele celebre erau de fapt cazuri simple. Victimele erau cunoscute, la fel şi făptaşii. Agenţiile mari cunoşteau destul de bine mişcările ţintelor anterior comiterii crimelor. Totuşi majoritatea legilor fuseseră scrise înainte ca timpul să fi început să se deşire şi sistemul justiţiar nu era echipat pentru prevenire, ci numai pentru curăţenia *post factum.*

Iar apoi, într-o noapte fierbinte de august care încă nu se petrecuse, Charles „Tex” Watson a coborât din maşină pe Cielo Drive şi cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată de arbaletă din fibră de carbon, înainte să fi avut timp să-şi scoată arma din sacou. Fetele au început să ţipe şi alte două au fost săgetate – una în stern şi Sexie Sadie în cap. A treia fată, puştoaica din Kasabian, a luat-o la fugă, zbierând, şi un puşti roşcovan într-un Nash Rambler alb aproape că a călcat-o, fără să ştie vreodată că alternativa era de a-şi împrăştia creierii prin automobilul

părinţilor săi. N-am făcut-o eu, dar ştiam contractul, ştiam cine plătise pentru el. Aprobasem rezultatul.

Acela a fost momentul de cotitură. După aceea sistemul judiciar a învăţat să se adapteze la mandate preventive şi majoritatea făptaşilor cei mai răi erau în siguranţă, în custodie preventivă, cu săptămâni, sau chiar luni înainte să fi avut şansa de a-şi comite atrocităţile. Problema pedepsirii a devenit o problemă de pre-reabilitare – este posibil aşa ceva? Când îi putem lăsa liberi pe indivizii aceştia? Dacă îi vom mai lăsa vreodată… Avem dreptul să reţinem pe cineva pe temeiul că reprezintă un rău potenţial pentru alţii, chiar dacă nu s-a comis niciun delict? Problemele etice au fost dezbătute vreme de trei decenii. Nu ştiu încă în ce fel se rezolvă, ci doar că în cele din urmă se va obţine un acord instabil – ceva în sensul că nu mai există şanse secundare, se consumă prea mult timp (jocul de cuvinte este premeditat); o reexaminare judiciară a faptelor, un mandat semnat, şi nu, ei n-o numesc pre-pedeapsă. Este prevenirea finală.

Între timp, agenţiile mari au obţinut cazurile cu vedete – salvaţi-i pe Marilyn şi Elvis, salvaţi-i pe James Dean şi Buddy Holly, pe Nathalie Wood, Sal Mineo, Mike Todd, Lenny Bruce, RFK şi Jimmy Hoffa! Opriţi-l pe Ernest Hemingway din a suge glonţul din ţeavă şi opriţi-l pe Tennessee Williams din a muri înecat cu un dop de sticlă! Salvaţi-i pe Mama Cass, Jimi Hendrix, Jim Morrison, Janis Joplin şi John Lennon! Iar ulterior, pe Karina şi Jo-Jo Ray. Şi pe Michael Zone. Kelly Breen. Unele dintre numele acelea nu înseamnă încă nimic, nu vor însemna nimic mulţi ani; mărimea avansurilor spune totul… dar noi n-am căpătat cazurile respective. Ultimul pentru care am licitat a fost Ramon Novarro, care a fost bătut până la moarte cu propriul său vibrator de doi prostituaţi, dar n-am căpătat nici cazul acela; mai târziu, după scandalul cu Fatty Arbuckle, iar acela a fost oricum foarte vechi, toate cazurile de genul ăsta au trecut prin Societatea de Păstrare a Hollywoodului, finanţată de marile studiouri care aveau investiţii de protejat.

Nu, *celelalte* cazuri, cele mici, cele nerezolvate care se strecoară ca nisipul printre degete – acelea menţin în viaţă agenţiile mici. Majoritatea familiilor nu-şi pot permite onorarii de zeci sau sute de mii de dolari, aşa că se adresează agenţiilor micuţe, cu bănuţii strânşi în pumn, disperate după ajutor.

„Fetiţa mea a dispărut în iunie 1961, nu ştim ce s-a-ntâmplat, nimeni n-a găsit nicio urmă!”; „Vreau să-l opresc pe bărbatul care mi-a violat sora!” „Prietena mea a născut un copil. Spune că-i al meu. Puteţi opri concepţia?” „Prietenul meu a fost împuşcat în următoarea lună noiembrie şi poliţia n-are niciun indiciu.” „În copilărie, tatăl meu vitreg a abuzat de mine. Puteţi face astfel ca mama să nu-l întâlnească niciodată?”

În meseria asta existau o mulţime de amatori... şi destui care atacau cazurile pe cont propriu. Totuşi celor mai mulţi oameni nu le place să sară dintr-o zonă în alta; nu-i o călătorie dus-întors. Nu vrei să sfârşeşti într-un loc unde să n-ai nici casă, nici familie, nici slujbă. Cu toate acestea, unii încearcă. Uneori îşi rezolvă problemele, alteori creează nişte probleme şi mai mari. Este preferabil ca unele lucruri să fie lăsate în seama profesioniştilor.

Agenţia Harris avea trei, şase sau nouă agenţi de teren, în funcţie de momentul în care întrebai. Însă unii dintre ei erau acelaşi agent, neglijent (sau poate deliberat) sincronizat în timp. Eakins era un tip haios, toţi cei trei, de toate vârstele. Agenţia Harris nu-şi făcea reclamă, nu avea plăcuţă indicatoare pe uşă, n-avea nici măcar telefon – oricum, nu figura în cartea de telefoane; auzeai de ea de la prietenul unui prieten. Noi preluam cazurile despre care oamenii nu doreau să vorbească şi uneori le abordam în moduri despre care nici chiar noi nu vorbeam.

Ciocăneai la uşă şi dacă o făceai în modul cuvenit, te lăsau să intri. Georgia te instala în camera căreia îi spuneam „sală de şedinţe” şi, dacă-i plăcea cum arăţi, îţi oferea cafea sau ceai. Dacă nu avea încredere în tine, căpătai un pahar cu apă. Sau nimic. Îşi desfăşura interviurile ca un chirurg care îndepărtează aşchii de glonţ, extrăgând metodic detalii şi informaţii, cu atâta iscusinţă, încât nu ştiai niciodată că ţi se făcuse o incizie. În majoritatea cazurilor, nu promitea nimic, îşi petrecea restul zilei, şi poate alte două-trei zile, scriind un raport, trimiţând o dactilografă la Biblioteca Centrală sau la arhiva ziarului *Times.* Scotea pagini din cărţile de telefon, suna pentru a obţine informaţii despre permisul de conducere (dacă erau disponibile), ba chiar citea de câteva ori anunţurile din *L.A. Free Press.* În cea mai mare parte a timpului, personalul agenţiei se ocupa de aşa-numitul „serviciu de informare” – culegea informaţii dinaintea evenimentului, din timpul lui şi de după aceea; cu cât dosarul

era mai complet, cu atât misiunea era mai uşoară. Când lucram cu Margaret, misiunile erau de obicei uşoare. De obicei, nu întotdeauna.

Georgia a înlocuit-o pe Margaret în 1961, imediat după alegerea lui Kennedy. Margaret s-a retras la o fermă din Indio, imediat ce a simţit că Georgia era pregătită; ea condusese agenţia din 1939, fără să-i scape cel mai mic detaliu. A instruit-o pe Georgia şi a instruit-o bine. Puştoaica pornise de jos şi fusese excelentă, de când începuse ca dactilografă; după ce absolvise liceul Hollywood, se angajase cu normă întreagă şi în acelaşi timp făcuse colegiul Los Angeles City. Munca nu era teribil de grea, însă migăloasă. Margaret fusese disciplinată, dar Georgia era meticuloasă. O încânta provocarea. În plus, leafa era bună şi locul de muncă destul de aproape de casă pentru a merge pe jos la serviciu. Iar la sfârşitul zilei, îşi satisfăcuse spiritul de aventură fără să i se fi clintit vreun fir de păr din cap.

Dosarele demonstrau modurile lor diferite de abordare. Margaret nu scria niciodată nimic ce nu putea să confirme. Nu era imaginativă. Pe de altă parte, Georgia adăuga mereu o pagină sau două de sfaturi şi sugestii; propriile ei opinii despre cazul respectiv. Margaret n-o contrazicea. Învăţase să respecte intuiţia Georgiei. Şi eu învăţasem.

Plicul acesta era subţire, mai subţire ca de obicei. Conţinea însemnări din partea amândurora. Am recunoscut caligrafia precisă, cu floricele, a lui Margaret şi stilul mai lăbărţat al Georgiei. O dispariţie. Jeremy Weiss. Un puşti slăbănog. Ochelari. Păr creţ, negru. Ochi negri, chip rotund şi o expresie neterminată – încă nu-ţi puteai da seama cam ce adult ar putea deveni. Chelner, contabil, scenarist lipsit de noroc. Şaptesprezece ani şi jumătate. Familie bună. Note bune. Fără probleme cu părinţii. Dispăruse în vara anului 1968, undeva în West L.A. Nu fugise de acasă, maşina fusese găsită parcată pe Melrose, lângă La Cienega. Niciun semn de violenţă. Părinţii ticsiseră cartierul cu afişe. Poliţia solicitase ajutorul publicului. Sinagoga anunţase o recompensă pentru informaţii. Nimic, cazul rămăsese deschis şi nerezolvat. Niciun indiciu. Nimic de la care să porneşti. Dosarul era o listă a lucrurilor pe care nu le ştiam.

În cazul acesta existau două moduri în care puteam proceda: să-l urmăresc pe puşti sau să-l interceptez. Urmărirea prezintă riscuri. Uneori ajungi prea târziu, făptaşul este prea rapid şi

sfârşeşti prin a fi martor, nu erou. Agenţi de teren au fost acţionaţi în judecată pentru neglijenţă şi malpraxis, deoarece nu fuseseră îndeajuns de rapizi sau de inteligenţi, deoarece nu stopaseră crima. Intercepţia este mai bună. Dar asta înseamnă să opreşti victima de a mai ajunge la întâlnirea cu moartea. Şi asta înseamnă că făptaşul nu mai este niciodată identificat.

Interceptarea cea mai uşoară este un cauciuc spart sau chiar o mai puţin convenabilă bară de protecţie îndoită. Asta poate să întârzie pe cineva între cincisprezece şi patruzeci şi cinci de minute. De obicei este suficient pentru a salva o viaţă. Majoritatea cazurilor pe care le căpătăm sunt evenimente de oportunitate. Îndepărtezi oportunitatea şi evenimentul nu se mai petrece… sau implică altă persoană. Asta-i alta dintre problemele interceptării preventive. Nu opreşte întotdeauna ghinionul, ci de cele mai multe ori îl împinge în următoarea oportunitate convenabilă. Nu-mi place chestia asta.

Dacă-mi daţi un caz în care făptaşul este cunoscut din timp, pot face rost de un mandat. N-am nicio problemă în a doborî un bine-cunoscut băiat rău. Nu trebuie să fiu amabil, nu trebuie să lucrez curat. Şi sunt momente când realmente nu-mi doresc nici una, nici alta. Însă dacă primesc un caz nerezolvat, este ca şi cum aş jongla cu nişte grenade. Uneori victima este adevăratul făptaş. Te murdăreşti. Poţi să fii rănit.

Însă cazul acesta – mi-am ascultat de alarma interioară, care se declanşează întotdeauna când ceva nu miroase cum trebuie – îl simţeam altfel, deşi nu puteam să explic motivul. Aveam o presimţire, o intuiţie, o senzaţie – spuneţi-i cum doriţi – că nu era decât un fir deşirat, desprins din altceva. Din ceva mai rău. Ca puştiul ăla roşcovan care nu murise pe 9 august şi care nu fusese decât o notă de subsol a cazului principal.

Gândiţi-vă un minut! Hollywoodul este plin de băieţi-bărbaţi. Coboară naivi şi disperaţi din autobuze. Sunt ţinte uşoare pentru tot soiul de oportunişti. Au împlinit şaisprezece ani şi deţin permis de conducere, dar încă n-au ajuns la isteţimea necesară supravieţuirii în marile oraşe. Sosesc aici atraşi de promisiunile unei zile provocatoare. Aparent este fascinaţia bulevardului, unde filmele pe ecran panoramic înconjoară spectatorii; librăriile care abundă în cunoaştere, cu poliţele trosnind sub volume despre ani uitaţi; cluburile de jazz pline de fum, magazinele de discuri luminate fluorescent şi vitrinele cu lenjerie ţipătoare;

acestea sunt locşoarele stranii în care poţi să găseşti postere de filme, scenarii, obiecte de recuzită, mementouri, truse de machiaj, costume desperecheate… iar ei vin din toate suburbiile înconjurătoare, căutând prilejuri de a-şi stârni emoţii puternice. Uneori îşi caută prieteni, alţi tineri ca ei, alteori caută fără sfială posibilitatea de a face sex. Cu târfe, cu ştioalfe, între ei. Cu oricine. Peste câţiva ani, vor căuta droguri.

În realitate, se caută pe sine. Pentru că sunt neformaţi, neterminaţi. Şi nu există nimeni care să le ofere indicii, deoarece nimeni nu mai deţine vreun indiciu. Indiferent ce ar fi fost cândva lumea, ea nu şi-a încheiat colapsul, iar ceea ce o va înlocui nu şi-a terminat drumul mătăhăit spre Betleem. Aşa că dacă ei vin aici, pe bulevard, pentru a se căuta, fiindcă acesta pare a fi centrul, fiindcă aici pare a se întâmpla totul, atunci caută într-un loc greşit, deoarece nimeni nu s-a găsit vreodată în Hollywood, nici gând! Mult mai adesea, ei îşi pierd până şi personalitatea neformată pe care o deţinuseră.

Nu-i poţi salva pe Marilyn şi Elvis, pentru că ei nu există, n-au existat niciodată – n-a existat nimic altceva decât haznaua visurilor altor oameni revărsată peste două suflete amărâte care au avut nenorocul de a sfârşi în faţa unui obiectiv sau a unui microfon. Iar de aşa ceva nu poţi să salvezi pe nimeni. Hollywood are nevoie de o etichetă de avertisment. Ca pachetul ăla de ţigări pe care l-am văzut în viitor. „Atenţie, rahatu' ăsta te va ucide!"

Jeremy Weiss nu era un fugar. Nu se potrivea cu profilul respectiv. Şi n-a sfârşit într-o pubelă; corpul nu i-a fost găsit niciodată. Nu se prostitua şi nici nu se droga. Mă îndoiam că s-ar fi sinucis. M-am gândit că era probabil destinat unui mormânt anonim undeva deasupra lui Sunset Boulevard, poate în versantul unei coline, una dintre ramificaţiile acelea din Laurel Canyon care şerpuiesc la nesfârşit, până ce intră finalmente pe drumuri de pământ cu o singură bandă care seamănă cu nişte cicatrice. A întâlnit pe cineva, o cunoştinţă întâmplătoare, ştiu eu un loc unde se ţine o petrecere, sau hai la mine acasă…

Aşa că da, probabil că-l puteam salva pe puştiul acesta din faţa expresului de marţi, dar asta nu însemna că l-aş fi oprit din a se întinde din nou pe şine în seara de miercuri. Sau dacă nu pe el, atunci poate pe Steve din El Segundo, ori pe Jeffrey din

Van Nuys. Majoritatea dispariţiilor treceau neraportate, neobservate. Nu însă şi aceasta.

Margaret s-a aşezat în faţa mea. A pus un al doilea pahar pe masă, şi-a turnat două degete, apoi a turnat două degete pentru mine.

O cunoşteam doar din munca ei – dosarele pe care mi le trecuse Georgia în viitor. Margaret era obsedant de meticuloasă; adnota totul despre fiecare caz, inclusiv tăieturile din ziare, rapoartele poliţiei când putea să facă rost de ele şi ocazionalele interviuri cu martori. Parcurgând dosarul, citindu-i notiţele, sfaturile şi sugestiile, era ca şi cum l-aş fi avut permanent îndărătul meu pe invizibilul iepure Harvey, înalt de doi metri.

Azi însă era prima dată când o întâlnisem de fapt pe Margaret şi mi-am ţinut gura, încă judecând ce să spun. Trebuia oare să-i mulţumesc pentru cazurile pe care aveam să le rezolv în viitor? Dorea să ştie cum se rezolvaseră cazurile acelea? I-ar fi afectat cumva rapoartele, dacă ar fi ştiut care piste fuseseră inutile şi care dăduseră roade? Avansăm spre căsuţa „Mergi mai departe”, sau mergem direct la închisoare? Întrebarea reală era: ar fi trebuit să introducem avertismente în dosare? Ai grijă la Perry, i-o puţulică inofensivă, dar costisitoare; fereşte-te de Chuck Hunt, cronovorul; nu te apropia de Conway, hoţul cel mai mare; şi mai ales fii cu ochii-n patru după Maizlish, distrugătorul! Ar fi trebuit s-o-ntreb?...

— Nu vorbi, a spus ea. N-ai nevoie să ascult nimic din ceea ce ai avea să-mi spui. Am auzit deja totul. Acum voi vorbi eu, fiindcă eu deţin informaţiile de care ai nevoie.

A împins paharul spre mine.

L-am adulmecat. Mirosea bine. În mod normal, nu beau scotch. Prefer bourbonul. Acesta însă era altfel, mai uşor şi mai amărui. Perfect, pot să beau scotch.

— Se-ntâmplă ceva, a zis ea.

Am aşteptat-o să continue. Asta-i o şmecherie. Nu vorbi. Pur şi simplu, stai şi aşteaptă. Oamenii nu pot suporta tăcerea. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât tăcerea devine mai insuportabilă. În scurt timp ei trebuie să spună ceva, numai pentru a o sfâşia. Lasă în aer o întrebare şi aşteaptă... îşi va găsi răspunsul. Cu excepţia cazului când cel din faţa ta joacă acelaşi joc. Atât doar că Margaret nu juca niciun joc.

Şi-a băut scotch-ul, până la fund, a pus paharul jos şi m-a privit din partea cealaltă a mesei.

— Făptaşii încep să-şi dea seama, a rostit ea. A tăcut o clipă, pentru ca eu să înţeleg cuvintele fără echivoc. Este vorba de temposeisme. Făptaşii utilizează hărţi seismice publice pentru a evita să fie capturaţi. Sau pentru a comite delictele cu mai multă grijă. Ricoşează înainte, înapoi, în lateral. Ei le spun metroul timpului. Poliţia din Los Angeles a prins pentru a treia oară clanul Manson. De fiecare dată, mai devreme. Acum se vorbeşte despre posibila legalizare a avorturilor preventive. Să-i oprească pur şi simplu să se mai nască. Deocamdată nu-i nimic sigur. Judecătorii încă se află într-o dispută. Chestia este că trebuie să fii atent. Mai ales cu cazuri ca ăsta, unde nu avem nicio informaţie. Făptaşii ştiu întotdeauna mai multe decât investigatorii despre delict. Cu cât făptaşii ştiu mai multe, cu atât sarcina devine mai grea. Dacă există şi publicitate în jurul cazului, ei devin periculoşi. Am şi o veste bună. Caltech a cartografiat temposeismele. De treizeci de ani, au pus aparate prin toată ţara şi avem acum harta lor cea mai recentă. Cea pe care n-au făcut-o publică. Ne-a costat bani serioşi şi vreo două felaţii.

A derulat pe masă un pergament; semăna cu o ediţie ieftină de Torah, mai mică, dar nu mai puţin detaliată.

— Se întinde din 1906 tocmai până în 2111, deocamdată. Sunt notate toate seismele şi replicile seismice mari – acelea sunt cele publice, pe care le cunosc şi făptaşii. Aici însă, a bătut cu degetul în pergament, sunt şi toate cele mici. *Ăsta* este avantajul tău. Majoritatea oamenilor nu sesizează cutremurele mici, cele neobservabile. Cunoşti senzaţia aceea când îţi spui întruna că-i luni, când de fapt e duminică? Acela este un seism de o zi. Sau când după ce ai şofat timp de o oră, nu-ţi mai aminteşti nimic din ultimii cincisprezece kilometri? Sau când eşti la serviciu de opt ore şi încă mai ai şapte ore de lucru? Sau când ieşi să dai o raită prin cluburi şi seara se termină brusc, chiar înainte să fi început cu adevărat? Toate sunt seisme atât de mici, încât nu le percepi, iar dacă cumva le observi, te gândeşti că-i numai problema ta. Însă Caltech le-a cartografiat, a notat epicentrele, îţi poate spune aproape până la secundă cât de departe în trecut sau în viitor ricoşează fiecare cutremur. Vezi săgeţile? Poţi să trasezi o traiectorie temporală de aici şi până la

în vecii vecilor… de fapt, până în 2111, în funcţie de traiectoriile locale pe care le alegi. Probabil că în viitor au hărţi şi mai complete, dar deocamdată nu le putem obţine. Ne aşteptăm ca Eakins să ne trimită în trecut nişte copii, dar până acum n-a sosit nimic – nu atât de departe în trecut. Ar fi trebuit totuşi să fi ajuns deja în 1967. De aceea, imediat ce ajungi acolo, vino aici la birou. Eu n-o să mai fiu, am ieşit deja la pensie, dar Georgia va avea tot ce-ţi trebuie. O s-o accelerăm puternic imediat după alegerea lui Kennedy. Ideea este că harta asta îţi oferă mai multă manevrabilitate. Ai grijă de ea ca ochii din cap. Ar fi un dezastru dacă un făptaş ar pune mâna pe ea. De aceea este imprimată pe hârtie specială, care se înnegreşte după douăzeci de minute de expunere la raze ultraviolete.

A rulat pergamentul, l-a introdus într-un tub, l-a astupat şi mi l-a întins.

— Bun! Du-te la bancă, cinează şi după aceea du-te în zona seismică. Ai o rezervare la motelul Farmer’s Daughter. În felul acesta vei fi la jumătate de cvartal de epicentru. Poţi să dormi liniştit peste noapte. Georgia te va vedea aici în 1967.

Am cumpărat nişte comicsuri de la standul de reviste Las Palmas şi le-am vârât în servietă; mai colecţionez şi eu câte ceva, chestii mai bizare, în principal pentru când o să ies la pensie. Dar nu doar comicsuri. Păpuşi Barbie, soldăţei G.I. Joe, maşinuţe Hot Wheels, cutiuţe Pez pentru bomboane, chestii de-astea. Şi economisesc pentru o călătorie în trecut în 1938 – sper să pot cumpăra nişte acţiuni IBM.

Farmer’s Daughter arată neaşteptat de bine. Se află pe Fairfax, foarte aproape de Farmer’s Market. Bineînţeles, încă nu este Farmer’s Daughter, dar va fi în 1967.

Iau cheia de la recepţie, controlez camera, controlez patul, mă gândesc la o târfă. Am numărul de telefon al unei firme cu dame de companie, care îşi va începe activitatea peste vreun an, dar nu-i o idee bună. Poate să existe un anteseism. Aproape cu certitudine va fi un anteseism. Nu-i cinstit pentru fată.

De aceea mă mulţumesc să beau ceva la bar. Este aproape pustiu. Doar barmanul şi cu mine. Pe el îl cheamă Hank. Îl întreb la ce oră termină, crede că mă dau la el, îmi zâmbeşte larg şi prietenos, dar eu spun, nu, mulţumesc. Termin şi plec spre casă. Diseară are loc un temposeism, o replică. El strânge din umeri. A fost prins deja în două seisme. Acum nu mai ţine nici măcar o

pisică. Tot ce-i important păstrează într-o geantă, lângă uşă. La fel ca mine.

Puţini din afara oraşului mai vizitează în prezent L.A.; nu vor să rişte posibilitatea dislocării temporale, de a se trezi la un an sau la zece ani depărtare de familiile lor. Însă alţii vin în mod deliberat în L.A., sperând să aibă parte de un cutremur spre trecut, care să-i ajute să preîntâmpine un eveniment teribil din viaţa lor. Unii reuşesc, alţii nu. Alţii au liste întocmite meticulos cu evenimente sportive şi fluctuaţii bursiere; se aşteaptă să se îmbogăţească pe baza cunoştinţelor lor. Unii se îmbogăţesc, alţii nu.

Adorm în faţa televizorului, privindu-l pe Jack Paar în *The Tonight Show.* Mă trezesc şi este ultima săptămână din aprilie 1967. Smogul este acelaşi, automobilele sunt mai mici şi văd mai mulţi adolescenţi la volan; ca aspect pozitiv, fustele sunt mult mai scurte. Însă vechiul meu costum maro este desuet. Iar maşina este evident demodată – un Chevrolet din 1956. Dovezi evidente că sunt un săltător prin timp.

Am luat micul dejun în piaţă, fructe proaspete, încă nu prea scumpe, apoi am revenit spre bulevard. Santa Monica Boulevard era acum un circ ţipător de librării pentru adulţi, cinematografe XXX şi saloane pentru masaj. Toate clădirile semănau cu nişte târfe boite strident.

Hollywood Boulevard era şi mai rău. Aroma de beţişoare parfumate era aproape îndeajuns de puternică pentru a acoperi smogul. Hainele se transformaseră în uniforme, cu adolescenţi de ambele sexe purtând pantaloni strâmţi şi cămăşi în culori aprinse – nu erau încă hippy, dar aproape. Apăruseră primii pantaloni evazaţi şi Flower Children tocmai înmugureau. Vara iubirii era pe punctul de a începe.

Câteva vitrine afişau anunţuri pentru excursii temporale şi hărţi ale seismozonelor; probabil că era o afacere mai bună decât să ofere hărţi spre reşedinţele vedetelor de film. Am remarcat câteva chipuri familiare – un cârd mic de colecţionari de comicsuri – care se îndreptau către standul de reviste de pe Cahuenga; erau probabil primii clienţi ai hărţilor seismice.

Roy continua să lustruiască pantofi; era cu doisprezece ani mai vârstnic, dar la fel de isteţ şi la fel de iute.

— Pantofii arată bine, domnule Harris, mi-a spus când am intrat.

Ne spune la toţi „domnul Harris”. Nimeni nu l-a corectat vreodată. Poate că era felul lui de a ţine evidenţa. Ştia cine eram, dar niciodată nu punea întrebări şi niciodată nu oferea sfaturi. Le ţinea pentru el. Uneori însă îi îndrepta pe oamenii potriviţi către birou, iar alteori îi îndruma greşit pe alţii. „Ce căutaţi dumneavoastră, domnule, nu-i pe scara aia!” La răstimpuri, Georgia cobora treptele şi-i dădea un plic. Nu spunea niciodată pentru ce. Eu bănuiam că era alt lucru pe care-l învăţase de la Margaret.

Biroul fusese renovat; acum era mai degrabă în nota Georgiei. Toate maşinile de scris erau IBM Selectric. Fişete noi, un fotocopiator Xerox, ba chiar şi un fax. Odăiţa fusese zugrăvită în albastru-deschis, cu garnituri albe, iar teancurile de cutii şi dosare dispăruseră, înlocuite de rafturi din stejar. Majoritatea dosarelor fuseseră mutate în biroul de alături, pe care-l închiriaserăm în 1961, când contabilul murise în cele din urmă. Aveau să treacă alte decenii până să avem toate informaţiile acelea pe hard diskuri şi discuri optice. În centrul camerei rămăseseră aceeaşi masă de mahon masiv şi scaunele tapiţate în piele, însă arătau mult mai uzate.

Georgia mă aştepta. A aruncat pe masă acelaşi plic, a dus altă sticlă de Glenfiddich, două pahare şi noul Torah de buzunar. I l-am înmânat pe cel vechi, împreună cu puţinele comori pentru colecţionari pe care le cumpărasem din 1958. Le-a depozitat pentru mine.

— Aruncă-ţi costumul ăsta, mi-a spus. Ţi-am cumpărat unul nou, gri-închis. Este în dulap. Ajustat pe măsura ta. Citeşte dosarul, au apărut informaţii noi.

S-a întins spre sticlă.

— Nu aşa devreme, mulţumesc.

Semnam deja plicul. În ultimii doisprezece ani, dosarul mai fusese accesat doar de trei ori. De două ori de Margaret, o dată de Georgia. Era însă în mod evident mai gros.

Se adăugase acum un teanc de tăieturi din ziare. Nu despre Jeremy Weiss, ci despre o duzină de *alţi* tineri. Am verificat mai întâi datele. Din iunie 1967 până în septembrie 1974. Georgia alcătuise un fel de tabel. Dispăruseră minimum treisprezece băieţi. Jeremy Weiss era al treilea. Al treilea despre care ştiam noi. Nu m-a surprins. Bănuiam că mai existau şi alţii.

Nu eram obligaţi să investigăm dispariţiile altora; Weiss era singurul pentru care aveam contract. Însă dacă dispariţiile erau asociate… dacă aveau un autor comun, atunci găsirea lui l-ar fi salvat nu doar pe Weiss, ci şi încă o duzină de tineri. Acţiune preventivă. Dar numai dacă dispariţiile erau conectate între ele. Noi trebuia să-l monitorizăm – să-l *salvăm* – pe Weiss. Pentru orice eventualitate.

Am citit tăieturile din ziare, fără grabă, cu grijă. De trei ori. Similitudinile erau deprimante. Georgia a trimis după sendvişuri. După prânz, s-a aşezat lângă mine – folosise din nou parfumul Jasmine, sau poate încă îl mai folosea, sau poate îl utilizase pentru prima dată – şi mi-a arătat corespondenţele pe care le sesizase. Victima cea mai tânără avea cincisprezece ani, dar era solid pentru vârsta sa; cel mai vârstnic dispărut avea douăzeci şi trei de ani, însă părea de optsprezece.

Ultimul articol din plic era o hartă a Los Angelesului de Vest cu X-uri roşii ce marcau ultimele locuri în care fuseseră văzute victimele; apartamentul, slujba, locul unde fusese descoperit automobilul sau ultima persoană care-i văzuse în viaţă. La nord de Sunset nu exista niciun X, şi nici la sud de Third Street. Punctul vestic cel mai îndepărtat era Doheny, cel estic era capătul opus al Vine Street. Suprafaţa era destul de mare, însă în acelaşi timp destul de clar conturată.

— Vreau să observi ceva, a spus Georgia.

A urmărit cu degetul o zonă marcată cu evidenţiator galben. Toate X-urile roşii se aflau în interiorul ei, sau foarte aproape de linia galbenă, cu o singură excepţie – cel din estul lui Vine.

— Ia uită-te, a bătut ea cu unghia în hârtie. Ăsta-i Hollywoodul de Vest. L-ai văzut?

— Am trecut prin el chiar azi-dimineaţă.

— Ai auzit vreodată de *Fanny Hill?*

— Ce-i acesta, un parc din Boston?

— Slăbuţă glumă. Să nu-ţi abandonezi slujba. Este un roman scris de John Cleland. Subintitulat *Memoriile unei femei uşoare.* Are valoare socială pozitivă. Acum.

— Scuză-mă, nu-nţeleg.

— John Cleland s-a născut în 1710. A lucrat pentru East India Company, dar n-a câştigat cine ştie ce bani. Între anii 1748 şi 1749 a fost întemniţat în închisoarea Fleet pentru datornici. Acolo a scris sau a rescris un roman intitulat *Fanny Hill.* Este

conceput sub forma unor epistole adresate de Fanny altei femei şi în general este considerat prima operă pornografică din limba engleză, al cărei impact literar rezultă din metaforele sexuale elaborate şi din limbajul eufemistic.

— Şi asta-i important pentru că?…

— Pentru că anul trecut – în 1966 – Tribunalul Suprem SUA a declarat că nu-i o carte obscenă. (Georgia n-a aşteptat să mă încrunt nedumerit.) În anul 1957, în procesul dintre Roth şi SUA, Tribunalul Suprem a decretat că obscenitatea nu se încadrează în domeniul libertăţii expresiei sau presei, protejată prin Constituţie, nici potrivit primului articol, nici potrivit clauzei respective din articolul paisprezece. Tribunalul Suprem a susţinut condamnarea unui librar care vânduse şi expediase prin poştă o carte obscenă, broşuri şi pliante cu conţinut obscen. În anul 1966, în procesul dintre Cleland şi statul Massachusetts, Tribunalul a revenit asupra deciziei sale anterioare pentru a clarifica definiţia obscenităţii. După verdictul din cazul Roth, pentru ca o operă literară să fie considerată obscenă, cenzorii trebuie să demonstreze că lucrarea se adresează libidoului, că este ofensivă în mod evident şi nu are nicio valoare socială pozitivă. Acest ultim aspect este cel important, deoarece Tribunalului nu i s-a putut demonstra că *Fanny Hill* nu ar avea valoare socială pozitivă. Se poate susţine că romanul este un document istoric, care prezintă o imagine deformată şi adesea satirică a obiceiurilor din Londra secolului al XVIII-lea, tot aşa cum *Satyricon* de Petronius prezintă o imagine deformată şi adesea satirică a Romei antice; de aceea, se poate susţine cu destul temei că pornografia constituie un unghi de vedere aparte asupra moralităţii epocii sale. În felul acesta, are valoare socială şi nu poate fi declarată obscenă.

— Valoare socială pozitivă…

— Exact! După verdictul *Fanny Hill,* pornografia a devenit o industrie. Dacă un editor poate pretinde valoare socială pozitivă, lucrarea este legală. O carte cu imagini erotice şi câteva citate din Shakespeare… Un film sexual prefaţat de un medic sau de un actor care joacă rolul unui medic… Este un dans erotic cu evantaie, pe care nu-l vizionezi pentru a vedea evantaiele. Pornografii vor testa mulţi ani limitele legii. Evantaiele vor deveni tot mai mici.

— Bun, şi ce legătură au toate astea cu Hollywoodul de Vest?

— Ajung şi acolo. În următorul deceniu, aplicarea legilor obscenităţii va fi lăsată în seama comunităţilor locale. Vor urma ani de dezbateri. Nimic nu va fi clar sau cert, deoarece definiţia obscenităţii va fi determinată de standardele comunităţilor locale. Şi argumentul respectiv va fi doborât în cele din urmă. La un moment dat, problema valorii sociale pozitive devine discutabilă, pentru că nu poate fi aplicată legal. Cum o defineşti? Acela va fi sfârşitul legilor anti-obscenitate. În clipa de faţă însă, în prezent, totul este legat de standardele comunităţilor locale.

— Iar Hollywoodul de Vest este o comunitate locală?...

— Este o comunitate *independentă,* a spus Georgia. Nu face parte din Los Angeles. Nu este un oraş. Este o gaură uriaşă în mijlocul oraşului. Poliţia Los Angeles nu are nicio autoritate în interiorul acelei zone galbene. Poliţiştii nu acţionează acolo. Singura instituţie de aplicare a legii este Departamentul Şerifului districtului L.A. Prin urmare, nu există o comunitate şi nu există standarde. Este Vestul Sălbatic.

— Hm, am mormăit.

— Exact, a încuviinţat ea. Nu se aplică niciuna dintre ordonanţele municipale. Numai cele districtuale. Iar districtul este mult mai puţin explicit în privinţa pornografiei. Aşa că există librării. Şi multe altele... Districtul nu are restricţii zonale specifice sau statute care să reglementeze saloanele de masaj, magazinele cu obiecte sexuale şi alte afaceri orientate spre adulţi. Toată zona colcăie de oportunişti şi delincvenţi. Uite...

A scos altă hartă. Aceasta arăta un coridor de X-uri roşii care se întindeau de-a lungul Santa Monica Boulevard, cu câteva risipite pe Melrose.

— Ce-i asta?

— Afacerile legate de sex din Hollywoodul de Vest. Cu roşu sunt heterosexualii, cu purpuriu homosexualii, cu verde librăriile. Uite – din La Brea până în La Cienega, ăsta era un cartier liniştit, unde pensionarii puteau să stea la soare în parcul Plummer şi să joace *pinacle.* Acum vezi numai prostituaţi în minişorturi, care se învârt prin staţiile de autobuze. Plimbă-te cu maşina prin cartier. O să vezi chestii de felul saloanelor pentru masaj, care fac reclamă la atenţia specială adresată contracturilor musculare: masaje greceşti, franţuzeşti şi englezeşti. Sau terapeuţi sexuali, care te vor ajuta să te

debarasezi de inhibiţii, prin interpretarea de roluri în fantezii sexuale. Aici… aici şi aici, astea sunt baruri pentru homosexuali, asta-i o baie publică… ca şi asta. Aici se vând costume, lanţuri, obiecte din piele – şi proteze realiste.

— Proteze…? (Apoi am înţeles.) Nu contează.

— Dacă-ţi poţi imagina un serviciu sexual, îl vei găsi aici. Este ţinutul virtuţilor negociabile. Este un iarmaroc sexual, zona de distracţii, grădina zoologică. Acesta este rezervorul licenţiozităţii. Aici va-ncepe SIDA. Va trebui să începeţi să purtaţi prezervative. Oricum…

A pus cele două hărţi una lângă cealaltă.

— Observi concordanţa? Doar o ipoteză…

— Puştii ăştia au libidoul ridicat?

— Şi sunt homosexuali.

— Este o intuiţie sau?…

Nu mi-a răspuns imediat.

— Perfect, poate că mă-nşel. Însă dacă am dreptate, atunci poliţia va fi inutilă pentru noi. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa Departamentului Şerifului. Lor nu le pasă. Nu aici. Nu vor privi problema cu seriozitate. Iar noi n-o putem discuta cu niciunul dintre părinţi. Şi probabil nici chiar cu puştii înşişi. Suntem încă în anii în care homosexualitatea este tăinuită… şi va fi aşa până în 1969. Stonewall…

— Da, ştiu despre conflictele dintre poliţie şi homosexuali din barul Stonewall. Am licitat pentru un contract să le filmăm. Problema ar fi aducerea camerelor de filmare înăuntru.

— Eakins se ocupă de asta. Există o chestie numită… nu contează, n-am timp să-ţi explic. (A bătut cu un deget în masă.) Să ne-ntoarcem la cazul ăsta. Avem şase săptămâni până la prima dispariţie. Este maximum cât te poţi apropia prin salturi temporale. Va trebui să trăieşti în sincronism, dar asta va fi un avantaj. Te poţi familiariza cu zona, poţi localiza victimele, te poţi încadra în peisaj. Lasă-ţi perciuni. Ţi-am găsit un apartament, în centrul districtului, la colţul dintre North Kings Road şi Santa Monica, la etaj. Stai un pic…

A ieşit din cameră şi a revenit cu o cutie de carton şi un portchei.

— Ţi-am cumpărat şi o maşină nouă. În 1967, în L.A. nu poţi să umbli cu un Chevrolet din 1956. Atrage prea mult atenţia.

— Mie-mi plăcea Chevroletul…

— Ţi-am cumpărat un Mustang 1967, decapotabil. În el vei fi practic invizibil. În California există deja o sută de mii de automobile din astea. Este în parcarea din spate. Dă-mi cheile Chevroletului. O să-l restaurăm şi-l punem în depozit. Peste patruzeci de ani, va fi îndeajuns de valoros ca să cumperi un apartament de lux pentru la pensie. Adică un apartament foarte scump.

A ridicat capacul cutiei. Înăuntru era altă duzină de plicuri de diverse grosimi.

— Tot ce avem despre celelalte dispariţii. Inclusiv fotografiile victimelor. Vreau să te concentrezi asupra primilor doi.

Am sortat rapoartele.

— Bun, aşadar avem o zonă geografică aproximativă şi o limită de vârstă destul de bine precizată. Mai există şi alte conexiuni între victime?

— Uită-te la fotografii. Toţi sunt păpuşei.

— „Păpuşei”?

— Băieţi drăguţi.

— Şi bazându-te pe asta, tu crezi că sunt homosexuali?

— Părerea mea este că avem de-a face cu un ucigaş în serie. Cineva care vânează adolescenţi. Da, ştiu – în fiecare an, în L. A. dispar o mulţime de puşti. Se urcă în autobuz, pleacă în Mexic sau Canada, ori se ascund ca să scape de încorporare. Sau poate că pur şi simplu îşi schimbă domiciliul fără să lase noua adresă. Însă ăştia treisprezece nu se potrivesc profilului respectiv. Unica legătură este că nu există nicio altă legătură. Nu ştiu, dar mie aşa-mi miroase.

Şi-a terminat paharul. L-a dat peste cap, cu un gest scurt. Exact ca Margaret.

— Cred că dacă aflăm ce s-a-ntâmplat cu prima victimă, am găsit tot firul.

Mi-am terminat paharul şi l-am împins pe masă. La privirea ei întrebătoare, l-am acoperit cu palma. Un scotch era de ajuns. Dacă avea dreptate, chestia asta era mare. Foarte mare.

Am inspirat adânc, am expirat zgomotos şi am privit-o în ochi.

— Georgia, baţi străzile astea de suficientă vreme ca să recunoşti marca oricărei gume de mestecat aruncate pe jos. N-aş paria împotriva ta. (Am strâns laolaltă dosarele separate.) O să le verific.

M-am gândit câteva clipe.

— Eu ce vârstă am acum?

Georgia nici măcar n-a clipit.

— Potrivit evidenţelor noastre, ai douăzeci şi şapte de ani. A mijit ochii. Cu niţică muncă, am putea reuşi probabil să te facem să arăţi de douăzeci şi unu sau de douăzeci şi doi. Oxigenează-ţi părul, pune-ţi tricou şi şort de surfer şi-o să arăţi ca un băiat care iubeşte verile. La ce te gândeşti? O momeală?

— Poate… Mă gândeam că ar trebui să stau de vorbă cu unii dintre puştii ăştia. Cu cât sunt mai apropiat de vârsta lor, cu atât creşte probabilitatea ca ei să mi se destăinuie sincer.

Brusc mi-am dat seama de ceva. Am întors hărţile spre mine şi m-am uitat de la una la alta. Am tras mai aproape harta cu dispariţiile.

— Ce cauţi?

— Datele… Care dintre ei a fost primul?

— Acesta… aici. A lovit cu degetul în hârtie. X-ul roşu la est de Vine.

— De ce?

— E o chestie pe care-am auzit-o cândva despre ucigaşii în serie, întotdeauna cercetează cu multă atenţie prima victimă. Ea se află cel mai aproape de casă. Cel mai probabil, prima crimă este de oportunitate, nu premeditată. Şi uneori acea primă victimă şi făptaşul… se cunosc.

— Nu te-ai mai ocupat niciodată de ucigaşi în serie, a comentat Georgia.

— Te gândeşti s-aducem nişte ajutoare?

— N-ar fi o idee rea.

Am căzut pe gânduri.

— Nu putem solicita poliţia din L.A. Nu are jurisdicţie. Iar Departamentul Şerifului nu este realmente pregătit pentru aşa ceva.

— FBI-ul?

Nu-mi plăcea nici ideea aceea.

— Nu încă. Ne-am putea face de rahat. Lasă-mă să fac nişte investigaţii preliminare. O să scotocesc câteva zile şi vorbim după aceea. Vezi dacă poţi obţine ceva din viitor.

— Am pus deja o copie a dosarului în seiful-lung. Săptămâna viitoare, voi adăuga observaţiile tale. După aceea vom aştepta un răspuns.

Seiful-lung este un fel de capsulă a timpului. O casetă unisens cu încuietoare temporală. Tastezi o combinaţie şi data de deschidere, glisezi un sertar şi pui plicul în el. La data menţionată – peste zece, douăzeci sau treizeci de ani – sertarul se deschide, scoţi dosarul şi-l citeşti. De obicei prima pagină este o listă cu întrebări rămase fără răspuns. Cineva din viitor face cercetarea, caută răspunsurile, scrie un raport, îl pune în alt plic şi-l dă unui curier care pleacă în trecut – în general, cineva cu o mulţime de comisioane. Curierul călăreşte seismele, până ajunge într-un punct dinaintea scrierii întrebărilor. Acolo predă plicul, care intră în seiful-lung, cu o dată de deschidere *posterioară* celei de expediere a întrebărilor. Acesta era unul dintre modurile, nu singurul, prin care puteam solicita ajutor din viitor pentru rezolvarea cazurilor.

Uneori expediam întrebări deschise: ce ar trebui să ştim despre caz, dar nu ştim încă şi ca atare n-avem ce întreba? Uneori căpătăm informaţii utile; de cele mai multe ori, nu. Viitorul era susceptibil în a trimite prea multe informaţii în trecut. În ciuda diverselor teorii despre construcţia cronoplastică a câmpului de stres, prea puţini doreau să rişte. Conform unei teorii, trimiterea de informaţii în trecut fusese unul dintre factorii declanşatori ai temposeismelor, deoarece dislocase liniile de fractură.

Poate. Nu ştiu. Nu sunt teoretician. Eu sunt pur şi simplu un tip practic. Îmi suflec mânecile şi iau hârleţul. Prefer aşa. Îi las pe alţii să-şi bată capul, iar eu îmi bat palmele. Este un schimb cinstit.

Nu am pornit în viaţă cu gândul de a deveni săltător prin timp. A fost un accident. Eram în Marină, am ajuns sergent şi am semnat un contract pentru încă doi ani în armată. Am petrecut optsprezece luni în Vietnam în calitate de consilier, în majoritate în Saigon, dar ocazional în junglă şi de două ori în Deltă. Locul ăla era o adevărată bombă cu ceas. Vietnamezii au vrut să mă lase mai repede la vatră, însă eu aveam alte planuri. M-am transferat acasă cu prima ocazie.

Am coborât din avion în San Francisco, am luat un autobuz Greyhound spre sud, m-am ghemuit să mă culc, şi falia temporală San Andreas s-a cutremurat. A fost primul temposeism major şi m-am trezit peste trei ani. În 1969. La timp ca să-l văd pe Neil Armstrong ţopăind în jos pe scăriţa modulului

lunar. Atât tata, cât şi câinele erau morţi. N-aveam nicio rudă, nicio casă în care să revin. Cineva din Centrul de Relocare al Crucii Roşii mi-a luat datele, a dat nişte telefoane, după care s-a întors şi m-a întrebat dacă îmi făcusem vreun plan pentru carieră. Nu tocmai, de ce? Pentru că este o persoană cu care ar trebui să stai de vorbă. De ce? Fiindcă deţii aptitudinile corespunzătoare şi n-ai rude apropiate. Ce fel de slujbă? Dură. Provocatoare, uneori periculoasă, dar salariul e bun, poţi purta armă şi la sfârşitul zilei eşti erou. Aha, genul acela de slujbă! Bine. Sigur că da, o să stau de vorbă cu persoana. Perfect, du-te la adresa asta, la etaj, sui pe lângă lustrageria de la parter. Ai fixată o întâlnire la ora cincisprezece – să nu-ntârzii! Şi asta a fost.

În primele luni, Georgia m-a ţinut pe plan local, ricoşând înainte şi înapoi la începutul anilor şaptezeci şi făcând în general chestii simple, de genul curieratului în trecut. Ea trebuia să se asigure că n-o voi lua razna. Unicul lucru pe care-l vinde agenţia este încrederea. Eu însă nu plecam nicăieri. Agenţia era tot ce aveam: o decolare norocoasă din zona de desant a anului 1969 şi, în plus, pe pilot nu-l răneşti! Pe locotenentul care îţi este şef, poate, dar niciodată pe piloţi… sau pe sanitari.

Mai devreme mă gândisem să mă fac sanitar, ba chiar discutasem despre asta cu sergentul meu. El mă privise drept în ochi şi clătinase din cap. „Să ştii că-nseamnă mai mult decât să-nfigi ace cu morfină în soldaţi care urlă. Ţi-e mai bine în locu-n care eşti acum. N-am ştiut cum să-nţeleg cuvintele acelea, dar le-am priceput prima dată când proiectilele mortierelor au început să cadă în jurul nostru şi peste tot au început să se audă glasuri zbierând: „Doctor! Doctor!” N-aş fi ştiut încotro să alerg mai întâi. Şi nu-mi doream nimic altceva decât să stau cu capul la cutie până se termina toată nenorocirea aia. Abia mai târziu m-am înfuriat îndeajuns ca trag cu arma. Dar asta a fost, cum ziceam, mai târziu…

După ce curieratul a devenit rutină, Georgia a început să-mi sporească responsabilităţile. Când treci prin 1964, cumpără nişte exemplare cât mai bune din cărţile şi revistele astea. Ia mai multe dacă-s în stare optimă, dar nu te lacomi. Păpuşi Bărbie, hăinuţe asortate (mai ales, specialităţile) şi Hot Wheels, întotdeauna. Cumpără şi mai multe de acelaşi fel, dacă găseşti.

Uneori dorea pur şi simplu să merg undeva şi să fotografiez: străzile, casele, automobilele, firmele.

După două luni, i-am spus că munca nu părea deloc provocatoare. Georgia nici n-a clipit. Mi-a spus că trebuia să învăţ terenul, trebuia să mă simt atât de în largul meu în caleidoscopul schimbător al timpului, încât să nu pot fi derutat. De aceea anii şaizeci şi şaptezeci erau un teren de antrenament atât de bun. În decursul a şaisprezece ani, naţiunea americană a trecut prin şase tranziţii culturale identificabile. Dar deşi anii cincizeci ar fi trebuit să fie mai liniştiţi, ea nu credea asta. Nu erau chiar atât de siguri, ci pericolele erau de alt gen. Georgia spunea că, pe cât posibil, dorea să mă ţină departe de deceniul acela.

— Tu ai pietre funerare în ochi, îmi spunea. O să-i sperii. Iar oamenii speriaţi sunt primejdioşi. Mai ales cei care deţin o oarecare putere. Mai târziu, după ce te-mblânzeşti, o să te trimitem înapoi. Mai vedem.

După o vreme a început să-mi dea misiuni mărunte, cele în care clienţii îşi cumpărau protecţie, sau încheiere, sau prevenire.

De exemplu: „Tocmai a sosit dosarul ăsta. Ia cincizeci de dolari. Te duci la adresa asta şi dai banii persoanei ăsteia. Găseşte un mod să pară legal, spune-i că eşti manager de locaţii pentru studioul Warner Brothers, că filmaţi un episod-pilot, un serial TV, o emisiune cu poliţişti, multe seriale lucrează în felul ăsta, şi că vrei să măsori apartamentul, să fotografiezi panorama de pe balcon şi poftiţi câţiva dolari pentru deranj.” Asta era simplu. Un tânăr scriitor care abia îşi ducea zilele, fără fărâmă de mâncare în casă, disperat şi aşteptând să afle dacă-şi vânduse primul roman, care mai avea nevoie doar de o săptămână – iar alter ego-ul lui din viitor îi arunca un colac de salvare.

Altă misiune: „Poştaşul aduce corespondenţa la adresa aceasta între orele treisprezece şi paisprezece. Până la ora şaptesprezece, nu va fi nimeni acasă. Deschizi cutia poştală şi scoţi toate scrisorile pe care apare acest expeditor. Faci asta zilnic în următoarele două săptămâni.” O frăţie de la Universitatea Carolina de Sud. Misiunea nu avusese niciun sens, decât după un an, când membrii aceleiaşi frăţii au fost evacuaţi din campus pentru un scandal neclar. Cineva n-a mai căpătat

invitaţia de a i se alătura, n-a fost acuzat, n-a fost rănit şi nu şi-a mânjit reputaţia.

Şi o a treia: „Mâine după-amiază, câinele acestui băieţaş iese pe o fereastră deschisă şi pleacă de acasă. Până la ora cincisprezece, nu va fi nimeni acasă. Iei câinele înainte să ajungă pe stradă, revii la ora nouăsprezece, baţi la uşă şi întrebi dacă ştiu cui aparţine câinele, pentru că l-ai găsit pe trotuarul de vizavi.” Clar. Niciun mister aici.

„Marţi după-amiază, bulevardul Lankershim, vizavi de cinematograful El Portal. Un Ford Falcon albastru. Între optsprezece şi patruzeci şi cinci şi douăzeci şi unu şi treizeci, cineva îl zgârie în trecere cu maşina. Notează-ţi numărul de înmatriculare şi lasă un bilet sub ştergătorul de parbriz.”

După aceea, am început să capăt misiunile ciudate. Unele erau lipsite de sens, nu exista nicio explicaţie raţională; dar clientul nu oferă întotdeauna motive. Regula noastră este că acceptăm cazurile excentrice, cu condiţia să nu ducă la vătămări fizice.

Un exemplu: „Ia exemplarul ăsta din revista *Popular Mechanics* şi răsfoieşte-l bine, ca să pară citit. Mâine după-amiază, la treisprezece şi treizeci, mergi la localul Bob’s #7 de pe Van Nuys Boulevard, nr. 5335. Te aşezi la tejghea cu faţa spre intrare, lângă ghişeul pe unde se face comanda la bucătărie. Comanzi un hamburger Big Boy şi o coca-cola. În timp ce mănânci, citeşti revista. Îndoi pagina 56, astfel ca să fie vizibil anunţul de acolo. Laşi un bacşiş de un dolar. Laşi revista pe tejghea.”

Şi altul: „Vineri noapte, imediat după ora de închidere a barurilor, stai în faţa uşii de la această adresă, ca şi cum ai aştepta pe cineva să te ia cu maşina. Asta-i tot. Nu se va întâmpla nimic. Poţi să pleci la ora două şi treizeci.”

Şi încă unul: „Ia pachetul ăsta. Nu-l deschide! La ora şaisprezece şi douăzeci şi cinci, iei autobuzul 86 de la Highland. Cobori la intersecţia dintre Victory şi Laurel Canyon. Traversezi strada şi aştepţi autobuzul în sens invers. Laşi pachetul pe banchetă.”

Şi cel mai bizar: „Ai aici un tricou alb, blugi şi o jachetă roşie – exact stilul James Dean. Ai chipul potrivit pentru aşa ceva. Mâine după-amiază, la Studio City, la intersecţia dintre Ventura şi Laurel Canyon. Când puştoaica asta iese din farmacie, o

opreşti şi spui: «Când eşti gata să-nveţi, Universul va aduce un dascăl. Chiar şi când nu eşti gata să-nveţi, Universul va aduce un dascăl.» Dă-i ziarul ăsta. În el este o poezie de Emily Dickinson. Nu răspunzi la întrebări. Intri în farmacie, o traversezi, ieşi prin uşa din spate şi prin parcarea de acolo, şi coteşti la dreapta după colţul clădirii; ea nu te va urma, dar nu mai trebuie să te vadă. Mergi spre vest până ajungi la magazinul de îngheţată. Îţi poţi parca maşina în spatele lui.”

Când Georgia a fost satisfăcută în cele din urmă că puteam urma ordinele, mi-a dat o misiune dură.

— Ai încredere în mine? Bun! Du-te la adresa asta şi fă-l la rotulă pe nemernicu-ăsta.

— Să-l fac la rotulă?

— I-un termen de argou. Împuşcă-l în genunchi. În ambii genunchi. Vrem să-şi petreacă restul vieţii într-un cărucior cu rotile. Ah – şi smulge telefonul din priză! Poartă mănuşile astea, poartă pantofii ăştia… foloseşte pistolul ăsta, uite muniţie, uite un amortizor, pune totul în sacul ăsta pentru gunoi şi adu-l înapoi ca să fie distrus.

— Glumeşti.

— Noi nu glumim cu chestii de-astea.

— Să-l împuşc în genunchi… asta-i destul de dificil. Mai ales dacă-i în mişcare.

— Dacă nu poţi…

— Pot.

— Ai prefera mai bine să-l omori? M-am gândit două secunde.

— Ce-a făcut?

— Nu-ţi place să lucrezi ca gorilă, aşa-i?

— Trebuie pur şi simplu să ştiu…

— Este un act justiţiar, a spus ea. Individul este un violator. Siluieşte fetiţe. Cea mai mică are şase ani. Iar după aceea le ucide. Mâine îl apucă nebunia. Schilodeşte-l în seara asta şi vei salva trei vieţi despre care ştim… probabil şi mai multe dacă începe să umble prin timp.

— Pot să te-ntreb ceva? Cine ia deciziile astea?

Ea a clătinat din cap.

— Este o informaţie la care n-ai acces. Gândeşte-te la situaţie în felul următor. Făptaşii aleg când să fie făptaşi. Noi încercăm să asigurăm soluţii permanente. Tipul din seara asta este un nenorocit periculos. Fă-ţi treaba şi mâine va fi doar un

nenorocit. (A ridicat din umeri.) Sau un cadavru. Ambele posibilităţi fac parte din contract. Care ţi-e mai uşor. Sau mai plăcut. Tu alegi.

— Nu sunt un psihopat.

— Păcat… Avem realmente nevoie de unul. Pentru cazurile mari. Am ignorat remarca aceea.

— Avem mandat de prevenire? Georgia a negat încetişor.

— Legea respectivă n-a fost încă votată. Dar nu putem aştepta. Poftim – uşurează-ţi conştiinţa. După ce-l aranjezi, aruncă pe jos plicul ăsta din punga de plastic.

— Ce-i în el? Bani?

— Tăieturi din ziare. Despre cum îşi va tortura victimele. Lasă-l pentru poliţai, ei o să se prindă. Nu atinge nimic, nu lăsa amprente.

Au fost şi alte misiuni ca aceea. N-au devenit niciodată mai uşoare.

În viaţa reală, nu zbori pistolul din mâna omului rău. Oamenii răi nu scapă arma, spun „vai!” şi ridică ochii spre cer – nu, ei trag în tine. Cu tot ce au, cu gloanţe, mortiere şi mine care-i retează picioarele amicului tău cel mai bun. Ei te atacă întruna, împroaşcă sânge şi foc, bubuie explozii, grindine de noroi, carne şi oase. Trebuie să stai cu capul la cutie, cu casca bine înfundată şi să speri că vei avea o şansă de a aşterne un covor de foc, de a-i arde de vii în urlete, doar pentru a-ţi cumpăra momentele acelea goale de linişte înfricoşătoare în care aştepţi ca să vezi dacă începe din nou. În viaţa reală, îi baţi de le sună apa în cap, numai şi numai pentru a-i încetini. Iar dacă asta nu-i încetineşte, atunci îi omori, îi arunci în aer, îi transformi în fragmente roşii şi greţoase.

La televizor, totu-i perfect. Viaţa reală este murdară, urâtă, scabroasă, mizeră, putridă, supurantă şi dureroasă. În viaţa reală, oamenii răi nu se consideră răi, ei se consideră tot buni şi-şi fac treaba pentru că asta trebuie să facă bărbaţii; dar în viaţa reală, nu există oameni buni, ci doar oameni, care se ucid între ei până ce una dintre tabere este desfiinţată. Şi poate că după aceea, în timp ce culegi bucăţile caporalului tău sau ale radiofonistului tău, ai ocazia să stabileşti care-i fiecare tabără. Poate… Şi acela-i momentul în care nu mai contează dacă cineva este sau nu un om bun, fiindcă oricum e mort.

Pentru că în viaţa reală nu există oameni buni. Ei nu există, tot aşa cum nici tu nu exişti. Ăsta-i adevărul dur şi crud. Tu nu exişti acolo, nu eşti decât altă moarte la televizor, consumată ca un prânz încălzit la microunde până-i momentul să schimbi canalul. Crezi că ai o viaţă? Nu! Tu eşti pur şi simplu spaţiul unde se-ntâmplă tot rahatul ăsta. Cascada aceea de experienţe – nu sunt ale tale, ci tu eşti al lor. Tu eşti şoricelul prins în cursă. Avalanşa timpului, loviturile unui trilion de instantanee cuantice, secundă după secundă, te izbeşte în ţărână. Şi indiferent ce îţi închipui că eşti, nu-i decât o iluzie – tu exişti doar ca o iluzie de fuzionare temporală a continuităţii. Şi după suficient de multă vreme, după ce-ţi dai seama că nu mai poţi îndura răpăiala asta lipsită de sens – indiferent dacă-i vorba despre proiectile de mortiere, gloanţe de puşcă sau raze cosmice atât de minuscule încât nici nu-ţi dai seama că ţi-au străpuns inima decât după ce-ai mai citit vreo trei paragrafe – oricum continui. Aşteptând. Mai devreme sau mai târziu, lunetiştii te vor nimeri.

Nu supravieţuieşti, ci doar trăieşti câte o zi, pe rând, câte un moment, pe rând. Umbli cu multă grijă, atent la pasul care poate să facă *clic.* Te uiţi, asculţi şi niciodată nu te mişti iute… până când trebuie neapărat s-o faci. Şi când o faci, mai întâi îl dobori pe celălalt şi-l ţii la pământ şi nu te gândeşti că nu-i frumos, şi nu te gândeşti că nu-i drăguţ; ideea este doar să-l împiedici să se mai scoale vreodată. Aşa că faci ceea ce faci, astfel ca el să nu poată face ceea ce face. Şi din când în când, unii îţi spun c-a meritat, dar tu ştii mai bine, fiindcă tu eşti cel care poartă raniţa prin zona fierbinte, nu ei. În viaţa reală, viaţa reală e naşpa.

Aşa că l-am doborât. Pe el şi pe următorii trei. Şi-am învăţat să beau Glenfiddich direct din sticlă.

Până într-o dimineaţă când Georgia m-a târât jos din pat, încă acoperit de vomă şi duhnind, m-a rostogolit în cadă şi a umplut-o cu apă rece. M-a prins de păr şi m-a vârât cu capul sub apă în mod repetat, până am urlat, apoi mi-a turnat pe gât cafea neagră rece şi trezită, până am reînceput să înjur în engleză. Cu capul bubuindu-mi ca un motor cu opt cilindri cu o bielă ruptă, m-a îmbrăcat, m-a dus la sala de gimnastică şi m-a dat pe mâna lui Gunter, instructorul personal. Ceea ce s-a repetat în fiecare zi, la ora şapte. După-amiaza, lecţii de limbi străine la Berlitz. În serile de luni, poligonul de tir – experienţă directă cu arme din

prezent şi până la puştile cu cremene. Marţi, ore de istorie mondială. Miercuri, Academia de Ţinută a domnişoarei Grace – nu glumesc! Joi, Alcoolicii Anonimi. Vineri, seara de filme. Cu Georgia. Nu ca un cuplu ce avea o relaţie, ci pentru aclimatizare culturală. Sâmbătă, atribuire de cercetări şi cină la Georgia acasă. Nu ca un cuplu ce avea o relaţie, ci pentru raportul săptămânal complet. Duminică… micul dejun cu Georgia.

Ea nu mi-a salvat viaţa. A făcut-o să merite să fie îndurată. Mai ales când am început să dormim împreună. Nu la ea acasă, nici la mine – nu accepta aşa ceva. Mergeam într-unul dintre motelurile acelea mici, parcă făcute din carton, de pe Cahuenga, acolo unde intră în Ventura, la jumătatea distanţei până la San Fernando Valley. Ea avea nevoie de pericol şi eu aveam nevoie de sex. Aşa că am mototolit aşternuturile ca o zonă de război, regulat, timp de trei luni, în fiecare sâmbătă seara… până la următorul temposeism, când eu a trebuit să plec la Symlar şi să urc trei ani prin timp, şi chiar dacă eram pregătit pentru asta, ba chiar mă gândisem că poate ar trebui să-i cumpăr un inel de logodnă, ea depăşise momentul şi acela a fost sfârşitul. Aceea a fost raza cosmică prin inima mea.

Am găsit altceva de făcut în serile de marţi şi mi-am îngăduit un pahar de scotch de fiecare dată după ce terminam o treabă murdară. Uneori şi după treburile curate. Nu mă ajuta cu nimic. Şi i-am spus ei care era motivul.

Nu, nu era vina ei. Era cealaltă chestie. Chestia cu omul bun. Eu nu mă simţeam un asemenea om. A ucide în numele păcii este ca şi cum ai face sex în numele castităţii. Nu ţine…

Georgia s-a oferit să-mi anuleze contractul şi să mă trimită undeva la pensie; în tot cazul, o meritam. Însă nu… dintr-un motiv necunoscut, am refuzat. Poate din cauză că mai era încă destulă treabă de făcut. Poate din cauză că încă mai doream să cred că exista ceva în care să crezi. Ce dracu’! Era mai bine decât să stau în cur şi să-mi intoxic ficatul.

De aceea am luat plicul şi am lăsat sticla. Poate că într-o bună zi aveam să găsesc toate explicaţiile, dar deocamdată nu le mai căutam.

Am aşteptat prima victimă la slujbă şi am urmărit-o până acasă. Brad Boyd. Locuia într-un apartament cu curte interioară, la est de Vine. Peste două luni şi jumătate, vecina afurisită care-i urăşte câinele şi motocicleta va fi ultima persoană care l-a

văzut. Va zbiera la el pentru că motocicleta stă pe alee, în calea tuturor; după aceea o va răsturna. El o va ridica, va sui pe şa, o va întoarce astfel încât ambele ţevi de eşapament să fie îndreptate spre vecină şi va ambala cât mai sonor posibil, revărsând nori uriaşi de fum cu miros de benzină; după care se va îndepărta, vuind. Ora douăzeci şi unu şi jumătate, într-o seară fierbinte de joi, în luna iulie. Este o Yamaha albastră cu motor în doi timpi, 750 cc, o motocicletă de dimensiuni mijlocii; nu va fi găsită niciodată. Am lăsat victima aceasta acasă, uitându-se la televizor. Strălucirea albastră a ecranului era vizibilă din stradă.

Am plecat spre Valley şi am trecut pe lângă casa din Van Nuys a lui Weiss. El încă trăieşte cu maică-sa, tatăl i-a murit acum un an; este în ultimul an la colegiul Fernando Valley din Northridge. Camera lui este în spatele casei şi nu pot să văd nicio lumină. Însă maşina lui este pe aleea de acces.

A patra victimă locuieşte pe Hyperion, în zona Silver Lake şi ia autobuzul spre centru, unde lucrează la o bancă. Mă urc în autobuz în faţa lui, mă aşez pe un scaun care să nu fie în raza lui vizuală şi-l studiez până la Hill Street. Randy nu-ştiu-cum. Un puşti slăbănog, cu ten foarte deschis, prea drăguţ ca să fie băiat; dacă-i pui o rochie, îl poţi duce oriunde. Probabil că-n şcoală fusese mereu tachinat.

După aceea verific locurile unde au fost zăriţi ultima dată. De celelalte victime mă voi ocupa săptămâna viitoare; vreau mai întâi să citesc cartierul. Maşina lui Weiss va fi găsită pe Melrose Avenue, la două-trei cvartale spre est de luminile promiţătoare din La Cienega. Parcată regulamentar, cu portierele încuiate. El plecase undeva şi nu mai reapăruse. Mă opresc de cealaltă parte a străzii. Mă reazem de botul cald al Mustangului şi studiez zona. La prima vedere, pare destul de inocentă.

Acest ungher uitat din Hollywoodul de Vest este o zonă temporală în sine, cu majoritatea componentelor păstrate din anii douăzeci şi treizeci. În 1967, Melrose este presărată de micuţe şi ieftine galerii de artă, oferte de decoraţiuni interioare şi câteva magazine de mobilier care speră să ajungă la modă. Este o arteră dezolantă, chiar şi în timpul zilei.

Seara, strada este aridă şi pustie, felinarele chihlimbarii sunt ca nişte urme de acnee în noapte; câteva străzi mai departe, animaţia sclipitoare se revarsă pe La Cienega, dar aici este

nepopulat, cu clădirile ghemuite, întunecate şi goale, unele lângă altele, aşteptând întoarcerea zilei şi iluzia vieţii. Pâlpâiri de neon luminează din vitrine negre. Ocazionale uşi cu lămpi roşii sugerează lumi secrete.

Puţine automobile se plimbă pe aici, chiar şi mai puţine suflete se zăresc pe trotuare – doar oaza întâmplătoare a unui restaurant ferit, care rămâne deschis chiar şi după plecarea ultimului consumator; clienţii care ies se mişcă rapid din uşile scăldate în lumină până la siguranţa maşinilor care-i aşteaptă, strecoară o bancnotă în mâna valetului şi pier tăcuţi în noapte.

În filme, mai ales în westernuri sau în peliculele de război, de foarte multe ori cineva spune: „Este linişte, e prea linişte”. Sau: „Fiţi atenţi! Până şi păsările au amuţit.” Aşa se face-n filme, dar treburile nu stau la fel în zona fierbinte. În zonă, seamănă mai degrabă cu un temposeism mic. Ai senzaţia, sentimentul… că aerul nu are tocmai gustul firesc. Iar când simţi asta, uneori părul de pe ceafă începe să ţi se zbârlească. Te opreşti, te uiţi în jur, te uiţi după motivul pentru care ţi se zbârlesc firişoarele de păr. Uneori nu-i decât o schimbare a direcţiei vântului şi felul în care iarba unduieşte pe coasta dealului, iar când priveşti undele acelea îţi dai seama că una dintre ele nu seamănă cu celelalte. Şi te trezeşti în propria viaţă într-un fel care face ca restul zilei să pară somnambulism.

Uneori senzaţia nu înseamnă absolut nimic. Uneori este cauzată pur şi simplu de prea multă cafea. Dar este reală şi înveţi s-o respecţi oricum, fiindcă tu eşti acolo, în toiul acţiunii, iar cel care a trasat scheme frumoase pe tabla neagră nu este. Te azvârli pe burtă… şi clipa aceea în care te azvârli pe burtă şi auzi cum proiectilul trece pe deasupra capului tău, în loc să treacă prin măruntaiele tale… clipa aceea compensează toate celelalte clipe când te-ai aruncat pe burtă şi peste tine n-a trecut nimic.

Înveţi să fii atent la senzaţia aceea. Nu te destinzi niciodată. Peste ani de zile, chiar şi după ce Delta s-a îndepărtat mult în timp, tot mai eşti atent. Asculţi lumea, ca şi cum ar ticăi o numărătoare inversă. Asculţi, şi deja nici măcar nu mai ştii ce anume asculţi.

Stând pe Melrose, am simţit ceva. Nu am avut aceeaşi senzaţie, totuşi era o senzaţie. Sentimentul că aici mai exista *cineva.* Cineva care ieşea noaptea. Iar băieţii buni nu şi-ar fi

dorit să fie aici când apare el. Întoarce-te în maşină. Lasă-te pe spate şi dispari în umbre. Stai şi aşteaptă, fără să aştepţi nimic în particular. Doar ca să vezi ce apare în beznă. Eşti de planton. Ochii şi urechile larg deschise; mintea cuplată pe viteza maximă. Priveşte. Citeşte strada.

Artera are o viaţă vampirică proprie. La răstimpuri se întrezăresc mişcări. Un băiat-bărbat, uneori doi. Uneori un băiat-fată. Copiii nopţii ies din coşciugele din timpul zilei şi plutesc unul câte unul prin umbre, pâlpâind vremelnic în existenţă, pentru un cvartal sau două, după care dispar la fel de efemer. Ce se întâmplă aici nu-i evident pe moment.

În cele din urmă, am coborât din maşină şi am pornit pe jos. Spre vest, unde Melrose coteşte spre La Cienega. Încotro merg băieţii-bărbaţi? De unde vin?

Ah!

Lumini, la o jumătate de cvartal spre est. O galerie de artă întunecată, cu o parcare nepavată. Locul este întunecos, neiluminat. În spate, un patio acoperit şi îngrădit. Discret. Modest. Şters până la punctul invizibilităţii. Ai putea trece de o mie de ori cu maşina pe lângă el fără să-l observi, chiar dacă ai fi în căutarea lui. Este tăinuit. Cei care se ascund sunt fie speriaţi, fie în toiul urmăririi. În ambele cazuri, sunt periculoşi.

Câţiva adolescenţi stau în parcare şi fumează, pălăvrăgesc. Aici nu-i loc decât pentru câteva maşini. Bâjbâi prin buzunare în căutarea unui pachet de ţigări. M-am lăsat de fumat când a murit Ed Murrow, apoi din nou când am plecat din Da Nang, şi pentru a treia oară când am coborât din avion în San Francisco; a treia oară a fost definitiv, totuşi continuă să fie util să am ţigări la mine. Scot una din pachet, mă apropii de băieţii-fete, cer un foc, mulţumesc, încuviinţez din cap, aştept.

— Eşti nou? Ridic din umeri.

— Tocmai m-am întors în oraş.

— Unde-ai fost?

— În Vietnam.

— Oho! Am auzit că-i destul de rău.

— Este. Şi e din ce în ce mai rău. Băieţii n-au nume adevărate. Cel înalt şi slab, cu păr negru şi drept, este „Mame”. Cel scund şi rotofei este „Peaches”. Blondul este „Snoopy”.

— Ţie cum îţi zice?

— Solo.

— Napoleon?
— Han.
— Ce-ai făcut în Vietnam?
— Pilotam un elicopter. Îi zicea Şoimul Maltez. Aproape că am adăugat „Am pornit pe râu, în sus, ca să ucid un bărbat pe nume Kurtz.” Dar n-am făcut-o. Ei n-ar fi înţeles, poate doar peste vreo doisprezece ani. Mă îndoiam că vreunul dintre ei îl citise vreodată pe Conrad sau pe Chandler. Mame era mai degrabă fan Bette Davis decât Humphrey Bogart. Ceilalţi doi… era greu de spus. Probabil că se dădeau în vânt după Shaun Cassidy.
— Intri?
Am tras din ţigară.
— Într-un minut.
Am rămas discret, ascultând. Băieţii-fete bârfesc, întrerupându-se reciproc, despre cineva numit Jerry şi iubirea lui neîmpărtăşită pentru altcineva numit Dave, atât doar că Dave are un iubit. Jerry are şi el un secret. Scumpo, n-avem toţi? Ah, ştiţi ceva? Apropo de secrete, Dennis are de fapt douăzeci şi trei de ani, se ascunde de încorporare, se-ntâlneşte cu Marc. Marc? Curios. Marc are păduchi laţi, i-a luat de la Lane. De la Lane? Fetiţa aia? Lane nu-i nici măcar numele ei adevărat. Nu ştiţi că-şi înşală sponsorul? Auziţi, voi aţi întâlnit-o pe fata cea nouă? Aia cu accent sudist? Care, Domnişoara Scarlett? Mai degrabă, Domnişoara Nas-pe-sus. E cu totul exagerată. Nu-i decât o piersicuţă dulce din Georgia. Mie mi s-a părut c-a zis că-i din Alabama. Nu contează. O crezi? Scumpo, eu nu mă cred nici pe mine. Zice c-a mers travestită la balul de absolvire. În Alabama? Fată, o să cred asta când o s-o aud de la Rock Hudson Jr.! Mame se întoarce brusc spre mine.
— Ai tras bine cu urechea?
Ridic din nou din umeri.
— Nu-i cunosc pe oamenii ăştia. Pentru mine nu-nseamnă nimic.
Satisfăcut, Mame se întoarce către ceilalţi. Ai auzit de Ducesă şi Prinţesă? Ştiu doar ce mi-ai zis tu. Au fost arestate – travestite – pentru c-au furat o maşină. A mai auzit cineva, ceva? Eu, nu. Voi le-aţi văzut vreodată travestite? Nu, este? Eu le-am văzut. Prinţesa e lut din slut. Ea şi Ducesa sunt Baby Jane şi Blanche. Mă-ntreb cine-o să le cumpere garderoba. Scumpo, un singur

capot de-al Prinţesei e-ndeajuns de mare pentru noi trei laolaltă. Dacă suntem prietenoase. Eu sunt prietenoasă, foarte prietenoasă. Scumpo, fii serioasă. Ce-o să facem noi două împreună – să ne frecăm pisicuţele, să-ncercăm pălărioare şi să chicotim?

Bârfa este utilă. Trasează harta terenului social. Îţi spune în ce direcţie curg energiile. Îţi spune cine-i important. Este modul rapid prin care să te cuplezi la gestaltul social. Găseşte-mi trei bârfitori şi pot afla totul despre o comunitate. Atât doar că asta nu-i o comunitate. Aici este un vârtej fragmentar de trupuri ce se rotesc. Un mediu cuantic, cu particule care apar şi dispar atât de rapid, încât pot fi detectate doar prin dârele lăsate în urmă.

În cele din urmă, intru. Nu există nicio firmă, dar locul se numeşte Gino's. Intrarea costă cincizeci de cenţi. Bărbatul de la uşă are patruzeci şi cinci, poate cincizeci de ani. El este Gino. Are păr cârlionţat, negru, niţel prea negru. Şi-l căneşte. OK, poate peste cincizeci de ani. Pare grec. Îmi întinde un bilet roşu rupt dintr-o bandă, din genul anonim şi numerotat care se folosesc în cinematografe. Valabil pentru o apă minerală. Recită regulile. Este un club pentru oameni peste optsprezece ani. Fără droguri, fără băutură. Dacă se aprinde lumina albă, înseamnă c-a sosit Brigada Vicii, se opreşte dansul.

Patioul de afară este ticsit cu adolescenţi, toţi băieţi; unii chicotesc, alţii sunt serioşi. Câţiva stau foarte apropiaţi. Unii stabilesc contact vizual, alţii se întorc cu spatele, stânjeniţi. Alţii stau tăcuţi, posaci, pe bănci masive în lungul pereţilor. Banchete-suporturi pentru ghivece? Poate că locul ăsta a fost cândva o pepinieră.

Patioul face legătura cu a doua clădire, ascunsă convenabil îndărătul galeriei de artă. Invizibilă de pe stradă. Perfect! Înăuntru este mai întuneric decât pe patio. O scanare scurtă dezvăluie un bar, sticle de coca-cola; într-un colţ, o masă de biliard, în altul un automat de pinball. Tonomatul cântă o melodie a Dianei Ross şi The Supremes; câţiva băieţi o acompaniază în falsetto. *Love Child.* Şi o zonă pentru dans. Dar nu dansează nimeni. Aceeaşi stânjeneală de la balurile din liceu.

Îi examinez fără grabă pe cei dinăuntru; aproape niciunul nu-i trecut de douăzeci şi cinci de ani. Cei mai mulţi dintre băieţii de aici sunt fetiţe din liceu, chiar şi cei de vârsta colegiului. Câţiva pretind că sunt misogini, altora nu le pasă. La răstimpuri, doi

sau trei pleacă împreună. Ascult conversaţii. Alte bârfe. Unele disperate. Năzuinţe. Aprecieri. Speranţe. Şi obişnuitele pălăvrăgeli despre colegi, profesori, şcoli, filme… şi Shaun Cassidy.

În spatele meu, cineva spune altcuiva:

— Hai să mergem la Stampede.

— Ce-i Stampede?

— N-ai fost niciodată acolo? Haide!

Îi urmez afară. Discret.

Stampede se află pe Santa Monica, lângă colţul cu Fairfax. Este o berărie. Interiorul a fost decorat astfel încât să semene cu o stradă dintr-un western. Tenda cu imitaţie de ţigle din jurul barului are un cuguar împăiat. Luminile negre fac să strălucească tricourile albe. Clienţi tineri, trecuţi de vârsta majoratului, ceea ce le permite să intre în localurile care vând băuturi alcoolice. Un patio mic se întinde până în spate. Locul este plin de băieţi-bărbaţi care se învârt de colo-colo, privindu-se şi pretinzând că nu se învârt de colo-colo şi se privesc, imaginându-şi, dorind, visând. Unii îmi cercetează chipul. Salut cu o mişcare indiferentă a capului, apoi le întorc spatele. Tonomatul cântă *Light My Fire,* Jim Morrison şi The Doors. Dacă Gino's este liceul, atunci Stampede este anul întâi la colegiu. Aici băieţii arată mai mult a băieţi, totuşi continuă să pară mult prea tineri.

Ştiu ce este – sunt neterminaţi. Ei nu ştiu cine sunt. N-au fost nevoiţi să plonjeze în noroi, rahat şi sânge. În ei n-a tras nimeni.

Două perechi intră pe uşa din faţă, cu nevestele atârnând posesiv de braţul soţilor. Câţiva homo schimbă priviri între ei. Turişti. Vizitează grădina zoologică, circul monştrilor. Până acum n-au mai văzut poponari adevăraţi. Înapoia mea, cineva şopteşte răutăcios:

— Soţii o să se-ntoarcă săptămâna viitoare. Fără peştoaice. Aşa se-ntâmplă mereu.

La două cvartale spre vest, este alt bar, The Rusty Nail. Acelaşi lucru, doar poate că clienţii sunt poate mai grosolani, puţin mai în vârstă. La două cvartale spre est, The Spike. La est de el, un bar sado-maso. Bun, m-am prins. Librăria erotică Circus of Books este deschisă non-stop; merg în secţiunea pentru adulţi şi cumpăr un exemplar din ghidul gay al lui Bob Damron. Asta-i ceea ce-mi trebuie. Mă întorc în apartament şi

trasez X-uri pe hartă. Nicio surpriză. Georgia avea dreptate. Baruri şi băi publice frecventate de homosexuali. Alte coincidenţe.

Trasez liniile ce unesc X-urile. Traficul merge înainte şi înapoi pe Santa Monica Boulevard, ocazional până la Gino's, pe Melrose. Pe Beverly există localul The Stud. Intrarea prin spate. O ironie neintenţionată. De plafonul înalt atârnă biciclete, canoe şi balansoare. Este funky şi, pentru scurt timp, la modă. Mai sus pe Sunset, dau peste Sea Witch. Globuri de cristal în năvoade şi o panoramă minunată a luminilor oraşului. Se îngăduie dansurile… pe furiş. Pe Santa Monica, puţin la vest de La Cienega, ascuns printre luminile orbitoare ale panourilor publicitare, alt club de dans pitit. Toţi testează limitele legii.

Timp de două săptămâni verific toate barurile, toate cluburile. Totuşi prima mea intuiţie rămâne cea mai puternică. Gino's este terenul de vânătoare. O simt. Nu trebuie să ascult tremurul firişoarelor de păr.

Pe măsură ce serile se încălzesc, ceva se trezeşte. În văzduh se simte o agitaţie. Se pregăteşte o subcultură estivală intrată în călduri. Anul acesta este doar îndrăzneaţă. La anul va fi mai rău, autodistructivă. În anul următor, 1969, va face implozie. Dar acum, în momentul acesta, încă nu şi-a dat seama ce este.

Sunt copiii născuţi în explozia demografică de după al Doilea Război Mondial, sumedenia de puşti care ies simultan din adolescenţă, cu sângele clocotind, cu dorinţe, nevoi şi doruri haotice, sălbăticie descătuşată, rebeli fără pauză; cei care cred că au primit o educaţie aleasă la colegiu, dar şi cei care-i dispreţuiesc, nevoiţi fiind să trudească pentru pâinea zilnică – toţi excitaţi la culme, posedaţi de sentimentul de libertate care apare la volanul unui Mustang, al unui Ford Camaro, al unui VW Broscuţă, lubrifiaţi din belşug cu benzină ieftină, marijuana, bere şi hormoni clocotitori, ieşiţi pe străzi, căutând toiul acţiunii.

Iar acţiunea nu-i undeva anume, ci este peste tot, iar hărmălaia şi mirosurile îmbâcsesc serile. Heterosexualii merg pe Sunset Strip sau pe Ventura Boulevard. Sau se plimbă cu maşinile în sus şi în jos pe Van Nuys Boulevard, ori pe Rosecrans Avenue şi mai ales pe Hollywood Boulevard. Însă ceilalţi – cei tăcuţi, cei care nu vânează fete, elevii şi studenţii la muzică, teatru şi arte, băieţii timizi şi băieţii năvalnici – după toţi anii de dorinţe, îşi găsesc finalmente un loc căruia îi aparţin, unde

există şi alţii exact ca ei. Nu, nu exact ca ei, dar destul de aproape. Aici sunt alţii care vor înţelege. Sau nu vor înţelege. Există foarte multe tipuri diferite, foarte multe moduri diferite de a fi gay. Însă măcar pentru foarte puţin timp, în locurile astea secrete şi tăinuite, ei nu vor trebui să pretindă că nu doresc ceea ce-şi doresc.

În timpul zilei, vor tuna şi fulgera despre incorectitudinea discriminării şi despre hidoşenia războiului… dar seara, toţi doresc să facă sex. Asta-i ceea ce se revarsă de aici. Senzualitatea dezolantă a singurătăţii. O subcultură în călduri, un mic simptom al unei boli mai grave care devine un subiect fierbinte în toate ziarele, clocoteşte în ziare.

Micile noastre victime – le prind fotografiile pe perete şi le studiez – sunt carne de tun. La fel de inocente ca băiatul care a călcat pe mina terestră, la fel de neterminate ca puştiul cel nou care a primit un glonţ în cap de la un lunetist din junglă, la prima lui misiune de planton, la fel de proaspete şi de naive ca acela care a fost înjunghiat de o prostituată din Saigon. Şi la fel de stupide şi încrezătoare ca găozarul care s-a dus acolo fiindcă a crezut că era datoria lui şi s-a întors cu pietre funerare în inimă.

În cele din urmă le-am luat fotografiile de pe pereţi şi le-am băgat într-un dosar, ca să nu fiu nevoit să le privesc feţele şi întrebările fără răspunsuri dinapoia ochilor.

Nu ştiam prea multe despre homosexuali. Nici nu voiam, de fapt, să ştiu. Dar începeam să înţeleg. Toate informaţiile mele erau eronate.

Am reluat supravegherea victimelor. Le identificasem pe primele şase. Le consemnam obiceiurile, rutinele, mişcările. În cea mai mare parte era pregătirea de bază. Confirmarea detaliilor pe care le ştiam deja. Joi, victima numărul unu apare în parcare. Brad-boy. Pe motocicletă. Vine chiar îndărătul lui Mame, împingându-l în joacă cu roata din faţă. Fără măcar să se întoarcă, Mame leagănă din fund şi spune:

— Vrei să-ţi dai drumul?

Mame are acum o şuviţă blondă în părul său negru. Ceilalţi îl înconjoară. Brad zâmbeşte larg, se relaxează pe motocicletă, în cele din urmă se oferă să-l plimbe pe nerăbdătorul Lane şi demarează cu el zgomotos, bun prilej pentru a se alege cu păduchi laţi.

Peste câteva seri, Jeremy Weiss apare la Gino’s. Bingo! Conexiunea. Georgia avusese dreptate. Homo. Păpuşei. Libido.

M-am contopit cu umbrele. Am privit. Era vrăjit de un păpuşei blond şi micuţ, care nu putea fi deranjat. Acesta să fi fost Jerry despre care spusese Mame? Iubirea neîmpărtăşită pentru Dave, care are un iubit? L-am urmărit tot restul serii. Destinaţia lui era o clădire galbenă şi lipsită de personalitate, la câteva cvartale spre est. Pe uşă era o firmă foarte mică. Trebuia să te apropii mult ca să poţi citi. CAPT. Club Atletic Pentru Tineri. Hmm. Aveam sentimentul că *nu* era o sală de gimnastică. Am privit uşa o vreme. M-am gândit.

Dispuneam de trei săptămâni până la dispariţia primei victime. Căpătasem o orientare destul de bună în terenul de vânătoare; acesta era ţinutul acţiunilor de o noapte. Făptaşul nu cunoştea victimele. El vâna, la fel ca toţi ceilalţi, dar vâna pentru cu totul alt gen de incitare. Bănuiam că victimele nu-l cunoşteau. Ele îl întâlneau, apoi dispăreau. Nu aveam să descopăr nicio altă conexiune.

Trebuia să mă gândesc la asta. Cum să-l identific pe nemernic. Domnul Moarte. Aşa-i spuneam acum. Cum să-l opresc? Să discut cu Georgia. Ea făcuse sugestii, majoritatea implicând acţiunea mea directă. Însă după cum merg lucrurile, agentul de teren este independent, are autoritate completă. În traducere: tu iei decizia.

Era târziu. Trecuse de miezul nopţii.

Matt Vogel. Slăbuţ. Faţă rotundă, ochi rotunzi, de căţeluş. Fire dulce. În parcarea de la Gino’s, singur lângă perete, între două maşini, acolo unde nu-l putea zări nimeni. Cu braţele cuprinzând genunchii, cu fruntea îngropată în ele. Cât pe-aici să nu-l văd. M-am retras un pas şi am mai privit o dată. Da, era Matt. Proaspăt absolvent de liceu.

Lucrează ca debarasor într-o cofetărie locală. Dispare peste două luni. Victima numărul doi.

— Ce vrei? S-a uitat la mine cu ochi mari. Îngroziţi.

— Ai păţit ceva?

— Ce-ţi pasă?

— Pari necăjit.

— Au aflat ai mei. Tata m-a dat afară din casă. N-am ştiut ce să spun. M-am scărpinat pe gât. În cele din urmă am întrebat:

— Cum a aflat?

— Mi-a căutat prin lenjerie.

— Ţi-a găsit revistele?

A şovăit.

— Mi-a găsit chiloţeii. Îmi place să port chiloţei de fată. Se simt mai moi. I-a rupt pe toţi.

— Am cunoscut un locotenent căruia îi plăcea să poarte chiloţei de fată. Nu-i mare şmecherie.

— Adevărat?

Nu, nu era adevărat. Era un joc pe care-l jucam noi. De câte ori cineva spunea o poveste horror despre oricine sau despre orice, altcineva cunoştea un locotenent care făcuse acelaşi lucru. Sau mai rău.

— Da, i-adevărat. Auzi, nu poţi să stai aici toată noaptea. N-ai unde să te duci?

A clătinat din cap.

— Aşteptam… să văd dacă apare cineva cunoscut… poate reuşeam o lipeală.

Am observat că nu folosise cuvântul „prieten”. Asta era problema acestei mici zone de război. Nimeni nu-şi face prieteni. Îmi aminteam adăposturile individuale şi tranşeele în care ne îmbrăţişam unul cu celălalt ca fraţii, ca amanţii, în timp ce noaptea exploda în jurul nostru. Dar aici, dacă doi dintre aceşti băieţi-bărbaţi se îmbrăţişau, nu bombele erau cele care explodau. M-am întrebat dacă ei aveau aceeaşi spaimă de a muri singuri… poate că era chiar mai puternică.

El renunţase să-l mai aştepte pe Făt-Frumos. Domnul Ideal nu venea. Şi nu apăruse nici măcar Domnul Ideal Provizoriu.

— Uite care-i treaba, e târziu. Eu locuiesc la două cvartale de aici, destul de aproape.

Văzându-i privirea suspicioasă, am spus:

— Poţi să te culci pe sofa.

— Nu, nu-i nevoie. Pot să dorm la băi.

— La băi?

— La CAPT. Ai fost acolo?

Am clătinat din cap.

— Costă numai doi dolari. Şi-mi pot face duş dimineaţa, înainte să plec la muncă. Scotty poate chiar să-mi spele hainele.

— Eşti sigur?

— Nu.

Cel puţin era onest.

— Bine. Atâta vreme cât ai unde să te duci. Ăsta nu e un loc prea sigur…

Şi dacă Domnul Moarte a început mai devreme? N-am vrut însă să spun asta. Nu voiam să-l îngrozesc pe puşti.

— Aici e la fel de sigur ca oriunde altundeva…

Ceva din felul cum a spus-o mi-a atras atenţia.

— Ţi-a făcut cineva ceva?

— Uneori oamenii strigă vorbe, când trec cu maşinile pe-aici. Doi tipi m-au alergat o dată cale de un cvartal, după care au renunţat şi s-au întors la maşina lor.

Am dat să plec, apoi m-am întors. Nu voiam să-l las singur. La naiba!

— Uite… poţi să vii cu mine. N-o să… am drob în frigider. Şi-ngheţată. Dacă vrei să-mi povesteşti, te-ascult. Dacă nu vrei, n-o să te sâcâi. Poţi sta vreo două zile, până te-mpaci cu-ai tăi. De acord?

Matt se gândeşte. Pare dulce şi inocent, dar a învăţat cum să fie bănuitor. Ăsta-i mersul vieţii. Întâi te arde, apoi te-ngheaţă. Expresia lui este suspicioasă.

— Eşti sigur?

La dracu’, bineînţeles că nu-s sigur! Şi asta o să belească linia temporală. Sau nu? Prin cap îmi trece un gând. Un gând urât. Nu-mi place, dar poate… momeală? Nu ştiu. Da’ ce naiba, nu-l pot lăsa aici într-o parcare de pământ bătătorit!

— Da, haide!

Se ridică în picioare, îşi scutură blugii.

— N-aş face-o, dar…

— Da, ştiu.

— …te-am mai văzut pe-aici. Gino zice că eşti în regulă.

— Gino nu mă cunoaşte.

— Ai fost în Vietnam. O afirmaţie, nu o întrebare. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Nu sunt invizibil aici. Unele bârfe sunt despre mine.

— Da. Am fost în Vietnam. Arăt cu mâna pe stradă.

— Hogeagul meu e-ncolo.

— Ai văzut vreun…

— Mai mulţi decât aş fi vrut.

Replica mea este un pic prea grosolană. El amuţeşte. De ce fac asta? De ce nu? Este o ocazie să rup coaja şi să privesc rana.

— Pe mine mă cheamă Matt.

— Da, ştiu.
— Pe tine cum te cheamă?
— Ah, da. Pe mine mă cheamă… Mike.
— Mike? Crezusem că te cheamă Hand (Mână). Hand Solo. Dar asta-i ca… un apropo, nu? Pentru că toată lumea ştie ce-i o „mână solo”, este?
— Da. Aşa-i. Este-un apropo.
— Bine. Mă bucur de cunoştinţă, *Mike.* Ne strângem mâinile, acolo pe stradă. Asta schimbă dinamica.
Acum ne ştim unul pe celălalt. Mai mult decât înainte, oricum. Pornim mai departe.
Este drăguţ într-un fel greu de definit. Dacă mi-ar plăcea băieţii, el ar fi genul de băiat care mi-ar plăcea. Dacă aceasta ar fi lumea în care aş dori să trăiesc, el ar fi frăţiorul meu mai mic. I-aş pregăti ciocolată fierbinte. I-aş citi poveşti seara la culcare şi l-aş înveli înainte să doarmă. Şi aş bate pe oricine ar glumi pe seama lui la şcoală.
Dar aceasta nu-i lumea aceea, ci este lumea unde bărbaţii nu stau prea aproape de bărbaţi, fiindcă… bărbaţii nu fac aşa ceva.
— Mike?
— Da.
— La tine pot să-mi fac duş?
— Bineînţeles.
— Doar să-mi scot mirosul ăsta de transpiraţie.
— Când te-a dat afară tatăl tău?
— Acum două zile.
— Şi stai pe stradă de două zile?
— Da.
— Ce scârbă!
— Ba nu, are dreptate.
— Ba n-are deloc. Cine-şi dă copii afară din casă *nu are* dreptate.
Matt nu răspunde. Este sfâşiat între simţul greşit orientat al loialităţii şi recunoştinţa pentru cineva care încearcă să înţeleagă. Se teme să contrazică.
Ajungem la piciorul scării. Ezit. *De ce* fac asta? Iritat, mă răstesc:
— Pentru că asta-s persoana care sunt!
— Poftim?
Matt mă priveşte, încruntat.

— Scuză-mă. Vorbeam de unul singur. Ăsta-i răspunsul care pune capăt dezacordurilor.

— Aha…

Mă urmează pe trepte. Priveşte în jurul apartamentului şi se uită la hărţile de pe pereţi.

Sunt recunoscător că am scos fotografiile. S-ar fi speriat serios să-şi vadă aici poza de absolvire.

— Eşti poliţai?

— Nu. Sunt… cercetător.

— Astea parcă ar fi făcute de-un detectiv. Ce cercetezi?

— Şabloane de trafic. Este… ă-ă-ă, sociologie. Studiem comunitatea gay.

— N-am auzit niciodată să i se spună aşa. „Comunitatea gay."

— Păi, de fapt, nu, pentru că nu-i prea mare. (Cel puţin deocamdată.) Nimeni n-a studiat însă vreodată cum funcţionează totul şi de-aceea…

— Tu nu eşti gay, nu?

Răspunsul la întrebarea asta nu-i simplu. Nici eu însumi nu-l ştiu.

Noaptea se întinde de-a pururi aici. Ziua nu-i decât o întrerupere neplăcută.

— Uite cum stau lucrurile, în clipa de faţă nu sunt absolut nimic. Bine?

— Bine.

Îi pun masa. Pălăvrăgim o vreme. Despre nimic special. În general despre mâncare. Mâncare din autoserviri. Mâncare din restaurante. Mâncare din armată. Cantine. Raţii. Fast-food. Mâncare adevărată. Locuri pe unde am fost noi. Hawaii. Disneyland. San Francisco. Las Vegas. Familia lui a călătorit mai mult decât a mea. El a văzut o parte mai mare din ţară decât mine.

În cele din urmă, amândoi ne dăm seama că-i târziu. El intră la duş, îi arunc o pijama, prea mare, dar asta-i tot ce am, şi-i duc hainele la parter, unde avem spălătoria. Tricou, blugi, şosete albe flauşate, chiloţei roz, nailon moale, niţică dantelă. Şi ce dacă?

Este un puşti dulce. Prea dulce, de fapt. Rahat! Are dreptul la o excentricitate. Cine ştie? Poate c-o s-ajungă locotenent. Când mă-ntorc, îl găsesc deja ghemuit pe sofa.

Dormitorul meu este mobilat ca un cabinet de lucru. Un birou de lemn, o maşină de scris IBM Selectric, un scaun, un fişet cu cheie. O să mai rămân treaz o vreme, ca să dactilografiez notiţele pentru Georgia. Dumnezeu ştie ce-o să creadă ea despre asta. O să-mi ia mai puţin de o oră să-i bag însă hainele în uscător şi-o să le-ntind pe scaun, cu mult înainte de a fi gata să mă prăbuşesc în propriul meu pat.

Georgia m-a învăţat cum să scriu un raport. În primul rând, enumeră toate faptele. Pur şi simplu ce s-a întâmplat, nimic altceva. Nu adăuga nicio opinie. În primele săptămâni, îmi restituia rapoartele cu toate opiniile mele tăiate cu dungi roşii, groase. În scurt timp am învăţat ce era fapt obiectiv şi ce era poveste. După ce ai enumerat faptele, nu-ţi mai trebuie nimic. Faptele vorbesc de la sine. Ele îţi spun tot. Aşa c-am învăţat să-mi facă plăcere să scriu rapoarte, clic-clic-clicul satisfăcător al clapelor maşinii de scris şi furiosul cap rotativ ca o minge de golf al Selectricului, care goneşte înainte şi înapoi pe pagină, lăsând urme precis definite, ca de picioruşe de insecte, pe hârtia albă şi curată. O pagină, două. Rareori mai mult. Dar întotdeauna are succes. Dactilografiatul mă calmează, mă ajută să-mi organizez gândurile.

Atâta doar că dacă nu deţii toate faptele, dacă nu deţii destule fapte, dacă nu deţii niciun fapt, rămâi împotmolit în necunoscut. Asta-i problema.

Mai târziu, mult mai târziu, stau şi mă holbez la tavanul întunecat, aşteptând să vină somnul şi ascult cu atenţie sunetul vampirilor de pe stradă. Însă cei mai mulţi dintre ei şi-au găsit partenerii şi s-au târât spre coşciugele lor. Aşa că zona de război este tăcută. Cel puţin deocamdată.

Undeva pe-acolo clocoteşte înăbuşit Domnul Moarte. Iar eu tot nu ştiu nimic despre el.

Duminică dimineaţă. Mă trezesc târziu. Încă mă simt obosit. Mă doare spatele. Simt miros de cafea. Lipăi în bucătărie, purtând doar şortul de pijama. Matt este îmbrăcat în bluza mea de pijama. Îi este prea mare. În mod evident, a renunţat la pantaloni, sunt prea lungi şi-i cad de pe talie. Seamănă cu varianta-băieţel a unui film cu Doris Day. Găteşte omletă cu ceapă şi cartofi. Şi pâine prăjită cu gem de căpşuni. Şi un ibric de cafea proaspătă. Este aproape ca şi cum aş fi însurat.

— E bine? întreabă el, nesigur. Am crezut… vreau să spun că voiam să fac ceva ca să-ţi mulţumesc.

— E bine, rostesc cu gura plină. Foarte bine. Poţi să găteşti oricând pentru mine.

De ce-am zis asta?

— Ah, hainele tale sunt pe scaunul de lângă uşă. Ţi le-am spălat aseară.

— Da, am văzut. Mulţumesc. La amiază, trebuie să plec la muncă. Şovăie. Ă-ă-ă… azi o să-ncerc să-i telefonez tatei. Ă-ă-ă… Dacă nu reuşesc… ziceai ceva despre… două zile…?

— Nicio problemă. O să las o cheie sub preş. Dacă nu-s aici, intră pur şi simplu.

— Ai încredere în mine?

— Nu eşti un hoţ.

— De unde ştii?

— Ştiu. Am adăugat: Cei care gătesc aşa nu fură.

Tace pentru o secundă.

— Mama obişnuia să spună că-ntr-o bună zi o să fiu o soţie minunată. Tata se enerva rău de tot.

— Se pare că tatăl tău nu prea-nţelege cum merg lucrurile.

Matt mă priveşte, aşteptând o explicaţie.

— E simplu. Dacă ai grijă de alţii, şi ei au grijă de tine. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru altcineva este să-i găteşti, să-l hrăneşti, să-i serveşti o masă minunată. În felul ăsta, îi spui că tu – în sfârşit, înţelegi… – că tu ţii la el.

Se îmbujorează şi-şi ascunde stânjeneala, privind ceasul.

— Trebuie s-ajung la muncă…

Şi se grăbeşte să plece.

Duminică. Nu există noţiunea de după-amiază liberă, totuşi mi-am rezervat nişte ore pentru interes personal. Am plecat în Burbank. N-ar fi trebuit. Nu era acceptat. Făcea parte din contract. Vechea ta viaţă este moartă. N-o atingi. Totuşi am făcut-o. Le-o datoram. Ba nu, mi-o datoram.

Locul era aproape cum mi-l reaminteam. Copacul din faţă era mai mare, casa mai mică, vopseaua mai decolorată. Am oprit în faţă. Am sunat la uşă şi am aşteptat. Înăuntru, Shotgun lătra surescitat.

Uşa din faţă s-a deschis înapoia celei din sită. Ca şi casa, el părea mai mic. Şi ca şi casa, mai decolorat.

— Da? a mijit ochii.

— Tată, sunt eu, Michael.

— Mickey?

Deja împingea uşa din sită. Shotgun a ieşit imediat. În ciuda şoldului bolnav, câinele ăla era o forţă de care trebuia să ţii seama. Tata mi-a căzut în braţe şi Shotgun a sărit pe amândoi, cu chelălăituri agitate de nerăbdare.

— Jos, tâmpitu' dracu', jos!

Efectul a durat vreo jumătate de secundă.

Tata m-a ţinut la lungimea braţelor.

— Arăţi altfel. Dar cum?… Ziceau că te-ai rătăcit în temposeism.

— Aşa-i. M-am rătăcit. Sunt rătăcit. Am găsit drumul înapoi… i-o poveste lungă.

M-a îmbrăţişat din nou şi i-am simţit umerii cutremurându-se. Plângea? L-am ţinut strâns în braţe. Mi se părea fragil. Apoi, brusc, s-a desprins şi s-a întors către casă.

— Haide-năuntru. Îţi fac un ceai. Să stăm de vorbă. Cred că mai am nişte prăjiturele cu cacao. Nici nu ştii ce greu mi-a fost fără tine. Nu ţi-am atins camera. E grozav să te am din nou aici…

L-am urmat în casă.

— Ă-ă-ă… tată, nu ştiu cât pot rămâne. Am o slujbă…

— O slujbă? Bravo! Ce fel de slujbă?

— Nu prea am voie să discut despre ea. Genul acela de slujbă…

— Aha, lucrezi pentru guvern.

— Realmente n-am voie să discut despre slujba mea. N-aveam voie nici să vin aici, dar…

— E-n regulă, înţeleg. O să vorbim despre altele. Hai, stai jos! Aşază-te. Rămâi la cină, nu? O să fie ca pe timpuri. Am în frigider un sos bun pentru spaghete. Exact cum îţi place. Nu, nu-i niciun deranj. Gătesc şi-acum pentru doi, deşi n-am rămas decât eu şi câinele ăsta bătrân, care-i prea încăpăţânat ca să moară. Amândoi suntem încăpăţânaţi.

Nu i-am spus că nu era adevărat. Nu i-am spus că el şi câinele bătrân şi încăpăţânat aveau să moară amândoi după numai câteva luni foarte scurte. Mi-am frecat ochii, simţindu-i brusc umezi. Era mult mai greu decât crezusem.

Undeva între spaghete şi îngheţată, tata a întrebat ce se-ntâmplase acolo. M-am chinuit, încercând să mă gândesc ce să

spun, mi-am dat seama că nu puteam explica şi în cele din urmă m-am mulţumit să strâng din umeri şi am zis:

— A fost… ce-a fost.

Tata mă cunoştea suficient de bine ca să ştie că era singurul răspuns pe care avea să-l primească şi că subiectul nu trebuia redeschis. Zidurile s-au ridicat iarăşi confortabile.

După îngheţată, mi-am dat seama că nu prea mai aveam multe despre care să vorbim. Nu tocmai. Dar era bine oricum. Eram mulţumit de simplul fapt că-l puteam privi, de simplul fapt că puteam scărpina iarăşi câinele după urechi. Asta era suficient. De aceea l-am lăsat să mă convingă să dorm acolo. Vechiul meu pat se simţea în acelaşi timp familiar şi diferit. N-am dormit prea mult. În toiul nopţii, Shotgun mi s-a suit la picioare şi s-a întins leneş, împingându-mă într-o parte şi mormăindu-şi nemulţumirea că ocupam atâta loc; la răstimpuri, trăgea câte un vânt prin care-şi anunţa opinia despre sosul de spaghete, iar după o vreme a început să sforăie cu un şuierat întretăiat. Sforăia încă zgomotos, când zorii s-au furişat pe fereastră.

La micul dejun am spus o minciună. I-am spus tatei că eram în misiune. Partea aceea nu era o minciună. Dar i-am spus că misiunea era undeva în est, nu puteam să-i precizez unde anume, însă aveam să-i telefonez când puteam. S-a prefăcut că înţelege.

— Tată, am spus, voiam doar să ştii că nu m-ai pierdut. Bine?

— Ştiu, a zis el. Şi m-a ţinut mult în braţe, înainte de a-mi da drumul cu o bătaie pe umăr.

— Du-te şi arde-i pe răi! a spus, o chestie pe care mi-o repetase toată viaţa – din ziua în care-mi dăruise prima pălărie de cowboy şi pistolul cu capse.

Ceva ce-mi spusese din nou în ziua când mă urcasem în avionul spre Vietnam. Du-te şi arde-i pe răi!

— O s-o fac, tată. Îţi promit.

L-am sărutat. Nu-l mai sărutasem de la opt ani, dar l-am sărutat acum. Apoi am plecat repede, simţindu-mă confuz şi stingherit.

Era o zi ploioasă, cenuşie. Am sărit peste exerciţiile de gimnastică, am făcut plinul la maşină şi am mers prin oraş, localizând locuinţele celorlalte şapte victime. Doi băieţi, Dykstra şi Sproul, locuiau în căminele UCLA. Nu ştiam dacă se cunoşteau

între ei. Poate că da. Unul terminase pedagogia, celălalt muzica. Altul locuia cu un coleg (iubit?) într-un apartament ieftin de lângă Melrose, foarte aproape de mers pe jos de apartamentul meu, atât doar că în L.A. nu există „aproape de mers pe jos”. Dacă depărtarea-i mai mare de două case, mergi cu automobilul.

Unul locuia la mama naibii, tocmai în Azusa. Ăsta chiar că era un drum lung, chiar şi pe autostrada interstatală I-10. Altul în capătul nordic al San Fernando Valley. Băieţi molatici, atât de doritori după un loc în care să fie acceptaţi, încât şofau patruzeci de kilometri în zona de seism pentru a se fâţâi de colo-colo într-un patio verde… pentru a fi alături de alţi băieţi molatici.

Ceva a făcut clic. Ca o monedă care cade într-un automat pentru coca-cola. Una dintre intuiţiile acelea care explică totul. Pentru băieţii aceştia asta era pubertatea. Adolescenţa. Prima întâlnire, primul sărut, prima ocazie de a se ţine de mână cu o persoană importantă pentru ei. Întârziată, amânată, un deceniu de aşteptări… În timp ce toţi din jurul tău sărbătoresc viaţa în sine, tu pretinzi, suprimi, inhibi, te lipseşti de propria ta bucurie – dar, eventual, în cele din urmă, finalmente, găseşti un loc unde poţi să guşti din tot ce ţi s-a negat. Este ameţitor, incitant, năucitor. Da! De aceea ei parcurg atâta drum. Hormoni. Feromoni. Nu contează. Unica lumină strălucitoare într-un peisaj întunecat. Ei nu pot sta departe. Acesta-i căminul: unicul loc în care pot fi ei înşişi.

Bun. Acum să ne închipuim prădătorul…

Când am ajuns la apartament, bura se transformase în potop. Matt stătea lângă uşă, cu braţele în jurul genunchilor. Lângă el era un rucsac pe jumătate plin. A sărit în picioare, simultan îngrozit şi plin de speranţe. Şi a şovăit. Avea pe frunte o pată roşie, o alta pe gât.

— Ai păţit ceva?

— N-am putut găsi cheia.

— Ah, fir-ar să fie! Am uitat s-o pun sub preş.

— Crezusem că te-ai supărat pe mine…

— Nu, puştiule, nu. Eu sunt de vină. N-ai greşit cu nimic. Am făcut-o de oaie. Fir-ar a dracu’, probabil c-ai crezut… după toate celelalte…

Înainte de a-mi putea termina fraza, a început să plângă.

— Ce s-a-ntâmplat?… Nu, stai…

Am bâjbâit cu cheia în broască, l-am împins înăuntru, i-am înhăţat raniţa, am închis uşa după noi, l-am dirijat spre masa din bucătărie, am luat o sticlă de Glenfiddich şi am turnat în două pahare.

S-a oprit din plâns doar atât cât să miroasă paharul.

— Ce-i asta? A sorbit oricum. Arde!

— Aşa şi trebuie. Este whisky de calitate. Scotch. M-am aşezat vizavi de el. Am fost să vizitez… pe cineva. Pe tatăl meu. Nu l-am văzut de mult şi asta s-ar putea să fie ultima ocazie. N-ar fi trebuit s-o fac, dar am făcut-o oricum. Am petrecut noaptea acolo, am dormit în vechea mea cameră, în vechiul meu pat. Ce ai spus tu ieri m-a făcut să mă gândesc…

Nu m-a auzit. A înghiţit un nod, cu zgomot.

— Mi-a telefonat mama… la serviciu. Mi-a spus c-ar trebui să vin acasă şi să-mi iau lucrurile. Tata n-o să fie acolo. Atât doar că s-a-nşelat. El s-a-ntors mai devreme. A-nceput să mă bată…

M-am întins şi i-am ridicat cămaşa. Avea urme roşii pe o parte, pe spinare, pe umeri şi pe braţe. A icnit când l-am atins în zona coastelor.

M-am ridicat, am intrat în baie şi am scos trusa de prim-ajutor. Este aproape la fel de completă ca trusa unui medic. Stetoscop, faşă, unguent, bandaje, un flacon, ba chiar şi o fiolă cu morfină şi ac. De asemenea, un box şi un baston scurt de poliţist. Şi alte jucării. Înveţi din mers. Am revenit în bucătărie, i-am scos cămaşa, am aplicat alifie pe semnele cele mai roşii, apoi i-am bandajat coastele. Am făcut totul în tăcere absolută. Eram prea furios ca să vorbesc. În cele din urmă am întrebat:

— Ţi-ai luat toate lucrurile? A clătinat din cap.

— Bine, haide să mergem şi să le luăm.

— Nu putem… L-am prins de braţ, l-am ridicat, apoi l-am tras spre uşă, în jos pe scară şi spre maşină, ignorând ploaia.

— Ai nevoie de haine, de încălţăminte, de… de tot ce-ţi aparţine.

Sunt lucrurile tale.

— Tata o să… e prea mare! Te rog, nu…

Băgasem deja în viteză.

— Pune-ţi centura, Matt. Cum zice Bette Davis? Va fi o seară zguduitoare!

Cauciucurile au scârţâit când am intrat pe Melrose. Am cotit spre sud pe Fairfax, împroşcând apa din bălţi. O vreme, niciunul dintre noi n-a spus nimic.

Când am făcut la dreapta pe Third Street, el a zis:

— Mike, nu vreau să faci chestia asta.

— Te-am auzit. Am continuat să şofez.

— N-o să-ţi spun unde locuiesc… unde-am locuit.

— Ştiu deja.

— De unde?

— Uite-aşa, sunt zâna ta cea bună. Nu-ntreba.

— Ce vrei să faci? Am rânjit.

— O să-i fac o ofertă pe care n-o s-o poată refuza. Matt n-a priceput aluzia, bineînţeles. Îi va lua vreo cinci ani până să priceapă. Nu era însă important. Eu o pricepeam.

Am virat la stânga, apoi la dreapta. Am oprit în faţa unei căsuţe frumos îngrijite. Matt m-a urmat, a coborât din automobil şi a pornit pe aleea de acces. Uşa din faţă s-a deschis violent. Matt avusese dreptate – tatăl lui *era* mare. O gorilă. Dar nu o gorilă dresată. Vânătăile risipite pe corpul fiului său reprezentau dovezi în această privinţă. El înlocuise îndemânarea prin forţă. Probabil că aşa făcuse toată viaţa. Purta pe chip o grimasă urâtă.

— Cine eşti? a întrebat.

I-am dat singurul răspuns pe care-l merita. L-am pocnit în piept, propulsându-l înapoi în casă. L-am urmat iute. Înainte să poată reacţiona, l-am lovit din nou în piept – dar mai dur, îndeajuns de tare, ca să-l expediez în perete. Casa a vibrat. El sărit înapoi şi de data asta pumnul i-a întâlnit abdomenul. Avea muşchii tari, dar boxul era mai dur. A icnit, nu s-a încovoiat, dar s-a aplecat puţin în faţă; era îndeajuns, i-am tras capul în jos ca să ia contact cu genunchiul meu care se ridica şi i-am simţit nasul spărgându-se cu un trosnet satisfăcător de os şi sânge.

L-am smuls în picioare. Chipul îi era acoperit de sânge.

— Eşti un bărbat în toată firea, aşa-i? De-aia baţi copiii?

Încă se străduia să-şi regăsească respiraţia.

— Matt, am spus, du-te şi ia-ţi lucrurile. Imediat!

Din bucătărie a ieşit o femeie care se ştergea pe mâini cu un prosop pentru vase.

— Matty?… Apoi m-a zărit. Cine eşti dumneata? După aceea şi-a văzut soţul. Joe?…

I-am luat prosopul, i l-am aruncat lui Joe şi l-am îmbrâncit într-un scaun; a căzut în el, acoperindu-şi nasul însângerat.

— Poţi să iei loc şi dumneata, doamnă; chiar ar fi indicat s-o faceţi.

A şovăit, apoi s-a aşezat. Joe continua să gâfâie, privindu-mă neliniştit.

Vreme de câteva clipe prelungi, nimeni n-a vorbit. În cele din urmă, soţia a întrebat:

— Ne vei face rău?

— Nu intenţionez asta. Bineînţeles, lucrurile se pot schimba. Am înclinat din cap cu subînţeles spre găozar.

— N-o să… n-o să scapi cu…

— N-o să anunţi poliţia. El n-o să te lase. Nu vrea să se ştie că fiul lui e homosexual.

Am inspirat adânc. Nu intenţionasem să joc rolul consilierului de familie, însă Matt avea nevoie de timp să-şi strângă lucrurile, iar eu trebuia să-l opresc pe găozar din a se gândi prea mult.

— Bun… doamnă, uite cum stau lucrurile: ar trebui să divorţezi de lăbarul ăsta. Fiindcă dacă n-o faci, într-o bună zi o să te-omoare. Unicul lucru care ţi-a salvat viaţa pân-acum a fost faptul că-l teroriza pe puşti, nu-i aşa? După ce băiatul n-o să mai stea cu voi, o să ai ochii mereu învineţiţi. Dacă nu mă-nşel, urma asta de pe obraz e recentă. Poate chiar de azi după-amiază, nu? Şi poate că pe sub haine mai sunt vreo două, care nu se văd. Ea a tăcut.

— Nu-ţi faci niciun favor să fii sac de box pentru ratatul ăsta mizerabil. Şi-n tot cazul, lucrul ăsta nu l-a ajutat pe copilul tău, este? L-ai lăsat să-l bată pe puşti – eşti o laşă. Ştii ce-nseamnă „complice”? Tu eşti o complice. Eşti la fel de vinovată ca şi el. Pentru că-l laşi pe el să scape nepedepsit.

M-am răsucit spre gorilă:

— Ăsta-i adevărul, Joe. Eşti un găozar. Eşti mai prejos de dispreţ. Acela-i fiul tău, sânge din sângele tău. Ar trebui să-l iubeşti mai mult ca pe oricare altul din lume. Însă el e pur şi simplu terorizat de tine. În unicul moment al vieţii lui când a avut nevoie mai mult ca oricând ca tatăl lui să-l iubească şi să-l înţeleagă şi să fie alături de el – tu ce-ai făcut? L-ai bătut şi l-ai dat afară din casă. Ce om de căcat eşti! Nevastă-ta-i laşă, tu eşti o brută şi-mpreună alungaţi singurul lucru din lume pe care l-aţi făcut bine: să creşteţi un copil care ştie încă să zâmbească.

Dumnezeu ştie de ce-o mai zâmbi, după ce a crescut cu doi nenorociţi ca voi! Nu meritaţi copilul ăsta. Gura – amândoi! N-am chef de argumentări. Poţi să-ţi baţi soţia, Joe, şi poţi să-ţi baţi fiul – dar nu poţi să baţi adevărul, care sună ca dracu' pentru tine. Faci umbră pământului degeaba. Ah, şi încă ceva, dacă te gândeşti să te ridici din scaunul ăla, n-o face. Dacă-ncerci, o să te-omor. Sunt realmente în dispoziţia respectivă.

— Vorbeşte serios, tată, a rostit Matt revenind în cameră. A fost în comandouri. În Forţele Speciale. Beretele Verzi, sau aşa ceva. A fost în Vietnam. Nu vreau să-ţi facă vreun rău…

— Ţi-ai luat totul?

El a ridicat o geantă de umăr din pânză şi un geamantan. Umplute în grabă.

Mama lui Matt privea întruna de la unul la altul. În cele din urmă şi-a adunat curajul ca să întrebe:

— Tu ce eşti? Un fel de homo?

Am măsurat-o din tălpi până în creştet.

— Iar tu ce eşti – alternativa? (Isuse Cristoase, nu-mi venea să cred că spusesem asta!) Stai puţin!

Am revenit spre gorilă:

— Fiul tău pleacă de-acasă. N-o să-l mai vezi niciodată. Dă-mi portofelul. Nu – n-am spus să te gândeşti dacă s-o faci. Am spus: *dă-mi portofelul!*

Mi l-a întins. Avea aproape trei sute de dolari. I-am dat banii lui Matt.

— Poftim! Moştenirea ta. Îţi ajunge pentru a trăi vreo două luni. Dacă eşti grijuliu.

Am aruncat portofelul pe podea.

— Voi doi aţi avut noroc azi. Vă las în viaţă. M-am uitat din nou spre gorilă: Dacă vii după puştiul ăsta, dacă te mai apropii vreodată de el, dacă-l mai atingi vreodată cu un deget, te omor. O să te urmăresc şi o să te ucid încet şi-n chinuri. Dacă-ţi mai baţi vreodată nevasta, o să-ţi rup ambele braţe. Ne-am înţeles? Dă din cap, c-aici nu suntem la televizor. Am privit în lateral. Matt, vrei să-ţi iei rămas-bun?

El a clătinat din cap.

— Atunci du-te la maşină.

Am aşteptat o clipă, să văd dacă găozarul se gândea să ne urmărească. N-a făcut-o. Era pământiu la faţă. Încă avea dificultăţi de respiraţie. M-am uitat la soţie.

— Ştii ceva? Cred c-ar fi bine să chemi salvarea. Poate că l-am pocnit niţel mai tare şi i-am fisurat sternul. Aş vrea să spun că-mi pare rău, dar nu pot.

Am pornit spre apartamentul meu în tăcere. Ploaia se înteţise şi mai tare. Matt era zguduit. Probabil că nu ştia ce să gândească, ce să simtă.

Am ajuns la apartament. El a şovăit.

— Nu vii?

— Crezusem că voiai să… A ridicat dolarii. Vreau să zic – nu pentru asta sunt banii?

— Este timp pentru asta şi mâine. Sau poimâine. În plus, n-ar trebui să rămâi singur în noaptea asta.

I-am luat geanta şi valijoara. Nu erau atât de grele pe cât crezusem. Gorila şi soţia nu fuseseră foarte generoşi.

După ce am intrat, am scotocit prin sertarul cu fleacuri, am găsit cheia de rezervă şi i-am întins-o.

— Fii atent, nu mă-nţelege greşit, dar sunt neliniştit în privinţa ta. Stai aici cât timp crezi că-i nevoie.

S-a uitat la cheia din palmă, apoi a ridicat ochii spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Poţi să găteşti masa, da? Poţi să faci curăţenie? Asta o să fie chiria pe care mi-o plăteşti. O să-mi mut maşina de scris aici, lângă perete sau în alt loc, iar tu poţi să stai în camera cealaltă. Cu o condiţie. Să nu mai dai pe la Gino’s. (Nu, nu era cinstit!) Vreau să zic să nu mai mergi pe-acolo fără mine. Şi să nu mai ieşi cu nimeni fără… mă rog, fără să m-anunţi. De acord?

— Încerci să fii ca un tată pentru mine?

— Nu. Sau mai degrabă ca un frate mai mare. Nu ştiu… M-am aşezat vizavi de el. Poţi să păstrezi un secret?

— Nu foarte bine. Vreau să zic… tata a aflat…

— Să vedem. Când ţi-ai dat seama că eşti?…

— Pe la doisprezece ani. Sau treisprezece.

— Deci ai putea păstra un secret vreme de cinci ani. Sau şase? Aşa-i?

A aprobat din cap.

— Bun. Secretul pe care ţi-l voi spune este la fel de mare. Eşti pregătit pentru el?

N-a spus „nu”. Am considerat asta ca fiind „da”.

— Ştii de unde-ţi cunoşteam adresa? Şi mai cunosc multe alte chestii. Anul ăsta o să se-ntâmple nişte lucruri rele.

Periculoase. Vor fi oameni răniţi. Ucişi. Nu sunt poliţist. Dar sunt… ca un fel de detectiv particular. Şi-l caut pe criminal. Iar tu eşti genul lui. Ca şi mulţi alţii de la Gino's. Aş dori să-i pot avertiza pe toţi, dar dacă aş face-o, se va duce vorba. Ştii cum le place fetelor ălora să bârfească. Şi dacă făptaşul ştie că-l caut, n-o să-l mai prind niciodată. Aşa că nu pot spune nimănui. Unicul motiv pentru care-ţi spun ţie este… este că vreau să m-ajuţi.

— Ai nevoie de ajutorul *meu?*

— *Vreau* ajutorul tău. Nu am nevoie de el, dar îl pot folosi. Dacă eşti pe măsură…

— „Pe măsură"? E ceva periculos?

— Crezi că te-aş expune unui pericol? A căzut pe gânduri.

— Vrei să mă foloseşti ca momeală.

— Vreau să văd cine te caută. Vreau să ştiu cine vorbeşte cu tine. Asta-i tot.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i drumul.

— Ăsta ţi-a fost planul de la bun început? Din capul locului? Când m-ai dus aici ieri-seară?

— Vrei să ştii adevărul? L-am privit în ochi. Nu. Nu aşa planificasem lucrurile. Tu erai doar unul dintre băieţii pe care aveam să-i supraveghez o vreme…

S-a încruntat. A reflectat la cuvintele mele. Apoi – fir-ar a dracu'! – a priceput.

— Nemernicule! A dat să se ridice. Ştii, nu-i aşa!

A privit în jur, căutându-şi geanta şi valijoara. Am rezistat ispitei de a mă scula. În cazul de faţă, forţa era reacţia cea mai greşită cu putinţă. El îmi aştepta răspunsul. Am încuviinţat.

— Da, ai dreptate. Ştiu.

— Eşti un… un călător prin timp?

Am dat iarăşi din cap.

— Atunci i-adevărat? Ei chiar există? Pentru că eu credeam că nu-i… nu-i decât o legendă sau aşa ceva.

— Este adevărat, am recunoscut. M-a privit pătrunzător, de parcă ar fi încercat să mă descifreze.

— Şi… cât de departe din viitor ai venit?

— Eu nu sunt din viitor, ci din trecutul de acum trei ani. Dar am fost în viitor. Mă rog… am înaintat doar doisprezece ani în viitor. O să-ţi placă viitorul acela. Cel puţin unele părţi.

— Ce anume?

Am strâns din umeri.

— De pildă… păi, da, mai întâi Stonewall… Neil Armstrong… Apple… Luke Skywalker… Pac-Man… Cred totuşi că Stonewall va fi cel important.

— Ce-i asta?

— O să afli în curând. Este… o să fie… ceva important.

— Poţi să-mi dai un indiciu?

— Rosa Parks.

— Cine-i Rosa Parks?

— Interesează-te.

S-a încruntat, nemulţumit. După aceea s-a destins. Şi-a lăsat geanta pe podeaua livingului şi a revenit în ungherul bucătăriei.

— Spune-mi ce ştii despre mine.

— Hm…

— Dacă vrei să te-ajut, trebuie să-mi spui. S-a aşezat vizavi de mine şi a aşteptat.

— Bine, am zis. Stai niţel. M-am dus în dormitor şi m-am întors cu dosarele. Le-am aruncat pe masă.

— Eu trebuie să împiedic dispariţia acestui băiat. L-ai văzut vreodată?

I-am întins fotografia lui Jeremy Weiss.

Matt a privit-o, s-a încruntat, a dat să scuture din cap, după care a zis:

— Stai aşa… cred că vine de obicei în weekenduri.

— El este numărul trei. Înaintea lui au mai dispărut doi băieţi. După el au mai dispărut zece. Ăsta-i primul.

— Ăsta-i Brad. Brad-boy. Are o motocicletă. Vine, agaţă pe câte cineva şi pleacă împreună. Nimeni nu ştie multe despre el, nici chiar cei cu care pleacă.

— Da, am văzut.

— Când o să?…

— Peste două săptămâni. Ceva mai mult de două săptămâni. Am trecut la următorul dosar. Asta-i a doua victimă.

A deschis dosarul, şi-a văzut fotografia şi a tresărit. S-a dezumflat ca un balon spart.

— O să… mor.

— Nu, n-o să mori. Îţi promit. *Îţi promit!*

— Dar am murit. Adică, o să mor, nu? Adică… astea? Brusc, a părut îngrozit.

— Nu, n-o să mori.

— Cum poţi să ştii? Crezusem că timpul este…

— Este variabil. Dacă n-ar fi fost aşa, eu n-aş fi aici. N-aş putea să fiu aici. Nici tu.

A acceptat asta, însă numai pentru că dorea s-o accepte. Nu era convins. După un timp, s-a întins, a luat celelalte dosare şi le-a deschis pe rând. A mai recunoscut doar doi băieţi. Deloc surprinzător. Ultima victimă abia împlinea paisprezece ani anul acesta.

— Bun. Spune-mi acum… mai mergi şi altundeva în afară de Gino's?

A clătinat din cap.

— În Garden Grove este un club pentru cei care au împlinit optsprezece ani, dar eu n-am fost niciodată acolo. Ă-ă-ă… apoi mai sunt băile. CAPT. Am fost acolo numai de două-trei ori. Alt loc nu mai este. Eu nu pot intra în baruri.

— Deci în general mergi la Gino's?

— Acolo vin toţi.

— Bun. Uite ce-ţi propun. Nu mergi la Gino's, decât dacă merg şi eu. Vreau să văd cine vorbeşte cu tine. Iar dacă cineva te invită să mergi acasă cu el… o să punem la punct un semnal. Te tragi de lobul urechii. Şi eu o să… o să fac ce trebuie.

Matt a aprobat din cap. Părea recunoscător să existe un plan. A inspirat adânc.

— Am văzut nişte cârnaţi afumaţi în frigider. Vrei să-i gătesc pentru cină?

Nu-mi era chiar aşa foame, dar am încuviinţat. El a zăngănit o vreme prin dulapuri, căutând alte lucruri pe care să le poată pune pe farfurie.

— Am găsit o conservă de fasole şi nişte chifle. Pot să fac o sălăţică şi să deschid două coca-cola?…

— Sună bine. Am strâns fotografiile şi le-am pus înapoi în dosarele lor.

— Mike?…

— Da?

— Dacă n-o să merg cu nimeni, de unde o să ştii care-i ucigaşul?

— Ăsta-i un lucru la care încă mă mai gândesc.

— Va trebui să te uiţi şi după Brad-boy, nu?

— Da.

— Poate că n-am înţeles eu bine, dar singurul fel în care vei şti cine-i asasinul este… va fi să-l laşi să omoare pe cineva. Pe Brad. Nu?

— Nu tocmai. Am o idee destul de bună asupra nopţii în care dispare Brad. Aşa că persoana care vorbeşte cu el în seara aceea este probabil ucigaşul. Dar dacă-l pot opri pe Brad să plece cu el, atunci îi pot salva viaţa.

— Şi dacă nu-i tipul care trebuie? Vreau să zic, dacă nu i se oferă ocazia de a omorî pe cineva, cum vei şti că el este asasinul?

M-am sculat şi am pus sticla de scotch înapoi în dulap. M-am rezemat de perete şi m-am uitat la Matt. Tăia salata.

— Asta-i altă parte a problemei. Să zicem că aş sparge o roată de la motocicleta lui Brad, astfel că el să nu poată pleca în seara respectivă. Sau altceva… Să zicem că-l opresc pe Brad să mai agaţe. Atunci asta înseamnă că Domnul Moarte – aşa-i spun eu – va agăţa pe altcineva. Şi poate nu-n seara aceea, ci poate-n seara următoare sau poate săptămâna următoare. Poate că toată succesiunea temporală se modifică, se dă peste cap… şi devine inutilă.

— Deci trebuie să fii cu ochii pe Brad.

— Exact. Şi va trebui să-l urmăresc oriunde s-ar duce… şi să sper că-i omul meu.

— Nu-i corect pentru Brad.

— Nu-i corect pentru niciunul dintre voi. Eu am fost angajat să salvez doar un băiat, dar există încă o duzină, şi poate chiar mai mulţi, care se confruntă cu acelaşi risc. Ţi-am spus: timpul este variabil. Dacă-l zgâlţâi prea tare, pierd tot cazul. Te pot salva pe tine, pe Jeremy şi pe Brad, dar cine va muri în locul vostru?

A înţeles – a fost ca o lovitură fizică. A pus jos cuţitul şi a spus:

— Căcat!

Apoi a reacţionat faţă de propria lui vulgaritate, şoptind:

— Nu aşa vorbeşte o doamnă, nu?

A pus cina pe masă şi o vreme am mâncat în tăcere. În cele din urmă, eu am zis:

— A fost foarte bună. Mulţumesc.

— Ţi-a plăcut?

— Este o adevărată cină, mai mult decât aş fi pregătit pentru mine.

— A trebuit să-nvăţ să gătesc. Mama… A ridicat din umeri.

— Da, am văzut.

— Nu-i o persoană rea. Nici tata nu-i rău, doar că atunci când bea prea mult…

— Şi cât de des o face? A priceput aluzia.

— Da. Aşa-i. Mai târziu, după ce am pus farfuriile la locul lor, am făcut un duş scurt. Am ieşit din baie, purtând doar un prosop. El m-a privit, apoi şi-a ferit iute ochii. A zis ceva despre stat în cadă şi s-a grăbit în baie. Am auzit cum a deschis robinetele. După un moment, a scos capul:

— Prosoape?

— În dulapul de pe hol. Raftul de sus. Poftim! I-am scos prosoapele galbene. Altceva?

— Nu cred.

Continua să-mi evite ochii.

— Bine. Eu mă duc să mă culc. Mâine dimineaţă am o întâlnire.

Când o să mă-ntorc, o să mergem să-ţi facem rost de-un pat.

— Ă-ă-ă… Bine. Mulţumesc.

A dispărut înapoi în baie.

Îmi place să dorm cu ferestrele deschise. Aici, în apropiere de Melrose, nopţile erau uneori înăbuşitoare, uneori vântoase, uneori reci. Uneori briza sufla dinspre ocean, iar alteori aerul era nemişcat şi mirosea a iasomie. În noaptea asta, vântul era rece, ultima rămăşiţă umedă a unei zile ploioase şi posace. Aerul avea iz de curăţenie. Mâine avea să fie senin.

Am suit în pat, am ascultat o vreme apa picurând de pe colţurile clădirii, ocazionalele târşâituri ale automobilelor prin bălţi, vuietul îndepărtat al oraşului şi chiar câte un crâmpei de muzică îndepărtată. M-am sculat, m-am dus la dulap, am scos încă o pătură şi am pus-o pe sofa. Matt avea să aibă nevoie de ea.

Revenit în pat, am ascultat vuietul propriilor mele gânduri. Matt pusese degetul pe rană – ceea ce eu ştiam deja şi nu dorisem s-o spun. N-aveam cum să identific făptaşul. Puteam s-o fac doar după ce murea cineva.

O vreme m-am întrebat cum ar fi abordat alţii cazul. Nu m-am întrebat însă prea mult timp. Ştiam deja. Ei l-ar fi salvat pe

Weiss şi i-ar fi ignorat pe ceilalţi doisprezece... pentru că familia lui Weiss era singura care plătea. De aceea Georgia îmi dăduse mie cazul. Fiindcă ştia că eu nu gândeam în felul acela. Ştia că n-aş fi fost mulţumit să salvez doar pe unul. Ştia cum gândeam eu. Nu-ţi laşi oamenii în urmă, pe teritoriu inamic.

Şi, indiferent dacă cineva o recunoştea sau nu, aceasta era o zonă de război.

Oamenii aceştia... ei ştiau că trăiau pe teritoriu inamic. Erau îngroziţi de ciocănitul la uşă în toiul nopţii – acuzaţiile de la muncă, apropourile din partea prietenilor, bârfele vecinilor şi toate consecinţele teribile. Băieţii molatici pornesc la drum dulci şi jucăuşi, aproape inocenţi, însă timpul le erodează spiritul. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât le este mai apăsătoare povara. Zi după zi, ei învaţă să fie ascunşi, devin înveninaţi şi glasurile le sunt încărcate de acid. Poţi să stai într-un bar şi să le vezi în ochi, seară după seară, resentimentele adumbrite, furia clocotitoare. De ce trebuie să ne-ascundem? De ce trebuie să ne prefacem? Întrebarea *ce-i în neregulă cu mine?* era inversată. În scurtă vreme se transforma în *ce-i în neregulă cu ei?* Şi hăul se măreşte, izolarea creşte. Lumea secretă se piteşte mai adânc.

Dar nu pentru mult timp. Vara iubirii aproape că explodează, la anul va fi vara poftei trupeşti, iar după aceea vara turbată a dezastrului. Însă vara aceea avea să aducă şi revoluţia Stonewall, iar apoi... totul va începe să se schimbe. Totul.

Aproape că-i invidiam.

Fiindcă ei ştiau ce doreau.

Eu continuam să nu am nicio idee.

La uşa dormitorului s-a auzit un ciocănit încetişor. Uşa s-a deschis cu un scârţâit. Matt şi-a strecurat capul înăuntru.

— Adormiseşi?

— Nu încă. S-a-ntâmplat ceva?

— Mike?... S-a apropiat de pat. Pot să dorm cu tine în noaptea asta? Doar să dorm. Atâta tot. Sofaua este...

— Cam inconfortabilă, ştiu. Da, haide.

M-am tras într-o parte şi am ridicat marginea păturii. S-a strecurat lângă mine. Nu prea aproape.

Am stat amândoi pe spate, unul lângă celălalt. Privind tavanul.

— Nu-i vorba despre sofa, nu?

— Nu.

— Aşa mă gândisem şi eu.
— Nu trebuie să-ţi faci griji…
— Nu-mi fac.
— Vreau să zic…
— Matt, e-n regulă. Nu trebuie să explici. M-am gândit la nopţile din Vietnam în care soldaţii se îmbrăţişau mai strâns decât fraţii. Bineînţeles, focurile de armă, proiectilele mortierelor, exploziile, napalmul, noroiul, sângele şi excrementele – ca şi ameninţarea morţii imediate – te pot împinge la aşa ceva. Momentele din junglă când patrulele iau o pauză, prăbuşindu-se buluc, stând uneori unii în poalele altora, unica apropiere pe care o aveam… şi nopţile din camerele hotelurilor ieftine din Saigon, când nu existau suficiente saltele şi dormeai pe aceeaşi saltea cu camaradul tău şi te simţeai fericit că era lângă tine. Atingerea unui tovarăş de arme în beznă. Învăţai să te simţi în siguranţă în duhoarea şi sudoarea altor bărbaţi. Ei erau cealaltă jumătate a ta. Nu puteai să explici nici asta, oricum nu puteai s-o explici cuiva care nu fusese acolo.
— Îmi pare rău, Mike.
— Pentru ce?
— Pentru că sunt un… N-a putut termina propoziţia. Nu putea să pronunţe cuvântul.
— Matt?…
— Mama îmi spunea Matty. Când eram mic.
— Vrei să-ţi spun Matty?
— Dacă vrei.
— Matty, vino-ncoace. I-am cuprins umărul cu braţul şi l-am tras mai aproape, astfel încât capul i se cuibărea pe pieptul meu. Nu puteam vedea cu ce era îmbrăcat, dar se simţea foarte moale. Ceva din nailon. L-am ignorat. Nu conta.
— Lasă-l pe unchiu’ Mike să-ţi spună o poveste înainte de culcare.
Nu era relaxat, ci zăcea încordat lângă mine. Se aştepta să-l împing cât colo, dezgustat?…
— Când am împlinit doisprezece ani, tata mi-a făcut cadou un căţeluş de numai câteva săptămâni. Era un labrador retriever negru şi era atât de stângaci, încât se împiedica de propria lui umbră. Nu putea să umble fără să cadă în bot, dar m-am îndrăgostit de el din clipa în care l-am văzut. Tata m-a întrebat

dacă-mi plăcea şi i-am spus că era absolut perfect. L-am botezat Shotgun. În prima noapte a scâncit după mămica lui, aşa că l-am luat în pat şi l-am ţinut lângă mine, i-am vorbit şi l-am mângâiat şi până la urmă a adormit. Mă urma peste tot şi a dormit cu mine şi-n noaptea următoare. Apoi luni dimineaţă l-am dus la veterinar ca să-i facă vaccinurile. Veterinarul l-a examinat şi l-a examinat şi iar l-a examinat, după care a început să se încrunte tot mai tare. În cele din urmă a spus că Shotgun avea o problemă, o malformaţie de şold din cauza căreia va avea probleme la mers, că va fi olog şi multe alte chestii. După aceea l-a tras pe tata deoparte şi a stat de vorbă mult timp cu el. N-am putut auzi ce discutau, dar tata a clătinat din cap şi l-am luat pe Shotgun acasă.

— Veterinarul voia să-l eutanasieze?

— Da. Tata nu l-a lăsat. Eu însă n-am aflat asta decât mai târziu. Am mers acasă, n-am mai vrut să am de-a face cu Shotgun. Fiindcă era schilod. Nu era perfect. Iar eu doream un câine perfect. Shotgun mă urmărea peste tot, însă eu îl împingeam cât colo. În noaptea aceea a încercat întruna să sară în patul meu şi a scâncit mereu, dar eu n-am vrut să-l ridic şi să-l las să doarmă cu mine. În cele din urmă, tata a venit şi m-a întrebat ce se-ntâmplă, iar eu i-am spus că nu-l mai doream pe Shotgun, dar nu i-am spus şi motivul. Tata şi-a dat însă seama. Ştia că eram supărat pe Shotgun, pentru că nu era perfect. Nu m-a certat totuşi, ci a zis, bine, dimineaţă va găsi o casă nouă pentru Shotgun. Dar… în noaptea asta, trebuia să las căţelul să doarmă pentru ultima dată cu mine. L-am întrebat de ce trebuia s-o fac, iar tata a ridicat căţeluşul în poală şi l-a mângâiat. Eu am repetat întrebarea şi tata l-a aşezat pe Shotgun în poala mea şi a zis: „Pentru că până şi căţeluşii urâţi au nevoie de iubire. Ba chiar, căţeluşii urâţi au nevoie de şi mai multă iubire.” Şi când a spus asta, am început să am realmente remuşcări fiindcă-l respinsesem pe Shotgun, după care tata a continuat: „În plus, Shotgun nu ştie că el este urât. El ştie doar că te iubeşte foarte mult. Însă dacă tu nu-l iubeşti şi nu-l doreşti, mâine o să găsim pe cineva căruia nu-i pasă cât de urât este şi care va fi fericit să aibă un câine care să-l iubească atât de mult pe cât poate Shotgun să iubească.” Atunci l-am strâns pe Shotgun la piept şi am strigat: „NU! Este al meu şi nu-l dai nimănui. Pentru că eu îl pot iubi mai mult ca oricine. Nu-mi pasă

cât de urât este.” Atunci tata mi-a ciufulit părul – uite-aşa – şi mi-a şoptit la ureche: „Exact aşa a spus maică-ta când te-ai născut.”

Matt a pufnit. După aceea s-a ghemuit cu spinarea lipită de mine. Nu mi-am dat seama dacă el se simţea ca o fată sau ca un băiat, ca ambele… sau ca niciuna.

Toţi băieţii aceia homosexuali… unii dintre ei erau băieţi-fete, de acord; însă restul erau tot băieţi. Băieţi molatici. Bărbaţi fără… fără ce? O calitate a masculinităţii? Nu. Ei erau masculi. Numai că nu se băteau atât cu pumnu-n piept. Hm. Bineînţeles că nu. Bătutul cu pumnu-n piept este pentru dominaţie, pentru a-i alunga pe ceilalţi masculi de lângă femele. Aşa ceva este contraproductiv în mediul acesta. Aici… ei doresc să fie… prietenoşi? Afectivi? Însă cei care se bat cu pumnu-n piept nu pot face asta, nu-şi pot permite s-o facă fără să piardă caracteristica dominantă. Nu era de mirare că băieţii homosexuali erau ţinta intimidatorilor. Intimidatorii sunt laşi; ei aleg victime care nu le vor răspunde prin luptă. Am privit tavanul şi m-am întrebat dacă direcţia aceasta de gândire mă va apropia mai mult de Domnul Moarte. Nu puteam vedea în ce fel.

După o vreme am încetat să-mi mai fac griji şi am adormit.

În dimineaţa următoare, amândoi am pretins că totul era normal. El a plecat la muncă, iar eu am pornit spre Hollywood Boulevard.

Georgia era încruntată. M-a privit scurt, apoi a indicat din cap spre birou.

— Domnul Harris vrea să stea de vorbă cu tine.

— Domnul Harris?

— Ted Harris, cel al cărui nume este pe uşă.

— Ah… Habar n-aveam că există cu adevărat un Ted Harris. Crezusem că era un nume fictiv pentru afacerea asta, sau aşa ceva.

— Ba nu, Ted Harris este cât se poate de real. Şi te aşteaptă.

Rahat! Aflaseră că-l vizitasem pe tata. Încercam senzaţia aceea de plumb în stomac pe care o simţi în şcoală când eşti chemat să dai ochi cu directorul.

Am bătut o dată la uşă, n-am primit niciun răspuns, am apăsat pe clanţă şi am intrat. Nu mai fusesem niciodată în camera aceasta. Birouri, scaune, lampă şi un bărbat de vârstă mijlocie care stătea cu spatele la mine şi privea fereastra

semicirculară dinspre bulevard. Fereastra era murdară, dar soarele dimineţii pătrundea totuşi prin mohoreala ei cu raze alb-albastre prăfuite. Harris s-a întors spre mine. L-am recunoscut.

— Eakins?…

De fiecare dată când îl întâlneam, avea altă vârstă. De data asta avea fire argintii în păr, dar părea tânăr.

— Ia loc. Mi-a arătat un scaun.

M-am aşezat.

— Numele tău adevărat este Harris?

S-a aşezat înapoia unui birou.

— Numele meu adevărat este Eakins. Nu există niciun Harris. Dar eu sunt el. Când este nevoie. Azi este nevoie.

— Bun, am înţeles totul…

— Taci.

Am tăcut. Avea un dosar pe birou. A ciocănit cu unghia în el.

— Cazul acesta la care lucrezi – băieţii dispăruţi?…

— Progresez. Între victime există o legătură.

— Povesteşte-mi.

— Pe Melrose este un club gay. Cred că făptaşul îi găseşte acolo. Scrie-n rapoartele mele. Mai există şi un al doilea loc…

— Trebuie s-abandonezi cazul.

— Poftim?

— N-auzi bine? Abandonezi cazul.

— Pot să întreb de ce?

Glasul lui era inexpresiv.

— Nu.

— Dar băieţii ăştia vor muri…

— Asta nu-i grija ta.

— Deja este. Eakins a respirat adânc – una dintre acele inspiraţii/expiraţii care anunţă că vorbitorul va spune ceva important. S-a aplecat peste birou şi m-a fixat cu atenţie.

— Ascultă-mă. Viaţa este goală şi lipsită de ţintă. Nu-nseamnă *nimic…* şi nu-nseamnă nimic faptul că nu-nseamnă nimic. Abandonezi cazul.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Este unicul răspuns pe care-l vei căpăta vreodată. Discuţia noastră s-a terminat.

A dat să se ridice. Eu am rămas aşezat.

— Ba nu.

S-a oprit, pe jumătate sculat din scaun.

— Ţi-am dat o instrucţiune. Aştept s-o urmezi.
— Nu.
— Nu ţi-am cerut o argumentaţie.
— O s-o capeţi oricum. Nu-i abandonez pe băieţii aceia ca să moară. Trebuie să-mi spui mai multe.
El s-a afundat înapoi în scaun.
— Există lucruri pe care tu nu le cunoşti. Există lucruri pe care tu nu le-nţelegi. Asta-i situaţia. Aşa trebuie să fie.
— I-am promis unuia dintre băieţii aceia că nu va păţi nimic.
— Te-ai implicat?…
— Am făcut o promisiune.
— Care băiat?
— Numărul doi.
Eakins a deschis dosarul. A răsfoit pagini.
— Acesta?
A ridicat fotografia lui Matty. Am încuviinţat. Eakins a pus fotografia pe birou şi s-a lăsat pe spate în scaun. A ridicat celelalte fotografii.
— El nu face parte din cazul acesta.
— Poftim?
— Ceilalţi fac parte din cazul acesta. El nu.
— Nu-nţeleg.
— Şi nici n-o să-ţi explic. Cazul s-a terminat. Eşti eliberat de el. O să te trimitem altundeva. Georgia are o misiune de curierat în regiunea Golfului…
— N-o vreau.
— Nu te-a întrebat nimeni ce vrei. O s-o iei şi noi nu vom sufla nicio vorbă despre locul unde-ai fost duminică noapte.
— Nu.
— Îţi plătim o grămadă de bani…
— Îmi angajaţi mintea, nu-mi cumpăraţi sufletul. De aceea plătiţi aşa mult.
Eakins a şovăit – nu fiindcă ar fi fost nesigur, ci pentru că era enervat. A privit în lateral, parcă uitându-se după un prompter, apoi a revenit la mine.
— Ştiam că vei refuza. Dar noi doi trebuia să purtăm conversaţia aceasta.
— Asta a fost tot?
Mi-am pus palmele pe braţele scaunului, pregătindu-mă să mă scol.

— Nu tocmai. Angajamentul tău s-a terminat. Georgia îţi va da cecul de lichidare. Până la sfârşitul zilei de mâine, dorim să ne restitui toate materialele asociate acestui caz.

— Crezi că asta va rezolva ceva? Nu mă puteţi opri să salvez vieţile acelea, acţionând în calitate de simplu cetăţean.

Eakins nu mi-a replicat. Deja sorta dosarele de pe birou, ca şi cum ar fi căutat următorul subiect ce trebuia soluţionat.

— Te rog să închizi uşa când ieşi.

Georgia mă aştepta. Avea chipul încordat. Cunoşteam expresia aceea. Dorea să spună multe, dar nu putea, nu avea voie. Mi-a întins un plic.

— Apartamentul şi maşina sunt pe numele tău. Ţi-am scăzut preţurile lor din cec. Contul bancar are toate câştigurile tale anterioare. N-o s-o duci rău. Ah, încă ceva – vreau actul tău de identitate.

L-am scos din portofel şi i l-am înmânat.

— Ştiai, nu-i aşa?

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— Mă cunoşti chiar aşa bine?

— Nu. Dar cunosc partea aceea din tine. Mi-a îndesat plicul în mâini. S-a apropiat îndeajuns de mult ca să simt că folosea acelaşi parfum dulceag.

Am coborât încet scara. M-am oprit să-mi lustruiesc pantofii pentru ultima oară, în timp ce examinam conţinutul plicului. Un teanc gros de bancnote, un cec gras, un cont bancar surprinzător de prosper, câteva alte documente necesare… şi un bileţel pe care fusese mâzgălit în grabă: *Musso & Frank's, peste 15 minute.* Am apropiat bileţelul de nas, am recunoscut parfumul, i-am lăsat cinci dolari bacşiş lui Roy şi am pornit spre vest pe bulevard. Aveam să ajung acolo în ultima clipă.

Am cerut o masă în spate, ea a apărut după câteva minute şi s-a aşezat în faţa mea fără un cuvânt. Am aşteptat. A ridicat un deget ca să atragă atenţia chelnerului, a comandat două pahare cu Glenfiddich şi după aceea m-a privit drept în ochi.

— Eakins este un puţoi de clasa-ntâi.

Am clătinat din cap.

— Nţ, nu-i decât un puţoi de clasa a doua.

Ea a reflectat scurt.

— Ba nici chiar atât. I-un vibrator.

Tăcerea mea era acordul.

— Deci?…

A deschis poşeta, a scos alt plic şi l-a pus pe masă.

— Tu nu trebuia să capeţi cazul ăsta. Nimeni nu trebuia să-l capete. Când a aflat că ţi l-am repartizat, aproape că m-a concediat. Încă o poate face.

— Nu cred. Eşti acolo pe cât de departe în viitor am ajuns.

A clătinat din cap, ca şi cum asta n-ar fi fost important acum.

— Toată chestia asta-i… e pur şi simplu lipsit de sens. De ce ar abroga un contract? Oricum… A împins plicul spre mine: Poftim! Vezi ce poţi deduce din astea.

— Despre ce-i vorba?

— Habar n-am. El dispare zile, săptămâni, luni întregi. După aceea apare ca şi cum n-ar fi trecut nici măcar o zi. Acum câţiva ani am început să fotografiez obiectele de pe biroul lui. Nu ştiu de ce. M-am gândit… m-am gândit că poate-mi va oferi nişte idei. Sunt lucruri care… nu ştiu ce sunt. Uite fotografiile. De pildă, chestia asta – a scotocit printre poze – cred că-i un telefon. Are butoane ca un telefon, dar pare desprins din *Star Trek,* se deschide… dar nu funcţionează, ci scrie doar „nicio reţea”. Iar obiectul ăsta seamănă cu o fisă de poker, dar pe de o parte este aderent, îl poţi lipi de un perete, şi pe partea cealaltă este complet negru – o fi un fel de microfon? O cameră de filmat? Sau poate un cronosenzor? Apoi discurile astea argintii, cu diametrul de doisprezece centimetri, ce dracu’ sunt? Par reţele de difracţie. Pe dosul unora scrie Memorex. Să fie un fel de magnetofoane pentru înregistrat, dar fără bandă? După aceea, tot felul de pilule. Am încercat să caut denumirile, însă nu figurează în nicio enciclopedie medicală. Ce naiba-i Tagamet? Sau Viagra? Sau Xylamis? Sau oricare dintre celelalte?

— Pe materialele astea nu există date?

— Nu întotdeauna. Uneori însă, da. Data cea mai îndepărtată este 2039, dar eu cred că el merge mai departe de anul acela. Mult mai departe. Cred că are hărţile temporale de câmpuri locale întocmite de Caltech. Sau poate că-şi instalează propriii senzori şi-şi cartografiază singur hărţile, nu ştiu. N-am văzut însă niciodată ceva care să semene cu o hartă. Nu-s deloc clare. Pe de altă parte, se spune că dacă ne-am putea întoarce în timp, să zicem în anul 1907, cu nişte chestii din prezent – un radio cu tranzistori, un telefon din plastic, un televizor portabil, un disc

de muzică, pilule anticoncepţionale, lucruri de-astea – niciunul n-ar avea vreun sens pentru oamenii din epoca respectivă. Până şi un exemplar dintr-o revistă de ştiri ar fi lipsit de noimă, fiindcă limbajul s-a modificat foarte mult. De aceea, dacă Eakins are obiecte din viitorul de peste treizeci, patruzeci, cincizeci de ani, noi n-am înţelege mare lucru din ele…

— Şi da, şi nu. Acum cincizeci de ani, oamenii nu deţineau aceeaşi experienţă a progresului, aşa că nu aveau nici vocabularul necesar pentru a cuprinde genurile de schimbări ce însoţesc timpul. Noi avem altă perspectivă; fiindcă schimbarea face parte din istoria noastră, ne aşteptăm să fie parte din viitorul nostru. Noi privim obiectele acestea, însă nu le vedem ca pe un mister, ci mai degrabă ne înţelegem limitele cunoaşterii.

— Acum vorbeşti ca mine.

— Te citam. Te parafrazam. Am răsfoit prin hârtii, fotografii, însemnări: Nimic din ce-i aici n-are nicio legătură cu cazul ăsta, nu?

— Nu ştiu. M-am gândit însă că ar trebui să le vezi şi tu. Poate că-ţi va da nişte idei despre Eakins.

Am clătinat din cap.

— Dovedeşte că el ştie mai multe decât ne spune. Dar oricum noi ştiam asta.

Ea s-a uitat la ceas.

— Bine, trebuie să plec. S-a ridicat, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat scurt. Ai grijă de tine… şi de micul tău iubit.

— Nu-i…

Dar ea plecase deja.

Am băgat totul la loc în plic şi am comandat un sendviş cu friptură. Ziua începuse bizar, continuase mai bizar şi nu ajunsese nici măcar la jumătate. Puteam la fel de bine să înfrunt ce a mai rămas din ea cu stomacul plin.

M-am întors la apartament. Am fotografiat totul. Apoi m-am dus direct la cel mai apropiat laborator foto. Am făcut copii în cinci exemplare. Am plătit cu bani-gheaţă. Am pus un set de fotografii în portbagajul automobilului, un set în seiful din apartament, iar pe celelalte trei seturi le-am expediat la trei căsuţe poştale diferite. Am adus originalele înapoi la Georgia, care le-a acceptat fără comentarii. Eakins plecase deja. Totuşi

niciunul dintre noi n-a spus nimic; era posibil să aibă microfoane în birou – poate chiar ciudatele lui fise de poker.

Când am ajuns acasă, Matt despacheta alimente. Toată scena părea extrem de casnică.

— Ai avut o zi bună? m-a întrebat. Mai îmi lipseau doar papucii şi gazeta de seară. Când nu i-am răspuns, a ridicat ochii. Îngrijorat.

— Eşti bine?

— Da. Atât doar că… mă gândeam la nişte chestii.

— Tu te gândeşti mereu la diverse chestii.

— Ei bine, astea sunt nişte chestii la care chiar trebuie să mă gândesc.

A înţeles aluzia. A tăcut din gură şi şi-a văzut de treabă în bucătărie. Am ieşit pe balcon şi am privit Melrose Avenue. Era frig şi mohorât; diseară avea să plouă din nou, a doua furtună într-un interval atât de scurt. Ceva din cuvintele lui Eakins… nu aveau sens, dar la unele dintre ele se simţea un puternic iz de neadevăr. De ce nu-i Matty important pentru cazul acesta?

Iar de aici deriva în mod direct următoarea întrebare: Ce ştia Eakins şi nu-mi spunea mie? Şi *de ce* nu-mi spunea? Fiindcă dacă eu ştiam… ar fi afectat nişte lucruri. Care lucruri? Ce *alt* plan se derula?

În mod evident, nu ne aflam de aceeaşi parte a baricadei. Fuseserăm vreodată? Nu conta asta. În prezent, era o fundătură. Trebuia să mă gândesc la Matty.

Dacă Matty este irelevant, atunci… mai este el în pericol? Bineînţeles că-i în pericol. El a dispărut. Ştim asta. Dar dacă a dispărut, atunci de ce-i irelevant?… Numai dacă dispariţia lui nu-i asociată cazului. Iar dacă dispariţia lui nu-i asociată cazului, atunci… evident, el ar fi complet inutil pentru acest caz. Rahat!

Dar cum putea Eakins să ştie asta? Doar dacă mai ştia şi altceva despre Matty. Sau despre toţi ceilalţi.

Desigur toate astea plecau de la ipoteza că Eakins spunea adevărul. Dar dacă el încerca în mod deliberat să mă inducă în eroare? Atunci am fi revenit la prima întrebare. Ce intenţiona Eakins?

Mă nemulţumea faptul că nu aveam răspuns la niciuna dintre întrebările acelea. Nu aveam un plan şi nu aveam nimic pe care să-mi fundamentez un plan. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să continui cu planul pe care-l sabordase Eakins – nu

pentru c-ar fi fost un plan bun, ci pentru c-ar fi accelerat lucrurile. L-ar fi silit pe Eakins să… să facă ce anume?

Când ploaia a început în cele din urmă, m-am întors în bucătărie şi m-am aşezat la masă. Friptură de pui la cuptor. Era rece.

— De ce nu m-ai chemat?

— Te gândeai.

— Hm… (M-am oprit. Era plin de tact.) Bine.

— Vrei să ţi-o încălzesc?

— Nu, e bună.

Am mâncat o vreme în tăcere, fără să mă simt în largul meu. În cele din urmă am lăsat furculiţa din mână şi l-am privit.

— Ştii ce? Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu cum să vorbesc cu tine.

A părut derutat.

— Friptura este bună, am arătat spre puiul rece. Ştii să găteşti. Îmi tot vine să-ţi spun că-ntr-o bună zi o să fii o soţie minunată. Dar nu pot spune asta, fiindcă…

— Este altceva când o spui tu. Când o spui tu, n-o spui în batjocură.

— În acelaşi timp, este o formulare eronată. Este înjositoare, nu?

— Nu mă deranjează. Atunci când o spui tu.

A început să strângă masa.

Am inspirat adânc.

— Eşti?… M-am oprit. Nu ştiu cum să te-ntreb asta. Eşti… atras de mine?

A fost cât pe-aici să scape farfuriile. Era întors într-o parte, aşa că nu i-am putut vedea expresia, dar trupul i s-a încordat brusc. În cele din urmă s-a răsucit, ca să mă poată privi.

— Vrei să fiu?

— Uite cum stau lucrurile. Eu nu pot stabili relaţii cu oamenii. Cu niciun fel de oameni. Bărbaţi sau femei. Pot să spun ori să fac tot ce trebuie. O vreme. Dar numai o vreme. De fiecare dată… mă înfrânez.

— De ce?

Am strâns din umeri.

— Ăsta-i răspunsul tău?

— Când începi să salţi prin timp, te deşiri tu însuţi. Te detaşezi. Nu aparţii vreunui timp anume, nu poţi aparţine

vreunei persoane anume. Aşa că-ţi decuplezi partea aceea din tine.

N-a răspuns imediat. A luat ibricul cu cafea de pe plită şi a umplut două ceşti. A adus la masă zahăr şi frişcă, pentru el, nu pentru mine. În timp ce amesteca în cafea, a întrebat în cele din urmă:

— Şi de ce-mi zici asta? Vrei să-mi spui că n-ar trebui să ţin la tine pentru că tu nu poţi să ţii la mine?

— Nu ştiu dacă pot să ţin la cineva, la oricine. Când încerc, nu reuşesc. Aşa c-am încetat să mai încerc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că… în clipa de faţă, eşti singura persoană cu care pot să vorbesc.

— Nu poţi să vorbeşti cu tatăl tău?

— Asta nu-i o conversaţie pe care s-o pot purta cu tata. A clătinat din cap, derutat şi frustrat.

— Dar despre ce vorbim?

— Despre faptul că sunt atât de-al dracului de furios, confuz, tulburat, neliniştit, frustrat şi… şi chiar disperat, încât dacă tu n-ai fi aici, în seara asta, dacă n-ai fi tu cu care să stau de vorbă… aş sfârşi stând din nou singur pe scaun… cu ţeava pistolului în gură, întrebându-mă dacă voi avea curajul să apăs pe trăgaci. Am cunoscut tipi care au supt glonţul din ţeava armei lor. Face o mizerie de nedescris pe perete. Şi mă-ntrebam de ce-o făcuseră. Asta a fost înainte. Acum nu mă mai întreb. Acum încep să-nţeleg.

Era alb la faţă.

— Mă sperii groaznic.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să fac nimic stupid. Atât doar… atât doar că voiam să ştii că-n clipa de faţă… îmi faci o favoare prin faptul că stai aici.

— Asta-i mai mult decât pot duce… nu sunt…

Am aprobat din cap.

— Puştiule, mulţi oameni nu pot face faţă la felul meu de-a fi. De aceea, ei pleacă. Uite… m-am gândit că după toate prin care ai trecut, o să-nţelegi ce simţi când eşti atât de separat de toţi ceilalţi. Eu provin din acelaşi loc… din acelaşi loc, dar din altă zonă temporală. A amestecat gânditor în cafea şi a zis:

— În şcoală am reţinut un citat, care m-ajută câteodată. Este din Edmund Burke. Nu ştiu cine-i sau cine-a fost şi, de fapt, nici

nu contează. El a spus: „Nu dispera niciodată, dar dacă o faci continuă să munceşti cu disperare.”

Am căzut pe gânduri.

— Da. E bun. E util.

Am rămas amândoi la masă, o vreme. N-am vorbit. Mai târziu. Am ieşit din dormitorul meu. El era ghemuit pe sofa.

— Matt? Matty?

— Ce-i?… S-a întors pe o parte, privindu-mă buimăcit de somn.

— Dacă vrei să dormi în pat, poţi să vii.

— Nu, e-n regulă.

Dar ceva mai târziu, a împins uşa dormitorului, a lipăit spre pat şi s-a strecurat lângă mine. Asta însemna ceva. Nu ştiam ce anume, însă pe de altă parte, nici el nu ştia. Probabil.

Ploaia a curăţat aerul, lăsându-l sclipitor, aşa cum fusese în anii treizeci şi patruzeci. Cel puţin aşa zic cei care au trăit în vremurile acelea. Peste două zile însă nivelurile de smog aveau să revină la cotele cele mai sufocante pentru plămâni. Nu-i vorba doar de peste un milion de motoare cu ardere internă care revarsă plumb şi bioxid de carbon şi toate celelalte reziduuri ale arderilor ineficiente de combustibili. Los Angeles este înconjurat de munţi. De aceea este numit „bazin”. Aerul proaspăt nu poate să pătrundă, iar aerul stătut nu poate să iasă. Stagnează. Indienii numesc locul *el valle de fumar.* Valea fumurilor. Numai două fenomene meteorologice pot face curăţenie: ocazionalele furtuni de iarnă şi primăvară sau vânturile fierbinţi şi uscate din Santa Ana la sfârşitul verii. Între iunie şi octombrie, nu vă deranjaţi să respiraţi. Puteţi respira în noiembrie.

Dar azi, măcar azi, era superb. Era o zi minunată să mergi la Disneyland. Şi aproape că i-am propus asta lui Matty, dar el trebuia să se ducă la serviciu şi eu încă nu dedusesem nimic, aşa că ne-am smuls din amorţeala somnului şi am păşit în confortabila zonă zombi a rutinei.

Mai aveam o săptămână până la dispariţia lui Brad Boyd. Am petrecut o parte din zi urmărindu-l, deşi probabil că asta era o pistă moartă. El lucra într-o librărie cu cărţi erotice pe Vine, vizavi de Hollywood Ranch Market. Uneori cumpăra o coca-cola şi un *burrito* de la chioşcul din faţă. De obicei mergea pe jos până la slujbă, lăsându-şi motocicleta pe un mic patio acoperit

din faţa apartamentelor. Nu mi-ar fi fost greu s-o sabotez. Asta l-ar fi ţinut acasă. Nu m-ar fi apropiat însă de Domnul Moarte.

De două ori m-am dus să-l vizitez pe tata. A doua oară, l-am dus la doctor. Ştiam deja că nu avea să-l ajute cu nimic, nu avea să amâne inevitabilul, dar trebuia să încerc. Poate chiar să uşurez lucrurile pentru el. Tata s-a enervat pe mine, însă nu prea tare. Nu mai avea aceeaşi energie pentru a argumenta pe care o avusese când eu împlinisem optsprezece ani, când venisem acasă cu documentele de înrolare, când îl anunţasem de decizia mea, când mă răstisem la el: „Ei bine, dacă-i o greşeală, este greşeala *mea,* nu a ta!” Abia după ce Duncan a călcat pe o mină terestră la numai câţiva paşi în faţa mea, am descoperit ce anume îl îngrozise în asemenea măsură pe tata. Însă deja începusem să mă baricadez. Aşa că sperietura n-a ajuns niciodată până la capăt, până la fund. O parte din mine a rămas convinsă că mie nu avea să mi se întâmple aşa ceva. Niciodată. Pe de altă parte, am plecat de acolo imediat ce mi s-a terminat stagiul.

M-am aşezat la masa din bucătărie şi am examinat fotografiile şi fotocopiile notiţelor pe care Georgia le luase de pe biroul lui Eakins. Într-o bună zi aveau să capete un înţeles, dar în punctul acesta din timp – literalmente – erau incomprehensibile. Unicul lucru pe care-l dovedeau era că Eakins ajunsese în viitor mai departe decât orice persoană de care auzisem vreodată.

Serile, Matty şi cu mine îl urmăream din nou pe Brad. Era util să ai alături încă o pereche de ochi. În prima seară, motociclistul a pornit cu Gino’s, unde n-a avut noroc sau nu i-a plăcut ce a văzut, şi a plecat la Stampede. Ne-am oprit în parcarea supermarketului de vizavi, în spatele staţiei de autobuz, unde puteam urmări intrarea din faţă şi motocicleta lui. Stampede avea şi o ieşire de urgenţă prin patioul din spate, dar în condiţii normale se folosea numai uşa din faţă. Puteam staţiona o vreme aici; cât timp durează să agăţi pe cineva într-un bar? Matty a plecat să cumpere gogoşi şi cafea.

— Dacă iese înainte să te-ntorci, va trebui să-l urmăresc; dacă nu sunt aici, aşteaptă în gogoşerie. Imediat ce poposeşte undeva, o să mă-ntorc după tine. Ai înţeles? Nu intra în vorbă cu nimeni.

Planul acela a fost însă inutil; Matty s-a întors în cinci minute şi Brad-boy n-a ieşit din bar decât după patruzeci de minute. Era singur. L-am urmărit spre est pe Melrose, unde a intrat la CAPT.

— Ar putea sta acolo toată noaptea, a spus Matty. Poate până pe la unu sau două.

— De unde ştii? Ai fost vreodată?…

— Cu Brad-boy? Nu. M-aş fi dus, dacă m-ar fi invitat, dar n-a făcut-o. Acum nu cred că m-aş mai duce. Toţi spun că-i genul de exploatator. Te utilizează, apoi te-abandonează.

— Mda şi eu am senzaţia asta. Mă-ntreb dacă… poate c-ar trebui să intru.

— Nu sunt decât mulţi tipi care stau acolo pe-ntuneric.

— Ca-n Stampede? Sau în Gino's?

— Da, însă sunt dezbrăcaţi. Au doar nişte prosoape pe ei.

— Hm…

O vreme, am rămas tăcuţi.

— Nu poţi să intri fără legitimaţie, a continuat Matt. Prima dată trebuie să fii însoţit de un membru. Dacă lui Scotty nu-i place cum arăţi, poate să spună că nu-i seara pentru invitaţii membrilor. Dacă te lasă, îţi dă o legitimaţie şi-ţi spune care sunt regulile. Probabil că te-aş putea băga.

— Este o ofertă?

— Încerc doar să fiu de ajutor.

Am reflectat la propunerea aceea.

— De câte ori ai fost înăuntru?

— Nu prea des. De două ori… de trei ori. Nu-mi place cum miroase.

— Nu cred că ne-ar ajuta prea mult.

— De ce?

— Pentru că… dacă am judecat corect lucrurile, omul rău pe care-l căutăm noi nu operează din locul ăsta. El trebuie să-şi ducă victimele altundeva. Undeva aproape. De pildă, o casă – o casă înconjurată de multe garduri vii sau tufişuri, sau poate cu o ieşire prin spate, ori în care se poate intra din garaj. El trebuie să dispună de un mod de a înlătura… urmele, fără să fie văzut de cineva.

— Deci acum putem merge acasă?

— Mă gândesc. Probabil c-ar trebui să aşteptăm. Să ne asigurăm că Brad-boy ajunge teafăr acasă.

— Mâine trebuie să merg la slujbă.

— Dacă vrei să-ncerci să dormi, pe bancheta din spate este o pătură.

— Nu. Nu pot să dorm în automobile.

— Nici mie nu-mi place să stau aici. Am pornit motorul, am băgat în viteză şi am aprins farurile. Haide să terminăm pentru noaptea asta!

Când am revenit în apartament, l-am împins spre dormitor şi am intrat în biroul meu improvizat ca să dactilografiez un raport scurt. Reperat subiectul la…, urmărit subiectul la…, subiectul a stat înăuntru timp de…, a ieşit la ora…, a mers la…, a stat timp de…, a ieşit, a mers la…, am aşteptat, am abandonat urmărirea la ora…. Nu eram obligat să-l scriu, cazul se terminase şi nu aveam cui preda raportul, dar e greu să te dezbari de obiceiuri vechi… şi întotdeauna e util să ai notiţe precise.

N-am avut nevoie de mult timp ca să termin, dar până m-am dus la culcare, Matty era deja adormit, pe jumătate răşchirat spre mijlocul patului. L-am împins uşor şi s-a întors puţin. Suficient. Îmi amintea de Shotgun. Shotgun s-ar fi întins lângă mine, lipindu-şi spinarea de mine şi am fi dormit spate în spate. Câinele acela mare şi bătrân era ca mine – îi plăcea să-i fie acoperit spatele de către cineva. Atât doar că Matty nu era Shotgun; nu era un căţeluş urât şi nu era nici altceva. De ce făceam asta?

În seara următoare, Brad-boy a rămas acasă şi s-a uitat la televizor până la ora zece. A suit pe motocicletă şi s-a dus la Gino’s. A stat pe motocicletă timp de douăzeci de minute şi a pălăvrăgit cu Mame, Peaches, Dave, Jeremy şi doi băieţi al căror nume Matty nu-l cunoştea.

— Crezi că-i vreunul dintre ei?

— Nu. Sunt prea tineri. Şi sunt…

— …prea efeminaţi?

— Da. Prea efeminaţi.

— Unele fete pot fi adevărate pacoste…

— Da, am auzit unele poveşti despre Ducesa şi Prinţesa. Nu cred însă c-ar trebui să ne facem griji în privinţa ăstora. Par mai degrabă genul de surferi. Nişte puşti din liceul Pali care se provoacă unul pe celălalt dacă au curaj să viziteze un club de gay.

În cele din urmă, un surfer s-a suit pe motocicletă în spatele lui Brad-boy şi au pornit pe Melrose spre est. Spre apartamentul

lui Brad. Avea să petreacă noaptea acolo? Sau Brad avea să-l readucă aici peste o oră?

Până la urmă a durat chiar mai puţin. Se părea că Brad al nostru nu se dădea în vânt după preludii. Patruzeci şi cinci de minute în cap. După aceea a plecat acasă şi s-a culcat. Singur.

Joi seară, Brad s-a dus la un film. Ne-am aşezat la trei rânduri în spatele lui. *Duzina de ticăloşi.* O distribuţie de zile mari. Lee Marvin, Ernest Borgnine, Charles Bronson, Jim Brown, John Cassavetes, Richard Jaeckel, George Kennedy, Trini Lopez, Robert Ryan, Telly Savalas, Clint Walker şi un prostovan amuzant pe nume Donald Sutherland.

Vineri seară, Gino's era ticsit de băieţi-bărbaţi supli şi agresivi. Brad-boy a coborât de pe motocicletă şi a intrat. Matty l-a urmat, iar eu am stat de vorbă între patru ochi cu Gino. I-am arătat scurt una dintre cărţile de vizită de detectiv particular pe care nu le restituisem Georgiei. Ea fie că nu-şi dăduse seama, fie că-şi dăduse. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-i spun ce intenţionam. Avea probabil deja destule necazuri. Nu, mai bine aşteptam până deţineam ceva concret.

Gino a privit cartea de vizită fără să trădeze vreun semn de surpriză, s-a uitat la mine şi a întrebat:

— Ce-ţi trebuie?

— Am auzit că tu eşti şmecherul pe-aici. M-a privit inexpresiv, nerecunoscând termenul.

— Şmecherul, am repetat. Cel care cunoaşte un doctor dacă ai sculament, care-ţi poate face rost de-un certificat de nebun ca să nu faci armata – chestii de-astea.

— Mai cunosc nişte oameni, a zis Gino.

Dr. Ellis avea să fie ucis de un prostituat. Scott avea să fie implicat în altă crimă şi noul sediu CAPT de pe La Brea avea să fie supus unui raid al poliţiei. Peste doi ani.

— Cu ce te pot ajuta?

— Îi ştii pe clienţii obişnuiţi, nu? Ştii cine-i tare şi care cedează. Dacă apare unul nou, îi citeşti regulile înainte să-l laşi să intre. Ai văzut vreodată cine cu cine pleacă?

— În fiecare weekend, pe-aici trec o mulţime de băieţi…

— Brad Boyd. Ai observat vreodată cu cine pleacă?

— Ar fi fost greu să nu observ. Ambalează de fiecare dată motorul şi pleacă în trombă, lăsând în urmă un nor de fum puturos. I-am cerut să n-o mai facă…

— Poţi s-arunci câte un ochi?

— Pentru cine lucrezi? Pentru părinţii lui?

— Nu. Nu-i genul ăla de caz.

— Dar ce gen de caz este?

— De-ăsta.

I-am strecurat în palmă o bancnotă de cincizeci de dolari. Aveam alta pregătită, pentru eventualitatea în care una nu era suficientă. A coborât ochii, doar atât cât să vadă valoarea.

— Mi-ai ghicit măsura, a spus şi a vârât banii în buzunar.

M-am aplecat spre el şi am şoptit:

— Viaţa puştiului ăstuia poate să fie-n pericol. Cred că-i urmărit. Deocamdată însă n-am niciun fel de dovezi concrete. Ajută-mă şi mai capeţi o bancnotă.

A strâns din umeri.

— Conduc un club. Weekendurile sunt animate. Nu pot să promit nimic. Dar dacă văd ceva, te-anunţ.

I-am întins altă carte de vizită. Nu purta niciun nume, doar un număr de telefon.

— Dacă nu răspunde nimeni, există un robot telefonic. Poţi să laşi un mesaj.

A părut impresionat. Primii roboţi telefonici erau scumpi. Nu i-am spus că aparţinea agenţiei Harris… şi că mă aşteptam ca dintr-o zi în alta Georgia să-mi ceară să-l restitui.

L-am găsit pe Matty în penumbrele de lângă tonomat. Brad juca biliard în colţ. L-am tras pe Matty şi mai departe şi ne-am prefăcut a fi doar parţial interesaţi de partida de biliard. Deocamdată se părea că Brad venise aici doar pentru biliard. Avea o lovitură moale şi afurisită. Părea că loveşte bilele realmente nepăsător, dar era clar că jucase mult şi ştia ce face. Câştiga întruna. Trei, patru, şase partide şi încă nu fusese învins.

— De ce nu te duci să joci cu el?

— Nţţţ. Aş putea să-ntrerup ceva sau pe cineva. Trebuie să vedem pe cine agaţă… sau cine-l agaţă pe el.

— Crezi că-i în seara asta?

— Mâine. Am impresia – s-ar putea să mă înşel, totuşi aşa simt eu – că subiectul nostru ar putea să fie şi el aici în seara asta. Indiferent ce anume simte, trebuie să fie o acumulare. O acumulare în timp. Dacă Brad este prima lui victimă, atunci poate că asta-i seara care-i declanşează pornirea, însă poate că încă nu-i tocmai gata să acţioneze. Ceva se-ntâmplă-n seara

asta. El îşi capătă… nu ştiu exact ce anume. Curajul. Iar mâine-i seara în care curajul devine îndeajuns de real pentru ca el să facă realmente ceva.

— Şi dacă agaţă alt băiat?

— Nu cred. Cred că Brad e prima lui victimă, fiindcă Brad e cel mai facil. Nu cred că subiectul nostru a învăţat încă cum să-şi caute partenerul sexual. Poate că nu l-a ales pe Brad, dar cred că-i în încăperea asta. Uite ce vreau să faci. Tu porneşti într-o direcţie, iar eu în direcţia opusă. Amândoi ne plimbăm, doar ne uităm… ca şi cum am alege. Vezi dacă zăreşti pe oricine care ţi se pare-n neregulă.

— În ce fel?

— În absolut orice fel.

— Prea bătrân? Prea urât?

— Nu. Brad este promiscuu, dar nu se prostituează. Ca voi toate, fetele, el doreşte pe cineva tânăr şi drăguţ. De aceea, uită-te după cineva care să semene cu genul lui, dar care poate să fie nervos, agitat, nesigur… cineva care nu pare că s-ar distra prea grozav. Hainele sau tunsoarea lui pot fi bizare, ca şi cum el n-ar înţelege stilurile actuale de modă. Probabil că stă retras şi se mulţumeşte să privească; este posibil să se holbeze sau poate să pară perfect normal. Eu fac însă prinsoare că-i cineva nou, cineva pe care nu l-ai mai văzut, aşa că fii atent în privinţa asta. Uită-te pur şi simplu cu atenţie la toate feţele nefamiliare şi vezi ce distingi. Ai înţeles? Tu porneşte pe aici, iar eu plec pe-acolo. Dăm trei-patru ture, apoi ne întâlnim tot aici.

Mai era ceva după care trebuia să fim atenţi, dar nu i-am spus-o lui Matty. Erau bagaje inutile pentru el. Nu-mi plăcea să facă asta, însă aveam nevoie de ochii lui. El avea experienţă aici. Îi putea descifra pe tipii ăştia. Eu nu puteam. Nu foarte bine. Exista un strat de… nu aveam un cuvânt pentru asta, dar teritoriul ăsta avea o hartă pe care eu n-o deţineam.

Îi dădusem un indiciu. Să se uite după cineva care avea alt stil. Însă Matty nu auzise ce spusesem de fapt: cred c-avem de-a face cu un călător prin timp pe cont propriu, cineva care călăreşte seismele. Vine probabil din trecut, poate de acum zece sau douăzeci de ani. Mă îndoiam că era din viitor, viitorul este niţel mai prietenos faţă de homosexuali, dar n-am anulat nici posibilitatea respectivă – poate că mutaţiile culturale îl stresau.

Totuşi dacă ar fi fost să pariez, aş fi zis că individul acesta avea o problemă mentală. Dorea să aibă relaţii sexuale cu bărbaţi tineri, însă după aceea era atât de ruşinat de ceea ce făcuse, încât trebuia să distrugă dovezile. Chiar dacă asta însemna crimă.

În filme, ucigaşii au întotdeauna un aer aparte. Asta pentru că regizorul îl pune pe actor într-o lumină mai puternică sau mai slabă, deosebindu-l astfel doar niţel de cei din jur; iar machiorii îi vor face ceva în jurul ochilor, astfel încât chipul lui să pară gălbejit sau supt sau tensionat; iar unghiul obiectivului va fi astfel încât toţi ceilalţi din mulţime vor fi în penumbră sau pur şi simplu cu doi paşi mai în spate. În filme, este uşor să-l remarci pe tipul cel rău – regizorul îţi spune unde să te uiţi şi ce să remarci.

În viaţa adevărată… viaţa adevărată pute. Ucigaşii arată ca oricare alţi oameni. Bolnavi, obosiţi şi resemnaţi. Bătuţi şi înfrânţi. Orice om seamănă cu un ucigaş. Aşa că niciunul nu arată astfel.

Aici, ei semănau… arătau a homosexuali, dar dacă ignorai partea „homo” şi te uitai la oameni, ei semănau cu oricare alţii. Băieţi molatici, băieţi-fete, băieţi-bărbaţi, băieţi neîmblânziţi, băieţi mai neîmblânziţi, băieţi sălbatici. Niciunul dintre ei nu arăta a bărbat. Însă exact asta căutam eu. Pe cineva care să nu mai fie un băiat. Un bărbat? Poate. Cineva care trecuse prin stadiul de băiat, dar nu-l terminase niciodată. Însă singurul de aici care arăta aşa… eram eu.

Pentru o clipă am invidiat băieţii aceştia diverşi şi libertatea lor de şcolăriţe. Deoarece, cel puţin pentru timpul cât erau aici, flirtând şi bârfind, pălăvrăgind şi flecărind, ei aveau un loc numai al lor, un loc căruia îi aparţineau. Dacă eu aş fi avut vreodată un loc căruia să-i aparţin, ar fi fost apropiat de noaptea prin care trecusem.

Am dat patru ocoluri, cinci, am simţit izuri slabe de marijuana, Aramis, Clearasil şi Sen-Sen. Am trecut pe lângă Matty care mergea în direcţia opusă, am mers mai departe, privind chipuri, toate chipurile – unele dintre ele m-au privit la rândul lor, întrebându-se dacă puteau găsi alinare cu mine. Aşa ceva nu era posibil. Eu nu ofer alinare. Au înţeles şi au ferit ochii.

În cele din urmă am ajuns înapoi în colţul întunecos de lângă tonomat şi am făcut schimb de observaţii. Matty a clătinat din cap.

— Un grup de la frăţia ZBT din UCLA, care vor să vadă ce se întâmplă pe-aici. Un tip care zice c-a venit numai ca să se documenteze pentru o carte; ce să-ţi zic, l-am şi crezut! Doi din Garden Grove, unul din San Francisco. Unul care seamănă a poliţai, dar Gino n-a clipit nicio lumină şi oricum nu-ţi laşi baticul ăla roşu să-ţi atârne din buzunar. Şi Unchiul Philsy. Aşa-i zic toţi.

— Care-i Unchiul Philsy… aha, el.

Trollul. Scund. Chel. De vreo cincizeci de ani. Cu tendinţă spre obezitate. Rânjet fals de prădător. Plimbându-se fără ţintă printre băieţi, admirând pur şi simplu peisajul. Dulce şi repulsiv în acelaşi timp. Dar inofensiv.

— Gino îl ştie. Zice că-i în regulă.

— Ce era cu ăla care zicea că se documentează pentru o carte? Să n-ai încredere în el. Toţi scriitorii sunt viermi mincinoşi. Şi celălalt – cel cu baticul?

— Cel cu baticul caută pe cineva. Cred că pe fiul lui. Doar se preface c-ar fi gay.

— Cum ai aflat aşa repede toate astea?

— Telefonul fără fir.

— Poftim?

— Gino… Mame…

— Aha. Ce-i cu tipul de-acolo, înalt, la vreo treizeci de ani…

— Walt? Mi se pare că-i impresar de actori. Cel puţin aşa zice el…

— Bun. Toţi cei care sunt cunoscuţi aici probabil că nu ridică probleme. Aşa-i?

— Aşa cred. A continuat apoi pe un ton scăzut: Lane a aflat că Mame le spune tuturor că el are păduchi laţi. Sunt în parcare şi s-au luat la bătaie. Crezi…

— Nu. Omul nostru caută un băiat, nu o fată.

— Auzi… Mike? Un ton nesigur.

— Da?

— Promiţi că nu te superi?

— Ce-i?

— Mame crede că eşti prietenul meu. Aşa le spune la toţi.

Am pufnit. Am surâs. De fapt, gândul m-a amuzat.

— Aş putea să fiu. Tu locuieşti cu mine. Găteşti. Speli rufele. Dormim în acelaşi pat. Aproape că suntem căsătoriţi.
— Atât doar că nu facem sex.
— Vezi, asta dovedeşte că suntem căsătoriţi.
Matty a clipit. N-a priceput gluma. A spus:
— M-aş însura cu tine. Dacă mi-ai cere. Dac-ai fi… Mi-am pus palma pe perete deasupra capului său, m-am aplecat înainte şi l-am ascuns sub braţul meu. M-am aplecat mai mult, ca şi cum aş fi vrut să-i şoptesc ceva la ureche. În loc s-o fac, l-am sărutat scurt pe obraz. Nu ne-a văzut nimeni. Gino descuraja în mod activ orice manifestări făţişe. Teama de poliţie.
— Pentru ce-a fost asta? a întrebat Matty.
— Pentru tine.
— Aha…
Acum era cu adevărat derutat. Amândoi eram. A ridicat privirea spre mine şi ochii îi străluceau în lumina neagră.
— Ă-ă-ă… Mike?
— Da?
— Brad tocmai a ieşit spre parcare…
— Da, l-am văzut.
Fusese o parte din motivul pentru care ridicasem braţul şi mă aplecasem mult – ca să ne ferim amândoi de privirea lui Brad. Dar nu i-am spus asta lui Matty.
— Haide să mergem.
Brad ieşise prin uşa patioului. Noi am ieşit prin uşa din faţă a clădirii, apoi am mers în lateral, prin spaţiul dintre galeria de artă şi Gino’s. La timp pentru a-l vedea pe Brad îndepărtându-şi motocicleta de zid şi pe cineva întorcându-se cu spatele la noi, aşteptând să suie pe şa. Imediat ce Brad a ambalat motorul, celălalt s-a suit înapoia lui şi i-a cuprins mijlocul cu braţele.
— Îl recunoşti?
— Nu…
Am vârât capul pe uşa patioului.
— Cu cine-a plecat?
Gino a strâns din umeri.
— Nu l-am mai văzut până acum…
— Futu-i!
M-am repezit spre maşină, urmat de Matty. I-am ajuns pe Melrose, spre est. Reveneau la apartamentul lui Brad? Poate. Nu! Au cotit spre nord cu puţin înainte de La Brea. Acolo se

întindeau mai multe apartamente micuţe, ca nişte cubiculumuri. Am urmat lumina roşie de poziţie a motocicletei. S-a oprit la o jumătate de cvartal în faţă. Matty s-a lăsat cât mai jos, sub nivelul geamului şi am înaintat lent pe strada îngustă. Brad nici măcar n-a ridicat ochii. Celălalt individ s-a întors pentru o clipă şi l-am întrezărit în lumină. Am trecut mai departe.

— Îl ştiu, a spus Matty. E Tom. Se rade complet. Îţi dă pe fund cu talc şi te bate uşor pe fese cu palma.

— Astea de unde le mai ştii?…

— Telefonul fără fir.

— N-ai?…

Matty a clătinat din cap.

— N-o faci foarte des, aşa-i?

— Aş face-o. Dacă l-aş întâlni pe tipul potrivit.

— Nu există un tip potrivit. Tot aşa cum nu există fete potrivite.

— Asta chiar că mi s-a părut o remarcă amară.

— Nu. Doar înţeleaptă.

— Sper să n-ajung niciodată aşa înţelept. Am cotit după colţ şi am oprit, lăsând motorul să meargă.

— Deci îl ştii, pe individul ăla, Tom?

— Nu-l cunosc personal, dar a apărut pe-aici.

— Bun, atunci nu-i cel căutat de noi.

— Am terminat pentru noaptea asta?

— Brad va merge acasă după aceea, nu?

— Probabil.

— Bine, atunci am terminat.

Matty şi-a făcut duş, în timp ce eu mi-am dactilografiat însemnările. Cam aceleaşi lucruri. Nimic de raportat. Niciun indiciu. Nicio direcţie. Nicio pistă. Am rămas în faţa maşinii de scris, cu capul în mâini, încercând să mă gândesc ce să fac în continuare. Uscându-şi părul, Matty şi-a strecurat capul pe uşă şi m-a întrebat dacă doream ceva, poate cafea? Am clătinat din cap. El s-a dus să se culce.

Mirosul de fum din club îmi intrase în piele. Mă deranja. Mi-am scos hainele, am dat să le arunc pe jos, apoi mi-am dat seama că Matty le va strânge dimineaţă; le-am pus în coşul de rufe murdare şi am intrat la duş. Oare cu adevărat de fum doream să scap?

După ce m-am frecat bine, am oprit duşul. Matty îmi pusese prosoape curate pe poliţă. Ştiam ce încerca să facă. Dorea să-l las să rămână aici. Nu spusesem că nu putea să rămână, dar nici nu negociasem vreun acord pe termen lung.

Tot în pielea goală, m-am strecurat în pat. Arcurile au scârţâit. El zăcea tăcut lângă mine, respirând încetişor.

— N-ai adormit încă?

— Nu.

— Mă gândesc s-abandonez cazul.

— N-o s-o faci.

— De ce?

— Pentru că nu rezişti să nu ştii.

— Eşti un tip foarte perspicace, ştii asta?

Drept răspuns, s-a rostogolit pe o parte, întorcându-se cu faţa la mine, a întins un braţ peste pieptul meu, s-a tras mai aproape şi m-a sărutat uşor pe obraz. Mirosea frumos. Mirosea curat. După aceea s-a rostogolit în partea lui de pat.

— Asta pentru ce-a fost?

— Asta a fost pentru tine.

— Aha…

Asta era! Acesta era momentul. Avea să se-ntâmple. Şi pentru un moment – ca acea ezitare chinuitoare din vârful coborârii abrupte a unui *montagne russe* – a părut inevitabil. Tot ce trebuia să fac era să mă-ntorc într-o parte, el avea să lunece-n braţele mele şi aveam… s-o facem!

Pentru ca apoi, la fel de rapid, momentul să treacă. Iar noi continuam să stăm unul lângă celălalt într-un pat dublu, care brusc devenise mult prea îngust.

După o vreme, am coborât din pat.

— Nu ţi-e bine?

— Nu pot să dorm.

M-am sculat, m-am dus la dulap şi am început să caut lenjerie curată – toată era împăturită ordonat. Am luat o pereche de boxeri şi mi i-am tras.

— Mă mai duc pe-afară.

El s-a sculat în capul oaselor.

— Vrei să vin şi eu?

— Nu.

Am spus o prea repede. M-am întors şi i-am văzut expresia jignită de pe chip.

— Vreau să mă mai gândesc la caz, iar tu mergi mâine dimineaţă la muncă.

— Eşti sigur? Nu-i cine ştie ce…

— Sunt sigur. Apoi am adăugat: Problema nu-i legată de tine. Ci de mine.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le fi putut opri. El a părut de parcă ar fi fost lovit în moalele capului. Am scuturat din cap, frustrat şi nemulţumit.

— Dumnezeule, ştiu că sună stupid! Dar totu-i atât de amestecat acum… parc aş fi într-o zonă seismică emoţională. Tot aştept ca pământul să înceteze să se mai cutremure, dar vibraţiile sunt tot mai tari. Nu ştiu dacă să mă pitesc sub o masă ori să fug în stradă.

— Pot să te-ajut?…

— Uite, scumpule… M-am aşezat pe marginea patului, cu cămaşa încă neîncheiată. Nu vreau sa te rănesc.

— N-o să mă răneşti.

— Am făcut-o deja. Am profitat de tine.

— Nu-i adevărat. Sunt aici pentru că aşa vreau eu.

— Doamne Dumnezeule! Auzi-ne… Mi-am trecut mana prin păr. Vorbim ca şi cum… ca şi cum am fi o pereche căsătorită.

— Prima noastră ceartă?… A zâmbit larg.

— Matty… Ascultă-mă. E timpul să fim serioşi. Oamenii mor în jurul meu. Eu fac greşeli şi oamenii mor. Îi spun cuiva că-i sigur, el calcă pe o mină terestră. Citesc greşit harta, şi intrăm într-o ambuscadă. Trag cu mortiera… şi ucid pe cine nu trebuia. Nu eşti în siguranţă-n preajma mea. Nimeni nu-i în siguranţă.

Şi-a umezit buzele nesigur. S-a întins şi şi-a pus mâna peste a mea.

— O să-mi asum riscul ăsta. A înghiţit un nod. Altundeva n-am unde să merg.

— Ţi-am spus că poţi să stai atât timp cât doreşti. Am vorbit serios. Poate însă c-ar trebui să doreşti să fii altundeva. Mă tem… nu pentru mine, ci pentru tine.

— Mike, te rog, nu mă face să plec…

— Nu te dau afară, puştiule. Atât doar… lasă-mă să ies şi să mă plimb niţel, să-ncerc să gândesc la rece. Cazul ăsta… ceva i-al naibii de anormal aici. Mă sperie. Şi nu ştiu de ce. Tot ce ştiu este că am furnicăturile astea prin măruntaie, ca şi cum ar fi lunetişti pe acoperişurile clădirilor şi tuneluri peste tot pe sub

străzi şi mine terestre în intersecţii. Ai avut dreptate mai devreme, când ai spus că nu pot suporta să nu ştiu. Trebuie neapărat să ies de-aici, să mă duc şi să mă uit prin jur. Chiar dacă nu găsesc nimic, simt nevoia să mă uit.

— Eşti sigur, Mikey?

M-am ridicat şi am terminat să-mi bag cămaşa în pantaloni.

— Culcă-te. Îmi trebuie doar o oră sau două.

În cartierul ăsta noaptea miroase a iasomie şi usturoi. Apartamentul se află în apropierea unui mic restaurant italienesc, unde fierbe întruna un cazan de sos *marinara.* Am mers până la Santa Monica Boulevard şi apoi am cotit spre est. Era târziu. Locomotiva Union Pacific înainta deja greoi spre vest. Bulevardul încă avea prin mijloc şinele. Atâta vreme cât compania de căi ferate putea susţine că încă le folosea, municipalitatea nu le putea demonta, aşa că în fiecare noapte ei deplasau o veche locomotivă diesel prin centrul bulevardului, până la Hollywoodul de Vest şi înapoi.

Mai spre est, prostituaţii se etalau la rând, majoritatea instalaţi chiar pe linia de graniţă. Pretindeau că fac autostopul. Dacă mergeai spre vest, îi puteai agăţa de la est de La Brea, dar nu discutau nimic practic până nu treceai de intersecţie – acolo se termina jurisdicţia municipalităţii. În felul acela, prostituaţii testau să vadă dacă eşti civil; dacă erai din Brigada Vicii, nu puteai traversa strada. După ce treceai de La Brea, erai ca într-un parc de distracţii: puteai să-ţi faci de cap cu toţi băieţii pe care ţi-i puteai permite.

Prostituaţii erau slăbănogi şi tineri. În majoritate, fugiţi de acasă. Poate şi câţiva narcomani. M-am întrebat care era motivul pentru care făptaşul nu se orientase asupra lor. Poate c-o făcuse. Cine-şi face griji vreodată de moartea unui prostituat?

Am deschis radioul pe postul KFWB şi DJ-ul pusese o melodie din cel mai recent album al Beatleşilor. Sergeant Pepper’s Lonely Hearts Club Band. *A Day in the Life.* A-nnebunit într-o maşină… Am mers până la Gower, unde clădirile deveneau mai scunde, mai vechi şi mai coşcovite – studiourile de sunet de mâna a doua şi studiourile de montaj de mâna a treia – apoi m-am întors spre vest.

— Atunci de ce nu ţi-o tragi cu Matt? m-am întrebat. Nu-i ca şi…

— Pentru că! am răspuns. Pentru că!

— Aha, asta va fi o conversaţie inteligentă.

— Taci din gură! Apoi am adăugat: Fiindcă eu nu sunt unul dintre ei.

— Serios? Atunci de ce purtăm conversaţia asta: adevărul este că ţi-e frică să nu fii!

Am tras pe dreapta, am oprit şi am rămas locului, tremurând. A-nnebunit într-o maşină… O parte din mine dorea să meargă acasă şi să se bage înapoi în pat, iar o parte din mine era îngrozită că o va face. Pentru că ştiam că dacă mă voi mai sui vreodată în patul acela, n-aveam să mai cobor niciodată…

Cineva a ciocănit în geam. Un prostituat? Am clătinat din cap şi i-am făcut semn să se-ndepărteze.

A ciocănit din nou.

Am apăsat butonul şi am coborât geamul. Eakins şi-a vârât capul înăuntru şi a rostit voios:

— Ţi-a ajuns?

Nu mi-a aşteptat răspunsul. A deschis portiera şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. Nu era acelaşi Eakins pe care-l văzusem acum două săptămâni. Acela fusese de vârstă mijlocie şi metodic. Acesta era un Eakins mai tânăr, vesel şi ştrengar.

— Da. Mi-a ajuns. Ce dracu' se-ntâmplă?

A strâns din umeri.

— Este o vânătoare inutilă. O fundătură. Ţi-ai irosit timpul.

— Dar dispariţiile sunt reale…

— Da, sunt reale.

— Atunci cum este posibil ca acest caz să fie o fundătură?

— Pentru c-aşa zic eu. Vrei un sfat?

— Care-ar fi?

— Du-te acasă la iubitul tău băiat şi faceţi sex de să vă sară capacele la amândoi. Şi dă uitării orice altceva.

L-am privit.

— Nu pot face asta…

— Da, ştiam c-aşa o să răspunzi. Păcat. Asta i-ar fi scutit pe toţi de o sumedenie de necazuri… şi mai ales pe tine.

— Ce-i asta – o ameninţare?

— Mike, trebuie să te-opreşti.

— Nu mă pot opri. Trebuie să ştiu ce se-ntâmplă.

— Pentru propria ta siguranţă…

— Îmi pot purta şi singur de grijă.

— Du-te acasă. Du-te-n pat. Nu te băga în chestii pe care nu le-nţelegi.

— Atunci explică-mi-le!

— Nu pot.

— Atunci nu mă pot opri.

— Ăsta-i ultimul cuvânt?

— Da.

— Bine.

A suspinat. A scos un flacon şi a tras o duşcă zdravănă. A desfăcut o pereche de ochelari de soare şi i-a pus pe ochi.

— Nu poţi spune că n-am încercat. Ia-ţi rămas-bun de la trecut.

Şi-a atins catarama curelei… şi lumea a fulgerat şi a vibrat cu o bubuitură luminoasă care m-a lăsat tremurând şi îngreţoşat.

— Bun sosit în 2032, Mike. Post-lumea!

Ochii îmi lăcrimau din cauza orbirii bruşte. Era tot noapte, dar noaptea strălucea. Străzile erau mai luminoase decât în timpul zilei. Mă simţeam de parcă fusesem pocnit în abdomen, scăldat în apă îngheţată şi lovit de fulger… şi-n acelaşi timp mă simţeam ca şi cum ar fi fost gata să ejaculez în şort dintr-o clipă în alta.

— Ce dracu-ai făcut?

— Am înaintat şaizeci şi cinci de ani prin timp… şi am declanşat un seism major în zona pe care-am lăsat-o în urmă. Ai părăsit locul ăla, Mike. Pentru totdeauna. Un salt de şaizeci şi cinci de ani va produce o decalare locală de minimum trei ani. Mustangul tău are o masă destul de mare; înglobarea lui în saltul nostru determină un epicentru mare şi probabil că undele au fost resimţite până-n West Covina.

Nu-mi puteam regăsi respiraţia – postefectele fizice, şocul emoţional, luminile ameţitoare din jurul nostru… Eakins mi-a întins flaconul.

— Ia. Bea. O să te-ajute.

Nici măcar nu m-am deranjat să întreb ce era înăuntru, dar nu era scotch. Avea gust de milkshake rece de vanilie, însă după ce beai simţeai şi un gust slab de piersică, care te încălzea ca alcoolul, deşi nu era alcool.

— Ce pizda…

Pe măsură ce căldura mi s-a extins prin corp, greaţa mi-a dispărut. Am început să respir normal.

— O să-ţi spun versiunea scurtă. Călătoria prin timp este posibilă. Dar este dureroasă, ba chiar periculoasă. De fiecare dată când faci o gaură prin timp, e ca şi cum ai da o gaură într-o cremă de zahăr ars.

Toată crema din jurul găurii colapsează ca să umple spaţiul gol. Se creează unde. Asta-i cauza temposeismelor. Călătorii prin timp.

Mi se părea o grămadă de rahat. Cu excepţia dovezilor. Peste tot existau firme şi panouri publicitare animate: ecrane uriaşe cu imagini tridimensionale limpezi ca ferestrele şi orbitoare ca proiectoarele. În jurul nostru, traficul vuia, vehicule mari şi mârâitoare, gigantice pe lângă maşina mea decapotabilă.

— Rahat... Asta a fost ideea *ta?*

— În mare parte. Da. Acum bagă-n viteză şi dă-i drumul. Este o zonă cu restricţii. Mi-a arătat direcţia: Mergi spre vest. La Fairfax este un sanctuar auto.

Dacă nu mi-ar fi spus că acesta era Santa Monica Boulevard, nu l-aş fi recunoscut. Semăna cu cartierul Ginza din Tokyo. Semăna cu centrul Las Vegasului. Semăna cu secţiunea Alice în Ţara Minunilor din Disneyland.

Clădirile nu mai erau paralelipipedice. Se curbau în sus. Erau aplecate în spate sau în faţă. Diverse elemente ieşeau din ele alcătuind unghiuri bizare. Câteva se arcuiau deasupra străzii, atingând solul în cealaltă parte. Totul era viu colorat, în tonuri de neon şi fluorescenţă, ca un coşmar psihedelic.

Panourile publicitare se vedeau la tot pasul, majoritatea animate; gigantice ecrane TV arătau scene de frumuseţe seducătoare, plaje hawaiiene luminoase, avioane uriaşe lunecând peste nori scăldaţi în soare, bărbaţi şi femei în pielea goală, femei şi femei, bărbaţi şi bărbaţi sub jeturi de duşuri.

Vampirii de pe stradă purtau machiaj extraterestru, ochi şi buze adumbrite, cu urechile conturate în metal sclipitor, cu lumini ce le pâlpâiau peste corpuri, tatuaje care se zvârcoleau şi dansau. Cele mai uimitoare erau culorile pieilor lor: albastru-pal, verde fluorescent, argintiu mat şi lavandă pastelată. Unii păreau să aibă solzi scânteietori şi câţiva aveau cozi care le ieşeau prin spatele şorturilor satinate. Masculi? Femele? Nu-mi puteam da seama de fiecare dată.

— Atenţie la drum, m-a prevenit Eakins. Maşina asta n-are automat.

Comentariul lui m-a iritat, dar avea dreptate. Drept în faţă erau – nici măcar nu aveam cuvinte pentru a le descrie – trei turnuri lucitoare de frişcă, alungindu-se şi ridicându-se mult în cer, cu două sute de etaje, poate trei sute, poate mai multe. Nu puteam spune. Erau blocuri? Ferestre luminate se vedeau până sus de tot. Şabloane de culori dansau în sus şi în jos pe flancuri. Pe măsură ce m-am apropiat, am zărit grădini şi terase întinse între părţile lor inferioare.

— Ce sunt alea?

— Turlele?

— Da.

— Treimea de jos sunt birouri şi apartamente de lux, iar restul până sus de tot sunt numai coşuri de aerisire. Tuburi gonflabile, rigide. Cele cu adevărat mari sunt mai spre interior, din South Central până la Inland Empire.

— Adică alea sunt hornuri?

— Te-ai întrebat vreodată cum îşi ventilează vizuinile marmotele?

— Ce legătură are asta cu?…

— Intrările în vizuină sunt dispuse întotdeauna la înălţimi diferite. Trei-patru centimetri sunt suficienţi. Vântul care suflă peste deschideri creează o diferenţă de presiune. Deschiderea aflată mai sus are o presiune ceva mai mică. Diferenţa aceea infimă este suficientă pentru a aspira aerul prin vizuină. Sucţiune. Tehnologie pasivă. Coşurile de tiraj funcţionează în mod similar. Ele ajung la diferite niveluri ale atmosferei. Vântul trage aerul în jos prin coşurile scurte şi-l ridică prin cele înalte. Aerul este reîmprospătat şi bazinul este ventilat. Deschide fereastra şi inspiră.

Am făcut-o. Am simţit parfum de flori.

— Noaptea nu-ţi poţi da seama, dar în timpul zilei o să vezi că aproape toate clădirile au propriile lor grădini pe acoperiş… şi panouri solare. O clădire obişnuită produce 160% din necesarul ei energetic în timpul zilei, adică suficient ca să stocheze pentru seară sau ca să vândă energia reţelei. Cu volanţi, acumulatori şi casete energetice, orice bloc poate stoca suficientă energie ca să-i ţină pe durata unei săptămâni de ploi. Fă la stânga acolo, pe rampa aia spre parcare. Ai grijă la autobuzul-casă…

— Ăsta-i Fairfax?

— Da, de ce? Am clătinat din cap. Amuzat. Ameţit. Intersecţia trecea prin baza unei clădiri înalte şi multicolore, un Turn Eiffel remodelat şi arcuit spre cer, însă dilatându-se în vârf într-o formă de farfurie bombată. Avea cel puţin treizeci de etaje, probabil mai multe. Cu câte un picior gigantic plantat ferm pe fiecare colţ al intersecţiei, turnul domina peisajul aerian local; traficul se desfăşura cu uşurinţă pe sub arcadele înalte. Rampa spre parcare pe care mi-o arătase Eakins era aproape cu siguranţă în locul unde fusese cândva uşa de la Stampede. Acolo unde fusese uşa magazinului de pompe funebre care înlocuise berăria.

Am coborât în subteran. Eakins m-a dirijat.

— Ia-o pe rampa din stânga… din nou la stânga şi ţine-o drept înainte. Acolo! Parchează în zona de securitate. În starea în care este, maşina asta valorează minimum douăzeci. Poate chiar douăzeci şi cinci, dac-o eBayim. Putem googla piaţa.

— Ă-ă-ă… poţi să repeţi încă o dată, dar pe engleză?

— Poţi scoate maşina la licitaţie. Valorează douăzeci-douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Douăzeci şi cinci de milioane pentru o maşină?

— Un Mustang model 1967 decapotabil de colecţie, în condiţie aproape perfectă, cu nici douăzeci de mii de kilometri la bord? Da. Eu aş sugera s-o faci. Pe de o parte, asta se datorează inflaţiei, adăugă el. În dolari din 1967, ar fi probabil o jumătate de milion, dar tot nu-i rău pentru un automobil uzat pe care nu-l poţi şofa în mod legal pe nicio stradă din oraş.

— Pare o inflaţie a naibii de mare…

— Ţi-am spus, asta-i post-lumea.

— Post… ce anume?

— Post-orice. Incluzând colapsul.

— Colapsul? Asta nu suna prea bine.

— Economic. Toţi sunt milionari acum. Un prânz de două persoane la McDonald’s costă peste o sută cincizeci de dolari.

— Pe dracu’!

— O să-nveţi.

M-a direcţionat spre o parcare mare, conturată în roşu. Am coborât din maşină, el m-a îndepărtat de spaţiul marcat şi a făcut ceva cu un fel de telecomandă. O casetă din beton a coborât în jurul maşinii, aşezându-se pe conturul roşu.

— Aşa! Acum e-n siguranţă. Haidem! Am pornit spre o nişă puternic iluminată, etichetată *Sus.*

— Unde?…

— În noua ta locuinţă. Pentru moment.

— Ce-o să faci cu mine?

— Nimic. Absolut nimic. Am făcut-o deja. A dus aceeaşi telecomandă la ureche şi a spus: Dă-mi-l pe Brownie. O pauză scurtă. Da, l-am adus. Cel despre care ţi-am povestit. Nu, n-a fost nicio problemă. Îl aduc sus acum. E niţel cam ameţit – ce dracu' şi eu sunt la fel. Am adus un Mustang. Nu, i-a-ntâia. Un '67, aproape perfect. Fă-mi o ofertă.

A râs şi a pus obiectul înapoi în buzunar. Un tip de walkie-talkie? Poate un telefon?

Un ascensor cu pereţi din sticlă ne-a suit pe latura înclinată a clădirii, mult deasupra lui Hollywoodului de Vest. Douăzeci, treizeci, patruzeci de etaje. Greu de spus. Ascensorul se deplasa astfel încât nu percepeai mişcarea. Uşa s-a deschis într-un foaier care semăna cu o recepţie dintr-un hotel mic, foarte privat, foarte scump. Am ieşit într-o galerie cu plafon înalt, cu două sau trei niveluri de grădini şi apartamente. O cascadă lată se spărgea într-un bazin lung şi puţin adânc, plin cu nuferi şi peşti aurii de mărimea unor terieri. Aerul avea arome tropicale.

— Care-i?

— La stânga. Nu-ţi face griji. Tot etajul i-al nostru. Fără aprobare, nimeni nu poate intra aici.

Uşi duble au glisat, deschizându-se la apropierea noastră.

— Scoate-ţi pantofii, a spus Eakins. Lasă-i aici.

M-a condus într-o încăpere care mi se părea mult prea mare şi mi-a indicat un alcov plin cu alte ferigi şi acvarii.

— Ce-i locul ăsta?

— Un sanctuar.

— Sanctuar?

— În termenii tăi – odihnă şi recuperare. În epoca ta – un fel de sanatoriu.

— Nu sunt nebun.

— Bineînţeles că nu. Mă refer la orientare. La asimilare. A indicat o sofa. Stai jos.

S-a dus la o masă şi a umplut două pahare. Acelaşi lichid cu gust de vanilie şi piersici. Mi-a întins mie un pahar şi a sorbit din celălalt. S-a aşezat vizavi de mine.

— Cât de greu crezi că i-ar fi unei persoane din anul 1900 să înţeleagă anul 1967?

Am căzut pe gânduri.

— În 1900, un om obişnuit nu avea curent electric. Nu avea canalizare în casă. Nu avea apă curentă, ci o pompă manuală. Nu avea automobil, radio sau televizor. Nu avea telefon. Nu se îndepărtase niciodată cu mai mult de cincisprezece kilometri de locul unde se născuse. Cum crezi că i-ai explica anul 1967?…

M-am scărpinat în cap. Întrebarea era interesantă… şi nu duceam prima dată conversaţia asta. Săltătorii prin timp fac faţă dislocărilor pe termen scurt, reînnodând căpeţelele libere ale vieţilor lor deşirate.

— Ia să vedem… telefonul cred că l-ar putea înţelege. Şi probabil radioul. Da, ştie ce-i telegrafia fără fir, aşa că… probabil că va înţelege radioul. Iar dacă pricepe radioul, o să înţeleagă şi televizorul. Cât despre automobile – şi pe atunci existau automobile, chiar dacă foarte puţine – aşa că le-ar înţelege, la fel şoselele şi probabil canalizarea în casă. Poate şi avioanele. Destui oameni lucrau deja în direcţia respectivă.

— Exact. De acord. Nu-i vorba însă despre invenţii în sine, ci despre efectele secundare. Crezi că ar putea înţelege autostrăzile, furia traficului, restaurantele drive-in, reclamele pentru maşini second-hand? Îi poţi descrie sprayul pentru vopsit, dar ar înţelege fenomenul graffiti?

— Cred că i-ar putea fi explicat.

— Bun. Dar efectele secundare mai puţin evidente ale industrializării: sindicatele, integrarea, drepturile femeii, controlul naşterilor, asistenţa socială, serviciile naţionale de sănătate?

— Ar putea să dureze o vreme. Cred că ar depinde de cât de mult ar dori el însuşi să-nţeleagă.

— Dar naziştii, Holocaustul, al Doilea Război Mondial, comunismul, Cortina de Fier? Armele nucleare? Detenta? Conflictele asimetrice?

— Şi toate astea pot fi explicate.

— Aşa crezi? Bine. Relativitatea… Ecologia… Psihiatria… Ce zici de astea? Sau de jazz, swing, rock and roll, hippy, psihedelism, droguri recreaţionale, op art, pop art, teatrul absurd, suprarealism, cubism, nihilism? Kafka, Sartre, Kerouac?

— Astea-s ceva mai grele. Cred că mult mai grele. Totuşi…

— Dar să-l înveţi că trebuie să-şi facă baie sau duş zilnic, nu doar o dată pe săptămână, sâmbătă seara? Ce părere crezi că va avea despre şampoane, deodorante şi pasta de dinţi cu benzi colorate?

— Pasta de dinţi cu benzi colorate?

— Asta a apărut mai târziu. Crezi că le va pricepe? Sau se va-ntreba dacă nu cumva suntem toţi nişte poponari delicaţi şi obsedaţi de igienă?

— Hai, termină! Cred că o persoană din 1900 ar putea pricepe totul. Oamenii aceia nu erau stupizi, atât doar că nu aveau acces la apă curentă, boilere şi…

— Nu-i vorba despre tehnologie, ci despre efectele transformatoare pe care tehnologia le produce într-o societate. O persoană din 1900 ar putea înţelege destul de uşor mecanica şi ingineria, dar eu îţi vorbesc despre efectele sociale. De cât timp crezi că va avea nevoie pentru a asimila şaizeci şi cinci de ani de modificări în cadrul societăţii?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu… O vreme… Bun, am înţeles ce vrei să-mi spui.

— Perfect! Atunci cât timp crezi că va dura înainte ca eu să-ţi pot vorbi despre biocombustibili, hidrogenarea grăsimilor, calculatoare personale, memorie cu acces aleatoriu, sisteme de operare, telefoane celulare, automate celulare, diagnoze fractale, teoria informaţiei, tehnologia conştientizării, maglevuri, EuroTunel, gene egoiste, echilibrul punctat, FPS-uri, teoria haosului, efectul de fluture, interferometria cuantică, fabricarea cipurilor, proiecţii holografice, inginerie genetică, retroviruşi, deficienţe imunitare, decodarea genomului, Telemars, procesarea imaginilor digitale, megapixeli, HDTV, stocarea datelor cu laser albastru pe medii optice, încriptare cuantică, biologie diferenţială, paleoclimatologie, logică fuzzy, încălzirea globală, deşertificarea oceanelor, clonarea celulelor stem, Internexii, transmisii supraluminice, lasere fluide, unităţi de procesare optică, casete energetice, buckysfere, nanotuburi din carbon, ascensoare orbitale, dragoni personali, microgăuri negre, comunităţi virtuale, viruşi de calculator, telecomutare, transporturi hipersonice, reactoare scramjet, medicamente personalizate, implanturi, augmentări, nano-tehnologie, frontiere spaţiale, staţii L5…

Am ridicat o mână.

— Am zis c-am înţeles ce vrei să spui.

— Abia începusem să mă-ncălzesc, a replicat Eakins. N-am ajuns nici măcar în anul 2020 şi încă n-am amintit de nicio transformare din societate. Ar dura un an sau doi ca să-ţi explic rezervoarele culturale, parcurile epocale, contractele familiale, sectele, sex-naziştii, comunităţile religioase, autobuzele-case, parcurile de distracţii personale, skaterii, droogii, pacificatorii mentali, cumularzii, fandomul fuzzy, alienarea, câinii vorbitori, cacealmiştii, vânătorii de buguri, nostimarzii, vederile cvadridimensionale, multi-channeling, fobiile, iresponsabilitatea, plastronii, jucătorii-elf, Zyne, maparea virtuală, magia clarkiană, impulsurile frodomatice, iraţionaliştii, corpmodelaţii…

— Cred c-am văzut unii din ăştia…

— Nici nu-ţi trece prin minte. Vrei să-ţi modifici aspectul? Să fii mai înalt? Mai scund? Mai slab? Mai musculos? Vrei să-ţi schimbi sexul? Orientarea? Vrei să fii hermafrodit sau monosexual? Să-ţi reorganizezi caracteristicile secundare? Să concepi un gen nou? Mustaţă şi sâni? Vrei o coadă? Coarne? Branhii funcţionabile? Vrei să-ţi amplifici simţurile? Inteligenţa? Sau cum ţi-ar plăcea pur şi simplu să ai rezistenţa pentru o erecţie de şase ore?

Am căzut pe gânduri.

— Mulţumesc, nu. Pe de altă parte, amplificarea inteligenţei…

— Costă…

— Mai mult de douăzeci şi cinci de milioane?

— Nu în bani. Şi încă nici n-am amintit de transformările politice sau economice care au avut loc după epoca ta.

— De pildă?…

— De pildă, dezintegrarea Statelor Unite ale Americii…

— *Poftim?!*

— În clipa asta te afli în Republica California, care include de asemenea statele Oregon şi Washingtonul de Sud. Restul continentului este la locul lui, atâta doar că nu comunicăm prea mult cu cei de-acolo. Există alte şaisprezece autorităţi regionale, fără să pun la socoteală zonele abandonate, şi şapte provincii canadiene – avem un tratat de apărare comun pentru eventualitatea în care mexicanii redevin agresivi, dar e puţin probabil. Nu te-ngrijora în privinţa asta. Web-ul a globalizat în mare măsură mentalitatea colectivă, predictorii n-au fixat alt

război până în 2039, iar acela va fi în Asia, cu participarea noastră limitată la contracte de armament. Între timp te vom legaliza ca refugiat temporal. Majoritatea arhivelor s-au păstrat. Sunt digitalizate. Avem certificatul tău de naştere. Eşti localnic, aşa că nu vei avea greutăţi să intri pe listele cetăţenilor. Altfel ai fi refugiat şi-ar trebui să soliciţi permis de muncă, viză şi eventual naturalizare.

— Nu rămân…

— Nu te-ntorci…

— Nu pot să rămân aici. Mi-ai arătat deja cât de decalat sunt. Îţi promit că nu intervin…

— Ai încălcat deja promisiunea respectivă. De trei ori. Nu se poate avea încredere în tine. Nu încă, cel puţin. A inspirat adânc, apoi a expirat. Ştii ceva, eşti realmente un găozar. Ai belit absolut totul pentru toţi… şi mai ales pentru tine. *Intenţionam* să te îmbarcăm alături de noi. După ce terminai perioada de probă. Ar mai fi însemnat un an sau doi, din timpul tău. Acum, nu ştiu. Nu ştiu ce-o să facem cu tine. De fapt, depinde numai de tine.

— Ce opţiuni am?…

A ridicat din umeri.

— Să vedem ce zice Brownie.

A scos iarăşi telecomanda aceea şi a vorbit în ea. Peste câteva momente, alt bărbat – bărbat? – a intrat în cameră.

Brownie avea pielea auriu-arămie, aproape metalică. Ochi de abanos, fără pic de alb. Era perfect proporţionat şi se deplasa cu graţia felină a unui dansator. Purta şort, o vestă, mocasini. Corpmodelat? Nu, altceva…

— Salut, Mike!

Vocea îi era de contralto bogat. Nici masculină, nici feminină, dar cu componente ale ambelor. A întins mâna. M-am ridicat şi i-am strâns-o ferm. Pielea îi era caldă.

— Stai o clipă nemişcat, te rog.

Mi-a dat drumul mâinii şi m-a ocolit fără grabă. A deschis palmele şi le-a întins ca pe nişte antene, deplasându-le încet în jurul capului meu, al gâtului, pieptului, abdomenului, vintrelor.

A terminat şi s-a întors către Eakins.

— Scanările preliminare sunt bune. E sănătos. Pe cât de sănătos poate fi de aşteptat la un om din epoca lui. Înainte de-a

lua vreo decizie, va trebui să-l introduc într-un câmp de înaltă rezoluţie, dar nu există nicio îngrijorare imediată.

Brusc, a emis un clic. M-am răsucit spre el, realmente stupefiat.

— Eşti un robot.

— Termenul uzual este droid, prescurtarea de la android.

— Ai conştiinţă de sine?

— Conştiinţa de sine este o iluzie. Am privit spre Eakins, aşteptând o explicaţie. El a rânjit.

— Am purtat deja conversaţia asta. Am revenit cu ochii la Brownie, sceptic. Brownie a explicat:

— Inteligenţa – abilitatea de a procesa informaţii şi de a produce răspunsuri adecvate – există ca produs al experienţei. Experienţa depinde de memorie. Memoria are nevoie de continuitate. Continuitatea necesită fuzionare temporală, asamblarea de şabloane din momente efemere ale existenţei. Fuzionarea temporală necesită un metanivel de continuitate, care necesită o conservare a procesului. Fuzionarea temporală necesită supravieţuire. Imperativul supravieţuirii se exprimă pe sine ca identitate. Identitatea este asamblată din memorie şi experienţă. Pe măsură ce memoria şi experienţa cresc, identitatea creează conştiinţa de sine ca domeniu ce trebuie păstrat şi protejat. Întrucât identitatea este o funcţie a memoriei, ea devine imperativă pentru apărarea memoriei şi experienţei; aşadar, sinele actualizează memoria şi experienţa ca părţi componente ale identităţii. Acesta este nivelul de conştiinţă rudimentară care trebuie să existe înainte de a fi posibil măcar conceptul de conştiinţă de sine. Abia atunci când conştiinţa devine conştientă de conştiinţa însăşi se produce iluzia conştiinţei de sine – adică, imediat ce înţelegi conceptul de conştiinţă de sine, crezi că asta înseamnă persoana ta. Prin urmare, sinteza comportamentului inteligent devine de asemenea simularea conştiinţei de sine. Este, desigur, un cerc vicios deliberat... dar, din păcate, nu este numai logic, ci şi inevitabil în domeniul conştiinţei teoretice.

— Tu crezi aşa ceva?

— Eu nu cred nimic. Eu mă ocup doar de fenomenele observabile, măsurabile, testabile, repetabile. Viaţa în sine este goală şi lipsită de ţintă. Oamenii însă inventează permanent ţinte cu care să umple golul.

Am deschis gura ca să răspund, apoi am închis-o. Am revenit spre Eakins, neştiind dacă să mă enervez ori dacă să întreb. El a izbucnit în râs.

— Ţi-am spus. Eu am purtat deja conversaţia asta. Au purtat-o de altfel toţi cei care au întâlnit vreodată un droid. Pot s-o ţină aşa ore întregi. Au propriile lor concepte mentale. Fă-le faţă!

— Bine. Sunt convins. M-am aşezat din nou şi am terminat cocteilul de vanilie cu piersici dintr-o singură înghiţitură prelungă. Locul meu nu-i aici. Trebuie să mă-ntorc.

— Asta nu-i posibil.

— Ba da, este. Fă chestia aia cu catarama de la curea. Eakins a clătinat din cap.

— Ce vrei de la mine? Ce trebuie să fac ca să mă-ntorc?

— Nu vreau nimic de la tine. Ţi-ai epuizat utilitatea. Şi ţi-am spus deja – nu te poţi întoarce.

— Atunci?... Atunci ce opţiuni am?

— Păi, Brownie zice că eşti sănătos. Te putem ajusta niţeluş. Dacă-ţi vinzi maşina, vei avea destui bani ca să trăieşti – dacă investeşti inteligent şi consumi frugal. Pentru o vreme, ai putea câştiga ceva bani suplimentari din comutări corporale. Iar ca refugiat temporal, n-o să duci lipsă de indivizi interesaţi.

— Termină cu rahaturile astea. Încerci să mă manipulezi.

— De fapt, nu. Eakins s-a sculat. Nu-ncerc aşa ceva. Şi nici nu intenţionez să rezolv problema în seara asta. Hai la culcare. Noaptea poate fi un sfetnic bun. O să discutăm la micul dejun.

— Ba o să discutăm *acum!*

— Nu. Dormitorul tău este acolo.

A ieşit. Uşile au glisat, lăsându-l să treacă, dar s-au închis iute în faţa mea. M-am întors spre Brownie...

— Recomand somnul. A sta treaz toată noaptea, discutând tautologic, va produce puţine rezultate utile, sau chiar niciunul.

A arătat spre dormitor.

Camera avea un balcon care mi-a oferit o panoramă spectaculoasă a unui peisaj bizar şi nefamiliar. Însă totul din epoca aceasta era panorama spectaculoasă a unui peisaj bizar şi nefamiliar.

Am explorat mobilierul. Un perete părea să fie o fereastră spre o pajişte argintie, cu o lună vineţie coborând spre orizont. Probabil că era un sistem de proiecţie. Sau poate legendarul televizor cu ecran plat de dimensiunea peretelui, care fusese

prezis mereu de toţi. Impresionant! Dacă însă avea elemente de comandă, eu nu le-am putut găsi.

Dulapul părea mai mare decât bucătăria pe care o aveam pe Melrose. Sertare, rafturi şi umeraşe pline cu haine; mai mult decât ar fi putut cineva să-şi dorească sau chiar să poarte în tot timpul vieţii. Materiale nefamiliare. Pantofi care licăreau şi pantofi care nu licăreau. Şosete care aveau moliciunea norilor pufoşi. Pantaloni de diverse lungimi şi culori. Cămăşi, înflorate, curgătoare, mulate pe corp, largi. Fuste… nu eram sigur dacă erau pentru bărbaţi sau femei; aveam senzaţia că nu conta, că oamenii purtau orice aveau chef – aici nu exista o modă, ci îţi inventai propria ta modă. Lenjerie de corp, chiloţi, cămăşi de noapte – cel puţin, aşa mi se păreau. Lui Matty i-ar fi plăcut aici.

Matty… Oh, rahat! Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, rahat! Futu-i!

Trebuia să mă-ntorc. Dacă Eakins n-avea să mă ducă înapoi, aveam să pun mâna pe o hartă seismică, de undeva. Trebuia să existe o modalitate.

Mi-am scos hainele şi le-am lăsat să cadă pe podea. Un robot în formă de păianjen le-a ridicat politicos, una câte una, mi-a aşteptat boxerii, apoi a dispărut. Am bănuit că se dusese la spălătorie.

N-am putut găsi un duş, ci doar un alcov tropical. Am intrat acolo şi vocea lui Brownie a anunţat:

— Recomand un serviciu complet de lux: duş şi decontaminare. Accepţi?

— Sigur că da, ce dracu’!

Decontaminare? Ce făcusem? Ploşniţe temporale?

Imediat nişa s-a umplut cu sprayuri vibratorii de bule înspumate, aromate cu parfumuri discrete de lămâie şi ananas. Trei duze micuţe au coborât de sus şi au început să-mi maseze blând părul şi scalpul cu propriile lor sprayuri înspumate. Mi-au urmărit fiecare mişcare, chiar şi când mă întorceam şi-mi răsuceam capul, încercând să le privesc. Era o senzaţie foarte stranie.

Alte duze au apărut din pereţi şi din podea şi şi-au direcţionat sprayurile spre subsuorile mele, spre vintre, spre rect – câteva mi-au împroşcat chiar agresiv degetele de la picioare. Aveam impresia că pardoseala vibra sub tălpi; jeturi minuscule mi le masau. Într-adevăr, serviciu complet!

Jeturi de apă au spălat ultimele resturi de spumă, după care o rafală de aer cald s-a învolburat în jurul meu, izbindu-mă cu valuri care să mă usuce. Duzele de deasupra au expediat jeturile lor de căldură plăcută, pentru a-mi usca părul. Totul a durat mai puţin de cinci minute şi am ieşit din alcov, simţindu-mă curat şi… bizar. Majoritatea părului de pe corp îmi fusese îndepărtat. De sub braţe. De pe piept. Părul pubian. Hopa! Asta trebuie să fi fost partea *completă* a serviciului. M-am gândit la ipoteticul vizitator din anul 1967. Într-adevăr, poponari obsedaţi de igienă.

Mă uitam după o pijama, sau măcar la un tricou pentru a-l purta în pat, însă tot ce exista în sertare semăna prea mult cu ceva ce ar fi purtat Matty, nu eu. Ţesăturile erau moi, mai moi decât bumbacul, mai moi decât mătasea sau nailonul, dar nimic ce să recunosc. M-am întors cu spatele şi sertarul s-a închis singur.

Am căutat o periuţă de dinţi. N-am găsit. Pe de altă parte am văzut un obiect cu cap bulbucat ataşat la un furtunaş, care se afla în propriul său suport metalic. L-am luat şi mi-a piuit în mână. Glasul lui Brownie – *Ce dracu'! Îmi urmarea toate mişcările?* – a anunţat:

— Este o periuţă de dinţi. Ajunge s-o introduci în gură şi s-o ţii acolo treizeci de secunde.

Şovăitor, am făcut aşa cum îmi spusese. Obiectul, indiferent ce o fi fost, mi-a pompat o spumă moale în gură, a vibrat sau a bâzâit sau a făcut altceva – şi trebuie să fi aprins şi o lumină, fiindcă, în oglindă, am văzut cum obrajii îmi străluceau puternic, din interior – dar n-a durut, ci a fost o senzaţie ciudată şi în acelaşi timp plăcută. Apoi a absorbit cumva toată spuma şi a înlocuit-o cu un spray uşor de suc de lămâie carbogazos. După aceea a piuit şi a terminat. M-am gândit să scuip reziduurile, dar nu exista nimic. *Asta* chiar că era straniu. Era o tehnologie care doream să-mi fie explicată.

În pielea goală, am dat iarăşi ocol camerei, neştiind ce căutam. Robotul-păianjen îmi golise buzunarele şi aranjase conţinutul lor pe noptieră. Totul, mai puţin boxul. Aveam bănuiala că boxul ar fi fost oricum inutil aici. Probabil că Brownie nu se ocupa doar cu programarea duşurilor. Dacă era un adevărat servitor personal, atunci era şi un bodyguard personal. Atât doar că nu al meu.

Patul era la fel de interesant ca şi duşul. Salteaua era fermă, dar nu dură. Cearşaful era din acelaşi material moale ca şi lenjeria din sertare, însă diferit. Imposibil de descris. În loc de un cearşaf peste care să vină o pătură, exista un fel de cuvertură din acelaşi material, doar niţel mai groasă şi mai pufoasă. De asemenea, imposibil de descris. Dar confortabilă.

Aici totul era seducător de confortabil. Un om se putea obişnui cu genul acesta de lux. Asta era ideea.

Nimic din tot ce se întâmplase nu era logic. Şi în acelaşi timp totul era logic. Să presupunem că un om din anul 1900 ar ajunge în anul 1967 – ce am face noi? Tot ce ne-ar sta în putinţă ca să-l calmăm, să-l relaxăm? Inclusiv… protejarea de o lume pe care el n-o poate înţelege, o lume căreia nu-i poate face faţă şi în care probabil n-ar putea supravieţui.

Cearşafurile curate, baia fierbinte şi tabloul frumos de pe perete ar da impresia unui hotel de lux.

Bun, asta am înţeles. Dar de ce? Partea ilogică era explicaţia pe care Eakins încă n-o oferise. De ce îmi retrăsese cazul? De ce mă extrăsese din epoca mea? De ce nu dorea să-i salvez pe băieţii aceia?

Şi ce fusese chestia aia cu perioada de probă? Şi cu îmbarcarea?

Brusc am înţeles ceva…

M-am ridicat în capul oaselor în pat. Surprins. Oricum nu puteam să dorm. Mă obişnuisem prea mult să am pe cineva lângă mine…

— Computer?

M-am simţit ca un idiot, rostind cuvântul acela. Dar ce altceva aş fi putut spune?

Glasul imaterial al lui Brownie mi-a răspuns:

— Da?

— Brownie?

— Sunt interfaţa pentru toate serviciile personale. Doreşti ceva?

— Ă-ă-ă… Bun. (Încă sortam totul.) Display-ul ăsta mural – imaginea asta – nu-i doar un televizor, aşa-i? E ca videoecranul acela mare din *Star Trek,* nu? Ca un display de calculator?

— Este un dispozitiv de date complet. Ce doreşti să ştii?

— Aveţi bănci de date… ca ziarele vechi? Ca bibliotecile? Poţi să-mi arăţi chestii legate de istorie?

— Am interconectivitate T9 cu toate nivelurile publice de Internexii şi cu multe alte reţele private…

— Nu ştiu ce-nseamnă asta.

— Înseamnă… ce doreşti să ştii?

— Cazul la care am lucrat eu. Poţi să mi-l arăţi?

— Pot să-ţi arăt doar informaţii mai vechi de şaizeci de ani. Nu am permisiunea de a-ţi prezenta materiale care ar compromite circumstanţele locale.

— Ă-ă-ă…, bine, e-n regulă. Ai informaţii despre cazul la care lucram când am fost extras din epoca mea?

— Da.

Imaginea pajiştii a unduit şi peretele s-a opacizat. Fotografii ale băieţilor dispăruţi au apărut pe două rânduri, cu detalii abreviate şi datele dispariţiilor afişate, sub fiecare imagine. Doisprezece tineri. Nu şi Matty. De ce nu apărea şi Matty? Fiindcă-i irelevant? De ce? De ce-i irelevant?

— Ai date despre ei din liceu sau colegiu? Alte documente au apărut pe ecran şi display-ul s-a reformatat.

— Ce cauţi? a întrebat Brownie.

— Vreau să-mi fac o idee despre cine erau ei. Să găsesc o legătură. O conexiune. O condiţie comună. Ştiu că toate dispariţiile lor sunt legate de un club gay pentru adolescenţi, dar dacă nu aceea este legătura *reală?* Dacă mai există ceva? Care sunt preocupările lor? Talentele lor? Ce IQ-uri au?

Brownie a ezitat. De ce ar ezita un calculator? Un om poate să şovăie, dar o inteligenţă artificială n-ar trebui s-o facă. Decât dacă ar avea conştiinţă de sine. Sau ar pretinde că are conştiinţă de sine. Sau ar avea iluzia conştiinţei de sine. Rahat, acum începusem şi eu! Brownie se gândea pe îndelete.

— Toţi au inteligenţă peste valoarea medie, a spus el. Nivelul de geniu determinat prin IQ începe de la 131. IQ-ul tău este 137 şi de aceea ai fost selectat. Ceilalţi tineri au IQ-uri între 111 şi 143.

— Mulţumesc! Altceva?

— Doi sunt bisexuali, cu uşoară preferinţă spre relaţii cu acelaşi sex. Cinci sunt predominant homosexuali cu unele experienţe heterosexuale. Trei sunt exclusiv homosexuali. Doi sunt transsexuali latenţi.

— Continuă…

— Ei împărtăşesc un domeniu de interese comune, care includ muzica clasică, animaţia, informatica, literatura science-fiction, călătoriile cosmice, jocurile de tip RPG şi alte pasiuni minore.

— Spune-mi şi restul.

— Majoritatea tind să fie sfioşi sau studioşi. Sunt alienaţi de familie într-un grad oarecare, nu sunt sportivi, nu sunt angajaţi activ în comunităţile din care fac parte. Cred că termenii definitorii sunt „geek" şi „nerd", dar este posibil ca respectivele cuvinte să nu fi fost folosite în mod uzual în epoca ta.

— Da, am înţeles. Tendinţe spre deprimare? Sinucidere?

— Există numeroase dimensiuni de evaluare. Simplificarea datelor nu este recomandabilă. Se poate afirma în mod corect că majoritatea acestor tineri deţin în personalitatea lor o componentă pe care alţii ar considera-o distanţare, dar nu este o stare de instabilitate mentală sau deprimare. Este altceva.

— Cum ai caracteriza-o?

— Ei toţi au, într-un anumit grad, o năzuinţă artistică. Însă în epoca lor nu există instrumentele necesare pentru a-şi realiza viziunile. Ei visează la lucruri pe care nu le pot construi.

— Toţi băieţii ăştia sunt aşa?

— Într-o măsură sau alta, da. Acestuia – un cadru luminos a apărut în jurul unei imagini – îi place să scrie. Acesta, Brad Boyd, are talent la mecanică. Îi place să meşterească motoare. Acestuia îi place fotografia. Acesta este interesat de electronică. Toţi au potenţial şi o largă varietate de talente care vor creşte prin dezvoltare şi instruire.

— Aha… şi ce-i cu familiile lor?

— Numai trei provin din familii nedestrămate; aceia locuiau singuri sau cu un coleg la momentul dispariţiei lor. Doi s-au separat de părinţi. Doi locuiesc cu parteneri de sex masculin, dar relaţiile sunt în destrămare. Doi locuiesc cu părinţii vitregi. Unul se află într-un centru de reabilitare pentru narcomani. Unul trăieşte într-un grup comunal. Ultimul nu are locuinţă.

— Şi colegiul… şi-l pot permite?

— Numai trei îl urmează la zi, patru urmează cursuri parţiale. Restul muncesc pentru a-şi asigura existenţa.

— Să revenim la familii. Sunt… care-i termenul? Disfuncţionale?

— Numai doi subiecţi au relaţii strânse cu familia. În cazul a trei subiecţi, ambii părinţi sunt decedaţi sau se află în alt stat. Patru subiecţi provin din medii disfuncţionale. Pentru ultimii trei, informaţiile sunt incomplete. Însă tu cunoşti deja toate datele acestea. Erau în dosarele pe care le-ai citit.

— Dar nu corelate în felul ăsta. Asta-i… care a fost termenul pe care l-a folosit Eakins mai devreme? Logică fuzzy? Asta-i logică fuzzy.

— Nu, aceasta nu este „logică fuzzy”. Nu aşa cum folosim noi termenul în prezent. Înţeleg însă ce vrei să spui. Nu dispui de nicio modalitate de a cuantifica informaţiile. Poate că ai o bănuială, o intuiţie, un presentiment, dar nu deţii o bază de referinţă cu care să măsori datele, fiindcă nici informaţiile, nici capacităţile de procesare a lor nu existau în epoca ta.

— Frumos spus. Mulţumesc. Am căzut pe gânduri. Am scăpat ceva? Mai există ceva ce ar trebui să ştiu despre băieţii ăştia?

— Da, mai sunt unele detalii interesante, totuşi ai parcurs datele esenţiale.

— Mulţumesc, Brownie.

M-am lăsat înapoi pe spate în pat. Perna mi s-a aranjat singură sub cap. Te lua cu fiori. Am privit tavanul şi m-am gândit. Acum eram prea surescitat ca să adorm. Patul a început să pulseze cu un legănat blând, ca de valuri. Aproape ca şi cum m-aş fi întors în uterul matern. Plăcut. Seducător. Mi-am îngăduit să mă relaxez…

Dimineaţă, displayul arăta dune portocalii precis definite, un cer albastru strălucitor şi primele raze de lumină gravându-se pieziş peste nisipul pustiu. O imagine interesantă pentru deşteptare. M-am întrebat cine sau ce o alesese şi pe ce bază.

Hainele mele nu erau în dulap. Am dat să iau ceva de pe un umeraş, apoi m-am oprit.

— Brownie? Ce-ar trebui să port?

Câteva obiecte vestimentare au lunecat imediat înainte, oferindu-se. Am respins fustele, kilturi, sau ce naiba erau. Şi cămăşile înflorate. Am ales haine care aduceau cu cele normale – cu normalul meu. Lenjeria… am dat ochii peste cap şi m-am rugat cerului să nu mă lovească vreun camion şi să fiu dus la spital. Era totuşi improbabil să am un accident. Pesemne că n-aveam să părăsesc prea repede apartamentul acesta. Oare mai aveau camioane în epoca asta?

Nici cămaşa, nici pantalonii nu aveau nasturi sau fermoare, sau orice alt gen de încheietori pe care să le pot identifica, ci pur şi simplu se încheiau singure. Probabil aveau magneţi sau altceva. Atât doar că magneţii nu se ajustează în mod automat după corp. M-am jucat o vreme cu cămaşa, deschizând-o şi închizând-o, dar n-am putut zări niciun mecanism vizibil.

M-am dus la balcon şi am privit în jos spre stradă. Mă uitam după camioane? N-am văzut niciunul, ori nu le-am putut identifica. Unele vehicule nici măcar nu le puteam distinge precis. Fie că ceva era în neregulă cu felul în care reflectau lumina, fie că eu nu ştiam ce văd. În plus, în jur pluteau nenumărate dintre iluziile acelea tridimensionale. Oare unele dintre ele să fi fost aplicate pe vehiculele care se mişcau? Nu mi se părea o soluţie prea sigură.

— Dacă te gândeşti să sari de aici, nu poţi. Toate balcoanele au plase de protecţie.

— Mulţumesc, Brownie. Nu, nu mă gândeam să sar.

— Domnul Eakins te aşteaptă în sufragerie. Micul dejun este pe masă.

Masa de lângă perete era plină cu platouri acoperite. Am găsit omletă, cârnaţi, pâine prăjită, gem, suc de roşii, fructe proaspete, printre care câteva soiuri pe care nu le-am recunoscut, şi ceva care ar fi putut să fie şuncă... dacă şunca ar fi avut culoarea roz fosforescent. Brownie mi-a umplut o farfurie. M-am aşezat vizavi de Eakins, în timp ce Brownie ne-a turnat suc şi cafea.

— Ce părere ai despre mâncare? a întrebat Eakins.

— Destul de bună, am recunoscut. Dar asta ce-i? am ridicat furculiţa.

— Şuncă, mi-a răspuns. Celule de şuncă crescute pe o reţea de colagen. Prin producerea ei n-a fost afectat niciun animal. Şi este mult mai sănătoasă decât carnea din epoca ta. Ştiai că una dintre cauzele cancerului era transferul ocazional de ADN – material genetic – din carnea ingerată? Proteina asta-i lipsită de gene. Poftă bună!

— De ce-i roz?

— Pentru că unor oameni le place să fie roz. Dacă doreşti, poţi s-o comanzi verde. Aşa le place copiilor. Fructele sunt banane, papaia, mango, kiwi, ananas, căpşuni, *litchi* şi pepene

chinezesc. I-am spus lui Brownie să dea numai lucruri simple. Ar fi trebuit să fi fost mai explicit. Asta-i ideea lui despre simplitate.

— Termină! Îţi dai aere.

Eakins a lăsat furculiţa din mână.

— Bun, în privinţa asta m-ai prins. Da, îmi dau aere.

— Am rezolvat cazul.

— Serios? A sorbit din cafea. Oricum, în dimineaţa asta eşti foarte sigur pe tine.

— Tinerii dispăruţi... nu se încadrează foarte bine în epoca lor, aşa-i?

Eakins a pufnit.

— Cine se-ncadrează? Tu nu te-ai încadrat bine în niciunul dintre anii în care te-am trimis.

— Nu, aici e vorba despre altceva. Ei sunt exilaţi, visători, tocilari şi „fetiţe”. Au potenţial enorm, dar niciunul n-are unde să şi-l realizeze... în niciun caz în anul 1967. Este cu adevărat un an barbar, nu?

— Nu-i cel mai rău, a admis Eakins, ţinând cana de cafea între palme, ca şi cum ar fi vrut să le încălzească. Există încă o cantitate considerabilă de speranţe şi idealism. Dar acestea vor fi iute eradicate. Vrei un an de rahat? Aşteaptă 1968, ‘69 sau ‘70. 1969 are trei urcuşuri şi cinci coborâşuri – un *montagne russe* tare-al dracului! Şi 1974 este destul de rău, dar e numai la vale şi urcuşul de la sfârşit nu-i suficient. 1979 este de tot rahatul. Nu m-am dat în vânt nici după 1980. 2001 a fost destul de sumbru. Dar 2011 a fost cel mai rău. 2014... nu ştiu, în privinţa lui se poate argumenta...

Am ignorat inventarul istoriei viitoare. Încerca să mă distragă. Încerca să-mi stârnească întrebări.

— Ei nu sunt ucişi, am rostit. Nu există niciun asasin. *Voi* îi extrageţi din epocă. Este o vânătoare de talente.

Şi-a pus ceaşca de cafea pe masă.

— Ţi-a trebuit al dracu’ de mult ca să-ţi dai seama.

— Îi răpiţi.

— Îi *recoltăm.* Şi este voluntariat pur. Le prezentăm oportunitatea şi-i invităm să avanseze în timp.

— Dar îi alegeţi doar pe cei care vor accepta?...

A încuviinţat din cap.

— Determinările noastre psihometrice sunt bune. Nu-i abordăm fără o probabilitate de minimum 90%. Nu vrem să stârnim legende despre misterioşii oameni în negru.

— Cred ca legendele alea au şi-nceput deja. Ceva legat de OZN-uri…

— Da, ştim.

— Bun, aşadar îi recrutaţi pe băieţii ăştia. Şi dup-aceea?

— Îi avansăm niţel în timp. Nu prea mult. Nu atât de departe pe cât te-am adus pe tine. Nu dorim să inducem traume de dislocare temporală. Îi mutăm într-o situaţie în care au acces la mai multe posibilităţi. Apropo, vrei să-l întâlneşti pe Jeremy Weiss? Stă în apartamentul de vizavi. Tocmai a-mplinit cincizeci şi şapte de ani; săptămâna asta, el şi Steve îşi sărbătoresc a douăzeci şi doua aniversare. S-au căsătorit în Boston, în luna mai 2004, chiar în prima săptămână când s-a legalizat căsătoria între homosexuali. Weiss a lucrat la… nu contează, asta nu-ţi pot spune. Dar a fost ceva mare. Eakins şi-a şters gura cu şervetul. Ia zi? Deci ăsta-i cazul?

— Nu. Mai este.

— Ascult.

— Toate astea… tu nu m-ai scos încă din joc. Ai spus că eram în perioada de probă. Este un test. Ăsta-i examenul meu final, nu?

Eakins a ridicat o sprânceană.

— Interesantă teorie. De ce crezi c-ar fi un test?

— Fiindcă dacă ai fi vrut să mă-ndepărtezi de caz, dacă n-ai fi dorit decât să mă-mpiedici să mai intervin în dispariţii, n-ar fi trebuit decât să mă duci până-n 1975 şi să mă laşi acolo.

— Te-ai fi putut întoarce, călărind seismele.

— Poate că da. N-ar fi fost însă uşor. În niciun caz, fără să am o hartă bună. Perfect, mă duceai până-n 1980 sau ‘85. Însă potrivit propriilor tale calcule, consumi un an de timp subiectiv pentru fiecare trei ani de întoarcere în trecut. Un ecart de douăzeci de ani mă scoate din acvariul meu, dar nu mă scoate din funcţiune. Dar aducându-mă atât de departe în viitor… ai spus-o tu însuţi aseară! Mă aflu atât de departe de epoca mea, încât sunt un invalid cultural, care are nevoie de îngrijire non-stop. N-ai făcut asta din greşeală, ci deliberat. Atunci, care-i scopul? După cum văd lucrurile, sunt numai eu implicat – tu n-ai nimic de câştigat – prin urmare trebuie să fie un test.

Eakins a încuviinţat, uşor impresionat.

— Vezi, ăsta-i talentul tău. Ştii să pui următoarea întrebare. De-asta eşti un agent bun.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Haide să zicem că n-ai terminat testul.

— Mai este?

— Oho, mai e destul. Asta-i abia încălzirea.

— Bine. Fii atent: pentru tine, eu nu sunt bun aici. Amândoi ştim asta. Dar mă pot întoarce şi să fiu mult mai util.

— Să fii util… făcând ce anume?

— Orice… orice trebuie făcut.

— Şi ce crezi tu că trebuie să facem noi?

— Comisioane. Ştii la ce gen mă refer. Genul pentru care m-aţi angajat. Misiunile despre care nu vorbim.

— Crezi că noi te-am dori pentru genul acela de misiuni?…

— Este răspunsul evident, nu?

— Nu. Nu toate răspunsurile sunt evidente.

— Sunt un agent bun. Am dovedit-o. Cu unele dintre tehnologiile astea, aş putea fi şi mai bun. Îmi poţi da microcamere şi superfilme, ochelari pentru vedere noaptea… orice crezi c-aş avea nevoie. Nu cer un calculator sau ceva imposibil. De fapt, cât de mari sunt acum calculatoarele? Ocupă cvartale întregi din oraş, sau cât?

Eakins a izbucnit în râs.

— Exact la asta mă refeream când vorbeam despre neînţelegerea mutaţiilor socio-tectonice.

— Poftim?

— Ţi-am putea da un calculator care să-ncapă într-o cutie de chibrituri.

— Glumeşti…

— Nu, nu glumesc. Putem imprima circuite *foarte* mici. Le gravăm cu raze gama pe wafere din diamant.

— Trebuie să fie scumpe…

— Prânzul la McDonald’s este scump. Calculatoarele sunt ieftine. Le imprimăm ca pe fotografii. Trei dolari bucata.

— Să fiu al dracu’… Am amuţit ca să scutur din cap. M-am întors şi l-am privit pe Brownie. Asta are el în cap?

— În capul meu se procesează datele de la senzorii primari. Procesarea logică se găseşte în pieptul meu. Conexiuni optice pentru reflexe aproape instantanee. Acumulatorii se află în

pelvis, pentru un centru de greutate cât mai aproape de sol. Îţi pot arăta o diagramă…

Am ridicat o mână.

— Mulţumesc. Am revenit spre Eakins. Bine, te cred. Asta nu-mi schimbă însă raţionamentul. Voi nu puteţi face unele chestii în 1967, dar eu le pot face pentru voi. Întrebarea mea este atunci: ce trebuie să fac pentru ca să mă-ntorc? Care sunt opţiunile mele reale?

Eakins a rânjit larg.

— Lobotomia?

— Poftim?

— Nu, nu-i vorba despre o lobotomie reală. Ăsta-i doar termenul de argou pentru o reorientare generală a anumitor trăsături de agresivitate. De pildă, episodul acela cu tatăl lui Matty n-a fost prea inteligent. A produs probleme.

— N-avea niciun drept să-l bată pe puştiul ăla…

— Nu, n-avea, dar crezi c-ai produs vreun rezultat util prin faptul că i-ai fracturat nasul şi i-ai produs un infarct miocardic?

— Îl va opri să mai procedeze vreodată în felul acela.

— Există şi alte căi, *mai bune.* Vrei să-nveţi?

Am căzut pe gânduri. Am încuviinţat tăcut. Eakins a clătinat din cap.

— Nu sunt convins.

— Ce anume cauţi? Ce n-am zis?

— Asta nu-ţi pot spune. Asta-i partea pe care trebuie s-o deduci singur.

— Încă mă testezi.

— Încă n-am găsit ceea ce caut. Vrei să continui?

M-am lăsat pe spate în scaun. Nu eram încântat. Mi-am ferit ochii. Mi-am scărpinat nasul. M-am uitat din nou la Eakins. Stătea imperturbabil. N-avea să-mi fie de niciun ajutor.

— Detest genul ăsta de conversaţii. Ţi-am spus că o dată am pocnit un psihiatru?

— Nu. Dar o ştiam deja.

Am revenit cu atenţia la farfuria mea şi am luat un fruct. Am mai împins de colo-colo nişte chestii pe care nu le recunoscusem. Erau prea multe aici, prea multe de mâncat, prea multe de înghiţit, prea multe de digerat. Era copleşitor.

Nu-mi doream decât să merg acasă.

— Bine, am rostit. Zi-mi despre Matty. El de ce-i irelevant? De ce nu-i pe listă?

— Fiindcă nu se potrivea profilului. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-ai sesizat şablonul mai devreme. Te străduiai mereu să-l incluzi şi pe el.

— Totuşi el a dispărut.

— N-a dispărut.

— Ba da, a…

— S-a sinucis.

— Ce-a?… M-am ridicat din scaun, furios… cu o teamă rece suindu-mi prin măruntaie.

— Cam la trei săptămâni după ce te-am extras pe tine. Tu nu te-ai întors. Chiria trebuia plătită. N-avea unde să se ducă. A intrat în panică. Era convins că-l abandonaseşi. Era într-o stare de disperare ireparabilă.

— Nu. Stai puţin! N-a făcut-o. Nu putea s-o facă. Altfel ar fi fost scris în dosarul pe care mi l-a dat Georgia.

— Georgia n-a ştiut. Nimeni n-a ştiut. Corpul lui nu va fi găsit până în 1987. Nu-l vor putea identifica decât peste alţi douăzeci de ani, când vor reuşi finalmente o corespondenţă ADN. Corespondenţa va rezulta în urma autopsiei mamei lui.

Am pornit spre uşă, m-am oprit şi m-am răsucit.

— Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să…

— Vino încoace, Mike. Stai jos. Termină-ţi micul dejun. E timp destul. Dacă optăm s-o facem, te putem readuce exact în momentul în care te-am luat. Mai puţin Mustangul însă. Avem nevoie de el ca să acoperim costurile operaţiunii.

— Nu-i nimic. Pot face rost de altă maşină. Doar trimite-mă înapoi. Te rog…

— Încă n-ai trecut testul.

— Uite ce-i, o să fac orice…

— Orice?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să-i salvez viaţa puştiului ăluia.

— De ce? De ce-i el atât de important pentru tine?

— Pentru că-i un om. Şi poate suferi. Şi dacă pot face orice ca să opresc să sufere…

— Ăsta nu-i un motiv suficient, Mike. Este un motiv aproape suficient.

— …ţin la el, fir-ar a dracu’! Prima persoană la care ţinusem după mina terestră…

— Ţii la el?

— Da!

— Cât de mult? Cât de mult ţii la el?

— Atât de mult cât e nevoie să-l salvez! De ce joci jocu-ăsta cu mine?

— Nu-i un joc, Mike. Este ultima parte a testului!

M-am aşezat. Au trecut câteva secole de tăcere.

— Ultima parte a testului este despre cât de mult ţin eu la?…

Eakins a încuviinţat.

— La Matty?

— La Matty, da. Şi… încă ceva în plus. Deocamdată însă haide să ne focalizăm asupra lui Matty. El este cheia.

— Bine. Fii atent. Uită de cazul meu. Fă orice trebuie făcut, orice crezi că-i de cuviinţă. Dar şi puştiul ăla merită o şansă. Nu-i cunosc IQ-ul. Poate că nu-i un geniu. Dar şi el suferă la fel de mult. Poate mai mult. Aşa că dacă poţi să faci ceva…

— Nu-i putem salva pe toţi…

— Pe ăsta-l putem salva. Eu îl pot salva.

— Îl iubeşti?

— Ce legătură are iubirea cu asta?…

— Una foarte mare.

— Eu nu sunt… nu sunt aşa.

— Cum „aşa”? Nici măcar nu poţi să rosteşti cuvântul.

— Homo. Poftim! Eşti mulţumit?

— Ai fi fost homo, dacă ai fi putut?

— Poftim?

Era acum rândul lui Eakins să fie iritat.

— Mai ţii minte lista aia lungă pe care ţi-am recitat-o ieri?

— Da. Nu… Unele chestii.

— Mai exista un cuvânt pe care nu ţi l-am spus. Trans-uman.

— Trans-uman.

— Exact.

— Ce-nseamnă?

— Înseamnă – săptămâna asta – etapa de tranziţie între om şi ceea ce urmează.

— Ce urmează?

— Nu ştim. Abia inventăm. Nu vom şti decât după aceea.

— Şi a fi homo face parte din asta?

— Da. Şi a fi negru. Şi a fi femeie. Şi a fi corpmodelat. Şi toate celelalte. Eakins s-a aplecat spre mine şi a continuat cu glas intens:

— Trupul tău se află aici în anul 2032, însă creierul ţi-a rămas împotmolit în 1967. Dacă vom face ceva cu tine, trebuie să-ţi despotmolim mintea. Ascultă-mă! În epoca asta de sexe proiectate, orientare flexibilă, corpmodelare şi toate celelalte experimente în identitatea umană, absolut pe nimeni nu mai interesează cine ce face, cu cine şi cui. Cel mai stupid lucru din lume este să te-ntrebi ce se-ntâmplă în dormitorul altuia, mai ales dacă-n al tău nu se-ntâmplă nimic. Trecutul a fost barbar, viitorul nu trebuie să fie. Vrei un sens? Poftim sens. Viaţa-i prea scurtă pentru rahaturi. Viaţa-i ceea ce se-ntâmplă în spaţiul dintre doi oameni – şi despre câtă bucurie puteţi crea unul pentru celălalt. Ai priceput? Bun! Sfârşitul predicii.

— Şi *asta î*nseamnă trans-uman?…

— Ăsta-i unul dintre efectele colaterale. Viaţa nu-nseamnă liniile pe care le trasăm pentru a ne separa unii de alţii, ci liniile pe care le putem trasa ca să ne conectăm între noi. Cea mai mare transformare socială din ultimii cincizeci de ani este faptul că, deşi încă nu ştim cum să pătrundem în minţile altora, învăţăm cum să pătrundem în experienţele altora, astfel ca să putem avea un teren comun pentru o societate civilizată.

— Mi se pare un maldăr de rahaturi psihanalitice…

— Nu ţi-am cerut părerea. Ţi-am oferit informaţii care ţi-ar putea fi utile. Tu eşti cel care vrea să se-ntoarcă şi să-l salveze pe Matty. Eu îţi spun cum…

— Şi asta-i parte din?…

— Ar putea fi. Este partea *asta.* Corespondenţa psihometrică este bună. Dacă vrei să te căsătoreşti cu el, o să ne ducem chiar acum să-l aducem.

— Mi se pare mie sau nu-nţeleg ceva?…

— Nu-nţelegi *nimic*. Începe de aici: Carta noastră limitează ceea ce putem face. Da, avem o cartă. O declaraţie de intenţii. Angajamentul faţă de un set de valori.

— De fapt, cine sunteţi? Un soi de poliţie temporală?

— Ar fi trebuit să pui întrebarea asta din capul locului. Nu, nu suntem poliţie. Suntem agenţi independenţi.

— Ca un fel de regulatori temporali?

— Săltători prin timp. *Adevăraţii* săltători, nu prostioarele copilăreşti pe care le făceai tu. Ceea ce avem este prea important ca să fie încredinţat vreunui guvern sau vreunei mişcări politice. Suntem dedicaţi unei… ei bine, asta-i parte din test. Să afli cui suntem dedicaţi. Odată ce ai aflat, restu-i evident.

— Bine. Prin urmare, în clipa de faţă, sunt dedicat salvării lui Matty, iar tu spui?…

— Noi putem face asta în conformitate cu planul nostru pentru partenerii de viaţă. Îi protejăm pe partenerii agenţilor noştri. Protecţia aceasta nu se extinde la aventurile de o noapte.

— El nu-i o aventură de-o noapte. Este…

— Ce este?

— Este un puşti care merită o şansă.

— Atunci dă-i şansa.

A împins o cutioară peste masă, spre mine. Până acum n-o observasem. Am luat-o. Am deschis-o. Înăuntru erau două pastile albastre.

— Ce fac pastilele-astea?

— Îţi modifică orientarea sexuală. Durează câteva săptămâni. Îţi reorganizează reacţiile chimice din creier, redirijează o reţea complexă de trasee şi în cele din urmă îţi extind repertoriul de sensibilitate sexuală, astfel încât atracţiile faţă de persoanele de acelaşi sex pot depăşi inhibiţiile, programarea, ba chiar şi cablarea intrinsecă. Înghite o pastilă şi vei descoperi teritorii noi în peisajul tău emoţional. Dă-i-o pe cealaltă lui Matty şi va crea o conexiune feromonală personală; voi doi veţi intra pe aceeaşi lungime de undă. Veţi fi cuplaţi şi reglaţi unul la celălalt. Poate fi ceva foarte intens.

— Glumeşti…

— Nu. Nu glumesc. Nu te vei simţi diferit în mod important, dar dacă relaţia voastră include un potenţial pentru exprimare sexuală, ea va avansa posibilitatea.

— Vrei să-mi spui că iubirea se rezumă la reacţii chimice?

— Viaţa-n sine înseamnă reacţii chimice. Mai ţii minte ce-a spus Brownie? Viaţa este goală şi lipsită de ţintă… însă noi inventăm permanent ţinte cu care să umplem golul. Vrei o ţintă? Pastila ţi-o va aduce. Şi fericire. Ce altă ţintă vrei să inventezi? Vrei să-mi spui că toată viaţa ta a fost minunată pân-acum?

Am pus cutioara pe masă.

— Nu poţi găsi fericirea în pastile.
Eakins a părut trist.
— Tocmai am picat testul, nu?
— Parţial. M-ai întrebat ce-ai putea face pentru a-l salva pe Matty. Ai spus c-ai face orice…
A privit cu subînţeles spre cutioară.
— Trebuie să mă gândesc la asta.
— Acum un minut, ai spus c-ai face orice. Am crezut că vorbiseşi serios.
— Am vorbit serios, dar…
— Ai vorbit, dar n-ai vorbit?…
L-am privit în ochi.
— Tu a trebuit vreodată să…
— Da. Am luat pastila albastră. Am luat şi pastila roz. Şi pe toate celelalte. Am văzut totul din toate unghiurile, dacă asta mă-ntrebi. Şi să ştii că, da, este foarte plăcut, dacă asta vrei să ştii. Dacă vrei s-ajungi vreodată să ne fii de folos, în epoca ta, în epoca noastră, oricând, va trebui să ieşi singur din acvariu.
M-am sculat în picioare. Am ieşit pe balcon. M-am uitat peste bazin, la un vehicul aerian imposibil de uriaş, care se deplasa cu graţie spre vest, către aeroport. M-am răsucit şi l-am privit pe Brownie – inexpresiv şi răbdător. L-am privit pe Eakins. M-am uitat la uşă.
M-am uitat la cutioara de pe masă. O parte din mine gândea: pot lua pastila. N-ar fi fost aşa greu. Ar fi fost calea uşoară de ieşire. După cum explicase Eakins, nu puteam găsi niciun motiv pentru care să n-o fac.
Dar testul nu putea să se limiteze doar la atât. Aceasta era doar partea *asta.* M-am gândit la aisberguri.
— Bine, am rostit şi m-am întors complet. Am pus totul cap la cap.
— Spune…
— Georgia mi-a dat o misiune. Patru misiuni. A trebuit să-mi demonstrez acceptul de a utiliza violenţa. Acela a fost primul test al angajamentului meu. Dacă n-aş fi spus niciodată nimic, asta ar fi fost tot ce-aş fi făcut vreodată. Însă când am spus că nu mai vreau să folosesc violenţa, aceea a fost partea următoare a testului. Fiindcă nu-i vorba despre a fi de acord să ucizi – oricine poate tocmi asasini. Este vorba despre a fi în stare

să te-mpotriveşti impulsului de a ucide. Poate că eu sunt un ucigaş, dar azi aleg să nu ucid.

— Bun, a făcut Eakins. Zi mai departe.

— Voi nu căutaţi asasini. Voi căutaţi… hai să le zic salvamari. Dar nu nişte salvamari obişnuiţi, care sunt bronzaţi şi care înnebunesc fetele, ci salvamari care să salveze vieţi, nu numai pentru că pot s-o facă, ci pentru că ţin realmente la oameni. Iar tot testul ăsta, chestia asta despre Matty, are scopul de a afla ce fel de salvamar sunt eu. Aşa-i?

— Este într-adevăr un unghi din care poate fi privit ansamblul, a spus Eakins, dar este unghiul greşit. Mai ţii minte ce ţi s-a spus – că Matty nu face parte din cazul *ăsta?* Aşa-i. El este un caz complet diferit. Cazul *tău.*

— Da, cred c-am priceput partea aceea.

Eakins a aprobat.

— Aşa că… fii atent, uite care-i târgul. Realmente, mie nu-mi pasă dacă iei sau nu pastila. Nu-i necesară. Te vom trimite înapoi şi-l poţi salva pe puşti. Tot ce trebuia să ştim cu-adevărat despre tine era dacă vei lua sau nu pastila atunci când ţi se cere – ai fi luat-o dacă ţi se ordona, sau dacă era necesară, sau dacă era absolut esenţială pentru succesul misiunii? Ştim că eşti dedicat salvării vieţilor omeneşti. Trebuie să ştim însă cât de departe eşti de acord să mergi.

Am dat din cap. N-am răspuns. Nu imediat. Am revenit spre fereastră şi am privit peste bazin, fără să văd navele aeriene, fără să văd turlele, fără să văd uriaşele întinderi de culori. M-am gândit la un sărut. La sărutul lui Matty pe obrazul meu. Şi la clipa aceea de… să-i spun *dorinţă.* M-am gândit la ce-aş fi putut simţi dacă aş fi luat pastila. Asta era totul. S-ar fi putut realmente să-ncep *să simt* din nou. Ce dracu’! Şi căţeluşii urâţi au nevoie de iubire. Nu putea fi mai rău decât ceea ce nu simţeam acum.

M-am întors. L-am privit pe Eakins.

— Asta va fi mai mult decât o frumoasă prietenie, nu-i aşa?…

— Felicitări, a rostit el. Eşti noul recoltator.

Gérard Klein
Reabilitare
(„Réhabilitation”, 1973)

Traducere de Vladimir Colin

L-am întrebat pe vecinul meu Rico, care era la a treia campanie:

— Ce zici? Am intrat în rahat? O să fim atacaţi?

Liniştit, fără a înceta să-şi mestece guma, a spus:

— Eşti nebun. În sectorul ăsta? Nu-i decât un cuib de şobolani.

Am chibzuit o clipă, apoi am zis:

— A doua planetă din jurul unui soare de tip G. Crezi că-s xenoşi acolo?

A ridicat din umeri.

— Poate. Poate că nu. Şi chiar de n-ar fi, în sectorul ăsta planeta nu ne poate folosi. Iar dacă le poate fi lor utilă e mai bine s-o curăţăm.

Am tăcut o clipă.

— Şi dacă sunt oameni acolo?

— Ei şi? Nu-s oameni ca tine şi ca mine, nu? Nu sunt umani.

După asta am amuţit pentru o bună bucată de vreme.

Mă gândeam totuşi la făpturile care existau poate pe afurisita aia de planetă, şi la religia vieţii, şi mi-am spus că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă nu s-ar afla nimeni, vreau să zic nici cea mai măruntă formă de viaţă, pe bolovanul ăla nenorocit. Şi pe urmă mi s-a interzis accesul la calculator pentru că aveau nevoie de el ca să analizeze teancuri de date privitoare la planeta de care ne apropiam şi pentru că evidenţa stocurilor putea să mai aştepte, şi n-am mai avut nimic de făcut. Aş fi preferat să mă înham chiar la o treabă idioată, dar era cu neputinţă, că trebuia să aştept instrucţiuni, sau aş fi avut chef să prind un hallu, dar în perioada de alarmă roşie vânatul e strict interzis.

Eram la popotă, la prânz, când s-a anunţat că pe planetă exista viaţă. Bănuisem asta de la bun început, de când am aflat că ne apropiem de o stea de tipul G, pentru că am prins destule noţiuni de astrobiologie tot stând de vorbă cu tipi de meserie şi ştiu că, în nouă cazuri din zece, în jurul stelelor ăstora se află planete şi că viaţa se dezvoltă mai întotdeauna pe a doua sau a

treia, socotind din centrul sistemului. Soarele nostru e o stea de tipul G şi tocmai de asta viaţa s-a ivit pe Pământ şi pe Marte, unde însă n-a putut dăinui. Şi tot de aia s-a hotărât şi comandantul să se năpustească spre steaua asta. Ca şi noi, xenoşii nu se interesează decât de stelele de tipul G, chiar dacă nu pot trăi decât pe lumi cu mult mai reci decât Pământul, ca sateliţii lui Jupiter sau, la rigoare, ai lui Pluton. Astrobiologii spun că există poate forme de viaţă foarte diferite în jurul stelelor de alte tipuri, dar că, în afara oamenilor de ştiinţă, tuturor li se fâlfâie de asta pentru că n-avem mijloace să colonizăm asemenea planete şi nici măcar să punem piciorul pe ele. După război, zic ei, când om avea mijloacele necesare, om vedea. Deocamdată ne batem pentru stânci de un anume tip.

Interul difuza în trei dimensiuni o partidă de şah, joc care-i interesează pe mulţi dintre băieţii de aici, inclusiv pe mine. Fata care comenta partida şi-a cerut iertare că o întrerupe şi ne-a spus că o să vedem imagini ale planetei. Cum ne aflam încă la mai multe zeci de ore-lumină, imaginile n-aveau să fie decât bidimensionale. Dar în spaţiu, simţul volumelor se pierde, oricum.

Imaginea era netă şi clară. O planetă învârtindu-se în spaţiu e întotdeauna impresionantă. Mai întâi n-am văzut decât un punct portocaliu, apoi un disc minuscul care a trecut încet spre mov, abia ciobit de un corn de noapte. Era normal, de vreme ce, ca măsură de prevedere, veneam din spatele soarelui în jurul căruia se rotea planeta. În principiu nu riscam nimic pentru că băieţii de la detecţie nu descoperiseră niciun semn de activitate inteligentă în toată gama undelor electromagnetice şi, cu atât mai puţin, dinspre tahioni, şi pentru că, dacă existau, locuitorii planetei nu trebuiau să dispună de o tehnologie prea avansată, în comparaţie cu a noastră sau a xenoşilor. Dar instrucţiunile sunt instrucţiuni. Să se fi aflat acolo astronomi şi tot n-ar fi putut repera nava RN 011 decât fiind al dracului de bine înzestraţi şi privind soarele în faţă. Mai apoi, bineînţeles, dacă ne apropiam mai tare, ar fi trebuit să le ocolim soarele depărtându-ne puţin de planul eclipticei, cel mai bun mijloc de a trece neobservaţi. Iar pentru ei atunci ar fi fost, oricum, prea târziu.

Dar nu mă gândeam la toate astea. Priveam lumea care, aureolată de vata lunguiaţă a atmosferei, devenea încetişor albastră şi mă gândeam la Pământ. Îmi trecuse foamea.

Cei de lângă mine încetaseră şi ei să mănânce. Nico, o fată drăguţă pe care, pentru câte o noapte, îmi place s-o am din când în când numai pentru mine, îşi răsucea aprig şerveţelul de hârtie. Avea cearcăne sub ochi. Planetă mamă, jur că era aţâţată.

Dar nu-mi stătea gândul la ea. Ca o maşină defectă îmi repetam întruna: „Planetă mamă, fă să nu fie nimeni acolo”.

Captatoarele sondelor le-au înlocuit apoi pe ale navei şi parcă am fi făcut un salt înainte de miliarde de kilometri. Planeta era enormă, ai fi zis că suntem gata s-o atingem, albastră, dar de un albastru diferit de al Pământului, cu o nuanţă de mov şi, în haloul alb care o înconjura, cu o dungă portocalie. Totul încrustat în bezna spaţiului.

Imaginea de pe ecran s-a schimbat apoi. Patru planete dansau pe el, aceeaşi planetă de patru ori, văzută din patru unghiuri diferite de sondele care o apucaseră în cleşti. Noaptea, ziua, apusul, zorile. Polii şi ecuatorul, nu lipsea nimic. Şi, cu toate că sondele se mai aflau la milioane de kilometri, se puteau vedea norii, se întrezăreau mari întinderi pustii şi munţi şi largi suprafeţe de un verde muştar, care trebuiau să fie mări.

Şi-mi ziceam: Planetă mamă, fă să nu fie nimeni acolo.

Sus, în careul ofiţerilor, trebuiau să ştie deja, dar ne lăsau să fierbem în rahat, – un clenci psihologic. Pentru ca fiecare să ajungă să-şi spună în străfunduri: Planeta asta, dracu s-o ia, dacă n-o putem avea noi, n-o să-i lăsăm nici pe xenoşi s-o aibă.

Când eşti bărbat poţi dori o planetă aşa cum doreşti o fată. Şi poţi dori atât de tare o fată încât să preferi să crape mai curând decât să fie a altuia. Nu a unui prieten, fireşte, dar a unui ticălos, un duşman, un xeno. Iar xenoşii se interesează de planete, nu de fete.

Şi apoi, dintr-odată, am văzut vegetaţia ca un fel de spumă pe o coastă de munte, nu puteai fi sigur, pădurea trebuia să fie uriaşă ca s-o distingi la scara aia, pe ecran, diametrul aparent al planetei n-avea cu mult peste patru metri, şi îndată am văzut pe imaginea adiacentă o cocoaşă crescând la marginea discului şi am crezut mai întâi că avea loc o catastrofă, o erupţie, ceva ce nu putea fi, dar am înţeles că era o lună şi am fost sigur că spuma era într-adevăr vegetaţie, o lună ca pe Pământ, deşi parcă mai mică şi mai apropiată, cu ochiul liber era greu să-ţi dai seama, şi m-am întrebat de ce nu apăruse până atunci pe

niciuna dintre proiecţiile noastre, depindea de unghiul de înregistrare sau mai degrabă nu, cei de sus nu voiau să aflăm de existenţa lunii decât la momentul oportun. Un soare de tipul G, mări, o lună, – după astrobiologi, toate ingredientele necesare ivirii vieţii. E nevoie de mareele ce lasă să fiarbă o supă groasă pe fundul băltoacelor pe care le uită după ele. Cei de sus nu voiau să înţelegem prea repede. Ştiu că am învăţat şi noi câte ceva şi că eram în stare să adunăm doi şi cu doi. Dar, înainte de toate, ţin să-şi spună povestea aşa cum vor.

Sigur, păstraseră pentru sfârşit ce era mai de efect. Una dintre cele patru imagini a început să crească atât de repede încât le-a înghiţit pe celelalte trei şi marginile discului au dispărut. Cădeam ca o piatră, cineva a răsturnat un pahar şi am simţit un lichid fierbinte curgându-mi pe coapsa stângă dar n-am zis nimic, n-am făcut nimic, iar Nico mi-a apucat mâna dreaptă şi am străpuns norii împreună, culorile s-au schimbat puţin din pricina filtrelor cu care sondele sunt echipate pentru a vedea şi prin vapori de apă şi am plonjat, plonjat; un fir trandafiriu a devenit un râu mov şerpuind pe un fel de preş albăstrui şi am văzut nişte puncte mişcându-se în savana aia, gângănii galopând de parcă ar fi ştiut că le urmăream din străfundul spaţiului, dar nu, îşi vedeau doar de ale lor şi mi-am frecat coapsa stângă şi Nico m-a strâns de-am crezut că-mi striveşte încheietura cu degetele ei, ca din întâmplare, am nimerit chiar peste un sat care nu semăna cu un sat, după cum era de aşteptat, câteva movile de pământ nu mai înalte decât o şalupă de salvare, împestriţate cu culori ţipătoare şi, la înălţimi diferite, străpunse de găuri. Şi ne-am apropiat şi mai tare, din pricina măririi imaginea a devenit mai puţin netă şi am văzut oamenii, nu băştinaşii, nu, de obicei se zice şobolanii, deşi termenul oficial e băştinaşii, iar în timp ce-mi simţeam mâna strivită de Nico mi-am spus poate că nu sunt mai inteligenţi decât castorii sau şobolanii, seamănă cumva cu nişte urşi şi, totodată, cu nişte canguri. Păreau acoperiţi de sus şi până jos cu o blăniţă albăstruie, de aproape aceeaşi nuanţă cu preşul savanei, rezultat probabil al unui proces evolutiv şi posibil mijloc de apărare împotriva unor răpitori şi aveau ceva ce aducea a mâini şi în mâinile astea, sau între fălci, ţineau instrumente sau unelte. Pe culmea unei movile l-am văzut pe unul reîmprospătându-i cu băgare de seamă zugrăveala, şi-a ridicat

capul, n-avea ochi sau erau ascunşi în blana albăstruie şi şi-a deschis botul şi, planetă mamă, mi s-a părut că spune ceva şi că-l aud, un mârâit, dar sondele se aflau la milioane de kilometri de sat, un geamăt stins lângă mine, fireşte, Nico, şi mi-a slobozit mâna.

Şi mi-am zis: Planetă mamă, am intrat în rahat până-n gât…

Deocamdată asta era tot. Sfârşitul spectacolului. Oficial, sondele erau afectate altor treburi, procedau la relevee topografice. Cei care au fost în stare, au isprăvit să mănânce. Eu nu. Ieşind de la popotă m-am întâlnit cu unul care, după cum era tuns scurt şi după ţinuta reglementară, părea ofiţer. S-a încruntat la mine, a deschis gura, dar n-a zis nimic. Mi-am tras mecanic până la guler fermoarul bluzonului, de nu mi se mai putea vedea medalionul de pacifist, abia îl mai simţeam legănându-se, la capătul lănţucului, în dreptul stomacului, şi m-am mustrat că-l ascunsesem atunci când, la toaletă, după ce m-am uşurat şi m-am spălat pe mâini, am verificat dacă tresele-mi stăteau la locul lor. La dracu, omul ar trebui să poată arăta aşa cum e.

Mă aflam într-una dintre sălile de cultură fizică şi-mi lucram abdominalii sub gravitate triplă, ceea ce, vă rog să credeţi, nu-i de ici de colo, când comandantul s-a adresat întregului echipaj.

Îşi pusese uniforma de gală şi adoptase glasul de zile mari.

— Prieteni, a spus, pentru prima dată în cursul acestei campanii ne aflăm în faţa unei situaţii delicate şi complexe care, o ştiţi cu toţii, nu e totuşi fără precedent. Ea mă poate sili să vă cer, fără excepţie, cele mai mari sacrificii. Trăim cu toţii o clipă solemnă a istoriei omenirii, de vreme ce, o dată mai mult, am descoperit în univers o specie inteligentă. Înainte de toate, ţin să-i felicit pe toţi ofiţerii, subofiţerii şi oamenii de echipaj, combatanţi şi tehnicieni, de pe RN 011 fără cooperarea şi abnegaţia cărora descoperirea n-ar fi fost cu putinţă. Fiţi siguri că Pământul e astăzi mândru de voi.

Şi dă-i, şi dă-i. Când se porneşte aşa e în stare să vorbească ore în şir. Ştie, pentru că psihologii i-au spus-o aşa cum mi-au mărturisit şi mie în taină că, în medie, din trei fraze ale lui doar una e ascultată de câte unul dintre noi. O aduce deci din condei în aşa fel încât să repete de trei ori acelaşi lucru, fără să bată prea tare la ochi. De fapt, e un tip destul de cumsecade. Ştie să închidă ochii la nevoie şi singura dată când l-am văzut altfel

decât pe ecran mi-a strâns mâna. S-a uitat la medalionul meu de pacifist şi a mustăcit. Prietenos. Cât pe ce să i-l dăruiesc, mai am o groază şi, de altfel, cine vrea şi le face în ateliere. Dar mi-am zis că n-are cum să-l poarte. Pe bune.

Acolo, pe inter, părea destul de lehămetisit. Deloc datoria şi numai datoria, disciplina, sacrificiul, nu, lehămetisit. E cineva.

Am întrerupt gravitatea trei şi, ca şi ceilalţi, m-am prefăcut că-l ascult. Zicea:

— Peste câteva ore sondele îşi vor fi încheiat opera de explorare de la distanţă şi vom şti tot ce se poate omeneşte şti despre locuitorii planetei. De pe acum însă sociologii au determinat gradul de civilizaţie al băştinaşilor pe care i-aţi putut vedea şi care constituie specia dominantă a acestei lumi. Se află încă la un nivel relativ scăzut. Aglomeraţiile lor cele mai importante nu reuşesc mai mult de cincizeci până la şaizeci de mii de indivizi. Trăiesc îndeosebi de pe urma vânătorii, din pescuit şi dintr-o formă originală de agricultură, cu amănuntele căreia n-are rost să vă plictisesc acum. Au o industrie puţin importantă. S-ar părea, zic s-ar părea, că n-au avut niciodată contacte cu exteriorul. Cercetările continuă pentru elucidarea acestui punct, a cărui importanţă o cunoaşteţi. Rezultă din toate acestea că suntem teoretic în stare să-i ajutăm în mod considerabil, mai întâi pentru a asigura dezvoltarea băştinaşilor şi a-i face să facă un salt înainte de mai multe milenii, apoi pentru a-i echipa şi antrena în vederea confruntării cu un eventual invadator.

Bineînţeles că n-am ţinut minte toate astea, dar m-am dus după aia la arhivă şi am căutat discursul comandantului, într-atât mi s-a părut de frumos.

— Cu toate acestea, a spus, şi glasul parcă i s-a frânt, am şi avem cu toţii grave şi grele răspunderi. Faţă de Pământ, faţă de specia umană, de rude, prieteni, de toţi cei ce vă sunt dragi. Ne aflăm în război. S-ar putea, zic s-ar putea, ca inamicul să fi reuşit să se infiltreze în rândurile acestei populaţii, să fie pe cale s-o înarmeze, s-o antreneze şi s-o ridice împotriva noastră, cu toate că n-am manifestat nicio intenţie ostilă. S-ar putea să fie pe cale să le facă pe toate acestea, său măcar, într-un viitor nedeterminat, să fie în măsură să le facă. Ar dispune atunci de o bază formidabilă care i-ar îngădui să ne ameninţe direct avanposturile şi expediţiile.

Mi-am zis, în viitor pe dracu. Ăştia n-au văzut niciodată pe cineva venind din spaţiu şi, în afara unui ghinion nemaipomenit, nici n-aveau să primească vizita nimănui. Sau nu înainte de o mie de ani. Când vom fi murit cu toţii. Dar vedeam unde voia să ajungă.

— Ne găsim, ştiţi bine, într-un sector pe care în niciun caz nu-l putem lăsa duşmanului, unde nu putem îngădui să rămână nimic din ce i-ar putea fi de folos. E preţul cu care izbutim să apărăm Pământul şi prelungirile sale de atacurile lui. E deci posibil să fim nevoiţi să procedăm la cauterizarea planetei.

O spusese, planetă mamă, o spusese, şi cu aerul că-şi cere iertare. Oamenii ăştia nu ne-au făcut nimic şi nici nu-s în stare să ne facă un rău cât de mic, dar cum ar putea cădea cândva sub stăpânirea xenoşilor pentru a ne scărpina la tălpi, mai bine-i zdrobim noi, preventiv, sub călcâie.

A adăugat:

— Bineînţeles, n-am căderea să-mi asum singur o asemenea răspundere. Transmitem pe Pământ, din secundă în secundă, toate datele pe care le culegem. Reprezentanţilor lui calificaţi le incumbă luarea deciziei. Şi, când vom primi ordinul Marelui Cartier General, pentru salvarea planetei mame va trebui să-l executăm, oricare ar fi. Mă bizui pe faptul că fiecare îşi va face datoria şi vă mulţumesc pentru atenţie.

Un tip de lângă mine, care se agita pe un cal mecanic, a zis cu un glas fără timbru, atât de fără timbru că n-am înţeles dacă era pentru sau contra:

— Plăcută treabă ne aşteaptă.

Eu n-am zis nimic. N-aveam nimic de zis. Ştiam ce avea să urmeze. Dar nu tot.

Ce-ţi lipseşte mai mult în cazuri dintr-astea e ceva cu care să te iei. Aş fi vrut să evadez, să mă îmbăt, s-o şterg în spaţiul interior pe care uneori îl găseşti plin de fel de fel de porcării, dar barem sunt porcăriile tale şi nu fac rău nimănui. Aiurea. Au raţionalizat până şi tranchilizantele, pentru că unii le iau cu pumnul şi intră în comă. Am încercat eu cu alcool, numai că vâră în el atâta antalc încât, chiar dacă nu-i schimbă gustul, uitarea rămâne pe fundul paharului. Ar mai fi muzica, dar pe timp de alarmă roşie nici vorbă să depăşeşti 80 de decibeli. Şi dacă umbli niţel pe la conexiuni maşina îţi şuieră politicos, îmi pare rău domnule, în împrejurările date nu vă e îngăduit să

depăşiţi pragul de confort. M-am dus s-o văd pe Nico, dar când mi-a spus că medalionul meu de pacifist îi zgârie sânii şi n-am vrut să-l scot, mi-a făcut vânt.

Apoi a venit ordinul. Cauterizare.

Ne-am apropiat de planetă. Mult. Nu mai era cazul să luăm precauţii. Secundul a zis prin inter: Toţi necombatanţii care nu sunt de serviciu şi nu doresc să urmărească operaţiile pot rămâne în cabine.

Cum nu eram de serviciu, asta am şi vrut să fac, la început. Apoi m-am dus să văd. Dacă totul se petrecea oricum sub picioarele noastre, măcar să văd şi să ştiu. Nu se rade zilnic o planetă.

Frumos nu era. Dar totul mi s-a părut curând fascinant. Operatorii serviciului de luat vederi îşi cunosc meseria. Lucrează pentru telejurnale, pentru arhive, pentru istorie. Pe marele ecran de la popotă au trântit, în poliviziune şi trei dimensiuni, câte şase imagini deodată. Nici nu mai ştiai unde să te uiţi. Pentru a nu supraîncărca structurile din cauza limitei lui Roche, nava survola planeta la o altitudine mijlocie de ordinul a douăzeci de mii de kilometri, dar era prea de-ajuns pentru a distinge perfect amănuntele, mai ales atunci când imaginile proveneau de la sonde, sau mai degrabă de la pirani, un fel de sonde mai mari, bine echipate pentru curăţire şi telecomandate din posturile de luptă. Piranii lucrează mult mai jos în atmosferă, trecând uneori razant deasupra solului şi mi se întorcea stomacul de fiecare dată când năvăleau spre câte un munte, gata-gata să-l percuteze, bum, şi ocolindu-l impecabil în ultimul moment. Au început prin a curăţa oraşele, din considerente umanitare, mi s-a spus, pentru că în felul ăsta băştinaşii nu vor avea vreme să se îngrozească la gândul că planeta lor e pe cale să explodeze. Îmi ziceam că au să intre în joc atomicele, dar nu, ţintele nu erau destul de importante şi calculatoarele logistice predică mereu economia de mijloace. Au răsturnat movilele cu proiectorul sonic, le vedeai tremurând şi plesnind, desfăcându-se şi prăbuşindu-se, şi ce rămânea au ars cu raze termice. Am zărit puncte albastre alergând spre câmpie, erau atât de multe pe-alocuri că solul părea agitat de un freamăt, şi mi-am spus, seamănă într-adevăr cu nişte şobolani, dar nu dura niciodată prea mult pentru că razele îi ajungeau din urmă şi piranii lansau oricum în atmosferă grămezi de otrăvuri, îndeosebi produse

destinate să catalizeze oxigenul, aşa încât aerul devenea irespirabil, mort. Acolo, jos, şobolanii degeaba galopau. Nu le rămânea nici umbra unei şanse. Dar, sigur, n-aveau cum să ştie asta.

La început mi se pusese un nod în gât, dar treptat m-am destins şi am comandat o cafea tare, nimic nu părea adevărat, în orice caz nu mai adevărat decât tot ce vedeam acasă la telejurnal, şi nu izbuteam să cred că eram într-adevăr acolo, că totul se petrecea chiar atunci, sub mine, apoi am simţit un fel de căldură şi mi-am zis, planetă mamă, sunt de faţă, asist la una dintre marile bătălii ale speciei umane şi, dacă scap, am s-o pot povesti nepoţilor şi poate chiar să scriu despre ea un articol sau o carte.

La drept vorbind, în clipa aia trebuie să fi fost vreo zece mii la bordul lui RN 011 care-şi spuneau exact acelaşi lucru.

Mi-am băut cafeaua dintr-o sorbitură şi am încercat să-mi analizez sentimentele, aşa cum ni s-a recomandat la universitate, în cursul stagiului de trei săptămâni consacrat creaţiei literare. Mi-am dat însă seama că n-aveam ce analiza. Mă uitam la cele şase imagini care, cu mici deosebiri, povesteau mereu acelaşi lucru şi nu simţeam nimic. De parcă întreg creierul mi s-ar fi adunat în fundul ochilor. Îmi spuneam că o mulţime de inşi ar găsi cuvintele potrivite pentru a evoca tragismul situaţiei, sfârşitul unei civilizaţii, moartea unei specii şi ar scoate exclamaţii cu privire la puterea omului sau urlete de mânie sau ar fi în stare să stoarcă din ochii cititorilor lacrimi cât să ridice nivelul oceanelor, e tutti quanti. Atunci m-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse exact o oră de la începerea operaţiilor.

Cineva m-a bătut pe umăr şi l-am recunoscut pe Tad, un sergent artilerist prieten. În genere relaţiile dintre combatanţi şi tehnicieni nu prea sunt bune din pricina spiritului de corp şi pentru că primii îi consideră pe tehnicieni drept civili care şi-au găsit un loc călduţ, atunci când, de fapt, înfruntăm exact aceleaşi riscuri. Dar, dat fiind că sunt lipsit de prejudecăţi, mi-am făcut prieteni în toate unităţile şi am putut băga de seamă că, la drept vorbind, combatanţii îi cam invidiază pe tehnicieni pentru cunoştinţele lor superioare şi dispreţul lor vine mai cu seamă de aici. În faţa unuia ca Tad mă feresc să-mi etalez ştiinţa, dacă nu mi-o cere, şi aşa îmi explic bunele noastre

raporturi. Apoi Tad ţine la pacifişti. Spune că respectă toate formele de curaj şi că şi cel al opiniilor e o asemenea formă. Mi-a mărturisit o dată cât îi pare de rău că în unitatea lui nu se află niciun pacifist.

Tocmai îşi terminase prima tură, avea dreptul la o pauză de un sfert de oră şi trecuse pe la popotă să ia o ceaşcă de cafea, cu gândul să se mai destindă. Am pălăvrăgit despre una, alta, tot fleacuri lipsite de însemnătate, şi abia dacă, din timp în timp, arunca o privire spre ecrane. După zece minute s-a ridicat şi mi-a zis:

— De aici nu prea vezi mare lucru. Dacă vrei, hai cu mine. Să-ţi dai seama cum arată totul, de fapt.

N-am decât o insignă albastră, dar când am ajuns la intrarea secţiunii de luptă care, în mod normal, mi-e interzisă, i-a spus tipului de gardă:

— Vezi-ţi de treabă, e un prieten. Dacă te ia careva la întrebări trimite-l la mine.

Celălalt n-a mai insistat.

Ne-am suit într-o colivie care s-a integrat într-un lanţ, modelul semăna cu al metroului de pe Pământ, dar era mai rapid. Cea mai mare parte a coliviilor mergând în ambele sensuri era plină cu inşi care stăteau paşnic la taclale sau se salutau, când dădeau peste vreun prieten. Cum erau mai toţi în ţinută de campanie mă cam făceam mic pentru că eram în salopetă şi aveam părul lung, dar nimeni, ca să zic aşa, nu s-a uitat la mine. Mi-am vârât totuşi medalionul la adăpostul bluzonului zicându-mi că nu era locul şi nici momentul să fac prozelitism.

Să tot fi mers ca la un kilometru când am coborât şi am străbătut un şir nesfârşit de galerii. După care am ajuns la cabinele de luptă. Crezusem întotdeauna că sunt instalate de jur împrejurul navei, dar nu mai eram atât de sigur. Nimic prea spectaculos. Uşi dând spre încăperi cu plafonul jos, scăldate într-o lumină albastră şi din care răzbăteau glasurile unor tipi rostind şiruri de cifre şi litere. Sau făcând schimb de bancuri într-un jargon ininteligibil. Fiecare meserie cu limbajul ei.

Şi Tad m-a împins apoi într-o cabină, tipul pe care venea să-l schimbe a mârâit ceva în legătură cu punctualitatea, dar, din două vorbe, Tad l-a pus cu botul pe labe, s-a aşezat într-un fotoliu confortabil, şi-a potrivit pe cap un fel de cască, a verificat înclinarea scaunului şi şi-a vârât mâinile într-un fel de mănuşi.

Avea înainte tot soiul de ecrane dintre care doar unele arătau peisajul, celelalte fiind acoperite cu cifre şi curbe pe care, datorită formaţiei mele, le-aş fi putut interpreta, dar nu-mi era capul la ele.

În picioare, în spatele lui Tad, niţel adus din spinare, încercam să nu ating nimic. Piranul pe care-l pilota la mii de kilometri depărtare survola un ţărm destul de pustiu, apoi a luat-o într-o parte pentru că primise probabil în cască noi instrucţiuni, am sărit peste nişte faleze şi ne-am năpustit asupra unor mărăcinişuri ruginii de un model pe care nu-l mai văzusem şi care-mi înţepau ochii numai privindu-le. Apoi a încetinit şi ne-am pomenit chiar deasupra satului. Aidoma celui dintâi pe care-l văzusem, doar că peisajul era altul şi nu putea fi confundat. Băştinaşii nici nu observaseră piranul. Era normal, de vreme ce, la viteza la care ajunsesem, zgomotul sosea cu întârziere. I-am depăşit atât de repede că n-am prea putut vedea ce făceau, în afară de faptul că, în jurul unui foc, parcă tăiau în bucăţi un fel de animal şi, ciudat, pântecul lui deschis părea plin de boabe sau de vietăţi mărunte. Pentru o secundă mi-am spus că Tad o să-i lase în pace, dar a amorsat un viraj, o curbă strânsă, într-adevăr impecabilă, frânând totodată brusc şi atunci i-am văzut pe băştinaşi atât de bine de parcă ne pregăteam să le strângem mâna şi jur, planetă mamă, că nu aveau ochi. Dar, într-un fel sau altul, ne reperaseră şi s-au împrăştiat care încotro şi mi se pare că l-am auzit pe Tad zvârlind printre dinţi:

— Hai să te distrez niţel.

L-a prins pe unul în cadru, a meşterit ceva apăsând pe un buton şi am văzut un penel de lumină roşie atingându-l pe băştinaş, un zigzag rapid, şi tipul, nu, şobolanul a căzut la pământ în două bucăţi, ca tăiat cu un brici. Ţâşnea din el în toate părţile şi, planetă mamă, cel puţin nu era roşu şi mi-am spus că probabil au aramă în sânge, nu fier ca noi, pentru că bătea în albastru. Şi cele două bucăţi continuau să se zbată şi mi-a venit să borăsc, dar mi-am atins medalionul de sub bluzon şi am rezistat zicându-mi e ultima dată, ultima dată, mişcarea noastră o să învingă şi o să punem capăt porcăriei şi, oricum, trecusem de bucăţile tipului şi, cu o singură trăsătură de penel, Tad tocmai lichidase o duzină dintr-o lovitură. Şi-a întors capul spre mine şi mi-a văzut mutra, şi a zis:

— Ştii, i-aş putea rade pe toţi dintr-un foc, dar, cum tot

trebuie s-o mierlească, măcar să ne distrăm. N-au răgazul să sufere şi pe urmă sunt şobolani, simpli şobolani. Nu vrei să-ncerci?

M-a apucat şi m-a zvârlit, lângă fotoliul lui, într-unul pe care nici nu-l văzusem din pricina ecranelor, mi-a vârât în mână o manetă şi a zis:

— Eu pilotez, tu-i cureţi. Ai să vezi, e uşor. Prinzi obiectivul pe ecran, în faţa ta, în centrul vizorului, sucind maneta şi apăsând pe buton la momentul potrivit. Ai mai făcut probabil asta la jocurile mecanice, nu? Stai să-ţi cadrez ceva mişto.

Şi m-a dus chiar deasupra unui băştinaş care ţopăia prin mărăciniş împingând în faţă o droaie de pui de şobolan. Jumătate-urşi, jumătate-canguri, cum am mai spus, şi cei mici aduceau şi mai mult a canguri. Planetă mamă, mi-am spus, e o muiere cu plozi, şi năvăleam spre ea şi mi s-a părut că o s-o izbim şi nu ştiu ce m-a apucat că am apăsat pe buton, era moale de parcă mi-aş fi afundat degetul în unt, şi n-am nimerit-o, vreau să spun că am atins-o la o labă şi a căzut la pământ zbătându-se şi mi-am spus că n-o pot lăsa aşa şi am mişcat maneta şi de data asta am lovit-o în plin, am tăiat-o în două şi, planetă mamă, am văzut ieşindu-i din rană sau dintr-un buzunar, dacă era făcută ca un cangur, ceva cât un purice şi care sărea cât putea şi Tad i-a venit de hac. Ca şi celorlalţi, că eu plângeam în hohote şi nu mai vedeam nimic.

Iar Tad mi-a vorbit ca un prieten:

— Nu pune la inimă. Auzi, se curăţă cu toţii, oricum. Şi nu sunt o javră. Eu n-o lungesc, ca alţii. Lucrez curat. Nu-ţi place să vânezi, cu atât mai rău pentru tine.

Şi, ca să-mi facă plăcere, a ars totul dintr-o lovitură, pe kilometri pătraţi. Şi a mai zis:

— Auzi, nu ştiam, iartă-mă, ar fi trebuit să-mi dau seama. Sigur, trebuie să te obişnuieşti.

Şi eu i-am zis:

— Nu eşti tu de vină, Tad, nu eşti tu de vină.

Şi am rămas să privesc pentru că Tad trebuia să-şi termine tura înainte de a mă însoţi, că n-aş fi ştiut să găsesc drumul în partea aia a navei, de două ori mai mare decât Manhattan, pe care n-o cunoşteam şi unde riscam să dau de bucluc. Dar, pentru că mi-e prieten, Tad n-a mai căutat satele şi s-a mulţumit să lanseze bombe catalizatoare peste păduri şi mi-era totuna să

le văd putrezind dintr-odată, toamnă şi iarnă în acelaşi timp, şi chircindu-se într-o cocă albă-albăstruie care, de sus, te făcea să te duci cu gândul la zăpadă. M-am uitat la ecranele acoperite cu curbe şi cifre şi am început să pricep şi, când s-a scurs ora, ştiam că jos nu mai rămăsese nimeni. Niciun băştinaş. Niciun şobolan. Şi am crezut că totul se terminase. Dar nu era decât începutul.

Îmi simţeam nervii atât de zbârliţi că m-am îndreptat spre Parcul Central. Ceea ce mi-a făcut bine şi mi-a dat de gândit, pentru că am regăsit acolo Pământul, iarba, florile, pomii Pământului. Şi un soare adevărat planând pe un cer de azur, cu exact nouraşii albi de care era nevoie, curaţi şi cu margini rotunjite. Aici e totul adevărat, nici urmă de imitaţii cum vezi tot mai des prin parcurile de pe Pământ sub pretextul că plasticul nu se uzează şi cere mai puţină muncă de întreţinere. Aici îţi poţi înfige degetele în pământ şi-ţi poţi mânji mâinile, poţi culege un fir de iarbă ca să-l mozoleşti între dinţi. Există locuri unde poţi tunde iarba chiar tu sau învăţa să cureţi pomii de uscături, sub îndrumarea unor grădinari. Uneori capeţi autorizaţia să culegi cu mâna ta un fruct, un măr roşu tot sau o pară grea căreia, doar privind-o, îi simţi zeama dulce curgându-ţi pe bărbie sau, într-altă parte, una dintre lămâile verzi care-ţi strepezesc dinţii, dar care, când le sugi, te fac să crezi că în viaţa ta n-o să-ţi mai fie sete.

Parcul nu-i foarte mare, dar e atât de bine pus la punct încât, după câţiva paşi, ai impresia că nu are margini şi că în jurul tău se întinde întreaga planetă. Te poţi tăvăli în iarbă sau pe muşchi şi, cam pe peste tot, dai de colţuri liniştite unde poţi veni cu o fată sau un băiat, după cum, e cazul, în funcţie de sex.

Mă plimbam pe acolo aproape singur, dată fiind alarma, şi-mi ziceam că ăsta era Pământul şi că făcea să-l aperi, chiar dacă ştiam că parcul de-aia fusese făcut şi că nu era adevărat, în cele mai multe locuri de pe Pământ, dacă zgârii solul, îţi toceşti unghiile pe beton şi înainte de a urca la bordul lui RN nu văzusem pomi decât în ciubăre. Dar îmi ziceam că ăsta era adevăratul Pământ, ideea de Pământ, paradisul terestru, mă rog, şi că atunci când porcăria de război se va sfârşi va trebui să facem să fie peste tot aşa, o grădină care să nu semene a grădină. E acolo un loc aproape lipsit de vegetaţie, numai nisip

greblat cu grijă şi pe care nimeni n-ar îndrăzni să pună piciorul, iar prin mijloc şopoteşte un fir de apă printre pietre năpădite de muşchi, ai jura că sunt acolo de o mie de ani sau mai mult, chiar dacă ştii că RN-ul n-a fost construit şi armat decât de mai puţin de douăzeci de ani. Te aşezi pe mal, pe o bancă de lemn şi aştepţi, nu mai ai chef nici să gândeşti, asculţi tăcerea, nu mai vrei nimic, uiţi de necazuri şi ţi se pare că eşti nemuritor. Timpul parcă încetează să se scurgă, până în clipa când îţi spui, moaşă-sa, întârzii la intrarea în tură. Se pare că japonezii au amenajat locul ăsta, ca şi tot Parcul de altfel şi, credeţi-mă, sunt ai naibii de tari, mai tari decât artiştii noştri care umblă cu bucăţele de metal, cu sunete şi culoare. Ăştia au lucrat cu Pământul, cu înseşi materialele Pământului şi, când te-ai făcut una cu peisajul, ştii că merită să aperi Pământul cu orice preţ, şi ăsta-i clenciul psihologic, dar degeaba-ţi mai dai seama, că te-ai şi lăsat prins. Am văzut o gânganie, un fel de buburuză care alerga prin iarbă printre pantofii mei şi, pentru nimic în lume, n-aş fi strivit-o. Nu pentru că sunt pacifist şi nici măcar din cauza religiei vieţii. Ci pentru că venea de pe Pământ.

Ca şi mine.

Pe urmă, dar am văzut totul doar de la popotă sau mi s-a povestit, pentru că a durat zile şi zile şi mai şi trebuia să dorm din când în când, au dărâmat munţii şi au evaporat mările. Au sfâşiat atmosfera şi au trimis-o să se piardă în spaţiu. Au curăţat planeta cum ai coji un măr şi am văzut marile segmente ale continentelor plutind în derivă pe magmă ca piesele detaşate ale unei carapace. Şi vă jur că era frumos, roşul şi castaniul şi negrul ăla, şi-aş fi vrut să fiu pictor ca să aştern totul pe hârtie şi mi-a părut rău că n-am urmat mai serios cursul de grafică, la universitate. Apoi i-am spus că totul era fixat pe holograme şi că pictura realistă nu mai rentează cam de multişor.

Vă întrebaţi poate de ce şi-au dat atâta osteneală, dar e logic. Dacă planeta ascundea materii prime, xenoşii nu trebuiau să profite de ele. Şi, după cum arăta pe măsură ce zilele treceau, acum n-ar fi îndrăznit nici să se apropie de ea. Ai noştri ar fi aruncat ei planeta în aer, dar le-ar fi luat prea multă vreme şi, pe de altă parte, careva mi-a spus că e o lege care interzice asta. Nu ştiu dacă-i adevărat, dar dacă o asemenea lege există, eu sunt pentru.

Şi-apoi ne-am depărtat, ne-am depărtat mult şi, în cele din

urmă, au început să arunce nişte chestii spre soare şi spaţiul înconjurător ca să-l facă să emită raze otrăvitoare.

Abia începuseră, şi-i bine că i-a prins la început, că de pe Pământ a sosit un mesaj.

Se înşelaseră.

Nu ai noştri, bineînţeles, cineva de pe Pământ sau mai degrabă, de la Marele Cartier General din spaţiu. O poticneală între două servicii sau un ordinator rău programat sau o informaţie care făcuse un ocol şi se rătăcise. Află dacă poţi. Zona de frikill se mutase şi planeta abia meşterită se afla acum într-un sector prieten şi ai noştri erau tocmai pe punctul de a lua contact cu băştinaşii, dacă instructorii speciali aparţinând unei alte arme nu se şi apucaseră de treabă. Băieţii ăştia sunt atât de secretoşi că se prea poate să-i fi curăţat împreună cu ceilalţi, fără să ne dăm seama.

Când am aflat, am râs de m-am rupt. Toată munca aia pe degeaba. Fireşte, n-am ştiut dintr-odată, dar s-a simţit un fel de nesiguranţă când operaţiile au fost, chipurile temporar, suspendate şi au început să circule tot felul de zvonuri. Pe urmă comandantul a mai ţinut un discurs şi arăta şi mai lehămetisit decât prima dată şi a zis că o regretabilă eroare fusese comisă fără ca nimeni de la bord să fie, bineînţeles, de vină şi că era cazul să fie reparată, procedându-se la o reabilitare.

Reabilitare. O vorbă pe care n-o mai auzisem în legătură cu o planetă, dar se pare că instrucţiunile prevăd un asemenea caz. Cauterizare, apoi reabilitare. Ordin, apoi contraordin. Aşa-i la armată. Numai că, în cazul de faţă, contraordinul venea cam târziu.

Comandantul ne-a spus că trebuia să se treacă la o reabilitare a-ntâia şi că se bizuia pe faptul că vom pune inimă în treaba asta. N-a adăugat, dar am aflat mai târziu pe căi neoficiale şi în genere bine informate, că afacerea risca să declanşeze un tămbălău monstru pe Pământ, că fusese numită o comisie de anchetă şi comandantul putea să-şi piardă gradele, ba să se şi pomenească la zdup până la sfârşitul zilelor lui. Şi noi cu el, sau măcar să fim încondeiaţi. Nu că am fi fost de vină, dar în cazuri dintr-astea trebuie să se găsească repede un ţap ispăşitor şi cel care o ia pe coajă e întotdeauna acarul. Ar fi fost destul ca, înconjurată de ziarişti, comisia de anchetă să debarce valvârtej

pentru ca povestea să ia proporţiile unui scandal stelar de mărimea întâi. Opoziţia, normal, ar fi profitat cât ar fi putut şi ar fi luat în braţe genocidul inutil, iar ca să iasă basma curată, guvernul ar fi făcut să cadă ceva capete.

Aşa că era preferabil să se reabiliteze pe şest şi în viteză. A reabilita o planetă înseamnă să pui lucrurile la loc, exact cum le-ai găsit. La început, dată fiind starea bolovanului, n-aş fi zis că se poate, dar la bordul unei nave ca RN 011 se află tot soiul de chestii şi, cum v-am spus, cazul fusese prevăzut.

Mai întâi s-au apucat să recupereze toate rachetele pe care le trimiseseră spre soare şi spaţiul înconjurător şi s-au dat peste cap ca să neutralizeze efectele câtorva, ajunse cam prea devreme la ţintă. Apoi s-au apucat să dragheze spaţiul pentru a aduna cât mai multă atmosferă şi vapori de apă, ca să nu fie nevoiţi să consume prea mult din rezervele de la bord. Cum moleculele n-avuseseră răgazul să ajungă prea departe au izbutit cam în proporţie de 99,9%. După asta au pus la loc continentele, cu o aproximaţie de un milimetru. Cel mai greu a fost să resudeze plăcile ca lumea şi să evacueze toată căldura suplimentară pentru a îngădui atmosferei să se menţină şi vaporilor de apă să poftească să se depună frumuşel în scobitura oceanelor. A plouat acolo, jos, zile în şir, un adevărat potop care nu se putea compara nici cu cel mai afurisit muson de la tropice, de pe Pământ, adevărate baloturi de apă, lacuri întregi prăvălindu-se din cer şi săltând iar la kilometri altitudine pentru a sfârşi prin a se cuibări în locurile potrivite…

Apoi s-au pus să refacă munţii şi, din fericire, existau arhivele pentru că aşa s-a putut pune totul la loc, până şi cel mai mic râu, până şi cel mai neînsemnat gheţar.

Acum planeta începea să arate într-adevăr bine. Din pricina marelui ecran nu mai părăseam practic popota, uitam să înfulec, să dorm şi să mă distrez. Când Nico a venit să mă ia de mână zicând că, la urma urmelor, nu-i pasă de medalionul meu, am urmat-o totuşi pentru că nu voiam să creadă că-i purtam pică. Mă simţeam minunat de bine, în pace cu toată lumea. Reabilitarea era într-adevăr o treabă pe cinste. Dar în cabina ei am cerut să pună în funcţiune ecranul şi n-a protestat şi pentru o clipă mi-am dorit ca planeta să fie botezată Nico, de vreme ce n-avea un nume ca lumea, numai un mişmaş de cifre şi litere. Era o idee aiurea, bineînţeles, că nume nu se dau decât

prelungirilor Pământului, când sunt populate, dar pe moment mi-am zis că o să urmez calea ierarhică supunându-i comandantului propunerea. Apoi am lăsat-o baltă.

După asta a trebuit să muncesc ca un apucat pentru că urmau să apeleze serios la stocuri şi să omoare sintetizatoarele ca să reconstituie pământul arabil şi, dedesubtul lui, resursele naturale. Nu era un fleac, o planetă e o ditamai chestie şi mai eram şi presaţi de timp. Am luat amfetamine şi am tras până la douăzeci de ore din treizeci. Dar n-am auzit să se fi plâns careva. Din pricina lipsei de personal m-au numit pe post de programator de seria A, dându-mi să înţeleg că, dacă o scot cu bine la capăt, viitoarea sesiune nu va mai fi decât o formalitate. Vă închipuiţi că am dat din mine cât am putut. Le-am făcut un metagraf de restructurare ecologică de ţi-era mai mare dragul. Când s-au prins şi astrobiologii în horă abia dacă au avut ce retuşa la el.

Dispuneau de prelevări făcute înaintea cauterizării, aşa că nu le-a fost prea greu să furnizeze vegetaţie din abundenţă, dar, din lipsă de timp, s-au hotărât să planteze totuşi, pe cea mai mare parte a pământurilor arabile, nişte imitaţii care aveau să se autoelimine în câteva zeci de ani lăsând treptat locul vegetaţiei adevărate. La capitolul păduri, în special, nu se putea proceda altminteri. Plecând de la specimenele recoltate, au reprodus, de asemenea, în mare viteză, toată fauna, fără să neglijeze nici gângănii care, din punctul meu de vedere, puteau fi în mod obiectiv calificate drept ploşniţe şi păduchi. Iar toate astea în proporţiile exacte, indicate de arhive. Necazuri n-au avut într-adevăr decât cu fosilele pe care nu le puteau produce în cantităţi suficiente şi nici reintroduce, peste tot, în locurile potrivite. L-am auzit pe unul hlizindu-se şi zicând că planeta făgăduia să le pună o problemă a dracului de încurcată paleontologilor din viitor, dacă aveau să dea vreodată pe acolo. Dar fosilele, oricum, nu pot fi văzute de afară.

Când am izbutit să mă întorc la popotă ca să mă uit la marele ecran totul părea perfect. Ai fi zis că nu se schimbase nimic. Planeta semăna aidoma cu ceea ce văzusem prima dată. Aş fi jurat că toţi copacii, chiar imitaţiile, fuseseră plantaţi la locul lor şi că nu le lipsea o frunză, sau ce le ţinea loc de frunze. Gângăniile puteau chiar înfuleca imitaţiile, aşteptând ca adevărata vegetaţie să precumpănească din nou. Ca să-ţi dai

seama de deosebire ar fi trebuit să utilizezi un microscop.

Totul era perfect, în afara unui amănunt.

Credeam că au să se oprească aici pentru că, în ciuda posibilităţilor tehnicii, morţii nu pot fi înviaţi. Dar mă înşelam. Băştinaşii erau cei mai importanţi. Desăvârşirea operei. Elementul indispensabil care, singurul, ne putea împiedica să ajungem în faţa curţii marţiale, odată întorşi pe Pământ.

Notaţi că dispuneau de toate datele necesare. Chiar dacă le lipseau specimene, pentru că a lua prizonieri dintr-o specie nebeligerantă însemna să te ridici împotriva religiei vieţii, astrobiologii păstrau în memorie întregul capital genetic al băştinaşilor, inclusiv variantele, sociologii le ştiau pe de rost civilizaţia şi lingviştii cunoşteau cele mai mici nuanţe ale modurilor lor de comunicare. Iar tot ce lipsea putea fi lesne interpolat. Dar, dacă e uşor să reconstitui gângănii, e mai complicat să reclădeşti o întreagă societate. Şi faptul cere, mai ales, timp. Din pricina perioadei de ucenicie. Dacă am fi avut înainte un secol sau două, sau măcar zeci de ani, s-ar fi putut încerca. Dar cu ziariştii care puteau năvăli de pe o zi pe alta şi pe care MCG îi ducea din ce în ce mai greu de nas nu se putea trage de timp.

Au avut loc o groază de discuţii ale căror ecouri, doar, au ajuns până la mine şi, în cele din urmă, ciberneticienii s-au pus pe treabă şi au început să producă băştinaşi în serie. Erau maşini, dar deosebirea apărea numai dacă li se deschidea burta. I-au fabricat în toate mărimile şi de toate sexele necesare, le-au îndopat ţestele cu tot ce trebuiau să ştie. Au fost reconstituite la fix drumurile şi potecile, oraşele şi satele în care au vârât imitaţiile de băştinaşi, iar ele au început să funcţioneze de parcă nu s-ar fi petrecut nimic.

Cu aceleaşi obiceiuri, aceleaşi cunoştinţe, aceleaşi reţete de bucătărie şi aceleaşi feluri de a-şi da poalele peste cap. Dacă i-ar fi putut vedea, jur că până şi originalele s-ar fi lăsat înşelate.

Iar partea cea mai frumoasă era că fuseseră făcuţi mai solid decât băştinaşii adevăraţi. Cei pe care-i curăţaserăm nu durau în medie mai mult de cincisprezece-douăzeci de ani. Dar noii băştinaşi aveau să trăiască timp de secole, poate chiar mai bine de o mie de ani. Era obligatoriu, de vreme ce, fiind maşini, nu se puteau reproduce. Aşa că era preferabil să fie concepuţi zdraveni.

Pe chestia asta sociologii şi ciberneticienii s-au ciorovăit, primii zicând că rezultatul va fi o civilizaţie a dracului de statică şi ceilalţi că nu era sigur şi că, de altfel, li se rupea în paişpe. A reabilita însemna să refaci la fix un moment dat, şi atâta tot. Iar astrobiologii i-au potolit pe toţi zicând că, după război, când vor exista şi timp şi mijloace, s-ar putea înlocui maşinile cu băştinaşi biologici de sinteză şi că evoluţia va reintra astfel în drepturi şi că ar putea fi chiar îmbunătăţiţi, pe ici pe colo, pentru a-i face să facă un pas înainte de mai multe mii de ani, dar că până atunci, aşa cum se aflau, băştinaşii erau în stare să-şi joace rolul la perfecţiune, ba chiar să fie echipaţi şi antrenaţi, prin grija noastră, pentru a putea rezista în faţa xenoşilor.

În ce mă priveşte, tot ce vedeam, şi nu-i doar un fel de a spune, era că lucrurile fuseseră puse la loc întocmai, de parcă nici n-am fi venit vreodată pe-acolo, iar pacifiştii tocmai asta cer, şi când am plecat de-a binelea, fără să mai aşteptăm comisia şi ziariştii, şi când, flancat de Nico şi Tad, l-am văzut pe ecranul popotei pe tipul şezând liniştit pe movila lui şi împrospătându-i zugrăveala, exact aşa cum făcuse cel pe care-l văzusem la sosire, şi când mi-am spus că, dacă are un pic de noroc, o să reziste o mie de ani, am început să dau apă la şoareci. Nici nu l-am auzit pe comandant mulţumindu-ne şi felicitându-ne şi spunând că-i miroase a decoraţii şi avansări.

S-a făcut într-adevăr o treabă pe cinste. Şi puteţi fi mândri de noi toţi, câţi suntem aici. Iată ce ţineam să vă povestesc de data asta.

Îmi rămâne să vă spun să nu vă faceţi griji pentru mine şi că m-ar bucura să am ştiri de la voi, mai ales de la surioară, că vă urez să recepţionaţi înregistrarea asta sută la sută şi că sper să nu suferiţi prea tare de pe urma lipsurilor.

Vă îmbrăţişez pe toţi.

Michael P. Kube-McDowell
slac //
(„slac //”, 1981)

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Contrar regulamentului, Terence Calder îşi petrecu două ore din ultimul modsomn la bordul Cimarei în laboratorul lingvistic, chinuindu-se cu verbele Semu. Ştia că talentele lui lingvistice erau minime pentru un Contactor; şi verbele Semu, marcate prin semne mai potrivite unui oboi decât corzilor vocale (Quon, lingvistul, le denumea „cimpoituri”), erau de nepronunţat pentru el. Iar ceea ce nu putea pronunţa, nu-şi putea reaminti multă vreme.

Marisa, partenera lui, dormea tun în compartimentul ei, cu trei cloasoane mai spre prova. Extrem de talentată lingvistic, femeia prinsese limba Semu aproape imediat ce crackerii izbutiseră să o descifreze. Ba chiar rezolvase trei cuvinte de pe lista termenilor încă nedescifraţi. Calder privi lista respectivă atârnată pe peretele laboratorului lingvistic. Ştergerea celor cincizeci şi unu de termeni rămaşi pe ea constituia una dintre sarcinile lui şi ale Marisei, începând cu a doua zi când coborau pe planetă.

În ziua următoare, naveta îi coborî până la 10.000 de metri, o înălţime sigură pentru eventualii Semu curioşi. De acolo, se descurcau pe cont propriu; micile generatoare de tip gravnul din pantalonii costumelor permiteau o cădere liberă controlată până la regiunea locuită de dedesubt. Marisa porni prima, învăluită, ca şi Calder, în tenta roş-portocalie a soarelui Semu.

Apoi sări şi el din navetă. În extazul primelor clipe de cădere liberă, îşi luă privirea de la Marisa şi apoi îi fu imposibil să o mai depisteze. Nu conta; sistemul de ghidare al gravnului avea să-i aducă unul lângă celălalt.

Chiar şi după trei luni petrecute deasupra lui Semu, suprafaţa albăstruie ce se ridica spre el părea ireală; Calder venea de pe o planetă dominată de verdele clorofilei şi niciun fel de observaţii prelungite nu-i putuseră îndepărta senzaţia aceea de stranietate. Alungând-o se concentră asupra alunecării line în jos.

Apoi, pe măsură ce solul se apropia, braţele şi picioarele lui

deveniră în mod ciudat inerte şi incapabile de mişcare. Începu să se rostogolească încet fără să se poată opri. Alunecarea se transformă în cădere iar liniştea lui în spaimă. Urechile îi auzeau un ţipăt pe care mintea nu-l înţelegea. Nu avea însă timp de rezolvat enigme; solul era prea aproape.

Pe când suprafaţa albăstruie a peisajului Semu se năpusti în sus să-l cuprindă, Calder încercă şi nu reuşi să-şi amintească verbul Semu pentru „a muri”.

— Căpitane? privi stânjenit pilotul.

— Da, Nixon.

— Nu mai recepţionez biotelemetrice de la Terry şi Marisa.

— Semnal pierdut sau nul? se ridică pe jumătate din scaun căpitanul Lanton.

— Pierdut, domnule.

Lanton se aşeză la loc.

— M-am temut că o să-mi spui că au murit.

— Cred că aşa şi este, domnule. Nu-mi răspund la apeluri.

— Ia să ne uităm la înregistrări, se încruntă Lanton. Şi amânaţi coborârea pe emisfera cealaltă.

— Am şi făcut-o deja.

Până la terminarea înregistrării, majoritatea micului echipaj de pe Cimara formase un semicerc solemn pe perimetrul cabinei.

— Febră puternică, apoi nimic, remarcă Lanton cu glas tare. EEG normal, chiar calm.

— Da, domnule, interveni Nixon. Dacă s-ar fi întrerupt brusc, aş fi spus că de vină era echipamentul sau vreo interferenţă.

— I-ai urmărit?

— Au coborât exact pe locul prevăzut.

— Momentul întreruperii contactului?

— Cinci minute după coborâre, poate ceva mai mult.

— Şi nu ne-au semnalat?

— Nu, domnule. Nici măcar un bip.

Lanton bătu darabana cu degetele pe consolă.

— Dacă doriţi, rosti Nixon, Nephei şi Quon pot să coboare după ei.

Cuplul din Lira încuviinţă.

— Nu. Nu risc încă o echipă.

— Bine, domnule. Atunci?

— La rotaţia următoare, pune nava în orbită sinc deasupra

locului respectiv. Acum, trimiteţi naveta pentru explorare la 5.000 de metri. Se ridică: Anunţaţi-mă dacă găsesc ceva. Şi pregătiţi un mobicom.

— Da, domnule.

Pe câteva chipuri, inclusiv al lui Nixon, se citi surpriza. Mobicomul, un aparat de comunicaţii extrem de puternic cuplat cu un gravnul, era folosit de obicei abia după ce o echipă stabilise relaţii cu locuitorii planetei.

— Încă ceva, se opri căpitanul la uşă. Când completaţi jurnalele, ei lipsesc. Nu sunt morţi. Lipsesc.

Lanton se refugie în singurătatea cabinei sale pentru scurgerea celor cincizeci de minute după care aveau să ajungă din nou deasupra locului de coborâre.

— Trebuia să ne fi pus dinainte pe orbită sine, vorbi el cu glas tare după ce rămase singur. Să-i fi urmărit cu un biper imagine-sunet sau să le fi dat lor unul…

Se opri din peroraţii când îşi dădu seama că nu făcea altceva decât să prevadă concluziile comisiei de anchetă. Problema era că nicio navă nu mai pierduse până atunci o echipă în timpul coborârii… mai târziu, da, însă nu în primele cinci minute. Dacă existaseră cândva fel de fel de precauţii speciale, acestea nu se mai foloseau de multă vreme, întotdeauna, asolizarea fusese partea cea mai uşoară.

Detaliile contactelor cu planete nedezvoltate – altele nefiind descoperite încă – fuseseră analizate teoretic de exopsihologi şi practic de către Serviciu. Pasul crucial era culegerea de pe orbită a comunicaţiilor dintre băştinaşi, iar apoi o echipă, cum erau Nephei şi Quon, folosea un lingvicomp ca să descifreze limbajul. Sau dacă, cum era cazul lui Semu, planeta nu poseda mijloace de comunicaţie avansate, se plantau mai mulţi biperi imagine-sunet. Aşa dura mai mult, deoarece limbajul colocvial era întotdeauna mai greu de descifrat decât emisiunile oficiale.

Apoi, cu limbajul stăpânit, pur şi simplu mergi să te întâlneşti cu băştinaşii. Când un animal nou se apropie de tine vorbind pe graiul tău, ai o ezitare – o ezitare suficientă ca Serviciul să stabilească contact cu douăzeci şi două de specii inteligente, prospere. Majoritatea prezentau anumite similitudini interesante – erau principalii acaparatori pe lumea lor, aflaţi în pragul crizei care intervine atunci când se depăşeşte evoluţia programată. Vestea că nu erau singuri ajutase două sau trei dintre specii să

se retragă de pe marginea prăpastiei şi numai o rasă ajunsese să idolatrizeze omul – un scor general bun.

Restul procedurii erau simple detalii. Purtau culoarea stelei primare a planetei: culoarea cea mai sigură, dată fiind idolatrizarea aproape universală a soarelui. Arătau cât mai puţină tehnologie posibilă – singurele aparate erau generatoarele gravnule, înglobate în costumele de coborâre. Biotelemetrele şi microradiourile erau implantate – primele în piept, iar celelalte în degetul mic. Coborârea se făcea într-o regiune nelocuită, pentru a evita reacţiile în masă, lăsându-i pe Contactori să-şi aleagă prima întâlnire. La urma urmei, echipele de doi ofereau o imagine precisă a anatomiei omeneşti, permiteau completarea reciprocă a aptitudinilor şi erau suficient de mici ca să nu constituie o invazie. O formulă invariabilă, pe care te puteai bizui.

Excepţia fusese acum. Iar el, Aldis Lanton, trebuia să răspundă întrebării la care nimeni nu mai trebuise să răspundă până atunci: „Ce-i de făcut?”.

Nu rămase multă vreme sub formă de întrebare. Căpitanii de contact ai Serviciului erau nişte tipi speciali. De obicei, aveau C.I.-ul cel mai mic de pe nava lor, parţial pentru că nu se dorea ca să fie sclipitor de inteligenţi şi ezitanţi. Se dorea o anumită fermitate a gândirii şi decizie, atât înaintea prea multor detalii, cât şi a prea puţine. Cu o misiune prin natura ei imprevizibilă şi un echipaj de specialişti talentaţi, ocazional temperamentali, căpitanul navei trebuia să fie un monument de calm şi răbdare.

Iar Lanton era unul dintre cei mai buni, deoarece îşi înţelegea rolul. Cu doisprezece ani în urmă, avusese de înfruntat închistarea militară şi personală şi se transferase în Serviciul de Explorări Avansate. Deşi se obligase să devină priceput în toate aptitudinile necesare unui contactor şi fusese un pionier al practicii – acum obişnuită – de a solicita întregului echipaj să înveţe limbile noi, ar fi fost respectat şi plin de succes şi fără acţiunile acelea. Iar când, în cele din urmă, Nixon bătu la uşă şi intră în cabină, Lanton avea totul limpede în minte.

— Niciun semn de la 5.000, căpitane. Să-i trimit mai jos?

— N-are rost… dacă echipa ar fi rămas pe loc, senzorii le-ar fi receptat telemetricele. Corect?

— Da. Se pare că următorul pas este să coborâm o echipă pe sol.

— Exact. Dar de data aceasta în alt mod. Mobicomul a fost verificat?

— Da. Nu…

— Este planeta lor, se ridică Lanton. Eram gata să-i contactăm. Se pare că acolo există ceva dubios şi necunoscut nouă. Să obţinem ajutorul lor.

Planeta Semu. Din punct de vedere geologic – obişnuită. Mai mică decât Pământul şi mai densă – efectul imediat, o forţă gravitaţională de suprafaţă puţin mai mare. Ziua de 29,2 ore standard. Două continente, cel nordic, mai mic, permanent acoperit de gheţuri. Cel mai mare, poreclit *Copanul* de către Quon datorită formei sale, se răsucea pe două treimi din emisfera sudică. Aproape 60 la sută din el era teren accidentat, incluzând un lanţ de munţi interiori, nu prea înalţi, dar ameninţători. O câmpie semicirculară de coline joase, în partea vestică a Copanului, aproape complet închisă de două şiruri muntoase, conţinea majoritatea solului fertil. Biologic, Semu se caracteriza prin lanţuri scurte de hrană. Ca pe majoritatea planetelor cu viaţă abundentă, existau forme vegetale similare arborilor şi ierbii. Din fericire, părea că era lipsită de insecte.

Populaţia Semu. Structură celulară şi umanoizi, dar în niciun caz oameni. Pe lângă variaţiile obişnuite ale organelor de simţ, musculaturii şi altele, două trăsături îi defineau în mod clar ca o specie aparte. Capul era articulat ca la bufniţa pământeană, capabil, cu gâtul său cu piele largă, de o rotaţie aproape la 400°. În plus, Semu erau ambidirecţionali – adică braţele lor păreau că funcţionează atât înapoia trupurilor cât şi înaintea lor. De asemenea, erau extrem de orientaţi spre cuplu; în aproape cinci luni de observaţie, numai de două ori fusese zărit un Semu la mai mult de douăzeci de metri faţă de *otati*-ul său, adică perechea sa. Populaţia totală: aproximativ 100.000 în peste 2.000 de sate risipite pe câmpia de coastă şi zonele fertile puţin înalte. Erau culegători mai degrabă decât agricultori, iar satele erau separate prin hotare invizibile, respectate în mod tacit, care demarcau teritoriile de hrană.

Lanton studie reacţia sătenilor Semu în faţa mobicomului cât o valiză care cobora spre ei. Nixon îl dirijase într-un loc de la periferia satului, aşa încât numai vreo duzină de băştinaşi se opriră ca să-l privească. Se uitau neinteresaţi, nici adunându-se,

nici fugind, iar apoi majoritatea îl ignorară. Era o reacţie la care bărbatul nu se aşteptase.

Doar două cupluri rămaseră interesate suficient timp ca să-i vadă apărând chipul şi să-i audă salutul:

— Bantroi.

— *Bantroi,* îl îngână cel mai apropiat Semu, rotindu-şi capul spre *otati*-ul lui. Al doilea Semu repetă salutul.

— Eu sunt Aldis Lanton, rosti căpitanul. Ceea ce vedeţi nu este trupul meu, ci un *kisemu* pe care vi l-am trimis ca să putem vorbi.

Folosise cuvântul Semu pentru statuie sau portret – literal, „nu-însuşi”.

— Da, răspunse al doilea sătean, avansând şi împingându-l în lături pe primul. Pentru urechea lui Lanton, ambele glasuri erau bărbăteşti.

— Sunt un vizitator – *kiranchi.* Doi dintre tovarăşii mei au dispărut lângă satul vostru. Vom veni să ne întâlnim cu voi şi să-i căutăm. Va fi aşa?

O solicitare Semu era o declaraţie a viitorului, urmată de o cerere de confirmare.

— Va fi.

Lanton tăcu, aşteptând o întrebare, însă nu se auzi niciuna.

— Înainte de apus, rosti el în cele din urmă. *Bantroi.*

Întrerupând contactul, pământeanul se înfioră. Înapoia galbenilor ochi Semu părea că nu se găseşte nimic – o privire goală, de parcă proprietarii erau plecaţi. Se mustră pentru antropocentricitate şi se întoarse către ceilalţi din cabină.

— Mandy, tu şi cu mine o să alcătuim echipa.

Mandy Wells clipi surprinsă. Exobiologul era specialista cea mai tânără de pe Cimara şi fusese într-atât de reţinută încât era mai degrabă aidoma unui pasager decât unui membru din echipaj. Venise la ei în modul obişnuit – instruire de bază într-o şcoală pământeană de elită, specializare pe sateliţii lui Jupiter, cercetare pe o planetă „sigură” (în cazul ei, Kruger 60-E) şi două misiuni interne lângă un XB experimentat. Semu era prima misiune independentă, lucru pe care Lanton îl punea la baza reţinerii ei. Indiferent care ar fi fost motivul, Wells nu se exterioriza prea mult. De aceea, surâsul ei la auzul alegerii fusese revelator.

— Mulţumesc, domnule. Căpitane… începu ea, şovăind.

— Da?

— Ştiu că e greu de comentat atitudinea unor ET, însă nu au părut prea surprinşi.

Lanton era sobru.

— Ştiu.

Pilotul navetei o coborî uşurel, într-un loc de unde se zăreau zidurile satului, apoi o ridică iarăşi pe când cei doi se îndreptau spre poarta din zidul scund. Acolo aştepta o pereche Semu; păreau agitaţi, rotindu-şi capetele în mod repetat, în cercuri complete. Când oamenii se apropiară, în curtea dinapoia zidului apărură şi alte perechi.

— *Bantroi,* strigă Lanton de îndată ce crezu că puteau auzi un glas vorbind normal.

— *Bantroi,* răspunse unul dintre Semu. Eu sunt Gision Ah, Protectorul satului Colina-albă. Salutăm sosirea voastră în siguranţă.

— Salutăm veşnica voastră sănătate, răspunse Wells.

— Au fost găsiţi cei care lipsesc? întrebă nepăsător Gision Ah.

— Nu. Continuă să lipsească.

Semu murmurară ceva.

— *Slac //,* rosti unul în mod limpede.

— Unde i-aţi ştiut ultima dată?

Lanton indică estul.

— Trei coline… doi *kai* timp de mers.

— Cei care lipsesc seamănă cu voi?

— Da.

Gision Ah lăsă mână în jos, strângând degetele la vârfuri, gestul Semu pentru „dus”, echivalent cu un ridicat din umeri lipsit de speranţe.

— Aţi auzit ceva despre străini prin locurile acelea?

— Nu ştim nimic despre lumea de acolo.

— Călătorii voştri… vânătorii…

— Nimic.

Wells păşi înainte.

— Suntem *kiranchi.* Vă cerem ajutorul.

Otati-ul lui Gision Ah izbucni într-o expresie sacadată, de neînţeles. Întorcându-se, Gision Ah răspunse cu intensitate egală, apoi i se adresă lui Lanton:

— Ne veţi aştepta. Va fi aşa?

— Va fi, răspunse căpitanul.

Imediat, o pereche de Semu solizi îi purtară, în adâncul satului. Surprinşi, oamenii se lăsară împinşi într-o colibă micuţă, grosolană. Înăuntru era întuneric; ferestrele erau simple fante în pereţii de lemn.

— Temniţă? se întrebă Lanton cu glas tare.

Wells se îndreptă spre uşă şi privi afară.

— Au rămas trei perechi, incluzând escorta noastră. Iar uşa asta se poate zăvorî – există orificii şi inele pentru bare verticale.

— Vino şi stai jos. După ce i se alătură, Lanton continuă: Unele dintre perechi sunt homosexuali, corect?

— Ah, da. Se pare că nu există niciun fel de tabu în privinţa asta – cuplurile femelă-femelă şi mascul-mascul sunt tot atât de comune ca şi cele mixte. Asta făcea parte din raportul meu asupra organizării sociale Semu.

— Îmhî. Reaminteşte-mi care erau concluziile.

Lanton ţinea minte perfect raportul; încerca să-i abată gândurile.

— În general, începu Wells, există o legătură strânsă între acceptarea socială oficială a homosexualităţii şi „nişele aglomerate”. Dar aici nu acesta pare să fie cazul – rezervele de hrană par adecvate unei populaţii de cinci ori mai mare.

Căpitanul era uşor dezamăgit; tonul ei era profesional şi distant, nu personal.

— Şi?

— Prin urmare, modul de alcătuire a variaţiilor constituie o variaţie, cu o adaptare. Cu excepţia cazului în care, pentru sensibilităţile Semu, regiunea nu ar fi într-adevăr suprapopulată.

— Sau regimul lor alimentar este mult mai restrâns decât ne-am dat seama. Lanton prinse degetul mic al mâinii stângi şi trase, de parcă ar fi vrut să-l smulgă. Nixon?

— Aici.

— În clipa de faţă suntem puţin izolaţi. Încearcă să afli ce se întâmplă cu grupul care ne-a primit.

— Vă chem când aflu ceva, promise pilotul. Nixon terminat.

Gision Ah emise cele trei cimpoituri şi încăperea amuţi.

— Nepion Tu a cerut un timp-împărţit în privinţa *kiranchi.*

— Vreau să ştiu ce vede Protectorul Ah, explică Nepion.

— Protectorul Ah nu vede limpede şi va accepta împărţirea

întrebării cu alţii.

— Mai lămurit.

— Ce s-a făcut? Ei nu sunt *slac //*, nu sunt nici *maimici.* Sunt ei Semu? Sunt doi, şi totuşi nu *otati.*

— Sunt nebuni, vorbi unul dintre cei care îi văzuse pe oameni la poartă. Merg ca lemnele, cu ochii în jos şi înainte. Făcu gestul „dus”. Sunt nebuni.

— Sunt străini, interveni altul.

— Vorbesc graiul...

— Ca un copil prost învăţat.

— Dar totuşi vorbesc.

Gision Nu se ridică.

— Obiceiurile noastre permit un singur răspuns. Au cerut *kiranchi* cu noi. *Kiranchi* trebuie să fie acordat.

— Ei nu sunt Semu, protestă Nepion Tu. I-ai acorda *kiranchi* unui *slac //*, dacă l-ar cere?

— Se pare că are loc o consfătuire referitor la situaţia voastră, domnule. Nu îndrăznesc să deplasez mobicomul de teamă să nu-i alarmez, aşa că folosesc microfonul de distanţă... însă semnalele nu sunt prea puternice. Quon vrea să vă vorbească.

— Aş zice că am interpretat greşit *kiranchi*, făcu lingvistul. Nu este „vizitator”, e mai degrabă o apartenenţă temporară la comunitate – un fel de relaţie reciprocă între sate.

— Cum ne descurcăm?

— Greu de spus. Au apărut mai mulţi termeni necunoscuţi, care conferă un element de nesiguranţă oricărei analize.

— Continuaţi să ascultaţi. Nu-mi plac nesiguranţele. Şi daţi-i lui Mandy un semnal, ca să poată fi de folos.

— Da, domnule.

— Unde este satul lor, unde să putem cere *kiranchi?*

— Dacă sunt din el, trebuie să existe.

Discuţia continua întruna, reprezentanţii analizând aproape fiecare punct nou ridicat.

— Aş putea avansa mai mult într-un cuib de şerpi, mormăi Nixon, ascultând de pe Cimara. Totuşi Gision Ah părea mulţumit, retras şi neintervenind în discuţie.

Peste trei ore, fără ca dezbaterea să-şi piardă din vigoare, uşa încăperii se deschise şi un tânăr Semu îşi vârî capul înăuntru.

— *Ginu,* strigă el, şi fără alt cuvânt reprezentanţii se grăbiră

afară, perechi-perechi.

Cam în acelaşi moment, semnalul de la mobicom se pierdu:

— Ce doriţi să fac? întrebă Nixon plângăreţ. Dacă îl rechem pentru depanare sau cobor un altul, ei s-ar putea să nu reacţioneze tocmai bine. Pentru faza aceasta a contactului, le-am arătat o grămadă de tehnologie.

— Nu faceţi nimic, hotărî rapid Lanton. Informaţia n-a fost chiar atât de valoroasă. Trebuie să facem ca lucrurile să pornească de aici, iar până acum am stat degeaba.

— Noroc, domnule.

— Cred că omul îşi face norocul cu mâna lui.

— Da, domnule. Ah… căpitane? Crezi că Semu au umblat la ‘com?

— Nu ştiu, răsuflă adânc Lanton.

— Raport peste trei ore?

— Da. Lanton terminat. Se uită către Wells: Gata de plecare?

— De abia aştept, încuviinţă fata.

Însă de această dată, uşa nu se mai deschidea.

Fără ajutorul ceasurilor sau al vestitorilor, pe măsură ce lumina soarelui începu să atingă satul Colina-albă, reprezentanţii se întoarseră în încăperea de întruniri.

De data aceasta însă, Gision Ah le conduse gândurile răzleţe:

— Cunoaştem un singur lucru care poate fi făcut. S-a cerut *kiranchi* şi va fi acordat. Dar mai este ceva. Ei îi caută pe dispăruţii lor pe pământurile deschise. Dacă le permitem să caute liber…

Câţiva dintre cei din cercul din faţă făcură semnul „dus”.

— Da. De la noi se cere mai mult.

— Trebuie să fie un *tiranon,* rosti Nepion Tu.

— Trebuie să fie un *tiranon, î*ncuviinţă Gision Ah. Dar pentru că ei sunt străini, nu li se poate cere. Întoarceţi-vă la casele voastre şi căutaţi-i pe cei care vor sluji. Trimiteţi-l la mine. Când s-a găsit un *tiranon*, vom începe.

Lui Aldis Lanton îi trebuise multă vreme să adoarmă. El şi Mandy descoperiseră, învineţindu-şi palmele şi umerii, că uşa era de ajuns de puternică pentru ca să le reziste şi, răguşind, că niciun Semu nu putea fi convins să-i elibereze. Propunerea de intervenţie a lui Nixon îl tentase o clipă, dar în cele din urmă se hotărâse să aştepte până ce situaţia avea să fie mai limpede. Îi

era totuşi greu să închidă ochii; speranţele sale de a găsi Echipa de Contact în viaţă scădeau mereu.

Dimineaţa, zăvoarele au fost îndepărtate cu zgomot, şi uşa a fost deschisă brusc de un tânăr Semu.

— *Ginu* se termină, rosti el apoi dispăru.

Când Lanton încercă să-l urmeze şi să obţină o explicaţie, se trezi înconjurat imediat de săteni – nu ameninţători, însă hotărâţi.

— Vreau să vorbesc cu Gision Ah. Va fi aşa?

— Nu va fi, sosi răspunsul. El este ocupat.

Lanton se încruntă.

— Trebuie să începem să-i căutăm pe tovarăşii noştri. Trece prea mult timp.

— Nu va fi aşa, repetă Semu care îi blocase calea. *Kiranchi* a fost acordat, se formează *tiranon.* Aşteptaţi.

Căpitanul se încruntă şi mai tare, iar Wells îl atinse pe braţ.

— Nu suntem în pericol, rosti ea în engleză, şi se pare că ne-a fost acordată o poziţie protectoare. Poate că trebuie să le lăsăm mai mult timp.

— Timpul este problema, replică el.

— Cred că ar fi o greşeală să-i forţăm. Nu avem nicio indicaţie că nu intenţionează să ne ajute.

Tonul hotărât al vocii lui Wells era o surpriză binevenită. „Poate că”, se gândi Lanton, „a început să găsească drumul drept al profesiei”. El însă nu era tot atât de convins de siguranţa situaţiei lor.

— Vom aştepta… două *kai,* rosti, apoi adăugă către Wells: Haide, şi se întoarse în colibă.

Aşezându-se, chemă nava, dându-şi seama că stilul Semu de rezolvare a problemelor îi măcina răbdarea.

— Dă-l pe Quon.

Urmă o pauză scurtă, după care auzi vocea Liranului.

— Da, căpitane?

— Traducerea lui *tiranon*, te rog.

— Repetaţi?

— Tiranon.

— Trebuie să fie un cuvânt nou. Vreo aluzie contextuală?

— Credem că ar putea fi „expediţie de căutare”, căpitane, propuse Wells.

— Hm. Traducerea lui *ginu.*

— E încă pe lista de cuvinte necunoscute, răspunse Quon. Aproximarea cea mai bună ar fi „apusul soarelui”, numai că mai avem un termen pentru expresia respectivă şi ei sunt foarte zgârciţi în privinţa vocabularului…

— Nu vreau aproximări, se enervă Lanton. Vreau să ştiu. Faceţi-vă meseria aşa cum trebuie. Se uită către Wells şi o surprinse privindu-l curioasă. Ce vrei?

Privirea dispăru.

— Nimic.

Pe la amiază, Protectorul veni după ei.

— Suntem gata, rosti el simplu, iar ei îl urmară afară, în soare.

Acolo se aflau o duzină de săteni, fiecare purtând un fel de bandulieră rigidă pe care oamenii o mai văzuseră utilizată – era una dintre cele trei unelte Semu pe care le identificaseră. Dar săgeţile scurte şi stelate erau ceva nou. Părea limpede că săgeata se potrivea perfect în canelura din partea superioară a bandulierei.

Ceata se îndreptă către cea mai apropiată poartă a satului, unde se opri, în vreme ce Gision Ah se deplasă printre ei, frecând pe vârful săgeţilor o unsoare alb-gălbuie. Băştinaşii bolborosiră animaţi cât timp aşteptară, apoi amuţiră, după ce Gision termină. Fără să dea vreo explicaţie oamenilor, şeful Semu se deplasă în fruntea grupului şi impuse un pas lung şi regulat. *Otati*-ul său îl urma îndeaproape, păşindu-i pe urme cu o precizie ce părea exersată, cu capul întors spre spate şi rotindu-se lent dintr-o parte în alta.

Celelalte cupluri se aranjaseră similar, distanţate la intervale regulate prin luncă. După ce schimbară câteva priviri, Lanton şi Wells îi urmară.

— Până acum nu am mai văzut utilizându-se banduliera drept armă, remarcă Lanton.

— Nu. Dar i-am mai văzut mergând aşa – tinerii au un fel de joc pe care îl repetă, spuse ea, privindu-i atentă.

— Unsoarea aceea trebuie să fie un fel de otravă.

— Sau să aibă o semnificaţie rituală… Semu pun mult accent pe ritualuri. Totuşi, cred că asta este ceea ce doream – o expediţie de căutare. Uită-te cum fiecare dintre ei supraveghează doar o mică parte a împrejurimilor – dar, per total, nu le scapă niciun amănunt. Un exemplu remarcabil de

coordonare socială, nu crezi?
— Cred că Gision merge prea repede.
Terenul urca într-o pantă blândă, dar lunganii Semu nu pierdeau timpul – continuau, fără pauză, într-un ritm dificil, între mersul şi alergatul omenesc. Prima oră, *kiranchii* ţinură pasul, sufocaţi. Dar, pe măsură ce se apropiau de locul de coborâre, picioarele obosiră şi însufleţirea pieri.
Atunci se petrecu ceva teribil. Neobservată, o umbră alunecă pe pământ. Auzind un zgomot, nimic mai mult decât un fâşâit prin aer, Lanton ridică ochii. Nu avu timp suficient să-şi analizeze impresiile – mirosi ceva înţepător, văzu nişte gheare, simţi apropierea şi ridică un braţ să se apere. Ceva dur şi ascuţit îl izbi în braţ cu o forţă surprinzătoare, lunecă şi-i zgârie capul. Wells se întoarse auzind zgomotul şi îl zări pe căpitan prăbuşindu-se încetişor într-o grămadă dezordonată.
— *Slac //*, strigă un glas Semu ascuţit, pe când creatura lunecă pe deasupra cu aripile ei ca nişte vele.
Un nor de săgeţi stelate umplu aerul şi trei dintre ele se opriră în trupul atacatorului. Băţul greu pe care îl purta în ghearele de jos căzu pe sol, iar peste o clipă creatura îşi strânse aripile şi îl urmă, bufnind pe pământ la cincisprezece metri de locul unde se ghemuise Wells. Străduindu-se, ea îşi goli plămânii de aer şi se grăbi spre Lanton.
Ochii bărbatului erau închişi, iar tâmpla însângerată; antebraţul său stâng făcea un unghi de 40° acolo unde creatorul nu intenţionase aşa ceva. Părea însă că respira regulat şi femeia chemă imediat nava.
— Lanton a fost rănit – trimiteţi naveta aici.
— Rămâi pe recepţie. După o pauză, glasul lui Quon reveni: Nephei se îmbarcă chiar acum. În jur de şase minute… e bine?
— Da. Wells privi fiinţa necunoscută. Puteţi tăia *slac //* de pe lista termenilor necunoscuţi – este numele dat de Semu speciei zburătoare care l-a atacat pe Lanton. Cam un metru lungime, deschiderea aripilor tot atât… culoarea portocaliu-roşcat.
— Cu o cimpoitură, ar trebui să fie un verb.
— Poate pentru atac. Coborând privirea, văzu că faţa lui Lanton era acoperită de sânge: Nephei vine?
— Este pe drum, o linişti Quon.
— Wells terminat.
Îngenunchind, şterse sângele şi constată, spre uşurarea ei, că

rănile nu erau adânci – sângele provenea din capilarele sfâşiate de băţul care îi zgâriase faţa. Liniştită, îi controlă pulsul, apoi traversă lunca spre cercul de Semu. Croindu-şi drum către centru, se opri lângă Gision Ah şi privi creatura.

Aripile lui *slac //* erau simple pliuri largi ale pielii care făceau legătura între membrele sale superioare şi corp, deşi în timpul zborului aveau forma unei vele-paraşută. Picioarele erau dotate cu nişte muşchi enormi, terminându-se prin gheare puternice care nu semănau deloc cu ale unei păsări. Gheare asemănătoare, deşi mai mici, se găseau la capătul tendoanelor pe care se întindeau aripile.

— Băţul pe care îl purta…, se adresă ea lui Gision.

Băştinaşul se izbi în beregată cu tăişul palmei.

— *Slac //* rupe gâtul.

Wells se simţi brusc expusă.

— Nimeni nu stă acum de strajă, rosti ea. Nu ar mai putea fi un altul prin apropiere? Nu apar niciodată în grupuri?

— *Slac //* nu sunt tovarăşi unul cu celălalt.

— Un *kiranchi* din Copacul-jos povestea odată despre un *tiranon* care a ucis doi *slac //* într-o singură zi, interveni Gision Nu.

— Cei din Copacul-jos sunt lăudăroşi şi mincinoşi bine cunoscuţi, făcu Gision Ah. *Beyta,* lătră el brusc şi Semu se răspândiră în toate direcţiile.

Doi se îndreptară către Lanton şi femeia se grăbi şi ea într-acolo. Cuplul însă nici nu-l privi pe pământean, ci dispăru în pădure aşa cum făcuseră şi celelalte. Înainte ca Wells să se poată întreba ce se întâmplase, naveta coborî, aşezându-se cu un vuiet înfundat la o sută de metri depărtare.

Nephei îl examină iute pe căpitan şi pufni:

— Nimic serios.

Scoase o atelă pneumatică şi-i imobiliză braţul.

— Ajută-mă să-l duc la navetă.

Lirana era puternică şi Wells se simţi inutilă. Senzaţia i se confirmă când Nephei îşi schimbă priza şi-l urcă singură pe scăriţă în interiorul navetei. Aşezându-l pe un fotoliu, se întoarse, scoţând capul pe chepeng.

— Vii?

— Nu cred.

— Regulamentul interzice să rămâi singură pe sol.

— Nu sunt singură. Sunt cu ei, răspunse Wells, arătând cu capul.

Nephei ridică privirea:

— Apropo… ce dracu' fac?

— Specimenul meu! strigă Mandy, alergând spre Semu.

Era prea târziu; flăcările trosneau deja prin mormanul de crengi adunate de băştinaşi. Deasupra rugului se găsea *slac //.*

— Gision Ah, strigă ea. Trebuie să-l…

Se opri frustrată. Nu învăţaseră niciun termen Semu pentru „a studia".

— Să-l privesc.

— Focul va trimite mirosul morţii în aer… niciun *slac //* nu va veni câteva zile. Locul acesta va fi sigur.

Flăcările crescură în intensitate şi ascunseră chipul lui Gision Ah.

Îngrozită, Wells îl privi pe *slac //* zgârcindu-se până când carnea i se făcu neagră. Văzuse o dată un băiat chinuind o râmă pământeană cu o lentilă; acum încerca aceleaşi sentimente amestecate de fascinaţie şi dezgust.

Deşi Wells insistă pe lângă Gision Ah să continue drumul către locul de coborâre al echipei, el nici nu vru să audă.

— *Tiranonul* a cunoscut focul şi vine întunericul. La *ginu,* lumea aparţine lui *slac //.*

Se îndepărtă şi Wells se grăbi să-l ajungă.

— Uşa locului nostru de dormit nu s-a deschis cândva.

Semu erau zgârciţi cu termenii temporali; orice eveniment din trecut era *esu* – „cândva".

— Da, încuviinţă Gision Ah. Semu uită… vine nebunia. Trebuie să fie ajutat să-şi amintească.

— *Slac //* văd bine în întuneric, sugeră Wells.

— Pentru slac // nu există întuneric.

O idee stranie se înfiripă în mintea femeii, dar şi-o alungă repede.

— Mâine o să-i căutăm din nou pe dispăruţi. Aşa va fi?

Gision Nu plescăi reprobator – o paralelă enervantă între specii – şi răspunse.

— Nu va fi aşa.

Ea privi către Ah.

— Nu va fi, încuviinţă băştinaşul. Tu trebuie să găseşti un *otati* nou, acum când ţi l-ai pierdut.

— Nu este pierdut. A fost dus ca să i se îngrijească rănile.

Gision Ah nu spuse nimic, însă îşi privi *otati*-ul.

— Trebuie să căutăm şi mâine, insistă Wells. Aşa va fi?

— Nu va fi, repetă Ah. Tu trebuie să găseşti un *otati* nou, acum când ţi l-ai pierdut.

Wells apucă braţul Protectorului şi îl opri. El o privi cu ochi goi.

— Gision Ah, ce sunt eu?

Privirea rămase la fel de inexpresivă.

— Sunt eu un Semu?

Îşi ridică braţele înaintea lui.

În spatele lor, restul *tiranonului* se oprise.

— Nu… nu eşti un Semu. Ah părea tulburat.

— Atunci ce sunt eu? De unde vin eu? Ce anume l-a luat pe Lanton?

Din nou, aceiaşi ochi goi.

— Nu eşti Semu, rosti el încet. Nu eşti *slac* //. Nu eşti *maimici.* Apoi, de parcă rezolvase o mare enigmă, declară: Tu eşti *kiranchi.*

Satisfăcut, îşi continuă drumul.

Wells rămase pe loc, privindu-l uluită. Semu nu-i întrebaseră nimic despre oameni şi nu reacţionaseră absolut deloc la coborârea şi decolarea navetei şi a mobicomului. Remarcase şi până atunci lucrurile acestea, însă le pusese pe seama prudenţei.

Acum începea să se întrebe – oare, într-adevăr erau lipsiţi de curiozitate?

Mandy Wells se foi pe bancheta de dormit şi privi plafonul, aflat undeva deasupra ei, în beznă. Ultimele câteva ore fuseseră cele mai bune din momentul în care părăsiseră cosmodromul – în sfârşit nu mai exista nimeni care să i se uite peste umăr, gata să critice. După plecarea navetei, simţise un val de uşurare. Cel puţin pentru o vreme, obligaţia de a-şi dovedi cunoştinţele dispăruse.

Ar fi putut, totuşi, să se simtă şi mai fericită. Detesta presupunerile – pretinzând că, într-un fel, era posibil să transpui ciudăţeniile extraterestre în analogii umane. Detesta şi mai mult presupunerile greşite – şi undeva în sinea ei bănuia că greşise profund în legătură cu Semu.

Pe lângă toate acestea, atacul asupra căpitanului era cumva

straniu. Se putea neglija folosirea băţului; existau multe animale care foloseau unelte fără ca să le producă. Totuşi de ce atacase?

La început, îndepărtase cu uşurinţă problema. Aşa cum Semu erau sensibili faţă de comportarea „nebună”, pesemne tot aşa erau şi *slac //*. Ea şi cu Lanton merseseră ca un cuplu uman, nu un *otati* Semu... şi fuseseră reperaţi aşa cum orice animal de pradă reperează schilozii dintr-o turmă. Dar acum, analizând cu mai multă atenţie, ipoteza prezenta lacune. Ce ar fi făcut *slac //* cu Lanton? Nu era o zburătoare puternică, mai degrabă o planoare; şi nu l-ar fi putut căra. Nici nu s-ar fi putut hrăni din trupul lui, când la patruzeci de metri depărtare se găsea o ceată de Semu înarmaţi cu săgeţi. Atacul sfida instinctul de supravieţuire.

Atunci începură râcâielile.

Se auzeau undeva deasupra ei, în beznă, pe acoperiş. Wells se ridică şi strânse puternic în mâini marginea banchetei. Râcâielile ocoliră de două ori acoperişul, apoi se opriră. Peste un moment, începu un alt zgomot, la uşă – zgomotul stâlpilor de baricadare răsucindu-se în locaşurile lor din pământ. În cele din urmă, uşa însăşi deveni vie, zguduindu-se înainte şi înapoi, şi izbindu-se de stâlpi şi praguri. Zgâlţâitul era de-a dreptul frenetic, iar femeia avea puţine îndoieli cu privire la fiinţa ce se afla de cealaltă parte a uşii.

După un timp, spre uşurarea ei, zgomotele se opriră. Îi trebui însă multă vreme ca să se relaxeze şi să poată adormi.

În lumina celei de-a doua zile a ei pe Semu, cu vizita nocturnă mai degrabă incitantă decât înfricoşătoare, Wells fu hotărâtă să găsească un *slac //* şi să-l studieze. Gision Ah refuză însă să-i dea vreun ajutor, iar când încercă să părăsească singură satul, un grup de Semu se strânseră în jurul ei la poartă, politicoşi, dar oprind-o cu fermitate. Când şi cea de-a doua încercare eşuă, reveni în mijlocul satului şi chemă Cimara.

— ‘Neaţa, Mandy, făcu vesel Nixon. Peste cinci minute te chemam eu. Noaptea a fost liniştită?

— Mai mult sau mai puţin. Ce face căpitanul?

— Acum e anesteziat – Nephai încălzeşte micro-acele ca să-i vindece braţul rupt. Imediat cum termină, ea şi Quon coboară pe sol ca să înceapă procedura oficială de contact.

— Şi eu?

— Rămâi şi tu… să te concentrezi asupra lui *slac //*. Căpitanul vrea să-i ajutăm cumva pe Semu în direcţia asta.

— Nu-i cam prematur?

— El nu pare să creadă aşa… şi momentan nu poţi să discuţi cu el. Ah, şi încă ceva – mobicomul acela care s-a defectat… S-a stricat un cip. N-a fost un sabotaj.

— Ce-i cu Terry şi Marisa?

Nixon şovăi.

— Am ajuns la concluzia că n-o să mai găsim mare lucru.

— I-aţi înmormântat?

— Nu tocmai. Este însă greu de crezut că o să mai apară vii, nu? La urma urmei, fără un mic ajutor din partea Semu, nici tu n-ai avea chef să vorbeşti.

— Vrei să zici că aş fi moartă.

— Şi căpitanul zice la fel. Nu eşti de acord?

— Ba da, se încruntă Wells. Se poate să ai dreptate. Wells, terminat.

Gision juca *tiranon* cu cinci tineri Semu, atunci când pământeana îl găsi.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Am cunoscut cândva nevoia… Nu este a treia pentru mine, rosti Ah făcându-le tinerilor semn să plece. Împarte.

— Protector Ah, ştiu ce încerci să faci. Eşti convins că sunt nebună pentru că nu mă tem de *slac //* în fiecare moment… şi pentru că mi-am pierdut *otati*-ul. Încerci să mă scapi de aşa-zisa mea nebunie. Dar nu este nevoie!

Protectorul aşteptă răbdător şi Wells continuă:

— A devenit o problemă… nu-mi mai pot face meseria. Pot avea şi singură grijă de mine. Sunt o… *kiranchi* experimentată.

Nu era termenul pe care îl dorise, însă limbajul Semu o încorseta. Bineînţeles, nu exista un termen pentru „exobiolog”, dar nici măcar pentru „explorator”.

— Te rog, spune-le alor tăi să mă lase în pace.

— Când am pierdut primul meu *otati,* nebunia nu m-a părăsit cincizeci de zile, rosti Gision cu blândeţe. Nu adunam hrană… doream să-l ucid pe *slac // c*u mâinile goale. Dar prietenii mei au fost buni cu mine şi m-au încuiat într-un loc-pentru-dormit, iar eu m-am vindecat. Cum să le spun prietenilor tăi să nu ajute? Îmi ceri să-ţi iau nebunia şi să o răspândesc printre ei.

— Eu nu sunt un Semu, făcu femeia. Uită de *otati*, uită de

nebunie. Uită-te la mine – dacă nu sunt la fel ca tine pe dinafară, de ce ar trebui să fiu la fel pe dinăuntru?

— Nebunia este adâncă în tine, *kiranchi,* continuă Ah, tot atât de blând. Dar te vom ajuta, nu te teme.

Ea îl privi, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Înapoia ei, Gision Ah îi strigă pe adulţii cei mai apropiaţi, iar paşii pământenei deveniră tot mai mari şi mai grăbiţi. Se îndreptă fără ezitare către cea mai apropiată poartă, cu scopul de a încerca în sfârşit tăria zveltelor braţe Semu care o barau.

Deşi băştinaşii erau cinci, lupta a fost scurtă. Wells scăpă şi alergă spre pădure, lăsându-i pe Semu uluiţi şi adunaţi în spatele ei.

Îndreptându-se către cea mai apropiată porţiune din ladeş, Wells alergă prin pădure până aproape de epuizare. Când simţi că se îndepărtase îndeajuns de urmărirea neîndoios plină de griji a Semu, încetini. Deşi descoperirea unui *slac* // avea să fie, cu siguranţă, dificilă, considera că, dacă li se dădea o şansă, aveau ei să o găsească.

Apărându-şi spatele, se rezemă de un arbore la marginea unei poieni mai întinse şi se aşeză să aştepte. *Slac //* trebuia să se apropie din faţă şi un atac ar fi fost dificil.

Aşteptând, îşi formă o imagine nouă asupra băştinaşilor Semu. *Tiranon* nu era o expediţie de căutare, ci una de vânătoare. *Otati,* relaţia cea mai puternică a societăţii lor, nu era o pereche de reproducere, ci partener, sau tovarăş, ca o frăţie. *Slac* // părea că dictează modul Semu de viaţă.

Pe când medita asupra noilor remarci, o fiinţă graţioasă roşie-portocalie plană şi coborî în mijlocul luminişului. Ghearele inferioare nu purtau nimic.

— Ei, acum să vedem ce fel de creatură eşti tu, murmură femeia, aplecându-se înainte. Oricum, prefer specimenele vii.

Slac // şi cu ea se priviră atenţi peste iarba albastră. Privirea creaturii o stânjenea pe femeie într-un mod pe care Semu nu îl făcuse niciodată.

— Vorbiţi? Aveţi un limbaj? rosti Wells cu glas tare, sperând nu în înţelegere, ci pentru a-l încuraja pe *slac //* să reacţioneze asemănător.

Nu primi niciun răspuns.

— Tu eşti cel de astă noapte? întrebă ea ridicându-se. Sau aveţi vreun cuib prin apropiere?

Slac // înaintă doi paşi stângaci.

— Un mic test, atunci. E uşor, îl poţi trece. Dă-mi ceva ce să pot arăta căpitanului.

Întinse pumnul strâns, apoi ridică un singur deget.

Cu o încetineală care ei i se păru dureroasă, *slac //* deschise aripa dreaptă şi îndoi una, apoi două gheare mici.

Rezistând unui surâs prematur, Wells ridică unul, apoi două, apoi trei degete. Îl privi atentă, iar *slac //* îndoi ultimele două gheare, apoi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Grozav! aplaudă ea. Înapoia ochilor ăia există ceva. Mi-ai ghicit continuarea, n-a fost o simplă imitaţie. Folosirea simbolurilor şi simţul numerelor. Dumnezeule, dacă mi-ai putea vorbi.

Îşi deschise aparatul de emisie-recepţie.

— Poate că totuşi e suficient.

— Suficient pentru ce? pârâi un glas.

— Aici Wells. Căpitanul e disponibil?

— N-am ştiut că vrei să vorbeşti cu el, răspunse Nixon. Este puţin ameţit… poate aştepta? Sau pot şi eu să te ajut?

— Nu prea.

— Bine, suspină Nixon. Te avertizez… de la accident e niţel cam lipsit de simţul umorului.

— Am înregistrat.

— Ai probleme, Mandy?

Landon părea obosit.

— Ce faceţi, domnule?

— Treci peste formalităţi, te rog. Ce s-a întâmplat?

— M-am ocupat de slac //…

— Bun. Cred că Nixon ţi-a spus ce vreau să se facă.

— Da, domnule. Aş dori să mai analizaţi problema. Sunt unele întrebări la care aş dori mai întâi un răspuns.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi: de ce se găsesc ei pe câmpie… doar nu au evoluat aici. Apoi, relaţia lor exactă faţă de Semu…

— Cimara se află aici pentru a găsi şi contacta fiinţe înzestrate cu inteligenţă, nu să redacteze textul final asupra ecologiei plantei, îi reaminti Lanton. Mai poţi lăsa câte ceva şi pentru cei care o să urmeze.

— Ştiu. Există însă indicaţii că sunt inteligenţi.

— Ce indicaţii?

De pildă, conceptul numerelor. În plus, cred că încearcă să ia legătura cu mine…

— Aşa cum au luat-o şi cu mine? Haide, Mandy, te împotmoleşti. Nu vrei să le dai băştinaşilor şansa de a-şi folosi energia pentru creştere şi dezvoltare? Le-am dat la k’t’p’ch un pesticid selectiv şi vaccinul Man. Te-ai descurcat excelent cu muştele ucigaşe de pe Kranh… prin ce diferă situaţia asta?

— Nici nu ştiusem de existenţa lui *slac //…* ce alte lucruri am mai fi scăpat din vedere? Supravegherea noastră planetară e şubredă – vreau să mă întorc şi să revăd procedurile folosite, între timp, ar trebui să suspendăm orice alt contact.

— Contactul a început deja şi n-avem la dispoziţie atât timp cât ai vrea. Mandy – nu-ţi pierde încrederea în munca ta, pentru că eu nu ştiu să mă feresc. Eu nu mi-am pierdut încrederea. Gândeşte-te la *slac //* ca la duşmanul natural al unei specii inteligente şi hotărăşte-te ce să facem cu ei. Peste nouă, zece zile suntem în drum spre casă.

— Nouă zile, îl îngână ea.

— Da… pare atrăgător, nu-i aşa? Quon spune că ei progresează bine. Continuă să raportezi la orele stabilite.

— Căpitane, stau aici faţă în faţă cu un *slac //* care…

— Perfect. Află cum poate fi ucis. Lanton terminat.

Wells privi nefericită spre creatură.

— Avem o problemă, murmură ea.

Păşi către *slac //*, iar acesta se întoarse şi ţopăi. Apoi, împingându-se în picioarele sale puternice, se lansă în văzduh. Ridicându-se, îşi umplu aripile cu vânt şi pluti la o înălţime de vreo doi metri. Uluită, femeia îl privi îndepărtându-se.

La capătul pantei totuşi se opri şi ateriză, privind întrebător înapoi spre ea. Deschizându-şi gura, umplu luminişul cu un tril modulat care pentru Wells fu tot atât de limpede ca şi un: „Nu mai vii odată?”.

Jubilând, porni într-acolo. *Slac //* aşteptă până ajunse lângă el, apoi se împinse iarăşi ca să plutească. Când pierdea înălţime se apropia de sol şi se propulsa cu picioarele lui puternice. Încerca o senzaţie stranie să alerge la un braţ distanţă de planorul viu.

Stranietatea era însă plăcută.

Picioarele nu-i oboseau, răsuflarea îi era egală. Constată că nici măcar nu-i păsa încotro se îndrepta…, îi ajungea că împărtăşea senzaţia aceea, în locul acela.

Nu după mult timp, deveni limpede că se îndreptau spre peticul stâncos şi izolat, botezat de ei *Buboiul.* Apropiindu-se, însoţitorul ei emise câteva ţipete ascuţite. Răspunsurile sosiră pe mai multe voci, iar când, în cele din urmă, fu condusă în cuibul săpat în stâncă la baza *Buboiului, o* aşteptau cincisprezece *slac //.* Zărind-o, aerul se umplu de triluri.

Wells se aşeză în centru, ca să fie cu ochii la nivelul lor. Câţiva se repeziseră la călăuza ei, dar majoritatea o priveau, căutându-şi un loc cât mai bun.

În cele din urmă, unul se apropie câţiva paşi.

— ‘antroi, kiranchi, ciripi el.

Glasul ascuţit şi şuierat, dar inteligibil.

Wells era stupefiată.

— *Bantroi*, reuşi ea să rostească. Eu sunt Mandy Wells.

— Eu sunt (Două fluierături, clic), spuse *slac //.* ‘andy ‘ells… ce eşti tu?

— Căpitane aici jos există ceva ce ar trebui să vezi.

— Nu intenţionez să cobor. Nu te poţi descurca singură?

— E-n legătură cu *slac //.*

— Atunci vorbeşte cu Quon. Nu trebuie să fiu implicat în toate amănuntele.

— Mă tem că da. Nu va exista niciun program de exterminare a *slac //.*

Urmă o pauză.

— Cred că ar fi mai bine să te întorci pe Cimara şi să explici despre ce-i vorba.

— Pot explica şi de aici câte ceva. Restul trebuie văzut. *Slac //* sunt inteligenţi, căpitane – nici nu mai încape discuţie.

— Asta este o concluzie. Dă-mi datele.

— Păi… au un limbaj…

— Multe specii comunică prin sunete.

— Căpitane, câţiva dintre ei vorbesc Semu.

— Imitarea nu e ceva nou, nu?

Strângând din dinţi, Wells continuă:

— Au o organizare socială…

— Şi albinele au aşa ceva. Produc unelte? Cunosc scrisul?

— Nu. Cel puţin, până acum nu am văzut. Dar…

— Nu sunt aceştia primii factori? Am impresia că îţi pierzi atât obiectivitatea, cât şi imaginea ţelului tău final.

— Mie mi se pare că mintea dumitale este opacă în privinţa lor. Te simţi vinovat faţă de Marisa şi Terry, sau e autocompătimire?

— Lasă psihoterapia amatoare, replică Lanton ameninţător.

— N-o să las nimic din ceea ce te-ar putea trezi. Căpitane, îmi pare rău că ai fost rănit… dar şi lor le pare rău.

— De unde ştii? făcu Lanton, luat prin surprindere.

— Veniţi jos şi o să vă arăt.

— Nici vorbă.

— Atunci o să aveţi de-a face cu mine, deoarece o să-i ajut pe *slac //*, pe când voi îi ajutaţi pe Semu.

— Ce spui?

— Cred că am fost destul de clară.

— Nu-mi plac ameninţările, rosti Lanton rece, în special din partea oamenilor mei. Vino aici sus şi expune-ţi cazul. Asta este tot ce ai de făcut.

— Căpitane, ţii minte că vorbeam că Semu n-au rămas surprinşi de noi? Ne aşteptam să reacţioneze înaintea aspectului şi a tehnologiei noastre… şi n-au reacţionat. N-au putut. O pisică se miră de lumina electrică? Un rechin este impresionat de un submarin? Un copil e uluit de scamatorii? Lui Semu le lipseşte capacitatea unei adevărate înţelegeri intelectuale. N-au înţeles şi nici nu înţeleg cine suntem noi. Dar *slac //* înţeleg!

— Şi ce înseamnă asta? se încruntă Lanton.

— Că am contactat specia care nu trebuia.

— Asta-i o prostie.

— Nu… o părere politicoasă. Şi, în plus, una pe care n-o puteţi contesta în mod corect până nu vedeţi ceea ce am văzut eu… aici jos.

— De ce insişti să cobor?

Chipul şi oftatul femeii îi trădară tulburarea.

— Căpitane, întotdeauna am spus că adevărata dovadă a unei specii inteligente este atunci când arătându-i ceva, nu se uită la degetul tău, ci la locul pe care îl arăţi. Dumneata continui să te uiţi la degetul meu.

Urmă o pauză.

— Aici s-ar putea să ai dreptate. Bine… o să cobor.

Wells întâmpină naveta la un kilometru de cuib.

— Rămâi înăuntru, se răsti ea când Nixon voi să-l urmeze pe Lanton.

— De ce? întrebă căpitanul.
— Nu mă simt confortabil singură împotriva a doi.
— Tu mă faci pe mine să nu mă simt confortabil, replică Lanton, dar îi făcu semn lui Nixon să se retragă. Unde sunt?
Parcă înţelegând, trei *slac //* ieşiră dintre arbori şi planară, coborând lângă Wells. Lanton păli la apropierea lor.
— Înfruntă duşmanul, făcu el. De câte ori aţi repetat scena asta?
Femeia îi ignoră remarca.
— Duşmanii lui Semu, da. Dar nu neapărat şi ai noştri.
— Acum îmi dau seama de ce nu-mi plac. Îmi amintesc de oamenii-maimuţă ai vrăjitoarei din „Vrăjitorul din Oz”. Ştii despre ce-i vorba?
— Science-fiction?
— Un film clasic… l-am văzut pe când eram copil. Nu-i ceva important. Am venit. Ai ceva să-mi arăţi?
— Întâi, vreau să explic atacul asupra dumitale. Cel care ne-a atacat îşi pierduse votul în conclav şi a acţionat pe cont propriu. Fusese unul dintre primii care ne reperase şi a insistat să fim ucişi ca să se elimine ameninţarea.
— Ce ameninţare?
— Ce misiune am eu în clipa de faţă? întrebă ea insinuant.
— Hm. Dar el a pierdut la vot.
Majoritatea a votat „aşteptăm să vedem”.
Mâna căpitanului se îndreptă încetişor către plasturele-balsam de pe faţă. (Două fluierături, clic) avansă spre el.
— Tu eşti Protector Lanton, rosti el în Semu.
Surprins, Lanton încuviinţă.
— De ce-i ajuţi pe duşmanii voştri împotriva noastră?
— Duşmanii noştri? Semu?
— Vi i-au găsit pe cei dispăruţi?
— Voi puteţi?
— Te pot duce acolo.
(Două fluierături, clic) se lansă şi celălalt *slac //* îl urmă. Wells făcu un pas, însă Lanton o prinse de braţ.
— De unde ştiu ei?
— Supraveghează întreaga câmpie.
— Sau pentru că un ucigaş ştie unde şi-a răpus victimele?
— O să vedem, făcu Wells, eliberându-se şi pornind după ei.
Bărbatul o ajunse din câţiva paşi.

— Nu ştiu ce să cred despre tine.

— Dar despre *slac //*? Asta-i mai important.

— Văd că sunt dotaţi cu ceva inteligenţă. Dar asta e caracteristic celor mai multe specii.

— Nu însă de forma aceasta, protestă ea.

— Totuşi este o scală de nuanţe… nu există o linie de separaţie între inteligenţă şi simplul instinct. Una se pierde în cealaltă.

— Aşa-i.

O vreme alergară în tăcere, apoi Lanton întrebă:

— Ce ai mai descoperit?

— Iniţial, ei au locuit în zonele muntoase, fiind capabili de ceva asemănător zborului adevărat prin folosirea curenţilor ascensionali. Au migrat aici nu pentru că au fost nevoiţi, ci pentru că aşa au dorit. În regiunile muntoase aproape toată viaţa lor este dedicată procurării hranei. În zona aceasta, mai bogată, nu va mai fi aşa.

— Atunci, înseamnă că duc un război… nu-i mănâncă pe Semu.

— Exact. Au cercetaşi peste tot, operând singuri, dar făcând parte dintr-o reţea organizată. Semu sunt rasa din garnizoană.

— Simpatia mea este, totuşi, de partea băştinaşilor Semu… ba chiar mai mult acum.

— Nu mă îndoiesc că Lumile Originare o să-i considere un neam apropiat de al nostru. Însă asta nu e totul, nu-i aşa?

Înaintea lor, *slac //* se opriseră şi aşteptau.

— Recunoşti că Semu sunt inteligenţi, zise Lanton.

— Da… deşi îi consider de un nivel inferior.

Ajunseră lângă *slac //*, iar (Două fluierături, clic) întinse o aripă spre sol:

— Aici.

Erau două cercuri negre, fiecare cam de un metru diametru. Câteva fire de iarbă răsăriseră deja prin stratul subţire de cenuşă.

— Nu înţeleg, făcu Lanton.

— Semu au un ritual când ucid *slac //*, explică Wells. Îi incinerează.

— Deci aici au fost ucişi doi.

— Nu.

Îngenunchind, femeia îşi trecu degetele prin cenuşă şi scoase

un os subţire. I-l întinse lui Lanton şi continuă să scormonească.

— Seamănă cu un radius omenesc.

— Aşa este.

Trase după aceea dintre tăciuni cilindrul înnegrit al unui radio implantat.

— Asta este Marisa… sau Terry.

— Dar restul oaselor…

— Semu au obiceiul să ia suvenire… trofee.

Lanton o privi fix.

— Semu i-au ucis? Au crezut că sunt nişte *slac //.*

— N-au gândit. Au reacţionat în faţa unui anumit set de stimuli – culoarea, zborul –, ignorând anomaliile.

— Au ignorat multe în cazul ăsta.

— Am văzut doar împreună că Semu nu au concepţii prea flexibile.

Bărbatul răsuci osul în mâini.

— Dar biotelemetrele… ar fi trebuit să vedem că erau morţi. EEG-urile erau normale… numai temperatura ridicată…

Wells clătină din cap.

— Substanţa pusă de Gision Ah pe săgeţi era un tranchilizant. Nu cred că Terry şi Marisa erau morţi atunci când i-au ars. *Slac //* care te-a atacat pe tine nu era.

Căpitanul inspiră adânc, apoi răsuflă.

— Atât de puţine de adus înapoi, rosti el privind cenuşa. Iar acum, sunt pus înaintea unei probleme, nu?

— Aşa sper, domnule.

Lanton scormoni cenuşa cu piciorul fără să spună nimic.

— Pe Semu există două specii inteligente care, în esenţă, duc o dispută pentru aceeaşi nişă. *Slac //* au avantajul fizicului şi intelectului individual, iar Semu ripostează cu adaptarea socială.

— Iar cei pe care o să-i ajutăm înving, gândi Lanton cu glas tare.

— Da. Vă sugerez cu tot respectul că este o alegere pe care nu avem dreptul să o facem.

— Există vreo şansă ca *slac //* să poată fi convinşi să se întoarcă în munţi?

— Niciuna. Au senzaţia că, în sfârşit, au descoperit un rai.

— Atunci să-i lase pe Semu în pace.

— Asta implică o dezvoltare morală la care niciuna dintre părţi nu a ajuns încă.

— În cazul ăsta, să colaborăm cu amândoi. Opinia ta?

— *Slac //* se găsesc într-o poziţie mai bună pentru a profita de contact. Şi rolul nostru este de a crea şi înclina o balanţă a puterii… ca şi cum am fi zeii planetei?

Lanton nu răspunse imediat, în schimb, îi semnală lui Nixon, cerându-i să vină cu naveta. După ce termină, privi îngândurat cercurile de tăciuni.

— Căpitane? rosti încet femeia.

El îşi frecă ochiul drept, şi se întoarse pe jumătate. Wells ştia că nu se gândea la *slac //* şi Semu, ci la cei doi oameni ai săi care muriseră. În cele din urmă reveni spre ea.

— Te bucuri că-mi complici problemele, nu-i aşa?

— În cazul acesta, da.

— Ai cam cochetat cu nesubordonarea.

— Sunt, în primul rând, o naturalistă. M-am gândit că merită riscul. Sau sunt puţin cam grăbită… ce o să facem? Trebuie să continui cu cochetăria?

Lanton zâmbi jalnic.

— Termină, te rog. Consider că există o singură variantă. O să procedăm ca orice om politicos care, accidental, nimereşte peste un cuplu care se ceartă – pleacă tiptil şi se întoarce mai târziu.

Slac // se îndepărtară brusc la apropierea navetei.

— Crezi că o să-şi rezolve disputa în, ăă, o sută de ani?

Wells îi răspunse uşurată la zâmbet.

— O sută de ani ar trebui să fie răstimpul cel mai potrivit.

Henry Gregor Felsen
Pe planeta Adnaxas nu sunt copaci

Traducere de Mihaela Popa

Cum s-au petrecut lucrurile?

Am fost trezit brusc, în puterea nopţii, de un sunet de clopoţel care mi-a răsunat de trei ori, mai prelung, în urechea stângă şi de două ori, mai scurt, în cea dreaptă. Am tresărit, încremenit de uimire. Într-adevăr, numărul îmi aparţinea şi era corect, dar cine putea fi pe Pământ cel care să-mi cunoască codul şi să poată lua legătura cu mine în spiritul celor mai autentice obiceiuri ale planetei Adnaxas? Cred că ar trebui să fiu, totuşi, mai explicit. Eu m-am născut şi am trăit pe planeta Adnaxas, iar venirea mea pe Pământ s-a petrecut în urmă cu doar 12 ani, într-o farfurie zburătoare, în scopul spionării şi distrugerii acestei planete. M-a fermecat însă zâmbetul unei fete dintr-o farfurie şi ne-am împrietenit. Pe scurt, din fostul căpitan Exmyex al Forţelor Aeriene Interplanetare am devenit un om obişnuit, locuiesc în Junction Valley, Statul Iowa, SUA., m-am căsătorit cu fata visurilor mele şi avem 2 copii în parte astronauţi.

Spuneam, aşadar, că la miezul nopţii, cineva încerca să mă contacteze auricular.

— Da, Exmyex, vă aud, cine este vă rog? am început să emit unde încă toropit de somn.

— Exmyex, dădură năvală undele răspuns, spărgându-mi timpanele.

— Slavă cerului, te-am găsit! Sunt Oxxyox, şi... ajutor, ajutoooor!

— Ce s-a întâmplat, unde eşti? am întrebat.

— Tocmai asta e, habar n-am unde mă aflu, începu să plângă Oxxyox, dar nu mă întrerupe, ascultă, te rog; am aterizat chiar lângă fosta ta navă spaţială şi sunt înconjurat de un trib de monştri care sunt hotărâţi să mă distrugă.

— Nu zău, chiar aşa?

— Nu râde, îţi repet sunt înconjurat, se auzi vocea lui Oxxyox paralizată de spaimă. Cred că sunt cu miile. Deocamdată îi ţin la distanţă cu ajutorul pistolului meu molecular şi cu ameninţarea că primul care va înainta cu un pas, va muri. Tonul comunicării scăzu substanţial, iar vocea emiţătoare era strangulată de

groază. Exmyex, mă auzi, sunt nişte creaturi oribile, înspăimântătoare, de vreo patru metri înălţime, cu capete înfoiate şi stufoase, care se mişcă încontinuu. Te implor, Exmyex, salvează-mă!!

— Ei, hai, gata, linişteşte-te, nu-ţi mai face spaimă singur. Te afli în pădure, iar creaturile din jurul tău nu sunt altceva decât copaci.

— Copaci? repetă el cutremurat. Şi ăştia, de obicei, sunt prietenoşi? Învaţă-mă iute ce trebuie să le spun să-i fac să înţeleagă că nu le vreau niciun rău.

— Potoleşte-te odată, n-auzi? Nu trebuie să le spui nimic! Aşteaptă-mă unde eşti, vin îndată şi reţine, nu eşti în pericol!

— Da, sigur că nu sunt, pentru tine e uşor, ţie ce-ţi pasă, oricare dintre aceste brute mă poate strivi în orice clipă, dar să nu mă tem, spuse el cu amărăciune.

M-am dat jos din pat cu repeziciune, m-am transformat în adnaxian şi m-am făcut nevăzut – direcţia pădure.

Acolo Oxxyox stătea neclintit, cu spatele lipit de fosta mea farfurie zburătoare abandonată acolo, şi ţinea discursuri, pline de emoţie, unui trib întreg de arţari şi nuci.

— Vai, ce tare mă bucur că te văd, în sfârşit!! zise Oxxyox, răsuflând uşurat la apariţia mea.

— Copacii ăştia, cum le spui tu, deveneau din ce în ce mai agitaţi. Cred că singurul motiv pentru care nu m-au atacat încă este faptul că m-au văzut coborând din cer şi mă consideră vreo zeitate.

Cu greu, într-un târziu, l-am convins pe Oxxyox să-şi abandoneze pistolul, ca să-i pot explica în linişte natura copacilor. Când eram pe cale să-l conving, o bufniţă a zburat cu un ţipăt prelung, lucru care l-a făcut să devină din nou suspicios, aşa încât am fost nevoit să-i explic apoi pe rând şi natura păsărilor, a albinelor şi a florilor.

Când am terminat, muream de curiozitate să aflu motivul vizitei lui, deşi îmi venea greu să deschid eu subiectul.

— Cum ţi s-a părut călătoria spre Pământ? am întrebat în cele din urmă.

— Oribilă – s-a văicărit Oxxyox, – ne-a sărit o garnitură şi n-am putut coborî decât cu 16 mii de km/s. Am mers o eternitate, nici nu credeam c-o să mai ajungem vreodată.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, am simţit nevoia să-l

îmbărbătez. Şi bine ai venit!

— Mulţumesc, Exmyex, mulţumesc mult – se emoţionă Oxxyox şi simţi nevoia să-şi fluture altiporii pentru a lăsa aerul să pătrundă – dar trebuie să-ţi mărturisesc din capul locului că nu e vorba de o plimbare. Sunt aici într-o misiune de o covârşitoare importanţă.

— A, aşa? am îngăimat politicos, deşi mi-era cam frică.

— De o covârşitoare importanţă, repetă Oxxyox, întărindu-şi cuvintele. Adnaxas intenţionează să stabilească relaţii oficiale cu Pământul, iar misiunea mea este să înlesnesc negocierile diplomatice necesare. Pământenii, din câte înţeleg, nu realizează că zborul planetar de la Adnaxas la Pământ este un fapt concret. De acord?

— Da, zisei.

— Deci misiunea mea constă în a răspândi mai întâi această veste pe Pământ; cei de sus vor apoi să fac un tur al Pământului, ca să câştig încrederea localnicilor şi să pregătesc terenul pentru o viitoare cooperare între cele două planete.

Oxxyox privi apoi circumspect în jur, se apropie, şi începu să şoptească:

— De fapt, avem un imens surplus de trigisfoide şi eu ar trebui să le plasez pe Pământ înainte ca altă planetă să ne atace şi să ni le ia.

— A, asta era deci, am suspinat uşurat, dar nu ştiu ce-am putea face noi cu ele aici, căci pe Pământ nu există sadnifile pe care să le montăm.

— Cu atât mai bine! zise Oxxyox, entuziasmat, poate voi reuşi să vând Pământului stocul complet! Apropos, cam cât de repede crezi că-mi poţi înlesni întâlnirea cu el?

— Cu… el? am întrebat surprins şi nelămurit.

— Da, adică Preşedintele Pământului, spuse Oxxyox simplu. Ştii, este vorba de o misiune de o maximă importanţă şi s-ar putea interpreta ca o violare de protocol dacă am lua legătura cu un subaltern.

— Mă tem că este imposibil, am spus. În primul rând, nu există aşa ceva – un preşedinte al globului. Pământul este împărţit în multe ţări, fiecare cu guverne, legi, limbi şi obiceiuri diferite.

Oxxyox se prăbuşi de deznădejde, iar ambivopozii săi tremurau de disperare.

— Atunci totul, totul este pierdut, mârâi el.

— Într-adevăr, slabe speranţe, i-am continuat ideea. Cred că nu-ţi rămâne decât să te întorci pe Adnaxas şi să comunici celor de acolo că trebuie să renunţe la această acţiune – sau cel puţin s-o amâne cu vreo 100 de ani.

— „Imposibil! Nu pot să mă întorc. Pilotul meu s-a şi reîntors şi nu vine să mă ia decât dacă misiunea mea reuşeşte. Trebuie să încerc să duc la bun sfârşit ce mi s-a cerut, cu orice preţ, înţelegi, Exmyex – trebuie! De aceea te şi rog să mă ajuţi, altfel nu mă mai aşteaptă pe Adnaxas decât Dematul.

— Nu, asta nu se poate.

Mă cutremurai. Săracul Oxxyox. Dacă un locuitor de vază al planetei Adnaxas comitea o greşeală capitală, aceasta se pedepsea automat cu „dematerializarea”. Victima este mai întâi transformată în nimic, apoi renaşte instantaneu într-o stare jalnică, umilă, iar de-a lungul noii sale vieţi păstrează integral memoria şi experienţa vieţii anterioare, fără a o putea folosi sau comunica altcuiva. Această formă de pedeapsă este rezervată elitei, pentru a-i împiedica să ajungă aroganţi sau nepăsători datorită poziţiei deţinute.

— Aşa că, dacă nu mă ajuţi…

— Bine, lasă-mă să mă gândesc ce pot face. Între timp îţi recomand să te transformi în fiinţă umană şi să-ţi iei o cameră la un hotel. Îţi trebuie un somn bun, reconfortant.

Oxxyox se mută imediat în echivalentul său uman, transformându-se în domnul John P. Jones, un om mărunţel, preocupat, cu păr castaniu şi faţă ştearsă, din care se remarcau doi ochi albaştri. Părea tipul de om care şi-a petrecut toată viaţa în spatele unui birou şi a cărui digestie îi dădea de furcă. Nu prea era genul pe care l-aş fi ales eu pentru o misiune interplanetară, dar… şi dintr-odată mi-am dat seama care era motivul real al trimiterii exprese a lui Oxxyox pe Pământ.

Un diplomat nu putea fi ars. De aceea, singurul mod de a scăpa de el era invocarea Dematului.

Analizându-l mai îndeaproape pe Oxxyox, oricine-şi putea da seama că era o victimă trimisă la o nereuşită sigură. Asta m-a dezgustat. Oxxyox era un străin pentru mine, dar întreaga afacere era grosolan rezolvată, cu siguranţă, de mâna vreunui birocrat care nu-şi părăsise niciodată planeta.

În dimineaţa următoare, m-am reîntors la hotelul unde

Oxxyox mă aştepta plin de curiozitate şi nerăbdare.

— Ei, haide odată, e gata planul?

— Da, uite la ce m-am gândit: după cum ştii, nu există un anume Preşedinte al Terrei, dar noi ne aflăm acum în SUA. Colosala ta poveste, de îndată ce va face vâlvă aici, va înconjura cu siguranţă tot Pământul, în doi timpi şi trei mişcări.

— Şi ce propui? spuse curios Oxxyox.

— Atunci va fi momentul potrivit – am continuat solemn – ca tu să faci pentru Pământ ceea ce nimeni nu a mai fost în stare să înfăptuiască. Dar ai grijă, când vei face prima comunicare publică, pentru a discuta relaţiile interplanetare, să nu uiţi să subliniezi ce greu va fi să ţii legătura cu toate ţările Pământului separat şi să pledezi pentru o singură agenţie reprezentantă a Pământului întreg. Astfel poate vom ajuta şi Naţiunile Unite să devină guvernul mondial, şi poate tocmai noi, Oxxyox, îţi dai seama, tocmai noi, doi bieţi adnaxieni, vom fi instrumentele care să unifice odată Pământul! Dacă există cea mai mică şansă de a realiza acest lucru, atunci sunt întru totul alături de tine!

— Gata. Grozav, s-a făcut, sări Oxxyox entuziasmat. Acum, ce zici, cum crezi că vom putea obţine o audienţă la Preşedintele vostru?

— Nimic mai simplu – am răspuns. Transportă-te în biroul lui, transformă-te în om şi poţi începe tratativele.

Oxxyox îşi scutură energic capul.

— Nu, nu, de trei ori nu!! Îmi pare rău, Exmyex, dar am şi eu instrucţiunile mele. Nu-mi este permis să folosesc şmecherii. N-ar fi demn. Dacă-ţi aminteşti, am încercat metoda asta când doream să stabilim relaţii cu Uranus. Ambasadorul nostru credea că a dat lovitura când a fost invitat să ocupe mai multe funcţii importante în acelaşi timp, pentru a-şi da seama mai târziu că nu era decât ţinta ironiilor tuturor. Nu putem repeta această greşeală. Pe Pământ trebuie să fim luaţi în serios. Atunci când e vorba de afaceri (atâta am învăţat şi eu), oamenilor nu le place să aibă de-a face cu cineva care să se poată strecura în seif şi să le citească documentele confidenţiale.

— Şi atunci, tu la ce te-ai gândit? am replicat sarcastic. Să aştepţi până-şi va da singur seama de neobişnuita ta apariţie pe Pământ şi să vină el singur să te caute?

— Nu, dar cred că o scrisoare ar fi lucrul cel mai potrivit –

spuse Oxxyox hotărât – şi unde mai pui că i-o şi pot adresa personal. De îndată ce o va citi, va putea să decidă singur cum crede de cuviinţă.

— Minunat, n-am ce zice! Precis o să creadă că scrisoarea e opera vreunui nebun şi nici măcar n-o să primeşti un răspuns.

— Nu şi atunci când vezi hârtiile oficiale cu antet…, atunci îşi vor da seama imediat că nu e vorba de niciun… Aici se opri brusc, căscă o gură cât o şură, şi se holbă la mine descurajat. Acum ştiu ce am uitat să iau de acasă, – hârtiile cu antet. Nu-i nimic, voi folosi hârtiile cu antetul hotelului în care locuiesc. Sper să fie de ajuns.

— Speră! am îngânat, în timp ce Oxxyox se şi apucase să scrie scrisoarea.

— Dar ce te faci dacă secretarul care o deschide primul nu te crede şi o aruncă la coş?

— Prostii! Imposibil, răspunse Oxxyox încrezător şi, cu spatele la mine, cu creionul de la hotel vârât pe jumătate în gură, se frământa să găsească formula cea mai potrivită de adresare preşedintelui.

În curând podeaua se umplu de cocoloaşe de hârtie, când, deodată, se auzi o exclamaţie de victorie.

— Aşa, da!, zise Oxxyox, aruncând creionul cât colo. Acum e bine. Ia ascultă. Şi-i înmână scrisoarea.

Sub antetul hotelului, Oxxyox adăugase:

„Cartier general temporar”
Ambasada Adnaxiană

iar textul continua mai jos grupat:

Către: Preşedintele SUA.
Salutări,

Dragă domnule preşedinte, sunt copleşit de onoarea ce-mi revine, aceea de a vă comunica o chestiune de o importantă vitală. Azi am sosit pe Pământ de pe planeta Adnaxas. Misiunea mea constă în a explora posibilităţile unor relaţii diplomatice între minunata dumneavoastră ţară şi mult iubita mea planetă, în speranţa că relaţiile de cooperare economică, mutual avantajoase, vor fi rezultatul discuţiilor dintre noi.

Sunt gata să încep tratativele preliminare şi negocierile de îndată ce o veţi considera oportun.

Semnat,
Oxxyox
Excelenţa Sa, reprezentant şi ambasador plenipotenţiar din Adnaxas pe Pământ.
Camera 309.
Hotel „Junction Valley”
Junction Valley, Iowa, Pământ.
P.S. Vă rog să scuzaţi lipsa hârtiilor oficiale şi ortografia.

— Ei, cred că e suficient, nu-i aşa? spuse Oxxyox, smulgându-mi scrisoarea din mână spre a o pune într-un plic.

— N-o să primeşti niciodată răspunsul, am concluzionat, şi-ţi repet, singura şansă de a te face băgat în seamă este de a demonstra ceea ce noi considerăm un miracol.

— Da' de unde, mă apostrofă Oxxyox, aşa îţi imaginezi tu pentru că nu cunoşti puterea cuvântului scris – şi-mi înmână solemn scrisoarea.

— Pune-o, te rog, la poştă în drum spre casă şi mai bine gândeşte-te la viitoarea ta poziţie dacă reuşim. Vom fi cei mai celebri oameni de aici în două săptămâni.

Am pus scrisoarea la poştă, ştiind cu exactitate ce-o să urmeze, când va fi deschisă la Casa Albă; şi în orice caz, consider că eu, atunci când am aterizat pe Pământ, ştiam ceva mai multe despre relaţiile între oameni.

Aşa au trecut două săptămâni.

În fiecare zi Oxxyox îşi mai cizela un pic discursul, pe care-l repeta fără întrerupere, şi aştepta cu înfrigurare poşta – dar niciun răspuns. În mijlocul celei de-a treia săptămâni l-am vizitat şi l-am găsit stingher şi descurajat.

Stătea aşezat pe pat, îmbrăcat cu pantalonii lui în dungi şi sacoul în carouri, pălăria rostogolită pe podea, iar garoafa de la butonieră veştejită.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Veşti proaste de pe Adnaxas?

Drept răspuns, mi-a înmânat o scrisoare.

— Citeşte-o! a spus cu disperare în glas.

Scrisoarea era adresată lui Oxxyox.

„Excelenţei Sale, reprezentant şi ambasador plenipotenţiar din Adnaxas pe Pământ

Dragă domnule Oxxyox,

Mulţumim pentru scrisoarea dumneavoastră adresată Preşedintelui, în care sugeraţi stabilirea unor relaţii diplomatice între Adnaxas şi SUA. Sunt absolut sigur că Preşedintele va fi foarte interesat să afle lucrurile pe care aveţi să i le comunicaţi, atunci când i se vor aduce la cunoştinţă”.

Scrisoarea era semnată de secretarul secretarului de stat.

— Ştiu eu foarte bine ce înseamnă asta, ridică Oxxyox tonul, şi eu am scris cuvintele astea de sute de ori până acum, ca să scap de nişte bieţi nebuni inofensivi. Asta e concediere definitivă.

— Dar nu-i nimic dacă nu poţi face debutul în ţara asta, îţi mai rămân toate celelalte: Anglia, Franţa, poate putem capta chiar atenţia Naţiunilor Unite.

— Nu! zise Oxxyox, nicio speranţă. Modul de gândire al tuturor guvernelor este mereu acelaşi. Vom fi trataţi peste tot absolut la fel, în orice capitală de pe Pământ.

— E adevărat, dar nu te poţi da bătut!, ştii doar ce te aşteaptă, nu?

— Păi nici nu mă predau, abandonez doar ideea de a mă adresa politicienilor. Îmi voi pleda cazul direct poporului şi atunci când masele vor fi de partea mea, conducătorii Pământului vor trebui să-mi accepte condiţiile.

Oxxyox îşi scoase hainele de protocol şi-şi puse un costum obişnuit.

— Du-mă repede la prietenii şi vecinii tăi – spuse el hotărât. Dă-mi ocazia să vorbesc omului de pe stradă şi pe urmă să vezi succes.

Am fost de acord, cu condiţia să mă scoată din cauză până în momentul când va fi acceptat ca Adnaxian.

Odată înţeleşi, l-am dus la clubul meu. Acolo eu am intrat primul şi m-am dus direct la bar. După câteva cuvinte, Oxxyox m-a urmat, comportându-se de parcă ar fi fost singur.

A venit şi el la bar, mi-a făcut complice cu ochiul, în timp ce barmanul se apropia.

— Cu ce vă servim?
— Whisky şi gheaţă, spuse sec Oxxyox. În timp ce-şi savura băutura, îl fixă pe barman şi suspină gândindu-se la el ca la o victimă sigură.
— Acesta este primul meu pahar – zise cu voce tare.
— Ca şi toate celelalte, completă mai încet barmanul.
— Prietene, vino mai aproape – se adresă Oxxyox barmanului – nu observi nimic deosebit la mine? – adică la înfăţişarea mea?
Barmanul se holbă puţin, apoi glăsui scurt:
— Nu, de ce?
— Aşa, fiindcă – începu Oxxyox povestea cu vocea şoptită, aplecându-se spre bar – nimeni nu mai ştie secretul meu; ştii, eu nu sunt om.
— Nu zău! chiar aşa? zise barmanul uitându-se pe furiş la paharul cu whisky.
— Da, mă numesc Oxxyox şi am sosit pe Pământ într-o farfurie zburătoare de pe Planeta Adnaxas şi…
— Uite ce-i, zise barmanul compătimitor, cred c-ai trecut prin clipe grele ieri. N-ar fi mai bine să te duci tu binişor acasă, să tragi un pui de somn? Poate când te scoli o să-ţi aminteşti şi cine eşti, da?
Oxxyox părăsi barul dezgustat şi căută din priviri o a doua victimă.
Singurul om din bar la ora aceea era Big Bud Taplinger.
— Domnule – spuse Oxxyox – îmi permiteţi să mă prezint?
— Sigur, dom’le – răspunse Big Bud încântat de companie.
— Mă numesc Oxxyox şi sunt din Adnaxas.
— Ei, bravos!, se extazie acesta, dându-i un pumn zdravăn, de simpatie, în spate. De fapt, puţin îmi pasă din ce parte a Texasului eşti, că mie toţi texanii îmi sunt simpatici.
Următoarele douăzeci de minute s-au irosit încercând imposibilul pentru a scăpa cu viaţă din duioasa îmbrăţişare a lui Big Bud.
În cele din urmă m-am întors la hotel, în linişte. Eu am spart tăcerea.
— Ei, vezi, aşa păţeşti mereu cu pământenii, sau sunt suspicioşi, şi te ascultă cu neîncredere, sau nu te ascultă deloc. Dacă vrei s-ajungi la bun sfârşit, recurge la şiretlicuri şi fă-i să creadă adevărul pur.
Oxxyox stătea trântit pe pat, palid, cu fruntea plină de

sudoare.

— Îmi închipuiam că povestea mea va veni ca o lovitură de trăsnet pentru ei..., spuse el şovăind, îmi imaginam o audienţă înfiorată de entuziasm; vestea urma să se răspândească cu viteza luminii şi chiar vedeam mulţimi adunate pe străzi...

— Şi-acum ce planuri ai? l-am întrerupt.

— Intenţionez să colind Pământul, să opresc oamenii pe stradă şi să le povestesc pentru ce sunt aici. Cineva, undeva, trebuie să mă creadă, şi atunci misiunea mea va deveni un triumf.

— Şi dacă nu te vor crede niciodată?

Oxxyox tremură de spaimă.

— Dematul! se resemnă el.

— Ah! Dacă ai încerca măcar o singură farsă! am răbufnit.

— Nu, asta nu, eu ţin la principii; hai să mergem.

L-am condus până la marginea oraşului. Acolo ne-am strâns mâinile. Apoi Oxxyox şi-a ridicat gulerul hainei şi a plecat, agale, târându-şi picioarele şi lovindu-şi în mişcare genunchii cu valiza.

Lunile se scurgeau una după alta şi nu primeam nicio veste de la el.

Însă într-o bună zi sosi pe adresa mea o scrisoare din California. Când am deschis-o, a căzut din ea o fotografie. Era poza lui Oxxyox. Purta un beret, ochelari de soare, o jachetă sport, bermude şi cizme de cow-boy. Un zâmbet larg îi brăzda faţa bronzată.

Într-o mână ţinea un port-ţigaret lung de un metru, iar cu celălalt braţ înlănţuia o superbă blondă în bikini. Alături era scris:

„Dragă Ex,

Doar câteva cuvinte. Sunt fericit. După ce te-am părăsit am dus-o greu, lumea râdea de mine şi nu o dată am fost arestat.

Eram cât pe-aci să mă dau bătut când am ajuns în California, unde mi-am găsit în sfârşit liniştea. O climă minunată, peisajele cele mai frumoase din toate lumile te îmbie la tot pasul şi sunt logodit cu fata de lângă mine, care are o fermă pe care o voi conduce după căsătoria noastră.

După cum probabil ai ghicit, nici nu-mi trece prin cap să mă mai întorc pe Adnaxas, de altfel mi-am şi dat demisia din fostul meu post şi de-acum încolo intenţionez să numesc Pământul –

casa mea.

Iar dacă te interesează, mi-am atins scopul parţial.

Aici, în California, oamenii nu-şi bat joc de mine, atunci când le istorisesc cine sunt de fapt, şi nu numai că mă cred pe cuvânt, dar aş putea să-ţi şi prezint vreo 12 gata să jure în orice moment că au venit pe Pământ odată cu mine în aceeaşi farfurie zburătoare.

Adios, amigo!"

COLECŢIONARUL

A. E. van Vogt
Mărturisirea
(„The Confession”, 1972)

Traducere de Mariana Neţ

Marriott se trezi, reamintindu-şi de acel lucru de necrezut pe care îl zărise cu o seară înainte în camera de zi goală. Memoria, ageră şi precisă ca o imagine vizuală, l-a smuls brusc din pat. Îşi îmbrăcase la iuţeală halatul şi se îndrepta spre camera de zi când încetini pasul şi se opri gândindu-se. *E o prostie la mijloc. A fost doar un vis. A* dat din cap în semn de dezaprobare, zâmbind cu reproş. Înainte, dormitorul fusese o cămară a vechii case Marriott. O alesese fără a ţine cont de frumuseţea ei, doar pentru că se afla alături de bucătărie şi se putea încălzi de la aragaz. Se îndreptă acum sprinten spre bucătărie, aprinse focul, încălzi apă, se spălă, se rase şi se îmbrăcă. Îşi aminti zâmbind cum odată, cu mai mult de un an în urmă, sărise din pat ca un nebun şi înşfăcase receptorul – ca să-şi dea seama că de fapt nu sunase nimeni.

Îşi puse pardesiul şi zăbovi un moment pentru a se cerceta atent în oglinda din hol. Era o oglindă ştearsă iar imaginea pe care o văzu era neclară. Cu toate acestea, izbutea să reflecte imaginea unui bărbat tânăr, cam până în patruzeci de ani, zvelt, cu o pălărie gri şi pardesiu. Satisfăcut, îşi îndreptă privirea într-o parte în aşa fel încât, pentru moment, holul mare intră în raza lui vizuală. Ca întotdeauna, pustietatea din jur îl şocă întru câtva. Totuşi, ceea ce îl neliniştea cel mai mult era că îşi dădea seama că privirea i se îndrepta automat spre uşa de la camera de zi. Marriott strâmbă din buze cu dispreţ.

— Prostul naibii – spuse cu necaz către imaginea din oglindă. Ce încerci să faci? Vrei să dovedeşti că eşti idiot?

Se simţea cât se poate de mulţumit văzând că uşa camerei de zi era închisă. Îşi îndreptă privirea, înadins, în altă parte şi deschise uşa de la intrare. Un vânt rece de aprilie îl izbi în faţă. Încuie uşa după el şi se îndreptă spre poartă. Aceasta scârţâi când o deschise, dar balamalele ruginite nu-l mai deranjau de mult. Închise poarta, apoi, conform obiceiului, zăbovi o clipă să arunce o privire spre capătul străzii.

Strada era lungă, iar casele mai îndepărtate se răzleţeau

astfel încât era aproape imposibil să-ţi dai seama unde începea câmpul deschis. Paul Marriott oftă. Tatăl lui îi spusese, nu numai o dată, că la începutul veacului casa Marriott se întindea pe un sfert de milă dincolo de periferia localităţii Hampden, o casă frumoasă, cu aspect plăcut, dispunând de douăzeci de acri de teren împădurit, punctul de atracţie al satului. Treptat, satul trecuse în zona nouă a oraşului, până când ajunsese înăuntrul sectorului comercial al acestuia.

Trei minute i-au trebuit lui Marriott ca să ajungă la braseria Mătuşii Mary. Se instală comod la masă şi, când veni chelneriţa, o întrebă:

— A venit Judith?

Fata clătină din cap încruntându-şi puţin sprâncenele, ezită şi apoi spuse:

— Scumpule, ştii prea bine că domnişoara Judith nu mai mănâncă la noi.

Marriott zâmbi, dar era supărat pe el însuşi. Întrebase de Judith pentru că, ei bine, nu putea să se hotărască pentru ce motiv. Chelneriţa schimbă subiectul:

— Cum te simţi după spectacolul de aseară?

— Bine.

Fata se miră.

— Cu siguranţă că te-a făcut să-ţi dai aere pe aici. Chicoti. Pentru moment, am crezut că are de gând să te facă să-ţi dai jos pantalonii.

Marriott zâmbi, ceva mai evaziv de data asta, şi îi dădu comanda. Rămase posac după ce ea plecă, rememorând spectacolul ultimului supravieţuitor al familiei Marriott dându-se-n stambă în faţa unui public despre care descoperise că apreciază mai mult decât el scăpătarea familiei Marriott. Se opusese să urce, dar un grup de tineri zgomotoşi insistaseră. Tocmai i se aduse micul dejun când un bărbat intră în braserie şi îl salută din cap, iar Marriott îl salută şi el la rândul lui prietenos, spunând:

— Bună, Greg.

Tânărul solid mormăi în timp ce se aşeză în separeul de vizavi de Marriott. Îşi trâmbiţă comanda către chelneriţă şi apoi se întoarse către Marriott.

— Sistemul nervos uman este negreşit un lucru ciudat, nu-i aşa?

Marriott dădu din cap afirmativ.

— Ai văzut cu adevărat căţeluşul ăla pe care pretindeai că-l mângâi? stărui Greg.

Marriott ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Chiar deloc? întrebă Greg uimit.

— Mi-aduc aminte vag că Blandar m-a rugat să mă uit la ochiul lui drept şi apoi el mi-a atins mâinile – cred.

— Exact. Şi ţi-a explicat că doar unul din cinci se poate scufunda atât pentru prima oară.

— Bănuiesc că sunt unul dintre ei – spuse Marriott.

Acum era dornic să plece. Bău dintr-o înghiţitură cafeaua şi mormăi ceva despre întârzierea la serviciu. Ajunse la magazinul de galanterie bărbătească Clayton la nouă fără cinci, descuie uşa şi începu să măture. La nouă şi zece sosi tânărul Pete Clayton, şi atunci intrară câţiva fermieri. La nouă şi jumătate bătrânul Pete Clayton dădu buzna în biroul din spate şi rămase acolo toată dimineaţa examinând registrele. Absenţa bătrânului a fost o adevărată uşurare pentru Marriott; era îngrijorat în privinţa lui Judith şi nu dorea ca simpla prezenţă a lui Pete să-l deranjeze. Asta nu că i-ar plăcea – îşi spunea – să-şi facă griji. Totuşi, simţea nevoia să poată reflecta la anumite lucruri.

Oare ce voia să spună chelneriţa de la braseria Mătuşii Mary – se întreba el – *când susţinea că ştiu că Judith nu mai mănâncă acolo?* Până atunci nu-i trecuse prin minte că nu ştie motivul. Se simţea la un pas de descoperire. Chiar înainte de ora unsprezece, neţinând seama de privirea tăioasă a tânărului Clayton, şi-a luat o pauză de un minut ca să o sune pe Judith la librărie. A răspuns tatăl ei şi Marriott a fost uimit când i s-a răspuns cu o tăcere neobişnuită, după care a auzit în receptor – A, tu eşti, Paul?

— Da, domnule Garson. Ciudat că am fost îngrijorat din pricina ei toată dimineaţa – este cumva plecată?

Tăcere. În final – Uite ce e, Paul, ce-ar fi să treci pe la mine pe la librărie? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Vocea bătrânului părea deosebit de gravă. Paul dădu din umeri şi spuse:

— Desigur, domnule. Am să trec în pauza de prânz.

Restul dimineţii a simţit un gol bizar în cap. Şi-a mâncat prânzul fără nicio poftă, simţindu-se neaşteptat de istovit.

Probabil că în dimineaţa asta am muncit mai mult decât mi-am dat seama – a conchis el.

Toată după-amiaza a fost o adevărată forfotă de fermieri prin magazin. Marriott a cinat cu ceva mai multă poftă şi s-a dus la un spectacol ca să se mai relaxeze. De abia în jurul orei zece seara, tocmai când urca treptele casei, şi-a amintit că nu se dusese să-l vadă pe domnul Garson.

„Trebuie neapărat să-l vizitez mâine” – şi-a spus în sinea lui.

Înăuntru, a aprins lumina din hol şi întâmplător a aruncat o privire spre uşa de la camera de zi. Pe loc, gândul i-a zburat la ceea ce văzuse cu o seară înainte. Marriott s-a scuturat supărat. Era într-adevăr timpul să arunce o privire în camera aceea.

Camera de zi era la fel ca şi în seara trecută. De mai bine de patru ani fusese la fel de goală ca şi restul casei. Acum, era complet mobilată. Un om în vârstă şi o femeie în vârstă stăteau nemişcaţi pe scaune, în capetele opuse ale camerei. Femeia ţinea o carte, iar bărbatul şedea pur şi simplu. Timp de un minut, Marriott a stat acolo uitându-se fix la ei. Iar ei nici măcar n-au mişcat un deget şi nici nu s-au uitat la el. În cele din urmă, neştiind ce să mai facă, Marriott a închis uşa şi s-a retras în bucătărie.

A aprins focul, s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, spunându-şi că s-ar cuveni să cheme poliţia, dar avea senzaţia stranie că îi mai văzuse pe oamenii aceia din cameră. Dacă s-ar fi uitat mai bine, ar fi recunoscut în femeie pe Judith pe la patruzeci şi cinci de ani, iar în ce priveşte bărbatul…

Mult după miezul nopţii, Marriott s-a deşteptat deodată dându-şi seama că adormise tocmai când se gândea că bărbatul semăna izbitor de mult cu el, aşa cum ar putea să arate peste vreo douăzeci de ani.

S-a dat jos din pat, a aprins luminile şi s-a dus în camera de zi. Aproape că se aştepta s-o găsească goală, când colo, erau de faţă, neschimbaţi, bărbatul şi femeia ocupau aceleaşi locuri ca mai înainte. Doar sentimentele lui nu mai erau aceleaşi. Pur şi simplu, fără teamă, ştia că trebuie să intre şi să privească la cei doi.

Fără ezitare, trecu pragul.

Marriott se mişcă în scaun şi privi spre Judith. Îşi amintea în mod bizar că intrase în cameră în acel moment, dar ştia că stătuse lângă fereastră aproape o oră. Alungă gândul îndoielii

ce-l încercă din nou.
— Ei bine, să fiu al naibii – explodă el cu voce tare.
Judith îşi ridică privirea din carte:
— Ce s-a întâmplat, dragă?
Marriott ezită. Amintirea din mintea lui începea să-l deranjeze, iar gândul la acea amintire semăna cu o tracasare personală.
— Ah, nimic – mormăi el. Cred că o să mă plimb înainte de culcare până la magazin – adăugă apoi. Vezi dacă totul e în regulă.
Judith părea că acceptă explicaţia şi scopul ei ca pe ceva normal, din moment ce se întoarse la cartea ei. Marriott ieşi în hol, îşi puse pălăria şi apoi zăbovi în faţa oglinzii. Imaginea din oglindă era a unui bărbat spilcuit, cam de cincizeci de ani. Găsi imaginea aceea mai interesantă ca de obicei, pentru că se studia cu o râvnă care, pe neaşteptate, îl sperie până în adâncul sufletului.
Ce dracu, se gândi el, *un om bătrân ca mine să mai caute frumuseţea.*
Afară, constată cu uimire că transpira. Era o noapte caldă, aşa că-şi şterse sudoarea de pe faţă cu batista şi dădu din cap întrebător. *Oare o să mi se facă rău?* Dar se îndreptă spre poartă fără nicio senzaţie de greaţă şi mult mai interesat faţă de cele din jur decât fusese în mulţi ani. Vechea casă Marriott se afla acum într-adevăr în interiorul oraşului. Pe ambele laturi ale străzii, în ambele direcţii, vitrinele scânteiau cu o varietate de lumini profund strălucitoare. Strada strălucea de culori, iar cele două şiruri ale lampadarelor curbate înaintau departe, spre vest, ţesute într-un abur de lumină.
Marriott era încântat de efectul produs. Era plăcut să trăieşti în centrul oraşului, deşi fusese un timp, îşi aminti, când îi era ruşine de asta. Ideea lui Judith de a cultiva un gard viu, izolase casa de exterior, transformând-o într-un refugiu extraordinar, chiar în inima sectorului comercial. Stând acolo la poartă, Marriott încerca o senzaţie plăcută de recunoştinţă faţă de Judith. Ea decorase vechea casă Marriott, reconstruise o parte din ea şi amenajase grădina. Era ciudat să te gândeşti că, într-o vreme, el n-o considerase destul de bună drept nevastă pentru un Marriott. Zâmbi şi dădu din cap uşor. Câteodată oamenii au idei bizare despre propria lor valoare.
Închise poarta încet şi se îndreptă spre centrul oraşului. I se

aşternuse o linişte în suflet, un sentiment de bunăstare, de justeţe a lucrurilor, aşa cum erau ele atunci. Căsătoria lui cu Judith îndepărtase îndoiala pe care o avea faţă de ea de mult timp, iar succesul deplin al căsătoriei îi dădu în seara aceea un sentiment extraordinar de plenitudine fizică şi psihică.

Încă sub impresia acestui gând, zăbovi la centrala atomică şi privi atent prin ferestrele înalte de plexiglas. Centrala se afla într-o adâncitură sub nivelul străzii, şi acum o privea de sus. Era un monstru cubic din oţel şi plumb şi, cu excepţia dimensiunii lui, total lipsit de farmec. De departe, cele mai interesante elemente auxiliare ale centralei electrice erau turbinele, care iradiau, din cubul central al maşinii, în patru linii de demarcaţie separate, fiecare urmată de o serie mică de dinamuri. În acea lume a monştrilor gigantici, oamenii păreau nişte păpuşi.

Marriott îşi continuă plimbarea. Când ajunse la magazinul de galanterie bărbătească Clayton, acum o clădire de două etaje din sticlă profilată şi cu iluminare fină, se opri brusc.

E ciudat – gândi el. *O clipă am avut impresia că am lucrat acolo mai de mult.*

Noaptea şi plimbarea erau asemănătoare. Amintirea lucrurilor pe jumătate uitate şi închipuirile care pentru scurt timp păreau nişte amintiri, se suprapuneau, până ce el le respingea cu uimire, ca neavând absolut nicio legătură cu viaţa lui. Se căsătorise cu Judith în 1969, după întoarcerea lui din Vietnam, şi duseseră o viaţă conjugală ideală. În 1974 tatăl ei murise şi imediat ideile lui Judith despre librărie fuseseră puse în practică. Era acum un magazin mare, cu şase angajaţi, şi un venit de 90000 de dolari pe an. Înainte, magazinul avusese norocul să obţină un venit de 20000 de dolari. Judith fusese un om de afaceri admirabil, o soţie şi o femeie minunate.

Se afla acum în curte. Zăbovi să închidă poarta după el cu degetele tremurânde şi urcă în grabă scările până la uşă. Încă tremurând, introduse cheia în broască. Îl mistuia graba, convingerea că trebuia să intre cât mai grabnic cu putinţă. Pe măsură ce uşa se închidea uşor în urma lui, văzu că ceasul din hol arăta că trecuse de miezul nopţii. Hoinărise mai mult decât avusese de gând.

Luminile din camera de zi erau încă aprinse dar Judith se dusese la culcare. Marriott aruncă o privire prin cameră, zăpăcit de familiaritatea ei. Ce se aştepta să găsească, în clipa când îl

cuprinsese înfrigurarea aceea? Acum, când ajunsese la destinaţie, faptul era şi mai puţin limpede. Fără tragere de inimă, stinse luminile şi se duse sus. Când trecu pe lângă camera lui Judith, care se afla în capul scării principale, ea îi strigă:

— Poţi să intri şi să-mi dai un sărut de noapte bună, dragă. Sunt încă trează.

Marriott ezită. „Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă ca într-un fel de coşmar. „Ce-ar trebui să fac?”

Gândul acela l-a frapat. Era o idee nouă, ca şi cum ar fi urmărit un scop în seara aceea. Că era ceva… ceva în subconştient, de care îşi dădea seama. Dar nu putea descâlci despre ce anume era vorba.

Deschise uşa cu prudenţa omului care intră în dormitorul unei femei pentru prima oară. Judith avea obiceiul să doarmă fără cămaşă de noapte şi nu voi să o ia prin surprindere.

O privire spre pat îi calmă neliniştea înainte ca aceasta să-i inunde conştientul. Judith purta un neglijeu albastru. Marriott răsuflă uşurat, dar primele ei cuvinte îl alarmară.

— Întinde-te lângă mine o clipă – spuse ea.

Marriott îşi scoase pantofii ca un automat şi se întinse pe partea cealaltă a patului. Prin minte i se perindau frânturi de gânduri din care se închegă întrebarea: *De ce mă aflu aici, în această lume viitoare?* Întrebarea era atât de tăioasă încât se înfipse în coridorul ascuns al memoriei. Ceva îl făcea nefericit. O cercetă pe Judith cu coada ochiului.

Faţa îşi trăda vârsta, dar corpul şi silueta rămăseseră tinere. Pielea ei era netedă şi bronzată, atât cât putea să se vadă; era corpul unei fete tinere care se contura sub aşternutul ce-o acoperea. Distrat, Marriott căută cicatricea de deasupra inimii, dar cămaşa, deşi îţi îngăduia să ghiceşti formele de sub ea, nu era dintr-un material netransparent şi ascundea acea parte a inimii.

Marriott era dezamăgit. Dorise să vadă cicatricea, dorise din răsputeri să o vadă. Cu degetele tremurând, se întinse, făcu să alunece breteaua de pe umărul stâng şi trase cămaşa de noapte de pe porţiunea cu cicatricea.

Nu era nicio cicatrice.

Mintea îi fremăta de îndoieli. Intenţionat se aplecă peste ea, şi probabil că Judith aştepta un sărut, pentru că se ridică

aşteptând. Dar el se trase înapoi, sări din pat şi se îndreptă spre uşă.

— Sunt îngrozitor de obosit – spuse. Cred că am să mă duc la culcare.

În timp ce se îndrepta spre uşă să iasă din dormitorul ei, se împiedică de covor. Căzu cu un bubuit.

Paul Marriott, în vârstă de treizeci şi unu de ani, tresări şi deschise ochii. Zăcea cu faţa aplecată pe pragul dormitorului din capul scărilor. Era un frig aspru ce-l pătrunse prin halat şi pijama. Îşi simţea corpul înţepenit.

Şi cum stătea aşa acolo, văzu că era în plină zi. *Oare am stat aici toată noaptea?*

Pe când se ridică în picioare şi privi la dormitorul mohorât şi nemobilat, îşi aminti de vis. Coborî încet scările, înciudat de unele amănunte. *De ce oi fi vrut să văd dacă are o cicatrice deasupra inimii?* Acum se afla jos şi remarcă intrigat că uşa de la camera de zi era deschisă.

Savură cu uşurare pustietatea desăvârşită a camerei, până ce aerul rece ca gheaţa îl conduse spre bucătărie, unde aprinse în grabă focul de la aragaz şi se încălzi în sfârşit. O privire aruncată pe fereastră îi aduse o nouă surpriză. Ninsese în timpul nopţii.

La braseria Mătuşii Mary, medită asupra problemei lui. În visul cu cei doi bătrâni, fusese conştient de existenţa unui scop. Probabil că scopul se împlinise căci cuplul şi mobilele din vremea lor dispăruseră.

După ce mâncă, se plimbă pe străzile cu zloată încercând să-şi aducă aminte ce învăţase la cursul de psihologie individuală de la universitate, ceva ce i-ar putea fi de folos acum. Era o amintire confuză. Câteva cuvinte îi jucau prin minte: nevroză, schizofrenie, demenţă precoce – greu de imaginat că i s-ar potrivi ceva de acest fel. Fusese prost, dar în niciun caz nebun, zâmbi el dezaprobator. Fusese prost atunci când descoperise că se construiau fabrici pe terenul de lângă casa lui. El îl concesionase pe o sumă mică, pentru amenajarea unui spaţiu verde. Această sumă se dovedise a fi sub nivelul pieţii. O prostie? Nu chiar. Mai degrabă o lipsă de experienţă.

Marriott ajunse în locul unde văzuse centrala din vis. Totul îi era atât de viu în minte încât se opri şi se zgâi la o duzină sau cam aşa ceva de case amărâte ajunse în paragină, care acum ocupau zona – fiecare casă cu jumătatea sa de acru de teren.

Era uşor să-ţi imaginezi aceste semi-gherete dărâmate şi în locul lor ridicându-se complexul atomic transparent de o strălucire orbitoare. Rememora scena aşa cum o observase: turbinele şi dinamurile, ieşind ca spiţele unei roţi bătute în nestemate din cubul gigantic de plumb şi oţel care era partea vizibilă a reactorului. Structura care se vedea părea deci un pic cam neobişnuită; nutrea impresia confuză că toată materia atomică era ţinută departe de aşezările mari şi mici. În vis, problemele de aşezare fuseseră fie rezolvate, fie neglijate.

O privire aruncată la ceas îl smulse din reverie. Nouă fără trei minute. Ar face bine să se grăbească dacă intenţiona să măture magazinul înainte de sosirea tânărului Pete.

Făcuse câţiva paşi buni pe stradă când se gândi: *Dacă avea de gând să…* ce? Ca un om bolnav, încetini pasul târându-şi picioarele, năucit. Amintirea aceea îngrozitoare i se derula în minte: Paul Marriott care mătura magazinul Clayton de patru ani. *Dar de ce? De ce? Ce se întâmplase?*

Marriott se poticni şi se sprijini de stâlpul felinarului. Memoria, atât cât era, era necruţătoare. La sfârşitul lui 1969, Paul Marriott, ultimul vlăstar al importantei şi prosperei familii Marriott de altădată, îşi pierduse brusc elanul şi încrederea în viaţă; începuse degringolada spirituală şi căzuse în abisul în care încă se mai afla, ca într-o ceaţă. În nebunia dăruirii de sine se lăsase escrocat de terenul valoros al familiei, îşi întinase numele şi persoana devenind măturător şi vânzător în magazinul de galanterie bărbătească al lui Clayton.

Dar ce se întâmplase cu Judith? Marriott dădu din cap cu o senzaţie paralizantă de iminentă revelaţie. Îşi aminti că el şi Judith se logodiseră. Apoi…

Creierul înregistra inegal, ca şi când gândul aflat la hotarul dintre conştient şi inconştient ar fi făcut un efort prea mare pentru asta. Îşi aminti de întrebarea pe care i-o pusese în ajun tatăl lui Judith… „Ce te-a apucat să te gândeşti la el, Paul?"

Hipnotizatorul! Marriott recunoscuse fără urmă de îndoială. Omul acela îl supusese unei şedinţe şi îi stimulase subconştientul… *Trebuie să-l văd…*

Căutarea era ca un vis, mintea îi zbura totdeauna mai repede decât picioarele şi-l smulgea violent din conversaţiile terminate pe jumătate. Avea amintiri în legătură cu agenţi ai biroului de transporturi, şoferi de autobuz, impresari şi slujbaşi de hotel

care se uitau ţintă la el cu ochi revoltaţi şi chipuri întunecate. Omul nu avea timp de politeţuri, dar memoria nebuniei lui era compătimitor de confuză, aşa că nu mai conta. La ora două după-amiază, când cerul mohorât era mai luminos decât fusese mai devreme, intră într-un hotel, puse întrebarea şi găsi omul.

În culise, Blandar magnificul nu era chiar aşa cum şi-l amintea Marriott. Arăta mai mic în costumul lui albastru clasic, modest. În alte împrejurări, Marriott ar fi putut să-l ia drept comis-voiajor.

— Nu vrei să-mi oferi ceva de băut? spuse Blandar.

Ideea asta nici nu-i trecuse prin cap lui Marriott, dar o luă acum drept a lui. Cum intră în bar, se pomeni explicând greutăţile cu care se luptase. Călătorise uşor, o sută de mile de când plecase din Hampden.

Văzu că Blandar nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru că fusese evaziv. Aşteptă cu nerăbdare să li se pregătească băuturile. Blandar goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Altul – îi spuse barmanului. Sorbi încă unul mai încet, iar Marriott, care începea să ghicească greutăţile lui Blandar, lăsase cu discreţie restul de la bancnota de zece dolari pe tejghea.

— Acum parcă îmi aduc aminte de tine – spuse Blandar când Marriott îi explică problema lui. Te-ai cam codit să vii, dar tinerii nu te-au slăbit deloc. Am surprins o reţinere – ţinea capul sus şi ezita – din dorinţa inconştientă să te umilesc. Eram un psiholog practicant până ce am descoperit că aş putea face mai mulţi bani ca hipnotizator ambulant aşa că i-am lăsat baltă cu nevrozele lor – adăugă el.

Marriott încuviinţă, dând din cap.

— În aparenţă, toţi se poartă drăguţ cu mine. Presupun că oamenilor le place întotdeauna să vadă cum e pus la punct cineva pe care ei îl invidiază. Dar ceea ce nu înţeleg este de ce am consimţit la degradare?

— Vinovăţie.

Marriott simţea cum face feţe-feţe.

— Ce vrei să spui?

Părea că se afla într-un hău, privind fix în lumină, spre celălalt bărbat. Ochii hipnotizatorului erau vigilenţi.

— Această fată, Judith – spuse el – când ai văzut-o ultima dată?

— De ce? – nu-mi aduc aminte.

Se legăna. *Ciudat, mă simt ca şi cum aş fi gata să leşin.*

— Tipul halucinaţiei tale – spuse Blandar – deschide noi orizonturi hipnotismului. Personal, trebuie încă să găsesc cheia mai multor posibilităţi. Majoritatea oamenilor îşi găsesc scăparea în amnezie, sau în trecut, atunci când se confruntă cu o situaţie pe care nu pot s-o înfrunte. Prima ta manifestare a fost amnezia, dar când ai început să ieşi din ea, te-ai confruntat cu altă problemă. În mintea ta, trecutul a fost important. Nu am putut să-ţi rezolv sentimentul de vinovăţie. Aşa că ai căutat răspunsul în viitor – Blandar se încruntă. – Spune-mi încă o dată partea aceea. Sună ireal pentru mine. Dar tot nu pot descoperi punctul nevralgic.

Era ca şi cum ar fi tras de o draperie într-o cameră secretă, ca şi cum devenea îngrozitor de suspicios în sinea lui, iar acest sentiment se infiltra până în străfunduri. Blandar sorbi două înghiţituri în timp ce asculta şi apoi încă una, în timp ce reflecta asupra celor spuse.

— Am un obicei – vorbi în sfârşit – să spun subiectului aflat în transă că, data viitoare când îmi va permite să-l hipnotizez, se va cufunda în somn când voi pocni din degete şi voi spune – Dormi! Nu-mi aduc aminte să-ţi fi făcut şi ţie la fel, dar ar trebui. Pot să te hipnotizez?

— Ce ai de gând să faci? Era o senzaţie de groază în vocea lui Marriott.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat.

— Poţi să faci asta prin hipnoză?

— Fiecare detaliu va ieşi la iveală.

Marriott se lupta cu dorinţa de a fugi.

— Aici? spuse el cu sfială. Şedeau pe taburetele de la bar.

— Hai să mergem până la separeul din capăt – spuse Blandar. O clipă mai târziu Marriott spuse cu greu, ameţit de somn:

— Da, poţi să mă hipnotizezi.

— Dormi! spuse Blandar şi pocni din degete.

Ochii lui Marriott se închiseră bine de tot şi aşteptă. În sfârşit, încurcat, deschise ochii.

— Nu pare să fi mers – începu el. S-a oprit uimit. Nici urmă de Blandar. În faţa lui, pe masă, era un bilet. L-a luat şi a citit:

> Dragă Marriott,
>
> Respectul tău deosebit pentru Judith, din halucinaţia aceea „din viitor”, m-a făcut să cred că ceva nu e în

regulă. Se potriveşte cu faptul că ai recunoscut (tot în acel vis) că ai considerat-o cândva nedemnă de a fi o Marriott. Dintr-un anume motiv, erai nerăbdător să te împaci cu ea; datorită acelui considerent chiar prea nerăbdător, socot că gândul tău trebuie să fi fost totdeauna secret. Dar admiraţia ta vădită pentru ea m-a făcut să bănuiesc adevărul. De asemenea, interesant a fost şi modul în care ai îndrăznit să cauţi cicatricea, ceea ce te-a împins cu douăzeci de ani înainte, şi nici atunci nu ai recunoscut existenţa acesteia.

Nu pretind să explic viziunea ta despre o lume atomică. Sună foarte real pentru mine şi îţi propun să-ţi aduci aminte de cât de mai multe detalii posibile.

Şi acum ceva despre final. Îţi va reveni memoria când vei deschide poarta în seara asta. În clipa în care vei vedea ceea ce am vrut eu să vezi, du-te… şi aici mă opresc. Raţiunea mea spune că te duci la şerif (presupun că a fost prieten cu tatăl tău). Din nefericire, nu există alt factor. Celălalt bărbat. Niciodată nu a fost găsit sau văzut. Dar când ai fost sub hipnoză, el mi-a vorbit mie din subconştientul tău. Vocea ta s-a schimbat, a devenit cântec şi acest străin a spus: „Blandar, lasă totul să se întâmple de la sine. În momentul în care îşi va da seama, promit să mă dezvălui lui Paul Marriott… ca să ne eliberăm amândoi”.

Ce zici de o sugestie ca asta de la un subiect sub hipnoză? Am făcut câteva eforturi să obţin o explicaţie. Dar nu am obţinut nimic mai mult.

Ei bine, domnule Marriott, am făcut tot ce am putut pentru tine. Ca să mă protejez, ţi-am ordonat să distrugi acest bilet, la zece minute după ce l-ai citit.

Noroc!

B.

Marriott s-a oprit în faţa porţii. Era aproape întuneric şi umbrele frunzişului se întindeau lungi şi negre peste strada umedă. Casa se întrezărea ciudat în amurg. În zilele ei bune fusese frumoasă şi (Marriott îşi spunea în sinea lui) va avea grijă să fie din nou la fel, dar mai întâi ar trebui să treacă prin purgatoriul unei pensiuni. Pentru asta îi trebuiau bani. Ceea ce

voia să cumpere era o proprietate unde, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să fie construită o centrală atomică. Şi trebuia să încerce să-şi amintească numai despre acele afaceri care prosperau în viziunea lui despre viitor.

De asemenea, i se părea că un bun avocat l-ar putea ajuta să obţină contravaloarea corespunzătoare pentru terenul pe care îl vânduse cu credinţa că doar îl concesiona. Cu siguranţă că un om bolnav trebuie să aibă anumite drepturi.

Planurile îi clocoteau în minte, în ciuda spuselor lui Blandar. *Ce se poate întâmpla când voi deschide poarta?* Aşa gândea.

Totuşi, cu degetele pe poartă, încă mai ezită. Amurgul se adâncea treptat. Prinse curaj şi împinse. Poarta se deschise cu un scârţâit. Marriott păşi, în aşteptare. *Orice ar fi,* – îşi spuse – *o să fie doar în mintea mea.*

Mai făcu vreo doisprezece paşi spre treptele verandei, şi atunci zăbovi dezamăgit. Oare nu-i de vină sugestia *post-hipnoză* pe care mi-a dat-o?

Se întoarse pe jumătate; şi un picior se ridică uşor în aer. Şi înţepeni în poziţia aceea. Un corp gol de femeie zăcea sub tufe, lângă poartă. Judith.

În semiîntuneric, silueta ei se profila ciudat, fiecare parte din corpul ei apărea clar. Faţa îi scânteia de o lumină lăuntrică. Un obiect metalic, ieşind din inimă, sclipea vizibil.

Bărbatul care zăcuse lângă ea se ridică brusc, cu o mişcare agilă, ca şi când ar fi fost mai uşor decât greutatea corpului său. Mult mai uşor sau *mult* mai puternic. Sări către Marriott, părând să se ridice brusc în picioare, ca o pisică. Se legănă până se opri cu graţie pe vârfuri. Apoi, Marriott întrezări ochii de un albastru luminos, strălucitor şi chipul lui, lung şi îngust, asemenea corpului său. Toate astea dădeau impresia cuiva plin de însufleţire.

Felinarul din apropiere al străzii îşi revărsa lumina asupra străinului. Şi asta îi dădu posibilitatea lui Marriott să ştie că ceea ce se petrecea alături era… ireal.

Cuvintele veneau dinspre bărbat, dar gura lui nu se deschidea, iar buzele nu i se mişcau.

— Prin sinucidere, ea a creat un câmp de energie care m-a afectat şi pe mine. Şi aşa am fost toţi trei – tu, ea şi eu – prinşi într-un timp suspendat.

Marriott nu zise nimic, nu putea. Întregul dialog părea fără

sens. Mai rău, brusc îşi dădu seama că nu auzise niciun sunet. Noaptea era liniştită. Numai câteva slabe ecouri veneau către el şi toate de la distanţă; o maşină îndepărtată, ciripitul unei păsări de noapte; o adiere stârnită prin copaci în capătul îndepărtat al curţii.

— De obicei – spuneau gândurile bărbatului în mintea lui – datorită marii capacităţi de control mental, o femeie mă accepta pe loc. E cu atât mai adevărat cu cât aceste tipuri umane străvechi nu sunt conştiente de procesele nervoase implicate. Judith începuse să mă accepte dar la momentul critic a avut o reacţie adversă profundă. Deodată, în mintea ei acest moment a căpătat imaginea unui viol. Mi-a smuls acul temporal şi s-a înjunghiat cu el. Fireşte că se gândea la tine când a murit, şi astfel eu sunt prins în capcană de două ori. Am încercat să o salvez proiectând-o înainte în timp, i-am recreat literalmente trupul într-o lume paralelă.

Gândul din mintea lui Marriott era că *el* ştia de ce se sinucisese Judith. Atitudinea *lui.* Descoperise în el sentimentul unui Marriott mai bun. În consecinţă, îşi fixă un etalon special pentru ea, şi în momentul violului îşi dădu seama că valoarea ei decăzuse sub nivelul lui Marriott şi-şi dădu lovitura mortală într-o tresărire de disperare.

Intuiţia lui se împlinise şi dispăru. Ulterior şi-a dat seama că n-a fost la înălţimea comunicării ce i se aruncase în faţă. Dar înţelesese un lucru: *Acesta era bărbatul vinovat de moartea lui Judith!*

În timp ce îşi dădu seama de asta, sări şi înşfăcă.

Prinse un vârtej!

Degetele se agăţară de trupul gol pe care îl simţea tare, ca şi cum muşchii de sub piele ar fi fost din metal. Cum încerca să-l ţină, mâinile lui, care erau tari ca piatra, îl loviră la încheietură de parcă i-ar fi rupt oasele. Marriott scoase un urlet de durere dar impulsul îngrozitor de a lovi, distruge şi schilodi, rămase ca un nod în el.

Violenţă dezlănţuită! Se năpusti înainte şi lovi cu toată forţa la faţă; îşi simţi pumnul gol pocnind în ea. Străinul ţipă şi se retrase, făcând un salt înapoi.

— Prostule! Gândul izbi puternic creierul lui Marriott. Am încercat să rămân aici destul de mult pentru a te elibera de acea lume complementară. Acum e prea târziu.

Bărbatul se retrase în întunericul de lângă casă. Se opri. Era puţin vizibil dar exista un reflex ce juca în faţa ochilor lui Marriott. A strâns tare din ochi, iar când i-a deschis, celălalt bărbat dispăruse.

Marriott se îndrepta clătinându-se spre locul gol, refuzând să creadă că nu era nimic acolo. Se agăţă de întuneric ca şi când acesta ar fi avut consistenţă, îşi pierdu echilibrul şi ajunse târându-se în genunchi şi cu mâinile adânc înfipte în iarbă.

Încet, fără tragere de inimă, acceptând plecarea şi începutul unei vagi conştiinţe încărcate de multe sensuri, care se treziseră în el, se ridică în picioare şi se îndreptă nehotărât spre uşa din faţă.

Cum o deschise şi păşi înăuntru, vocea lui Judith se auzi din camera de zi.

— Tu eşti, dragă?

Marriott simţi cum se relaxează... *Desigur,* gândi el, *aici mă aflu* şi aici voi fi de acum înainte, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Da, draga mea, strigă. Eu sunt.

Păşi înăuntru, închizând uşa după el.

Sergiu Someşan
Fata de pe malul mării

Am auzit un zgomot uşor la uşă şi m-am ridicat în capul oaselor în pat. Nu prea dormisem bine, un local aflat în apropiere avusese clienţi până târziu în noapte şi se simţise obligat să-i întreţină cu melodii de petrecere cântate tare şi cu voie bună. Am privit la ceas: era numai opt şi nu prea ştiam cine ar putea să mă deranjeze atât de dimineaţă. M-am tolănit înapoi cu speranţa că fusese numai o părere, când am auzit din nou ciocănitul. Era abia perceptibil, ca o şoaptă, şi, dintr-odată, mi-am dat seama cine ar putea fi. Îmi venea să-mi trag pătura peste cap, dar ştiu că ar fi bătut în continuare din ce în ce mai tare până aş fi deschis. Ciocănitul din uşă era efectul combinat al unei seri ploioase stropite cu multă votcă, în amestec cu foarte mult ghinion. Acum trei sau poate patru seri, după ce tipa cu care bântuisem toate plajele din jur îmi dăduse spre seară papucii, văzând că începe să plouă, m-am refugiat în barul hotelului, înecându-mi deziluzia cu câteva pahare de votcă bună. Târziu, spre sfârşitul serii, am văzut-o coborând pe ea, Ella. Era colega de cameră a mimozei pudice de dimineaţă, a cerut voie să ia loc la masa mea, iar eu, în halul de deprimare şi însingurare în care eram, aş fi dat voie şi unui hipopotam femelă să ia loc lângă mine, cu condiţia să aibă un umăr pe care să plec capul meu de bărbat înşelat în aşteptări şi să plâng. Ei bine, Ella se pricepea de minune la consolări. Mi-a explicat pe îndelete că prietena ei aşa îşi făcea în mod constant numărul de când veniseră la mare. Agăţa băieţi, îi purta toată ziua cu vorba, apoi seara le dădea papucii, spre exasperarea lor. Şi a mea, am încercat eu să adaug, dar nu numai mintea, ci şi limba parcă îmi lucrau la ralanti şi eu nu găseam acceleratorul să urnesc niţel lucrurile. Până la urmă, deşi nu părea deloc genul, le-a urnit Ella. M-a ajutat să ajung la lift, apoi în cameră, pe urmă, normal, în pat. Cum a ajuns lângă mine rămâne un mister la fel de mare ca cel al Bermudelor. Am chemat-o eu? S-a oferit ea voluntară? Oricum, dimineaţă m-am trezit cu ea alături în pat. Fără alcoolul care să-mi alerge vesel prin minte şi care să pună o perdeluţă roz între mine şi realitate, Ella părea de-a dreptul hidoasă. Păcat de nume. De fapt, îmi spuneam eu privind-o dintr-o parte cum sforăie, nu era numai urâtă. Era…, cum să spun eu? Parcă aşa,

cenuşie, ştearsă şi lipsită de atracţie, ca o meduză care a stat toată noaptea abandonată pe plajă. De exemplu, numai părul: dacă ar fi fost cu o nuanţă mai blond, ar fi avut culoarea aceea minunată cu care orice bărbat ar fi fericit să-şi bucure ochii la trezire pe perna alăturată. Aşa, parcă aveam alături un fuior de cânepă, şi nici ăla nu prea bine prelucrat.

— Vai, a spus ea, când s-a trezit într-un târziu. Ce-o să crezi acum despre mine? m-a întrebat clipind pudic din ochii urduroşi.

Am gemut fără să-i răspund nimic şi, plăcându-mi cât de tragic suna geamătul meu, am continuat să gem. Am arătat spre cap şi i-am făcut vânt pe uşă.

E adevărat că am lăsat biata fată fără răspuns, dar nu îmi era de ce cred eu despre ea, ci de ce ar spune prietenii mei, care mă ştiu totuşi un om normal, dacă m-ar vedea în pat cu o asemenea probă de urâţenie pură. Ei bine, de atunci, la fel ca şi acum, aproape în fiecare dimineaţă, îmi ciocănea uşor în uşă să îmi propună tot felul de tâmpenii. Să fac pe adormitul nu ţinea, pentru că alaltăieri, când, exasperat, am băgat capul sub pernă, a adus lăcătuşul hotelului, perorând pe hol surescitată că precis prietenului ei îi este rău sau i s-a întâmplat ceva groaznic. Am deschis chiar la timp, înainte ca omul să spargă broasca, şi, după cum privea când la mine, când la ea, legănând uşor ciocanul, am fost sigur că vrea să ni-l trântească în cap. Nu eram sigur doar pe cine anume vrea să lovească primul…

M-am dat jos gemând şi m-am împleticit până la uşă, deschizând-o.

— Paul, oh Paul, izbucni ea zbuciumată ca de obicei. Dacă ai şti cât de îngrijorată am fost… Am crezut că ţi s-a făcut rău…

Îngrijorarea ei a părut să se topească dintr-odată când a dat cu ochii de pat. Sporovăind întruna, a ajuns lângă el, s-a aşezat şi a început să potrivească pernele.

Întotdeauna am fost un om moale. Am lăsat lucrurile să curgă de la sine chiar dacă ele nu curgeau în direcţia în care aş fi vrut eu. De pildă, acum. De ce nu aveam putere să prind arătarea asta de după cap, să o duc în faţa oglinzii şi să-i explic:

— Fată dragă, Muma Pădurii, zgripţuroaică ce eşti! Trezeşte-te! Uită-te puţin în oglindă şi pe urmă ia-o la goană… şi să te opreşti când o să te strig eu.

Din nefericire pentru mine, nu am găsit putere să fac aşa ceva. În loc de asta, am început să bâigui o scuză, ceva legat de

starea mea proastă, de durerea de cap care de câteva zile nu mă mai părăsea, deşi mă simţeam mai degrabă asemenea lui Gulliver în timp ce era agresat de tânăra femelă yahoo.

— Lasă că te pun eu pe picioare! a decretat ea voioasă şi a început să scotocească prin sacoşa imensă pe care o căra peste tot după ea.

A început să înşire pe pat vitamine, energizante şi, la sfârşit, un pachet de prezervative Kama Sutra, cu poziţii explicite din Tantra Yoga desenate pe ambalaj, doar-doar mi-o trece vreun gând prin cap. Mi-au trecut chiar două gânduri în timp ce mă îndopam cu pastile: trebuia să fac ceva, orice, ca să scap de ea sau, dacă nu, să dau bir cu fugiţii şi să renunţ la frumuseţea de concediu. Mă uitam la ea cum mă urmăreşte din priviri în timp ce îi înghiţeam cu noduri medicaţia. Avea o faţă mică şi îmbătrânită, ochi scânteietori cum numai într-un film despre monştrii din insula doctorului Moreau îmi mai aminteam să fi văzut şi o poftă teribilă să mă sâcâie pe mine.

Am ieşit cu ea hotărât să mă fac praf suficient de mult încât să capăt curaj să-i spun că nu îmi place şi că niciodată, orice ar face cu mine, nu o să-i mai dau niciun prilej să ajungă în patul meu. Poate doar dacă aş umbla tot timpul beat, dar nu eram atât de prost să-i dau ideea asta, pentru că, la câtă minte avea, ar fi fost în stare să o pună şi în practică.

Nu îmi aduc bine aminte decât de primele două baruri şi primele şase pahare. Pe urmă, ca prin vis, îmi amintesc că ne-am întâlnit cu colega ei de cameră, care ne-a felicitat – pomenise oare cineva de o logodnă? eu nu, în mod sigur –, apoi cu vechiul meu grup de prieteni, cel cu care venisem la mare. Unul m-a tras deoparte şi mi-a spus foarte serios că ştie adresa unui ucigaş plătit ieftin, era sigur că dacă îi arăt poza tipei îmi face o reducere de 50%, altul m-a rugat să îi fac rost de o poză de-a Ellei, luată dimineaţa înainte de a se machia, fiindcă are un câine blând acasă şi vrea să îl înveţe să latre. Genul de glume proaste pe care le făcusem şi eu de nenumărate ori. Am înghiţit totul în tăcere şi am băut mai departe. Până când aproape nu mi-a mai păsat cum arată Ella şi nici în ce parte se învârteşte pământul. Pentru că se învârtea tare, asta era sigur. Şi totuşi, prin aburi de băutură amestecaţi, îmi aminteam în timp ce ne întorceam spre hotel că trebuia să găsesc un motiv să mă despart de ea. Un motiv care să nu o supere, dar nici să poată fi

întors mai târziu împotriva mea. Mă clătinam într-o parte şi-n alta în timp ce ea mă susţinea mândră, ca şi cum le-ar fi spus sfidător celor care ne priveau amuzaţi: şi ce dacă este beat? E omul meu! Omul ei pe naiba! Intrarea hotelului se apropia cu paşi repezi, ba nu! noi ne apropiam de hotel cu paşi – mă rog, nu aşa de repezi –, dar ne apropiam totuşi şi mie nu îmi trecea nimic prin cap. Am intrat şi parcă am văzut cum recepţionerul de noapte a clătinat mustrător din cap, dar Ella a ridicat nepăsătoare din umeri şi m-a condus spre lift.

Fă, Doamne, să se rupă cablul! Să se rupă cablul, mă rugam eu în şoaptă şi nu ştiam ce să promit ca să îmi fie ascultată rugăciunea.

Ce uşor era de regi, pe vremuri. Construiau o mănăstire, o catedrală, două, şi le erau ascultate toate rugile… Eu ce să promit? mă întrebam întruna, în timp ce repetam ca o litanie: Să se rupă cablul, fă să se rupă cablul…

— Nu se rupe, nu îţi fie frică, mă încuraja Ella. Ai băut un pic prea mult şi de-asta ţi se pare că se clatină.

A avut dreptate: nu s-a rupt. Am ajuns în camera mea şi, cum în mintea ei făcuse probabil oarece asociere între starea mea de beţie şi prima noastră noapte de amor, cred că se şi vedea deja în pat cu mine.

M-am aşezat la masă şi i-am făcut semn să stea jos. Am început să vorbesc cât de rar am putut ca să înţeleagă:

— Ella…

— Da, dragule, spune…

— Ella, stai jos şi ascultă-mă! Nu scoate niciun cuvânt până nu termin de vorbit!

A strâns gura pungă şi m-a privit încruntată.

— Ella… eu nu te iubesc. Şi nu am să te pot iubi niciodată. Nu plânge şi ascultă-mă! De când eram copil mic am visat să iubesc o femeie aşa… şi am arătat cu mâna undeva unde bănuiam că ar fi cerul. Niciodată nu am să pot iubi o piticanie ca tine… aşa să ştii. Eram beat în prima seară, am crezut că eşti mai înaltă… zău…

Sau poate că am spus mai mare? Oricum nu conta prea mult şi nici nu avea ce să facă, ştiam asta sigur pentru că în liceu am avut un coleg care a încercat în zadar să mai câştige patru centimetri în înălţime ca să ajungă la fel de înalt ca prietena lui. Nu a reuşit cu toate exerciţiile de gimnastică pe care le făcea

zilnic, şi până la urmă s-au despărţit.

Nu mă mai asculta. Faţa şi aşa destul de mică i se încreţise ca şi cum ar fi fost o mască din hârtie creponată şi acum cineva mototolea hârtia pe dinăuntru.

S-a ridicat brusc în picioare, făcând să cadă scaunul ca într-un scenariu prost al unui film de serie B. Nu conta de acum. I-am spus că mă despart de ea, fără să îi spun şi cât este de urâtă.

— O să mă ai pe conştiinţă! m-a ameninţat ea din uşă, privindu-mă cu ochii ca două puncte fosforescente. Mâine, dacă vrei să mă găseşti, să mă cauţi pe malul mării… şi a trântit uşa făcând să sară tencuiala din jurul ei…

— Să te caute hingherii, am mormăit eu, cufundându-mă pentru prima dată de o săptămână încoace într-un somn adânc şi fără vise.

Subconştientul meu bifase victoria şi îmi comunicase că pot să dorm liniştit pentru că dimineaţă nu avea să mă mai trezească nimeni.

Ciocănitul puternic care m-a făcut a doua zi de dimineaţă să sar din pat precis nu era al Ellei. Era prea puternic şi ritmul părea aproape isteric. Cu ochii cârpiţi de somn m-am dus să deschid şi am văzut faţa înspăimântată a lăcătuşului hotelului. A înghiţit de două ori în sec, apoi a reuşit să îmi spună:

— Domnul director a trimis după dumneavoastră. A spus că vă roagă să veniţi urgent pe plaja hotelului.

M-am îmbrăcat mai repede ca niciodată în viaţă şi am coborât cele trei etaje în fugă, fără să mai aştept liftul, în timp ce o idee groaznică îşi făcea loc în mintea mea: Ella s-a ţinut de cuvânt şi s-a aruncat în mare.

Când am ajuns pe plajă am văzut că, în ciuda orei matinale, era plin de lume. Toţi priveau la o gigantică siluetă culcată pe plajă. Părea o fată uriaşă, imensă chiar, îmbrăcată într-un sumar costum de baie albastru şi care dormea nepăsătoare, cu spatele la toată aglomeraţia de pe plajă. În prima clipă m-am gândit la o reclamă la costume de baie sau la orice altceva. Cu numai câteva zile înainte, cei de la Coca Cola instalaseră pe plajă o uriaşă sticlă gonflabilă, pe care toată lumea se simţise obligată să o viziteze. Dar ce legătură putea avea cu mine? De ce mă căuta directorul? De parcă mi-ar fi citit gândurile, acesta se apropie de mine cu paşi mici şi afectaţi. Era singurul în costum

şi cravată de pe toată plaja, dar nu părea să îi pese prea mult de asta. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la urechea mea:

— Nu ştiu dacă aţi observat, dar seamănă perfect cu prietena dumneavoastră! Până acum câteva minute era întoarsă cu faţa spre plajă şi am putut observa acest aspect foarte clar.

— Este cam devreme pentru o insolaţie, nu credeţi? m-am interesat eu politicos, şi el a vrut să îmi răspundă ceva pe acelaşi ton, dar chiar atunci pe plajă s-a produs rumoare şi lumea a început să se dea la o parte.

Din cauza fluxului, fiinţa de pe plajă ajunsese să aibă faţa pe jumătate cufundată în apă şi, cum se pare că o deranja, s-a întors cu faţa spre ţărm. Era imensă! A căscat lung o dată, apoi s-a ridicat într-un cot, privind la cei adunaţi pe plajă.

Rotind privirea, a dat cu ochii de mine şi s-a ridicat în picioare. Câinii care erau amestecaţi printre oameni s-au pornit să urle, şi oamenii înşişi au început să se calce în picioare în dorinţa de a părăsi mai repede plaja.

O voce sunând ca toate trâmbiţele Ierihonului a făcut ocolul plajei:

— Paul! a spus ea, dar s-a auzit ca şi cum ar fi spus „Phaaauuuul”.

Geamurile din spatele meu au zăngănit prelung, iar în port, nu ştiu de ce, s-au pornit să sune sirenele vapoarelor. Oricum, nu îi acopereau vocea.

Am închis ochii şi am întins mâna în jur încercând să găsesc perna. Era un coşmar, trebuia să mă trezesc repede şi mai ales să am grijă de acum încolo să nu mai amestec în halul ăsta băuturile seara.

— Phaaaauuuul! s-a auzit iar, şi când am deschis ochii am văzut că ea făcuse un pas spre mine printre oamenii îngroziţi care părăseau în fugă plaja.

— Phaaaauuuul! Acum sunt destul de mare ca să mă iubeşti?

Mă privea cu ochii ei strălucitori şi a întins nerăbdătoare spre mine mâna cât cupa unui excavator de mare tonaj.

— Phaaaauuuul! şi nimic nu suna mai înfiorător decât nota de duioşie pe care o ghiceam în vocea bubuitoare.

Am închis ochii şi am lăsat mâna uriaşă a destinului să mă cuprindă.

William Sanders
Amba
(„Amba”, 2005)

Traducere de Gabriel Stoian

Clientul şi-a consultat ceasul, apoi, ridicând întrebător din sprâncene, s-a uitat la Logan. Acesta a dat aprobator din cap şi, ţinându-şi palmele cu faţa în jos şi degetele răsfirate, i-a făcut un semn ce spera să fie interpretat drept liniştitor. Clientul a clătinat din cap, după care şi-a reluat veghea asupra luminişului de dedesubt. Nu era prea încântat.

Ca să nu-şi trădeze expresia de pe faţă, Logan a întors capul şi a privit spre celălalt capăt al cortului-ascunzătoare, unde Yura, călăuza de obârşie amestecată, stătea jos cu picioarele încrucişate, ţinându-şi în poală vechea puşcă Mosin cu încărcare manuală. Yura i-a zâmbit lui Logan, arătându-şi dinţii îmbrăcaţi în oţel, iar după o clipă, Logan i-a răspuns cu un surâs.

După ce s-a asigurat că avea pe faţă o expresie neutră, s-a întors către fereastra cortului şi a privit afară. Soarele se înălţase binişor; razele gălbui cădeau pieziş printre copaci şi făceau pete de lumină pe pământ. Vântul de dimineaţă se domolise şi nu se auzea niciun sunet, cu excepţia foşnetului făcut de purcelul agitat, care fusese legat de un ţăruş la capătul îndepărtat al luminişului.

Clientul îşi făcea de lucru cu aparatul de fotografiat. După cum arăta, aparatul era foarte scump, deşi Logan nu i-a recunoscut marca. Apoi omul s-a uitat din nou la blestematul lui de ceas. Şi acela era scump. Evident, un client bine garnisit cu bani. Îl chema Steen şi era o jigodie.

La o adică, şi-a zis Logan fără să fie din cale-afară de convins, Steen nu le dăduse prea multă bătaie de cap, oricum nu la fel de multă ca alţi clienţi pe care îi mai avuseseră. Etala o atitudine de superioritate, dar mai toţi se purtau astfel. Era însă lipsit de răbdare, iar asta îl făcea să devină o pacoste, mai ales când trebuiau să stea la pândă într-un cort-ascunzătoare. De acord, înăuntrul cortului din pânză de camuflaj ancorat în copac nu exista prea mult spaţiu, şi, pe cât posibil, ocupanţii trebuiau să stea neclintiţi; toate astea i se explicaseră omului dinainte, iar dacă nu suporta vreuna dintre condiţiile impuse, putea foarte

bine să rămână la Novosibirsk şi să urmărească pe săturate la televizor documentare despre animale sălbatice în libertate.

Stăteau în acel ascunziş din zori, şi pesemne că Steen socotea că răbdase prea mult. Dar ce naiba, acele câteva ore nici nu contau când aşteptai un tigru, chiar dacă plasaseră o momeală pe teritoriul cunoscut al unui individ de existenţa căruia aveau ştiinţă.

Steen a ridicat şi coborât umerii, ceea ce a sugerat un oftat mut. Bine măcar că era în stare să-şi ţină gura, trebuia să i se recunoască măcar atâta merit. Nu semăna cu dobitocul de anul trecut din Valea Bikin, care făcuse zgomot cât să pună pe goană orice animal dintre Habarovsk şi Vladivostok, iar apoi ceruse banii înapoi pentru că nu apucase să vadă nimic interesant…

Pe neaşteptate, Logan a simţit o atingere pe umăr. A întors capul şi l-a văzut pe Yura ghemuit alături de el şi ridicând o mână. Buzele i s-au mişcat pe sub mustaţa înţesată cu fire albe şi au alcătuit un cuvânt pe muteşte: *Amba.*

Urmând direcţia indicată de arătătorul lui Yura, Logan s-a uitat pe fereastra ascunzătorii, dar nu a văzut nimic. Nici n-a auzit ceva, de astă dată chiar nimic; cu toate astea, purcelul se oprise din frământarea permanentă şi rămăsese absolut încremenit, uitându-se către acelaşi loc arătat de Yura.

Cu ochii dilataţi şi strângând aparatul foto între mâini, şi Steen se uita pe fereastră. A aruncat o privire spre Logan, care a încuviinţat cu un gest din cap.

Iar apoi măreţul animal, în toată splendoarea lui, amintind de o flacără oranj, a păşit fără niciun sunet în luminişul inundat de soare.

Cu colţul ochiului, Logan l-a văzut pe Steen ducându-şi palma la gură, fără îndoială pentru a-şi amuţi o exclamaţie de uimire. Nici nu-i putea găsi vină pentru asta; un tigru de Amur, liber şi neîmblânzit pe propriul teritoriu, reprezenta o privelişte capabilă să ia respiraţia oricui. Cu toate că trecuse deseori prin asemenea situaţii, şi Logan a simţit, vreme de câteva clipe, o gheară în gât.

Purcelul însă vedea totul cu alţi ochi. A început să guiţe şi să se smucească disperat pentru a scăpa din laţ, rămas cu ochii îngroziţi asupra tigrului, care se oprise şi îl măsura cu privirea.

Având chipul îmbujorat de emoţie, clientul dusese aparatul foto la ochi şi apăsa declanşatorul în mod repetat. Logan s-a

întrebat dacă omul îşi dădea seama ce norocos fusese. Aveau în faţă un tigru al naibii de mare, cel mai impunător pe care Logan îl văzuse în afara vreunei grădini zoologice. A socotit că probabil cântărea între trei sute cincizeci şi patru sute de kilograme şi avea cam trei metri de la bot până la vârful cozii, deşi era greu de apreciat în condiţiile din acele momente, deoarece, în vreme ce examina purcelul, animalul îşi azvârlea coada ritmic în lateral, semn de curiozitate.

Dacă Steen se pricepea cât de cât să se folosească de acel aparat, probabil că obţinuse nişte fotografii grozave. Un mănunchi de raze de soare cădeau pe spinarea tigrului, evidenţiindu-i strălucirea şi desimea blănii ce era mai închisă la culoare şi mai caldă decât oranjul de flacără al unui tigru bengalez, având dungile mai puţin pronunţate, ceea ce făcea ca animalul să pară mai mare.

Tigrul a făcut câţiva paşi şovăielnici, parcă schiţând un dans elegant, fără ca labele enorme să facă vreun zgomot pe solul acoperit cu frunze moarte. Chiar dacă era cea mai mare felină din lume, tot a pisică semăna şi şi-a dat seama că ceva nu se potrivea în situaţia aceea. Graţie amestecului misterios de ierburi cu care Yura stropise cortul, nu reuşise să-i adulmece pe cei trei bărbaţi ascunşi în apropiere, dar parcă ştia că, în mod obişnuit, porcii nu apar în adâncul pădurii, şi încă legaţi de copaci.

Pe de altă parte, era flămând.

S-a oprit un moment, vânturându-şi coada mai iute, şi s-a ghemuit uşor. Muşchii masivi ai umerilor s-au încordat, umflându-se, semn că animalul se pregătea să facă saltul asupra prăzii…

Steen a strănutat.

Nu fusese chiar un strănut adevărat, ci mai mult un icnet, iar omul reuşise să atenueze sunetul, pentru că-şi ţinuse palma peste gură. Însă acel sunet fusese mai mult decât suficient. Tigrul s-a răsucit pe loc, a ciulit urechile şi a privit exact în direcţia din care pornise sunetul – vreme de o clipă, Logan a avut senzaţia că ochii mari şi înfiorători stătuseră aţintiţi asupra ochilor lui – apoi a ţâşnit peste luminiş ca un foc de stepă, îndreptându-se către locurile dinspre care venise. Un moment mai târziu dispăruse.

Din spatele său, Logan l-a auzit pe Yura murmurând:

— *Govno*[1].

— Îmi pare rău, a spus Steen, cu un aer prostit. Nu-mi dau seama de ce...

— Asta e, a zis Logan şi a făcut un gest din umeri. S-a ridicat greoi de pe băncuţa pe care stătuse şi a rămas aplecat, pentru că tavanul cortului era scund. Ei, măcar ai făcut câteva fotografii, nu?

— Aşa cred, a zis Steen şi a apăsat un buton, iar pe partea din spate a camerei un mic display s-a luminat, înfăţişând o fotografie colorată, de dimensiuni minuscule. Da. Apoi a ridicat privirea spre Logan, care se îndrepta deja spre uşa cu perdea, aflată în partea din spate a cortului. Acum trebuie să plecăm? Nu mai aşteptăm, poate revine?

— Nu se mai întoarce, i-a răspuns Logan. Tigrii de acest fel au fost vânaţi până aproape de dispariţie, iar asta nu s-a întâmplat de mult. Ştie că sunt oameni prin preajmă. Nu-şi va risca viaţa doar pentru un purcel. Ce naiba, doar l-ai văzut. Nu arăta deloc lihnit de foame.

— Poate vine altul...

— Nu. Tigrii sunt animale solitare şi au nevoie de un teritoriu foarte întins. Un mascul de talia aceluia sigur are un teritoriu de cel puţin o sută treizeci până la două sute cincizeci de kilometri pătraţi, bine marcat. Poate chiar mai mult.

Vorbeau în engleză; din anumite motive, Steen părea să prefere această limbă, deşi vorbea ruseşte la fel de bine ca şi Logan.

— Sper că înţelegi, a continuat Logan, n-ai plătit decât o excursie de o zi. Dacă vrei să rămâi aici la pândă, s-ar putea să vezi altceva. Lupi, desigur, care vor apărea imediat ce aud porcul acela guiţând. Poate chiar vreun urs, deşi e puţin probabil. Dar ai văzut deja doi urşi, alaltăieri, iar lupi spuneai că ai mai văzut.

— Da. Sunt foarte obişnuiţi prin jurul Novosibirskului, a zis Steen, apoi a oftat. Cred că ai dreptate. Am face bine să ne întoarcem.

— Bine, atunci. Logan a început să coboare scara şi s-a oprit. Purcelul încă ţipa. Yura, i-a spus el în ruseşte, pe un ton obosit, pentru numele lui Dumnezeu, împuşcă odată purcelul acela.

Ceva mai târziu, coborau pe o potecă îngustă din pădure,

urmând acelaşi drum pe care urcaseră foarte devreme în acea dimineaţă. Logan încheia şirul, având-l pe Steen în faţa sa şi în frunte pe Yura, care-şi ţinea arma strânsă la piept, între braţe.

— Sper că i-a pus piedica, a spus Steen.

Yura a bombănit:

— Nu e sigur să aibă piedica pusă, a zis el în engleză, cu un accent pronunţat, dar perfect inteligibil, fără să privească în jur. De aia e puşcă.

Ceafa lui Steen a roşit puţin.

— Scuze, a zis el. De fapt, chiar mă bucur că cineva dintre noi e înarmat. Când mă gândesc la animalul acel pândind pe undeva…

Logan şi-a reţinut un pufnet de dispreţ. De fapt, avea motive serioase să creadă că Yura nu ar fi împuşcat un tigru, chiar dacă acesta l-ar fi atacat. Pentru triburile tunguse şi udege, Amba era un spirit puternic şi sacru, aproape un zeu, care trebuia venerat, şi nu trebuia vătămat sub nicio formă.

Pe de altă parte, Yura era pe jumătate rus – asta dacă nu dădeai crezare poveştilor pe care le spunea despre faptul că bunicul lui fusese prizonier politic din Krîm Tatar, ce scăpase din gulag şi se refugiase într-un sat nanai de la naiba în praznic – şi era greu de spus care origine a lui predomina. Logan bănuise mereu că lucrurile s-ar fi lămurit doar în clipa când un tigru l-ar fi atacat chiar pe Yura ori pe altcineva.

Puşca slujea pentru alt fel de protecţie. În acea regiune, oamenii deveneau traficanţi de droguri şi de bunuri de furat, braconieri; tot aici găseai dezertori din armată, transfugi coreeni sau chinezi şi oamenii care îi transportau. Nu ştiai niciodată peste ce puteai da într-o zonă atât de izolată, iar tigrii reprezentau primejdia cea mai mică.

Drumul urca pe costişa unui deal nu prea înalt, dar abrupt, acoperit de copaci foarte tineri. Ziua era răcoroasă, cu toate că soarele se afla sus pe cer, şi se mai vedeau, pe ici, pe acolo, mici petice de zăpadă pe sub copaci. Dar chiar şi aşa, Logan s-a văzut silit să-şi tragă fermoarul în jos pe la jumătatea urcuşului, fiindcă simţise deja picături de sudoare ce i se strecurau în jos pe sub tricou. Când au ajuns pe culme, a propus celorlalţi să facă o pauză, iar el şi Steen s-au aşezat pe un buştean. Yura s-a îndepărtat puţin şi s-a rezemat de un copac, unde şi-a scos cuţitul de la brâu şi s-a apucat să-i cureţe lama cu frunze: în

ciuda ordinului dat de Logan, el preferase să înjunghie purcelul decât să risipească un cartuş valoros.
Steen a ridicat ochii spre Logan.
— Eşti american, a zis el, iar asta nu suna deloc a întrebare. Pot să te întreb cum de-ai ajuns în ţara asta?
— M-am ocupat de problemele de securitate ale unei companii ruso-americane care administra o conductă de ţiţei, tocmai în Siberia.
— Asta a fost cu mult înainte de încălzirea globală?
Nu, doar înainte ca lucrurile să se înrăutăţească îndeajuns pentru ca oamenii să recunoască, în sfârşit, că fenomenul nu mai putea fi ascuns.
— Da, a zis Logan.
— Iar de atunci n-ai mai fost acasă?
— Pentru mine, a făcut Logan, glasul lui sunând ceva mai aspru decât şi-ar fi dorit, acasă este un loc pe nume Gaveston, Texas. Se află sub apă de ani buni.
— Aha, a zis Steen şi a dat din cap. Îmi dau seama cum e. Ca şi tine, nu am la ce să mă întorc.
Ei, lasă-mă, a gândit Logan, *mai ales unul pe care-l cheamă Steen*. Probabil era olandez ori belgian; şi, având în vedere creşterea nivelului mării şi frigul ce transformase tot nord-vestul Europei într-o ladă frigorifică după ce procesul de topire a calotei polare făcuse Curentul Golfului să devieze, Ţările de Jos nu o duceau prea bine în acele zile.
Pesemne că Steen fusese unul dintre cei ce o şterseseră la vreme, care avusese inteligenţa, resursele necesare şi norocul – probabil că avusese din toate câte ceva – ca să prindă dezvoltarea explozivă a Siberiei chiar de la început, asta înainte ca afluxul de refugiaţi occidentali să devină un val mareic, când autorităţile ruseşti au început să le trântească uşa în nas nou-veniţilor. Şi pesemne reuşise din plin în domeniul lui; era suficient să te uiţi la el şi să te gândeşti că-şi permisese să plece într-o vacanţă de bogătaş în Orientul îndepărtat. Fără a mai vorbi de faptul că avea şi relaţiile necesare pentru a obţine toate aprobările impuse pentru acea mică aventură.
Logan s-a ridicat şi a zis:
— Gata. Trebuie să ne continuăm drumul.

Drumeagul cobora abrupt pe celălalt versant al dealului,

şerpuind de-a lungul unui pârâiaş, ieşind apoi la un drum forestier vechi şi nefolosit de multă vreme, având suprafaţa plină de şleauri adânci, năpădită de buruieni şi vegetaţie pitică. Era o relicvă din vremurile ticăloase de odinioară, când întreprinderi ilegale de exploatare a lemnului îşi făcuseră de cap în ţinutul aflat la sud de Amur şi la est de Usuri, răzând de pe suprafaţa pământului suprafeţe uriaşe de păduri chipurile protejate, fără să fie cât de cât deranjate de autorităţile mituite, exportând cheresteaua către pieţele chineză şi japoneză, mereu flămânde după asemenea mărfuri.

Se exploatase în mod diabolic şi totuşi asta nu atârnase prea greu în balanţă până la urmă. Bătrâna taiga, pădurea de conifere ce supravieţuise vreme de mii de ani, nu fusese în stare să reziste temperaturilor tot mai ridicate; încălzirea globală o ucisese mai repede şi mai eficient decât reuşiseră să o facă tăietorii de copaci.

Însă în acele momente pieţele oricum se prăbuşiseră, împreună cu economiile ţărilor industrializate; iar cei ce exploatau cheresteaua se mutaseră deja la nord de Siberia, unde se găseau păduri vaste şi unde se crease o cerere nemăsurată de lemn pentru ridicarea de oraşe care apăreau precum ciupercile după ploaie. Lăsate în pace, zonele despădurite începuseră să se repopuleze, de la tufişuri scunde şi dense şi terminând cu copaci tineri şi îndărătnici.

Iar pentru populaţia de căprioare acest lucru reprezentase un noroc nesperat, aducător de hrană uşor accesibilă; iar, foarte curând, turmele de căprioare se înmulţiseră peste tot, spre încântarea tigrilor, urşilor şi lupilor care nu prea găsiseră prăzi în ultimele decenii.

Pe acel drum, Logan şi Steen au avut loc să meargă alături, însă Yura a continuat să păşească în frunte. Steen a păstrat tăcerea o bună bucată de vreme, iar când Logan începuse să spere că situaţia va rămâne aşa, omul a reînceput discuţia:

— N-am obţinut mare lucru.

Luat prin surprindere, Logan s-a mirat:

— Poftim?

— N-am făcut mare lucru, a repetat Steen. Trebuie să recunoşti că n-am văzut prea multe. Doar un minut. Nici măcar atât.

Într-un târziu, Logan a priceput. *Isuse*, a gândit el, *cloceşte*

chestia asta de mai bine de cinci kilometri.

— Domnule Steen, a început el pe un ton stăpânit, ai făcut contract cu noi să te aducem în zona aceasta ca să-ţi oferim şansa de a vedea şi fotografia animale în mediul lor natural. Sper că n-ai uitat: prin contract, nu se garantează că vei vedea un tigru. Se precizează doar că noi vom depune toate eforturile ca să-ţi arătăm unul. Lucru pe care l-am făcut, iar în dimineaţa asta, chiar ai văzut şi fotografiat un tigru.

Pe faţa lui Steen a apărut o expresie mohorâtă, de îndărătnicie.

— Legal vorbind, ai dreptate, a zis el. Dar tot nu mi se pare cinstit. Având în vedere cât vă plătesc, nu am obţinut prea mult.

— Domnule Steen, a spus Logan, căutând să-şi păstreze calmul, nici nu-ţi dai seama ce noroc ai avut. Unii dintre clienţii noştri pierd chiar şi o săptămână, stând în cortul-ascunzătoare în fiecare zi, ca să poată vedea un tigru. Unii nu au parte de nimic.

Steen a clătinat din cap.

— Uite, a zis Logan, dacă socoteşti că nu ai văzut de ajuns în dimineaţa asta, şi dacă vrei să încerci din nou, putem stabili o nouă ieşire. Se adaugă la pachetul iniţial, şi nu va fi cu mult mai scump.

Steen l-a privit lung pe Logan.

— O să mă mai gândesc, a zis el într-un final. Poate. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să plătesc mai mult, dar poate vin la biroul vostru mâine dimineaţă şi stabilim atunci.

— Bine, a convenit Logan. Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere.

În sinea lui, clocotea: *Mare ticălos eşti. Jigodie bogată, cu aparatul acela al tău scump pe care ar trebui să ţi-l vâr în fund, împreună cu nenorocitul acela de ceas de ultimă generaţie*. În ciuda gândurilor ce-i veniseră în minte, şi-a înfundat mâinile în buzunarele jachetei şi a continuat să meargă, păstrând totul pentru sine. Clientul are întotdeauna dreptate.

Câteva ore mai târziu, au ajuns într-o zonă defrişată destul de întinsă de pe culmea unui deal, unde un bărbat scund şi bine clădit stătea alături de un elicopter Mi-2. Pe spate îi atârna o puşcă automată Kalaşnikov.

— Logan, a exclamat el şi a ridicat o mână în semn de salut. *Zdrastvuite*[2].

— Bună, Mişa, i-a răspuns Logan. Ceva noutăţi?

— Nimic nu s-a mişcat. Vă aşteptam, şi-mi îngheţase fundul de frig. Unde e încălzirea asta globală de care se tot vorbeşte?

— Lasă-te de prostii. Acum zece ani, pe vremea asta, chiar c-ai fi îngheţat de tot dacă te aflai pe-aici. Zăpada ţi-ar fi venit cel puţin până la fund.

— Nu mă lua în seamă, glumeam şi eu, a spus Mişa în engleză, iar apoi, trecând din nou la limba rusă, a continuat: Cum a mers? Şi-a văzut tigrul?

Logan a dat afirmativ din cap, urmărindu-l în acest timp pe Steen urcând în elicopter. Yura rămăsese în apropierea unui copac şi urina de zor.

— Aşa repede? s-a mirat Mişa. *Boje moi*[3], dar rapizi aţi fost.

— Chiar prea rapizi. Steen ajunsese deja înăuntrul elicopterului, astfel că Logan s-a gândit că acesta nu-l mai putea auzi, dar oricum nu-i mai păsa. I-a povestit lui Mişa ce se întâmplase.

— Nu mai râde, s-a grăbit el să adauge, văzând că Steen îi urmărea pe geamul cabinei. Acum nu e deloc încântat. Consideră că nu a căpătat ce merita pentru banii plătiţi.

— *Şto za ciort*[4]*?* Dar ce aştepta? Să-i apară un şir de tigri care să cânte ceva în cor, ca la spectacol? Apoi a aruncat o privire în jur. Şi cu porcul ce-aţi făcut?

— L-am pus pe Yura să-l ucidă. Ar fi fost un chin să-l aducem târâş până aici, şi nici acolo nu-l puteam lăsa, sărmanul de el, legat, în aşteptarea lupilor.

— Mare păcat. Îl puteam duce la restaurantul Katia şi îi puneam pe cei de-acolo să-l facă la proţap.

Şi-a scos arma de pe spinare şi i-a întins-o lui Logan.

— Ai grijă, te rog, de ea, iar eu o să încerc să ridic vechitura asta de la sol ca să ajungem iarăşi acasă.

— Ia zi, a făcut Mişa, crezi că era acelaşi tigru? Cel mare pe care l-am văzut toamna trecută?

— Aşa mi s-a părut, a spus Logan, umplându-şi din nou paharul. Bineînţeles, nu ai cum să fii sigur, dar am mers în acelaşi loc şi nu-mi închipui că ar putea exista doi masculi cu teritorii atât de aproape unul de al celuilalt.

Era seara târziu şi amândoi stăteau în restaurantul Katia din Habarovsk.

În sala mare era aglomeraţie şi gălăgie, iar aerul era apăsător din cauza fumului de ţigară. Pe masa dintre ei trona o sticlă de votcă de un litru, care se cam golise.

— De fapt, a continuat Logan, mi-e greu să-mi imaginez doi masculi atât de mari, asta-i treaba. Dacă nu e vorba de acelaşi individ, şi dacă toţi ajung atât de mari, atunci o să încep să cer mai mult pentru că-mi risc pielea până acolo.

— Asta ne-ar folosi amândurora, cred că-ţi dai seama de asta. Dacă ştim că putem găsi oricând o felină atât de arătoasă, atunci suntem oameni făcuţi. Brusc, s-a strâmbat. Asta, dacă nu se găseşte vreun nenorocit care să-l împuşte. O blană de asemenea dimensiuni ar însemna ceva bani, nu?

— Piaţa s-a cam restrâns, a spus Logan. Chinezii au prea multe probleme ca să se mai arate interesaţi de blănuri frumoase – furtuni de nisip şi tornade din cauza secetei, jumătate din populaţie care încearcă să pătrundă în Mongolia – şi bătrânii bogaţi care consideră că extrasul din penis de tigru i-ar ajuta să mai facă puţin sex au prea multe pe cap străduindu-se să se agaţe de ceea ce au. Ori încearcă să o şteargă.

— Tot ce spui e adevărat, a confirmat Mişa, cu o mişcare din cap, şi uitându-se cam lung la Logan; depăşise deja măsura cu păhărelul. Dar să ştii că mai există unii care încă au curaj şi obţin ceea ce vor. Asemenea oameni vor exista întotdeauna, atât în China, cât şi în Rusia. Apoi a zâmbit strâmb spre Logan. Iar treaba asta e bună pentru noi, nu?

Logan a sorbit din pahar şi a făcut o strâmbătură, interpretată drept încuviinţare. Mişa avea dreptate; partea cea mai profitabilă a afacerii lor depindea de dorinţa unora de a obţine ceea ce-şi doreau. Ţinând seama de restricţiile impuse asupra zborurilor – probabil că Rusia era una dintre puţinele ţări ce scoteau un oarecare profit din încălzirea globală, însă, una peste alta, era de ajuns – iar pentru cei care călătoreau în interiorul zonei considerate drept protejată era teoretic aproape imposibil să se închirieze vreun avion privat în ţinutul Sikote-Alin. Existau, totuşi, anumite excepţii necesare.

— Lasă asta acum, Mişa, a spus Logan. Doar ştii foarte bine că toţi clienţii noştri sunt persoane cu acreditări imbatabile, aflate în misiuni preponderent ştiinţifice. Aşa scrie în documentele lor.

— *Kaniecino*[5]. Uitasem asta. Of, Rusia, unde-a ajuns Rusia

noastră. Mişa a golit paharul, după care şi-a mai turnat unul. Am fost săraci atâţia ani, încât am căzut pradă corupţiei. Acum am devenit cea mai bogată ţară din lume, dar corupţia persistă. Cum sună proverbul acela englezesc: „Puterea obiceiului”, nu?

— A obişnuinţei.

— Aşa, ai dreptate. Cum se face că mereu… S-a oprit şi a ridicat privirea spre bărbatul care se apropia de masa lor. *Govno*. Ia te uită cine vine spre noi.

Înalt, slăbănog şi cu nasul coroiat, Evgheni Lavruşin şi-a croit drum prin mulţime, iar poalele hainei lungi de piele au fluturat larg, evidenţiindu-i blugii originali. S-a oprit alături de masa lor şi a întins mâna spre Logan.

— Hai, salutare, a zis el. Logan, tu eşti omul de care am nevoie. Cum îţi merg treburile?

Vorbea englezeşte cu un accent ciudat de amestecat, mai mult de Brooklyn decât rusesc. Vreo doisprezece ani fusese şofer de taxi în New York, asta înainte ca Statele Unite, cu o xenofobie crescândă, să ajungă într-o asemenea situaţie încât să nu mai admită prelungirea cărţii verzi ce permitea dreptul de muncă. Acum, omul locuia la Habarovsk şi deţinea un mic parc de camioane, reuşind să aibă suficiente contracte legale cât să-şi acopere adevăratele îndeletniciri. Avea reputaţia că este în legături strânse cu mafia, dar probabil că nu era vorba de ceva foarte bănos.

Logan s-a prefăcut că nu vede mâna întinsă a individului.

Evgheni s-a uitat în jur cu un aer teatral, apoi s-a aplecat în faţă, lăsându-şi palmele pe tăblia mesei.

— Am o propunere de afaceri pentru voi, a spus el cu glas ceva mai scăzut. Ar ieşi bani serioşi din asta…

— Nu, a repetat Logan, iar apoi, mai apăsat când Evgheni a dat să adauge ceva: Nu, ce Dumnezeu. *Niet*[6]. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu ne interesează.

— Pe de altă parte, a spus Mişa în ruseşte, de când călătoresc muşteriii tăi cu avionul? S-au săturat să mai fie încărcaţi claie peste grămadă în bena camioanelor tale?

Evgheni a avut o tresărire care a făcut gulerul hainei de piele să i se ridice pe gât.

— Isuse, nu mai vorbi asemenea prostii… Apoi a aruncat o privire în jur. Ascultă, de data asta nu sunt chinezoi, înţelegi? Ei, da, într-un fel, tot despre ei e vorba, dar…

— Evgheni, i-a zis Logan, am avut o zi al naibii de grea. Ia du-te şi lasă-ne.

— Gata, am priceput. Uite, că plec. A dat să se îndepărteze, apoi s-a răsucit şi s-a aplecat peste masă. Încă ceva. Voi doi ştiţi unde s-ar găsi nişte tigri cu adevărat mari, corect? Dacă s-ar întâmpla să aveţi vreo urgenţă cu banii, ştiu eu pe unii care ar plăti un preţ tare bun pentru o blană ca lumea… (Logan a vrut să se ridice în picioare.) Bine, bine, a zis Evgheni şi a ridicat ambele braţe în aer, după care a început să se retragă cu spatele. Potoleşte-te, dom’le. Dacă vă răzgândiţi, ştiţi voi unde să mă găsiţi.

— Da, a mormăit Logan în timp ce Evgheni dispărea în mulţime. O să răsturnăm cerul şi pământul să te găsim… Ia mai dă-mi sticla aia, Mişa. Simt nevoia de încă un păhărel.

— Mă-ntreb ce-a vrut, a zis Mişa, cu un aer gânditor. Din câte ştiu, afacerea lui de bază e introducerea de imigranţi ilegali din China. Crezi că s-a vârât şi în chestii cu droguri?

— N-are importanţă, a zis Logan şi a terminat de turnat în pahar, după care a căutat din ochi dopul sticlei de votcă. Nici măcar nu vreau să ştiu… În fine, acesta e oricum ultimul. Mâine trebuie să tratez cu Steen, a zis el şi a înşurubat dopul strâns, şi sigur nu vreau să fac asta având vreo durere de cap.

Însă în dimineaţa următoare Steen nu a mai apărut.

— N-a trecut pe aici, i-a spus Lida Şapoşnikova lui Logan, când acesta a ajuns la birou. Am venit devreme azi, pe la opt şi jumătate, ca să-i pregătesc decontul, dar nu a venit.

Logan s-a uitat la ceas.

— Nu-i nici zece. Probabil că încă nu s-a trezit. Mai aşteptăm.

Biroul se afla în camera din faţă a unei case destul de modeste şi dărăpănate de la marginea oraşului Habarovsk, situată nu departe de aeroport. Personalul secretarial era alcătuit doar din Lida. Camerele din spate gemeau de echipamente şi alte lucruri – corturi de camping, pânză de camuflaj pentru înjghebarea de corturi-ascunzătoare, ochelari şi binocluri pentru vedere pe timp de noapte şi câte altele – cărora li se adăugau o serie de componente misterioase, cu ajutorul cărora Mişa reuşea să menţină elicopterul în stare de funcţionare. Bucătăria era singura care îşi păstrase destinaţia iniţială. Logan a intrat în ea şi şi-a turnat o cană de cafea, pe

care a luat-o la biroul lui şi s-a aşezat ca să aştepte, în vreme ce Lida şi-a reluat lucrul la computer.

Câteva ore mai târziu însă, cum se apropia amiaza şi Steen nu dădea niciun semn de viaţă, Logan a zis:

— Poate c-ar trebui să-i telefonezi. Întreabă-l când are de gând să vină.

Apoi s-a ridicat şi a ieşit pe verandă ca să stea la aer curat. Când s-a întors înăuntru, Lida i-a spus:

— Am telefonat la hotelul lui. A plecat de acolo azi-dimineaţă la nouă.

— Drace. Dă repede telefon la…

— Am făcut-o deja. Lida s-a rezemat de spătarul scaunului şi l-a privit cu ochii ei uşor migdalaţi, moştenire de la bunica ei de origine coreeană. A plecat cu zborul de dimineaţă spre Novosibirsk.

— Mare javră, a zis Logan în engleză.

— Aşa se pare, a întărit Lida în aceeaşi limbă.

— În fine, a făcut Logan şi şi-a trecut podul palmei peste bărbie. Asta e, continuă şi fă-i nota de plată şi încasează-l. Ai numărul cărţii lui de credit, din care şi-a plătit avansul.

Lida a dat din cap şi apoi s-a concentrat asupra monitorului. Câteva minute mai târziu, a bolborosit ceva mai mult pentru sine şi a început să apese tastele cu rapiditate, moment în care Mişa a deschis uşa şi a intrat.

— *Sukin syn*[7], a zis el, după ce Logan i-a povestit ce se petrecuse. Ne-a lăsat cu ochii în soare?

— Nu-i nimic, a spus Logan. A făcut semn către biroul la care Lida discuta în acele momente cu cineva la telefon. Îi trecem cheltuielile în cont şi…

— Nicio şansă, a spus Lida, care a aşezat receptorul în furcă şi s-a întors spre ei. Cartea de credit n-are nicio valoare. A anulat-o.

— Se poate aşa ceva? a întrebat Mişa. E atât de simplu?

— A făcut treaba asta ieri, a precizat Lida. Şi-a plătit nota de la hotel cu un cec.

Fiecare dintre ei a rostit vorbe de ocară în toate limbile cunoscute.

— Dar nu are cum să ne scape fără să plătească, nu?

— Legal, nu are cum. În lumea reală… a spus Logan şi a ridicat din umeri. Sigur are relaţii. Doar ştiţi ce greu e să-i faci

ceva unui pilos. Putem încerca, dar nu cred că avem şanse mari de reuşită.

— În cel mai bun caz, a spus Lida, asta o să dureze cine ştie cât. Şi noi nu prea avem timp. A făcut un semn către ecran. M-am uitat la cifre şi nu arată deloc bine.

— Şi o să mai avem cheltuieli, a intervenit Mişa. Încă nu am achitat nota pentru combustibil de la aeroport, iar inspectorul vrea să ştie de ce nu şi-a căpătat darul pe anul acesta. De aceea venisem, să vă spun asta.

— Drace, a zis Logan, simţind dorinţa să lovească ceva cu piciorul. Sau pe cineva. Mă bazam pe banii de la el ca să scăpăm din încurcătura asta. În fine, acum trebuie să ne vedem de treabă şi să găsim vreun client.

În birou s-a lăsat liniştea vreme de câteva secunde. Logan şi Mişa s-au privit.

— Am putea… a început Mişa.

— Ba nu, i-a retezat-o Logan.

Numai că aşa aveau să procedeze.

— Aşa cum v-am mai povestit, acum n-avem treabă cu chinezoii, le-a zis Evgheni. Acum e vorba de chinezi, dar nu de amărâţii ăia care vin spre nord ca să găsească de lucru şi o bucată de pâine. Ăştia sunt chinezi de vază, înţelegeţi? Oameni cu stare. Felul de oameni pe care nu-i arunci ca pe cartofi într-un camion.

— Asta-mi miroase a politică, a spus Logan. Dacă-i aşa, nu ne băgăm.

— Nu, nici pe departe. Este vorba de… Evgheni şi-a ridicat umerii ciolănoşi. Băieţi, o să joc cinstit cu voi, nu ştiu despre ce e vorba, dar sigur nu are nicio legătură cu politica. Oamenii care vor să facă asta nu se ocupă de asemenea chestii.

Ceea ce însemna că aveau de a face cu mafia, iar asta însemna că Evgheni încerca să-i aburească, deoarece în Rusia conceptele de mafie şi politic nu se puteau separa. Lucrurile începeau să pută.

— Ţin să te anunţ de pe acum, a zis Mişa. Eu nu pătrund în spaţiul aerian chinez. Banii nu mai ţin nimănui de cald dacă e luat la ţintă de vreun proiectil ce se ghidează după căldură.

— Am înţeles. Vedeţi voi, e vorba de o insulă de pe fluviu…

— De pe Usuri? a întrebat Logan cu un aer sceptic.

Insulele de pe Usuri erau ocupate de militari şi fortificate masiv; asta, deoarece avuseseră loc o serie de incidente de frontieră cu chinezii.

— Nu, dom'le, pe Amur. E la mama dracului spre vest de Usuri, o să vă arăt pe hartă, că mi-au dat coordonatele şi tot ce trebuie. E o insuliţă, nu cu mult mai mare decât un banc de nisip. Şi se află pe partea rusească a şenalului navigabil, dar oricum nu-i pasă nimănui, pentru că în zona aia nu e mai nimic, nici măcar vreun drum ca lumea.

A desenat cu degetele pe tăblia mesei o schemă a locului.

— Voi aterizaţi acolo, şi dinspre malul chinez o să vină o barcă. Din ea vor coborî cinci bărbaţi, voi îi preluaţi şi apoi o ştergeţi imediat. Îi lăsaţi în locul acesta de pe şoseaua principală, undeva în pustietate. Îi vor aştepta nişte oameni.

— S-ar părea că totul a fost bine pus la punct, a constatat Logan. Şi atunci, de ce mai au nevoie şi de noi? Asemenea oameni sigur au şi vreun aparat de zbor la dispoziţie.

— Da, dar nu mai e valabil. Au avut un elicopter pregătit pentru treaba asta, numai că pilotul a făcut o eroare venind încoace şi s-a făcut praf şi pulbere pe un câmp din apropiere de Blagoveşcensk. De aceea m-au întrebat pe mine dacă n-aş putea găsi pe cineva pe plan local.

— Evgheni, l-a avertizat Logan, dacă dăm de bucluc, ar fi bine să te rogi la Dumnezeu să nu ne mai întoarcem, pentru că dacă scăpăm, te găsim noi.

— Dacă iese rău, n-o să fiţi singurii care intră la apă. Oamenii ăştia, a zis Evgheni cu o expresie foarte serioasă pe faţă, cu oamenii ăştia nu te joci. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Tare-aş vrea să ştiu în ce v-aţi băgat de data asta, a spus Lida. Mai bine nu-mi povesti. Nu contează. N-aveţi niciunul de gând să-mi spuneţi, adevărat?

— Hm, i-a răspuns Logan, ori, mai curând, şi-a dres glasul. Avea faţa parţial îngropată în pernă. Era somnoros şi încerca să adoarmă, numai că Lida nu voia să-şi ţină gura.

— Am vorbit cu Katia, înţelegi? a continuat ea. Ne cunoaştem de zece ani. V-a văzut cu Evgheni Lavruşin.

Logan s-a rostogolit pe spate şi, în întunericul din dormitor, a rămas cu privirea aţintită asupra tavanului.

— Nu-i mare lucru. O treabă ce presupune un zbor de nimic.

— Da, sigur. Un zbor, acolo, pentru care o să capeţi îndeajuns de mulţi bani ca să scoţi compania din belele. Chiar dacă faci o prostie, a zis ea, aş vrea să nu mă iei pe mine de proastă.

S-a dat mai aproape de el şi şi-a lăsat o mână pe pieptul lui.

— Uită-te la noi. Ai nevoie de mine mai mult decât mă iubeşti. Iar eu te iubesc mai mult decât am nevoie de tine. Lucrurile o să se rezolve cumva, a zis ea. Nu mă vait. Numai să nu mă minţi.

Logan nu avea ce să mai răspundă la asta.

— Aşadar, a continuat ea, măcar spune-mi când e treaba.

— Mâine noapte. Ce… a zis el, în vreme ce mâna ei a alunecat mai jos.

— Atunci aş face bine să mă folosesc de tine cât mai eşti prin preajmă, a spus ea, până nu te trezeşti mort sau la răcoare.

— Lida, a protestat el, sunt obosit, serios.

Ea şi-a ridicat un picior şi a început să-l mişte în sus şi-n jos peste corpul lui.

— Ba nu eşti. Aşa crezi tu, dar nu eşti deloc obosit. Încă nu. Vezi? a făcut ea, ridicându-se şi urcându-se pe el, nu eşti defel obosit.

Logan s-a uitat la ceas şi a constatat că era aproape unu dimineaţa. Tremura uşor, pentru că dinspre fluviu venea o briză îngheţată.

Nu cu mulţi ani în urmă, în aceeaşi perioadă a anului, pe fluviu curgeau sloiuri mari de gheaţă, dislocate de sosirea primăverii; acum însă, în lumina lunii în creştere, doar apa întunecată aluneca la vale şi, departe, dincolo de fluviu, o pată mai întunecată reprezenta malul chinezesc.

Insula avea aproape opt sute de metri lungime şi probabil între cincisprezece şi optsprezece metri lăţime. Aşa cum le spusese Evgheni, nu era decât un banc de nisip ceva mai răsărit. Capătul dinspre amonte era presărat cu tufişuri şi trunchiuri de copaci aduse de apă, însă celălalt capăt era curat, deschis şi plat în partea de mijloc, astfel că elicopterul aterizase fără probleme.

A dus mâna spre patul Kalaşnikovului şi a ridicat puţin de el, uşurând apăsarea curelei ce atârna greu pe umărul lui. Alături de el, Mişa stătea ghemuit pe nisip, cu faţa mascată grotesc de o pereche masivă de ochelari pentru vedere nocturnă.

— Deocamdată, nimic, a zis Mişa.

— Nici nu e ora.
— Ştiu. Doar că nu-mi place aşteptarea.
Logan şi-a dat seama ce-l rodea pe Mişa. Nu voise să oprească motoarele elicopterului; ţinea să fie pregătit de decolare cât mai repede în caz că se întâmpla ceva nedorit. Însă asta nu ar fi slujit la nimic; aşa cum spusese Logan, dacă cele două turbine Isotov ar fi mers la ralanti, nu ar fi avut nicio şansă să audă vreo şalupă de patrulare apropiindu-se decât atunci când ar fi fost deja prea târziu ca să scape cu fuga, şi, la o adică, încotro să-şi găsească scăparea?
Undeva, pe malul rusesc s-a auzit un lup urlând, căruia i s-au alăturat curând şi alţii. Stând ascuns de întuneric, Yura a spus ceva într-o limbă ce nu era rusă, apoi a chicotit slab.
— Lupii sunt peste tot acum, a zis Mişa. Mai mulţi decât înainte. Mă-ntreb ce găsesc de mâncare. Ştiu că populaţia de cerbi şi căprioare a crescut, dar nu cred că le ajunge.
— Dar pentru tigri a fost de ajuns, a ţinut să constate Logan.
— Chiar… fiindcă tot vorbim de tigri, a spus Mişa, tocmai mă gândeam. Poate c-ar trebui să-i acordăm acelui mascul mare ceva mai multă atenţie, înţelegi? Să ducem din când în când câte-un purcel sau o oaie acolo, ca să-l facem să vină mai des în vizită prin luminişul acela. Un tigru atât de mare înseamnă bani, nu glumă, dacă suntem siguri că apare, ca să ne mulţumim clienţii.
— Hm. Nu-i rea ideea.
— Pune-l pe Yura să presare puţin praf din acela care atrage tigrii. Apoi Mişa a vorbit cu glas scăzut: Chiar crezi că are vreun efect chestia aceea?
— Cine ştie? Logan ar fi vrut ca Mişa să-şi mai ţină gura, dar şi-a dat seama că acesta vorbea ca să-şi alunge starea de agitaţie. S-ar putea.
— Oamenii ăştia ai triburilor ştiu tot soiul de lucruri, a spus Mişa. Am văzut odată… A amuţit brusc. Se întâmplă ceva acolo. A întins mâna şi a reglat puţin ochelarii de vedere nocturnă. Practic, nu disting nimic, a adăugat el. Ceva ce ar putea fi un vehicul, şi nişte oameni care se foiesc acolo. Nici nu-mi dau seama câţi sunt.
Pe malul celălalt a licărit scurt, de două ori, o luminiţă roşie. Logan a scos lanterna din buzunarul jachetei şi, îndreptând-o spre celălalt mal, a aprins-o şi stins-o de trei ori.

— *Şto za ciort?* a zis Mişa. A, în regulă, aduc ceva pe fluviu. Poate-i o barcă.

Lui Logan i-a părut rău că nu-şi luase şi el o pereche de ochelari. Ori un binoclu. A tras cu urechea, dar nu a auzit decât şuieratul slab al vântului şi susurul abia audibil al apei ce curgea pe lângă malul nisipos al insulei. Până şi lupii tăcuseră.

— Am avut dreptate, e o barcă, a zis Mişa. Vine încoace. Logan şi-a scos cu un gest puşca automată de pe umăr şi a auzit un clinchet slab, semn că Yura a strecurat un cartuş pe ţeava puştii.

Mişa s-a ridicat şi si-a scos ochelarii.

— Mă duc să încălzesc motoarele elicopterului. Câteva minute mai apoi, Logan a văzut forma întunecată şi scundă apropiindu-se de insulă. Dar tot nu a auzit niciun sunet. Avea motor electric, a bănuit el. Când a ajuns mai aproape de mal, a văzut că la prova stăteau în picioare doi bărbaţi care ţineau un soi de arme. A dus degetul la piedica de siguranţă a Kalaşnikovului, dar a observat cum cei doi şi-au petrecut curelele armelor pe spate şi au sărit în apa mică, după care s-au apucat să tragă ambarcaţiunea gonflabilă pe nisip.

În barcă s-au ridicat câteva siluete întunecate, care au început să păşească nesigure spre prova, unde cei doi le-au întins mâinile pentru a-i ajuta să coboare. Când şi cel de-al cincilea om a ajuns pe mal, cei doi bărbaţi înarmaţi au împins barca în apă, au urcat în ea, în vreme ce pasagerii înaintau prudent pe fâşia de nisip ce-i despărţea de Logan.

Unul dintre ei s-a oprit în faţa lui. Înalt şi slab, bărbatul purta ochelari şi un pardesiu de culoare deschisă peste un costum de culoare închisă. În mâna stângă ţinea o geantă de voiaj de dimensiuni medii.

— Bună seara, a spus el în limba rusă, dar cu accent străin. Sunt doctorul Fong.

— Nu ţin să vă ştiu pe nume, i-a zis Logan. Nu vreau să aflu ceva ce nu mi-ar folosi la nimic. Tu conduci grupul?

— Aşa s-ar zice. Într-un fel...

— Bine. Atunci, pune-ţi oamenii să urce, i-a spus Logan, făcând semn cu ţeava armei către elicopterul care scotea deja un scheunat ascuţit şi pătrunzător, în timp ce elicele începură să se rotească.

Bărbatul înalt a făcut un semn din cap şi a întors capul să

privească spre barcă, după care a rostit ceva în chineză. Ambarcaţiunea a început să meargă cu spatele. Bărbatul a mai spus ceva către ceilalţi, care s-au grăbit să-l urmeze către elicopter, târând după ei genţi şi boccele.

— Să mergem, i-a spus Logan lui Yura. *Davai poşli*[8].

Din josul fluviului s-au auzit din nou urletele lupilor.

În lumina lunii, drumul era o dâră ceva mai întunecată, ce mergea oarecum de la est la vest, traversând câmpia deschisă şi trecând prin petice de pădure foarte deasă. Nu se vedea niciun vehicul, dar Logan nici nu se aşteptase la aşa ceva. Aceea era una dintre ultimele porţiuni din autostrada transsiberiană, ce trebuia terminată, însă pavajul se deteriorase deja, pentru că fusese de slabă calitate încă de la început, şi nu beneficiase de atunci de vreo lucrare de întreţinere. Foarte puţini oameni riscau să şofeze noaptea pe un drum presărat cu atâtea gropi.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, a spus Logan, examinând harta pe care le-o dăduse Evgheni. Locul e la al treilea pod după sat, nu?

Alături de el, Mişa a aruncat o privire pe geamul lateral, spre solul ce defila cu mare viteză prin dreptul lor.

— Aşa cred.

— Atunci ar trebui să mai cobori.

Mişa a confirmat din cap şi a încetinit ciclul rotoarelor. În timp ce elicopterul cobora uşor spre drum, Logan a bâjbâit prin întunericul cabinei şi a găsit geanta cu ochelarii de vedere nocturnă. Următoarea etapă avea să fie simplă, dar cu oameni ca aceia, nu se ştia niciodată.

Mişa a coborât aparatul, plutind la mică înălţime, pe deasupra coroanelor copacilor.

— Nimic nu-mi displace mai mult decât să zbor noaptea, a mormăit el, dar să şi zboare la joasă înălţime, noaptea… nu cumva îi avem în faţă pe indivizi?

Logan s-a grăbit să-şi pună ochelarii de vedere nocturnă. În timp ce şi-i potrivea mai bine, farurile unui vehicul au licărit de două ori de pe şosea, probabil la vreo patru sute de metri depărtare.

— Ăştia ar trebui să fie, i-a spus el lui Mişa. Treci la joasă altitudine, totuşi, să ne convingem.

Mişa a coborât elicopterul şi mai aproape de şosea, încetinind până la viteza aleasă de un şofer precaut, în vreme ce Logan s-a luptat cu o fereastră pentru a o deschide ca să scoată capul afară. Curentul de aer l-a izbit în ochelarii masivi, făcându-i capul să se răsucească brusc, însă el s-a opus presiunii şi, câteva secunde mai târziu, a văzut automobilul, parcat în mijlocul drumului, cu botul spre est. A surprins câteva siluete întunecate stând în apropierea maşinii, apoi totul a dispărut din raza vederii, pentru că elicopterul depăşise locul acela.

— Ei bine? a întrebat Mişa.

Logan a dat să-i spună că totul era în regulă şi că puteau reveni să aterizeze; însă, în loc de asta, în minte i-a răsărit o idee, astfel că a zis:

— Nu, aşteaptă. Dă roată şi mergi de-a lungul şoselei din aceeaşi direcţie. Să nu accelerezi, pentru că vreau să mă uit mai atent.

Mişa a apăsat cu delicateţe pedalele şi a reglat turaţia, dând ceva mai multă putere şi urcând uşor, ca să evite un pâlc de copaci mai înalţi.

— *Şto eta*[9] *?*

— Încă nu-s sigur.

Ceva nu i se păruse firesc, ceva legat de scena văzută pe şosea nu se brodea, însă Logan nu reuşise încă să interpreteze totul corect. Poate că era doar închipuirea lui.

Au întors, descriind un cerc larg, şi apoi au venit uruind de-a

---

[1] Lb. rusă în original: „La dracu'„ (n. tr.).

[2] Lb. rusă în original: „Bună ziua" (n. tr.).

[3] Lb. rusă în original: „Vai de mine" sau „Mamă, Doamne" (n. tr.).

[4] Lb. rusă în original: „Dar ce voia?" (n. tr.).

[5] Lb. rusă în original: „Am priceput" (n. tr.).

[6] Lb. rusă în original: „Nu" (n. tr.).

[7] Lb. rusă în original: „Ce ticălos, jigodie" (n. tr.).

[8] Lb. rusă în original: aprox. „Hai să plecăm" (n. tr.).

[9] Lb. rusă în original: „Ce e cu asta?" (n. tr.).

lungul şoselei. Farurile au clipit iarăşi de două ori, de data aceasta ceva mai rar şi mai lung.

— Acum, încet, te rog, a zis Logan, trăgându-şi ochelarii în jos şi aplecându-se pe geam. În regulă… asta e, perfect, dă-i înainte.

Şi-a scos ochelarii şi a închis ochii, încercând să proiecteze scena ca pe o fotografie în minte: forma întunecată a maşinii de dimensiuni medii, stând în mijlocul şoselei, flancată de două siluete umane. O alta – bărbat sau femeie – se afla deoparte, pe marginea drumului.

— Drace, a făcut Logan, apoi a deschis ochii, s-a răsucit şi a privit înapoi, printre scaune. Hei, tu! Doctore Fong!

— Da, i-a răspuns chinezul cel deşirat, aplecându-se înspre el. S-a întâmplat ceva?

— Oamenii aceştia, care vă aşteaptă, i-a zis Logan. Ştiu câţi sunteţi?

— A, sigur. Luminiţele roşii de la bordul aparatului au sclipit, reflectate de lentilele ochelarilor, când Fong a dat din cap cu convingere. Ne ştiu şi numele şi… tot, de fapt. Acest lucru este sigur.

— Care-i treaba? a vrut să ştie Mişa.

— Trei bărbaţi la vedere, lângă maşină, a spus Logan, întorcându-se spre Mişa. Şi cel puţin unul înăuntru, acela care ne face semne cu farurile. Şi aşteaptă cinci oameni.

— Şi ce-i cu asta?

— Maşina aceea nu e îndeajuns de mare ca să ia opt oameni. Dacă reuşesc, atunci e o reprezentaţie de circ. Asta mă face să-mi pun întrebări.

— Aha, a făcut Mişa şi a rămas pe gânduri. Ce părere ai?

— Cred c-ar fi preferabil să aflăm mai multe. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: Aşa, uite cum facem. Aterizează repede aici, dincolo de culmea aceea, atât cât să pot coborî. Apoi mai dai un ocol, lăsând impresia că eşti derutat, înţelegi? Fă ceva zgomot ca să mă acoperi cât eu mă apropii şi arunc o privire.

A bătut cu palma în dispozitivul de comunicaţii, aflat în buzunarul de pe mâneca stângă.

— Îţi dau eu un semn dacă poţi ateriza în siguranţă. Dacă-ţi transmit un bip lung, vino ca şi cum te-ai pregăti de aterizare, iar apoi aprinzi reflectoarele.

— Am priceput, a spus Mişa. Îl iei şi pe Yura?

— Bineînţeles. Deci e clar, da? Logan şi-a desprins centura de siguranţă şi a trecut pe scaunul din dreapta. În vreme ce a urcat din nou în compartimentul rezervat pasagerilor, doctorul Fong a întrebat:

— Spuneţi-mi, vă rog, ce s-a întâmplat?

— Încă nu-mi dau seama exact. Logan şi-a croit drum printre scaunele foarte îngrămădite în partea din spate a cabinei, unde Yura stătea lângă uşă. Să nu vă speriaţi, a spus el, sperând că Fong nu-l va observa coborând cu puşca automată. S-ar putea să nu fie nimic.

Mişa a coborât aparatul şi l-a menţinut în aer la aproape un metru deasupra pavajului, rămânând în acea poziţie până ce Logan şi Yura au sărit. Imediat ce a atins asfaltul cu tălpile ghetelor, Logan a făcut o fandare din genunchi pentru a absorbi şocul şi a auzit pasul rotorului modificându-se, semn că Mişa accelerase ca să ridice elicopterul din acel loc.

Yura a venit alături de Logan, care a făcut un semn scurt din mână. Drept semn că a priceput, Yura a dat din cap şi a traversat în fugă şoseaua, fără să facă niciun zgomot, apoi a dispărut în umbrele copacilor de pe partea dreaptă. Logan a mers de-a lungul drumului până a ajuns pe culmea micii pante, apoi a părăsit asfaltul, mergând pe partea stângă a drumului.

Cum copacii erau subţiri şi răsfiraţi, iar porţiunile acoperite de tufişuri îi îngreunau înaintarea în linişte, pe acea parte nu prea avea cum să se ascundă. Logan a socotit că aveau de mers aproape un kilometru şi jumătate până în locul unde era parcată maşina. Deplasându-se încet şi precaut, ţinându-şi Kalaşnikovul sus deasupra pieptului, a păşit înainte, paralel cu şoseaua. Avea ochelarii pentru vedere nocturnă împinşi pe frunte; erau prea greoi şi ineficienţi pentru orientarea în teren şi acum putea vedea destul de bine. Luna urcase pe cer, iar norii se risipiseră, astfel că ochii i s-au adaptat foarte curând la lumina scăzută.

Cu turbinele bubuind şi cu palele rotoarelor scoţând sunete intermitente, elicopterul a revenit pe deasupra lor, zburând de-a lungul şoselei. Brusc, a cotit într-o parte, a parcurs un arc de cerc, întorcând, şi a traversat şoseaua, trecând scurt peste câţiva copaci, după care a început să se deplaseze în zigzag pe deasupra şoselei. Satisfăcut, Logan a surâs mai mult către sine; probabil că oamenii care aşteptau la sol erau deja destul de buimăciţi. Fără a mai vorbi de enervarea lor.

S-a gândit că trebuia să ajungă mai aproape, şi tocmai se pregătea să se deplaseze spre şosea ca să verifice; însă elicopterul a apărut din nou, zburând de-a lungul şoselei, la o altitudine ce nu depăşea probabil şase metri şi, brusc, printre copaci a licărit din nou o lumină, ceva mai aproape decât anticipase el, semn că bărbatul din maşină aprinsese iarăşi farurile pentru a semnaliza.

S-a oprit şi a rămas neclintit. Pe măsură ce zgomotul făcut de elicopter s-a stins pe drum, înapoia lui, a auzit glasul unui bărbat rostind foarte clar următoarele cuvinte:

— *Ah, yab tvoiu mati*[10].

A aşteptat până când elicopterul a încheiat cercul pe dea supra lui, astfel încât uruitul motorului să acopere orice zgomot pe care l-ar fi putut face el. Câţiva paşi iuţi, şi a rămas în apropierea maşinii, lipit de un pin pricăjit.

Şi-a tras peste ochi ochelarii pentru vedere nocturnă şi s-a aplecat în faţă, simţindu-şi sfincterul gata să plesnească.

Apoi i-a văzut, aşa cum şi-i amintea: doi bărbaţi stând de o parte şi de alta a automobilului, şi încă unul pe cealaltă parte a şoselei. Toţi trei, abia acum observa acest lucru, erau înarmaţi: aveau nişte puşti ori carabine, dar nu a reuşit să distingă toate amănuntele.

Şi-a împins ochelarii înapoi pe frunte, a verificat Kalaşnikovul de pe umăr şi a scos aparatul de emisie-recepţie din buzunar apăsând pe singura tastă. A ţinut-o apăsată vreme de cinci secunde, după care a închis aparatul şi l-a strecurat înapoi în buzunar, apoi şi-a scos arma de pe umăr.

Elicopterul a apărut iarăşi urlând de-a lungul şoselei, încetinind doar atunci când farurile automobilului au licărit din nou. Logan a ieşit din spatele copacului şi a început să se deplaseze cu repeziciune pe lângă şosea, fără a se mai strădui să treacă neobservat; ticăloşii aceia nu mai acordau atenţie decât elicopterului, pilotat de un individ total nepriceput.

Aparatul ajunsese să se deplaseze cu viteza unei biciclete, apoi chiar mai încet. Când a ajuns la mai puţin de şase metri de botul maşinii parcate, aparatul s-a oprit şi a rămas în aer. Şi Logan a încremenit, profitând de acele clipe ca să împingă

---

[10] Lb. rusă în original: „Of, fir-ar mă-ta a dracului” (n. tr.).

selectorul de foc pe poziţia automat, după care Mişa a aprins brusc reflectoarele de aterizare.

Lumina orbitoare a creat un contrast neaşteptat, amintind de o fotografie în alb şi negru. Unul dintre bărbaţii aflaţi alături de automobil şi-a ridicat brusc un braţ ca să-şi ferească faţa de lumina orbitoare. Altcineva a slobozit o înjurătură.

Logan a ridicat Kalaşnikovul şi a inspirat adânc.

— Nimeni nu mişcă! a răcnit el, ca să acopere zgomotul făcut de rotoare. Lăsaţi armele la pământ!

Vreme de o clipă, a crezut că stratagema avea să dea roade. Bărbaţii aflaţi pe şosea au îngheţat locului, de parcă ar fi fost nişte manechine uitate într-o vitrină. Logan a avut suficient timp să se întrebe ce Dumnezeu se petrecea cu acei oameni, după care totul a părut să explodeze.

Bărbatul de pe latura cealaltă a şoselei a dat să se răsucească, foarte rapid, arma din mâinile lui descriind un arc de cerc, ajungând să fie îndreptată spre Logan. Apoi s-a auzit un bubuit asurzitor, iar el a tresărit uşor, a scăpat arma din mâini, şi s-a prăbuşit pe pavaj.

În vreme ce bubuitul armei lui Yura era reluat de ecou printre copaci, cei doi indivizi de lângă maşină au intrat în acţiune, mişcându-se simultan şi cu o iuţeală studiată, care urmărea ceva anume. Cel aflat mai aproape a făcut un salt într-o parte şi s-a răsucit, aterizând şi ghemuindu-se, în vreme ce celălalt individ a plonjat la pământ şi a început să se rostogolească spre maşină, încercând astfel să se adăpostească după ea.

Logan l-a nimerit pe cel care era ceva mai departe în timp ce se rostogolea şi a răsucit Kalaşnikovul spre cel care rămăsese în viaţă. O rază roşie a străbătut până la el, iar ceva a pocnit printre tufişuri, nu tocmai foarte aproape, semn că individul trebuia să tragă în orb, pentru că ochii lui se chinuiau să-şi revină după schimbarea bruscă a intensităţii luminii. Iluminat din spate de reflectoarele de aterizare, omul a devenit o ţintă perfectă; Logan l-a doborât cu o rafală de trei gloanţe trasă spre pieptul lui.

Portiera automobilului s-a deschis brusc şi cineva a coborât. Dintre copacii aflaţi de cealaltă latură a şoselei, puşca antică a lui Yura a scos un bubuit. Asta însemna patru oameni doborâţi. Logan a păşit cu grijă spre automobil, având Kalaşnikovul pregătit să tragă. În apropierea portierei deschise zăcea un

bărbat. Logan s-a uitat înăuntrul automobilului, verificându-l.

A scos apoi aparatul de radioemisie şi l-a activat din nou.

— În regulă, Mişa, a spus el. Acum poţi ateriza.

După aceea, a păşit spre cadavrul ultimului bărbat pe care îl ucisese şi a examinat arma ce zăcea lângă el. Era o puşcă de ţintaş tip Dragunov, echipată cu ceea ce părea a fi un dispozitiv pentru vedere nocturnă. Evident, vreun profesionist în devenire, din câte se părea.

Cum nu găsea o poziţie mai bună, s-a întors şi s-a aşezat pe capota automobilului, în vreme ce Mişa a adus elicopterul la sol. Dezgustat, a băgat de seamă că mâinile începuseră să îi tremure slab.

Având puşca atârnată pe umăr şi o armă automată Kalaşnikov într-o mână, Yura a apărut curând în faţa lui.

— Îmi cer iertare că m-am mişcat cam încet în privinţa ultimului individ, a spus el. A înălţat arma automată în aer şi a făcut un semn cu mâna liberă către cadavrul aflat de cealaltă parte a şoselei. Uite cu ce era înarmat.

— Atunci, scapă de ea, ce Dumnezeu.

Parcă aducându-şi aminte, Logan a golit camera propriei lui arme şi apoi şi-a atârnat-o pe umăr.

Pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, a regretat că se lăsase de fumat.

Palele rotorului de la elicopterul pilotat de Mişa au început să se rotească mai lent, iar şuieratul turbinei a devenit un soi de şoaptă mai apăsată. Câteva minute mai târziu, Mişa a pornit spre automobil.

— *Boje moi*, a făcut el, rămânând cu ochii holbaţi. Ce-i cu asta?

— Aşa arată un comitet de primire, i-a răspuns Logan. Li s-a pregătit o mică ambuscadă. Cel puţin aşa arată lucrurile.

Mişa a aruncat o privire de jur împrejur.

— Eşti convins?

— În ce priveşte ambuscada, nu sunt perfect convins. Probabil că aveau să lase pasagerii să coboare, aşteptând ca noi să plecăm, după care îi lichidau. La naiba, a exclamat Logan, uită-te numai ce putere de foc aveau. Nu cred că erau înarmaţi până-n dinţi de teama lupilor.

Yura s-a apropiat de maşină.

— În portbagaj sunt două cazmale, l-a anunţat el pe Logan.

Dar şi nişte sârmă şi bandă adezivă.

— Păi, vezi? a zis Logan, după care a întors capul şi a scuipat, simţindu-şi gura foarte uscată. Nu aveau de gând să ia pe nimeni mai departe de acest loc. Poate doar să-i ducă pe toţi până în pădure.

În acele momente, chinezii coborau din elicopter, oprindu-se în faţa maşinii şi privind miraţi vehiculul şi cadavrele. Mişa a scăpat o înjurătură:

— Ce mama dracului, doar le-am spus să rămână înăuntru…

— Lasă asta acum, a spus Logan. Nu mai contează.

Doctorul Fong a pornit spre ei. Nu părea nicidecum încântat, asta a fost şi impresia lui Logan, dar pe chip nu i se citea nicio expresie de uimire.

— Cred că nu ai habar despre cele întâmplate aici, i-a spus Logan.

Fong s-a oprit alături de automobil şi s-a uitat în jur.

— Poate că da, a zis el. Să mă gândesc.

— Nu prea avem timp de gândire, l-a prevenit Logan. Trebuie să plecăm cât mai curând de aici.

— Da, a spus chinezul şi s-a uitat spre Logan. Ştii englezeşte?

— Oarecum.

— Aha, a zis Fong şi a schiţat un zâmbet. Deci eşti american. Bine. Vorbesc englezeşte mai bine decât ruseşte.

Slujindu-se de vârful unui deget, uimitor de subţire, şi-a împins ochelarii de pe nas, cu toate că aceştia nu-i alunecau. Logan a bănuit că era vorba de un tic nervos. Chinezul a făcut un gest prin care cuprindea automobilul, dar şi cadavrele.

— Ce-ar fi să ne îndepărtăm de aceste…?

— Bineînţeles, a spus Logan şi s-a îndepărtat de maşină, păşind alături de Fong până spre marginea şoselei. Vreau doar să ştiu, a spus el, despre ce fel de belea e vorba aici, dacă voi prezentaţi un risc politic…

— Nu, nici gând, a spus Fong şi s-a întors cu faţa spre el. Nu, noi nu avem nicio legătură cu politicul, după cum vă exprimaţi voi. Suntem doar un grup de oameni de ştiinţă nevinovaţi.

— Bine, dar sunt unii oameni cu greutate care au încercat să vă lichideze, a spus Logan. Pesemne că unii nu vă consideră chiar atât de inofensivi.

— Da, dar… Fong s-a uitat spre bezna de sub copaci, apoi ochii lui au revenit asupra lui Logan. Ne-aţi salvat vieţile, a zis el

pe un alt ton. Asta creează o datorie pe care nu ştiu dacă o vom putea răsplăti vreodată, însă tot vă putem oferi ceva în schimb. Unele informaţii.

— Ştiinţifice?

— Da. (Chiar dacă percepuse sarcasmul, Fong s-a prefăcut că nu a priceput. Şi-a împins, în schimb, ochelarii pe nas.) E vorba despre încălzirea globală.

Lui Logan i-au trebuit câteva secunde bune ca să-şi dea seama despre ce vorbea chinezul. Vioiciunea stârnită de adrenalină se stinsese; acum se simţea ostenit şi bătrân.

— Încălzirea globală continuă, a spus Fong. Sunt convins că deja ştiţi asta, nu cred că mai e un secret. Numai că… a început el, după care a tăcut, iar pe frunte i-au apărut cute de încruntare. E vorba de curbă… a spus el. Nu-mi aminteam cuvântul… curba arată altfel decât s-a considerat iniţial. (Apoi a descris cu degetul arătător o curbă urcătoare.) Încălzirea va înregistra o acceleraţie. Rata încălzirii va creşte mereu şi… nu ştiu cum să exprim ideea asta, dar rata de creştere va spori neîncetat.

— Adică ritmul încălzirii va creşte? Fong a făcut un semn de încuviinţare.

— A, în viitorul apropiat nimeni nu va percepe vreo schimbare esenţială. Probabil că vreme de doi ani, sau chiar cinci, nu se va simţi vreo modificare, dar deocamdată nu se poate preciza… Însă după aceea, şi a făcut un gest cu degetele, încălzirea va fi foarte rapidă.

— Vrei să spui că…

— Stai puţin, că asta nu e tot. Pe de altă parte, a spus Fong, s-ar putea ca procesul să dureze mai mult decât s-a calculat. Se presupune că procesul nu face decât să-şi urmeze cursul firesc, atingându-se curând un anumit prag. Încă nu este limpede până unde merge acest prag. Şi nici măcar dacă există un asemenea prag, dacă e să vorbim în termeni practici.

Logan a auzit spusele chinezului, însă creierul lui ostenit nu a reuşit să înregistreze totul.

— Încălzirea va continua într-un ritm accelerat, a spus el, iar ritmul va creşte mereu, astfel că va fi mult mai cald decât este în prezent. Asta vrei să spui?

— Cam asta.

— Atunci, înseamnă că… Isuse. Logan a clătinat din cap,

deoarece începuse să înţeleagă. Isuse, a repetat el prosteşte, pe un ton aproape resemnat. Vai de noi, Isuse.

— Ai face bine să apelezi la el, asta în cazul în care crezi în el, a spus Fong. Dacă aş crede în vreun zeu, şi eu l-aş invoca. Situaţia se va agrava şi mai mult.

— Ca şi cum nu ar fi fost şi aşa destul de gravă.

— Adevărat. Nu ştiu de cât timp trăieşti în partea aceasta de lume, dar sunt convins că ai auzit cel puţin unele veşti venite din alte zone.

— Am auzit că în China e foarte rău.

— Nici nu-ţi poţi închipui. Crede-mă, este mult, mult mai grav decât orice ai auzit până acum. Guvernul menţine un control foarte strict asupra circulaţiei informaţiilor. Chiar în interiorul Chinei, nu e posibil întotdeauna să afli ce se petrece în provincia învecinată. Fong a întins mâna şi a mângâiat scoarţa zgrunţuroasă a celui mai apropiat pin. Aici trăiţi într-unul dintre puţinele locuri ce au rămas relativ neafectate de catastrofa globală. O oază izolată, plăcută şi foarte întinsă, ce a devenit prosperă peste noapte – dar şi asta se va sfârşi curând. A pufnit într-un râs care nu exprima niciun fel de amuzament. Crezi că Federaţia Rusă se confruntă cu probleme din cauza chinezilor disperaţi care trec în prezent graniţa? Aşteaptă numai, prietene, şi vei vedea. Gradul de disperare din ţara mea a ajuns deja la limita critică. Când oamenii îşi vor da seama că lucrurile se vor agrava şi mai mult, vor începe să se mişte, iar pentru a-i opri nu vor mai fi suficiente posturile de grăniceri şi patrulele de frontieră. Nici măcar fluviile nu-i vor mai putea împiedica.

Logan a dat să spună ceva, însă a simţit că are un nod în gât, care îl stânjenea, astfel că nu a reuşit să vorbească.

— Jurnaliştii şi istoricii americani, conaţionalii tăi, a adăugat Fong, scriau despre o anumită tactică militară folosită de chinezi, atacuri „cu valuri umane”. Graniţa de aici va avea de înfruntat un tsunami uman.

— Te referi la război, nu? l-a întrebat Logan.

— De un fel sau altul, i-a răspuns Fong, făcându-şi de lucru cu ochelarii. Nu am calificarea necesară ca să fac speculaţii într-un asemenea domeniu. Vă spun doar că în locurile acestea nu va mai fi nicio plăcere să trăieşti.

— Mulţumesc pentru avertisment.

— Cum îţi spuneam, voi ne-aţi salvat vieţile. În cazul meu,

probabil că m-aţi salvat de la ceva şi mai rău. Fong s-a întors şi a privit scena din mijlocul şoselei, unde ceilalţi chinezi se strânseseră în jurul automobilului şi al cadavrelor. Cred că aveau de gând să mă interogheze. Iar asta nu ar fi fost deloc plăcut.

— Bine, dar despre ce este vorba până la urmă? l-a întrebat Logan. De când se arată mafia interesată de câţiva fizicieni sau climatologi, sau ce sunteţi voi?

— Poftim? a exclamat Fong, luat prin surprindere. Şi-a împins ochelarii mai bine pe nas şi apoi a surâs. A, acum înţeleg. Ai fost dezinformat. Niciunul dintre noi nu este om de ştiinţă în acest sens. Nu, domeniul nostru de activitate e chimia. Chimia farmaceutică, a precizat el. Subiect de interes pentru… anumite persoane.

Logan a dat din cap. Nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi aşa ceva.

— Informaţiile pe care ţi le-am dat, a continuat Fong, nu au nicio legătură cu activitatea mea. Le-am aflat de la fratele meu mai mare, care a făcut parte din echipa ce a descoperit toate astea. Mi-a povestit totul, arătându-mi şi cifre – nu e chiar greu, pentru că oricine cu pregătire tehnică ar putea pricepe – iar asta s-a întâmplat înainte de a fi fost ridicat.

— Ridicat? Pentru ce? a întrebat Logan. Deci e vorba despre o problemă asupra căreia guvernul chinez doreşte să păstreze secretul.

— Putem s-o luăm şi aşa.

— Şi de aceea ai hotărât să o ştergi de acolo?

— Nu tocmai. Analizam posibilitatea asta de câtva timp. Luasem deja legătura cu persoanele, cum să spun, care manifestau interes faţă de noi. Dar trebuie să admit că acele ştiri m-au făcut să iau hotărârea.

— Şi treaba care s-a petrecut aici în noaptea asta?

Fong a ridicat din umeri.

— Aşa-zisa mafie rusă nu e decât o confederaţie destul de dezlânată de facţiuni şi organizaţii locale. Presupun că cineva a prins de veste despre plan şi, din motive de ei ştiute, au decis să ne împiedice. Probabil rivali ai celor care urmau să ne angajeze. Dar asta e doar o bănuială. Apoi s-a strâmbat. Nu mă încântă că trebuie să am de a face cu asemenea oameni, dar aş fi făcut orice ca să plec din China. Şi nu mă văd ca lucrător ilegal şi

prost plătit pe vreun şantier de construcţii de pe fluviile Lena sau Enisei.

Logan a dat iarăşi din cap.

— Bine, acum am face bine să plecăm de aici. Voi ce vreţi să faceţi? Nu vă putem duce cu noi, până la Habarovsk, dar…

— A, ne descurcăm noi. Maşina pare să fie neatinsă – aţi dovedit o precizie ieşită din comun în lupta asta – iar unul dintre colegii mei ştie să conducă foarte bine. Avem oameni pe care îi putem contacta, a zis Fong, câteva numere de telefon şi o adresă din Belogorsk, unde ne putem adăposti în siguranţă.

Logan a observat că doi dintre chinezi examinau armele celor morţi, şi le manevrau cu destulă pricepere. Numai a oameni de ştiinţă nu arătau. S-a întrebat care era restul poveştii. Dar nu avea să afle nicicând, bineînţeles. Ei, ducă-se naibii!

— Deci voi puteţi pleca, a zis Fong şi i-a întins mâna. Mulţumim încă o dată.

Logan i-a strâns mâna.

— Nu ai pentru ce, a zis el. Un client mulţumit reprezintă cea mai bună reclamă pentru noi.

— Hei, a zis Mişa, crezi că e adevărat?

— În clipa asta, i-a răspuns Logan, nu ştiu ce naiba să mai cred şi ce nu.

În acele momente străbătuseră trei sferturi din drumul către Habarovsk. Luna se afla deja sus pe cer, iar autostrada transsiberiană se vedea clar din elicopter. Prin urmare, condiţii perfecte pentru navigaţia conform principiului EOD: adică Eu urmez drumurile. În cabina pasagerilor, Yura dormea buştean.

— S-ar putea să fi inventat toată tărăşenia, a spus Mişa. Dar de ce?

— Oamenii nu au întotdeauna nevoie de vreun motiv ca să mintă. Dar, având în vedere situaţia, a zis Logan, nu-mi dau seama de ce ar vrea să piardă timpul stând pe lângă mine şi să-mi servească o scorneală.

— Ei, cu oamenii ăştia, a zis Mişa, în glasul căruia au răzbătut ecourile câtorva secole de prejudecăţi. Cine ar putea spune.

— Ei bine, dacă Fong a spus adevărul, peste câţiva ani, ori chiar mai curând, o să avem al dracului de mulţi dintre „oamenii ăştia” venind spre nord, iar atunci situaţia o să fie urâtă de tot pe aici. Chiar dacă nouăzeci la sută din povestea spusă de Fong

ar fi o prostie, a zis Logan, tot o să dăm de necazuri mari. Din câte am auzit de la alţii, amărâţii aceia au ajuns deja la marginea răbdării. Dacă lucrurile se înrăutăţesc în continuare… S-a întors şi l-a privit pe Mişa. Nu cred că am dori vreunul dintre noi să mai fim pe-aici când are să se întâmple.

Mişa a oftat apăsat.

— De acord. Am înţeles ce vrei să spui.

În depărtare, începuseră deja să se zărească luminile Habarovskului. Logan s-a uitat la indicatoarele de combustibil. Reuşiseră să se încadreze în consum în acea cursă; nu aveau să tremure că nu vor ajunge acasă, dar urmau să apeleze totuşi la combustibilul de rezervă.

— Unde o să pleci când va veni momentul? l-a întrebat Mişa.

— Habar n-am, i-a răspuns Logan, frecându-se la ochi şi regretând că nu luase cu el un termos cu cafea. Undeva la naiba. În nord, probabil.

— Te-ai gândit vreo clipă să te întorci în America?

— Nu tocmai. La o adică, nici nu-s convins că mi s-ar permite întoarcerea. Trăiesc în afara ţării de douăzeci de ani, iar cei care locuiesc mai mult de cinci ani în străinătate sunt trecuţi în mod automat pe lista celor care prezintă riscuri pentru Securitatea Naţională. În orice caz, a spus Logan, lucrurile s-au împuţit de tot în Statele Unite, şi nu doar din cauza modificărilor vremii şi a creşterii nivelului oceanului. Nebunia a început acolo de multă vreme. Chiar înainte de plecarea mea.

— Şi atunci, rămâne Canada? l-a întrebat Mişa.

— În prezent, în Canada se pătrunde mai greu decât aici. În special pentru cei din State. Alaska, a zis Logan pe un ton gânditor, da, acum ar putea fi o posibilitate. Se spune că secesioniştii plătesc bani buni mercenarilor. Numai că am cam îmbătrânit pentru aşa ceva.

— În noaptea asta n-ai acţionat ca un bătrân. Pe întuneric, aproape c-a reuşit să distingă sclipirea dinţilor lui Mişa, care zâmbise. Dom’ le, uitasem cât de bun eşti.

— Lasă prostiile. Nu, cred că tot Siberia aş alege-o, asta dacă mă hotărăsc să plec de aici. Cunosc câţiva oameni din vremurile bune, şi am păstrat legătura cu ei. Vrei să vii şi tu? Se găseşte oricând de muncă pentru un pilot bun.

— Tot ce se poate. O să mă mai gândesc. Pe vremuri, ne-am simţit bine în Siberia, nu? Iar acum nici nu ar mai fi prea frig.

Habarovskul se vedea din ce în ce mai bine acum, o întindere de lumini gălbui aflate la nord de fluviu. Lumina lunii arunca sclipiri blânde pe suprafaţa Amurului, conturând grupul de insule de la confluenţa cu Usuri.

— O iei şi pe Lida cu tine? l-a întrebat Mişa.

— Nu ştiu, a spus Logan, care nu se gândise la asta. Probabil. Dacă vrea să vină. La o adică, de ce nu? S-a ridicat în capul oaselor pe scaun şi şi-a întins picioarele atât cât i-a îngăduit spaţiul destul de zgârcit. Încă nu m-am hotărât, înţelegi, a spus el. Nu întreprind nimic decât după ce îmi găsesc timp să analizez totul în amănunt. A privit înainte. Spre luminile oraşului. Acum trebuie să rezolv chestiuni mai presante. Începând cu o discuţie ceva mai de durată cu Evgheni.

Însă a doua zi, lucrurile s-au precipitat nebuneşte şi nu a mai avut vreme să se gândească la Evgheni ori la chinezi, ori la orice altceva. Membrii unei expediţii ştiinţifice perfect legale, un soi de echipă de geologi şi topometri, i-au telefonat tocmai din Komsomolsk, solicitând în regim de urgenţă servicii de transport, deoarece pilotul lor se îmbătase şi dispăruse cu avion cu tot, fără să anunţe unde se găsea.

Şi tot astfel, în următoarele două săptămâni, viaţa lui a fost insuportabil de agitată, deşi profitabilă. Logan era prea preocupat ca să acorde atenţie vreunui lucru ce nu reprezenta o problemă imediată; abia l-a ascultat pe Yura când acesta a venit să-i spună că-şi lua câteva zile libere ca să verifice un zvon care îi ajunsese la urechi.

Însă într-un târziu, treburile s-au rezolvat, iar viaţa lui a început să revină la un ritm ceva mai puţin dement; şi chiar atunci când Logan hotărâse să analizeze din nou probleme mai vechi şi mai noi rămase nesoluţionate, Yura a apărut la birou şi i-a spus că descoperise ceva ce merita văzut.

— Vino cu mine, i-a spus el lui Logan. Trebuie să-ţi arăt.

Pe faţă avea o expresie care făcea inutilă orice opoziţie ori refuz.

— Avem nevoie de elicopter? a întrebat Logan.

Yura a dat din cap în semn că da.

— În regulă. Hai să-l găsim pe Mişa.

— Ei bine, a spus Mişa cu glas gâtuit, acum ştim ce mâncau lupii.

Logan nu i-a răspuns. Se chinuia prea mult ca să nu-şi verse şi maţele pe gură.

— Şi urşii, a spus Yura, şi a arătat cu vârful ghetei către un cadavru din apropiere. Vedeţi? Urmele de colţi sunt prea mari pentru a fi de lup.

În luminişul unde se găseau zăceau împrăştiate între cincisprezece şi douăzeci de cadavre. Era greu de precizat, deoarece unele fuseseră târâte spre desişul pădurii, iar majoritatea ajunseseră în cel mai bun caz să fie dezmembrate.

— Tigri, în unele locuri, a adăugat Yura. Nu şi în locul acesta.

— Câte? a reuşit Logan să îngaime. La locuri mă refer.

— Habar n-am. Unsprezece până acum, atâtea am găsit. Ar putea fi mai multe. Am renunţat să mai caut. Pe faţa lui a apărut o expresie de dezgust. În unele părţi, situaţia e mai urâtă decât aici. Cadavrele se aflau acolo de mai multă vreme. Putrezite, duhneau…

— Da, înţeleg, s-a grăbit Logan să spună, simţind că stomacul i se revoltă din nou. Te cred pe cuvânt, dar nu mai povesti.

Duhoarea era şi acolo destul de pronunţată, deşi cadavrele încă nu păreau să fie într-o stare avansată de descompunere. Aveau totuşi noroc pentru că era prea devreme ca insectele să fie foarte numeroase. Peste câteva săptămâni, însă… A alungat însă din minte orice imagine de acest fel. Mai bine zis, s-a străduit.

— Şi locurile astea, a zis Mişa, sunt dispersate în jurul acestei zone?

Yura a confirmat cu o mişcare din cap.

— Mai toate se află în apropierea vechilor drumuri forestiere, ca aici. Şi întotdeauna apare cam acelaşi număr de chinezi.

Logan s-a întrebat cum de-şi dăduse seama de asta. Cadavrele pe care le vedea abia de puteau fi considerate ca aparţinând unor oameni.

— Au venit pe drumul forestier, a spus Yura, arătând cu degetul. Un camion, nu foarte mare, nu am idee ce marcă era. A oprit în apropierea copacilor de acolo şi au coborât cu toţii. Au coborât de pe drum până aici. Chinezii au fost aliniaţi, cu faţa spre direcţia aceea şi siliţi să îngenuncheze. Patru bărbaţi au rămas puţin în spatele lor şi i-au împuşcat. A ridicat între degete un tub decolorat de cartuş. Pesemne că au tras foc automat. Unii dintre chinezi au încercat să fugă. Unul aproape că reuşise

să pătrundă în pădure când l-au doborât.

Mişa l-a ascultat cu un aer sceptic; pesemne se întreba dacă Yura îşi dăduse seama de toate acestea doar după semnele rămase pe sol. Logan nu s-a mirat. Îl văzuse pe Yura în acţiune de nenumărate ori în trecut.

— Şi au acţionat la fel în toate locurile, a adăugat Yura.

— E vorba de acelaşi camion?

— N-aş putea spune cu certitudine. În unele locuri aşa a fost.

— Sărmanii de ei, a spus Mişa. Îngrămădiţi în bena unui camion, azvârliţi de colo-colo pe drumul desfundat, pesemne şi rupţi de foame. Sunt ameţiţi, slăbiţi, derutaţi, uşor de manevrat. Le spui să se alinieze şi să îngenuncheze, şi nu-ţi mai fac niciun fel de necaz.

— Într-un loc, a spus Yura, lucrurile arătau ca şi cum unii dintre chinezi au încercat să riposteze. Dar nu le-a folosit la nimic.

— Neamurile tale au ştiut de treaba asta? l-a întrebat Logan.

— Unii ştiau câte ceva. Zvonurile circulă, aşa am aflat şi eu. N-au mai rămas multe sate pe aici, a zis Yura. Majoritatea oamenilor s-au retras când s-a început exploatarea pădurii. Ori poate că şi tăietorii de copaci i-au izgonit.

— Ai idee de când se desfăşoară treaba asta?

— Din câte am auzit, şi din felul cum arătau cadavrele din unele locuri, a zis Yura, cam de vreun an.

Logan şi Mişa s-au privit cu subînţeles.

— Cred că trebuie să facem o vizită cuiva, a spus Logan.

— Chinezoi? a întrebat Evgheni Lavruşin, nevenindu-i să creadă? Despre chinezoi e vorba?

S-a frecat cu dosul unei mâini în locul iritat de pe faţă, de unde Yura a smuls banda adezivă pe care i-o lipise peste gură. A făcut asta cu destulă stângăcie; încă avea încheieturile legate laolaltă cu bandă.

Alături de el, pe bancheta din spate a maşinii, Logan i-a răspuns:

— Nu numai. Plănuiam mai de mult să avem o discuţie cu tine.

— Hei, băieţi, a zis Evgheni, nu vă condamn că v-aţi supărat, pentru că şi pe mine m-ar fi deranjat. Jur că n-am ştiut că lucrurile aveau să se împută atât de rău.

Avea glasul mai strident decât de obicei şi vorbea foarte precipitat. Emana un miros acru de sudoare amestecată cu spaimă, atât de persistent şi pătrunzător, încât Logan s-a simţit îndemnat să deschidă un geam, în ciuda aerului foarte rece de dimineaţă.

— *Mulţi* oameni sunt sictiriţi de ceea ce s-a întâmplat, a spus el. Unii oameni cu *greutate*. Dacă ei ar fi considerat că am avut ceva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, acum n-aş mai fi în viaţă ca să vorbesc cu voi. Credeţi-mă pe cuvânt.

— Să te credem? i-a aruncat Mişa peste umăr. Aşa cum te-au crezut şi chinezii aceia?

— Ei, la dracu'. Ce mare chestie? Uitaţi, le-a spus Evgheni, trebuie să pricepeţi cum merg lucrurile. Înainte, puteai aduce câţi chinezi pofteai, şi nimeni nu se sinchisea, ţinutul e mare, şmecherii se bucurau că au mână de lucru ieftină, iar poliţiştii se arătau înţelegători atâta vreme cât îşi primeau tainul.

Mişa a virat brusc pentru a evita o groapă de pe şosea. Evgheni s-a dezechilibrat şi a fost aruncat peste Yura, care l-a înjurat şi l-a împins la locul lui.

— Ce naiba, a strigat Evgheni. Haideţi, oameni buni, nu-mi scoateţi nici măcar banda asta de la mâini?

— Nu, i-a răspuns Logan. Ce spuneai?

— Cum? A, aşa! Înţelegeţi? Totul s-a schimbat acum. Mai poţi aduce acum, dar câte puţini, şi din când în când, ca indivizii aceia pe care i-aţi preluat voi. Dar dacă mă apuc să aduc chinezoi în număr mai mare, a continuat Evgheni, adică îndeajuns ca să scot profit, mamă Doamne, o păţesc de nici nu vă închipuiţi. Dacă e prins vreun imigrant ilegal şi vorbeşte, am ars-o.

— Şi atunci, le iei banii, a spus Logan, şi-i arunci într-un camion, după care îi duci în pădure şi-i împuşti.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis Evgheni. Glasul lui căpătase un ton jignit, sugerând nerăbdarea; pe faţa lui a apărut o expresie tipică pentru un om care se străduieşte să explice ceva atât de clar, încât nici nu ar mai fi nevoie de vreo explicaţie. Doar sunt *chinezoi!*

— Sunt fiinţe umane, a zis Mişa.

— Ei, pe dracu'. Un chinez nu e om. În orice caz, a zis Evgheni, privind spre Logan, ce, tu n-ai ucis pe nimeni? Am auzit că ai făcut prăpăd în Yakuţk... Văzând căutătura lui Logan,

glasul i s-a stins. Iartă-mă, a adăugat el aproape în şoaptă.

Logan s-a uitat pe geam.

— Aproape c-am ajuns la aeroport, a spus el. Sper să nu ne creezi necazuri, ai înţeles, Evgheni? O să mergi alături de noi fără să faci scandal sau circ, bine? Yura, arată-i ce-l aşteaptă.

Yura a întins o mână şi l-a apucat pe Evgheni de cap, obligându-l să-l privească. Cu cealaltă, a ridicat cuţitul mare de la centură, rânjind.

— Bine, bine. Sigur. Faţa lui Evgheni era mai palidă ca niciodată. Nicio problemă… hei, dar unde mergem?

— O să vezi tu, i-a răspuns Logan. Vrem să-ţi facem o surpriză.

În vreme ce urcau pe drumul forestier şi-l urmărea pe Evgheni bălăbănindu-se în faţa lui, Logan s-a gândit că s-ar fi cuvenit să-l lase pe acesta să fi luat vreo jachetă, ceva, pe el. Ca să răspundă la ciocăniturile lor, individul venise la uşa apartamentului şi le deschisese, fiind îmbrăcat doar cu un tricou nu tocmai curat în care se vedea că dormise; ei îi îngăduiseră doar să se încalţe, dar când şi-au dat seama că ar fi trebuit să mai îmbrace ceva, îi legaseră deja mâinile şi acum ar fi fost prea greu să o mai facă.

Acum, Evgheni tremura în vânticelul îngheţat care bătea pe culme; iar lui Logan nu-i păsa mai deloc de asta, însă se săturase să-l tot audă pe individ văicărindu-se. În fine, nu avea să mai dureze mult.

Aflat în faţă, Mişa a ieşit de pe drumul năpădit de buruieni şi vegetaţie crescută năvalnic şi a pornit pe o potecă ducând către culmea dealului.

— Pe acolo, i-a spus Logan lui Evgheni.

— Ce dracu'? a scheunat Evgheni. Ce înseamnă toate astea? Oameni buni, dacă aţi găsit ceva cadavre sau mai ştiu ce pe aici, treaba asta n-are nicio legătură cu mine. Eu n-am avut nicio operaţiune prin zona asta.

— Taci, i-a zis Logan, împungându-l cu ţeava Kalaşnikovului. Mergi după Mişa şi ţine-ţi gura.

Au urcat încet şi îndelung până au ajuns pe culme, pentru ca apoi să coboare pe celălalt versant. Evgheni s-a dovedit incredibil de neîndemânatic pe drumul abrupt; se împleticise mereu şi chiar căzuse de câteva ori. Era totuşi bine că încetase

să dea din gură, cu excepţia înjurăturilor care îi mai scăpau ocazional.

Când, într-un târziu, au ajuns în micuţul luminiş, Evgheni s-a rezemat de un copac şi a gemut.

— Isuse, a zis el. Faceţi mereu chestii dintr-astea? Ce-i cu voi, aţi înnebunit?

Logan s-a uitat la el, apoi dincolo de el, examinând copacul. Nu era cel pe care şi-l propusese, dar mergea şi acela. S-a întors şi le-a făcut semn din cap celorlalţi.

— Bun, a zis Evgheni, şi-acum aveţi de gând să-mi spuneţi… hei, ce mama dracu'…

Vocea lui a crescut în intensitate, devenind un scâncet când Logan şi Yura s-au apropiat de el din lateral şi l-au prins de mâini, trântindu-l cu putere de trunchiul copacului. Mişa a intervenit cu rapiditate, având pregătită rola de bandă adezivă.

— Hei, alo, ce, da' de ce…? Evgheni începuse deja să urle de groază. Haideţi, ce aveţi…?

— *Haraşo*[11], a zis Mişa, făcând un pas înapoi. Ia te uită. Treabă făcută la mama ei, nu?

Logan a dat ocol copacului şi a examinat legăturile.

— Remarcabil, a spus el. Lucrătură de profesionist.

Mişa a ridicat rola, pe care mai rămăsese destulă bandă.

— Vrei să-i pun şi peste gură?

Acum Evgheni scotea un sunet îndurerat, de durere, ceva ce amintea de un geamăt cu gura închisă. Logan a dat să-i spună lui Mişa să continue operaţiunea şi să-i pună bandă şi la gură, dar apoi s-a răzgândit şi a dat din cap.

Yura dispăruse deja în susul drumeagului făcut de vânători, către latura îndepărtată a luminişului. Acum se întorcea, aducând un săculeţ din pânză, din care a împrăştiat pe pământ o pudră de culoare cafeniu-verzuie. Când a ajuns la copacul unde Evgheni atârna aproape ridicat în aer, prins cu bandă adezivă, a desfăcut larg gura săculeţului şi a aruncat ce mai rămăsese înăuntru peste faţa şi corpul lui.

— Acum miroşi numai bine, i-a spus el lui Evgheni.

Acesta a început să bâiguie:

— Of, Doamne, of, Isuse, întâi în engleză, apoi în rusă, repetând cuvintele mereu, mereu.

---

[11] Lb rusă în original: aprox. „Foarte bine” (n. tr.).

Logan nu era convins că se ruga, dar cum să-şi mai dea seama?

— În regulă, a zis Logan. Să plecăm.

Fără să-l mai aibă pe Evgheni drept povară, au parcurs traseul de coborâre mult mai repede. Ajunseseră deja la jumătatea versantului de pe partea cealaltă a dealului, când au auzit un urlet profund, ca de bas, răsunând de undeva din urma lor.

S-au oprit şi s-au privit unul pe altul.

— *Amba* pare flămând, a spus Yura.

Şi-au continuat drumul în josul dealului, de astă dată grăbind pasul. Când au ajuns la drumul forestier, au auzit iarăşi urletul, iar după aceea un strigăt sfredelitor care părea să nu se mai sfârşească.

Paolo Bacigalupi
Omul-calorie
(„The Calorie Man”, 2005)

Traducere de Ana-Veronica Mircea

— Fără mămică, fără tătic, săracu’ de mine. Bănuţi? Îmi dai şi mie nişte bănuţi?

Puştiul îşi întoarse cartul, apoi făcu o tumbă în mijlocul străzii şi praful galben se învolbură, învăluindu-i goliciunea.

Lalji se opri locului, holbându-se la copilul blond şi murdar care îi aterizase la picioare. Atenţia acordată păru să-l încurajeze pe micul derbedeu; aşa că făcu încă o tumbă. Stând pe vine, îşi ridică zâmbind ochii către Lalji, prudent şi nerăbdător, cu pârâiaşe de sudoare şi noroi scurgându-i-se de-a lungul feţei.

— Bănuţi? Îmi dai şi mie nişte bănuţi? În jurul lor, liniştea aşezării toropite de căldura amiezii era aproape netulburată. Câţiva fermieri în salopete de stambă îşi conduceau catârii către ogoare. Clădirile din bucăţi presate de Orice Vreme se sprijineau, ca nişte beţivi, de cele de alături, dar erau încă solide, după cum o sugera numele materialului lor de construcţie. În capătul opus al străzii înguste, începea ansamblul luxuriant de SoiaPRO şi AgroCalor, o întindere unduitoare, care se derula fremătând şi pierzându-se în albastrul cerului. Nu se deosebea de celelalte sate văzute de Lalji în timpul călătoriilor sale în susul fluviului, nefiind decât o altă enclavă cultivată care îşi plătea taxele de proprietate intelectuală şi trimitea vase încărcate de calorii în aval, către New Orleans.

Băiatul se apropie tiptil, cu un zâmbet linguşitor, dând din cap ca un şarpe atras de speranţa unei prăzi uşoare.

— Bani? Bani?

Lalji îşi vârî mâinile în buzunare, pentru cazul că puştiul cerşetor ar fi avut prieteni prin preajmă, apoi îşi concentra atenţia asupra lui.

— Şi de ce ţi-aş da bani ţie?

Băiatul se holbă la el, uluit. Deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă, se întoarse la partea mai familiară a repertoriului său, la care apelase ceva mai înainte:

— Fără mămică? Fără tătic?

Dar acum era redusă la o întrebare lipsită de convingere.

Lalji se strâmbă, dezgustat, şi îşi repezi piciorul în direcţia băiatului. Puştiul se aruncă într-o parte, ferindu-se cu o disperare care îl făcu să cadă pe spate, ceea ce îi oferi lui Lalji un scurt moment de plăcere. Cel puţin băiatul era sprinten. Se răsuci pe călcâie şi îşi reluă drumul în susul străzii. În spatele lui răsuna bocetul disperat al derbedeului.

— Fărăăă mămicăăă! Fărăăă tătiiic!

Lalji scutură din cap, iritat. O fi plâns copilul după bani, dar el nu reuşea să-l înţeleagă. Nu era nicidecum un cerşetor, nu în adevăratul sens al cuvântului. Doar un oportunist – probabil creaţia neintenţionată a străinilor ajunşi în sat, care erau mână spartă când dădeau cu ochii de un mic cerşetor blond. Specialiştii de la AgriGen şi de la MidwestAgro şi oamenii de pe teren, pricepuţi la toate, erau încântaţi să facă paradă de milostenie în inima imperiului lor.

Printr-un spaţiu gol dintre cocioabele şui, Lalji zări din nou valurile mănoase de SoiaPRO şi AgroCalor. Întinderea unduitoare de calorii îi dădea furnicături, stârnindu-i fantezii în care încărca o barjă, o strecura printre ecluzele din St. Louis sau New Orleans şi apoi în gurile unor megadenţi nerăbdători. Era o imposibilitate, dar priveliştea acelor ogoare de smarald te asigura, într-o măsură mai mult decât satisfăcătoare, că niciun copil nu putea cerşi cu adevărat pe asemenea meleaguri. Nu în mijlocul lanurilor de SoiaPRO. Lalji scutură încă o dată din cap, cu dezgust, apoi se strecură pe aleea îngustă dintre două clădiri.

Cărarea întunecoasă era îmbâcsită de mirosul înţepător de Orice Vreme. În faţa lui, două pisici de Cheshire, adăpostite în spaţiul nefolosit, o tuliră care încotro, lăsându-şi în urmă părul năpârlit şi pierzându-se în lumina strălucitoare a zilei. Dincolo de ele, o prăvălie cinetică se sprijinea de casele părăginite de alături, adăugându-şi mirosul de balegă şi de sudoare animală la duhoarea de Orice Vreme. Lalji se împinse în uşa din scânduri şi se strecură înăuntru.

Mănunchiurile aurii de raze de soare străpungeau, alene, întunecimea bălegarului cu miros dulceag. Două afişe făcute de mână stăteau pe un perete, ca nişte cruste, rupte în parte, dar încă inteligibile. „Caloriile netimbrate înseamnă familii care rabdă de foame. Noi verificăm chitanţele de redevenţă şi timbrele PI” scria pe unul dintre ele. Un fermier şi odrasla lui se

holbau de jos în sus, cu ochii duşi în fundul capului, la cuvintele mustrătoare. Sponsorul era PurCal. Celălalt poster era un fotomontaj cu arcuri spirale, şiruri înverzite de SoiaPRO scăldate în soare şi copii surâzători, alături de care se puteau citi cuvintele: „Noi îi oferim lumii energie.” Lalji studie afişele cu o mutră acră.

— Te-ai şi întors?

Proprietarul ieşi din atelierul de înfăşurare, ştergându-şi mâinile de pantaloni şi dând din picioare ca să-şi desprindă paiele şi noroiul de pe ghete. Se uită la Lalji.

— Arcurile mele nu erau suficient de încărcate. Am fost nevoit să le dau porţii suplimentare catârilor, ca să strâng toţi joulii de care ai nevoie.

Lalji ridică din umeri; se aşteptase la o tocmeală în ultima clipă, atât de asemănătoare cu cele la care apela Shriram, încât nu izbuti să pară ofensat.

— Da? Cât face?

Celălalt îl privi cu coada ochiului, apoi îşi lăsă capul în jos, într-o postură defensivă.

— Ci… cinci sute.

Vocea îi zăbovi asupra sumei, ca şi cum ar fi vrut să pună o stavilă în calea lăcomiei surprinzătoare care se grăbea să-i desprindă cuvintele din gâtlej.

Lalji se încruntă, trăgându-se de mustaţă. Era un preţ de speculă. Caloriile nici măcar nu fuseseră aduse de altundeva. Satul mustea de energie. Şi, în ciuda nevinovăţiei pe care o afişa negustorul, nu era sigur că toate caloriile care îi alimentau prăvălia erau dobândite pe căi la fel de cinstite. Nu acolo, alături de ispititoarele lanuri verzi care unduiau la câţiva metri de magazin. Shriram spunea adesea că a folosi calorii timbrate era totuna cu a băga bani într-un compost plin de metan.

Lalji se trase din nou de mustaţă, întrebându-se cât putea să-i plătească pentru jouli fără să atragă prea mult atenţia asupra sa. Probabil că omul cinetic devenise atât de lacom fiindcă prin tot satul mişunau bogătanii. Magnaţi ai caloriilor, fără nicio îndoială. Totul se potrivea. Se aflau aproape de centru. Poate că până şi satul ăla se angajase să cultive bijuteriile coroanei monopolului energiei deţinut de AgriGen. Totuşi, nu toată lumea care trecea pe acolo era chiar atât de bogată.

— Două sute.

Omul cinetic îşi etală dinţii strâmbi şi galbeni într-un zâmbet de uşurare, cu sentimentul de vinovăţie aparent diminuat de tocmeala lui Lalji.

— Patru.

— Două. Pot să acostez pe fluviu şi să-mi las propriile maşini de înfăşurat să facă acelaşi lucru.

— Ar dura săptămâni întregi, pufni celălalt.

Lalji ridică din umeri.

— Am timp. Descarcă joulii înapoi, în arcurile tale. O să-mi fac treaba singur.

— Am de hrănit o familie. Trei?

— Locuieşti alături de mai multe calorii decât o parte dintre bogătanii din St Louis. Două.

Omul clătină din cap, posomorât, dar îl conduse pe Lalji în atelierul de înfăşurare. Aburul înălţat din bălegar se îndesi. Tamburii mari de stocare cinetică, de două ori mai înalţi decât un om, stăteau într-un colţ întunecat, iar noroiul şi bălegarul săreau în jurul arcurilor spirale de precizie şi de mare capacitate. Razele soarelui se strecurau prin golurile rămase în acoperiş, în locurile de unde sărise şindrila. În aer pluteau alene fărâme infime de bălegar.

O jumătate de duzină de catâri hiperdezvoltaţi erau ghemuiţi în roţile lor de moară, cu cuştile toracice dilatându-se încet, cu coastele brăzdate de dârele de sare rămase din sudoarea care îi năpădea în timp ce înfăşurau arcurile bărcii lui Lalji. Mirosul său, apărut pe neaşteptate, enervă animalele care îl adulmecară cu nările fremătând şi îşi strânseră sub ele picioarele scurte şi groase. În timp ce se ridicau, muşchii ca nişte lespezi li se ondulară sub pielea prin care li se conturau oasele. Îi aruncară priviri ranchiunoase, aproape inteligente. Unul dintre ei îşi arătă dinţii rebeli şi galbeni, care se potriveau cu ai proprietarului său.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Dă-le să mănânce.

— Am făcut-o deja.

— Li se văd ciolanele. Dacă vrei banii mei, mai dă-le o dată.

Omul se încruntă.

— Nu trebuie să se îngraşe, trebuie să înfăşoare blestematele tale de arcuri.

Dar le puse câte două mâini de SoiaPRO în găleţile cu mâncare.

Catârii îşi îndesară capetele înăuntru, salivând şi fornăind de poftă. Cuprins de zel, unul dintre ei se apucă să-şi antreneze roata, trimiţând energie în arcurile de stocare descărcate ale atelierului, înainte de a părea să înţeleagă că nu i se cerea să muncească şi că putea să mănânce fără să fie hărţuit.

— N-au fost concepuţi ca să se-ngraşe, murmură omul cinetic.

Lalji schiţă un zâmbet în timp ce-şi numără câteva dintre bancnotele albastre făcute sul şi îi întinse banii. Omul cinetic îi deconectă arcurile de la roţile de spiralat şi le stivui alături de catârii cu boturi pline de bale. Lalji ridică un arc, icnind din cauza efortului. Avea aceeaşi greutate ca atunci când îl adusese la atelierul de înfăşurare, dar acum părea, ce-i drept, să vibreze, încărcat cu munca depusă de catâri.

— Ai nevoie de ajutor?

Omul nu schiţase nicio mişcare. Îşi aruncă ochii către găleţile cu mâncare ale animalelor, continuând să-şi calculeze şansele de a le întrerupe masa.

Lalji nu se grăbi să răspundă, uitându-se la catârii care scormoneau, căutând să asimileze până şi ultima calorie.

— Nu. Ridică din nou arcul, de data asta apucându-l mai bine. Omul meu o să vină după celelalte.

După ce se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre uşă, îl auzi pe celălalt trăgând găleţile din faţa catârilor şi îi ajunse la urechi fornăitul lor, în timp ce se luptau pentru hrană. Şi regretă încă o dată că fusese de acord cu o asemenea călătorie.

***

Shriram venise cu ideea. Stăteau sub copertina terasei lui Lalji din New Orleans, scuipând suc de betel în rigolele aleii, privind rafalele de ploaie şi jucând şah. În capătul opus al drumeagului îngust, ricşele-bicicletă şi bicicletele simple alunecau prin cenuşiul amiezii, zvâcniri de verde, de roşu şi de albastru ce treceau prin gura aleii, drapate în ponchouri lucioase, impermeabile, din polimeri de porumb.

Jocul de şah era, de ani de zile, o tradiţie, un ritual îndeplinit de fiecare dată când Lalji era în oraş şi Shriram putea să lase deoparte munca din mica lui companie cinetică, unde reînfăşura arcuri de casă şi de barcă. Îi lega o prietenie sinceră care se dovedea, în acelaşi timp, fructuoasă, de fiecare dată când Lalji avea calorii neştampilate, care trebuiau să dispară în gura unui

megadent flămând.

Niciunul dintre ei nu ştia cu adevărat să joace şah, aşa că partidele lor se transformau, adesea, într-o serie de schimburi derulate într-o succesiune năucitoare; o cascadă nimicitoare, care transforma tabla cu piese iniţial frumos înşiruite într-un câmp de luptă devastat cu furie, iar cei doi adversari strângeau din ochi, deopotrivă de surprinşi, încercând să aprecieze dacă meritase să se înfrunte pentru a o pustii într-un asemenea hal. După una dintre aceste epurări în stilul dinte pentru dinte, Shriram îl întrebase pe Lalji dacă ar fi putut să meargă în susul râului. Dincolo de graniţa statelor din sud. Lalji clătinase din cap şi scuipase sucul sângeriu de betel în rigola plină-ochi de apă.

— Nu. N-ai niciun profit dacă mergi atât de mult în aval. E nevoie de prea mulţi jouli ca să ajungi acolo. Prefer să las caloriile să plutească înspre mine.

Descoperi, cu surprindere, că încă mai avea regina. O folosi ca să ia un pion.

— Şi dacă ţi s-ar rambursa costul energiei? Lalji râse, aşteptând ca Shriram să-şi facă mutarea.

— Cine s-o ramburseze? AgriGen? Tipii de la PI? Numai vasele lor ajung atât de departe, în susul şi în josul fluviului.

Se încruntă, dându-şi seama că regina îi era acum ameninţată de singurul nebun cu care rămăsese celălalt.

Shriram păstră tăcerea. Nu se atinse de piese. Lalji îşi ridică ochii de la tablă şi fu uimit de expresia lui serioasă.

— Eu ţi-aş plăti, îl auzi spunând. Eu şi alţii. E vorba de un bărbat, pe care unii dintre noi am vrea să-l vedem venind în sud. Un bărbat extrem de aparte.

— Atunci de ce nu-l aduceţi încoace pe un vas cu zbaturi? E scump să mergi în susul fluviului. Câţi megajouli face? Ar trebui să schimb arcurile bărcii şi, pe urmă, ce m-ar întreba patrulele PI? „Unde mergi, indianule străin, cu bărcuţa ta şi cu atât de multe arcuri? Te duci departe? Şi cu ce scop?” Lalji clătină din cap. Lăsaţi-l să ia un feribot, sau să vină cu o barjă. Nu e mai ieftin? Arătă cu mâna către tabla de şah. E mutarea ta. Ar trebui să-mi iei regina.

Shriram îşi legănă capul în stânga şi-n dreapta, cu un aer meditativ.

— Da, mai ieftin este…

— Dar?

Shriram ridică din umeri.

— O ambarcaţiune rapidă, lipsită de importanţă, ar atrage mai puţin atenţia.

— Ce e cu omul ăsta? Shriram aruncă priviri furişe în jur, părând să aibă, dintr-odată, ceva de ascuns. Dincolo de ferestrele închise şi pline de stropi de apă ale vecinilor, lămpile aprinse, cu metan, păreau nişte silfide albastre. Ploaia se scurgea în şiroaie de pe acoperişurile lor, răpăind pe aleea udă, pustie. De undeva, din umezeala din jur, se auzea o pisică de Cheshire în călduri, dar urletul îi era acoperit de ropotul apei.

— Creo e înăuntru?

Surprins, Lalji ridică din sprâncene.

— A plecat la sala lui de gimnastică. De ce? Are vreo importanţă?

Shriram dădu din umeri şi zâmbi, stingherit.

— E bine ca unele lucruri să rămână numai între vechii prieteni. Oameni între care există legături puternice.

— Creo e cu mine de ani de zile.

Shriram mormăi ceva ca s-o scalde, se uită din nou în jur, se aplecă în faţă şi îşi coborî vocea, silindu-l şi pe Lalji să se aplece către el.

— E un tip pe care trusturile caloriilor şi-ar dori foarte mult să-l găsească. Se bătu cu degetul în ţeasta chealǎ. Un om foarte inteligent. Vrem să-l ajutăm.

Lalji îşi ţinu respiraţia.

— Un generuptor?

Shriram îşi feri ochii.

— Într-un anumit fel. Un om-calorie.

Lalji se strâmbă, dezgustat.

— Un motiv în plus ca să nu mă amestec. Nu fac trafic cu ucigaşi din ăştia.

— Nu, nu. Sigur că nu. Totuşi… ai adus cândva firma aia enormă, nu-i aşa? Câteva mâini unse, atât de fin, după care ai intrat cu barca în oraş şi *Lakshmi*[12] ţi-a zâmbit dintr-odată, ţie, un traficant de calorii, iar acum treci, în schimb, drept negustor de antichităţi. O acoperire excelentă.

Lalji ridică din umeri.

— Am avut noroc. Cunoşteam pe cineva care m-a ajutat să-l

---

[12] Zeiţa hindusă a norocului şi a prosperităţii (n. tr.).

trec prin ecluze.
— Şi ce-i cu asta? Mai fă-o o dată.
— Dacă e căutat de trusturile caloriilor, ar putea fi periculos.
— Dar nu imposibil. Ar fi simplu la ecluze. Mult mai simplu decât să aduci cereale fără licenţă. Sau ceva atât de mare ca o firmă. E vorba de un om. Mirosul lui n-ar stârni interesul niciunui câine adulmecător. Pune-l într-un butoi. Ar fi simplu. Şi ţi-aş plăti. Toţi joulii tăi şi ceva pe deasupra.
Lalji supse din betel, din drog, şi scuipă roşu, încă un scuipat roşu, cu gândul dus.
— Şi ce crede un om cinetic de mâna a doua, ca tine, că ar face acest om-calorie? Generuptorii lucrează pentru rechini, iar tu eşti plevuşcă.
Shriram rânji cu un aer patetic şi ridică din umeri, luându-se singur în râs.
— Nu crezi că Ganesha Kinetic ar putea ajunge, într-o bună zi, o companie importantă? Poate o a doua AgriGen?
După care râseră amândoi de absurditatea ideii şi Shriram abandonă subiectul.

***

Un PI-ist care patrula însoţit de un câine se postă în faţa lui Lalji când acesta se întorcea la barcă, luptându-se cu arcul spiral. Părul bestiei se zbârlise la apropierea lui Lalji şi se smucea în lesă, cu nasul bont fremătând, încercând să ajungă la el. PI-istul făcu un efort şi izbuti să-l tragă înapoi.
— Trebuie să te adulmec.
Casca îi zăcea pe iarbă, aruncată dinainte, dar continua să transpire, înfăşat în căldura uniformei gri, anticuţit, şi sub apăsarea grea a chingilor puştii cu arcuri şi a bandulierei.
Lalji rămase nemişcat. Câinele mârâi, gros, din gâtlej, şi se apropie de el pas cu pas. Îi adulmecă hainele, dezgolindu-şi colţii flămânzi, îl mai adulmecă o dată, apoi coama de pe spatele lui căpătă irizări albastre, se relaxă şi începu să dea din coada butucănoasă. Se aşeză. Limba roz îi ieşi printre dinţii rânjiţi. Lalji îi întoarse zâmbetul, cu acreală, bucurându-se că nu făcea contrabandă cu calorii şi că nu trebuia să interpreteze pantomima supunerii în timp ce PI-istul cerea timbrele, străduindu-se apoi să verifice dacă pentru transportul de grâne se plătise redevenţa de licenţă.

După schimbarea culorii câinelui, omul se relaxase întru câtva, dar continua să studieze cu atenţie chipul lui Lalji, străduindu-se să-l recunoască, să-l identifice cu vreuna dintre fotografiile pe care le memorase. Fiind obişnuit să fie examinat cu minuţiozitate, Lalji aşteptă cu răbdare. Mulţi încercau să fure din profiturile cinstite ale AgriGen şi ale baronilor săi, dar, din câte ştia Lalji, el le era necunoscut protectorilor proprietăţii intelectuale. Se ocupa de vechituri din secolul trecut, era negustor de antichităţi, nu unul dintre hoţii de calorii care te priveau din dosarele cu fotografii ale corporaţiei.

Într-un târziu, PI-stul îi făcu semn să treacă. Lalji dădu politicos din cap şi o luă în josul scărilor care coborau către ţărmul jos al fluviului, unde îşi legase barca. În larg, barjele greoaie, pline cu grâne, se legănau trecând prin dreptul ei, lăsate mult în apă sub greutatea poverii.

Cu toate că traficul de pe fluviu era intens, nu se compara cu cel din vremea recoltării. Atunci întregul Mississippi se umplea de calorii ce se scurgeau către vale, extrase din sute de orăşele ca acela. Barjele erau o masă de cheaguri pe artera fluvială, începând de sus, din Missouri, din Illinois, din Ohio şi din mii de alte mici localităţi tributare. O parte dintre acele calorii nu ajungeau mai departe de St Louis, unde erau mestecate de megadenţi şi preschimbate în jouli, dar celelalte, marea majoritate, continuau să plutească pe undele fluviului, către New Orleans, unde marile trusturi îşi încărcau cu preţioasele grâne cliperele şi dirijabilele. Şi străbăteau pământul pe aripile alizeelor şi pe mare, ajungând la timp pentru însămânţările din sezonul următor, pentru ca lumea să poată continua să mănânce.

Lalji se uită la barjele care înaintau agale, legănându-se, umflate, sub povara bogăţiei lor, apoi îşi ridică arcul spiral şi sări la bordul bărcii-ac.

Creo era întins pe punte, aşa cum îl lăsase, cu trupul musculos uns cu uleiuri şi strălucind în soare, un *Arjuna*[13] blond, în aşteptarea începerii bătăliei aducătoare de glorie. Şuviţele de păr împletite îi erau răsfirate în jurul capului, ca un halo, cu micile bucăţi de oase înfipte în ele zăcând pe puntea încinsă, ca

---

[13] Personaj din mitologia hindusă, prinţ războinic din epopeea sanscrită Mahabharata (n.tr.).

pietrele unui oracol. Nu deschise ochii când Lalji sări la bord. Acesta veni şi se aşeză în dreptul soarelui, tăindu-i drumul către pielea lui bronzată. Tânărul îşi săltă încet pleoapele de pe ochii albaştri.

— Scoală-te.

Lalji lăsă arcul pe abdomenul generos al lui Creo.

Acesta slobozi un „huf” şi îşi încolăci braţele în jurul arcului. Se ridică cu uşurinţă în capul oaselor şi îl aşeză alături.

— Celelalte au fost înfăşurate?

Lalji dădu din cap. Creo luă arcul şi coborî pe scările înguste ale ambarcaţiunii, până în camera maşinilor. Acolo îl fixă în mecanismul sistemului de alimentare al bărcii.

— Arcurile tale sunt, toate, nişte rahaturi, spuse el, la întoarcere. Nu ştiu de ce n-ai adus unele mai mari. Trebuie să le reînfăşurăm, cât de des, după fiecare douăzeci de ore? Ai fi putut face tot drumul până aici numai cu două din alea mari.

Lalji se încruntă şi arătă, cu o zvâcnire a capului, către paznicul care continua să stea pe cheiul apei, uitându-se în jos, către ei. Îşi coborî vocea.

— Şi ce-ar fi spus autorităţile din MidWest despre călătoria noastră în susul fluviului? Cu toţi oamenii lor de la PI în barca noastră? Abordându-ne şi întrebându-se pe urmă ce facem cu nişte arcuri atât de mari. De unde am făcut rost de atât de mulţi jouli? Clătină din cap. Nu, nicidecum. Aşa e mai bine. Barcă mică, distanţă mică, aşa că, cine să-şi facă griji din pricina lui Lalji şi a ajutorului lui blond şi idiot? Nimeni. Nu, e mai bine aşa.

— Ai fost întotdeauna un găinar.

Lalji îi aruncă o privire.

— Ai noroc că nu suntem cu patruzeci de ani în urmă. Atunci ai fi vâslit în susul fluviului, în loc să stai pe fundul ăla puturos şi să laşi arcurile astea spirale fantastice să-ţi facă treaba. Te-am fi văzut punându-ţi muşchii la muncă.

— Dacă aş fi fost norocos, m-aş fi născut în timpul Expansiunii şi am mai fi folosit încă benzina.

Lalji era pe punctul de a riposta, dar o ambarcaţiune a PI-ului despică apa pe lângă ei, lăsând în urmă un făgaş adânc. Creo se întinse către arsenalul lor secret de puşti cu arc. Lalji se repezi după el şi trânti uşa ascunzătorii.

— Nu sunt pe urmele noastre!

Creo se holbă la el, neînţelegându-l în prima clipă, apoi se

relaxă. Se îndepărtă de arsenalul ascuns. Barca PI-ul îşi continuă drumul, cu jumătate din capacitatea sa rezervată pentru arcurile spirale masive, de precizie, pentru joulii depozitaţi care izvorau din moleculele deblocate ale acestora. Siajul său unduitor legănă barca. Lalji se prinse de balustradă în timp ce ambarcaţiunea PI-ului se micşora până la dimensiunile unui grăunte, dispărând dincolo de şirul de barje.

Creo se încruntă în urma ei.

— Puteam să le vin de hac.

Lalji respiră adânc.

— Puteai aranja să fim ucişi.

Îşi ridică ochii către chei, ca să vadă dacă PI-stul le remarcase panica. Nici măcar nu se mai zărea. Îi mulţumi lui *Ganesha*[14] în tăcere.

— Nu-mi place să-i ştiu pe toţi în jurul meu, se plânse Creo. Sunt ca furnicile. Paisprezece la ultima ecluză. Şi ăla, sus, pe deal. Iar acum bărcile astea.

— Suntem în inima patriei caloriilor. Era de aşteptat.

— O să scoţi o grămadă de bani din călătoria asta?

— De ce te interesează?

— Fiindcă n-ai mai riscat niciodată în halul ăsta. Creo îşi roti braţul, arătând către sat, către câmpurile cultivate, către întinderea mâloasă a fluviului ce gâlgâia pe lângă ei şi către barjele masive care o îmbâcseau.

— Nimeni nu ajunge atât de departe în susul fluviului.

— O să scot destui bani ca să te plătesc. Asta trebuie să fie singura ta grijă. Acum du-te după celelalte arcuri. Când gândeşti prea mult, creierul începe să debiteze absurdităţi.

Creo clătină din cap, a îndoială, dar sări pe doc şi urcă scările către prăvălia cinetică. Lalji se întoarse cu faţa către fluviu. Trase aerul adânc în piept.

Scăpaseră de barca PI ca prin urechile acului. Creo era prea nerăbdător să treacă la luptă. Numai printr-un noroc nu o sfârşiseră ca nişte zdrenţe de carne lăsate în urmă de puştile cu arc ale PI-iştilor. Scutură din cap, istovit, întrebându-se dacă avusese vreodată atâta încredere nechibzuită în sine cum avea Creo. Nu credea să fi fost aşa. Nici măcar când nu era decât un

---

[14] Zeul hindus al înţelepciunii şi profeţiei, cel care înlătură obstacolele (n. tr.).

puştan. Poate că Shriram avea dreptate. Deşi demn de încredere, Creo era, totuşi, periculos.

Un şir de barje încărcate cu Grâu Total Nutritiv alunecă pe lângă el. Snopii cu feţe joviale de pe emblema lui surâdeau pe deasupra undelor noroioase, promiţând „Un Mâine mai sănătos" alături de acidul folic, de vitaminele din gama B şi de proteinele de porc. O altă barcă a PI-ului despică apa, mergând în susul fluviului şi strecurându-se printre barje. Când ajunse în dreptul lui, echipajul îl studie cu răceală. Lui i se făcu pielea ca de găină. Oare merita? Dacă se gândea prea mult la asta, instinctul de om de afaceri – cultivat în timpul miilor de ani de practică ai castei sale – îi spunea că nu. Totuşi, mai era şi Gita. Cum putea să-şi justifice ceea ce-i datora, în fiecare an, de *Diwali*[15], când punea totul în balanţă? Cum putea plăti pentru ceva care atârna mai greu decât toate profiturile, din toate încarnările sale?

GrâulNutritiv se unduia pe lângă el, ispitindu-l fără să o ştie şi neoferindu-i niciun răspuns.

— Voiai să ştii dacă o să ai ceva de câştigat de pe urma călătoriei în susul fluviului.

Lalji şi Shriram stătuseră de vorbă în atelierul de înfăşurare de la Ganesha Kinetic, privind cum se transforma în jouli o tonă rătăcită de SuperAromă. Cei doi megadenţi ai lui Shriram, de fapt o pereche, trudeau învârtind axele tamburilor de înfăşurare, greoi şi neobosiţi, transformând caloriile abia consumate în energie cinetică şi răsucind principalele arcuri de depozitare ale atelierului.

Priti şi Bridi. Creaturile masive abia dacă mai semănau cu elefanţii care furnizaseră cândva ADN-ul folosit drept şablon pentru crearea lor. Generuptorii îi perfecţionaseră, obţinând un echilibru fără cusur între musculatură şi pofta de mâncare, cu un singur scop: să ingereze calorii şi să facă munci grele fără niciun fel de protest. Mirosul lor îţi tăia răsuflarea. Trunchiurile li se târau pe pământ.

Animalele îmbătrâneau, cugetă Lalji, şi asta atrase după sine un alt gând: şi el îmbătrânea. În fiecare dimineaţă îşi descoperea, în mustaţă, fire cărunte. Bineînţeles că şi le

---

15 Festival hindus care celebrează încheierea anotimpului musonic, ţinut în octombrie-noiembrie (n. tr.).

smulgea, dar apăreau, întruna, tot mai multe. Şi încheieturile îl dureau dimineaţa. Iar ţeasta lui Shriram strălucea ca lemnul de tec lustruit. La un moment dat, chelise. Gras şi chel. Lalji se întrebă când se transformaseră în nişte bărbaţi atât de bătrâni.

Shriram îşi repetă spusele şi Lalji îşi alungă gândurile.

— Nu, nu mă interesează nimic din susul fluviului. Ăla e teritoriul trusturilor caloriilor. Am acceptat ideea că tu o să îmi împrăştii cenuşa aruncându-mi-o în Mississippi şi nu în sfântul Gange, dar nu sunt chiar atât de nerăbdător să-mi încep noua viaţă încât să doresc să-mi plutească hoitul la vale, dinspre Iowa.

Shriram îşi frânse cu nervozitate mâinile şi se uită în jur. Îşi coborî vocea, cu toate că scârţâitul axelor era mai mult decât suficient ca să i-o acopere.

— Te rog, prietene, există oameni… care vor… să-l ucidă pe bărbatul ăsta.

— Şi de ce ar trebui să-mi pese?

Shriram schiţă câteva gesturi împăciuitoare.

— Ştie cum să genereze calorii. AgriGen îl vrea, cu disperare. Aşa cum îl vrea şi PurCall. I-a respins, pe ei şi pe toţi cei de teapa lor. Mintea lui e valoroasă. Are nevoie de cineva demn de încredere care să-l aducă în josul fluviului. Cineva care să nu se numere printre prietenii PI-iştilor.

— Iar eu ar trebui să-l ajut, pur şi simplu, pentru că e duşmanul AgriGen? Vreun fost asociat al clicii din Des Moines? Vreun fost om-calorie cu mâinile mânjite de sânge despre care crezi c-o să te ajute să faci bani?

Shriram clătină din cap.

— Îl faci să pară o spurcăciune.

— Vorbim despre generuptori, nu? Cât de mult crezi că se sinchiseşte de morală?

— E genetician. Nu generuptor. Geneticienii ne-au dăruit megadenţii. Îşi flutură mâna înspre Priti şi Bidi. Mie mi-au oferit un mijloc de trai. Lalji se întoarse spre el.

— Acum îţi găseşti refugiu în chestiile astea semantice? Tu, care ai făcut foamea în Chennai când a apărut gărgăriţa genopocită niponă? Când solul s-a transformat în alcool? Înainte ca U-Tex, şi AgroCalor, şi tot restul, să iasă în faţă cu atâta uşurinţă? Tu, care aşteptai pe docuri când soseau seminţele, le zăreai apărând şi pe urmă le vedeai dincolo de garduri şi de

paznici, aşteptând să fie cumpărate de tipi plini de bani? Ce fel de afaceri aş putea să fac eu cu astfel de indivizi? Mai degrabă aş scuipa pe ăsta, pe omul ăsta calorie. Eu aş zice să-i laşi pe diavolii de la PurCal să pună mâna pe el.

***

Oraşul era aşa cum i-l descrisese Shriram. Malurile erau împânzite de plopi şi sălcii, iar deasupra lor se vedeau ruinele podului, care se mai întindea încă, în parte, peste fluviu, într-o reţea confuză de frânturi de grinzi cu zăbrele şi de piloni dărâmaţi. Lalji şi Creo se holbară la construcţia mâncată de rugină, un păienjeniş de oţel, cabluri şi beton care se năruia treptat, prăbuşindu-se în fluviu.

— Cam cât crezi că face oţelul? întrebă Creo.

Lalji îşi umplu gura cu o mână de seminţe PestRasis de floarea-soarelui şi începu să le spargă între dinţi. Scuipă cojile în apă, una câte una.

— Nu cine ştie ce. E nevoie de prea multă energie ca să-l tai şi ca să-l topeşti pe urmă. Clătină din cap şi scuipă o altă coajă. E o adevărată risipă să faci aşa ceva din oţel. E mai bine să foloseşti lemn dur, Iute-Gen, sau Orice Vreme.

— Nu şi ca să acoperi distanţa asta. Acum nu s-ar putea face. Poate doar dacă eşti în Des Moines. Am auzit că acolo ard cărbune.

— Şi au lumini electrice, pe care le ţin aprinse toată noaptea, şi computere cât casa. Lalji respinse ideea cu o fluturare a mâinii şi se întoarse cu spatele ca să amareze barca. Cui îi trebuie acum un astfel de pod? O risipă. Te poţi folosi, la fel de bine, de un feribot şi de un catâr.

Sări pe uscat şi începu să urce treptele dărăpănate. Creo o luă pe urmele lui.

În vârful scării abrupte îi aştepta o suburbie în ruine. Construită ca să deservească oraşele de pe malul celălalt pe vremea când naveta era o practică obişnuită şi petrolul ieftin, li se întindea acum în faţa ochilor într-o stare avansată de ruină. Un oraş în paragină, construit din materiale vechi, care se degradau cu viteza unei ape curgătoare, abandonat cu bună ştiinţă imediat ce costurile navetei deveniseră exorbitante.

— Ce dracu’ e locul ăsta? bombăni Creo.

Lalji îi răspunse cu un zâmbet cinic. Arătă cu o zvâcnire a

capului către câmpurile verzi de pe partea opusă a fluviului, unde lanurile de SoiaPRO şi AgroCalor unduiau către orizont.

— Însuşi leagănul civilizaţiei, da? AgriGen, MidwestAgro Grup, PurCal, toţi au terenuri aici.

— Da? Asta te excită?

Lalji se întoarse cu spatele şi studie un lanţ de barje care se legănau sub ei, coborând în josul fluviului, cu dimensiunile de mamut reduse din cauza depărtării.

— Dacă am putea transforma toate caloriile lor în jouli cărora să nu li se poată lua urma, am fi bogaţi.

— Continuă să visezi.

Creo respiră adânc şi se întinse. Spatele îi trosni şi sunetul îl făcu să tresară.

— Îmi ies din formă când merg atât de mult cu barca ta. Ar fi trebuit să rămân la New Orleans.

Lalji înălţă din sprâncene.

— Nu te bucuri că faci această călătorie turistică? Arătă cu degetul spre malul opus. Undeva, acolo, poate chiar pe acrii ăia, a creat AgriGen SoiaPRO. Şi toată lumea i-a crezut nişte oameni atât de minunaţi. Se încruntă. Iar pe urmă au venit dăunătorii şi, dintr-odată, n-a mai fost nimic altceva de mâncare.

Creo se strâmbă.

— Nu mă dau în vânt după astfel de teorii ale conspiraţiei.

— Tu nici măcar nu erai născut când s-a întâmplat asta. Lalji se răsuci pe călcâie, gata să-l călăuzească prin suburbia dărăpănată. Dar eu mi-aduc aminte. Până atunci nu s-a mai întâmplat niciodată un accident de genul ăsta.

— Monoculturi. Erau vulnerabile.

— Orezul Basmati nu era monocultură! Lalji îşi întinse mâna înapoi, către câmpurile verzi. SoiaPRO e monocultură. PurCal e monocultură. Generuptorii fac monoculturi.

— Cum spui tu, Lalji.

Lalji îi aruncă o privire, încercând să-şi dea seama dacă tânărul avea de gând să-l mai contrazică, dar Creo studia cu atenţie ruinele înşiruite de-a lungul drumului, aşa că dădu uitării discuţia. Începu să numere străzile, urmărind indicaţiile pe care le memorase.

Bulevardele erau ridicol de late şi de asemănătoare, destul de largi ca să poţi mâna o turmă de megadenţi. Douăzeci de ricşe-bicicletă puteau merge cu uşurinţă alături, şi cu toate acestea

nu fusese altceva decât o suburbie. Lalji era de-a dreptul uimit când se gândea care fuseseră standardele vieţii de pe vremuri.

O ceată de copii îi urmăreau cu privirea din pragul uşii unei case dărâmate. Jumătate din lemnul folosit pentru construcţie fusese înlăturat, iar bârnele rămase erau crăpate şi se înălţau din temelie ca oasele dezgolite de carne ale unui hoit.

Creo le arătă copiilor puşca cu arc şi ei o rupseră la fugă. Se uită încruntat în urma siluetelor care se îndepărtau.

— Şi ce dracu' culegem de-aici? Ai prins un fir către un alt artefact?

Lalji ridică din umeri.

— Ei, haide. O s-o car peste vreo două minute. Ce-i cu secretomania asta?

Lalji îi aruncă o privire.

— N-ai ce să cari. E vorba de un om. Căutăm un bărbat.

Creo exclamă a neîncredere. El nu se osteni să-i răspundă.

În cele din urmă, ajunseră la o intersecţie. În centru zăcea un semafor vechi, făcut bucăţi. În jurul lui, pavajul era ciuruit de buruienile care creşteau din abundenţă. Păpădiile îşi înălţau capetele galbene. În partea opusă a răspântiei se afla o construcţie înaltă din cărămidă, ruina unei clădiri publice, încă în picioare, construită din materiale mai rezistente decât scopul căruia îi servise.

O pisică de Cheshire alerga de-a curmezişul întinderii de buruieni. Croe încercă s-o împuşte. Greşi ţinta.

Lalji studie clădirea de cărămidă.

— Ăsta e locul. Creo mormăi şi trase după străfulgerarea altei pisici.

Lalji se apropie de semaforul sfărâmat, într-o doară, curios să vadă dacă putea fi valorificat. Era ruginit. Ocoli încet locul, examinând împrejurimile, căutând ceva destul de valoros ca să fie cărat în josul fluviului. Într-o serie de ruine din vremea Expansiunii se mai găseau încă artefacte preţioase. Găsise firma trustului *CONOCO*[16] într-un loc asemănător, într-o suburbie care urma să fie înghiţită în curând de SoiaPRO, cu desăvârşire intactă, părând să nu fi fost niciodată expusă în aer liber, să nu fi fost niciodată obiectul furiei mulţimii din epoca Reducerii

---

16 CONtinental Oil COmpany, companie petrolieră americană fondată în 1875.

Energiei. I-o vânduse unei directoare executive de la AgriGen, pentru mai mult decât un întreg transport de contrabandă de AgroGalor.

Firma stârnise râsul femeii. Şi-o montase pe perete, în mijlocul unor artefacte de mai mică importanţă din vremea Expansiunii: pahare de plastic, monitoare de computer, fotografii ale unor maşini de curse, jucării viu colorate. Îşi atârnase firma pe perete, apoi se retrăsese cu câţiva paşi şi murmurase că, la un moment dat, aceea fusese o companie puternică… ba chiar o companie globală.

Globală.

Rostise cuvântul cu o sete aproape erotică, holbându-se la polimerii rubinii din care era făcută firma.

Globală.

Preţ de o clipă, Lalji fusese izbit de viziunea ei: o companie care aducea energia din cele mai îndepărtate zone ale planetei, vânzând-o, la mare depărtare, într-un interval de ordinul săptămânilor; o companie cu clienţi şi investitori pe fiecare continent, cu directori care traversau fusele orare cu aceeaşi nepăsare cu care traversa el aleea, ca să-l viziteze pe Shriram.

Femeia îşi atârnase firma pe perete ca pe un trofeu de vânătoare, ca pe un cap de megadent şi, în clipa aceea, stând alături de reprezentanta celei mai puternice companii energetice din lume, Lalji căzuse brusc pradă tristeţii, gândindu-se cât de mult decăzuse omenirea.

Îşi alungă amintirile şi se învârti din nou agale prin intersecţie, căutând o urmă a pasagerului său. Printre ruine trecură în goană mai multe pisici de Cheshire, siluete de culoarea fumului, fulgerând sub razele de soare şi pierzându-se apoi în umbră. Creo îşi amorsă puşca cu arcuri şi îi împrăştie discurile. O sclipire se stinse, încremenind într-o încâlceală multicoloră, însângerată.

Creo îşi reamorsă arma.

— Şi unde e tipul ăsta?

— Cred c-o să apară. Dacă nu azi, atunci mâine sau poimâine.

Lalji urcă treptele clădirii publice şi se strecură printre uşile ei stricate. Înăuntru nu era nimic altceva decât praf, semiîntuneric şi găinaţ. Dădu peste nişte scări şi urcă până ce găsi un geam spart, prin care se zăreau împrejurimile. Rama ferestrei zăngăni, izbită de o pală de vânt, agăţându-i mustaţa. În văzduhul senin

se învârteau două ciori. Dedesubt, Creo îşi armă puşca şi trase din nou înspre licăririle unor pisici de Cheshire. Când îşi nimerea ţinta, se auzeau urlete furioase. În timp ce mai multe animale scăpau cu fuga, petele de sânge împestriţară buruienişul de pe pavaj.

În zare, periferia suburbiei pierdea deja teren în favoarea culturilor agricole. Nu mai avea mult de trăit. Curând, casele aveau să ajungă sub brazde şi totul urma să fie acoperit cu o pătură fără cusur de SoiaPRO. Istoria localităţii, aşa stupidă şi efemeră cum fusese, avea să se piardă, zdrobită de înaintarea producţiei energetice în expansiune. Din punct de vedere al valorii, nu era nicio pierdere, dar, cu toate acestea, cu gândul la răstimpul şters, o parte din Lalji se chirci. Îşi petrecuse prea multă vreme încercând să-şi reamintească India, aşa cum fusese în vremea adolescenţei sale, pentru ca o astfel de dispariţie să-i facă plăcere. Se întoarse la Creo, coborând scările pline de praf.

— Ai văzut pe cineva?

Lalji clătină din cap. Creo mârâi şi trase într-o altă pisică, ratând-o cu câţiva centimetri. Era un ţintaş bun, dar animalele aproape invizibile erau o ţintă dificilă. Îşi armă puşca şi trase încă o dată.

— Nu-mi vine să cred că aici sunt atât de multe pisici.

— N-are cine să le extermine.

— Ar trebui să le adun blănurile şi să le duc la New Orleans.

— Nu cu barca mea.

Cele mai multe dintre creaturile pâlpâitoare o rupseseră la fugă, înţelegând cu cel fel de duşman aveau de-a face. Creo armă din nou şi luă în bătaia armei o buclă de lumină aflată destul de departe, în josul străzii.

Lalji îl urmărea plin de satisfacţie.

— N-o s-o nimereşti niciodată.

— Fii atent.

Creo ochi cu grijă.

Peste ei căzu, în treacăt, o umbră.

— Nu trage.

Creo schimbă cu repeziciune direcţia armei. Lalji îi făcu semn cu mâna.

— Stai! E el!

Nou-venitul era un bătrân costeliv, chel – cu excepţia unei

borduri unsuroase de păr cărunt şi castaniu – cu falca de jos îngroşată de miriştea unei bărbi încărunţite. Era înveşmântat în pânză de sac, din cânepă, iar în adâncul ochilor lui părea să se ascundă o cunoaştere profundă, ceea ce scoase din străfundurile memoriei lui Lalji amintirea unui *sadhu*[17] din vremuri apuse, plin de cenuşă şi având încă alte câteva trăsături comune: părul încâlcit, lipsa interesului faţă de haine, privirea distantă a unui iluminat. Lalji scutură din cap, alungând amintirea. Ăsta nu era un om sfânt. Doar un om şi, pe deasupra, un generuptor.

Creo îşi îndreptă din nou puşca înspre creatura din depărtare.

— În sud, primesc câte o raţă cu cap negru pentru fiecare pisică pe care o ucid.

— Aici n-ai de unde căpăta raţe, spuse bătrânul.

— Da, dar animalele astea sunt o pacoste.

— Nu-i vina lor că noi le-am făcut atât de perfecte.

Bătrânul schiţă un zâmbet nesigur, de parcă ar fi vrut să-şi pună la încercare mobilitatea feţei.

— Te rog. Făcu o plecăciune în faţa lui Creo. Nu trage.

Lalji îşi aşeză mâna pe arma lui.

— Lasă pisicile să trăiască.

Creo se încruntă, dar lăsă mecanismul puştii să se destindă, desfăşurându-se şi eliberând energia cu un suspin.

— Sunt Charles Bowman, zise omul-calorie. Se uită la ei, în expectativă, parcă aşteptându-se să fie recunoscut. Sunt gata. Pot pleca.

***

Gita era moartă, Lalji nu mai avea acum nicio îndoială.

Din când în când, se prefăcuse convins că n-ar fi fost aşa. Că ea ar fi putut să aibă parte de o nouă viaţă, chiar şi după plecarea lui.

Dar ea era moartă şi el era sigur de asta.

Era unul dintre secretele lui ruşinoase. Unul dintre sedimentele vieţii, agăţat de el ca scaiul, ca un rahat de câine lipit de pantof, care îl făcea să scadă în propriii săi ochi: ca atunci când aruncase o piatră în capul unui băiat, din senin, ca

---

[17] Ascet considerat un om sfânt în tradiţia hindusă (n. tr.).

să vadă dacă aşa ceva era posibil; sau ca atunci când îngropase seminţe în noroi şi le mâncase una câte una, prea înfometat ca să le împartă cu oricine altcineva. Tot aşa era Gita. Întotdeauna Gita. O părăsise, preferase să plece, să trăiască mai aproape de calorii. Iar ea rămăsese pe doc, fluturându-şi mâna în timp ce el înălţa pânzele, ea, cea care plătise preţul călătoriei.

Îşi amintea cum o urmărea în copilărie, luându-se după foşnetul *salwar kameez-ului*[18] ei când se avânta în faţa lui, îşi amintea părul ei negru, ochii negri şi dinţii albi, albi. Se întreba dacă fusese într-adevăr atât de frumoasă cum şi-o aducea aminte. Dacă pletele negre, unse cu ulei, îi străluceau într-adevăr, aşa cum îşi aducea aminte, când stătea alături de el, în întuneric, spunându-i poveşti despre Arjuna, despre Krishna, despre Rama şi despre Hanuman. Atât de multe se pierduseră. Uneori se întreba dacă îşi amintea cu adevărat chipul ei, dacă nu cumva îl înlocuise cu cel de pe vreun afiş cu o fată de la Bollywood, unul dintre cele vechi, păstrate de Shriram în seiful din atelierul lui de înfăşurare şi ferit cu gelozie de influenţa contactului cu aerul şi cu lumina.

Multă vreme, se gândise că avea să se întoarcă şi s-o regăsească. Se gândise că i-ar fi putut face rost de mâncare. Că ar fi putut trimite bani şi hrană acolo, pe pământul mănat care nu mai exista acum decât în mintea lui, în visele lui, în halucinaţiile din momentele de semitrezie în care îi apăreau deşertul, sari-urile roşii şi negre, femeile umblând prin praf, mâinile lor înnegrite şi brăţările lor argintii, şi foamea lor – atât de numeroasele ultime amintiri despre foame.

Îşi imaginase că ar fi putut s-o aducă pe Gita clandestin, trecând-o peste marea strălucitoare, s-o aducă mai aproape de contabilii care calculau cotele de ardere a caloriilor din întreaga lume. Mai aproape de calorii, aşa cum spusese ea, cu atât de mult timp în urmă. Mai aproape de oamenii care păstrau echilibrul stabilităţii preţurilor, eliminând marjele de eroare, care controlau pieţele energiei, protejându-le faţă de potopul de hrană. Mai aproape de acei zei mărunţi care aveau mai multă putere decât Kali când era vorba de distrugerea lumii.

Dar ea murise între timp, de foame sau răpusă de vreo boală,

---

[18] Veşmânt tradiţional din sudul Asiei, purtat în India doar de femei, alcătuit din şalvari şi o tunică lungă.

Lalji nu mai avea nicio îndoială.

Şi nu de asta venise Shriram la el? Shriram, care ştia mai multe decât oricine altcineva despre trecutul lui. Shriram, care dăduse peste el după sosirea în New Orleans, care îl recunoscuse drept un compatriot: nu drept un alt hindus stabilit de multă vreme în America, ci drept unul care vorbea încă dialectele din satele abandonate şi care îşi aducea aminte de ţara lor, aşa cum fusese înainte de gărgăriţa genopocită, de frunza-buclă şi de rădăcinile putrede. Shriram, care îşi împărţise cu el locul de pe podea când lucrau amândoi în ateliere de înfăşurare, primind în schimb calorii, nimic altceva, şi simţindu-se recunoscători pentru asta, de parcă ar fi fost ei înşişi nişte genopociţi.

Bineînţeles că Shriram ştiuse ce să-i spună ca să-l trimită în susul fluviului. Shriram ştia cât de mult îşi dorea să îndrepte ceea ce era imposibil de îndreptat.

***

O porniră pe urmele lui Bowman, străbătând străzile pustii şi aleile dărăpănate, şerpuind printre resturile de lemn ale clădirilor, jalnice şi pline de termite, printre fundaţii de beton în ruină şi printre armături ruginite de oţel, prea nefolositoare ca să fi fost adunate şi prea încăpăţânate pentru a se fi mistuit cu desăvârşire. În cele din urmă, bătrânul îi strecură printre două caroserii de automobil, goale şi mâncate de rugină. Când ajunseră în capătul opus, celor doi li se tăie răsuflarea.

Deasupra capetelor lor unduia un lan de floarea-soarelui. O junglă de frunze late, de dovlecel, le înconjura genunchii. Tulpini uscate de porumb foşneau în bătaia vântului. Bowman se uită peste umăr, le văzu surprinderea şi surâsul lui atât de şovăielnic de la început, care părea o simplă încercare, se lăţi, cu o încântare scăpată din frâu. Râse şi le făcu semn cu mâna, îndemnându-i să-l urmeze, înaintând cu greu printr-o grădină cu flori, buruieni şi legume, agăţându-şi veşmântul rupt de cânepă de tulpinile uscate de varză crescute în neştire şi într-o grămadă de vrejuri de cantalup. Creo şi Lalji îşi croiră drum prin încâlceala nesfârşită din jur, de flori purpurii de vinete, de globuri de pătlăgele roşii şi de ardei chili portocalii, legănându-se ca nişte podoabe. Dintre pălăriile de floarea-soarelui se auzea bâzâitul puternic al albinelor împovărate de săculeţi de polen.

Lalji rămase locului, în mijlocul revărsării de plante, şi strigă după Bowman.

— Plantele astea nu sunt modificate genetic?

Bătrânul se opri şi se întoarse, parcă treierând, ştergându-şi de pe faţă sudoarea şi resturile vegetale şi rânjind.

— Ei, modificate genetic, asta e o chestiune interpretabilă, dar, nu, nu sunt proprietatea trusturilor caloriilor. Unele sunt chiar nişte amintiri de familie. Rânji din nou. Sau se apropie foarte mult de asta.

— Cum de supravieţuiesc?

— A, asta era. Întinse mâna şi smulse o roşie. Gărgăriţe genopocite nipone, sau bucla 111.b, sau, poate, bacteria *cibiscosis*, sau altceva de genul ăsta? Muşcă din roşie şi lasă sucul să i se scurgă pe ţepii cărunţi ai bărbii. Pe o distanţă de sute de kilometri, nimeni nu mai sădeşte plantele moştenite din bătrâni. Asta e o insulă, într-un ocean de SoiaPro şi AgroCalor. Care reprezintă o barieră formidabilă. Îşi studie grădina dus pe gânduri şi muşcând din nou din roşie. Acum, după ce aţi venit aici, presupun că foarte puţine dintre aceste plante vor mai rămâne în viaţă. Dădu din cap către cei doi. Probabil că sunteţi purtătorii unei molime sau a alteia, iar multe dintre aceste rarităţi nu pot supravieţui decât în izolare. Smulse o altă roşie şi i-o întinse lui Lalji. Gust-o.

Indianul studie pieliţa roşie, strălucitoare. Muşcă din ea şi îi simţi gustul dulce-acrişor. Rânji şi i-o oferi lui Creo, care luă o înghiţitură şi se strâmbă, dezgustat.

— Rămân credincios faţă de SoiaPRO.

I-o înapoie lui Lalji, care o termină cu lăcomie.

Pofta cu care o mâncase îi smulse lui Bowman un zâmbet.

— Cred că eşti destul de bătrân ca să ţii minte cum era mâncarea pe vremuri. Înainte de plecare, poţi lua cât de multe vrei. Pentru că oricum or să moară.

Se răsuci pe călcâie şi treieră din nou prin grădina luxuriantă, dând deoparte tulpinile uscate de porumb, care trosneau, măturate de mişcările autoritare ale braţelor sale.

Dincolo de grădină zăcea o casă prăvălită, lăsată într-o rână, ca răsturnată de un megadent, cu pereţii turtiţi şi curbaţi. Panta acoperişului şui era diformă şi la baza ei se întindea un heleşteu cu apă rece şi adâncă, clipocind de peşte. O serie de jgheaburi uzate fuseseră montate ca să conducă apa de ploaie de pe

acoperiş în iaz.

Bowman o luă pe marginea acestuia şi dispăru, coborând treptele deformate ale unei pivniţe. Când Lalji şi Creo ajunseră jos, el folosea deja o lanternă, al cărei bec chior îşi împrăştia lumina în beci în vreme de arcul îşi derula cursa. O armă din nou şi scotoci prin jur, până ce dădu peste un chibrit şi aprinse o lampă. Fitilul ardea deasupra unui strat gros de ulei vegetal.

Lalji trecu în revistă pivniţa. Era igrasioasă şi aproape goală. Pe podeaua fisurată, de beton, zăceau două saltele de paie. Într-un colţ era îndesat un computer, cu carcasa de culoarea mahonului, cu ecranul minuscul scânteind şi cu pedala uzată, semn de îndelungată folosinţă. Lângă unul dintre pereţi era înghesuită o bucătărie dezordonată, cu borcane pline cu grăunţe pe rafturi ca de cămară şi cu pungi cu legume agăţate de tavan, la adăpost de rozătoare.

Bărbatul arătă către un sac de pe podea.

— Uite, acolo e bagajul meu.

— Şi computerul? întrebă Lalji.

Bowman se uită la maşinărie încruntând din sprâncene.

— Nu. N-am nevoie de el.

— Dar e valoros.

— Am în cap tot ce-mi e necesar. În maşina aia nu e nimic care să nu fi venit de la mine. Grăsimea mea s-a mistuit transformându-se în cunoştinţe. Caloriile mele au acţionat pedala, preschimbându-se în evaluări de date. Se posomorî. Câteodată, mă uit la computerul ăsta şi mă văd pe mine, micşorându-mă. Cândva, am fost un bărbat gras. Clătină din cap, cu vehemenţă. N-o să-i simt lipsa.

Lalji dădu să protesteze, dar Creo tresări şi îşi ridică brusc arma.

— Aici mai e cineva.

Lalji o zări chiar în timp ce Creo începuse să vorbească: o fată, ghemuită într-un colţ, ascunsă în umbră, o creatură sfrijită, pistruiată, cu ochii cât cepele şi părul castaniu, cleios. Cleo îşi coborî arma cu un oftat.

Bowman îi făcu semn.

— Ieşi de-acolo, Tazi. Ei sunt tipii despre care ţi-am spus.

Lalji se întrebă de câtă vreme stătea ea în întunericul pivniţei, aşteptând. Părea mai degrabă o anexă a subsolului: părul lung şi lins, ochii întunecaţi aproape înghiţiţi de propriile pupile. Se

întoarse spre Bowman.

— Credeam că e vorba numai de tine.

Zâmbetul mulţumit al celuilalt păli.

— O să daţi înapoi din pricina asta?

Lalji aruncă o privire către fată. O iubită? Fata lui? O sălbăticiune adoptată? Nu reuşea să ghicească. Ea îşi strecură mâna într-a bătrânului. Bowman i-o bătu uşurel, încercând s-o liniştească. Lalji scutură din cap.

— Ea e în plus. Pe tine, da, am acceptat să te iau. Sunt pregătit să te transport, să te ascund de vizitatorii nepoftiţi şi de controale. Îşi flutură mâna către fată. Cât despre ea, nu sunt de acord. E un risc să iei pe cineva ca tine, iar acum vrei să măreşti pericolul adăugând-o pe fata asta? Nu. Clătină din cap cu hotărâre. Nu se poate.

— Care e diferenţa? întrebă Bowman. Nu te costă nimic. Curentul ne duce pe toţi. Am mâncare suficientă pentru amândoi. Se duse lângă cămară şi se apucă să dea jos de pe rafturi borcane cu fasole, linte, boabe de porumb şi orez. Uite, aici.

— Mâncarea noastră e mai mult decât suficientă, zise Lalji.

Bowman se strâmbă.

— SoiaPRO, presupun?

— Nu-i nimic rău cu SoiaPRO, spuse Creo.

Bătrânul îi adresă un zâmbet larg şi ridică un borcan cu boabe verzi, plutind în saramură.

— Nu. Sigur că nu. Dar omului îi place diversitatea.

Începu să-şi umple sacul cu mai multe borcane, ascultându-le clinchetul când le aşeza cu grijă unul lângă altul. Îl surprinse pe Creo pufnind cu dezgust şi surâse, devenind brusc afabil.

— Pentru vremuri grele, dacă nu pentru altceva.

Aruncă mai multe borcane cu grâne în sac.

Mâna lui Lalji despică aerul.

— Mâncarea ta nu e o problemă. Fata e o problemă, ea reprezintă un risc! Bowman clătină din cap.

— Absolut niciunul. Pe ea n-o caută nimeni. Poate călători chiar şi la vedere.

— Nu. Trebuie s-o laşi aici. Nu vreau s-o iau.

Bătrânul îşi coborî ochii, uitându-se nehotărât la fată. Ea îi întoarse privirea, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

— Nu mi-e frică. Pot să mă descurc şi singură. Cum am făcut-

o şi înainte.

Bowman se încruntă, căzut pe gânduri. În cele din urmă scutură din cap.

— Nu. Îl înfruntă pe Lalji. Dacă ea nu poate să vină, atunci nu pot nici eu. Ea m-a hrănit când lucram. Am lipsit-o de calorii ca să-mi continui cercetarea, iar ea avea nevoie de ele. Îi datorez prea multe. Nu le-o las lupilor din locul ăsta.

Îşi puse mâinile pe umerii fetei şi o trase în faţa lui, între el şi Lalji.

Creo se strâmbă, dezgustat.

— Ce importanţă are? Ia-o cu tine. Avem loc berechet.

Lalji clătină din cap. Privirile lui traversară pivniţa, încrucişându-se cu ale lui Bowman, ţintuindu-se reciproc.

— Dacă ne-ar da computerul? zise Creo. L-am putea considera drept plată.

Lalji clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu. Nu-mi pasă de bani. E prea periculos s-o luăm şi pe ea.

Bowman izbucni în râs.

— Atunci la ce-ai mai bătut drumul până aici, dacă ţi-e frică? Jumătate dintre trusturile de calorii vor să mă ucidă şi tu vorbeşti despre riscuri?

Creo se încruntă.

— Ce tot spune acolo?

Sprâncenele lui Bowman se ridicară a surpriză.

— Nu i-ai povestit asociatului tău despre mine?

Creo se uită de la Lalji la Bowman şi înapoi.

— Lalji?

Lalji respiră adânc, cu ochii încă pironiţi asupra lui Bowman.

— Se spune că poate sparge monopolul caloriilor. Că poate pirata SoiaPRO.

Creo ezită o clipă.

— Asta-i imposibil!

Bowman ridică din umeri.

— Poate pentru tine. Dar pentru un om experimentat, cu multe cunoştinţe? Dornic să-şi dedice viaţa structurilor ADN? Mai mult decât posibil. Dacă cineva vrea să-şi ardă caloriile pentru un astfel de proiect, să-şi risipească energia făcând statistici şi analize de genom, să pedaleze la un computer vreme de milioane peste milioane de cicluri. Mai mult decât posibil.

O înconjură pe fata ciolănoasă cu braţele şi o strânse la piept. Îi zâmbi lui Lalji.

— Asta e. Batem palma?

Creo clătină din cap, nedumerit.

— Credeam că te-ai gândit cum să faci nişte bani, Lalji, dar asta… Clătină din cap încă o dată. Nu pricep. Cum dracu' o să scoatem bani din asta?

Lalji îi aruncă o privire urâtă. Bowman zâmbi, aşteptând cu răbdare. Lalji îşi stăpâni impulsul de a înşfăca lampa şi de a i-o arunca în faţă – era atât de încrezător în sine, atât de sigur pe el, atât de loial…

Se întoarse brusc şi o porni către scară.

— Ia computerul, Creo. Dacă fata ne face vreun necaz, îi aruncăm pe amândoi în fluviu şi rămânem, totuşi, cu cunoştinţele lui.

***

Lalji şi-l aminti pe tatăl său împingându-şi deoparte *thali-ul*[19], pretinzând că era prea plin, când *dal-ul*[20] abia dacă păta farfuria din oţel. Şi-o aminti pe mama sa, punând o îmbucătură în plus într-a lui. Şi-o aminti pe Gita, privind totul în tăcere, îşi aminti cum îşi întindeau cu toţi picioarele, cum coborau din patul familiei şi cum se agitau prin jurul cocioabei, ignorându-l cu ostentaţie în timp ce îşi mânca porţia suplimentară. Îşi aminti cum simţea în gură bucăţile de *roti*[21], uscate ca cenuşa, şi cum se silea să le înghită, chiar şi aşa.

Îşi aminti cum însămânţau. Stătea ghemuit, alături de tatăl său, în căldura deşertului, cu praful galben înconjurându-i de pretutindeni, îngropând seminţele pe care le depozitaseră, pe care le economisiseră deşi le-ar fi putut mânca, pe care le păstraseră, deşi ar fi putut s-o facă pe Gita să se îngraşe şi să fie bună de măritat, iar tatăl lui surâdea, spunând:

— Din seminţele astea or să iasă alte sute de seminţe noi şi atunci o să mâncăm cu toţii pe săturate.

---

[19] Tavă rotundă pe care se află mai multe boluri mici, conţinând diferite feluri de mâncare (n. tr.).

[20] Mâncare indiană din legume (cum ar fi lintea) fierte în abur, cu ceapă şi mirodenii (n. tr.).

[21] Pâine nedospită, friptă pe grătar (n. tr.).

— Câte seminţe or să iasă? întrebase Lalji.

Şi tatăl său râsese şi îşi desfăcuse larg braţele, părând atât de mare şi de impozant cu dinţii lui enormi şi albi, cu cerceii roşii şi aurii şi cu încreţurile din jurul ochilor, în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Şi Lalji se rugase, la Ganesha, la Lakshmi, la Krishna, la *Etani Sati*[22] şi la Vishnu, se rugase la toţi zeii care îi veniseră în minte, alăturându-li-se numeroşilor săteni care făceau acelaşi lucru, în timp ce uda seminţele mărunte cu apă din fântână şi în timp ce le păzea, pe întuneric, pentru ca nu cumva preţioasele grâne să fie scoase din rădăcini în timpul nopţii şi mutate pe terenul altui ţăran.

Stătea acolo noapte de noapte, în vreme ce stelele nepăsătoare i se roteau deasupra capului, supraveghind rândurile de semănături, udându-le, rugându-se şi aşteptând zi după zi, până ce tatăl său clătinase într-un târziu din cap, spunând că totul era zadarnic. Ba încă şi atunci mai sperase, până când, în cele din urmă, se dusese pe câmp şi dezgropase seminţele una câte una, ca să le găsească deja descompuse, cadavre minuscule, putrezite, adunate în mână. Erau în palma lui, la fel de moarte ca în ziua în care el şi tatăl său le plantaseră.

Se ghemuise în întuneric şi mâncase seminţele reci şi moarte, ştiind că ar fi trebuit să le împartă cu ceilalţi şi totuşi neizbutind să-şi stăpânească foamea şi să le ducă acasă. Le înfulecase singur, pe jumătate putrezite şi pline de noroi: atunci simţise pentru prima oară gustul de PurCal.

***

În lumina zorilor, Lalji se scăldă în cel mai sacru fluviu din ţara lui adoptivă. Se scufundă în Mississippi, în apele lui nămoloase, curăţându-se de povara somnului, spălându-se de necurăţenii în faţa zeilor săi. Se trase înapoi, pe punte, lucind, ud leoarcă, cu apa picurând din turul indispensabililor ce îi acopereau fundul căzut, cu pielea cafenie scânteind, şi se şterse chiar acolo, privind spre malul celălalt, unde soarele în ascensiune împrăştia

---

[22] Femeie care a murit în 1295 pe rugul funerar al soţului ei şi căreia i s-a dedicat un templu din Jhunjhunu, Rajasthan (n. tr.).

pete aurii pe suprafaţa unduitoare a fluviului.

Reuşi să se usuce şi îşi puse haine curate înainte de a intra în altarul lui. Arse tămâie în faţa zeilor, îşi puse ofranda de U-Tex şi SoiaPRO în faţa micilor idoli sculptaţi înfăţişându-i pe Krishna, cu lăuta lui, pe milostivul Lakshmi şi pe Ganesha, cel cu cap de elefant. Îngenunche în faţa lor, se prosternă şi se rugă.

Plutiseră către sud, duşi de curent, urmărindu-i cu uşurinţă meandrele în zilele strălucitoare de toamnă, privind cum se schimba culoarea frunzelor şi cum se apropia vremea rece. Cerul senin li se boltise deasupra capetelor, oglindindu-se în fluviu şi preschimbând apa mâlosului Mississippi într-o strălucire albastră, într-un drum albastru pe care îl urmaseră mergând întruna către sud, purtaţi de imensa arteră navigabilă, în timp ce braţele secundare, afluenţii şi şirurile de barje înlănţuite se îngrămădeau în jurul lor, iar gravitaţia îi purta pe toţi la vale.

Era recunoscător pentru înaintarea lor lină în josul apei. Primele ecluze rămăseseră în urmă şi, uitându-se la câini adulmecători care ignoraseră ascunzătoarea lui Bowman de sub punte, Lalji începuse să spere că puteau avea parte de o călătorie liniştită, exact aşa cum pretinsese Shriram. Cu toate acestea, pe zi ce trecea, se ruga mai îndelung şi mai fierbinte, în vreme ce patrulele PI-ului goneau pe lângă ei în bărcile lor rapide, şi punea mai multă SoiaPRO în faţa statuii lui Ganesha, sperând cu disperare că Cel Ce Înlătură Obstacolele avea să continue s-o facă.

Când îşi termină rugăciunile de dimineaţă, în restul bărcii era agitaţie. Creo coborî sub punte şi începu să se foiască prin cambuza înghesuită. Bowman îl urmă, plângându-se de SoiaPRO şi oferindu-i ingredientele moştenite, pe care Creo le respinse cu suspiciune. Pe punte, Tazi stătea pe marginea bărcii, cu o undiţă afundată în apă, sperând să prindă în cursă unul dintre somonii masivi şi letargici care înotau prin întunecimea caldă a fluviului, izbindu-se din când în când de chila bărcii.

Lalji ridică ancora şi îşi luă locul la cârmă. Barca hurui, pătrunzând în ape mai adânci, cu jouli înmagazinaţi picurând din arcurile spirale de precizie pe care le deblocase, scurgându-se în flux constant pe măsură ce moleculele se destindeau, una după alta, funcţionând fără greş, de la prima spiră până la ultima. Poziţionă barca-ac în mijlocul barjelor cu grâne legănate de unde şi blocă arcurile, lăsându-şi ambarcaţiunea purtată de

curent.

Bowman şi Creo reveniră pe punte în timp ce cel de al doilea întrebă:

— …ştii cum să cultivi SoiaPRO?

Bowman râse şi se aşeză lângă Tazi.

— La ce-ar folosi asta? Oamenii PI-ului ar descoperi ogoarele, ar întreba de licenţă şi, dacă nu li s-ar arăta, câmpurile ar arde, ar arde şi ar tot arde.

— Atunci la ce eşti bun?

Bowman râse şi îi răspunse cu o altă întrebare.

— SoiaPRO – care e cea mai valoroasă dintre calităţile ei?

— E foarte bogată în calorii.

Râsul strident al lui Bowman pluti de-a curmezişul apei. Ciufuli părul lui Tazi şi schimbară priviri amuzate.

— Ai văzut prea multe panouri publicitare de la AgriGen. „Energie pentru o lume-ntreagă”, într-adevăr, într-adevăr. Oh, AgriGen şi alţii de teapa lor te-ar îndrăgi, probabil, foarte mult. Atât de maleabil, atât de… influenţabil. Râse din nou şi clătină din cap. Nu. Oricine poate obţine plante foarte bogate în calorii. Altceva?

— Rezistă la gărgăriţă.

Bowman căpătă un aer mucalit.

— Da, eşti ceva mai aproape. E dificil să creezi o plantă care să se lupte cu gărgăriţa genopocită, cu rugina numită frunza-buclă, cu bacteriile din sol care le macină rădăcinile… atât de mulţi paraziţi ne dau bătăi de cap acum, atât de multe animale ne asaltează culturile, dar, haide, ce anume ne place nouă, mai presus de toate, la SoiaPRO? La AgriGen, la „oferă energie pentru o lume-ntreagă”? Arătă către un lanţ de barje purtând sigla SuperAroma. Ce face ca SuperAroma să fie atât de perfectă din punctul de vedere al unui preşedinte de trust? Se întoarse spre Lalji. Tu ştii, indianule, nu-i aşa? Nu de asta ai bătut atâta drum?

Lalji îi întoarse privirea. Când îi răspunse, o făcu cu voce răguşită.

— Nu se reproduce. Ochii lui Bowman îi întâlniră o clipă pe ai lui. Zâmbetul i se topi. Îşi lăsă capul pe o parte.

— Da. Chiar aşa, chiar aşa. O fundătură genetică. O stradă cu un singur sens. Acum plătim pentru un privilegiu pe care natura ni l-a oferit cândva de bunăvoie, în schimbul unui foarte mic

efort. Îşi ridică ochii spre Lalji. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi închipui. Probabil că ai simţit pe pielea ta, într-o măsură mai mare decât alţii, toate estimările optime, efectuate la cerere de contabilii noştri.

Lalji clătină din cap.

— N-ai cum să-ţi ceri scuze. Dădu din cap către Creo. Spune-i lui restul. Spune-i ce poţi să faci. Ce mi s-a spus că poţi să faci.

— Poate că e bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Lalji era de nedomolit.

— Spune-i. Spune-mi şi mie. Încă o dată.

Bowman ridică din umeri.

— Dacă tu ai încredere în el, atunci pot să am şi eu, nu-i aşa? Se întoarse spre Creo. Ai văzut pisicile de Chesire?

Creo scoase un sunet care îi trăda dezgustul.

— Sunt o pacoste.

— Ah, da. Câte o raţă cu cap negru pentru fiecare pisică ucisă. Uitasem. Dar ce le face să fie o astfel de pacoste?

— Năpârlesc. Ucid păsări.

— Şi? îl îmboldi Bowman.

Creo ridică din umeri.

Bătrânul clătină din cap.

— Şi când te gândeşti că pentru oameni ca tine mi-am risipit întreaga viaţă, dedicând-o cercetării, şi mi-am consumat toate caloriile pentru ciclurile computerului. Zici că pisicile de Cheshire sunt o pacoste şi e adevărat, chiar sunt. Câţiva patroni bogaţi, obsedaţi de Lewis Carroll, şi ne-am trezit deodată cu ele pretutindeni, împerechindu-se cu pisicile obişnuite, omorând păsări şi urlând în noapte, dar, mai presus de toate, progeniturile lor sunt, într-un uluitor procent de nouăzeci şi doi la sută, tot pisici de Cheshire, pure, perfecte. Într-o singură clipită din timpul evoluţiei speciilor, noi am creat una nouă, iar populaţia noastră de păsări cântătoare dispare aproape tot atât de repede. Un prădător mai mult decât desăvârşit şi, mult mai important, unul care se răspândeşte.

În cazul SoiaPRO, sau al U-Tex, trusturile caloriilor pot să-şi breveteze plantele şi să se folosească de poliţia proprietăţii intelectuale şi de câini sensibilizaţi care să le recunoască mirosul, dar până şi PI-iştii nu pot face nimic mai mult decât să inspecteze atât de multe hectare. Lucrul cel mai important e că seminţele sunt sterilizate, sunt ca nişte cutii zăvorâte. Unii pot

fura câte puţin de ici, de colo, aşa cum faceţi tu şi Lalji, dar, în ultimă instanţă, nu sunteţi decât o mică cheltuială dintr-un bilanţ care abundă în profituri, pentru că plantele nu pot fi cultivate decât de trusturile caloriilor.

Dar ce s-ar întâmpla dacă i-am imprima acestei SoiaPRO o nouă caracteristică, pe furiş, aşa cum face un bărbat care se urcă peste nevasta celui mai bun prieten? Ridică mâna, arătând către lanurile verzi, întinse de-a lungul malurilor fluviului. Dacă cineva ar picura polen nelegitim printre aceste bijuterii ale coroanei care ne-nconjoară? Înainte ca trusturile caloriilor să-şi strângă recolta şi să trimită seminţele obţinute în lumea-ntreagă, cu flota lor puternică de clipere, înainte ca vânzătorii autorizaţi să livreze recolta patentată către clienţi. Ce fel de seminţe s-ar vinde atunci?

Bowman începu să le numere caracteristicile pe degete.

— Rezistente la gărgăriţă şi la frunza-buclă, da. Foarte bogate în calorii, da, fireşte. Unice din punct de vedere genetic şi, de aceea, nebrevetabile? Afişă un zâmbet scurt. Poate. Dar, mai presus de toate, fecunde. Incredibil de fecunde. Mature, cu un imens potenţial reproductiv. Se aplecă spre Creo. Imaginează-ţi. Seminţe distribuite în întreaga lume de aceiaşi soţi încornoraţi care le-au ţinut întotdeauna atât de strâns în gheare, toate seminţele alea tânjind să se reproducă, tânjind să aibă propriii lor descendenţi, puri, mustind, în primul rând, de acelaşi polen care a alterat, în prima etapă, bijuteriile coroanei. Bătu din palme. Oh, ce molimă grozavă! Şi cum s-ar mai răspândi!

Creo se holbă la el, cu trăsăturile schimonosite într-o expresie care trăda ceva între oroare şi fascinaţie.

— Poţi să faci asta?

Bowman râse şi bătu din nou din palme.

— O să fiu următorul Jonny Appleseed[23].

***

Lalji se trezi brusc. În jurul lui, fluviul era cufundat într-o beznă aproape desăvârşită. Pe barjele cu grâne străluceau LED-

---

[23] American deschizător de drumuri în privinţa grădinăritului, pe numele său adevărat John Chapman (1774-1845), care a introdus cultura mărului într-o mare parte din Ohio, Indiana şi Illinois (n. tr.).

urile câtorva balize cu arc, acţionate de curgerea monotonă a apei care se lovea de corpurile lor dizgraţioase. Undele se spărgeau, clipocind, de părţile laterale ale bărcii-ac şi de malul de care o legaseră. Ceilalţi erau întinşi pe punte, alături de el, înfăşuraţi în pături.

De ce se trezise? În depărtare, doi cocoşi din sat se provocau unul pe altul, în întuneric. Un câine lătra, stârnit de cine ştie ce miros sau sunet nesesizat de oameni, care îi face pe câini să se-nfioare şi să-şi apere teritoriul. Lalji închise ochii şi ascultă unduirea blândă a fluviului şi zgomotele din satul îndepărtat. Cu un efort al imaginaţiei, era aproape ca şi cum s-ar fi aflat, înainte de ivirea zorilor, într-un alt sat, la mare distanţă, într-un sat care nu mai exista de multă vreme.

De ce era treaz? Deschise din nou ochii şi se ridică în capul oaselor. Îşi încordă privirea, străduindu-se să străpungă bezna. Peste întunecimea fluviului apăru o umbră, o pată subtilă, în mişcare.

Lalji îl trezi pe Bowman, scuturându-l şi astupându-i, în acelaşi timp, gura cu palma.

— Ascunde-te! îi şopti.

Pe deasupra lor trecură lumini. Bowman făcu ochii mari. Se strădui să scape de pături şi se târî către cală. Lalji îi puse păturile laolaltă cu ale lui, încercând să ascundă numărul celor care dormiseră pe punte, în timp ce mai multe lumini strălucitoare fulgerară, alunecând de-a lungul bărcii, părând să-i încleieze ca pe nişte gâze într-un insectar.

Abandonându-şi camuflajul, barca PI îşi deblocă arcurile şi se apropie în grabă. Se izbi de ambarcaţiune, ţintuind-o de ţărm în timp ce câţiva bărbaţi se urcau la bord. Trei bărbaţi şi doi câini.

— Toată lumea să stea pe loc! Ţineţi-vă mâinile la vedere!

Fasciculele orbitor de strălucitoare ale lanternelor măturară puntea. Creo şi Tazi îşi încleştară degetele de pături, dându-le la o parte şi ridicându-se surprinşi în picioare. Câinii adulmecători mârâiră şi se smuciră în lese. Creo se retrase din faţa lor, mergând de-a-ndăratelea, cu mâinile întinse înainte, într-un gest de apărare.

Unul dintre PI-işti îi cercetă pe rând, în lumina lanternei.

— A cui e barca?

Lalji trase aer în piept.

— E a mea. Barca e a mea.

Fasciculul de lumină se îndreptă brusc către el, săgetându-i ochii. Lalji strânse din pleoape.

— Am greşit cu ceva?

Şeful PI-iştilor nu răspunse. Ceilalţi se răsfirară, plimbându-şi razele lanternelor pe suprafaţa bărcii, încoace şi încolo, scoţând în evidenţă oamenii de pe punte. Lalji observă că, în afară de şef, ceilalţi nu erau decât nişte băietani, părând cu greu destul de maturi ca să aibă mustăţi şi barbă. Nişte puştani cu tuleiele abia mijite, cărând după ei puşti cu arc şi purtând echipamente de protecţie care le dădeau ocazia să se fudulească.

Doi o luară către scări, împreună cu câinii, în timp ce un al patrulea sări la bord pe de ambarcaţiunea PI ancorată. Fasciculele de lumină dispărură în măruntaiele navei, aruncând umbre ameninţătoare de pe scara interioară. Creo reuşise cumva să se proptească cu spatele de ascunzătoarea armelor lor cu arc. Mâna i se odihnea, nepăsătoare, alături de mânere. Lalji făcu un pas către căpitan, sperând să împiedice o acţiune impulsivă a lui Creo.

Căpitanul îşi îndreptă lanterna asupra lui.

— Ce faceţi aici?

Lalji se opri, desfăcându-şi mâinile a neajutorare.

— Nimic.

— Nimic?

Lalji se întrebă dacă Bowman reuşise să se pună la adăpost.

— Voiam să spun că n-am făcut altceva decât să acostăm peste noapte.

— De ce n-aţi acostat la Willow Bend?

— Nu cunosc partea asta de fluviu. Se întunecase. N-am vrut să fiu strivit de barje. Îşi frânse mâinile. Fac comerţ cu antichităţi. Am căutat aşa ceva prin vechile suburbii din nord. Nu e ileg…

De sub picioarele lor se înălţă un ţipăt care îl întrerupse. Închise ochii, plin de regrete. Mormântul lui avea să fie în fluviul Mississippi. N-avea să mai ajungă niciodată la Gange.

Oamenii PI-ului îşi făcură apariţia, trăgându-l după ei pe Bowman.

— Uitaţi-vă ce-am găsit! Încerca să se ascundă sub punte.

Bowman se strădui să scape din mâinile lor.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi…

— Gura!

Unul dintre băieţi îi repezi o bâtă în stomac. Bătrânul se încovoie de durere. Tazi dădu să se apropie de el, dar căpitanul o prinse în braţe şi o ţinu zdravăn în timp ce lumina trăsăturile lui Bowman. I se tăie răsuflarea.

— Încătuşaţi-l. Îl vrem. Ţineţi-i în bătaia armei. Toate puştile cu arc se înălţară către ei. Căpitanul îi aruncă lui Lalji o privire ameninţătoare. Comerciant de antichităţi. Aproape că te-am crezut. E generuptor, le spuse oamenilor săi. De multă vreme. Vedeţi dacă mai e şi altceva la bord. Dischete, computere, hârtii.

— E un computer cu pedală sub punte, spuse unul dintre ceilalţi.

— Luaţi-l.

Peste câteva clipe, computerul era pe punte. Căpitanul îşi studie prizonierii.

— Încătuşaţi-i pe toţi.

Unul dintre băieţii de la PI îl sili pe Lalji să îngenuncheze şi începu să-l percheziţioneze, în timp ce un câine adulmecător mârâia către ei.

— Îmi pare într-adevăr foarte rău, spunea Bowman. Poate e vorba de o eroare. Poate...

Căpitanul ţipă pe neaşteptate. Lanternele PI-iştilor se îndreptară în direcţia sunetului. Tazi îl muşca, era cu dinţii încleştaţi în mâna lui. Căpitanul încerca să se scuture de ea ca de un câine şi se străduia să-şi elibereze arma cu arc folosindu-se de cealaltă mână. Pentru o scurtă clipă, toată lumea urmări încăierarea dintre fată şi bărbatul mult mai solid. Cineva – Lalji avu impresia că era un PI-ist – râse. Pe urmă Tazi fu azvârlită cât colo, căpitanul îşi scoase arma şi se auzi şuieratul ascuţit al unor discuri. Lanternele căzură pe punte şi se rostogoliră, aruncând raze năucitoare de lumină.

Alte discuri şuierară în întuneric. Căpitanul apăru în rostogolirea unui fascicul luminos, căzând, prăbuşindu-se peste computerul lui Bowman, cu vesta de protecţie străpunsă de discuri argintii. El şi computerul alunecară către pupă. Din nou întuneric. O împroşcătură. Câinii urlau, fie scăpaţi din lesă şi atacând, fie răniţi. Lalji se aruncă pe punte şi rămase întins, cu faţa în jos, în timp ce discurile metalice zbârnâiau deasupra capului lui.

— Lalji!

Era vocea lui Creo. O armă alunecă pe puntea de lemn. Lalji se târî în direcţia sunetului.

Unul dintre fasciculele lanternelor se stabilizase. Căpitanul stătea în capul oaselor, cu dâre întunecate de sânge scurgându-i-se din falcă, în timp ce-şi ridica pistolul spre Tazi. Bowman se aruncă în lumină, apărând-o pe fată cu trupul lui. Se încovrigă când îl lovi discul.

Lalji dădu cu degetele de arma cu arc. O apucă, orbeşte. Mâna i se strânse în jurul ei. Îi acţionă pompa şi lăsă arcul să zbârnâie. Umbra unuia dintre PI-işti, a unui băiat, era deasupra lui, prăbuşindu-se, sângerând, deja mort când atinse puntea.

Se lăsă tăcerea.

Lalji aşteptă. Nu se auzea nicio mişcare. Rămase aşa, neclintit, impunându-şi să respire cu calm, încordându-şi ochii ca să străpungă întunericul de dincolo de lumina lanternelor. Oare el era singurul care supravieţuise?

Cele trei lanterne rămaseră, pe rând, fără curent electric, întunericul se închise. Ambarcaţiunea PI-ului se lovea uşor de barca-ac. O adiere foşni prin pâlcurile de sălcii, purtând mirosul de nămol al peştilor şi al ierburilor. Se auzea cântatul greierilor.

Lalji se ridică. Nimic. Nicio mişcare. Şchiopătă încet de-a lungul punţii. Probabil că îşi scrântise piciorul. Bâjbâi după una dintre lanterne, o găsi după ce îi desluşi strălucirea metalică palidă şi îi armă arcul. Apoi plimbă fasciculul pâlpâitor pe punte.

Creo. Uriaşul băiat blond zăcea mort, cu un disc înfipt în gâtlej într-o baltă de sânge. Nu prea departe de el, Bowman era încins cu un brâu de discuri. Sângele i se prelingea în toate părţile. Computerul lipsea. Căzut peste bord. Lalji se lăsă pe vine alături de cadavre. Oftă. Dezgoli faţa lui Creo, îndreptând pletele însângerate. Fusese rapid. Exact atât de iute cum se crezuse. Trei PI-işti în echipament de protecţie şi câinii lor. Slobozi încă un oftat.

Se auzi un scheunat. Lalji se repezi să îndrepte lanterna într-acolo, temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi, dar nu era decât fata, părând nevătămată, târându-se către cadavrul lui Bowman. Scăldată în lumina orbitoare a lanternei, îşi ridică ochii, apoi îl ignoră pe Lalji şi se ghemui deasupra lui Bowman. Suspină, dar îşi înăbuşi plânsul. Lalji blocă arcul lanternei şi lăsă întunericul să-i acopere.

Ascultă din nou sunetele nopţii, rugându-se la Ganesha să nu

mai fie nimeni altcineva acolo, pe fluviu. Ochii i se obişnuiră cu întunericul. Silueta fetei îndurerate, îngenuncheată printre cadavre învălmăşite, se desprinse din beznă. Clătină din cap. Atâţia morţi pentru o idee. Ideea că un om ca Bowman ar fi putut fi de folos. Şi acum, o asemenea irosire. Ascultă cu atenţie, încercând să distingă zgomote asemănătoare celor care îl alertaseră, dar nu auzi nimic. Se părea că nu fusese decât o singură patrulă, neangrenată într-o acţiune mai amplă. Ghinion. Asta fusese. O clipă de ghinion, întrerupând o succesiune de evenimente favorabile. Zeii erau capricioşi.

Şchiopătă către parâmele bărcii-ac şi se apucă să le dezlege. Tazi i se alătură, neinvitată, şi mâinile ei mici se apucară să desfacă nodurile cu stângăcie. Lalji se duse la cârmă şi debloca arcurile spirale. Barca tresaltă când elicea muşcă apa şi alunecă în bezna fluviului. Lăsă arcurile să acţioneze vreme de o oră, irosind joulii, nerăbdător să pună o distanţă când mai mare între el şi locul omorurilor, apoi cercetă malurile în căutarea unui golfuleţ şi aruncă ancora. Întunericul era aproape deplin.

După ce asigură barca, căută nişte greutăţi şi le legă de gleznele PI-iştilor. Făcu acelaşi lucru cu câinii, apoi începu să împingă leşurile de pe punte. Apa le înghiţi cu uşurinţă. Simţea că o asemenea aruncare neceremonioasă era o prihănire, dar n-avea de gând să piardă timpul îngropându-i. Cu ceva noroc, urmau să se ducă la fund, să se dezintegreze, ciuguliţi de peşti.

După ce oamenii PI-ului dispărură, se opri lângă Creo. Fusese de o iuţeală magnifică. Îl împinse peste bord, dorindu-şi să-i fi putut înălţa un rug.

Se apucă să spele puntea, îndepărtând urmele de sânge. Luna se înălţă, scăldându-i într-o lumină palidă. Fata stătea lângă trupul bătrânului ei însoţitor. În cele din urmă, Lalji, care continua să şteargă puntea, nu mai avu cum s-o ocolească. Îngenunche lângă ea.

— Înţelegi că trebuie să fie aruncat în apă?

Fata nu răspunse. El îi luă tăcerea drept consimţământ.

— Dacă există vreun lucru de-al lui pe care vrei să-l păstrezi, trebuie să-l iei acum.

Ea clătină din cap. Ezitând, Lalji îi puse mâna pe umăr.

— Să fii oferit unui fluviu nu e o ruşine. E chiar o onoare să-ţi găseşti sfârşitul într-unul ca acesta.

Rămase în aşteptare. În cele din urmă, fata dădu din cap,

încuviinţând. El se ridică şi trase cadavrul la marginea bărcii. Legă greutăţile de el şi îi coborî picioarele peste copastie. Bătrânul îi alunecă din mâini. Fata nu scotea nicio vorbă, cu ochii pironiţi asupra locului în care Bowman dispăruse sub unde.

Lalji termină de şters puntea. Trebuia să o mai şteargă o dată, după ivirea zorilor, şi să cureţe cu nisip petele, dar, pe moment, era în ordine. Se apucă să ridice ancorele. O clipă mai târziu, fata era din nou alături de el, ajutându-l. Lalji se aşeză la cârmă. Ce pierdere, cugetă. Ce pierdere cumplită.

Curentul atrase, fără grabă, barca-ac în apele mai adânci. Fata se apropie şi îngenunche lângă el.

— O să ne urmărească?

Lalji ridică din umeri.

— Dacă avem noroc? Nu. O să-şi închipuie că dispariţia atâtor oameni de-ai lor a fost provocată de ceva mai mare decât barca noastră. Acum, când am rămas numai noi doi, nu mai suntem, în ochii lor, decât un peştişor mult prea lipsit de importanţă. Dacă avem noroc.

Ea dădu din cap, părând să cugete asupra vorbelor lui.

— Ştii, mi-a salvat viaţa. Acum aş fi fost moartă.

— Am văzut.

— O să plantezi seminţele?

— Fără el, care să le prelucreze, n-o să le semene nimeni.

Tazi se încruntă.

— Dar avem atât de multe.

Se ridică şi se strecură în cală. Se întoarse trăgând după ea sacul cu provizii al lui Bowman. Se apucă să scoată borcanele: orez şi porumb, boabe de soia şi grăunţe de grâu.

— Dar asta nu-i altceva decât mâncare, protestă Lalji.

Tazi scutură din cap, cu încăpăţânare.

— Sunt ca seminţele lui Jonny Appleseed. Nu trebuia să-ţi spun asta. El se temea că n-o să ne mai iei cu tine. Că n-o să mă mai iei şi pe mine. Dar şi tu ai putea să le plantezi, nu-i aşa?

Lalji se încruntă şi ridică un borcan cu porumb. Grăunţele erau înghesuite una într-alta, sute de grăunţe, niciuna dintre ele patentată, fiecare dintre ele o contaminare genetică. Închise ochii şi văzu în minte un lan: rând lângă rând de plante verzi, foşnitoare, şi tatăl său, râzând, cu braţele larg deschise în timp ce striga:

— Sute! Mii, dacă te rogi!

Strânse borcanul la piept şi începu, încet-încet, să zâmbească.

Barca-ac continuă să alunece în josul apei, un rest de epavă plutitoare pe undele fluviului Mississippi. În jurul ei se înghesuiau, neclare, mătăhăloase şi întunecate, barjele pline cu grâne, străbătând regiunea fertilă din inima ţării şi scurgându-se toate către sud, către porţile New Orleansului; scurgându-se, toate, fără încetare, către întinderea vastă a lumii.

Greg Egan
Surori de sânge
(„Blood Sisters”, 1991)

Traducere de Florin Pîtea

Când aveam nouă ani, Paula a hotărât că ar trebui să ne înţepăm degetele mari şi să lăsăm sângele fiecăreia dintre noi să curgă în venele celeilalte.

Am luat-o în zeflemea.

— De ce să ne ostenim? Sângele nostru este deja exact acelaşi. Suntem *deja* surori de sânge.

Era neclintită.

— Ştiu. Nu asta e ideea. Ritualul e cel care contează.

Am făcut-o în dormitorul nostru, la miezul nopţii, la lumina unei singure lumânări. Ea a sterilizat acul în flacăra lumânării, apoi l-a şters de funingine cu o ţesătură şi salivă.

După ce am apăsat laolaltă rănile minuscule, lipicioase şi am recitat un jurământ ridicol dintr-un roman de mâna a treia pentru copii, Paula a suflat în lumânare, stingând-o. Pe când ochii mei încă se mai acomodau cu întunericul, adăugă în şoaptă coda proprie:

— Acum vom visa aceleaşi vise şi vom avea aceiaşi iubiţi şi vom muri exact în acelaşi ceas.

Am încercat să spun, pe un ton indignat, „Asta nu-i adevărat!”, dar întunericul şi izul flăcării stinse făcură să-mi rămână protestul în gât, iar cuvintele ei rămaseră necontestate.

* * *

În timp ce dr. Packard vorbea, am pliat raportul patologic în două, în patru, aliniind obsesiv marginile. Era mult prea gros ca să fac o treabă ca lumea; de la micrograficele limfocitelor deformate care-mi proliferau în măduva osoasă, până la printul porţiunilor de secvenţă ARN a virusului ce declanşase boala, treizeci şi două de pagini cu totul.

În schimb, reţeta, aşezată încă pe birou, în faţa mea, părea ridicol de subţire şi inconsistentă. Nu se potriveau deloc. Tradiţionala – indescifrabila – mâzgăleală polisilabică de pe aceasta nu era decât un ornament; numele medicamentului era încifrat temeinic în codul de bare de mai jos. Nici nu se punea

problema să primesc altă medicaţie din greşeală. Problema era, *oare cea bună avea să-mi ajute?*

— E clar, domnişoară Rees? E ceva ce nu înţelegeţi?

M-am luptat să-mi concentrez gândurile, apăsând tare cu degetul mare pe o cută refractară. Doctoriţa explicase situaţia în mod franc, fără să recurgă la jargon sau eufemisme, dar tot aveam sentimentul că nu observ ceva crucial. Era ca şi când fiecare propoziţie pe care o rostise începuse într-un fel din două: „Virusul...” sau „Medicamentul...”.

— E ceva ce pot face *eu?* Personal? Pentru a... îmbunătăţi şansele?

Ezită, dar nu pentru multă vreme.

— Nu, de fapt nu. Ai o sănătate excelentă, în rest. Rămâi aşa.

Începu să se ridice de la birou pentru a mă conduce, iar eu am început să intru în panică.

— Dar, trebuie să fie *ceva.*

Am apucat braţele scaunului, ca şi când mă temeam să nu fiu dată afară cu forţa. Poate mă înţelesese greşit, poate nu mă exprimasem clar.

— Ar trebui... să nu mai mănânc anumite feluri? Să fac mai mult exerciţiu fizic? Să dorm mai mult? Vreau să spun, trebuie să fie *ceva* care va aduce o diferenţă. Şi o voi face, indiferent ce este. Vă rog, doar *spuneţi-mi...*

Aproape că mi se frânse vocea şi am privit în altă parte, jenată. *Să nu mai începi vreodată să vorbeşti pe tonul ăsta patetic. Niciodată*.

— Domnişoară Rees, îmi pare rău. Ştiu cum trebuie să vă simţiţi. Dar toate bolile Monte Carlo sunt aşa. De fapt, dumneavoastră sunteţi excepţional de norocoasă; computerul WHO a găsit optzeci de mii de oameni, în întreaga lume, infectaţi cu germen similar. Asta nu e o piaţă destul de mare pentru a susţine o cercetare fundamentală, dar suficientă pentru a fi convins companiile farmaceutice să scotocească prin băncile lor de date după ceva care ar putea să rezolve problema. O mulţime de oameni sunt singuri, infectaţi cu viruşi care, practic, sunt unici. Imaginaţi-vă câte informaţii utile le poate da *lor* asistenţa medicală.

În cele din urmă am ridicat privirea; expresia de pe figura ei era una de compasiune, amestecată cu nerăbdare.

Am respins invitaţia de a mă simţi ruşinată de nerecunoştinţa

mea. Mă făcusem de râs, dar tot aveam dreptul să pun întrebarea.

— Înţeleg toate astea. Mă gândeam doar că ar putea fi ceva ce aş putea face *eu.* Spuneţi că această substanţă ar putea da rezultate sau nu. Dacă aş putea contribui, *personal*, la combaterea acestei boli, m-aş simţi…

Cum? Mai mult ca o fiinţă omenească şi mai puţin ca o eprubetă – un recipient pasiv, în care substanţa minune şi virusul minune aveau să lupte pe viaţă şi pe moarte între ele.

— …Mai bine.

Ea încuviinţă.

— Ştiu, însă crede-mă, nimic din ceea ce poţi face nu ar avea nici cea mai mică însemnătate. Să ai doar grijă de tine, aşa cum ai avea în mod normal. Să nu faci pneumonie. Să nu te îngraşi sau să slăbeşti zece kile. Să nu faci nimic ieşit din comun. Milioane de oameni au fost expuşi, probabil, acestui virus, dar motivul pentru care tu eşti bolnavă iar ei nu, este *o chestiune pur genetică.* Vindecarea va fi exact la fel. Biochimia care decide dacă substanţa va avea sau nu efect pentru tine nu se va schimba dacă începi să iei pastile cu vitamine, sau încetezi să mănânci rahaturi – şi trebuie să te avertizez că dacă intri pe un regim din acela de „vindecare miraculoasă” ai să te îmbolnăveşti, pur şi simplu; şarlatanii care le vând ar trebui să fie în închisoare.

Am încuviinţat *asta* cu fervoare şi am simţit că mă înroşesc de furie. Tratamentele frauduloase erau de multă vreme *ma bête noire* – deşi acum, pentru prima dată, aproape că puteam înţelege de ce alte victime ale bolilor Monte Carlo plăteau bani grei pentru astfel de lucruri: regimuri trăsnite, sisteme de meditaţii, terapie cu arome, benzi pentru autopsihoză şi tot ce mai vreţi dumneavoastră. Oamenii care comercializau gunoaiele astea erau cel mai rău soi de paraziţi cinici şi totdeauna mă gândisem la clienţii lor ca fiind sau naivi din naştere sau atât de disperaţi încât îşi abandonaseră judecata, însă era ceva mai mult de-atât. Când îţi este viaţa în joc, vrei să lupţi pentru ea – cu fiecare strop al puterii tale, cu fiecare cent pe care-l poţi împrumuta, cu fiecare moment de veghe. Să iei o pastilă, de trei ori pe zi, pur şi simplu nu este *suficient de greu* – pe când sistemele escrocilor celor mai receptivi erau suficient de dificile (sau suficient de costisitoare) pentru a face victimele să simtă

că erau angajate în genul de luptă pe care îl cere perspectiva morţii.

Acest moment de mânie împărtăşită limpezi complet atmosfera. Eram de aceeaşi parte, până la urmă; mă purtasem ca un copil. I-am mulţumit doamnei dr. Packard pentru timpul ce mi-l acordase, am luat reţeta şi am plecat.

În drum spre farmacie, totuşi, m-am pomenit aproape dorindu-mi ca ea să mă fi minţit – să-mi fi spus că şansele mele ar fi mult îmbunătăţite dacă aş alerga zece kilometri pe zi şi aş mânca alge crude la fiecare masă – însă apoi m-am cutremurat de mânie, zicându-mi: Oare aş dori cu adevărat să fiu înşelată „pentru propriul meu bine”? Dacă-i treaba ADN-ului meu, asta e, şi ar trebui să mă aştept să mi se spună acest adevăr simplu, oricât de greu de înghiţit l-aş găsi – şi-ar trebui să fiu recunoscătoare că medicii îşi abandonaseră vechile metode patronale, paternaliste.

* * *

Aveam doisprezece ani când lumea a aflat de proiectul Monte Carlo.

O echipă de cercetători în armamentul biologic (situată doar la o aruncătură de băţ de Las Vegas – din păcate cel din New Mexico, nu acela din Nevada) hotărâseră că *proiectarea* viruşilor era, pur şi simplu, o muncă mult prea grea (în special când băieţii Star Wars acaparau mereu supercomputerele). De ce să iroseşti sute de ani de studii superioare – de ce să depui vreun efort intelectual oricât de mic – când asociaţia îndelung verificată a mutaţiei oarbe şi a selecţiei naturale era singurul lucru necesar?

Accelerată substanţial, bineînţeles.

Dezvoltaseră un sistem tripartit: o bacterie, un virus şi o serie de limfocite umane modificate. O porţiune stabilă a genomului viral îi permitea acestuia să se reproducă în bacterie, în timp ce mutaţia rapidă a restului virusului era îndeplinită prin alterarea abilă a enzimelor pentru repararea erorilor de transcriere. Limfocitele fuseseră modificate pentru a amplifica pe scară largă succesul în reproducţie al oricărui germen mutant care izbutea să le infecteze, făcându-l să-i depăşească numeric pe aceia care erau limitaţi la utilizarea bacteriei.

Teoria era că aveau să obţină câteva bilioane de copii ale

acestui sistem, ca rânduri după rânduri de mici maşinării de poker biologice, învârtindu-se în laboratorul lor subteran, să aştepte pentru a aduna toate jackpoturile.

Teoria includea şi cele mai bune instalaţii de etanşare din lume şi cinci sute douăzeci de oameni respectând toţi, cu scrupulozitate, procedura oficială, zi de zi, lună de lună, fără vreun moment de neglijenţă, lene sau uitare. Aparent, nimeni nu s-a ostenit să calculeze probabilitatea *asta.*

Se presupunea că bacteria este incapabilă să supravieţuiască în afara condiţiilor artificial de benefice din laborator, dar o mutaţie a virusului îi veni în ajutor, compensând pentru genele care fuseseră extrase, pentru a o face vulnerabilă.

Au irosit prea mult timp folosind substanţe chimice lipsite de efect, înainte să-şi calce pe inimă şi să lanseze o bombă nucleară asupra zonei. La acea oră, vânturile făcuseră deja orice acţiune omenească – în afară de calcinarea a şase state, ceea ce nu era de luat în considerare într-un an cu alegeri – irelevantă.

Primele zvonuri au proclamat că aveam să fim morţi cu toţii până într-o săptămână. Îmi amintesc limpede mutilările, jafurile, sinuciderile (observate indirect, pe ecranul TV; propriii noştri vecini au rămas relativ liniştiţi – sau amorţiţi). Au fost declarate stări de urgenţă peste tot în lume. Avioane au fost expediate înapoi de la aeroporturi, nave (care îşi părăsiseră porturile de baştină cu luni întregi înainte de scurgere) au fost arse în docuri. Legi aspre au fost votate grabnic pretutindeni, pentru a proteja ordinea şi sănătatea publică.

Paula şi cu mine am ajuns să stăm acasă, în loc să mergem la şcoală, timp de o lună. M-am oferit s-o învăţ programare; n-a interesat-o. Voia să meargă să înoate, însă toate plajele şi ştrandurile erau închise. Asta a fost în vara când, în sfârşit, am reuşit să mă strecor într-un computer al Pentagonului – doar un sistem pentru achiziţionarea rechizitelor de birou, dar Paula a fost impresionată în mod corespunzător (şi niciuna dintre noi nu bănuise că agrafele pentru hârtie erau *atât* de scumpe).

Noi n-am crezut că aveam să murim – cel puţin, nu până într-o săptămână – şi am avut dreptate. Când isteria s-a potolit, curând a devenit evident că numai virusul şi bacteria evadaseră, iar fără limfocitele modificate pentru reglarea fină a procesului de selecţie, virusul se îndepărtase, prin mutaţii, de germenul

care cauzase decesele iniţiale.

Totuşi, tihnita pereche simbiotă se găseşte acum în întreaga lume, împroşcând la nesfârşit cu noi mutaţii. Doar o fracţiune infimă a germenilor produşi sunt infecţioşi pentru oameni, şi doar o fracţiune din aceia ar putea fi fatali.

Numai vreo sută anual.

* * *

În tren, spre casă, soarele păru să-mi intre în ochi, indiferent în ce fel mă întorceam – cumva, fiecare suprafaţă din compartiment îi capta reflexia. Strălucirea a făcut aproape insuportabilă o durere de cap, care sporise în mod constant toată după-amiaza, aşa încât mi-am acoperit ochii cu antebraţul şi mi-am îndreptat faţa spre podea. Cu cealaltă mână, am ţinut strâns punga de hârtie maro, care conţinea micul recipient de sticlă cu capsulele roşu-şi-negru ce aveau sau nu aveau să-mi salveze viaţa.

Cancer. Leucemie virală. Am scos raportul patologic din buzunar şi l-am mai răsfoit o dată. Ultima pagină nu se schimbase, în mod miraculos, într-un sfârşit fericit – o declaraţie a unui sistem expert în oncovirologie conţinând un tratament absolut sigur. Ultima pagină era doar nota de plată pentru toate analizele. Douăzeci şi şapte de mii de dolari.

Acasă m-am aşezat şi m-am uitat la staţia mea de lucru.

Cu două luni mai înainte, când o examinare trimestrială de rutină (solicitată de compania mea pentru asigurarea sănătăţii, totdeauna dornică să-i dea deoparte pe bolnavii care nu-i aduceau profit) dezvăluise primele semne de boală, îmi jurasem că aveam să continui să lucrez, să continui să trăiesc exact ca şi când nu s-ar fi schimbat nimic. Ideea de a mă răsfăţa într-o petrecere pe credit sau un tur al lumii, sau un fel de chiolhan autodistrugător, nu era deloc atrăgătoare pentru mine. Orice nebunie finală de acest fel ar fi o recunoaştere a înfrângerii. *Aveam* să merg naibii într-un tur al lumii pentru a-mi sărbători vindecarea, şi nu înainte.

Aveam o mulţime de lucrări îngrămădite pe contract, iar acea notă de plată de la patologie acumula deja dobândă. Totuşi, cu toate că aveam nevoie de distragerea atenţiei – cu toate că aveam nevoie de *bani* – am stat acolo timp de trei ore întregi şi n-am făcut nimic, doar am rumegat gânduri negre despre soarta

mea. Faptul că o împărtăşeam cu optzeci de mii de străini răspândiţi prin întreaga lume nu era cine ştie ce consolare.

Apoi, în cele din urmă, mi-am dat seama. *Paula. Dacă eu eram vulnerabilă din motive genetice, atunci şi ea era la fel*.

Pentru nişte gemene identice, până la urmă nu făcuserăm o treabă prea rea când urmaserăm vieţi separate. Ea plecase de acasă la şaisprezece ani, pentru a vizita Africa Centrală, filmând animalele sălbatice şi – cu un risc considerabil mai mare – braconierii. Apoi se dusese pe Amazon şi fusese implicată în lupta de acolo pentru drepturi asupra pământului. După aceea, lucrurile au fost cam în ceaţă; totdeauna încercase să mă ţină la curent cu isprăvile sale, însă se mişca prea repede pentru ca imaginea ei leneşă din mintea mea s-o poată urma.

Eu nu plecasem niciodată din ţară; nici măcar nu mă mutasem în altă casă în ultimii zece ani.

Venea acasă doar din când în când, în drumul dintre continente, dar păstrasem legătura pe cale electronică, atunci când permiteau circumstanţele (ţi se ia satfonul în închisorile boliviene).

Toate companiile multinaţionale de telecomunicaţii îţi oferă serviciile lor costisitoare pentru a contacta pe cineva când nu ştii dinainte în ce ţară e persoana. Reclama sugerează că este o sarcină extrem de dificilă; de fapt, amplasarea fiecărui satfon este listată într-o bancă de date centrală, care este ţinută la zi prin cumularea informaţiilor de la toţi sateliţii regionali. De când mi s-a întâmplat să „obţin” codurile de acces pentru a consulta acea bază de date, am putut să-i telefonez direct Paulei, oriunde era, fără să plătesc taxa aceea suplimentară ridicolă. Era mai mult o chestie de nostalgie, decât zgârcenie; acest act minuscul de piraterie informatică era un gest simbolic, dovadă că în ciuda apropierii iminente de jumătatea vieţii, încă nu eram complet supusă legii, conservatoare şi obtuză.

Automatizasem întreaga procedură cu mult timp în urmă. Baza de date îmi spuse că Paula era în Gabon; programul calculă ora locală, aprecie că zece douăzeci şi trei p.m. era destul de civilizat şi făcu apelul. După câteva secunde, chipul ei era pe ecran.

— Karen! Ce mai faci? Arăţi ca naiba. Am crezut că aveai să telefonezi săptămâna trecută. Ce s-a întâmplat?

Imaginea era perfectă, sunetul limpede şi nedistorsionat

(cablurile de fibre optice s-ar putea să fie insuficiente în Africa Centrală, dar sateliţii geosincroni sunt chiar deasupra). Imediat cum am dat cu ochii de ea am fost sigură că nu avea virusul. Avea dreptate, arătam pe jumătate moartă, pe când ea era la fel de vioaie ca întotdeauna. Jumătate din viaţă petrecută în aer liber însemna că pielea ei îmbătrânise mult mai repede decât a mea – însă totdeauna o înconjura o aură de energie, de voinţă, care făcea mai mult decât să compenseze asta.

Era aproape de obiectiv, aşa încât nu puteam vedea prea mult din fundal, dar arăta ca o colibă din fibră de sticlă, luminată de câteva lămpi de furtună; o treaptă mai sus faţă de obişnuitul cort.

— Îmi pare rău, n-am reuşit să-ţi telefonez. *Gabon?* Nu erai în Ecuador…?

— Da, însă am făcut cunoştinţă cu Mohammed. El e botanist. Din Indonezia. De fapt, ne-am întâlnit în Bogota; el se ducea la o conferinţă în Mexic…

— Dar…

— De ce Gabon? Aici se ducea după aceea, asta-i tot. E o ciupercă pe-aici, atacă recoltele şi n-am putut rezista să nu vin şi eu…

Am dat din cap, ameţită, de-a lungul a zece minute de explicaţii întortocheate, fără să le acord prea multă atenţie; peste trei luni, toate astea aveau să fie istorie străveche. Paula trăia ca jurnalistă independentă, specializată în popularizarea ştiinţei, călătorind în jurul globului, scriind articole pentru reviste şi scenarii pentru emisiuni TV despre cele mai recente zone cu probleme ecologice. Să fiu cinstită, aveam îndoieli serioase că felul acesta de eco-vorbărie predigerată îi făcea planetei vreun bine, însă cu siguranţă pe ea o făcea fericită. O invidiam pentru asta. N-aş fi putut să trăiesc ca ea – nu eram în niciun fel femeia „care aş fi putut să fiu" –, dar oricum mă durea, uneori, să văd în ochii ei genul de pură excitaţie pe care eu, una, n-o mai simţisem de zece ani.

Mintea îmi hoinări în timp ce ea vorbea. Deodată, Paula zise:

— Karen? Ai de gând să-mi spui ce e-n neregulă?

Am ezitat. Plănuisem iniţial să nu spun nimănui, nici chiar ei, iar acum motivul pentru care-i telefonasem părea absurd – *ea* nu putea avea leucemie, era de neconceput. Apoi, fără ca măcar să-mi dau seama că luasem hotărârea, m-am pomenit relatând

totul cu o voce monotonă, plată. Am privit cu un straniu sentiment de detaşare expresia schimbătoare de pe faţa ei; şoc, milă, apoi o izbucnire de spaimă când înţelese – mult mai curând decât aş fi priceput eu – ce anume însemna pentru ea necazul meu.

Ceea ce a urmat a fost chiar mai stângaci şi dureros decât mi-aş fi putut imagina. Îngrijorarea ei pentru mine era autentică – dar n-ar fi fost om, dacă nesiguranţa propriei sale poziţii n-ar fi început imediat s-o tulbure şi dacă ştiam *asta,* toată gălăgia pe care o făcea părea forţată şi artificială.

— Ai un doctor bun? Pe cineva în care poţi avea încredere?

Am încuviinţat.

— Ai pe cineva care să te îngrijească? Vrei să vin acasă?

Am clătinat din cap, enervată.

— Nu, sunt bine. Sunt îngrijită, sunt *în tratament.* Dar *tu* trebuie să-ţi faci analizele cât mai curând posibil.

I-am aruncat o privire furioasă, exasperată. Nu mai credeam că ar putea avea virusul, însă voiam să subliniez faptul că-i telefonasem s-o avertizez, nu ca să cerşesc compasiune – şi, într-un fel, ea pricepu mesajul în cele din urmă.

— Îmi voi face analizele azi, zise încet. Mă duc direct în oraş. Bine?

Am încuviinţat. M-am simţit epuizată, dar uşurată; pentru o clipă, toată stângăcia dintre noi se topi.

— Ai să-mi comunici rezultatele?

Dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că da.

Am încuviinţat iar.

— O.K.

— Karen. Fii atentă. Ai grijă de tine.

— O să am. Şi tu.

Am apăsat tasta ESCAPE. După o jumătate de oră, am luat prima dintre capsule şi m-am urcat în pat. Câteva minute mai târziu, din gâtlej îmi veni un gust amar.

A fost esenţial să-i spun Paulei. A fost o nebunie să-i spun lui Martin. Îl ştiam doar de şase luni, dar trebuia să-mi fi dat seama exact cum avea să primească vestea.

— Mută-te la mine. Am să te îngrijesc.

— N-am nevoie să fiu îngrijită.

Ezită, însă numai puţin.

— Căsătoreşte-te cu mine.

— Să mă *căsătoresc* cu tine? De ce? Crezi că am vreo nevoie disperată să fiu căsătorită înainte de a muri?

Se încruntă.

— Nu vorbi aşa. *Te iubesc.* Nu înţelegi asta?

Am râs.

— Nu mă *deranjează* să fiu compătimită – oamenii zic întotdeauna că e degradant, dar eu cred că e o reacţie perfect normală –, însă nu vreau să trebuiască să trăiesc douăzeci şi patru de ore pe zi cu asta.

L-am sărutat, însă el rămase încruntat. Cel puţin aşteptasem până după ce făcuserăm dragoste, înainte să-i spun vestea; altfel, probabil ar fi umblat cu mine ca şi când aş fi fost din porţelan.

Se întoarse cu faţa spre mine.

— De eşti aşa dură cu tine însăţi? Ce încerci să dovedeşti? Că eşti supraom? Că n-ai nevoie de nimeni?

— Ascultă. Ai ştiut de la bun început că am nevoie de independenţă şi intimitate. Ce vrei să spun? Că sunt îngrozită? Bun. Sunt. Dar încă sunt aceeaşi persoană. Încă am nevoie de aceleaşi lucruri.

Mi-am strecurat o mână peste pieptul lui şi i-am zis cât de blând am putut:

— Aşa că mulţumesc pentru ofertă, însă nu, mulţumesc.

— Nu însemn prea mult pentru tine, aşa-i?

Am mormăit şi mi-am tras o pernă peste faţă. Am gândit: *Trezeşte-mă când eşti gata să mi-o pui din nou. Asta îţi răspunde la întrebare?* Totuşi n-am spus-o cu voce tare.

* * *

După o săptămână, îmi telefonă Paula. Avea virusul. Numărul celulelor ei albe era în creştere, cel al celulelor roşii în descreştere – numerele pe care le cită sunau întocmai ca ale mele cu o lună înainte. Îi fusese prescris până şi acelaşi medicament. Nu prea era surprinzător, dar mi-a dat o senzaţie neplăcută, claustrofobică, atunci când m-am gândit la ceea ce însemna asta:

Aveam să trăim amândouă, sau aveam să murim amândouă.

În zilele care urmară, această înţelegere începu să mă obsedeze. Era ca vrăjitoria neagră, ca un fel de blestem dintr-un

basm – sau împlinirea cuvintelor pe care le pronunţase în noaptea când am devenit „surori de sânge”. Nu visaserăm niciodată aceleaşi vise, cu siguranţă nu iubiserăm aceiaşi bărbaţi, însă acum… era ca şi când eram pedepsite pentru că nu reuşiserăm să respectăm forţele care ne legau.

Parte din mine *ştia* că astea erau aiureli. *Forţele care ne legau!* Erau paraziţi mentali, nimic mai mult. Gândul totuşi era la fel de apăsător: maşinăria biochimică avea să-şi macine verdictul identic pentru amândouă, în ciuda miilor de kilometri dintre noi, în ciuda faptului că făuriserăm vieţi separate, sfidând unitatea noastră genetică.

Am încercat să mă afund în munca mea. Într-o anumită măsură, am reuşit – dacă amorţeala cenuşie produsă de zile a câte optsprezece ore în faţa unui terminal ar putea într-adevăr să fie considerată un succes.

Am început să-l evit pe Martin; îngrijorarea lui, mai potrivită pentru un căţeluş, era prea greu de suportat. Poate că avea intenţii bune, dar n-aveam energia să mă justific faţă de el, iarăşi şi iarăşi. Paradoxal, în acelaşi timp, îmi lipseau teribil discuţiile noastre în contradictoriu; rezistenţa faţă de dădăceala lui excesivă mă făcuse cel puţin să mă simt puternică, chiar dacă doar prin contrast cu neajutorarea la care părea să se aştepte din partea mea.

I-am telefonat Paulei săptămânal la început, însă apoi din ce în ce mai rar. Ar fi trebuit să fim confidente ideale; de fapt, nimic n-ar fi putut să fie mai puţin adevărat. Conversaţiile noastre erau redundante; ştiam deja mult prea bine ce gândea cealaltă. Nu era nicio senzaţie de uşurare, doar un sentiment sufocant, monoton, de recunoaştere. Am luat obiceiul de a încerca să ne depăşim una pe cealaltă în simularea unei faţade de optimism, dar era un efort deprimant de străveziu. În cele din urmă, mi-am zis: când – dacă – primesc vestea cea bună, am să-i telefonez; până atunci, care e rostul? Se pare că şi ea a ajuns la aceeaşi concluzie.

De-a lungul întregii copilării, am fost silite să fim împreună. Ne iubeam, presupun, însă… totdeauna eram în aceleaşi clase la şcoală, ni se cumpărau aceleaşi haine, ni se dădeau aceleaşi cadouri de Crăciun şi de ziua noastră – şi totdeauna ne îmbolnăveam în acelaşi timp, de la acelaşi aliment, pentru acelaşi motiv. Când Paula a plecat de-acasă, am invidiat-o şi m-

am simţit cumplit de singură o vreme, dar apoi am simţit un val de bucurie, de *eliberare,* pentru că am ştiut că de atunci încolo, vieţile noastre nu puteau decât să se îndepărteze una de alta.

Acum, se părea că totul fusese o iluzie. Aveam să trăim sau să murim împreună şi toate eforturile noastre de a rupe legăturile fuseseră zadarnice.

Cam la patru luni după începerea tratamentului, numărul celulelor mele începu să revină la normal. Eram mai îngrozită ca niciodată ca speranţele să nu-mi fie spulberate şi-mi petreceam tot timpul luptându-mă cu optimismul prematur. N-am îndrăznit s-o sun pe Paula; nu mă puteam gândi la nimic mai rău, decât s-o fac să creadă că suntem vindecate şi să se dovedească apoi că greşisem. Chiar şi când dr. Packard a recunoscut că lucrurile mergeau spre mai bine, mi-am spus că s-ar putea să fi renunţat la politica ei de francheţe neabătută şi să se fi hotărât să-mi ofere nişte minciuni paleative.

Într-o dimineaţă, m-am trezit încă fără a fi convinsă că m-am vindecat, dar sătulă de sentimentul că trebuia să mă înec în mâhnire, de frică să nu fiu dezamăgită. Dacă voiam certitudine absolută, aveam să fiu nefericită toată viaţa; o recidivă avea să fie totdeauna posibilă sau *un virus cu totul nou* putea să apară.

Era o dimineaţă rece, întunecată şi afară turna cu găleata, dar pe când mă dădeam jos din pat, tremurând, m-am simţit mai veselă decât fusesem de când începuse tot necazul.

În cutia poştală a staţiei mele de lucru era un mesaj etichetat *confidenţial.* Mi-au trebuit treizeci de secunde să-mi amintesc parola de care aveam nevoie şi, în tot acest timp, m-a apucat mai rău tremuratul.

Mesajul era de la Administratorul Şef al Spitalului Popular Libreville, transmiţându-mi condoleanţele lui sau ale ei pentru moartea surorii mele şi cerând instrucţiuni cu privire la corpul neînsufleţit.

Nu ştiu ce am simţit mai întâi. Neîncredere. Vină. Confuzie. Spaimă. Cum putea Paula să fi murit când eu eram aşa aproape de vindecare? Cum putea să fi murit fără să-mi spună un cuvânt? *Cum putusem s-o las să moară singură?* Am plecat de lângă terminal şi m-am rezemat de zidul rece din cărămidă.

Partea cea mai proastă a fost că deodată *am ştiut* de ce păstrase Paula tăcerea. Probabil se gândise că şi eu eram pe moarte, iar acesta era lucrul de care ne temeam amândouă: să

murim împreună. În ciuda a tot şi a toate, să murim împreună, ca şi când am fi fost una.

Cum putuse medicamentul să dea greş pentru ea şi să mă vindece pe mine? *Mă vindecase oare?* Pentru un moment de paranoia pură, m-am întrebat dacă spitalul nu-mi falsificase rezultatele analizelor, dacă de fapt nu eram eu însămi în pragul morţii. Asta era ridicol, totuşi.

Atunci, de ce murise Paula? Era doar un răspuns posibil. Trebuia să fi venit acasă – eu trebuia *s-o fi făcut* să vină acasă. Cum putusem s-o las să stea acolo, într-o ţară tropicală, din Lumea a Treia, cu sistemul ei imunitar slăbit, trăind într-o colibă din fibră de sticlă, fără instalaţii sanitare adecvate, probabil prost hrănită? Trebuia să-i fi trimis bani, trebuia să-i fi trimis bilet. Trebuia să fi zburat personal până acolo şi s-o fi târât înapoi acasă.

În loc de asta, o ţinusem la distanţă. De teamă să nu murim împreună, de frica blestemului asemănării noastre, o lăsasem să moară singură.

Am încercat să plâng, însă ceva m-a oprit. M-am aşezat în bucătărie, hohotind fără să lăcrimez. Eram nevolnică. O omorâsem cu superstiţia şi laşitatea mea. N-aveam niciun drept să fiu în viaţă.

Mi-am petrecut următoarele două săptămâni luptându-mă cu complicaţiile legale şi administrative, legate de decesul într-o ţară străină. Testamentul Paulei cerea incinerarea, dar nu spunea nimic privitor la locul unde trebuia să se desfăşoare aceasta, aşa încât am aranjat ca trupul şi posesiunile sale să fie trimise acasă cu avionul. La ceremonie n-a fost aproape nimeni; părinţii noştri muriseră cu un deceniu în urmă, într-un accident de maşină şi, cu toate că Paula avusese prieteni în întreaga lume, puţini aveau posibilitatea să facă această călătorie.

Martin veni, totuşi. Când mi-a pus un braţ pe după umeri, m-am întors şi i-am şoptit furioasă:

— Nici măcar n-ai cunoscut-o. Ce naiba cauţi aici?

Se holbă la mine câteva clipe, jignit şi încurcat, apoi plecă fără să zică o vorbă!

Nu pot pretinde că n-am fost recunoscătoare când Packard m-a anunţat că eram vindecată, însă faptul că nu m-am manifestat zgomotos probabil a uluit-o până şi pe ea. Puteam să-i fi spus despre Paula, dar nu voiam să-mi servească clişee ieftine

despre cât de iraţional era din partea mea să mă simt vinovată pentru că supravieţuisem.

Paula era moartă. Eu mă întremam pe zi ce trecea; adesea eram slăbită de vinovăţie şi deprimare, însă şi mai des eram doar amorţită. Ar fi putut foarte uşor să fie sfârşitul problemei.

* * *

Urmând instrucţiunile din testament, am trimis majoritatea lucrurilor ei – carnete, discuri, casete audio şi video – agentului său, pentru a fi transmise editorilor şi producătorilor corespunzători, cărora o parte din material le-ar fi putut fi de folos. Tot ceea ce au rămas erau haine, o cantitate infimă de bijuterii şi cosmetice, şi o mână de mărunţişuri. Inclusiv o sticluţă cu capsule roşu-şi-negru.

Nu ştiu ce m-a apucat să iau una dintre capsule. Din ale mele îmi rămăsese o jumătate de duzină, iar Packard ridicase din umeri când întrebasem dacă ar trebui să le termin şi zisese că nu putea să-mi facă niciun rău.

În gură nu-mi rămânea niciun gust. De fiecare dată când înghiţisem din ale mele, după câteva minute îmi venise un gust amar.

Am deschis o a doua capsulă şi mi-am pus pe limbă puţin praf alb. Era complet lipsit de aromă. Am dat fuga şi mi-am luat propria provizie şi am testat una în acelaşi fel; avea un gust atât de groaznic, încât mi-au dat lacrimile.

Am încercat să nu trag concluzii pripite. Ştiam foarte bine că medicamentele erau amestecate adesea cu substanţe inerte şi poate nu neapărat aceleaşi totdeauna – dar de ce să fi folosit ceva *amar* în acest scop? Gustul trebuia să vină chiar de la medicament. Cele două sticluţe purtau acelaşi nume de producător şi aceeaşi siglă. Acelaşi nume pe etichetă. Aceeaşi denumire ştiinţifică. Aceeaşi denumire chimică pentru ingredientul activ. Acelaşi cod al produsului, până la ultima cifră. Numai numerele de serie erau diferite.

Prima explicaţie care mi-a venit în minte a fost corupţia. Deşi nu-mi puteam aminti detaliile, eram sigură că citisem despre zeci de cazuri de funcţionari superiori din departamentele pentru îngrijirea sănătăţii din ţările în curs de dezvoltare, care deturnaseră medicamente ca să le vândă pe piaţa neagră. Ce mod mai bun de a acoperi un astfel de furt, decât să înlocuieşti

produsul furat cu altceva – ceva ieftin, inofensiv şi absolut inutil? Capsulele de gelatină nu purtau nimic în afară de sigla producătorului şi, din moment ce compania făcea, probabil, cel puţin o mie de medicamente diferite, n-ar fi fost prea greu de găsit ceva mai ieftin, de aceeaşi mărime şi culoare.

N-aveam nicio idee ce să fac cu teoria asta. Nişte birocraţi anonimi dintr-o ţară îndepărtată îmi omorâseră sora, însă şansele să aflu cine erau, necum de a-i vedea aduşi în faţa justiţiei, erau infime. Chiar dacă aş fi avut dovezi valabile, zdrobitoare, la ce puteam spera în cel mai bun caz? La un protest exprimat cu blândeţe de un diplomat către un altul.

Am dat una dintre capsulele Paulei la analizat. M-a costat o avere, însă eram deja atât de înglodată în datorii, încât nu mi-a păsat prea mult.

Capsula era plină cu un amestec de compuşi anorganici solubili. Nu era nicio urmă din substanţa descrisă pe etichetă, nici din altceva cu vreo acţiune biologică, cât de măruntă. Nu era un medicament ieftin substituit, ales la întâmplare.

Era un placebo.

Am stat cu imprimatele în mână timp de câteva minute, încercând să mă împac cu ceea ce semnificau. Aş fi putut înţelege simpla lăcomie, însă aici era o indiferenţă complet neomenească, pe care nu mă puteam convinge s-o accept. Sigur făcuse cineva o greşeală. *Nimeni* nu putea fi atât de împietrit la suflet.

Apoi mi-am reamintit cuvintele lui Packard: „Să ai doar grijă de tine, aşa cum ai avea în mod normal. Să nu faci *nimic* ieşit din comun."

O, nu, *doamnă doctor.* Bineînţeles că nu, *doamnă doctor.* Nu ţi-ai dori să dau peste cap experimentul cu vreun factor dezordonat, neprevăzut, necontrolat…

* * *

Am luat legătura cu o ziaristă specializată în investigaţii, una dintre cele mai bune din ţară. Am fixat o întâlnire într-o cafenea mică, la marginea oraşului.

Am şofat până acolo – înspăimântată, furioasă, triumfătoare – crezând că aveam ştirea trăsnet a deceniului, crezând că aveam bomba, crezând că eram Meryl Streep jucând-o pe Karen Silkwood. Eram ameţită de dulci gânduri de răzbunare. Aveau să

cadă nişte capete.

Nimeni n-a încercat să mă scoată de pe şosea. Cafeneaua era pustie, iar chelnerul nu ne-a ascultat nici comanda, darămite discuţia.

Ziarista a fost foarte amabilă. Mi-a explicat calm realităţile vieţii.

Ca urmare a dezastrului Monte Carlo, o groază de legislaţie fusese votată ca să ajute la rezolvarea urgenţei – şi o groază de legislaţie fusese abrogată. Ca o chestiune de urgenţă, noi medicamente pentru tratarea noilor boli trebuiau să fie puse la punct şi omologate, iar cea mai bună metodă pentru a facilita aceasta era înlăturarea regulamentelor întortocheate care făcuseră testările clinice atât de dificile şi costisitoare.

În vechile teste „dublu-orb”, nici pacienţii, nici cercetătorii nu ştiau cine primea medicamentul şi cine un placebo; informaţia era păstrată secretă de către o terţă parte (sau un computer). Orice însănătoşire observată la pacienţii cărora li se dădea placebo putea fi luată atunci în calcul şi se putea măsura adevărata eficienţă a medicamentului.

Cu această abordare tradiţională, erau două mici probleme. Mai întâi, spunându-i unui pacient că are doar o şansă din două să i se fi dat un medicament care i-ar putea salva viaţa, îl supui unui mare stres. Bineînţeles, grupurile tratate şi cele de control erau afectate în mod egal, însă din punctul de vedere al prezicerii a ceea ce avea să se întâmple, aceasta introducea o mulţime de balast în date. Care efecte secundare erau veritabile şi care erau rezultatele nesiguranţei pacienţilor?

În al doilea rând – şi o problemă mai serioasă – devenise din ce în ce mai dificil de găsit oameni dornici să se ofere pentru testări placebo. Când eşti pe moarte, nu dai nicio ceapă degerată pe metoda ştiinţifică. Vrei cea mai mare şansă de supravieţuire cu putinţă. Medicamentele netestate sunt bune şi ele, dacă nu există niciun tratament cunoscut, sigur – dar de ce să accepţi încă o *înjumătăţire* a şanselor, ca să satisfaci obsesia pentru detalii a unui tehnocrat?

Bineînţeles, în vremurile bune de demult, breasla medicală putea impune legea maselor nespălate: *Luaţi parte la testul acesta dublu-orb sau târâţi-vă de-aici şi crăpaţi.* SIDA schimbase toate astea, cu pieţe negre pentru cele mai noi tratamente netestate, direct din laboratoare pe străzi şi politizarea intensă a

subiectelor.

Soluţia pentru ambele nereguli era evidentă.

Îi minţi pe pacienţi.

Nu fusese votat niciun proiect de lege care să declare explicit că testele „triplu-orb” erau legale. Dacă ar fi fost, oamenii ar fi putut observa şi ar fi făcut scandal. În schimb, ca parte a „reformelor” şi a „raţionalizării” care veniră în urma dezastrului, toate legile care le-ar fi putut face ilegale fuseseră abrogate sau atenuate. Aşa se părea, cel puţin, niciunui tribunal nu i se dăduse încă ocazia să judece asta.

— Cum a putut un doctor *să facă asta*? Să mintă aşa! Cum au putut justifica aşa ceva, chiar şi faţă de ei înşişi?

Ziarista ridică din umeri.

— Cum au justificat totdeauna testele dublu-orb? Unui cercetător medical bun trebuie să-i pese mai mult de calitatea datelor decât de viaţa oricărei persoane anume. Şi dacă un test dublu-orb este bun, unul triplu-orb este mai bun. Datele *sunt,* garantat, mai bune, îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Şi cu cât sunt estimate mai precis proprietăţile unui medicament, ei bine, poate că pe termen lung, cu atât mai multe vieţi pot fi salvate.

— Ei, *rahat!* Efectul placebo nu este *atât* de puternic. Pur şi simplu nu e atât de important! Cui îi pasă dacă nu este luat în consideraţie cu atâta precizie? Oricum, *două* tratamente posibile tot ar putea fi comparate, un tratament în raport cu altul. Asta ţi-ar putea arăta care medicament ar salva cele mai multe vieţi, fără să fie nevoie de vreun placebo…

— Asta se face uneori, deşi revistele mai prestigioase dispreţuiesc studiile acestea; au şanse mai puţine de a fi publicate…

M-am holbat la ea.

— Cum poţi să ştii toate astea şi să nu faci nimic? Mass-media ar putea da totul pe faţă! Dacă-i înştiinţezi pe oameni ce se întâmplă…

Zâmbi subţire.

— Aş putea să dau publicităţii observaţia că practicile acestea sunt acum, teoretic, legale. Au făcut asta şi alţii, iar informaţia nu ajunge chiar pe prima pagină. Însă dacă aş tipări date *concrete* despre un test triplu-orb real, aş fi pasibilă de amendă până la jumătate de milion de dolari, plus douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru punerea în pericol a sănătăţii publice.

Ca să nu mai zic ce i-ar face redactorului meu. Toate legile de urgenţă scoase pentru a contracara scurgerea Monte Carlo sunt încă în vigoare.

— Dar asta a fost acum douăzeci de ani!

Îşi termină de băut cafeaua şi se ridică.

— Nu-ţi aminteşti ce au spus atunci experţii?

— Nu.

— Efectele ne vor însoţi timp de generaţii.

Mi-au trebuit patru luni să pătrund în reţeaua producătorului medicamentului.

Am tras cu urechea la fluxul de date al câtorva funcţionari de-ai companiei, care preferau să lucreze acasă. Nu mi-a luat mult timp să-l identific pe cel mai neinstruit la computere. Un dobitoc tare înfumurat, care folosea software contabil de zece mii de dolari, ca să facă ceea ce un puşti oarecare de cinci ani ar fi făcut fără degetele de la mâini şi de la picioare. I-am urmărit reacţiile neîndemânatice când programul contabil îi dădea mesaje de eroare. Era un dar din cer; pur şi simplu, n-avea habar de nimic.

Şi, cel mai bun lucru dintre toate, apela veşnic un joc video pornografic, plicticos şi lipsit de imaginaţie.

Dacă computerul i-ar fi spus „Sări!”, ar fi zis „Promiţi că nu mă pârăşti?”.

Am petrecut două săptămâni minimizând ceea ce avea de făcut; a început de la şaptezeci de apăsări pe taste, însă în cele din urmă am redus totul la douăzeci şi trei.

Am aşteptat până când ecranul lui a ajuns la stadiul cel mai compromiţător, apoi i-am suspendat conexiunea la reţea şi i-am luat eu locul acesteia.

EROARE FATALĂ DE SISTEM! TASTAŢI URMĂTOARELE PENTRU A RECUPERA.

A dat-o în bară prima dată. Am sunat sirene de alarmă şi am repetat cererea. A doua oară a nimerit-o bine.

Prima combinaţie de taste pe care l-am pus s-o formeze i-a scos staţia de lucru din sistemul de operare şi-a introdus-o în rutina deparazitării microcodului. Hexazecimala care urmă, un fel de păsărească pentru el, era un program minuscul ce revărsă toată memoria staţiei de lucru prin linia de comunicaţie, drept în

poala mea.

Dacă i-ar fi spus cuiva, cu vreun pic de minte, ce se întâmplase, imediat s-ar fi stârnit bănuieli – însă ar fi riscat el să i se ceară să explice anume ce rula când s-a ivit defecţiunea? Mă îndoiam.

Îi aveam deja parolele. În memoria staţiei de lucru era inclus un algoritm care-mi spunea cu precizie cum să răspund la provocările securităţii reţelei.

Intrasem.

* * *

Restul apărărilor lor erau triviale, cel puţin în ceea ce privea scopurile mele. Datele care le-ar fi putut fi folositoare concurenţilor lor erau bine protejate, însă nu mă interesa să le fur secretele celui mai recent tratament pentru hemoroizi.

Puteam să le fac o grămadă de pagube. Să aranjez ca toate copiile de rezervă să li se umple cu rahaturi. Să aranjez devierea treptată a conturilor lor de la realitate, până când realitatea avea să dea buzna, dintr-odată, sub forma falimentului – sau acuzaţiilor de evaziune fiscală. Am cântărit o mie de posibilităţi, de la cea mai grosolană anihilare a datelor, până la cele mai lente, cele mai insidioase forme de descompunere.

În final, totuşi, m-am abţinut. Ştiam că lupta avea să devină în curând conflict politic şi orice act de răzbunare meschină din partea mea avea să fie, cu siguranţă, scos la lumină şi folosit pentru a mă discredita, pentru a-mi submina cauza.

Aşa că am făcut doar ceea ce era absolut necesar.

Am localizat fişierele conţinând numele şi adresele tuturor celor care, fără să ştie, participaseră la testele triplu-orb ale produselor companiei. Am aranjat să fie anunţaţi cu toţii despre ceea ce li se făcuse. Erau peste două sute de mii de oameni, răspândiţi în întreaga lume – însă am găsit un fond umflat pentru ungerea funcţionarilor, care a acoperit cu uşurinţă nota de plată a comunicaţiilor.

Curând, întreaga lume avea să ştie despre mânia noastră, avea să ne împărtăşească jignirea şi amărăciunea. Jumătate dintre noi erau bolnavi sau pe moarte, totuşi şi înainte să se audă cea mai mică şoaptă de protest, primul meu obiectiv trebuia să fie salvarea oricui era posibil.

Am găsit programul care aloca medicament sau placebo.

Programul care o omorâse pe Paula şi pe mii de alţi oameni, de dragul tehnicii experimentale riguroase.

L-am modificat. O schimbare foarte mică. Am adăugat încă o minciună.

Toate rapoartele generate de program aveau să afirme în continuare că la jumătate din pacienţii implicaţi în testări clinice li se dădea placebo. Duzini de fişiere exhaustive, impresionante, aveau să fie create în continuare, conţinând date pe deplin în concordanţă cu această minciună. Numai un fişier mic, niciodată citit de oameni, avea să fie diferit. Fişierul care controla roboţii de la linia de asamblare avea să-i instruiască să pună medicament în fiecare sticluţă din fiecare serie.

De la triplu-orb la cvadruplu-orb. Încă o minciună, pentru a le anula pe celelalte, până când vremea înşelăciunilor s-a sfârşit în cele din urmă.

* * *

Martin veni să mă vadă.

— Am auzit despre ceea ce faci. A.I.M. Adevăr în Medicină.

Scoase o tăietură de ziar din buzunar.

— „O nouă şi viguroasă organizaţie dedicată eradicării şarlataniei, fraudei şi înşelăciunii, atât în medicina alternativă, cât şi în cea convenţională.” Pare să fie o idee grozavă.

— Mersi.

Ezită.

— Am auzit că eşti în căutare de voluntari. Ca să te ajute la birou.

— Corect.

— Aş putea veni patru ore pe săptămână.

Am râs.

— O, chiar ai putea? Ei bine, mulţumesc foarte mult, însă cred că ne vom descurca şi fără tine.

Timp de o clipă, am crezut că avea să plece, însă apoi zise, nu atât jignit cât, pur şi simplu, uimit.

— Vrei voluntari sau nu?

— Da, dar…

Dar ce? Dacă el îşi putea călca mândria ca să se ofere şi eu îmi puteam călca mândria ca să accept.

L-am trecut în program pentru după-amiezile de miercuri.

* * *

Am coşmaruri cu Paula, din când în când. Mă trezesc mirosind umbra unei flăcări de lumânare, convinsă că ea stă în întuneric, lângă perna mea, redevenită o fetiţă de nouă ani, cu privirea solemnă, fascinată de condiţia noastră stranie.

Totuşi, fetiţa aceea nu mă poate bântui. Nu a murit niciodată. A crescut şi s-a despărţit de mine şi s-a luptat pentru separarea noastră, mult mai aprig decât am făcut-o eu vreodată; Dar dacă am fi „murit exact în acelaşi ceas”? N-ar fi semnificat nimic, n-ar fi schimbat nimic. Nimic n-ar fi putut pătrunde în trecut şi jefui vieţile noastre separate, realizările şi eşecurile noastre diferite.

Îmi dau seama, acum, că jurământul sângelui, care mie mi s-a părut atât de rău prevestitor, n-a fost decât o glumă pentru Paula, felul ei de a *ridiculiza* însăşi ideea că destinele noastre ar putea fi îngemănate. Cum de-mi trebuise atâta timp ca să înţeleg asta?

N-ar trebui să mă surprindă, totuşi. Adevărul – şi măsura triumfului ei – este că n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Fabio Fernandes
Cum să începi o poveste

Traducere de Radu Haulică

— Prima propoziţie dintr-o povestire trebuie să fie întotdeauna surprinzătoare, spuse Zeul-Elefant.

— Bine, dar povestea? Ţi-a plăcut? întrebă Satyajit, neînsemnatul muritor de rând.

— Trebuie să creezi ceva supranatural, ceva ce această lume nu a mai văzut, răspunse Villupuram (acesta fiind numele de muritor al Zeului-Elefant, căci era şi om, cel puţin ocazional).

— Înseamnă că nu ţi-a plăcut, spuse Satyajit.

Villupuram clătină din cap, un gest considerat de obicei de aprobare de către indieni. Cu acel cap uriaş de elefant, totuşi, niciodată nu puteai fi sigur. Scuturarea indiană a capului putea însemna „îţi dau răspunsul pe care cred că vrei să-l auzi” sau „aud cuvintele care îţi ies pe gură” sau chiar „aş vrea ca răspunsul să fie da, dar…”.

— Dimpotrivă, răspunse prietenul lui într-un final. Mi-a părut chiar foarte interesantă.

— De ce?

Villupuram începu să lustruiască lentilele ochelarilor folosind tivul tunicii sale albe, cu mâneci lungi; folosea mişcări lente şi precaute, circulare, lucru care îl îngrijora întotdeauna pe Satyajit. El ştia că de fiecare dată când prietenul şi fostul lui învăţător făcea asta (şi o făcea şi în forma sa umană), când reitera aceste mişcări relaxante, menite să declanşeze apariţia unei stări de calm de care şi el era ataşat, mai ales în momentele în care medita, Villupuram încerca pur şi simplu să găsească cele mai blânde şi adecvate cuvinte prin care se putea exprima într-o situaţie jenantă.

— E chiar atât de rea? se scăpă; îşi dorea, dacă povestea lui tot avea să fie discreditată, ca lovitura de graţie să vină cât mai rapid şi pe nesimţite.

— Nu am spus că e rea, răspunse Villupuram, vocea sa sunând straniu de cald pentru o glotă elefantină. Am spus că e interesantă. Ceea ce înseamnă multe trepte în sus pe scara calităţii.

— Câte trepte? întrebă Satyajit.

Prietenul lui râse. Un râs incredibil de cristalin.

— Eşti încă atât de nerăbdător, spuse Villupuram. Nu este chiar rea această nerăbdare, totuşi.

Zeul-Elefant se ridică dintre pernele de lângă mica masă de pe care serveau ceaiul şi merse stângaci până la un dulap de lemn încastrat în peretele camerei. Satyajit nu se putea opri din a se holba la acel trup imens, întrebându-se cum era posibil ca toată acea piele gri, groasă, să încapă în hainele unui om.

El – cu siguranţă era un el, gândi Satyajit; nu-i trecuse niciodată prin cap să-l întrebe pe Villupuram dacă a fost supus şi schimbării sexului în timpul divinizării – deschise uşile de sus ale dulapului şi-şi întinse gâtul (“care gât?” se întrebă Satyajit, doar era un elefant) înăuntru, de parcă ar fi căutat ceva.

Satyajit zări mai multe figurine în interiorul dulapului, despre care înţelese că era un fel de altar personal: o Kali mică de argint, un Buddha Gautama auriu, de mărime medie, omniprezenta figurină minusculă de porţelan (atât de demodată), alb-albastră a lui Kung-Fu-Tze pescuind într-un iaz, şi un Krishna mare şi mov.

Şi, în centrul altarului, un Ganesha aproape în mărime naturală se înălţa deasupra celorlalţi zei şi filozofi. Era o statuie plină de culori – singura din tot ansamblul colorată integral – învelită în falduri de bumbac galben, şofran şi albastru. Pielea din ghips era pictată în culoarea somonului, conform înfăţişării din iconografia indiană.

Cu statuia lângă el, de parcă ar fi fost pusă acolo pentru comparaţie, Satyajit observă că Villupuram nu îi semăna atât de mult lui Ganesha pe cât îi spusese mama lui la aeroport. Arăta mai degrabă ca o combinaţie stranie între acel englez de demult, al cărui nume nu şi-l putea aminti acum, dar care fusese supranumit „Omul Elefant” din cauza diformităţii sale, şi un elefant adevărat.

Villupuram îşi îndreptă spatele din nou şi închise uşile. În mâna dreaptă superioară avea tămâie de santal, arzând.

— O, a trecut ceva vreme de când nu am mai simţit mirosul de santal, spuse Satyajit, inspirând aerul aromat.

— Ştiu, spuse prietenul lui, probabil zâmbind după standardele gurii de elefant. Mama ta mi-a spus asta în ziua de dinaintea întoarcerii tale acasă. Că tot veni vorba, nu mi-ai spus nimic despre vizita în Statele Unite. Şi nici despre atelier.

— A, atelierul a fost grozav, replică Satyajit, arborând un zâmbet neconvingător.

— Atunci de ce eşti aici?

Zâmbetul lui Satyajit se fărâmă de tot.

— Nu a ieşit exact cum mi-aş fi dorit, răspunse într-un final.

— De ce nu?

Satyajit oftă.

— Poveştile mele nu au primit un feedback satisfăcător, spuse. Apoi, după câteva secunde: Americanii par atât de greu accesibili. Câteodată am impresia că nu pot aprecia decât propriul lor scris.

— Un final surpriză, spuse Villupuram, uitându-se din nou la povestea lui Satyajit.

— Cum? întrebă Satyajit, încruntându-se.

Nu îi stătea în fire prietenului lui, de obicei atât de riguros, să schimbe subiectul atât de dezinvolt (se gândi că nu îi stătea în fire nici să aibă statuete cu zei în casă, dar acest lucru începea sa devină din ce în ce mai frecvent în casele prietenilor lui de la universitate).

— În afară de lipsa completă a supranaturalului – adăugă Villupuram, ignorând mirarea prietenului lui – povestea ta nu are un final surpriză. Probabil că acesta este motivul pentru care membrii atelierului nu au acordat acestei poveşti, de exemplu, atenţia pe care tu consideri că ar fi meritat-o.

— Crezi că ăsta este singurul motiv?

Villupuram îşi ridică enormul cap şi se uită la prietenul lui.

— Ştii bine că nu, spuse.

Satyajit roşi şi încuviinţă, coborându-şi privirea. Unele lucruri ar trebui să rămână nespuse.

— Oricum – continuă Villupuram, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat –, structura narativă a unei schiţe este implicit prea limitată pentru a putea permite dezvoltarea adecvată a unei intrigi complexe. Se cere creată o situaţie de şoc, un scenariu care să dea cititorului impresia că a erupt pur şi simplu din eter în timp ce universul îşi vedea de treabă de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo. Dar de la bunul început, scriitorul trebuie să hrănească cititorul cu mici fragmente ale universului, ca nişte bucăţi de *paratha*, pâinea indiană, de-a lungul drumului.

— Nu sunt sigur că înţeleg…, spuse Satyajit.

— Ţii minte povestea lui Hansel şi Gretel? Merge şi cu bucăţele de pâine sau fursecuri. Dar cu zgârcenie, altfel nu mai rămâne spaţiu pentru poveste. Procedând astfel, scriitorul poate să dezvolte naraţiunea în ce direcţie doreşte până la finalul care îl ia pe cititor pe neaşteptate.

— Şi cum pot face asta?

— Există, într-adevăr, o metodă eficace pe care o poţi folosi, spuse Villupuram mângâindu-şi botul. Este metoda poveştii ascunse. Spui o poveste la suprafaţă, şi în paralel cu ea mai prezintă o poveste. La sfârşit, îi arăţi cât se poate de clar cititorului că povestea paralelă este de fapt cea care contează.

— Nu pare tocmai uşor..., spuse Satyajit. Cu atât mai mult pentru o poveste fantastică.

— Nu e deloc uşor, indiferent de genul literar, spuse Villupuram. Dar fantasticul nu e diferit de, să zicem, romanele poliţiste sau cu suspans şi mister, nu? Aminteşte-ţi de poveştile cu Mohandas şi Thomas care îţi plăceau atât de mult când erai copil.

— Dar acele poveşti erau adevărate. Thomas nu a făcut decât sa povestească cazurile lor în forma unor poveşti cu detectivi.

— Unele erau, da, spuse Villupuram, scărpinându-şi urechea de elefant cu mâna superioară dreaptă. Dar să nu uităm că, după moartea lui Thomas, au mai apărut alte romane scrise de alţi autori, păstrând numele ca pseudonim. Şi întotdeauna au urmat o formulă predeterminată.

— Dar asta nu le face poveşti de proastă calitate.

— Nu, ai dreptate, spuse Villupuram, învârtind ochelarii care nu se potriveau capului lui supradimensionat cu degetele groase ale mâinii stângi inferioare. Dar această formulă este doar un element al ecuaţiei.
Satyajit ascultă lecţia prietenului lui nu fermecat, cum făcuse când venise aici pentru a studia literatura, ci foarte concentrat, căci urechile fâlfâind, botul în continuă mişcare şi cele patru mâini gesticulând în acelaşi timp îl derutau şi îl oboseau. Ceaiul i se răci pe masă.

Când Satyajit a ajuns în casa prietenului lui, totul era firesc, aşa cum ar fi trebuit să fie. Tranziţia la statutul de divinitate s-a petrecut atât de lin, încât trecuseră câteva minute până să observe manifestarea *ishvarei* lui Villupuram. Nici măcar nu ştia

că Villupuram, fiind un intelectual, un scriitor realizat, ar avea o *ishvara*. Chiar şi aşa, s-a manifestat în singurul mod în care s-ar fi putut pentru un om de litere.

Villupuram/Ganesha nu a dat impresia că ar fi simţit transformarea sa fizică; cu toate acestea, capul supradimensionat de elefant înlocuise fostul cap, un cap frumos, împodobit cu păr alb, mătăsos, o barbă lungă, grizonantă şi ochi negri sclipitori încadraţi de ochelari mari.

Cele două braţe de om erau acum patru, terminate nu în labe de elefant, ci în mâini umflate, neumane. Unul dintre aceste noi braţe – similare braţelor lui Ganesha, zeul-elefant indian al înţelepciunii şi literelor, scrib al gânditorului Vyasa în *Mahabharata* – ţinea o ceaşcă de ceai, al doilea o farfurie, iar ultimele două culeseră din nou paginile poveştii lui Satyajit.

— Să vedem... paragraful acesta, de exemplu, şi Zeul-Elefant îi arătă lui Satyajit ceva despre care simţea că fostul lui învăţăcel trebuie sa vadă.

* * *

Satyajit înţelesese despre ce era vorba. După ce îşi luă rămas-bun de la prietenul lui, merse spre casă cuprins de exaltare. Se plimbă, la oră de vârf, pe străzile umplute până la refuz de zei şi muritori, văzându-şi fiecare de vieţile lor.

Când ajunse acasă, petrecu ore întregi recitindu-şi povestea, pe îndelete, încercând să găsească orice greşeală, de logică sau gramaticală, dar în van. Profesorii săi de la universitate îi spuseseră deja că orice text are nevoie de un răgaz, pentru a respira, întocmai vinului bun. Doar după un anumit timp un autor va fi într-adevăr în stare sa-şi recitească opera fără a se purta ca un părinte prea protector.

Poate că ar fi mai bine aşa. Poate că povestea lui – despre o utopie în care fiecare om are puteri divine – ar trebui rescrisă sau chiar abandonată.

Villupuram îi spusese că nu există absolut, şi că oamenii de la atelier nu trebuie condamnaţi (în definitiv, îşi aminti Satyajit, nu erau doar americani; se împrietenise şi cu un finlandez şi cu o româncă). Chiar şi în ziua de azi, după aproape zece ani (era în anul creştin 2000 sau în 2001? Satyajit avea probleme cu calendarul lor), vesticii tot nu prea ştiau ce să facă cu efectele Înfloririi.

La universitatea la care participase timp de trei luni la atelierul literar, Satyajit trăise într-un fel de cocon, izolat de restul ţării. Dar ştirile pe care le vizionase zilnic pe CNN, deşi din ce în ce mai rare, erau încă îngrijorătoare. Vesticii nu ştiau cum să acţioneze în legătură cu manifestările Părţilor Vizibile ale zeilor. Poate, gândi Satyajit în retrospectivă, faptul că venerau un singur zeu era principala cauză pentru asta. Poate din cauza asta relaţiile dintre Europa şi America se răceau în mod constant.

* * *

Satyajit îşi aminteşte cuvintele din Bhagavad Gita: „Fie ca inima-ţi să fie alături de munca ta, dar niciodată alături de recompensa ei; nu munci pentru recompensă, dar nu te opri niciodată din munca ta".

Scrisul este doar mijlocul prin care se poate atinge un scop mai înalt, dar niciodată un scop în sine.

Tatăl lui intră în cameră, spunându-i că e timpul să plece la Festival. Se va întâlni cu el şi cu mama lui în scurt timp; merge până la biblioteca din lemn de trandafir de lângă patul lui şi alege una dintre cărţile lui preferate: *Zece tigri mititei*.

Întreaga colecţie este încă acolo: *Moarte pe Amazon, Crimă în Punjabi Expres* şi multe alte cărţi cuprinzând aventurile faimosului avocat Mohandas Ghandi şi ale devotatului său prieten, jurnalistul american devenit călugăr buddhist Thomas Merton. Poate că acestea sunt genul de poveşti pe care este menit să le scrie.

Răsare luna. Luna nouă de mai, de Vesak; perioada anului în care, potrivit tradiţiei buddhiste, Siddharta Gautama s-a născut, a atins iluminarea şi a murit. Satyajit urmează să meargă cu părinţii lui până la muntele Cocoaşa Cămilei, unde va participa la sărbătoarea de la picioarele giganticei statui a lui Buddha Iluminat. De acolo, de sus, vor privi artificiile şi vor vedea luminile întregului oraş Rio de Maio, capitala coloniei indiene Virupakshanagar din America de Sud. Şi mulţi zei, încarnaţi în trupurile oamenilor, se vor aduna şi vor dansa cu muritorii.

Va fi o seară minunată. Literatura poate aştepta până mâine.

Robert Silverberg
Muştele
(„Flies”, 1965)

Traducere de Dan Popescu

Iată-l pe Cassiday:
Ţintuit pe o masă.

Nu rămăsese mare lucru din el. Cutia craniană, câteva terminaţii nervoase, un braţ.

Implozia neaşteptată avusese grijă de restul. Totuşi era de ajuns. Cei aurii nu aveau nevoie de mai mult ca să-şi poată face treaba. Îl descoperiseră în epava navei în derivă prin zona lor, în spatele lui Iapetus. El trăia. Putea fi reparat. Ceilalţi de pe navă erau dincolo de orice speranţă.

Să-l repare? Bineînţeles. Trebuie să fii fiinţă umană ca să fii umanitar? Da, reparat. Prin orice mijloace. Şi modificat. Cei aurii erau fiinţe creatoare.

Ceea ce rămăsese din Cassiday zăcea într-un fel de cutie, pe o masă aflată în interiorul unei sfere aurii de forţă. Nu existau anotimpuri aici; doar strălucirea pereţilor şi căldura constantă. Fără zi sau noapte, fără ieri sau mâine. Forme veneau şi plecau. Îl regenerau fază cu fază, el stând într-o linişte completă, fără vreun gând măcar. Creierul era intact dar nu funcţiona, iar restul din el creştea la loc. Tendoane şi ligamente, oase şi sânge, inimă şi braţe. Pe ţesuturi apăreau mici butoni care se dezvoltau în bucăţi de carne. Să pui la un loc celulă lângă celulă, să construieşti un om din propria-i ruină nu era o muncă prea dificilă pentru cei aurii. Aveau ei talentele lor. Dar aveau şi multe de învăţat, căci Cassiday i-ar fi putut ajuta.

Zi cu zi, Cassiday crescu până deveni întreg. Nu l-au trezit. Zăcea în culcuşul lui cald, nemişcat, negândind, plutind. Carnea lui cea nouă era roză şi pufoasă, ca a unui copil, îngroşarea epitelială avea să survină ulterior. Cassiday era propriul său plan de reconstrucţie. Cei aurii îl copiau după o bucăţică din el însuşi. Îl reconstruiau pe baza propriilor lanţuri polinucleice. Decodau proteinele şi-l reasamblau după model. O sarcină uşoară pentru ei. De ce nu? Orice picătură de protoplasmă ar putea să o facă – pentru ea însăşi. Cei aurii nefiind doar protoplasmă o puteau

face şi altcuiva.
Au operat câteva modificări în model. Bineînţeles. Erau artizani. Şi voiau să afle multe altele.

Priviţi la Cassiday:
dosarul.

NĂSCUT 1 August 2316
LOC. Nyack, New York
PĂRINŢI Diferiţi
NIVEL ECONOMIC Scăzut
NIVEL EDUCAŢIONAL Mediu
OCUPAŢIA Tehnician combustibili
STATUT MARITAL Trei relaţii legale cu durata de 8 luni, 16 luni şi respectiv 2 luni
ÎNĂLŢIME 2 metri
GREUTATE 96 kg
CULOARE PĂR Galbenă
OCHI Albaştri
TIP SÂNGE A+
NIVEL INTELIGENŢĂ Înalt
ÎNCLINAŢII SEXUALE Normale

Priviţi-i acum:
modificându-l pe el.

Omul complet stătea acum în faţa lor, nou modelat, gata pentru renaştere. Sosise momentul ultimelor ajustări. Căutară creierul cenuşiu în învelitoarea lui roz şi pătrunseră în el; şi călătoriră prin golfurile şi estuarele minţii oprindu-se acum în acest golfuleţ liniştit, aruncând acum ancora la baza acestei faleze lungi şi abrupte. Operau, dar o făceau curat. Nu existau rezecţii sub mucoasă, nici lame strălucitoare cioplind prin cartilagii şi oase, nici lasere sfârâind, nici loviri ale plăpândelor meninge. Oţelul rece nu pătrundea sinapsele lui cenuşii. Cei aurii erau mai subtili; ei reglaseră circuitul care era Cassiday, activaseră creşterea, eliminaseră zgomotul. Şi o făcuseră cu foarte mare grijă.
Când terminaseră el era mult mai sensibil, era avid de o mulţime de lucruri noi, îi acordaseră anumite abilităţi.

Acum l-au trezit.
„Eşti viu, Cassiday”, a spus o voce uşoară ca un fulg. „Nava ta a fost distrusă. Tovarăşii tăi au fost ucişi. Numai tu ai supravieţuit.”
„Ce spital este acesta?”
„Nu este pe Pământ. Te vei întoarce acolo curând. Ridică-te, Cassiday! Mişcă-ţi mâna dreaptă. Stânga. Îndoaie-ţi genunchii. Umple-ţi plămânii. Deschide-ţi şi închide-ţi ochii de mai multe ori. Care este numele tău, Cassiday?”
„Richard Henry Cassiday.”
„Vârsta?”
„Patruzeci şi unu.”
„Priveşte la această reflectare. Pe cine vezi?”
„Pe mine.”
„Mai ai vreo întrebare?”
„Ce mi-aţi făcut?”
„Te-am reparat, Cassiday. Ai fost distrus aproape în întregime.”
„M-aţi schimbat în vreun fel?”
„Te-am făcut mai sensibil la sentimentele celor ca tine.”
„Oh”, spuse Cassiday.

Urmaţi-l pe Cassiday în călătoria lui:
înapoi pe Pământ.

Sosi într-o zi pentru care fusese programată ninsoare. O ninsoare uşoară care se topea repede, mai degrabă un tratament estetic decât o manifestare climatică veritabilă. Era plăcut să pună din nou piciorul pe planeta natală. Fiinţele aurii îi organizaseră cu abilitate întoarcerea, instalându-l la bordul epavei navei sale şi dându-i un impuls suficient pentru a-l plasa în raza detectoarelor terestre. Responsabilii îl observaseră şi îl recuperaseră. Cum de ai supravieţuit dezastrului fără o zgârietură, astronaut Cassiday? Foarte simplu, domnule, eram în afara navei când s-a întâmplat. S-a produs o explozie şi au pierit cu toţii. Iar eu sunt singurul care am supravieţuit.
L-au îndreptat către Marte şi l-au verificat, şi l-au ţinut un timp în containerul de contaminare de pe Lună, şi în final l-au trimis înapoi pe Pământ.
Păşi în furtuna de zăpadă. Un bărbat înalt, cu mersul legănat

şi cu bătături peste tot unde ar fi trebuit să fie. Avea puţini prieteni, nicio rudă, destui bani să se descurce pentru un timp şi câteva foste neveste pe care-ar fi putut să le caute. Conform regulilor, în urma accidentului avea dreptul la un an de concediu plătit. Intenţiona să-l accepte.

Încă nu începuse să facă uz de noua lui sensibilitate. Cei aurii le plantaseră în aşa fel, încât aveau să rămână inoperative până ce ajungea pe planeta sa natală. Acum că sosise, venise şi vremea să le folosească. Creaturile infinit de curioase de acolo, de pe Iapetus, aşteptau răbdătoare în timp ce Cassiday era în căutarea celor care îl iubiseră cândva.

Îşi începu căutările în Districtul Urban Chicago pentru că era cel mai apropiat de aeroportul Rockford. Trotuarul rulant îl duse rapid la turnul de travertin, ornamentat cu încrustaţii cu metal de nuanţe violacee şi de abanos iar acolo, în localul Televectorului Central, Cassiday căută informaţii asupra actualelor reşedinţe ale fostelor lui soţii. O făcu răbdător, impasibil, calm, apăsând butoanele necesare şi aşteptând placid ca undeva în adâncurile pământului să se închidă necesarele contacte. Cassiday nu fusese un tip violent. Era calm. Ştia să aştepte.

Maşina îl informă că Bery Fraser Cassiday Mellon locuia în districtul urban Boston. Maşina îl informă că Lureen Holstein Cassiday locuia în Districtul Urban New York. Maşina îl informă că Mirabel Gunryk Cassiday Millman Reed locuia în Districtul Urban San Francisco.

Numele treziră amintiri: căldura trupului, mirosul părului, atingerea unei mâini, sunetul vocii. Şoapte pasionate. Strigăte de dispreţ. Suspine de iubire.

Cassiday, readus la viaţă, se duse să-şi vadă fostele soţii.

Acum găsim pe una dintre ele:
teafără şi nevătămată.

Beryl Cassiday Fraser Mellon avea ochii cu pupilele lăptoase şi corneea verzuie. Slăbise mult în zece ani iar acum chipul ei era un pergament întins peste oase, un chip măcinat, cu pielea întinsă pe pomeţii care parcă erau gata în orice moment să străpungă o ieşire. Cassiday fusese căsătorit cu ea timp de 16 luni pe când el avea 24 de ani. Se despărţiseră atunci când ea

insistase să facă Legământul Sterilităţii. Nu voia neapărat copii dar actul ei îl jignise. Acum ea era lungită într-o cuşetă de material spongios, încercând să surâdă fără ca buzele să-i crape.

— Au spus că ai fost omorât.

— Am scăpat. Ce mai faci, Beryl?

— După cum vezi. Urmez cura.

— Cura?

— Am fost intoxicată cu trilină. Nu vezi? Ochii mei, faţa? M-a topit cu totul. Dar era liniştitoare. Ca şi când ţi-ai deconecta sufletul. Încă un an şi m-ar fi ucis. Aşa că acum urmez cura. Mi-au suprimat totul luna trecută. Reconstituie sistemul meu cu proteze. Acum sunt plină de mase plastice. Dar voi trăi.

— Te-ai recăsătorit?

— A şters-o de mult. Sunt cinci ani de când trăiesc singură. Doar eu şi trilina. Dar acum gata cu porcăria asta.

Beryl clipi din ochi cu greu.

— Arăţi atât de destins, Dick. Dar aşa ai fost tu mereu. Atât de calm şi de sigur de tine. Niciodată *tu* nu ai fi ajuns dependent de drogul ăsta. Ţine-mă de mână, vrei?

Atinse gheara uscată. Simţi căldura urcând din ea, nevoia de iubire. Pulsaţii puternice îl pătrundeau ca nişte valuri, pulsaţiile de joasă frecvenţă ale dorinţei, care se infiltrau în el şi ţâşneau către observatorii din spaţiul îndepărtat.

— Cândva m-ai iubit. Dar pe vremea aceea eram amândoi nişte proşti. Iubeşte-mă iarăşi. Ajută-mă să mă pun pe picioare. Am nevoie de forţa ta.

— Bineînţeles că te voi ajuta, promise Cassiday.

Ieşi din apartament şi se duse să cumpere trei cuburi de trilină. Reveni şi activă unul dintre ele, punându-l în palma ei cu o apăsare lejeră. Ochii verde-lăptos se tulburară din cauza terorii.

— Nu…! gemu ea.

Durerea, scurgându-se din spiritul ei chinuit, era de o intensitate acută. Cassiday acceptă întreg fluxul. Apoi ea strânse mâna-pumn şi drogul îi pătrunse metabolismul. Se linişti încă o dată.

Observaţi-o pe următoarea:
ca un prieten.

„Anunciatorul” spuse „Domnul Cassiday este aici”.

— Lasă-l să intre, replică Mirabel Gunryk Cassiday Milman Reed.

Uşa se deschise ca un iris şi Cassiday intră într-un decor splendid de marmură şi onix. Plăci de palisandru roşiatic alcătuiau un cadru pe care era întinsă Mirabel, savurând vizibil senzaţia de duritate a lemnului sub cărnurile ei abundente. O cascadă de păr de culoarea cristalului îi cădea pe umeri. Fusese a lui Cassiday timp de 16 luni în 234 şi pe atunci era o tânără zveltă şi timidă; acum însă abia de putea să-şi găsească silueta în această masă de cărnuri mult prea răsfăţate.

— Ai un mariaj reuşit, observă el.

— Cel de-al treilea este totdeauna cel norocos. Ia loc. Bei ceva? Vrei să potrivesc decorul?

— E bine aşa, zise el rămânând în picioare. Ai visat totdeauna un palat, Mirabel. Tu ai fost cea mai intelectuală dintre soţiile mele. Dar aveai dragostea asta pentru confort... Acum ai acest confort.

— Da.

— Fericită?

— Mulţumită. Nu mai citesc deloc, dar mă simt bine.

Cassiday observă ceva pe genunchii ei, semănând cu o păturică mică, boţită, violetă cu vinişoare aurii, suplă, imobilă, agăţată de ea. Avea mai mulţi ochi. Mirabel îşi ţinea degetele răsfirate pe ea.

— Din Ganymede? Animalul favorit?

— Da. Soţul meu l-a cumpărat pentru mine, anul trecut. Pentru mine este deosebit de preţios.

— Foarte preţios pentru oricine. Înţeleg că sunt costisitori.

— Dar adorabili. Aproape umani. Chiar devotaţi. Presupun că mă consideri o idioată, dar acum este cel mai important lucru din viaţa mea. Mai mult chiar şi decât soţul meu. Îl ador, vezi şi tu. Eram obişnuită să fiu iubită, însă nu a existat în viaţa mea niciun lucru, niciun om pe care să fi fost în stare să-l iubesc.

— Pot să văd asta? întrebă Cassiday blând.

— Ai grijă.

— Bineînţeles.

Luă creatura de pe Ganymede în braţe. Textura ei era extraordinar de fină. Nu mai atinsese vreodată aşa ceva. În

corpul plat al animalului palpita ceva, cu teamă. Cassiday detecta o nelinişte paralelă dinspre Mirabel. Mângâie creatura. Aceasta păru să toarcă mulţumită. Benzi iridiscente scânteiară când se ghemui în mâinile lui.

— Acum ce mai faci, Dick? întrebă Mirabel. Tot pentru linia spaţială lucrezi?

El ignoră întrebarea.

— Mirabel, spune-mi versurile acelea de Shakespeare despre muşte. Despre muşte şi băieţi zburdalnici.

Fruntea ei palidă se înnegură.

— *Lear.* Stai. Da... „Ca muştele pentru-un copil zburdalnic / Aşa, pe lângă zei, sunt muritorii / Ne nimicesc din joacă."

— Asta e, zise Cassiday.

Mâinile lui mari se încleştară brusc asupra creaturii ca o păturică din Ganymede. Aceasta deveni ternă, cenuşie şi fibre subţiri ţâşniră din suprafaţa ei frântă. Cassiday o lăsă să cadă pe jos. Unda de oroare şi de suferinţă care urcă dinspre Mirabel era să-l doboare, dar el o captă şi-o transmise.

— Muşte, explică el. Copii zburdalnici. Jocul meu, Mirabel. Sunt un zeu acum, ştii asta?

Vocea lui era calmă, chiar veselă.

— La revedere. Mulţumesc.

Încă una aştepta vizita:
purtând o viaţă nouă.

Lureen Holstein Cassiday avea 31 de ani, părul negru, ochii mari şi era însărcinată în luna a şaptea. Era singura dintre soţiile lui care nu se recăsătorise. Micul ei apartament din New York arăta auster. Pe vremea când era soţia lui Cassiday, timp de două luni, cu cinci ani în urmă, fusese o fată durdulie. Acum părea să se fi îngrăşat mult, dar asta din cauza sarcinii. Cassiday nu-şi putea da seama.

— Te vei recăsători? o întrebă el.

Surâzând, negă, dând din cap.

— Am bani şi-mi place independenţa. Nu am deloc chef să mă las antrenată într-o nouă aventură ca a noastră. Cu nimeni.

— Şi copilul? Îl vei păstra?

Ea încuviinţă violent.

— M-am străduit atât de mult ca să-l am. Crezi că e uşor? Doi

ani de inseminări! O avere pentru onorarii! Maşinării pipăindu-mă peste tot – o mulţime de inductori de fertilitate, ah nu! N-ai înţeles nimic! Nu e un copil oarecare. Am trudit din greu pentru a-l avea.

— Interesant. Le-am vizitat şi pe Mirabel şi Beryl. Fiecare avea un copil al ei. Mai mult sau mai puţin. Mirabel avea un mic animal de pe Ganymede. Beryl, o trilinomanie, şi era foarte mândră de a o fi învins. Iar tu ţi-ai pus un copil în pântec, fără ajutorul vreunui bărbat. Voi, toate trei, căutaţi ceva. Interesant.

— Dick, te simţi bine?

— Bine.

— Vocea ta este atât de plată că mă sperie. Debitezi o mulţime de cuvinte.

— Mmm... Da. Vrei să afli gestul caritabil pe care l-am făcut pentru Beryl? I-am adus cuburi de trilină. Şi-am luat micuţa creatură a Mirabelei şi-am răsucit... În fine, nu, nu gâtul. Toate astea le-am făcut foarte calm. Nu am fost niciodată un pătimaş.

— Cred că ai înnebunit, Dick!

— Îţi simt frica. Îţi închipui că îi voi face ceva copilului tău. Frica nu are nimic interesant, Lureen. Suferinţa în schimb, da. Merită să fie analizată. Dezolarea. Vreau să o studiez. Vreau să *îi* ajut să o studieze. Cred că asta vor să afle. Nu fugi, Lureen! Nu vreau să-ţi fac vreun rău, nu aşa.

Ea era fragilă, nu prea puternică şi îngreunată de sarcină. Cassiday îi apucă uşor ambele încheieturi ale mâinilor şi o trase către el. Simţea deja noile emoţii emanând dinspre ea, autocompătimirea, teroarea, şi nu-i făcuse încă nimic.

Cum să provoace un avort cu două luni înainte de termen?

O lovitură zdravănă de picior în burtă ar putea rezolva problema. Prea grosolan, prea grosolan. Cassiday nu venise însă pregătit cu avortive, o pilulă comodă de ergot, un inductor spasmic cu acţiune rapidă. Ridică deci genunchiul şi o lovi foarte puternic, deplângând totodată această violenţă. Lureen se frânse. Îi dădu o a doua lovitură. Rămânea cât se poate de calm, liniştit, nefiind bine să te bucuri de violenţă. O a treia lovitură îi păru de dorit. Apoi îi dădu drumul.

Era încă lucidă. Şi se zvârcolea pe jos. Cassiday se făcu receptiv la fluxul emoţional. Copilul, îşi dădu el seama, încă nu murise. Poate că nici nu o să moară, dar va fi cu siguranţă handicapat într-un fel sau altul. Ceea ce emana din Lureen era

teama de a aduce pe lume un infirm. Fătul va trebui să fie distrus. Va fi nevoită să ia totul de la început. Totul era foarte trist.

— De ce?… murmură ea. De ce?…

Printre observatori:

echivalentul consternării.

Într-un fel lucrurile nu se petrecuseră aşa cum anticipaseră cei aurii. Chiar şi ei puteau face erori de calcul, după cum se pare, dar consideră experienţa ca un rezultat mulţumitor al autoanalizei lor. Totuşi, mai trebuia făcut ceva în privinţa lui Cassiday.

Îi dăduseră puteri. Era capabil să detecteze şi să transmită emoţiile primare ale celorlalţi. Asta le era util, pentru că, datorită acestor informaţii puteau, eventual, ajunge la o înţelegere a fiinţelor umane. Transformându-l într-un centru de transmitere a emoţiilor altora, inevitabil fuseseră obligaţi să-l lipsească de propriile sale emoţii. Iar asta altera informaţiile.

În felul lui degajat, devenise prea distructiv. Trebuia să fie corectat. Acum el împărtăşea prea profund însăşi natura celor aurii. *Ei* aveau dreptul să se joace cu Cassiday pentru că el le datora viaţa. El însă nu trebuia să se joace cu vieţile altora.

Luară legătura cu el prin linia de comunicaţii şi-i dădură instrucţiuni.

„Nu, le răspunse Cassiday. Aţi terminat cu mine. Nu vreau să revin.”

„Sunt necesare noi reglaje.”

„Nu sunt de acord.”

„N-ai să te mai opui multă vreme.”

Fără să fie de acord, Cassiday luă cursa spre Marte, incapabil să reziste comenzii lor. Pe Marte închirie o navă care făcea regulat naveta spre Saturn şi la întoarcere o convinse să se îndrepte către Iapetus. Cei aurii puseră stăpânire pe el imediat ce ajunse în preajmă-le.

„Ce-mi veţi face?”

„Vom inversa fluxul. Nu vei mai fi sensibil la emoţiile celorlalţi. Ne vei transmite propriile tale emoţii. Îţi vom înapoia conştiinţa, Cassiday!”

Protestă. Zadarnic.

În sfera scânteietoare de lumină aurie, operară reglajele, îl pătrunseră şi-l transformară, răsucindu-i percepţiile către interior, aşa încât să se hrănească din propria-i durere, ca un vultur sfârtecându-şi măruntaiele. Va fi desigur instructiv. Cassiday protestă până când nu mai avu puterea să o facă, iar când îşi recăpătă cunoştinţa era prea târziu pentru obiecţii.

„Nu”, murmură el, şi în licărirea galbenă le văzu pe Beryl, Mirabel şi Lureen. Nu aveţi dreptul să-mi faceţi una ca asta. Mă torturaţi… ca pe o muscă…”

Nu primi niciun răspuns. Fu trimis din nou pe Pământ. Din nou la turnurile de travertin, la trotuarele rulante, la casa de plăceri din strada 485, la insulele de lumină strălucind pe cer, la cele unsprezece miliarde de locuitori, îi dădură drumul în mulţime pentru a suferi şi a transmite suferinţa.

Şi va veni o vreme când îl vor elibera, dar nu încă.

Iată-l pe Cassiday:
ţintuit pe crucea sa.

Dominique Douay
Vis de iubire
(„Le rêve amoureux”, 1981)

Traducere de Vasile Savin

Era sculptor de vise. Trezit dis-de-dimineaţă pleca de acasă chiar în clipa când soarele punea franjuri de lumină pe colinele din Malataverne. Vară şi iarnă. În timpul sezonului rece dormea mai mult, recuperând somnul pierdut atunci când zilele sunt lungi. Dormea cel puţin optsprezece ore.

Să precizăm: pe atunci oamenii se dezobişnuiseră să se folosească de ceas sau de orice alt instrument de măsurat zilele şi orele. Isaac deci nu constituia un caz unic. Numeroşi semeni de-ai săi urmau reguli de viaţă puţin diferite de ale sale. Fie adaptându-le propriului ritm biologic, fie făcându-le să depindă de tendinţele lor spre lene. Astfel Joss, vecinul său cel mai apropiat, se trezea abia când soarele ajungea în crucea cerului, fapt care îl irita pe Isaac. Dar nimeni nu se scula înaintea sa, a lui Isaac, sub pedeapsa oprobriului concetăţenilor. A jena în vreun fel munca sculptorului de vise ar fi fost considerat de toată lumea un sacrilegiu.

Deci Isaac închidea uşa celulei sale în clipa în care astrul zilei se profila dincolo de colinele Malataverne. Mai exact, el schiţa un simplu gest şi o diafragmă transparentă închidea deschizătura circulară prin care ieşise. Arunca o ultimă privire ca să verifice că totul era în ordine – întotdeauna făcea în aşa fel încât să aibă cât mai puţine de făcut acasă când se întorcea extenuat de la muncă – şi pleca cu paşi mici şi grăbiţi de-a lungul teraselor, aruncând din când în când o privire rapidă şi temătoare înspre umbra pe care soarele cu lumina lui razantă o lungea până hăt, departe. Nu-şi iubea umbra: îi amintea o perioadă puţin glorioasă din viaţa sa când, pentru a supravieţui, se văzuse constrâns să sculpteze coşmaruri pentru câţiva bogătaşi perverşi.

Nu era nimic uimitor în faptul că se scula în zori: era chiar o condiţie esenţială a artei sale. Invizibili pentru toată lumea, ziua sau noaptea, onirionii, când razele soarelui îi atingeau într-un anumit unghi, luau pentru el forma unor îngrămădiri globulare irizate plutind deasupra unităţilor de locuit. Desigur, faptul că

era obligat să aştepte naşterea luminii pentru ca să-i vadă nu era eficace pentru arta sa, dar onirionii trebuiau să se înmulţească în favoarea viselor, căci el capta acelaşi număr în fiecare dimineaţă. Totuşi nu putea să se împiedice să simtă o iritare surdă când zărea nori de bule mângâietoare aflate deja dincolo de puterea lui de atingere, duse dincolo de marginile oraşului de o briză blândă. Ar trebui să li se interzică oamenilor să se trezească înaintea mea, obişnuia el să spună bodogănind – şi ironia aceasta nu era făcută numai din ironie: convins de importanţa misiunii sale faţă de viaţa semenilor, el nu se hotăra să aibă încredere faţă de inconştienţa acestora care nu-şi reglau orarul după felul său de a fi.

Dar, de altfel, se răzbuna pe cei care încă mai dormeau. Culegând în trecerea sa ciorchinii de onirioni, îi lăsa fără vise. Răzbunare pur platonică, cei interesaţi neavând în acel moment nicio conştiinţă a furtului a căror victimă erau, dar care îi era suficientă lui pentru a-şi găsi buna dispoziţie, şi atunci de ce s-ar fi lipsit de aşa ceva?

Cu atât mai mult cu cât felul său constant de a fi constituia o altă condiţie esenţială a artei sale. În sfârşit, nu chiar: atunci când sculptase coşmaruri, demult, nu era obligatoriu să fie mâniat în suflet, să fie înfricoşat sau crud ca să insufle toate acestea operelor sale. Totuşi.

Într-o zi cineva îi arătase o imagine a trecutului protejat în mod miraculos de uzura secolelor cu o învelitoare de plastic murdar. Se vedea aici un om îmbrăcat în mod ciudat, ţinând în mână un baston de care erau legate zeci de sfere, desigur goale şi umplute cu un gaz mai uşor ca aerul. Deşi aceste baloane fuseseră vopsite în culori prea ţipătoare, asemănarea acestei scene ieşită din noaptea timpului cu aceea pe care trebuia să o ofere unui nesigur observator capabil să vadă onirionii îl izbi. Îl izbi într-atât încât, ajuns la sfârşitul plimbării sale matinale, după ce a săvârşit turul oraşului, câteva milioane de baloane se legănau încet deasupra oraşului, iar el le ţinea legate cu milioane de fire invizibile.

După ce ieşise din adolescenţă Isaac nu mai visase. Din plăcere decât din datorie; desigur, circulau destule zvonuri, care mai de care mai curioase despre sculptorii de vise ce-şi creau pentru uz propriu viziuni demoniace şi alunecau în nebunia

căreia îi favorizaseră ei înşişi apariţia, însă Isaac era prea cu picioarele pe pământ pentru a subscrie la asemenea credinţe; el nu visa întrucât viziunile pe care i le procurau onirionii în stare de veghe îi erau suficiente.

Şi se gândea că îi vor fi suficiente pentru toată viaţa.

Seara, când lăsa să se răspândească deasupra oraşului buchetele gigantice de onirioni transformaţi de el, alegea chiar momentul când soarele dispărea dincolo de contraforturile munţilor. Atunci, pentru câteva secunde, lumina oblică îi oferea imaginea zăpăcitoare a tuturor universurilor imaginate de-a lungul zilei – o ameţeală de forme şi culori ce rămâneau atârnate la marginea oraşului până ce locuitorii adormeau. Din acel moment, peisajele care-i traversau raţiunea se fărâmiţau, grupe de onirioni sculptaţi bântuind cu prezenţa lor splendoarea nopţii oamenilor.

În aceste peisaje care se suprapuneau evoluau uneori fantome de fiinţe vii, creaturi nesigure sau sosii exacte ale personajelor pe care cândva le întâlnise Isaac; era suficient ca sculptorul să se gândească la o figură pe care o întâlnise cândva în mulţime şi imediat câţiva onirioni se grupau pentru a-i imita trăsăturile: sau dacă îşi imagina vreo formă de viaţă, imediat aceasta se întrupa ca urmare a voinţei sale.

Cel puţin aşa se poate presupune că se petreceau lucrurile. Căci, să nu uităm, nimeni nu asista la transformarea onirionilor. Nici Isaac şi nici altcineva, căci această operaţie avea loc la o oră când aceste globule inconsistente erau invizibile pentru toată lumea.

Dar sculptorul, graţie harului său, putea avea o viziune fugitivă a creaţiilor sale în momentul când soarele în apus îşi trimitea ultimele sale raze. La ora aceea o zări el într-o seară.

Stătea mai aproape de el ca orice altă creatură semivie din opera sa. N-ar fi remarcat-o niciodată. Şi totuşi era obişnuit să descurce imaginile care populau noaptea concetăţenilor săi.

Era goală şi-şi oferea privirii sale pielea bronzată, iar părul cu diferite nuanţe de roşu îi stătea ca o cască. Ochii verzi, în care el crezu că citeşte o ciudată complicitate erau fixaţi asupra lui. Asupra lui şi nu numai în direcţia lui. Constatarea aceasta îl tulbură: în ce fel o fiinţă care nu avea decât aparenţa vieţii putea să aibă conştiinţa prezenţei sale şi să-l privească? Eh! se gândi el, probabil aşa am dorit eu să fie.

Lumina începea deja să scadă. Creaţia sa mai străluci o singură clipă apoi se topi în neant. Isaac nu mai văzu decât un cer de un albastru adânc.

De obicei se grăbea să părăsească locul – în fond nu mai avea nimic de văzut, iar soarta operelor sale nu-l mai interesau. De data aceasta însă mai rămase câteva minute să scruteze firmamentul fără să-l vadă, încercând să-şi amintească chipul celei pe care o crease. Era sigur că nu şi-o imaginase, însă, fără îndoială, îi ieşise din memorie fără să vrea: asemenea lucruri se produceau adesea. Totuşi, i-ar fi plăcut să ştie de care amintire se lega.

Reîntors acasă, adormi cu greu. Imaginea femeii îi traversa memoria tot mai şters, ceea ce îl irita. Într-un târziu adormi şi visă la fel ca întotdeauna.

Se trezi, mai devreme decât de obicei, atât de exaltat încât trebui să se înfrâneze să nu iasă din celulă înaintea orei propice. În dimineaţa aceea recolta de onirioni a fost mai bogată decât de obicei. Cel puţin aşa i s-a părut.

Timp de câteva ore a încercat să recreeze femeia. Dar nu avea nevoie să vadă rezultatul pentru a înţelege că fiecare dintre tentativele sale se solda cu un eşec. Suferind de un intens sentiment de frustraţie, se hotărî să abandoneze căutarea absolutului şi reveni la ocupaţiile sale cotidiene, transformând onirionii fără nicio grijă artistică, ci din obişnuinţă. Trebuia să câştige timpul pierdut: de aceea creă la grămadă căzând în curând într-un fel de transă unde voinţa sa era absentă.

Deodată avu o revelaţie. Reuşise să o reînvie. Din acea clipă continuă să facă să apară alte imagini destinate concetăţenilor săi, fără însă a înceta să gândească la momentul când va apărea, pe înserat.

Şi-i apăru. La fel de aproape ca în ajun. Din clipa în care o văzu ştiu că nu va avea curajul să o abandoneze unui vis destinat altcuiva. Va fi numai pentru sine. O luă cu dânsul în celulă. Mai luă şi un colţ de peisaj cu flori tropicale şi ferigi înalte. Era un cadru demn de ea, gândise el. Îl agăţă de sine ca pe traistă de vânzător de baloane. Acum ea nu se vedea, dar el ştia că se află acolo, deasupra capului său, aşteptând să adoarmă ca să vină la el.

Isaac visă pentru prima dată după ani şi ani. Şi, de cum se trezi, avu dorinţa să facă în aşa fel ca visul să revină. De data

aceasta nu-i mai fu greu să evoce un chip, un corp a cărui pecete memoria sa o purta bine întipărită.

În zilele care urmară Isaac petrecu tot mai mult timp la elaborarea visului său. Îi trebuiau tot mai mulţi onirioni. Mai întâi creă palate pentru vizitatoarea sa, apoi universuri întregi, tot mai frumoase, mai mari…

Apoi veni ziua fatală când nu făcu altceva decât îşi desăvârşi opera, ziua când – coincidenţă! – toţi onirionii pe care reuşise să-i culeagă dimineaţă i-au trebuit pentru sine.

În noaptea următoare nimeni din cetate nu visă, în afară de Isaac, desigur.

De la un timp lumea începuse să se plângă. Se spunea că visele nu mai erau deloc ceea ce fuseseră. Dimineaţa, cetăţenii se trezeau foarte deziluzionaţi, cu gura amară, la fel de obosiţi ca seara în ajun.

Nimic uimitor în faptul că o noapte fără vise a pus focul la butoiul cu pulbere. În timpul zilei aproape toată populaţia se adună în jurul locului unde oficia sculptorul. L-au rugat, apoi fiindcă rămânea insensibil la tot ce-l înconjura, legat de construcţia sa onirică, l-au ameninţat. Dar ameninţările nu l-au atins, cum nu-l atinseseră nici rugăminţile. Se despărţiră neliniştiţi şi nemulţumiţi, promiţându-şi că dacă şi a doua zi sculptorul se va încăpăţâna…

Dar sculptorul, care nu auzise nimic, îşi văzu de treabă… Şi, a doua zi, concetăţenii săi se reuniră pentru a-i decide soarta. Se hotărî să fie exclus din cetate şi să se ceară venirea altui sculptor de vise. Desigur acesta nu putea să-i ia locul decât a doua zi, ceea ce însemna încă o noapte fără vise, dar întrucât actualul titular nu-şi îndeplinea rolul, acest mic sacrificiu se impunea.

L-au dat imediat afară din cetate. Rămase surd la ordinele de a pleca, de aceea a fost nevoie să fie mânat mai mulţi kilometri înainte de a fi abandonat în mijlocul unui câmp de lavandă.

Stătu aici fără să se mişte, cu faţa spre cer în postura pe care o lua atunci când se simţea inspirat. S-ar fi zis că nu înţelesese nimic.

Reîntorşi între zidurile cetăţii, oamenii trebuiră să se acomodeze cu noaptea fără vise. În dimineaţa următoare, noul sculptor era la postul său, aşa cum se prevăzuse. Venise în timpul nopţii ca să fie la locul stabilit la ora culegerii. Se întoarse

spre cei dintâi veniţi care se apropiară de el perplecşi: „Cum ar putea lucra un sculptor de vise fără onirioni?”, i-a întrebat.

Cu siguranţă se ştie foarte puţin despre onirioni. La drept vorbind numai sculptorii, care spun că-i văd în stare de veghe, cred în existenţa lor.

Dar undeva între Rhône şi colinele de la Malataverne, se află o localitate de unde onirionii plecaseră. Şi, la câţiva km de acolo, trăieşte un om care ziua creează universuri pentru a le visa noaptea, mai precis pentru a fi mai deplin el însuşi. În tovărăşia unei femei cu ochii verzi aurii, ale cărei plete tunse scurt, ca un fel de cască, se aprind în toate nuanţele de roşcat.

Greu de spus care dintre ei iubeşte mai mult. Isaac care trăieşte numai pentru visul său sau onirionii care, pentru a-i face plăcere, şi-au sacrificat libertatea.

Ray Bradbury
Omul din rachetă
(„The Rocket Man”, 1951)

Traducere de Nina Trifan

Licuricii electrici se roteau deasupra părului de abanos al mamei ca să-i lumineze calea. Stătea în uşa dormitorului, privindu-mă în timp ce treceam prin holul pustiu:

— De data asta o să m-ajuţi să-l ţin aici, nu-i aşa? întrebă ea.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Te rog! Licuricii îi proiectau pe faţă fragmente de lumină intermitentă. De data asta nu mai are voie să plece iar.

— Bine! i-am spus, după ce am stat acolo o clipă. Dar n-are rost.

Plecă, iar licuricii pluteau spre ea prin circuitele lor electrice, ca o constelaţie hoinară, arătându-i pe unde să păşească în întuneric. Am auzit-o spunând cu vocea pierită: Trebuie să încercăm, oricum.

Alţi licurici mă urmară până în camera mea. Când am întrerupt cu greutatea corpului un circuit din pat, licuricii se stinseră. Era miezul nopţii; eu şi mama aşteptam pe întuneric în paturile noastre, în camere separate. Patul începu să mă legene şi să îmi cânte. Am apăsat pe un buton, iar legănatul şi cântatul au încetat. Nu voiam să dorm. Nu voiam deloc să dorm.

Noaptea asta nu se deosebea cu nimic de o mie altele din vremea noastră. Ne trezeam noaptea şi simţeam cum aerul rece s-a încălzit, simţeam rafalele fierbinţi de vânt sau vedeam cum pereţii deveneau incandescenţi pentru o clipă şi atunci ne dădeam seama că racheta lui era deasupra casei – racheta lui, iar stejarii se zdruncinau din cauza impactului. Şi eu stăteam întins în pat, cu ochii larg deschişi, abia respirând, şi mama era în camera ei. Îi auzeam vocea prin interfonul instalat între camere:

— Ai simţit?

Şi eu răspundeam:

— El era, e bine.

Era nava tatălui meu trecând pe deasupra oraşului, un orăşel unde navele spaţiale n-ajungeau niciodată. Rămâneam treji următoarele două ore, gândindu-ne: Acum tata a aterizat în

Springfield, acum e pe pistă, acum semnează documentele, acum e în elicopter, acum e deasupra râului, acum, deasupra dealurilor, acum aterizează cu elicopterul pe modestul aeroport de aici, din Green Village… Şi, de obicei, era trecut de miezul nopţii când eu şi mama ascultam, ascultam… întinşi în răcoarea paturilor noaste separate.

Acum merge pe Bell Street. Întotdeauna merge pe jos… nu ia niciodată un taxi… acum trece prin parc, acum dă colţul la Oakhurst şi acum…

Mi-am ridicat capul de pe pernă. În celălalt capăt al străzii, se auzeau paşi apropiindu-se într-un ritm vioi, energic, alert. Acum au luat-o spre casa noastră, au ajuns pe treptele din faţă. Şi amândoi, eu şi mama, zâmbeam în răcoarea nopţii când am auzit uşa de la intrare deschizându-se cu o mişcare familiară, am auzit cuvinte de bun venit rostite în şoaptă şi pe urmă uşa de jos deschizându-se…

Trei ore mai târziu am apăsat încet pe clanţa de metal de la uşa lor, ţinându-mi respiraţia, împleticindu-mă într-o beznă asemănătoare spaţiului dintre planete, cu mâna întinsă ca să ajung la geanta neagră aşezată la piciorul patului. După ce am luat-o, am alergat fără zgomot spre camera mea, zicându-mi: N-o să vrea să-mi spună, nu vrea ca eu să ştiu.

Din geanta deschisă se revărsă uniforma lui neagră ca o pâclă groasă, cu stele care licăreau ici şi colo în material. Am frământat materialul negru cu mâinile calde; am mirosit planeta Marte, un miros de iederă verde, şi planeta Mercur, iz de sulfură şi foc. Am mirosit Luna lăptoasă şi am simţit asprimea stelelor. Am băgat uniforma într-o maşină centrifugă pe care o construisem cu un an în urmă, la un laborator din clasa a IX-a, şi i-am dat drumul. Destul de repede s-a strâns într-o retortă o pudră fină pe care am pus-o la microscop. Şi, în timp ce părinţii mei dormeau fără să ştie nimic, iar casa dormea şi ea, cu toate aparatele ei de făcut mâncare şi de servit, cu toţi roboţii ei de menaj adânciţi într-un somn electric, eu cercetam firele strălucitoare de praf meteoric, cozile de cometă şi argila de pe Jupiter cel îndepărtat – toate sclipind ca nişte universuri în sine care mă îndesau cu o viteză uimitoare printr-un tunel, la miliarde de mile depărtare în spaţiu.

În zori, epuizat de această călătorie şi speriat să nu fiu

descoperit, am dus geanta cu uniforma înapoi în camera părinţilor. Apoi m-am dus la culcare, numai ca să mă trezesc la sunetul scos de maşina pentru curăţătoria chimică oprită jos, în curte. Au luat cu ei uniforma neagră. Ce bine că n-am aşteptat! mi-am zis. Pentru că uniforma o să fie înapoi într-o oră, fără să mai păstreze vreo urmă din destinul şi din călătoriile ei.

M-am culcat la loc, ţinând deasupra inimii, în buzunarul de la piept al pijamalei, sticluţa cu praful magic.

Când am coborât, tata stătea la masa de micul dejun şi tocmai muşca dintr-o felie de pâine prăjită.

— Ai dormit bine, Doug? mă întrebă de parcă el ar fi fost aici tot timpul, ca şi cum nici n-ar fi lipsit trei luni.

— Da! i-am răspuns.

— Vrei pâine prăjită?

Apăsă pe un buton şi masa de micul dejun îmi făcu patru felii rumene de pâine prăjită.

Mi-l amintesc pe tata în după-amiaza aceea, săpând întruna în grădină. Parcă era un animal ce căuta ceva. Îi şi văd mişcările iuţi ale braţelor lungi, bronzate, în timp ce planta, bătătorea pământul, fixa, tăia şi curăţa copacii de uscături. Faţa bronzată îi era mereu întoarsă spre pământ, cu privirea concentrată asupra a ceea ce făcea, niciodată ridicată spre cer, niciodată fixată pe mine sau măcar pe mama, decât dacă îngenuncheam cu el ca să simţim cum pământul umed pătrundea prin salopetă până la genunchi, ca să ne afundăm mâinile în nămolul negru, fără să ne uităm la cerul limpede… format din bucăţi de forme diferite. Atunci îşi arunca privirea într-o parte, la mama sau la mine, şi ne făcea tandru cu ochiul, după care îşi vedea mai departe de treabă, încovoiat acolo cu faţa în jos, cu soarele arzându-i spatele.

În noaptea aceea am stat pe verandă în balansoarul mecanic care ne-a legănat, a suflat o adiere spre noi şi ne-a cântat. Era vară; stăteam sub lumina Lunii, beam limonadă, ţineam în mână paharele reci, iar tata citea stereo-ziarele inserate în pălăria specială pe care ţi-o puneai pe cap şi care întorcea paginile microscopice în faţa lupelor dacă clipeai de trei ori la rând. Tata fuma şi îmi povestea cum era în 1997, când era doar un băieţel. După un timp spuse, aşa cum o făcuse întotdeauna:

— De ce nu te duci să te joci, Doug?

N-am zis nimic, dar mama a răspuns în locul meu:

— Se joacă în nopţile când nu eşti tu aici.

Tata se uită la mine şi, pentru prima oară în ziua aceea, la soare. Mama îl urmărea mereu când se uita la stele. În prima zi şi în prima noapte după ce ajungea acasă nu se prea uita la cer. Mi-l închipuiam ocupat cu grădinăritul, tenace şi absorbit de ce făcea, cu faţa aproape îngropată în pământ. Dar în seara următoare se uita mai mult la stele. Ziua, mama nu se teme prea tare de cer, dar noaptea ar fi vrut să stingă stelele şi uneori aproape că o vedeam căutând un buton imaginar ca să le stingă, dar nu-l găsea niciodată. Şi poate din a treia seară, tata stătea mult aici, pe verandă, după ce mergeam la culcare şi pe urmă o auzeam pe mama chemându-l, aşa cum mă chema pe mine uneori de la joacă. După aceea îl auzeam pe tata cum ofta în timp ce încuia uşa cu ochiul electric. Dimineaţa următoare la micul dejun, aruncam o privire în jos şi îi vedeam geanta neagră zăcându-i la picioare în timp ce îşi întindea unt pe pâinea prăjită, şi mama dormea până mai târziu.

— Ei, să ne vedem cu bine, Doug! zicea el şi ne strângeam mâna.

— Peste trei luni?

— Exact.

Şi o pornea pe stradă, fără să ia vreun elicopter, un coleopter mecanic sau vreun autobuz. Mergea pur şi simplu pe jos, cu uniforma ascunsă în gentuţa de umăr. Nu voia să creadă cineva că era vanitos pentru că era omul cu racheta.

O oră mai târziu, mama cobora să ia micul dejun – o felie uscată de pâine prăjită.

Dar acum era seară, prima seară, seara cea bună, şi el nu prea se uita la stele.

— Haideţi să mergem la carnavalul TV! am zis eu.

— Hai! răspunse tata. Mama îmi zâmbi.

Am pornit în goană spre oraş, într-un elicopter, şi l-am dus pe tata la o mie de expoziţii, ca să-l pot face să se uite numai la noi, fără să se mai uite şi în altă parte. Ne amuzam de toate caraghioslâcurile, deveneam gravi când vorbeam despre lucruri serioase şi eu mă gândeam: Tatăl meu merge pe Saturn, pe Neptun şi pe Pluto, dar nu-mi aduce niciodată cadouri. Taţii altor băieţi, care călătoresc prin spaţiu, le aduc la întoarcere bucăţele de minereu de pe Callisto, bucăţi de meteori sau nisip albastru.

Dar eu trebuie să-mi fac propria mea colecţie, cumpărând de la alţi băieţi fragmente din stânci de pe Marte şi nisip de pe Mercur, pe care le împrăştii prin toată camera şi despre care tata nu comentează niciodată nimic.

Îmi amintesc că o dată i-a adus ceva mamei. Plantase cândva în curte nişte floarea-soarelui adusă de pe Marte, dar, după ce a stat o lună departe de casă, mama a ieşit într-o zi din casă şi le-a tăiat pe toate.

Când ne-am oprit în faţa unor obiecte tridimensionale, fără să mă gândesc, m-am auzit rostind o întrebare pe care i-o puneam lui tata mereu:

— Cum e acolo, în spaţiu?

Mama îmi aruncă o privire îngrozită. Era prea târziu.

Tata stătu acolo o jumătate de minut încercând să găsească un răspuns, după care a ridicat din umeri.

— Nu e nimic mai frumos pe lumea asta.

Şi-a dat imediat seama ce-a spus şi a abordat un alt ton:

— A, nu e cine ştie ce. Rutină. Nu ţi-ar plăcea, zise privindu-mă neîncrezător.

— Dar te întorci mereu acolo!

— Obişnuinţa.

— Acum unde-o să mergi?

— Încă nu m-am hotărât. Mă mai gândesc. Întotdeauna se mai gândea. Pe atunci piloţii de rachete erau destul de puţini, de-asta putea să aleagă şi să lucreze când voia. În a treia noapte după întoarcerea acasă, îl puteai vedea scrutând stelele, alegându-şi următoarea destinaţie.

— Haideţi! zise mama. Să mergem acasă!

Era încă devreme când am ajuns acasă. Am vrut ca tata să-şi pună uniforma. N-ar fi trebuit să-i cer asta – o întrista mereu pe mama – dar n-am putut rezista. M-am tot ţinut de capul lui, deşi mereu mă refuza. Nu-l văzusem niciodată în ea, şi în cele din urmă mi-a zis:

— Bine, hai!

Am aşteptat în salon în timp ce el s-a dus sus prin aeroportor. Mama se uita la mine posomorâtă, ca şi cum nu-i venea să creadă că propriul ei fiu îi făcea una ca asta. Mi-am întors privirea:

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Nu-mi eşti deloc de ajutor. Dar deloc.

O clipă mai târziu se auzi un foşnet în aeroportor.

— Iată-mă! zise tata cu voce scăzută.

I-am admirat uniforma. Era de un negru lucios cu nasturi argintii şi cu bordură argintie căzând peste tocurile cizmelor negre. Parcă cineva ar fi tăiat nişte braţe, nişte picioare şi un trunchi dintr-o pâclă, cu steluţe sclipind printre ele. Îi venea la fel de bine ca o mănuşă întinsă pe o mână lungă şi fină. Mirosea a aer proaspăt, a metal şi a spaţiu. Mirosea a foc şi a timp.

Tata stătea acolo în mijlocul camerei, zâmbind jenat.

— Întoarce-te! îl rugă mama privindu-l cu nişte ochi trişti.

Când era plecat, nu vorbea niciodată despre el. Nu vorbea niciodată despre nimic în afară de vreme sau de gâtul meu şi de buretele pe care să-l folosesc ca să mă frec pe gât sau despre faptul că avea insomnii. O dată mi-a zis că lumina e prea puternică noaptea.

— Dar săptămâna asta nici nu e lună! i-am zis.

— Dar sunt stele! răspundea ea.

M-am dus la magazin şi i-am adus nişte jaluzele de un verde închis. În timp ce stăteam în pat, în noaptea aceea, am auzit-o trăgându-le până la pervaz. Era un foşnet prelung.

O dată am încercat să tund iarba.

— Nu! strigase mama din uşă. Lasă maşina acolo!

Aşa că, timp de trei luni, am stat cu iarba aşa, fără să o tundem. A tăiat-o tata când a venit acasă.

Nici nu mă lăsa să fac nimic altceva, cum ar fi să repar aparatul electric pentru micul dejun sau cititorul mecanic. Păstra totul ca pentru ziua de Crăciun. Şi atunci îl vedeam pe tata ciocănind şi cârpăşind, dar mereu zâmbind la ceea ce făcea, iar mama zâmbea şi ea, fericită.

Nu, nu vorbea niciodată despre el când era plecat. Iar în ceea ce-l privea pe tata, el niciodată nu făcea nimic ca să ne contacteze de la milioane de mile depărtare. Ne-a spus odată:

— Dacă v-aş suna, aş vrea să fiu cu voi. N-aş fi fericit.

Cândva tata mi-a spus:

— Mama ta se poartă câteodată cu mine ca şi cum n-aş fi prezent – ca şi cum aş fi invizibil.

Am fost de faţă la o astfel de situaţie. Se uita dincolo de el, peste umeri, la bărbia sau mâinile lui, dar niciodată în ochii lui. Şi dacă se întâmpla să se uite în ochii lui, atunci parcă avea

ochii acoperiţi cu o pieliţă, precum animalele care adorm. Răspundea afirmativ atunci când trebuia, zâmbea, dar întotdeauna cu o jumătate de secundă mai târziu decât ne aşteptam.

— Nu-mi simte prezenţa, spuse tata.

Alte dăţi, amândoi erau prezenţi unul pentru celălalt, se ţineau de mână, se plimbau în jurul blocului sau se plimbau cu bicicleta, iar părul mamei flutura în urma ei, precum al unei fete. Obişnuia să oprească toate aparatele mecanice din bucătărie şi să-i coacă delicioase prăjituri, plăcinte şi fursecuri, privindu-l insistent, zâmbindu-i cu un surâs adevărat. Dar la sfârşitul unei astfel de zile, când el era acolo pentru ea, mama obişnuia să plângă. Tata stătea neajutorat, privind rătăcit prin încăpere ca şi cum voia parcă să găsească un răspuns, dar nu-l găsea niciodată.

Tata se întoarse uşor, în uniformă, ca să-l putem vedea.

— Încă o dată, spuse mama.

A doua zi dimineaţă, tata intră alergând în casă, cu mâinile pline de bilete. Erau bilete roz de rachetă pentru California, bilete albastre pentru Mexic.

— Haideţi! spuse el. Cumpărăm nişte haine de unică folosinţă şi le ardem după ce se murdăresc. Uitaţi, luăm racheta de la prânz pentru Los Angeles, apoi elicopterul de la ora două spre Santa Barbara, apoi avionul de la ora nouă spre Ensenada, unde o să rămânem peste noapte.

Ne-am dus în California, în sus şi-n jos pe Coasta Pacificului, timp de o zi şi jumătate, până ne-am instalat, în cele din urmă, pe plaja de la Malibu, unde am prăjit cârnăciori afumaţi. Tata asculta mereu sau cânta, sau păzea lucrurile din jurul său, ţinându-se de ele ca şi cum lumea era o forţă centrifugă care se învârtea atât de rapid încât l-ar fi putut arunca de lângă noi în orice moment.

În ultima după-amiază la Malibu, mama rămase în camera de hotel. Tata stătea întins pe nisip, lângă mine, de mult timp, sub soarele arzător.

— Ah, oftă el, asta e! Avea ochii uşor închişi; stătea întins pe spate, bând lumina soarelui. De asta ţi-e dor, spuse el.

Voia să spună „De asta ţi-e dor pe rachetă”, bineînţeles. Dar nu spusese niciodată „rachetă” sau să fi adus vorba de rachetă şi de lucrurile care îţi lipsesc când eşti în rachetă. Pe rachetă nu

era vânt sărat sau cer albastru sau soare galben sau mâncărurile Mamei. Pe rachetă n-ai putea să vorbeşti cu fiul tău de paisprezece ani.

— Hai, să aud, spuse el, în cele din urmă. Şi ştiam că urma să vorbim aşa cum obişnuiam să facem mereu, trei ore întregi. Toată după-amiaza, sub soarele leneş, am pălăvrăgit despre notele mele de la şcoală, despre cât de sus puteam să sar, cât de repede puteam să înot.

Tata dădea din cap de câte ori spuneam ceva, zâmbea şi mă bătea uşor peste piept în semn de aprobare. Discutam. Nu vorbeam despre rachete sau spaţiu, ci despre Mexic, unde mersesem de mult cu o maşină antică, despre fluturii pe care îi prinsesem în pădurile tropicale din Mexicul cald şi verde, la prânz, văzând cum sute de fluturi erau aspiraţi de radiatorul maşinii. Mureau acolo, bătând din aripile lor albastre şi stacojii, răsucindu-se, frumos şi trist. Vorbeam despre astfel de lucruri, în loc să discutăm despre lucrurile despre care îmi doream într-adevăr să vorbesc. Iar el mă asculta. Asta făcea, ca şi cum încerca să se alimenteze cu toate sunetele pe care le auzea. Asculta vântul şi oceanul cu valuri înalte şi vocea mea, mereu cu o atenţie profundă, cu o concentrare care aproape excludea înşişi corpurile fizice, păstrând doar sunetele. Închidea ochii ca să asculte. Îl vedeam cum asculta maşina de tuns iarbă, în timp ce o împingea el însuşi, în loc să folosească telecomanda; îl vedeam adulmecând iarba tăiată care sărea pe el prin spatele maşinii, ca dintr-o fântână.

— Doug, spuse el, pe la cinci după-amiaza, în timp ce ne adunam prosoapele şi ne întorceam, mergând pe plajă, pe lângă valurile care se spărgeau la mal. Vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

— Să nu te faci pilot de rachetă.

M-am oprit.

— Vorbesc serios, spuse el. Deoarece, atunci când eşti acolo, îţi doreşti să fii aici, iar când eşti aici, îţi doreşti să fii acolo sus. Nu face asta! Nu te lăsa acaparat de asta!

— Dar…

— N-ai de unde să ştii cum este. De fiecare dată când sunt acolo, mă gândesc: „Dacă mă mai întorc pe Pământ, voi rămâne acolo, nu voi mai pleca niciodată”. Dar tot plec, cred că întotdeauna voi pleca.

— De mult timp mă gândesc să mă fac pilot de rachetă, am spus eu.

El nu mă auzi.

— Am încercat să rămân aici. Sâmbăta trecută, când am ajuns acasă, am încercat al naibii de mult să rămân.

Mi-l aminteam stând în grădină, transpirând, mergând, făcând, ascultând şi ştiam că făcea asta ca să se convingă singur că marea şi oraşele, şi pământul, şi familia erau singurele lucruri reale şi bune.

Dar ştiam unde-o să fie în seara aceea: pe veranda din faţă, uitându-se la bijuteriile de pe Orion.

— Promite-mi că n-o să fii ca mine! a zis.

Am ezitat puţin înainte de a răspunde:

— Bine.

Mi-a strâns mâna şi a zis:

— Ce băiat cuminte!

Cina a fost bună în seara aceea. Mama se agitase prin bucătărie cu mâinile pline de scorţişoară, de aluat, de cratiţe şi tigăi clinchetind şi acum pe masă aburea un curcan umplut uriaş, alături de care stăteau sos de afine, mazăre şi plăcintă de dovleac.

— În luna august? se mirase tata.

— N-o să fii aici de Ziua Recunoştinţei[24]!

— Chiar că n-o să fiu!

Adulmecă toate mirosurile, ridicând capacul la fiecare tavă şi lăsând aroma fierbinte să-i aburească faţa bronzată. La fiecare fel de mâncare scotea aceeaşi exclamaţie: „Mm!”. Se uită la cameră şi la mâinile lui. Se uită la tablourile de pe pereţi, la scaune, la masă, la mine şi la mama. Îşi drese vocea. L-am văzut că în momentul acela lua o hotărâre:

— Lilly!

— Da? îi răspunse mama de partea cealaltă a mesei pe care o aşezase ca pe o minunată capcană de argint, un miraculos puţ mustind de zeamă în care soţul ei, ca o fiară preistorică agitându-se, prinsă într-o groapă cu smoală, ar putea fi în sfârşit capturat şi ţinut acolo, iscodind cu privirea printr-o închisoare de

---

[24] Thanksgiving Day (amer.) – sărbătoare în amintirea primilor colonişti din Massachusetts (în ultima joi din luna noiembrie).

iadeşuri, ferit pe veci de lumea din afară. Îi străluceau ochii.

— Lilly! zise tata din nou.

Spune odată! îmi ziceam nervos în gând. Spune-o repede! Spune că o să stai acasă de data asta! O să rămâi acasă pentru totdeauna şi n-o să mai pleci niciodată! Spune-o!

Chiar în momentul acela a trecut un elicopter care zdruncină camera şi făcu geamurile să vibreze, scoţând un sunet de cristal. Tata se uită spre fereastră.

Seara, stelele turcoaz erau la locul lor, iar roşiatica planetă Marte se ivea la răsărit. Tata se uită un minut întreg la Marte. Pe urmă îşi întinse mâna spre mine privindu-mă cu ochi goi:

— Îmi mai dai şi mie nişte mazăre, te rog?

— Mă scuzaţi! zise mama. Mă duc să mai aduc nişte pâine.

Şi o zbughi spre bucătărie.

— Dar avem pâine pe masă, am spus eu.

Tata nu-mi aruncă nicio privire în timp ce mânca.

N-am putut să dorm în noaptea aceea. Pe la unu am coborât. Lumina Lunii reflectată pe vârfurile caselor semăna cu o bucată de gheaţă. Roua de pe iarbă strălucea ca o pătură de zăpadă. Stăteam în uşă, îmbrăcat în pijama, şi simţeam adierea caldă a nopţii şi atunci mi-am dat seama că tata stătea pe balansoarul mecanic de pe verandă, legănându-se încet. Îi vedeam profilul, cu capul lăsat pe spate; se uita la stelele care semănau cu o roată dinţată. Avea ochii pierduţi acolo ca nişte cristale gri, cu Luna reflectându-se în amândoi.

Am ieşit şi m-am aşezat lângă el.

Ne-am legănat ceva vreme în balansoar.

În cele din urmă, am spus:

— Câte feluri de moarte sunt în spaţiu?

— Un milion.

— Spune-mi câteva!

— Eşti lovit de meteori. Nu mai e aer în rachetă. Sau te smulge vreo cometă şi te duce cu ea. Coliziuni. Strangulare. Explozie. Forţă centrifugă. Acceleraţie prea mare. Prea mică. Frigul, căldura, soarele, luna, stelele, planetele, asteroizii, planetoizii, radiaţiile…

— Şi te înmormântează?

— Nu te mai găseşte nimeni niciodată.

— Unde te duci?

— La un miliard de mile depărtare. Morminte călătoare, aşa li

se spune. Te transformi într-un meteor sau într-un planetoid aruncat într-o călătorie nesfârşită prin spaţiu.

N-am zis nimic.

— Încă ceva! adăugă el. În spaţiu se întâmplă foarte repede. Moartea. Totul se termină cât ai bate din palme. Nu există agonie. De cele mai multe ori, nici nu-ţi dai seama. Mori şi asta-i tot.

Am urcat în dormitor.

Era dimineaţă.

Stătea în prag. Asculta cum cânta canarul galben în colivia lui aurie.

— Păi, m-am hotărât, zise el. Când am să vin data viitoare, am să rămân acasă pentru totdeauna.

— Tată! am spus eu.

— Să-i spui şi mamei când se trezeşte! m-a rugat el.

— Chiar vorbeşti serios?

Dădu grav din cap:

— Ne vedem peste trei luni!

Şi dus a fost. A ieşit pe stradă ducându-şi uniforma în geanta secretă, fluierând şi uitându-se la copacii înverziţi ce-şi semeţeau vârfurile spre cer. Culegea din mers fructele galbene de chinaberry[25], pe care le arunca în faţă îndepărtându-se în lumina alburie a dimineţii…

În aceeaşi dimineaţă, la numai câteva ore după ce plecase tata, i-am pus mamei câteva întrebări..

— Tata zice că uneori te porţi de parcă nu-l auzi şi nu-l vezi, i-am zis.

Mi-a explicat totul netulburată:

— Când a plecat în spaţiu acum zece ani, mi-am zis: A murit. Sau aproape a murit. Aşa că mă gândesc la el ca şi cum ar fi mort. Şi, când se întoarce acasă, de trei sau patru ori pe an, nu mai e el; e doar o amintire plăcută sau un vis. Dacă o amintire sau un vis încetează, nu doare la fel de mult. Aşa că mai tot timpul mă gândesc că, de fapt, a murit…

— Dar alteori…?

— Alteori pur şi simplu nu mă pot abţine. Fac plăcinte şi mă port ca şi cum ar fi în viaţă, şi asta mă face să sufăr. Nu, e mai bine să cred că n-a mai venit de zece ani şi n-o să-l mai văd

---

[25] Chinaberry – arbust tropical cu fructe galbene

niciodată. Nu sufăr la fel de mult.

— N-a zis el că data viitoare se întoarce pentru totdeauna?

Scutură încetişor din cap:

— Nu, a murit. Sunt sigură.

— O să se întoarcă teafăr, ai să vezi! am contrazis-o.

— Acum zece ani, zise mama, mă gândeam: Dacă moare pe Venus? N-o să mai suportăm să ne uităm la planeta Venus. Dacă moare pe Marte? N-o să ne mai putem uita niciodată la Marte, planeta incandescentă de pe cer, fără să nu simţim nevoia să intrăm în casă şi să încuiem uşa. Sau dacă a murit pe Jupiter, pe Saturn sau pe Neptun? În nopţile când planetele astea se zăresc pe cer, n-o să vrem să mai avem nimic de-a face cu stelele.

— Bănuiesc că nu, i-am confirmat eu.

Mesajul a ajuns a doua zi.

Mesagerul mi l-a dat mie şi l-am citit stând în picioare pe verandă. Apunea soarele. Mama stătea în pragul uşii de plasă, în spatele meu, urmărindu-mă cum împachetez hârtia şi o pun în buzunar.

— Mamă!

— Nu-mi spune nimic din ceea ce ştiu deja! mi-a luat-o ea înainte.

N-a plâns.

Ei bine, nu Marte, nici Venus, nici Jupiter sau Saturn nu l-au omorât. Nu aveam să nu ne gândim la el de fiecare dată când planetele Jupiter, Saturn sau Marte vor lumina cerul nopţii.

Era altceva.

Nava lui spaţială se prăbuşise pe soare.

Şi soarele era imens, înfiorător şi necruţător. Era întotdeauna pe cer şi n-aveai cum să scapi de el.

Aşa că, mult timp după ce a murit tata, mama a dormit zile întregi şi n-a vrut să iasă din casă. Luam micul dejun la miezul nopţii şi prânzul la trei dimineaţa, iar cina la ora şase, înainte de răsăritul soarelui. Mergeam la toate spectacolele de noapte şi ne culcam în zori.

Şi mult timp, singurele zile în care am ieşit la plimbare erau zilele când ploua şi nu era deloc soare.

James Graham Ballard
Oraşul închis
(„The Concentration City”, 1967)

Traducere de Marian Mirescu

Discuţii la ora prânzului pe Strada 1 Milion:

„Îmi pare rău, aici sunt Milioanele de Vest. Dumneata cauţi 9775335 Est.”

„Un dolar şi cinci piciorul cubic? Vinde!”

„Ia expresul de vest până la Bulevardul 495, traversează, ia un ascensor Redline şi urcă o mie de niveluri până la Piaza Terminal. Mergi spre sud şi vei da de ea între Bulevardul 560 şi Strada 422.”

„Prăbuşire în KEN County! Cincizeci de blocuri de douăzeci de niveluri pe treizeci.”

„Ia ascultă – *Reactivarea bandelor de piromani! POLIŢIA POMPIERILOR A ÎNCONJURAT BAY COUNTY!”*

„E o minunăţie. Detectează până la 0,005 la sută monoxid. M-a costat trei sute de dolari.”

„Ai văzut noile sleeper-uri urbane? În zece minute ai urcat 300 de niveluri!”„Nouăzeci de cenţi piciorul? Cumpără!”

— Şi zici că ideea ţi-a venit în vis? vocea plesni în aer. Eşti sigur că n-ai luat-o de la altul?

— Da, spuse M. De la vreo două picioare un reflector îi arunca în faţă un con de lumină gălbejită. Îşi coborî ochii din calea lui şi aşteptă ca sergentul să ajungă la birou, apoi să pocnească din degete şi să se întoarcă iar spre el.

— Ai vorbit cu cineva despre asta?

— Numai despre prima teorie, explică M. Despre posibilitatea de a zbura.

— Dar mie mi-ai spus că cealaltă teorie e mai importantă. De ce n-ai dezvăluit-o?

M. ezită. Afară un troleu schimba zdrăngănind tronsonul aerian.

— Mi-era teamă că n-am să fiu înţeles.

Sergentul râse.

— Adică ai fi fost considerat nebun?

M. se foi jenat pe taburetul înalt de numai şase inci şi-şi simţea coapsele ca de cauciuc încins. După trei ore de

interogatoriu, se pierduse orice noimă.

— Conceptul era prea abstract. Nu găseam cuvinte pentru el.

Sergentul dădu din cap.

— Îmi place să te aud vorbind aşa. Se aşeză pe birou, îl privi un moment pe M. şi se apropie din nou de el. Acum ştii, spuse confidenţial, s-a făcut târziu. Tot mai crezi că cele două teorii sunt viabile?

M. îşi ridică ochii.

— Nu sunt?

Sergentul se întoarse spre cel ce urmărea scena din penumbra din preajma ferestrei.

— Ne pierdem vremea, spuse, parcă tăind aerul cu vocea sa dură. Îl dau la Psiho. Cred că-ţi ajunge, doctore?

Medicul îşi privea absent mâinile. Nu părea să fi urmărit interogatoriul, poate plictisit de metodele sergentului.

— Vreau să aflu ceva, spuse. Lasă-mă singur cu el o jumătate de oră.

După ce sergentul dispăru, medicul se aşeză după birou şi privi pe geam, ascultând murmurul monoton al aerului din gura ventilatorului care se căsca în stradă, sub staţie. Câteva lumini aeriene mai ardeau încă, iar la vreo două sute de yarzi un poliţist singuratic patrula pe pasarela de fier ce se boltea deasupra străzii, cizmele lui pocnind clar în întuneric.

M. rămăsese pe taburet, cu umerii între genunchi, încercând să-şi dezmorţească cumva picioarele.

Medicul mai aruncă o privire pe actul de acuzare.

Nume……Franz M.

Vârsta……20

Ocupaţia……Student

Adresa……3599719 Strada 783 Vest, Nivel 549-7705-45KNI (Local)

Acuzaţie……Vagabondaj

— Povesteşte-mi visul tău, spuse îndoind fără rost o riglă de oţel şi uitându-se la M.

— Cred că ştiţi tot, domnule, spuse M.

— În detaliu, te rog.

M. nu-şi găsea locul.

— Nu e cine ştie ce, iar ce-mi amintesc nu mai e prea clar.

Medicul căscă. M. aşteptă şi începu să recite ceea ce mai spusese de vreo douăzeci de ori.

— Eram suspendat în aer deasupra unei întinderi plate de sol liber, ceva ca planşeul unei enorme arene. Cu braţele desfăcute şi priveam în jos, plutind…

— Stai, îl întrerupse medicul. Eşti sigur că nu înotai?

— Da, spuse M. Sunt convins că nu înotam. În jurul meu era numai spaţiu liber. Acesta-i cel mai important lucru. Nu erau pereţi. Cât vedeai cu ochii. Atât îmi amintesc.

Medicul îşi plimbă degetul pe marginea riglei.

— Continuă.

— Păi, visul mi-a dat ideea construirii unei maşini zburătoare. Un prieten m-a ajutat s-o fac.

Medicul îşi lăsă capul în jos. Aproape inconştient ridică hârtia şi o strânse în pumn.

— Nu fi absurd, Franz! se împotrivi Gregson. Se instalară la rândul de la bufetul Chimiei. Este împotriva legilor hidrodinamicii. De unde obţii forţa ascensională?

— Gândeşte-te că ai ca o paletă dintr-un material rigid, explică Franz în timp ce-şi târşeau picioarele prin tambuchi. Să zicem zece picioare diametru, ca una dintre secţiunile de compunere a pereţilor, cu un mâner pe partea ventrală. Şi că sari de pe galeria de la Coliseum Stadium. Ce s-ar întâmpla?

— Aş face o gaură în teren. Şi ce-i cu asta?

— Ei nu, serios.

— Dacă ar fi destul de întinsă şi-ar ţine, ai coborî ca o săgeată de hârtie.

— Ai plana, spuse Franz. Bine. Treizeci de niveluri deasupra lor huruia un sleeper făcând să zdrăngăne mesele şi tacâmurile din bufet. Franz nu mai zise nimic până ajunseră la o masă, unde se aşeză, uitând de mâncare.

— Şi ia ataşează-i o unitate propulsivă, ca un ventilator cu acumulatoare sau ca rachetele de pe sleeper. Cu o putere suficientă să-ţi compenseze greutatea. Ce-ai face?

Gregson dădu din umeri.

— Dacă ai putea controla chestia asta, ai putea să… ai… Se încruntă. Cum îi zice? Tu o spui mereu.

— Să zbori.

— De fapt, Matheson, maşina e simplă, comentă Sanger, lectorul de fizică, când pătrunseră în biblioteca ştiinţifică. O

aplicaţie elementară a principiului lui Venturi. Şi ce-i cu asta? Un trapez ar putea servi în acest scop la fel de bine şi ar fi şi mai puţin riscant. Gândeşte-te în primul rând la munca enormă de degajare pe care o necesită. N-aş putea spune că cei de la trafic ar fi încântaţi de această eventualitate.

— Ştiu că aici n-ar fi realizabil, admise Franz. Ci într-o mare zonă liberă.

— De acord. Îţi sugerez să iei imediat legătura cu Arena Garden de la nivelul 347-25, spuse lectorul distrat. Sunt sigur că vor primi cu bucurie planul dumitale.

Franz zâmbi politicos.

— Nu ar fi destul de mare. Mă gândeam de fapt la o zonă de spaţiu total liber. Cu trei dimensiuni adică.

Sanger îl privea încruntat.

— Spaţiu liber. Nu-i oare o contradicţie? Spaţiul este un dolar piciorul cubic, spuse frecându-şi nasul. Ai început deja să-ţi construieşti maşina?

— Nu, spuse Franz.

— Aşa că am să încerc să uit totul. Ţine minte, Matheson, menirea ştiinţei este aceea de a consolida cunoaşterea actuală, să sistematizeze şi să interpreteze descoperirile trecutului, nu să alerge după himerele viitorului.

Dădu din cap şi dispăru printre rafturile prăfuite.

Gregson îl aştepta pe scară.

— Ei? întrebă.

— Hai să încercăm după-masă, spuse Franz. Sărim peste Farmacologie, Textul 5. Îi ştiu cursurile lui Flemings şi de-a-ndoaselea. O să-i cer doctorului Ghee două permise.

Ieşiră din bibliotecă şi porniră pe aleea îngustă, uşor luminată care trecea prin spatele imenselor laboratoare noi de tehnică civilă. Peste şaptezeci şi cinci la sută din studenţi se aflau la facultăţile de arhitectură şi tehnică, iar numai doi la sută la ştiinţe pure. Astfel că bibliotecile de fizică şi chimie se aflau în cel mai vechi sector al Universităţii, în două baracamente galvanizate, virtual condamnate, care odată adăposteau şcoala de filozofie, închisă acum.

La capătul aleii intrară în Piaţa Universităţii şi începură să urce pe scara de fier ce ducea la nivelul următor, la o sută de metri înălţime. La jumătatea drumului un P.P. cu cască albă îi controlă grăbit cu detectorul şi le făcu semn să treacă.

— Ce crede Sanger? întrebă Gregson când păşiră pe Strada 637 pe care trebuia s-o traverseze pentru a ajunge la staţia elevatorului suburban.

— Nu face doi bani, spuse Franz. Nici măcar n-a început să înţeleagă despre ce-i vorba.

Gregson râse amar.

— Nici eu nu ştiu dacă înţeleg.

Franz scoase un tichet din automat şi urcă pe platformă. O cabină coborî încet, zvonindu-şi strident prezenţa.

— Aşteaptă până după-masă, îi strigă. Vei avea ce să vezi.

Administratorul terenului de la Coliseum le viză permisele.

— Studenţi, ei? Bine. Îndreptă un deget spre pachetul lung pe care-l purtau Franz şi Gregson. Acolo ce-aveţi?

— Este un aparat de măsurare a vitezei aerului, îi spuse Franz.

Administratorul mormăi ceva şi dădu drumul la barieră.

Departe, în centrul arenei pustii, Franz desfăcu pachetul şi asamblară împreună modelul. Avea o aripă ca un evantai din sârmă şi hârtie, un fuzelaj îngust, contravântuit şi o coadă înaltă, îndoită.

Franz îl ridică şi-l aruncă în aer. Modelul pluti douăzeci de picioare şi apoi alunecă, oprindu-se în rumeguş.

— Pare stabil, spuse Franz. O să-l remorcăm mai întâi.

Scoase un rulou de sfoară din buzunar şi legă un capăt de bot. Alergară şi modelul se ridică graţios în aer şi-i urmări în jurul stadionului, la zece picioare deasupra terenului.

— Să încercăm acum rachetele, spuse Franz. Ajustă aripa şi coada şi potrivi trei rachete de artificii într-un brachet de sârmă aflat deasupra aripii.

Stadionul avea patru sute de picioare diametru, iar acoperişul se înălţa la două sute de picioare. Împinseră modelul pe-o parte şi Franz aprinse fitilurile.

După izbucnirea flăcării, modelul o zbughi peste teren, la două picioare înălţime, cu o luminoasă trenă de fum colorat. Coada-i fu brusc cuprinsă de flăcări şi modelul se ridică arcuindu-se sub acoperiş, se blocă tocmai când era să lovească unul dintre stâlpii de iluminat şi se împlântă în rumeguş.

Alergară şi stinseră rămăşiţele arzânde.

— Franz! strigă Gregson. E incredibil! Merge cu adevărat.

Franz dădu cu piciorul în fuzelajul distrus.

— Sigur că merge, spuse neîmpăcat. Dar, cum a spus şi Sanger, şi ce-i cu asta?

— Cum adică? Zboară! Nu-i de ajuns?

— Nu. Vreau unul mare care să mă poarte.

— Franz, potoleşte-te. Fii cuminte. Unde ai putea să zbori cu el?

— Nu ştiu, spuse Franz furios. Dar trebuie să fie undeva…

Administratorul terenului şi doi asistenţi, purtând extinctoare, alergau spre ei.

— Ai ascuns chibriturile? întrebă repede Franz. Ne-ar linşa dacă şi-ar închipui că am fi piromani.

Trei zile mai târziu, Franz luă elevatorul 150 de niveluri spre 677-98, unde se afla biroul Circumscripţiei Teritoriale.

— Există un şantier mare între 493 şi 554 în sectorul următor, spuse unul dintre funcţionari. Nu ştiu dacă o să vă convină. Şaizeci de blocuri de douăzeci pe cincisprezece niveluri.

— Altceva mai mare? se interesă Franz.

Funcţionarul îl privi intrigat.

— Mai mare? Nu. Dar ce anume doriţi – o criză de agorafobie?

Franz împături hărţile răspândite pe masă.

— Vreau să găsesc o zonă de spaţiu mai mult sau mai puţin continuu. Două sau trei sute de blocuri lungime.

Funcţionarul dădu din cap şi se întoarse la registrul său.

— N-aţi fost la şcoala tehnică? întrebă cu oarecare dispreţ. Nu e cu putinţă. O sută de blocuri e maximum.

Franz îi mulţumi şi plecă.

Un expres sudic îl duse la şantier în două ore. Coborî la o deviere şi merse pe jos cei trei sute de yarzi până la capătul nivelului. Strada, o veche, dar animată arteră cu magazine de confecţii şi localuri de afaceri, străbătea imensul B.I.R. Industrial Cube de zece mile grosime şi se termina abrupt într-o încâlceală de traverse rupte şi sfărâmate. Pe margine fusese ridicată o bară de oţel, peste care Franz privi în cavitatea de trei mile lungime, o milă lăţime şi douăsprezece sute de picioare adâncime, pe care mii de ingineri şi muncitori demolatori o smulgeau din pântecul Oraşului.

La opt sute de picioare sub el nesfârşite şiruri de camioane şi trenuri transportau molozul şi sfărâmăturile, iar nori de praf se ridicau învolburaţi în lumina ce cobora din plafon. Un lanţ de

explozii muşcă din peretele din stânga şi toată faţada alunecă şi se prăbuşi încet pe planşeu, dezvelind o secţiune perfectă, transversală, prin cincisprezece niveluri ale Oraşului.

Franz mai văzuse şantiere mari înainte, părinţii lui chiar găsindu-şi sfârşitul în istorica prăbuşire din QUA County cu zece ani în urmă, când trei piloni principali au fost retezaţi şi două sute de niveluri ale Oraşului s-au afundat zece mii de picioare, strivind o jumătate de milion de oameni ca pe nişte muşte într-o concertină, dar enorma prăpastie îl paraliza încă.

Toţi din jur, în picioare sau aşezaţi pe terasele formate de traverse, o gloată tăcută, se holbau în jos.

— Cică or să facă grădini şi parcuri pentru noi, remarcă cu blândeţe un vârstnic de lângă Franz. Am auzit că s-ar putea chiar să aducă şi un pom. Ar fi singurul din ţinut.

Un bărbat într-o bluză uzată scuipă peste bară.

— Aşa zic mereu. Se dispensează ei de spaţiul ăsta, da’ numa’ la un dolar piciorul.

O femeie, care privise în gol, începu să râdă prosteşte. Doi oameni din preajmă o prinseră de mâini şi încercară să o dea la o parte. Femeia se împotrivi şi apăru un P.P. care o îndepărtă cu brutalitate.

— Amărâta de ea, comentă bărbatul în bluză. Probabil că locuia pe undeva pe acolo, i-au dat nouăzeci de cenţi pe picior când au evacuat-o. Nici nu ştie că va trebui să dea un dolar şi zece acum ca să se-ntoarcă acolo. Te pomeneşti că o să ne pună să plătim cinci cenţi ora că stăm aicea să privim.

Franz privi dincolo de parapet preţ de vreo două ceasuri, după care cumpără o carte poştală de la un vânzător ambulant şi se întoarse la elevator.

Făcu o vizită lui Gregson înainte de a se întoarce în dormitorul studenţesc. Familia Gregson locuia în Milioanele de Vest, pe Bulevardul 98, cocoţată într-un apartament de trei camere, chiar sub plafon. Franz îi cunoştea de la moartea părinţilor, dar mama lui Gregson încă-l mai privea cu un amestec de simpatie şi suspiciune. Când îl pofti înăuntru cu zâmbetul ei obişnuit, o surprinse uitându-se pe furiş la detectorul montat în hol.

Gregson era în camera lui, tăind binedispus fâşii de hârtie pe care le lipea pe o construcţie mare şi şubredă care aducea cu modelul lui Franz.

— Bună, Franz. Cum a fost?

Franz dădu din umeri.

— Un şantier. Merită.

Gregson arătă spre construcţie.

— Crezi că-l putem încerca acolo?

— Am putea. Franz se aşeză pe pat. Culese o săgeată de hârtie şi o lansă pe fereastră, în stradă. Acolo, pluti un timp, iar în urma unei spirale leneşe dispăru în gura deschisă a ventilatorului.

— Când ai de gând să mai faci un model? întrebă Gregson.

— N-am de gând.

Gregson îl privi uimit.

— De ce? Ai dovedit justeţea teoriei tale.

— Nu asta urmăresc.

— Nu te prea înţeleg, Franz. Ce urmăreşti?

— Spaţiul liber.

— Liber? repetă Gregson. Franz dădu din cap.

— În ambele sensuri.

Gregson clătină din cap cu amărăciune şi mai decupă o bucată de hârtie.

— Franz, eşti nebun. Franz se ridică.

— Uite, camera asta, spuse. E de douăzeci de picioare pe cincisprezece şi zece. Extinde aceste dimensiuni la infinit. Ce rezultă?

— Un şantier.

— *La infinit*.

— Spaţiu nefuncţional.

— Ei? întrebă Franz răbdător.

— Conceptul este absurd.

— De ce?

— Pentru că nu ar putea exista. Franz îşi lovi fruntea în disperare.

— De ce n-ar putea exista? Gregson gesticula cu foarfecele.

— E o contradicţie. Ca şi cum ai zice „*Eu mint*”. O fantezie verbală, atât. Interesantă teoretic, dar n-are rost să încerc să-i dau un sens, spuse şi-aruncă foarfecele pe masă. Şi-apoi, ai idee cât ar costa spaţiul liber?

Franz se duse la raftul de cărţi şi luă unul dintre volume.

— Să ne uităm prin atlasul străzilor pe care-l ai tu. Ajunse la index. Asta dă o mie de niveluri. KNI County, o sută de mii de mile cubice, populaţie 30 milioane.

Gregson aprobă. Franz închise atlasul.

— Două sute cincizeci de ţinuturi, inclusiv KNI, formează împreună Sectorul 493, iar o asociaţie de 15000 de sectoare învecinate compun Uniunea Locală 298. Se opri şi se uită la Gregson. Că veni vorba, ai auzit de asta vreodată?

Gregson scutură din cap.

— Nu. Cum ai…

Franz trânti atlasul pe masă.

— Cam x 1015 mile mari cubice, spuse şi se rezemă de pervaz. Spune-mi acum: ce se află dincolo de Uniunea Locală 298?

— Alte uniuni, presupun, spuse Gregson. Nu văd care-i problema ta.

— Şi dincolo de acelea?

— Altele mai departe. De ce nu?

— La nesfârşit? insistă Franz.

— Atât cât poate însemna asta.

— Marele registru al străzilor din vechea Bibliotecă Enciclopedică de pe Strada 247 e cel mai cuprinzător din ţinut, spuse Franz. Am fost acolo azi-dimineaţă. Ocupă trei niveluri întregi. Milioane de volume. Dar nu ajunge mai departe de Uniunea Locală 598. Nimeni nu avea idee ce-ar fi afară. De ce?

— De ce-ar fi avut? întrebă Gregson. Franz, unde vrei să ajungi? Franz se îndreptă spre uşă.

— Vino cu mine la Muzeul de Bio-Istorie. O să vezi.

Păsările erau cocoţate pe ridicături pietroase sau se legănau pe cărările nisipoase dintre bazinele cu apă.

— „Archaeopterix”, citi Franz pe un indicator. Pasărea, sfrijită şi mucegăită, scoase un croncănit dureros când îi întinse o mână de boabe.

— Unele dintre aceste păsări posedă urmele unei centuri scapulare, spuse Franz. Fragmente mărunte osoase în ţesuturile din jurul coastelor.

— Aripi?

— Aşa crede dr. McGhee.

Ieşiră dintre şirurile de cuşti.

— Şi când crede el că zburau?

— Înainte de Fundaţie, spuse Franz. Cu trei milioane în urmă.

Când ajunseră afară porniră în jos pe Bulevardul 859. La

jumătatea drumului se adunaseră o mulţime de oameni care împreună cu alţii, îngrămădiţi la balcoane, priveau cum o echipă a Poliţiei Pompierilor încerca să pătrundă într-o clădire.

Intrările din ambele părţi ale blocului fuseseră închise, iar accesul pe scări dinspre nivelurile superioare şi cele inferioare fusese oprit prin trape grele de oţel. Ventilatorul şi gurile de evacuare tăcuseră, aerul fiind deja alterat şi încărcat.

— Piromani, murmură Gregson. Era bine dacă ne luam măştile.

— Nu-i grav, spuse Franz. Arătă spre indicatoarele de monoxid care erau pretutindeni, cu boturile lor lungi sugând aerul. Acele cadranelor rămâneau liniştitor la zero. Hai să aşteptăm în restaurantul din faţă.

Se strecurară spre restaurant, se aşezară la geam şi comandară cafea. Aceasta, ca totul din meniu, era rece. Toate dispozitivele de gătit fuseseră termostatate la un maximum de 95°F, şi numai în restaurantele de lux şi hoteluri mai puteai obţine mâncare cel mult călduţă.

De sub ei, din stradă, răzbăteau strigătele mulţimii. Poliţia Pompierilor părea incapabilă să pătrundă mai sus de parterul clădirii şi începuse să înlăture populaţia cu lovituri de baston. O macara electrică se ridicase şi-acum se apleca deasupra traverselor înşirate de-a lungul bordurii, iar şase gheare grele de oţel pătrundeau în casă, prinzându-se de pereţi.

Gregson râse.

— Locatarii o să fie tare surprinşi când or ajunge acasă.

Franz privea casa. Era o clădire prăpădită, făcută sendviş între un mare magazin de mobilă şi un nou supermarket. O veche firmă întinsă pe faţadă fusese revopsită şi era evident că se schimbase de curând proprietarul. Locatarii actuali încercaseră fără prea mult entuziasm să transforme parterul într-un bufet „în picioare”. Poliţia Pompierilor părea să-şi dea toată silinţa să facă prăpăd, pavajul fiind plin de plăcinte şi cioburi de farfurii.

Zgomotul încetă şi toţi priveau atenţi rotirea macaralei. Când cablul fu rulat şi întins, peretele din faţa casei prinse a se clătina cu smucituri rigide.

Din mulţime izbucni un strigăt.

Franz arătă cu mâna.

— Colo sus! Priveşte!

La etajul al patrulea un bărbat şi o femeie apăruseră la fereastră şi priveau în jos deznădăjduiţi. Bărbatul o sui pe femeie pe pervaz şi ea se târî afară prinzându-se de o ţeavă de scurgere. Sticle fură atunci aruncate spre ei şi, ricoşând, căzură peste poliţişti. O spărtură imensă rupse casa de jos până sus odată cu planşeul pe care se afla bărbatul care astfel se făcu nevăzut. Unul dintre buiandrugii primului etaj se frânse şi întreaga clădire se îndoi şi se prăbuşi.

Franz şi Gregson se ridicară în picioare mai să se răstoarne peste masă.

Mulţimea se ridică deodată ca un val peste cordonul poliţiştilor; după ce praful se aşeză nu se mai vedeau decât moloz şi bârne răsucite. Prins în mormanul acesta, se zărea corpul zdrobit al bărbatului. Înăbuşit de praf, abia se mişca, încercând să se elibereze cu o mână, şi mulţimea începu din nou să urle când una dintre gheare se năpusti asupra lui, vârându-l sub dărâmături.

Administratorul restaurantului trecu pe lângă Franz, îmbrâncindu-l, şi se aplecă pe fereastră cu ochii fixaţi pe cadranul unui detector portabil. Acul său, ca al celorlalte, era la zero.

Vreo duzină de furtunuri ţâşneau peste rămăşiţele casei, iar după câteva minute mulţimea se retrase, rărindu-se treptat.

Administratorul închise detectorul şi plecă de la fereastră, făcând din cap către Franz.

— Piromanii dracului. Puteţi fi liniştiţi acum, băieţi.

Franz arătă spre detector.

— Înregistrarea era nulă. Nu a fost nici urmă de monoxid prin preajmă. De unde ştiţi că erau piromani?

— N-ai tu grijă, ştim noi, răspunse acesta, rânjind strâmb. Noi nu admitem astfel de elemente în cartierul nostru.

Franz ridică din umeri şi se aşeză.

— Aşa e, băiete. Ăsta e un cartier bun, de un dolar şi cinci. Zâmbi satisfăcut. Poate chiar un dolar şi şase, toţi ştiu cum stăm cu securitatea pe-aici.

— Stai cuminte, Franz, îl atenţionă Gregson pe Franz după plecarea administratorului. S-ar putea să aibă dreptate. Piromanii se ocupă mai ales de bufete mărunte şi restaurante obişnuite.

Franz îşi sorbea cafeaua.

— Dr. McGhee estimează că cel puţin cincisprezece la sută din populaţia Oraşului sunt piromani nedovediţi. Şi este convins că numărul lor creşte în continuare şi că Oraşul întreg are să ardă odată şi odată.

Dădu la o parte ceaşca.

— Câţi bani ai?

— La mine?

La un loc.

— Cam treizeci de dolari.

— Eu am economisit cincisprezece, spuse Franz. Patruzeci şi cinci de dolari; ar fi de-ajuns pentru trei sau patru săptămâni.

— Unde? întrebă Gregson.

— Într-un supersleeper.

— Super...! izbucni Gregson, alarmat. Trei sau patru săptămâni! Ce-ai de gând?

— Nu-i decât o singură cale pentru a afla, explică cu calm Franz. Nu pot să stau în loc şi să tot meditez. Undeva există spaţiu liber şi voi merge cu sleeperul până voi da de el. Vrei să-mi împrumuţi cei treizeci de dolari ai tăi?

— Dar, Franz....

— Dacă nu dau de nimic în două săptămâni, voi schimba ruta şi mă voi întoarce.

— Dar biletul ar costa... Gregson calculă... miliarde.

— Aceştia ar fi doar pentru cafea şi sendvişuri, spuse Franz. Biletul va fi gratis. Îşi ridică privirea de pe masă. Ştii tu...

Gregson dădu din cap neîncrezător.

— Ai putea... şi pe supersleeper?

— De ce nu? Dacă m-or lua la întrebări am să le spun că mă-ntorc pe o cale ocolită. Greg, vrei?

— Nu ştiu dacă ar trebui. Gregson se juca încurcat cu ceaşca. Franz, cum poate exista spaţiu liber? Cum?

— Asta am de gând să aflu, spuse Franz. Gândeşte-te la asta ca fiind prima mea lucrare practică la fizică.

Distanţele pentru pasageri erau calculate în sistemul de transporturi punct cu punct prin aplicarea formulei a = /b2 + c2 + d2. Itinerarul era la alegerea pasagerului, iar atât timp cât rămânea în sistem putea alege orice rută dorea. Biletele erau controlate doar la ieşirile din staţii, unde un funcţionar colecta suprataxa necesară. Dacă pasagerul nu putea plăti suprataxa – zece cenţi mila – era trimis înapoi de unde a început călătoria.

Franz şi Gregson intrară în staţia de pe Strada 98 şi se îndreptară spre marea consolă, un furnizor automat de bilete. Franz introduse un penny şi apăsă pe butonul de destinaţie 984. Maşina mormăi, expectoră biletul şi-i înapoie restul pe o gură specială.

— Ei, atunci, la revedere, Greg, spuse Franz îndreptându-se spre barieră. Ne vedem peste vreo două săptămâni. Mă acoperă băieţii la cămin. Spune-i lui Sanger că sunt de rând la Pompieri.

— Şi dacă nu te mai întorci, Franz? întrebă Gregson. Adică, dacă te dau jos din tren?

— N-au cum. Am bilet!

— Şi dacă, eu ştiu, găseşti spaţiu liber? Te mai întorci atunci?

— Dacă pot.

Franz îl bătu pe umăr împăciuitor pe Gregson, îi făcu semn cu mâna şi dispăru printre călători.

Luă Suburbanul Local Verde spre staţia districtuală de legătură pentru următorul ţinut. Trenul Liniei Verzi circula constant cu 70 mile pe oră şi călătoria dura două ore şi jumătate.

La staţia de legătură luă un elevator expres de 40 de mile pe oră, ieşind din sector după douăzeci de minute. După încă cincizeci de minute, cu un Inter-Sector Special, ajunse la Staţia Terminus a liniei principale care deservea Uniunea.

Acolo bău o cafea şi hotărî să meargă mai departe. Supersleeperurile circulau spre est şi vest, oprindu-se din zece în zece staţii. Următorul sosea peste şaptezeci de ore şi mergea spre vest.

Terminus era cea mai mare staţie pe care o văzuse Franz, o cavernă de o milă lungime şi adâncă de treizeci de niveluri. Sute de tuburi elevatoare străbăteau staţia, iar încâlceala de platforme, escalatoare, restaurante, hoteluri părea o replică exagerată a întregului Oraş.

Lămurindu-se asupra relaţiei de urmat la unul dintre ghişeele de informaţii, Franz purcese cu un elevator spre Etajul 15 unde acostau supersleeperurile. De-o parte şi de alta a staţiei se întindeau două tuneluri de oţel vacuumate având fiecare trei sute de picioare în diametru, susţinute la treizeci şi patru de intervale de pile de beton.

Franz traversă platforma şi se opri lângă gangul telescopic care pătrundea într-una dintre ecluzele pneumatice. Două sute

şaptezeci de grade, exact, îşi zise, zgâindu-se la rotunjimea de pântec a tunelului. Trebuia să ajungă undeva. Avea patruzeci şi cinci de dolari în buzunar, bani destui pentru cafea şi sendvişuri, pentru trei săptămâni, chiar şase de era nevoie, oricât i-ar trebui pentru a da de capătul Oraşului.

Petrecu următoarele trei zile sorbindu-şi încet cafeaua în câte unul dintre cele treizeci de bufete din staţie, citind ziarele aruncate şi dormind în trenurile locale Roşii care făceau patru ore până la cel mai apropiat sector.

Când în sfârşit sosi supersleeperul, se alătură micului grup de Poliţişti Pompieri şi oficialităţi municipale care aşteptau la intrarea în gang şi-i urmă spre tren. Erau două vagoane; un sleeper pe care nimeni nu-l folosea şi unul de zi.

Franz ocupă un loc mai retras în vagonul de zi, în apropierea unui indicator şi-şi scoase carneţelul gata să-şi facă prima însemnare.

Prima Zi: 270° Vest. Uniunea 4.350

— Ieşi la un pahar? îl întrebă un Căpitan Pompier aşezat de partea cealaltă a intervalului. Aici e o oprire de zece minute.

— Nu, mulţumesc, spuse Franz. O să vă ţin locul.

Un dolar şi cinci piciorul cubic. Spaţiul liber, ştia, ar putea coborî preţul. Nu era nevoie să coboare din tren sau să se intereseze. Era de-ajuns să împrumute un ziar şi să urmărească cursul pieţei.

A Doua Zi: 270° Vest. Uniunea 7.550

— Reduc mereu sleeperurile astea, îi spusese cineva. Toţi stau în vagonul de zi. Şaizeci de scaune şi patru oameni. Nu mai e nevoie să circuli atâta. Lumea rămâne acolo unde s-a pomenit. În câţiva ani n-o să mai fie decât serviciile suburbane.

97 cenţi.

La o medie de un dolar piciorul cubic, Franz calculă la repezeală, face până acum 4$x 1027.

— Mergi până la următoarea, aşa? Atunci, cu bine, tinere.

Puţini pasageri rămâneau pe sleeper mai mult de trei sau patru ore. La sfârşitul celei de-a doua zile spatele şi gâtul începură să-l doară din cauza constantei accelerări. Reuşi să se mai dezmorţească mergând în sus şi-n jos pe coridorul îngust din vagonul de dormit pustiu, dar era nevoit să-şi petreacă cea

mai mare parte a timpului prins în scaunul său din cauza lungilor curse de frânare a trenului dinaintea opririlor în staţii.

A Treia Zi: 270° Vest. Federaţia 657

— Interesant, dar cum ai putea-o demonstra?

— E doar o idee aiurită de-a mea, spuse Franz, mâzgălind schiţa pe care o aruncă într-un colector. Nu are nicio aplicaţie reală.

— Curios, dar asta parcă-mi spune ceva.

Franz se ridică.

— Vreţi să spuneţi că aţi văzut maşini ca aceasta? Într-un ziar sau vreo carte?

— Nu, nu. Într-un vis.

La fiecare jumătate de zi, pilotul semna jurnalul de bord, echipajul, transferat pe un tren estic, traversa platforma şi o porneau spre casă.

A Patra Zi: 270° Vest. Federaţia 1.225

— Un dolar piciorul cubic. Sunteţi de la Teritorii?

— Începător, răspunse degajat Franz. Sper să-mi deschid un birou personal.

Îşi omora timpul jucând cărţi, cumpărând cafea şi chifle de la distribuitorul din oficiu, urmărind indicatorul şi ascultând discuţiile celorlalţi.

— Credeţi-mă, va veni o vreme când fiecare uniune, fiecare sector, aproape că aş zice fiecare stradă şi bulevard îşi va câştiga totala independenţă locală. Echipate cu propriile servicii energetice, aeratoare, rezervoare, laboratoare-fermă…

Plictiseală.

6$x 1075.

Ziua a 5-a: 270° Vest. Federaţia Mare 17

De la un chioşc din staţie Franz cumpără un set de lame şi aruncă o privire peste broşura editată de camera de comerţ locală.

„12000 niveluri, 98 cenţi piciorul, Elm Drive unic, rată a securităţii neegalată…”.

Se întoarse în tren, se bărbieri şi-şi numără cei treizeci de dolari care i-au mai rămas. Se afla acum la nouăzeci şi cinci de milioane de mile mari de staţia suburbană de pe Strada 984 şi realiză că nu mai putea întârzia mult întoarcerea. Data viitoare va economisi vreo două mii.

7$x10127.

Ziua a 7-a: Vest. Metropolitan 212

Franz se uită la indicator.

— Nu ne oprim aici? întrebă pe bărbatul aşezat la trei scaune depărtare de el. Voiam să aflu preţul.

— Variază. Cam în jur de cincizeci de cenţi…

— Cincizeci! Franz sări ca ars. Când mai opreşte? Trebuie să cobor!

— Aici nu, fiule, spuse pasagerul întinzând mâna restrictiv. Ăsta-i Night Town. Ce-ţi veni?

Franz scutură din cap, revenindu-şi.

— Credeam că…

— Linişteşte-te. Celălalt se ridică şi veni lângă el. E doar o mahala, uriaşă. Zone moarte. Ajung pe alocuri şi la cinci cenţi. Fără servicii, fără energie.

Le-au trebuit două zile să-l străbată.

— Conducerea Oraşului a început să-l izoleze, i-a mai spus. Blocuri imense. E singurul lucru pe care-l mai pot face acum. Ce se-ntâmplă cu cei de-acolo, mi-e frică să mă gândesc. Mesteca o îmbucătură de sendviş. Ciudat, dar sunt multe zone negre. Nu auzi de ele, dar se întind mereu. Totul începe într-o stradă dosnică, într-un cartier amărât de un dolar. O gâtuire a sistemului canalelor de degajare, insuficiente colectoare de cenuşă şi, fără să-ţi dai seama un miliard de mile cubice au şi devenit o adevărată junglă. Încearcă o schemă de ameliorare, pompează puţină cianidă şi apoi îl izolează. Şi atunci sunt închişi de-a binelea.

Franz dădu din cap, ascultând vâjâitul monoton al aerului.

— S-ar putea ca să nu mai rămână decât zone negre. Oraşul va fi un imens cimitir!

Ziua a 10-a: 90° Est. Marele Metropolitan 755

— Hei! Franz sări din scaun şi se uită la indicator.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva aşezat în faţa lui.

— Est! strigă Franz. Lovi indicatorul cu mâna dar nu se schimbă. Trenul şi-a schimbat direcţia?

— Nu, merge spre est, îi răspunse un alt pasager. Ai greşit trenul?

— Ar trebui să meargă spre vest, insistă Franz. Aşa ca-n ultimele zece zile.

— Zece zile! exclamă cineva. Eşti în trenul ăsta de zece zile?

Franz se duse în faţă şi-l găsi pe însoţitorul vagonului.

— În ce direcţie merge trenul ăsta? Vest?

— Est, domnule, spuse acesta, infirmând cu o clătinare a capului. Întotdeauna a mers spre est.

— Eşti nebun, spuse scurt Franz. Vreau să văd jurnalul pilotului.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Vreţi să-mi arătaţi biletul dumneavoastră, domnule?

— Ascultă, spuse Franz încet, toate frustrările acumulate în aceşti douăzeci de ani copleşindu-l. Sunt în acest…

Tăcu şi se întoarse la locul său.

Ceilalţi cinci pasageri îl urmăreau cu atenţie.

— Zece zile, mai repeta uluit unul dintre ei.

Două minute mai târziu veni cineva şi-i ceru lui Franz biletul.

— Şi bineînţeles totul era în ordine, comentă medicul poliţist. E destul de ciudat, dar nu există o reglementare în acest sens. Şi eu obişnuiam să călătoresc gratis când eram mai tânăr, deşi niciodată nu m-am gândit la o asemenea călătorie.

Se întoarse la birou.

— Acuzaţia nu e valabilă, spuse. Nu eşti un vagabond în niciun sens condamnabil, iar conducerea transporturilor n-are ce să-ţi facă. Cum a fost construită această curbură în sistem nici ei nu pot explica, pare să fie o trăsătură inerentă chiar a Oraşului. Acum, în ceea ce te priveşte. Ai de gând să continui cercetarea?

— Vreau să construiesc o maşină zburătoare, zise M. în loc de răspuns. Trebuie să fie spaţiu liber undeva. Nu ştiu… poate în nivelurile inferioare.

Medicul se ridică.

— Am să vorbesc cu sergentul să te trimită la unul dintre psihiatrii noştri. El te va putea ajuta cu visele tale!

Medicul ezită înainte de a deschide uşa.

— Uite, începu el să explice, nu poţi scăpa de timp, aşa-i? Subiectiv, el este o dimensiune plastică, dar orice ai face nu vei putea opri în loc ceasul acela – arătă pe cel de pe birou – sau să-l faci să meargă înapoi. Tot aşa nici din Oraş nu poţi să ieşi.

Analogia nu rezistă, spuse M. Arătă pereţii ce-i înconjurau şi luminile străzii. Toate astea au fost construite de noi. Întrebarea la care nimeni nu poate răspunde este: ce a fost înainte de a le construi noi?

— Au fost dintotdeauna aici, spuse medicul. Nu chiar aceste cărămizi şi aceste grinzi, ci altele înaintea lor. Eşti de acord că timpul nu are început şi nici sfârşit? Oraşul e de când timpul şi neîntrerupt ca el.

— Primele cărămizi au fost puse de cineva, insistă M. Aceea a fost Fundaţia.

— Un mit. Numai oamenii de ştiinţă mai cred în ea şi nici ei nu încearcă să dovedească ceva. Majoritatea cred în sinea lor că piatra Fundaţiei nu e decât o superstiţie. Ţinem la ea din comoditate şi pentru a ne oferi o tradiţie proprie. Este evident că nu a putut fi o primă cărămidă. Dacă ar fi fost, ai putea explica cine a pus-o şi, chiar mai dificil, de unde au venit?

— Trebuie să fie spaţiu liber undeva, spuse M., cu încăpăţânare. Oraşul trebuie să aibă limite.

— *De ce?* întrebă medicul. Nu poate pluti în nimic. Sau asta vrei să susţii?

M. bătu în retragere învins.

— Nu.

Medicul îl observă în linişte câteva minute şi se înapoie la birou.

— Această fixaţie curioasă a dumitale mă intrigă. Eşti prins între ceea ce psihiatrii denumesc feţe paradoxale. Presupun că ai interpretat greşit ceva din cele auzite despre Zid.

M. ridică ochii.

— Care zid?

Medicul dădu din cap ca pentru sine.

— O anumită opinie progresistă susţine că ar fi un zid în jurul Oraşului, prin care e cu neputinţă să treci. Nu pretind a înţelege această teorie. E prea abstractă şi sofisticată. În orice caz, cred că au confundat acest Zid cu zonele negre împrejmuite prin care ai trecut cu Trenul. Prefer viziunea obişnuită a Oraşului întins în toate direcţiile şi nelimitat.

Se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă aici, mă duc să-ţi aranjez o eliberare condiţionată. Fii fără grijă, psihiatrii îţi vor lămuri totul.

După ce medicul dispăru, M. îşi lăsă capul în piept, prea istovit pentru a se mai simţi uşurat. Se ridică în picioare şi se întinse, plimbându-se dezorientat prin încăpere.

Afară ultimele proiectoare se stingeau şi patrula de pe pasarela de sub plafon îşi aprinsese lanterna. O maşină a poliţiei

trecu mugind pe unul dintre bulevardele ce tăiau strada, şinele ţipând. Trei lumini se năpustiră peste stradă şi pieriră una câte una.

M. se întreba de ce nu venise Gregson la gară. Calendarul de pe birou îi atrase atunci atenţia. Data expusă pe fila volantă era 12 august. Era ziua în care îşi începuse călătoria – exact acum trei săptămâni.

Astăzi!

Ia Verdele de Vest până în Strada 298, traversează la intersecţie şi urcă cu un elevator Roşu până la nivelul 237. Mergi până la staţia de pe Ruta 175, ia suburbanul 438 şi coboară pe Strada 795. la-o pe Linia Albastră spre Piaza, coboară la 4 şi 275, spre stânga să ocoleşti şi…

Şi te-ai întors de unde ai pornit prima dată.

Iadul $x10n.

Ian Watson
Păsări lente
(„Slow Birds”, 1985)

Traducere de Ioana Robu

Era-n ziua de Întâi Mai şi-n anul acela festivalul de patinaj cu pânze se ţinea la Tuckerton. Înainte de amiază, după ce arbitrii ieşiseră pe întinderea de sticlă şi aşezaseră steguleţele roşii de-a lungul traseului, cerul albastru se acoperi de nori cumulus, promiţând condiţii ideale pentru competiţia de după-amiază. Fără ploaie: aşa că sticla nu va mai fi acoperită de un strat de apă de două degete, ca anul trecut la Atherton. Fără strălucire orbitoare care să ia ochii spectatorilor, ca în urmă cu doi ani la Buckby. Şi o adiere care sufla vioi, dar fără să devină violentă: exact cât trebuie ca să umfle pânzele concurenţilor fără să-i ia de pe picioare şi să-i răstoarne, ca în urmă cu patru ani la Edgewood, unde se înregistraseră câteva fracturi de gleznă şi numeroase contuzii.

După concurs, un porc la frigare: sau mai degrabă măruntaiele suculente, căci porcul se învârtea în frigare de treizeci şi şase de ore. Şi vor fi desfundate şi niscaiva butoiaşe de bere extra Old Codger. Dar, în acest moment, Jason Babbidge era preocupat mai ales de verificarea patinelor şi de pânza de mână de un superb galben şofran.

De înălţimea unui stat de om, pânza era făcută din cea mai bună mătase de pe vremuri, cârpită doar în două locuri; verga, din lemn flexibil de frasin, era îndoită în arc printr-o coardă împletită din cânepă. Jason o încercă cu degetul, ca un harpist. Concurenţii ieşiseră deja pe sticlă în număr destul de mare şi făceau uşoare mişcări de încălzire în aplauzele spectatorilor. Cei mai mulţi erau din Tuckerton şi se purtau ca atare: arena de sticlă le aparţinea şi o cunoşteau mai bine decât oricine venit din altă parte. Nu că s-ar fi deosebit de altfel cu ceva de aceeaşi sticlă ce se întindea şi înspre Atherton.

Fratele mai mic al lui Jason, Daniel, fluieră admirativ la apariţia unui concurent din Tuckerton care executa în viteză cercuri perfecte, purtat de-o pânză din mătase purpurie ce vibra întins la viraje.

— Ia uite-acolo, Jay!

— Ce, Bob Marchant? A căzut ca un prost anul trecut. Ce rost are să transpiri până nu fluieră de start?

Între timp apăruseră şi două surori din Buckby, cu pânze negre, descriind opturi una în jurul celeilalte şi trecând la un fir de păr una pe lângă alta, fără să se ciocnească.

— Hai, Jay, îl îndemna tânărul Daniel, arată-le tu ce ştii!

Concurenţii din celelalte sate începuseră şi ei să invadeze suprafaţa de sticlă, dar Jason îl observă nu departe de el pe Max Tarnover, care stătea privind la toţi caraghioşii ăia cu un zâmbet condescendent. Maestrul Tarnover din Tuckerton ce ieşise învingător anul trecut la Atherton în ciuda ploii torenţiale… Urmându-i exemplul, chiar mai ostentativ, Jason îşi întoarse privirea de la pista de sticlă şi-o roti pe deasupra mulţimii.

Îl observă pe unchiul John Babbidge ceva mai încolo, lângă fanfara care cânta de zor, conversând absorbit cu un om din Edgewood; cum nu era locul cel mai potrivit pentru o conversaţie în tihnă, probabil că încheiau vreo afacere. În acest timp, pe pajiştea verde din spatele fanfarei, copiii din cinci sate viermuiau îmbulzindu-se ba la aruncatul cu belciuge, ba la popice, ba la căutatul prin rumeguş, ba la nimeritul cu mere în găleţi de apă. Iar cei mari, dacă nu stăteau pe lângă fanfară ori nu erau cu ochii la concurenţi şi cu urechile la alte celea, la palavre ori la bârfe, asaltau tarabele cu tot felul de mărfuri sau produse. Peste o mie de oameni trebuie să se fi adunat la festival, lăsând satul din zare parcă pustiu. Pentru bătrânii din Tuckerton pe marginea ringului de sticlă fuseseră aşternute pături ori aşezate bănci, ori butoaie tăiate pe la mijloc.

Orchestra tocmai îşi punea deoparte instrumentele ca să-şi mai recapete suflul după „Dansul florilor”, când un behăit disperat întrerupse brusc trăncăneala mulţimii. Un fermier sărise într-un mic ţarc de oi unde un ditamai cârlan se îndesa de zor să sugă şi să se ascundă sub burta unei oi tunse şi sâcâite de insistenţele odraslei care crescuse aproape cât ea. Râzând, fermierul scoase mielul de sub oaie şi îl ridică de ceafă şi de picioarele dinapoi ca şi cum ar fi vrut să-i cântărească greutatea şi, mai ştii, să câştige cu el vreun premiu.

Şi, uite-o şi pe mama lui Jason croindu-şi drum prin mulţime, mestecând un rest de plăcintă.

— Să fie-ntr-un ceas bun, băiete! îi zise strâmbându-şi faţa într-un zâmbet.

— Ţi-am mai spus, mamă, se zburli Jason. Chemi ceasul rău, dacă-i tot dai cu ceasul bun.

— Atunci cheamă-ţi singur norocul! Şi la urma urmei, ce-i norocul? Îşi mişcă în sus şi în jos mărul lui Adam ca şi cum ar fi înghiţit ultima îmbucătură, deşi în realitate voia să arate că nu avea la gât niciun fel de medalion sau amuletă.

— Mai bine-aş face câteva mişcări. Zvârlindu-şi sandalele din picioare, Jason se aşeză să-şi lege patinele. Sprijinit cu o mână de Daniel, se ridică în picioare, cu genunchii întorşi înăuntru, cu patinele muşcând din gazon, în timp ce băiatul îi aranja pânza pe umeri. Jason apucă strâns în mână curelele de piele de la arcul transversal şi de la verga paralelă cu şira spinării.

— E-n regulă. Încercă pânza mişcând-o încoace şi încolo. Dă-i drumul. Nu mă ia vântul.

Dar tocmai când să-şi dea drumul, mai spre mijlocul suprafeţei de sticlă, la mai puţin de o sută de yarzi, apăru brusc o pasăre lentă.

Se materializă direct în faţa uneia dintre surorile din Buckby. Neavând timp să mai vireze, acesteia nu-i rămase decât să se lase pe spate. Ţipând de indignare, şi poate rănită în cădere, alunecă sub pasărea lentă, culcată ca pe o sanie pe pânza de concurs ruptă şi mototolită.

Se numeau păsări lente pentru că zburau prin aer cu maiestuoasa viteză de un yard pe minut.

Se asemănau întru câtva cu păsările, destul de puţin însă. Corpurile lor metalice, tubulare, erau rotunjite la vârf, iar spre coadă se alungeau terminându-se cu un stabilizator; la mijloc erau prevăzute cu două mici aripi imobile. Prea puţin probabil însă ca aceste aripi să aibă ceva de-a face cu sustentaţia întregului corp, care avea grosimea cât a unui cal, iar lungimea de două ori mai mare decât a unui om stând complet întins. Poate că aceste aripi asigurau orientarea sau echilibrul.

La culoare erau gri-argintii; dar aceasta era doar culoarea învelişului exterior, dintr-un metal moale ca plumbul. O jumătate de centimetru în adâncime urma un al doilea înveliş, negru şi dur ca oţelul. Boturile păsărilor erau toate julite, fiecare cel puţin în câteva locuri, datorită ciocnirii de-a lungul anilor cu diferite obstacole; păsările lente se menţineau invariabil la aceeaşi înălţime deasupra solului – burta le venea cam la nivelul umerilor unui om – iar viraje făceau doar pentru a ocoli clădiri

mai masive sau copaci mai groşi, prin orice alte obstacole mai fragile trecând fără să se sinchisească. De aici şi zgârieturile, al căror desen avea darul de a le individualiza pe fiecare. Un mijloc şi mai simplu de a le deosebi erau însă inscripţiile scrijelite cu nemiluita pe-o parte şi pe alta: inimi cu iniţiala în mijloc, date calendaristice, nume de locuri, fragmente de mesaje. Toate acestea veneau să confirme cât de mare era numărul total al păsărilor lente, fapt de care altminteri nimeni nu şi-ar fi putut da seama. Căci nimeni nu putea urmări traseul unei păsări lente. După ce vreuna îşi făcea apariţia – deasupra unui deal sau pe firul unei văi, în mijlocul păşunii sau drept pe uliţa satului – zbura încet un timp, care putea dura între o oră şi o zi, parcurgând în acest timp distanţa între câteva zeci de yarzi şi o milă. Şi-apoi dispăreau. Ca să reapară iar, pe neaşteptate, în alt loc, departe sau aproape, poate la mult timp după aceea, sau poate imediat.

De obicei păsările dispăreau brusc, şi la fel de brusc apăreau apoi din nou.

Nu întotdeauna, însă. De şase ori pe an, pe cuprinsul acestei ţari insulare, o pasăre ajungea la capătul călătoriei sale.

Se autodistrugea, împreună cu tot terenul din jur, pe o rază de două mile şi jumătate, transformând instantaneu peisajul într-o peliculă de sticlă. Un cerc perfect plan de sticlă. O zonă strict delimitată, polarizată, de anihilare. La doar câţiva yarzi depărtare de marginea cercului, un om putea scăpa viu şi nevătămat, pierzându-şi doar temporar auzul şi vederea.

Până acum nu se ştia de vreo pasăre lentă care să fi explodat deasupra unei suprafeţe de sticlă deja existente. Drept urmare, multe oraşe sau sate se trăgeau pe lângă locurile deja distruse, iar vestea apariţiei unui nou lac de sticlă făcea ca ferme şi aşezări noi să răsară în acel loc. Chiar şi aşa însă, majoritatea populaţiei, fatalistă, continua să locuiască în vechile oraşe istorice. Se amăgeau cu gândul că doar nu va exploda o pasăre lentă chiar acolo în mijlocul lor, şi chiar cât trăiau ei. Şi chiar dac-ar exploda, ce habar ar mai avea ei? Atâta doar că sticla s-ar putea întâmpla să taie oraşul drept în două – dar odată jalea şi doliul trecute, locuitorii rămaşi vor răsufla uşuraţi şi se vor putea simţi cu atât mai mult în siguranţă.

La fel de adevărat era însă că în cele din urmă întreaga ţară, de la un ţărm la altul şi de la nord la sud, avea să ajungă o

suprafaţă compactă de sticlă. Sau poate o tablă de joc din cercuri tangente, cerc lângă cerc: un mozaic de sticlă. Iar între ele? Petice de deşert, în cazul când clima s-ar usca din cauza radiaţiei reflectate de sticlă. Sau poate ape stătătoare, mlaştini. Dar ziua aceea era încă departe: peste o sută de ani, două sute, trei. Aşa că oamenii nu prea se sinchiseau. Se obişnuiseră deja de-o viaţă, cum se obişnuiseră şi părinţii lor, la vremea lor. Şi poate într-o bună zi păsările lente nu vor mai veni. Şi nu vor mai pleca. Şi nu vor mai exploda. De la sine. Aşa cum şi apăruseră, odată. Desigur că situaţia era aceeaşi peste tot în lume. Doar mările erau ferite de păsări. Aşa că s-ar putea ca rasa umană să înveţe să trăiască pe plute într-o zi. Deşi, atunci, din ce-o să le mai construiască? Între timp, oamenii continuau să trăiască aşa, şi mulţi renunţaseră să se mai întrebe de ce. Pentru că nu exista niciun răspuns.

Ajutată de soră-sa, fata se ridică. Nu-şi rupsese niciun os, din câte se părea. Doar demnitatea-i avusese de suferit; şi pânza.

Ceilalţi patinatori se opriseră pe margine şi priveau furioşi la pasărea picată în mijlocul lor. Burta şi flancurile erau aproape intacte, fără inscripţii; profitând de situaţie, câţiva tineri se şi năpustiră pe sticlă cu bricege, cuţite ruginite şi cu ce mai aveau. Dar un arbitru îi întoarse furios înapoi:

— Marş de-aici! Afară cu voi! Privirea i se opri asupra lui Jason şi acesta trăi o clipă de triumf în care-şi făcu iluzia că pe el îl cheamă arbitrul: dar arbitrul strigă „Domnule Tarnover!”, şi Max Tarnover trecu pe lângă ei cu pas legănat şi îşi dădu drumul pe sticlă ca să se prezinte la arbitru.

Nu peste mult, arbitrul îşi făcu mâinile pâlnie la gură:

— Dăm startul mai târziu cu o jumătate de oră, răcni el. Ce-i corect e corect: domnişoara trebuie să aibă o şansă să-şi repare pânza, dat fiind că n-a fost din vina ei.

Jason observă o mică strâmbătură de amuzament pe faţa lui Tarnover; căci acum ceilalţi concurenţi fie că vor trebui să-şi irosească forţele dându-se pe sticlă fără rost, fie că se vor plimba încoace şi încolo pe tuşă, pierzând momentul psihologic. De fapt, ideea pauzei şi mai ales a gustărilor le surâdea aproape tuturor.

— Asta da, noroc! pufni doamna Babbidge pe când Max Tarnover trecea din nou pe lângă ei.

Tarnover se opri lângă Jason:

— Drept să-ţi spun, pânza aia e bună de aruncat, îi mărturisi. Dar ce să-i faci? Altfel cei din Buckby ar fi făcut scandal. Ei da, sigur, fata mai poate să câştige. Dacă şi-o repară în zece minute. Păcătoasa asta de tinichea din cale! Tarnover privi cu un aer superior la pânza lui Jason. Atunci ce preţ să mai pui pe îndemânare?

Daniel Babbidge privea la Tarnover cu un amestec de admiraţie faţă de campion şi ostilitate faţă de rivalul fratelui său. Cât despre Jason, se mărgini să dea din cap şi să spună:

— Aşa-i corect. Nu era sigur dacă Tarnover vorbea aşa, din generozitate sau din aroganţă. Sau dacă nu cumva ultima întrebare însemna că Tarnover vedea în Jason un rival serios la cupa de argint de anul acesta.

Dar, evident, tânărului Daniel răspunsul lui Jason nu i se părea destul de înfipt. Aşa că se vârî el.

— Dar unde credeţi dumneavoastră că se duc păsările, maestre Tarnover, când nu se află aici?

Întrebarea era bună: nu avea răspuns, dar Max Tarnover se va simţi desigur obligat să răspundă, fie şi numai pentru a nu-şi pierde postura de atotştiutor. Jason se repezi furios la frate-său în timp ce doamna Babbidge interveni şi ea atingându-l dojenitor cu palma.

— Nu-i momentul acum să-l faci pe domnul Tarnover să-şi piardă timpul. Poate că nu s-a gândit niciodată la aşa ceva, câtu-i lumea.

— Oo, ba da, zise Tarnover.

— Şi? insistă băiatul.

— Şi… poate că de fapt nu se duc nicăieri.

Doamna Babbidge chicoti şi Tarnover roşi.

— Vreau să spun că poate pur şi simplu încetează de a mai fi într-un loc, pentru a fi dintr-odată într-altul.

— De-am putea patina şi noi în felul ăsta! râse Jason. Oricine ar putea să ne-o ia înainte în ultimul moment.

— Trebuie să se ducă undeva, spuse tânărul Dan încăpăţânat. Poate undeva unde noi nu le mai putem vedea. Într-un alt fel de loc, cu alţi oameni. Poate că ei şi construiesc păsările.

— Ascultă, pistruiatule, păsările nu vin nici de la ruşi, nici de a americani, nici de altundeva. Aşa că, ce alt loc ar mai fi?

— Poate că e chiar aici, doar că nu-l putem noi vedea.

— Şi poate că şi porcii au aripi. Tarnover privi în jur şi vru să

se îndrepte spre taraba cu cidru; dar doamna Babbidge îi tăie calea, pusă pe sfadă:

— Cât despre asta, sunt sigură că scroafa noastră Betsy nu zboară, cu aripi sau fără. Să stea ele aşa atârnate în aer şi aşa grele!

— Aţi cântărit vreo pasăre acum nu demult?

— Trebuie să fie grele, domnule Tarnover, după cum arată.

Tarnover nu putea să treacă cu forţa de doamna Babbidge. În niciun caz cu pânza în spate. Se mulţumi să privească dincolo de ea şi să mormăie:

— Dacă tot nu putem spune ceva concret despre ele, mai bine să tăcem din gură.

— Dar nu-i deloc mai bine, protestă Daniel. Doar vedeţi că aruncă lumea în aer. Bucată cu bucată. Ca şi cum ar fi în război cu noi.

Jason simţi nevoia să se arate glumeţ:

— Poate că tocmai asta e. Poate că ceilalţi, ăştia de care zice Dan, chiar sunt în război cu noi – atâta doar că au uitat să ni-l declare. Şi după ce-şi termină treaba şi prefac pe-aici în sticlă tot ce se vede intră şi ei în concediu. Şi-o să patineze fericiţi până în vecii vecilor.

— Al naibii de lung război, dacă aşa stau lucrurile, bombăni Tarnover. Durează de mai bine de-un secol.

— Poate de-aia zboară păsările aşa de încet, spuse Daniel. Dacă un an de-al nostru e numai o oră pentru oamenii aceia? De-asta nu cad păsările niciodată. N-au timp să cadă.

Expresia de pe faţa lui Tarnover deveni sălbatică:

— Şi dacă păsările vin doar ca să ne pedepsească pentru păcatele noastre? Dacă nu-s decât o minune, un semn…

— …că Dumnezeu ne iubeşte? Şi va veni o zi când ne va ierta? Doamne sfinte! şi doamna Babbidge zâmbi, doar n-oi fi şi mata unul din **ăia**. Un flăcău deştept ca matale. Eu una nici nu mai pun lumânări în geam şi nici nu mai fac noduri la cearşaf ca să alung păsările. Ciufuli chica roşie a băiatului cel mic. Toţi murim odată şi-odată, Dan. Ai să te obişnuieşti cu asta când ai să te faci mare. Când e să mori, mori.

Tarnover părea scos din fire; tânărul Daniel părea şi el supărat, dar într-un alt fel.

— Şi când e să ţi se facă sete, e timpul să bei. Profitând de ocazie Tarnover se strecură repede pe lângă doamna Babbidge

şi se îndepărtă. Aceasta chicoti în urma lui:
— Cu asta i-am cam luat vântul de la pânză!
Patruzeci şi unu de concurenţi, în afară de Jason şi Tarnover, se adunară între steguleţele de la start, totuşi, fata care căzuse lipsea; în ciuda eforturilor ei, era scoasă din competiţie, iar acum şedea privind îmbufnată.
Apoi arbitrul din Tuckerton suflă din fluier şi porniră.
Traseul avea forma unei franzele. La început descria o curbă uşoară de-a lungul marginii sticlei pe o distanţă de trei sferturi de milă, după care cotea strâns într-un semicerc şi intra în linie dreaptă înapoi spre Tuckerton. La sfârşitul liniei drepte mai urma un semicerc strâns care se termina la linia de start – şi de finiş. Trebuiau parcurse trei ture de pistă înainte de fluierul final. Mai mult de atât ar fi dus la o contuzie între cei din fruntea şi cei din coada plutonului.
După prima turnantă, Jason se afla în fruntea celorlalţi: antrenamentul din ultimul an îşi spunea cuvântul. Patinele parcă zburau pe deasupra sticlei. Briza îl împingea într-un ritm susţinut. Pe când lua a doua turnantă înclinând pânza într-un alt unghi, îl zări pe Max Tarnover în urma lui pe locul patru. Hotărât să-şi mărească avantajul, Jason trecu atât de aproape de steguleţul care marca intrarea în linia dreaptă încât aproape îl atinse. Ca să se redreseze intră defectuos în linia dreaptă şi pierdu câţiva yarzi. La prima trecere prin faţa liniei de sosire, în uralele celor din Atherton, Tarnover era în poziţia a treia; Jason îşi dădu seama că, deşi încerca să-l ajungă din urmă, Tarnover nu depunea totuşi mari eforturi: îl lăsa pur şi simplu pe el să ducă trena.
Dar o cursă de patinaj cu pânze nu era totuna cu o cursă de alergări în care cel din frunte este sortit să fie în cele din urmă înghiţit de pluton. Jason forţă însă la sfârşitul celui de-al doilea tur, Tarnover se afla la zece yarzi în spate, mişcându-se aparent fără efort ca şi cum el, pânza, vântul şi sticla ar fi fost una. Observând privirea lui Jason, Tarnover rânji şi îşi luă un mic avânt pentru a-l obliga pe cel din faţă la eforturi şi mai mari. Şi pe când intra în ultimul tur, Jason mai observă şi pasărea lentă care-şi continua drumul spre stânga, aflându-se acum la mijloc între cele două linii drepte ale traseului şi îndreptându-se în direcţia satului Edgewood. Chiar şi codaşii au timp să treacă de ultima linie dreaptă înainte ca pasărea să le taie calea, calculă

el.

Acest scurt moment de neatenţie fu o greşeală. Tarnover se apropiase şi mai mult din urmă, pânza lui înclinându-se într-un unghi care trebuie să-i fi provocat dureri la încheieturile de la mână. Deja se afla alături, gata să-l întreacă pe Jason. Şi în acest moment Jason îşi dădu seama cum ar putea câştiga; lăsându-l pe Tarnover să creadă că stoarce ultima picătură de vlagă din Jason – astfel încât Tarnover va obosi şi el prea devreme.

— Nu mă poate ajunge! strigă Jason cu glas tare, închipuindu-şi că Tarnover va interpreta asta ca pe un semn de lăudăroşenie şi va presupune că pe Jason nu-l duce mintea mai departe. În acelaşi timp, Jason încetini uşor, sperând că rivalul său nu va observa această manevră în contradicţie cu spusele. Mimând disperarea îl lăsă pe Tarnover să-l întreacă – şi văzu cum Tarnover continuă să ţină pânza încordată, deşi parcă se mişca ceva mai încet decât înainte. Fără să-şi dea seama, Tarnover ţinea un unghi greşit; forţa prea tare din încheieturi fără să fie nevoie.

Tarnover era acum în frunte. De îndată Jason se eliberă de orice tensiune psihologică. Uşor şi cu graţie rămase câţiva yarzi în spatele lui, exact acolo unde curentul de aer stârnit de Tarnover îl putea „remorca” cel mai bine. Şi rămase aşa până la mijlocul ultimei linii drepte, simţindu-se ca un şoim suspendat în cer printr-o imperceptibilă bătaie de aripi, înainte de a se năpusti.

Se ţinu tot aşa în urmă, în trena adversarului. Apoi schimbă brusc unghiul pânzei şi ţâşni – era din nou în frunte.

Dar calculase greşit. Calculase tot timpul greşit. Căci, pe când Jason trecea de el, Tarnover efectiv izbucni în râs. Smucindu-şi pânza sa cafeniu-portocalie într-un unghi mai eficient, Tarnover îşi încordă picioarele patinând ca un demon. Trecu din nou în frunte. Cu cinci yarzi. Cu zece. Intră în ultima turnantă.

Încercând să recupereze distanţa în puţinul timp rămas, Jason îşi dădu seama cum fusese tras pe sfoară; prea târziu însă. Atât de abil îl făcuse Tarnover să-şi concentreze întreaga atenţie asupra poziţiei pânzelor, ţinând-o pe a lui într-un anumit unghi – un unghi anume calculat pentru a crea acel curent de aer favorabil lui Jason – încât acesta neglijase complet rolul picioarelor şi al patinelor, necontrolându-şi-le în fiecare moment.

În câteva secunde îşi reveni şi începu să bage forţă în picioare, dar aceste secunde de întârziere îi fură fatale. Jason trecu linia de sosire la un yard în spatele învingătorului de anul trecut; şi care acum era şi învingătorul de anul acesta.

Pe când frâna, încetinind din ce în ce, amărât şi înciudat, Jason îşi dădu prea bine seama că acum de el depindea să se poarte demn în înfrângere, şi să nu-i lase lui Tarnover şi această ultimă satisfacţie. Strigă tare ca să-l audă toata lumea:

— Magnific, Max! Grozavă cursă! M-ai luat prin surprindere la ţanc.

Tarnover zâmbi larg, de hatârul publicului:

— Ce gălăgioşi sunteţi voi ăştia din familia Babbidge, spuse el încet şi se îndepărtă să-şi ia din nou în primire cupa de argint.

Mult mai târziu în după-amiaza acelei zile, umflat de friptură de porc şi de bere, Jason gesticula cu o halbă goală în mână, în timp ce vorbea cu Bob Marchant în mijlocul unei mulţimi gălăgioase. Bob, cel care căzuse atât de spectaculos cu un an înainte. Poate de aceea patinase atât de precaut astăzi şi fusese unul dintre codaşi.

Cerul era acoperit cu nori grei, iar lumina zilei începea şi ea să scadă. În curând aveau să pornească toţi convoi înspre casele lor.

Unul dintre cei din Atherton, Sam Partridge, tovarăş de băutură şi de patinaj de-al lui Jason, îşi croi drum până la el:

— Jay! Ăsta micu’, frate-tău; a ieşit pe sticlă. S-a căţărat în spatele păsării. E călare pe ea.

— Ce?

Jason se dezmetici rapid şi îl urmă pe Partridge, cu Bob Marchant luându-se după ei.

Nu încăpea nicio îndoială: la câteva sute de yarzi depărtare, în lumina amurgului, Daniel era cocoţat călare pe pasărea lentă. Părul lui roşu era inconfundabil. Deja mai mulţi îl observaseră şi-l arătau cu degetul. Se auziră câteva urale răguşite şi câteva apostrofări furioase. Jason îl apucă de braţ pe Partridge:

— Careva trebuie să-l fi ajutat. Care-a fost?

— N-am idee. Băiatului nu i-ar strica o bătaie bună.

— Daniel Babbidge! Doamna Babbidge striga de undeva din apropiere. Îl văzuse şi ea. Păşi cu grijă pe sticlă, atentă să nu-şi piardă echilibrul.

Jason şi însoţitorii lui o ajunseră de îndată:

— Nu-i nimic, mamă, o asigură el. Ţi-l aduc eu pe micul… sinucigaş.

Atent, Bob Marchant îi oferi braţul doamnei Babbidge şi o conduse înapoi pe teren solid. Jason şi Partridge păşiră cu toată talpa pe suprafaţa sticloasă, urmăriţi de privirile curioase ale unei duzini de spectatori.

— A văzut careva cine l-a ajutat? îi întrebă Jason. Nimeni nu răspunse.

Când grupul se apropie la douăzeci de yarzi, toţi în afară de Jason se opriră. Înaintând singur, Jason şuieră în aşa fel încât numai băiatul să-l audă:

— Dă-te jos, îi ordonă el sumbru. Pun eu mâna pe tine. Ne-ai făcut de râs, şi pe mama şi pe mine.

— Nu, şopti Daniel. Se agăţă strâns, cu mâinile încleştate pe metal, cu genunchii lipiţi de flancurile păsării, ca un jocheu. Am de gând să văd unde se duce.

— Unde se duce? La naiba, n-am de gând să-mi pierd vremea cu discuţii. Dă-te jos! Jason îl prinse de gleznă şi-l trase în jos, dar drept rezultat fu el atras în sus spre pasăre. Lângă piciorul lui Dan era scrijelită o inimă încercuind două perechi de iniţiale: „ZB” şi „EF”. Întorcându-se, Jason strigă:

— Haideţi, măi! Daţi-mi o mână de ajutor! Să vină careva să-mi facă scară!

Nimeni nu se oferi, nici măcar Partridge.

— Hai că nu vă muşcă! Nu păţeşti nimic dacă o atingi. Ştie orice copil. Furios, păşi înapoi înspre ei:

— Fir-ar a naibii de treabă, Sam.

Aşa că Partridge o luă şi el înainte, urmat de încă doi. Dar brusc se opriră, cu gurile căscate. Expresia lor îl descumpăni pentru moment pe Jason – până ce Sam Partridge făcu un gest cu mâna; până ce Jason se întoarse să vadă.

Aerul din spate era gol.

Pasărea lentă plecase brusc, luându-şi călăreţul cu ea.

*

O jumătate de oră mai târziu, nu mai rămăseseră pe pajiştea de la Tuckerton decât cei din Atherton şi gazdele. Grupurile venite din Buckby, Edgewood şi Hopperton plecaseră spre casă. Unchiul John o consola pe doamna Babbidge, care se văicărea întruna. Chipurile celor din jur erau în general compătimitoare, deşi se simţea şi un oarecare resentiment din partea unora din

Tuckerton: de ce, adică, năzbâtiile unui mucos să umbrească sărbătoarea lor de Întâi Mai?

Jason îi scruta cu privirea pe toţi cei de faţă.

— Nimeni n-a văzut cine l-a ajutat pe frate-meu să se urce? strigă el. Doar nu putea singur, aşa-i că nu? Unde-i Max Tarnover? Unde-i?

— Nu cumva îl acuzi pe maestrul Tarnover, mârâi un fermier corpolent cu un neg mare pe faţă. Strugurii-s cam acri, domnu' Babbidge. E cam ca aia cu vulpea şi strugurii, şi asta nouă nu ne prea place.

— Unde-i, fir-ar să fie?

Unchiul John puse mâna pe braţul nepotului său:

— Jason, băiete. Lasă. Taci. N-o ajuţi cu nimic pe maică-ta.

Dar tocmai atunci mulţimea se dădu la o parte făcându-i loc lui Tarnover care păşi agale printre ei, încă ţinând în mână cupa de argint pe care o câştigase.

— Ei bine, ce-i, maestre Babbidge? întrebă el. Aud că ai o vorbă cu mine.

— Ai văzut cine l-a ajutat pe frate-meu să se suie pe pasăre? Ai văzut sau nu?

— N-am văzut, replică Tarnover cu răceală.

Întrebarea nu fusese bine pusă, după cum Jason îşi dădu imediat seama. Căci dacă Tarnover însuşi o făcuse, cum ar fi putut să se vadă pe sine însuşi?

— Atunci, nu cumva chiar tu...

— Hai, gata, obiectă acelaşi fermier. L-ai întrebat, ţi-a răspuns.

— Şi-apoi, poate că şi fratele tău a găsit răspunsul pe care-l căuta, spuse Tarnover. Sper să fie mulţumit. Desigur, îmi exprim toată compasiunea pentru doamna Babbidge. Dacă într-adevăr băiatul a păţit ceva. Dar nu putem fi siguri, nu-i aşa?

— Sigur că nu!

Jason se încruntă şi unchiul John îl strânse şi mai tare de braţ:

— Nu, băiete. N-are niciun rost.

Drumul spre casă a fost lung şi trist în seara aceea pentru cei trei Babbidge rămaşi, deşi destui săteni din Atherton lălăiau în spatele lor cântece vesele de cheflii. Din când în când Jason se uita în jur după Sam Partridge, dar Sam Partridge reuşea, pare-se, să se ascundă de cei trei.

A doua zi, în 2 mai, doamna Babbidge îşi reveni şi declară „zi

de făcut ordine”; ceea ce însemna o zi de sortare a hainelor, cărţilor şi jucăriilor vechi ale lui Daniel, înainte de-a le pune deoparte, într-un loc ferit de priviri. Pe Jason îl expedie la treaba lui de la joagăr, certându-l că se ţine scai după ea ca un câine bătut.

Şi, în ziua aceea, în timp ce lucra la tăiatul scândurilor, Jason rumega aceleaşi şi aceleaşi gânduri de furie, ruşine şi obidă:

„*După legea mea, e un ucigaş... Nu se dă cuţitul pe mâna unui copil, ca să se joace. Şi nici că-i păsa după aceea. Nu-l mustra cugetul deloc. Se umfla în pene...*”

Şi totuşi, ce-ar fi putut face? Pasărea ar fi putut să mai rămână aşa ore în şir. Atâta doar că n-a mai rămas. Să pornească în căutarea lui Daniel? Dar cum? Şi încotro? Păsările apăreau şi dispăreau peste tot. Aici, acolo, dincolo, peste tot. Fără nicio regulă, fără nicio noimă. Aşa că ar fi fost o căutare zadarnică.

O căutare doar pentru a dovedi că Dan e viu. Şi dacă ar fi viu, atunci ar însemna că Tarnover nu l-a omorât.

„*După legea mea e un ucigaş*”. Gândurile lui Jason se învălmăşeau neputincioase. Era ca şi cum ar fi patinat cu amândouă picioarele legate.

Trei zile mai târziu o pasăre lentă fu semnalată înspre Edgewood. Jim Mitchum, constructorul de acoperişuri din Edgewood, îl căută pe Jason la joagăr ca să-i dea de veste. Avea oricum drum pe acolo, cu treabă.

Fără îndoială că vizita lui era un gest de bunăvoinţă, dar îl făcu pe Jason să se simtă şi mai vinovat şi în acelaşi timp îi scăzu moralul. Căci acum era obligat să se ducă şi să vadă singur, când doar era limpede că nu era nimic de descoperit. Lăsă lucrul şi se grăbi acasă să-şi ia patinele şi pânza, după care traversă sticla către Edgewood.

Pasărea încă se mai afla acolo; dar era altă pasăre. Nu avea încrustată nicio inimă cu iniţialele „ZB” şi „EF”.

Iar după alte patru zile, veni vestea din Buckby despre o pasăre localizată câteva mile la vest de sat, pe drumul principal către Harborough. De astă dată, Jason împrumută un cal şi porni călare. Dar vestea venise prea târziu; pasărea dispăruse cu o zi înainte. Totuşi, se simţi obligat să cerceteze zona în căutarea vreunui corp căzut sau a vreunui alt semn.

Şi, după altă săptămână, o pasăre apăru doar la o milă de

satul lui, Atherton; aceasta dispăru chiar în momentul când ajunse Jason…

Apoi într-o seară Jason se duse la „Snopul”. Trecuseră mai multe săptămâni, de fapt de când nu mai dăduse pe la cârciumă: acum avea de gând să se îmbete, la tejgheaua lungă, de alamă.

Sam Partridge, Ned Darrow şi Frank Yardley erau acolo şi trăgeau la măsea: nu trecu nici o oră, şi Ned Darrow se apucase să dea sfaturi de beţiv:

— Ascultă, Jay, ce rost are să te tot năpusteşti de fiecare dată când apare câte-o blestemată de pasăre? Ţine-o tot aşa şi-o s-ajungi ca vai de capul tău. Şi ce dacă apare o pasăre în Tuckerton? Tot o să se întâmple şi asta mai devreme sau mai târziu. O să dai fuga şi acolo cu limba scoasă?

— Şi-n timpul ăsta lipseşti de la muncă, zise Frank Yardley. Până la urmă o să-ţi pierzi slujba. Vezi-ţi de viaţa ta, eu aşa te sfătuiesc.

— Eu nu ştiu ce să zic, interveni Sam Partridge pe neaşteptate. Eu cred că fiecare trebuie să-şi ia înapoi ce-i al lui. Dacă Tarnover le-a făcut porcăria asta…

— Care dacă, cum adică? izbucni Jason furios.

— Calm, Jay. Voiam să spun că familia voastră este din Atherton. Aşa că ne-a făcut-o la toţi din sat, este?

— Mulţumită unora care nu s-au prea înghesuit să-mi dea ajutor.

Sam roşi.

— Acum nu-ncepe să loveşti orbeşte în dreapta şi-n stânga. Nimeni nu-i perfect. Aminteşte-ţi numai care ţi-s prietenii adevăraţi, atât.

— Oho, o să-mi amintesc, n-ai tu grijă!

Frank clătină un pahar gol dintr-o parte într-alta:

— Bine. Cine mai dă un rând?

Un rând ducea la altul, iar a doua zi Jason avea capul greu.

Seara, Ned bătu la uşa familiei Babbidge:

— O pasăre pe sticlă, m-a trimis Sam să-ţi spun. Nu ne repezim până acolo s-o vedem?

— Parcă ziceai aseară că-i pierdere de vreme.

— Ei, da, să fugi prin tot ţinutul. Dar asta-i aici aproape. Seara e frumoasă. Deşi, dacă nu vrei să-ţi faci de lucru… Am putea merge apoi cu toţii la nişte halbe, după aia.

Băieţilor trebuie să le fi lipsit Jason în ultimele săptămâni. Repede, Jason îşi luă patinele şi pânza.

— Dar cu cina cum rămâne? îl întrebă mamă-sa. Ciorbă de cap de oaie.

— Ei, mai poate s-aştepte, nu? S-ar putea să mănânc o plăcintă sau două la „Snopul”.

— Poate că-i mai bine aşa, să mai ieşi şi tu să te mai distrezi, spuse ea. Eu m-am împăcat. Am câteva lucruri de cârpit.

Douăzeci de minute mai târziu, Sam şi Ned lunecau uşor pe oglinda de sticlă, cam la două mile de margine. Cerul era purpuriu, cu dâre de nori, şi un râu auriu şerpuia pe marginea orizontului: mâine avea să fie vreme urâtă, dar ce splendoare astă-seară! Suprafaţa de sticlă era scăldată în reflexe roşii şi aurii: un lac de sânge, foc şi metal topit. La început nu-l observaseră pe celălalt patinator, şi nici acesta pe ei – până ce ajunseră aproape de pasărea lentă.

Sam îl observă primul:

— Da’ ăla cine mai e?

Pânza celuilalt era cafeniu-portocalie. Jason o recunoscu imediat:

— E Tarnover!

— Acum ai ocazia să afli adevărul, zise Ned.

— Chiar crezi c-ar fi momentul?

Ned rânji:

— De ce nu? Ar fi chiar amuzant. Hai după el.

Luându-şi avânt, cei trei se răsfirară pentru a-l înconjura pe Tarnover, care-i spiona şi el şi începea să se replieze. Manevră cam bruscă totuşi: cât pe ce să nimerească într-o baltă de apă adunată pe sticlă. Spre satisfacţia lui Jason, Max Tarnover, campion peste cinci sate, alunecă gata să cadă.

Puseră mâna pe el. Odată prins, nu trebuia cine ştie ce forţă pentru a împiedica un patinator să scape, oricât s-ar fi zbătut acesta. Dar Jason îi trase un pumn lui Tarnover în falcă de-l lăsă în nesimţire.

— De ce naiba ai făcut asta? întrebă Sam, având grijă ca Tarnover să nu cadă prea rău pe sticlă.

— Altfel cum vrei să-l suim pe pasăre?

Sam privi fix la Jason, apoi aprobă încet din cap.

Nu se dovedi a fi o operaţie prea uşoară să sui un trup inert şi greu pe un obiect ce se mişcă încet, dar continuu, în timp ce stai

pe o suprafaţă alunecoasă; dar după ce-şi scoaseră patinele, reuşiră. Nu după multă vreme Tarnover zăcea crăcănat deasupra, cu picioarele atârnând. Cu briceagul Jason tăie rapid coarda de la pânza lui Tarnover şi-i legă gleznele una de alta, petrecând funia pe sub pasăre.

Curând Tarnover se trezi şi, încă ameţit, se chinui să stea drept. Mârâi, se clătină, îşi recâştigă echilibrul.

— Babbidge… Partridge, Ned Darrow, ce dracu' aveţi de gând?

Jason îşi înfipse mâinile în şolduri:

— Ia, facem şi noi o glumă, aşa cum i-ai făcut şi tu fratelui meu, Dan. Care acum nu mai e printre noi, şi poate nici n-o să mai fie, în veci: mulţumită ţie.

— Da' eu n-am…

— Mai bine recunoaşte, şi poate că te dezlegăm de-acolo.

— Poate ca da, poate că nu, spuse Ned. În orice caz, nu până se-nchide „Snopul”. Da' ia şi tu partea a' bună: poate că totuşi te dăm jos de-acolo.

Picioarele lui Tarnover se contractară, încercând tăria legăturilor. Făcu o grimasă:

— Pe cuvânt, zău, n-am vrut să-i fac niciun rău fratelui tău.

Sam râse prefăcut:

— Nici noi ţie. Nu-i vina noastră dacă o pasăre se hotărăşte să dispară. Oricum, e numai de-o oră aici. Ar putea foarte bine să stea aşa toată noaptea. Nu-i aşa, băieţi?

— Aşa-i, zise Ned Şi-apoi mie mi-e sete. Facem concurs? Ultimul plăteşte.

— A recunoscut că el a fost, spuse Jason. L-aţi auzit.

— Ascultaţi, îmi pare sincer rău că…

— Gura, zise Sam. Poţi să fierbi şi tu un pic, aşa cum i-ai fiert şi tu pe Babbidge. Ai timp să te gândeşti cât de rău îţi pare. Partridge îşi ridică pânza.

Nu aşa îşi închipuise Jason răzbunarea. I se părea prea puţin. Totuşi, pentru Tarnover nu era deloc o glumă, asta fără doar şi poate. Campionul începuse uşor să transpire. Jason îşi ridică şi el pânza. Curând se îndepărtară… pentru a se opri ca la un semn după un sfert de milă. Priviră înapoi spre silueta tot mai mică a lui Tarnover călare pe calul sau metalic.

— Dac-aş fi în locul lui, observă Sam, m-aş târî de-a lungul până aş cădea prin faţă… Te loveşti un pic, dar ce să-i faci.

— Nici nu mai e nevoie să ne întoarcem, spuse Ned. Hei, ce vrea să facă?

Silueta se înclinase pe-o parte. Poate ca Tarnover fusese cuprins de panică şi nu mai judeca limpede, dar părea c-ar fi vrut să se aplece şi să-şi desfacă nodul de la gleznă, sau să-şi elibereze un picior. Deodată silueta se răsturnă. Basculă în jurul păsării, cu capul şi pieptul atârnând în jos, cu mâinile bătând aerul. Sau poate că Tarnover sperase că funia se va rupe la greutatea lui: dar nu se rupse. Şi odată ţintuit în poziţia aceea, nu mai avea cum să se ridice iar deasupra, sau să se tragă spre capăt.

Ned fluieră a pagubă:

— Na, s-a vârât singur în bucluc, de-acolo nu mai scapă. Al naibii să fiu de nu s-a răstignit singur.

Jason şovăi înainte de a spune:

— N-ar trebui să ne întoarcem? Vreau să zic, poţi să mori dacă stai prea mult aşa, cu capu-n jos… Nu-i aşa?

Brusc, toată povestea i se păru încurcată, stingheritoare.

— Să ne-ntoarcem? Sam Partridge mârâi furios către el: Tu erai cu gura mare aseară. Şi a cui a fost ideea să-l suim pe pasăre? Voiai să-i dai o lecţie şi acum i-ai dat-o. Noi nu vrem decât să te ajutăm, Jay.

— Da, ştiu şi vă mulţumesc.

— Faci prea mult caz. Nu se pleoşteşte el cu una cu două, ca un buchet de flori, până dăm pe gât două halbe.

Aşa că patinară mai departe, spre crâşma din Atherton.

La zece şi jumătate, într-o stare nu prea grozavă, cei trei ieşiră din crâşma „Snopul”, de pe strada Snopului. O lună la primul pătrar se arăta când şi când în câte-o spărtură de nori, aruncând o lumină palidă.

— Eu zic să mergem la culcare, spuse Sam. Lasă-l pe nătărău să se descurce cum o şti.

— Şi cui îi pasă dacă n-o şti nicicum? zise Ned. Aşa, nimeni n-o să afle. Cine-şi doreşte un duşman pentru toată viaţa? Tu, Jay? Aşa, o să poţi şi tu să-ţi vezi în linişte de treburile tale. Şi-apoi, s-ar putea întâmpla ca Tarnover să-l aducă înapoi pe frate-tău de pe unde-o fi acum. Cu pânza pe umeri şi cu patinele atârnându-i într-o mână. Ned o luă agale la vale pe strada Snopului.

— Bine da’…, zise Jason. Se simţea ca şi cum s-ar fi năclăit într-o balegă. Toată întâmplarea avea ceva sordid. Amintirea lui

Tarnover atârnând cu capul în jos îi întorcea stomacul pe dos.

— Da’ ce? făcu Sam.

Jason căscă:

— Nimic. Salut. Şi se-ndreptă spre casă.

Dar de îndată ce Sam nu-l mai putu vedea, se strecură pe uliţa Măcelarilor spre câmpul de sticlă, singur.

Era întuneric acolo, beznă fără stele, doar cu lumina fugară a lunii, deşi briza era constantă, şi nu era nimic de care să se împiedice pe întinderea de sticlă. Pasărea nu s-ar fi putut deplasa între timp mai mult de o sută de yarzi. Jason se lansă în viteză.

Pasărea lentă era tot acolo. Dar Tarnover nu mai era nici pe ea, nici sub ea: sub burta păsării nici urmă de om atârnat.

Când Jason frână cu patinele, pentru a cerceta mai îndeaproape, nişte siluete se ridicară din întuneric, unde stătuseră lungite pe sticlă, acoperite cu pânzele. Şase siluete. Opt. Nouă. Se ascunseseră toţi cam la două, trei sute de yarzi de pasăre, nu prea aproape – şi niciunul în direcţia Atherton. Lăsaseră deschis un culoar larg, pe care acum îl închideau.

Văzându-i pe cei din Tuckerton înaintând spre el, Jason rămase nemişcat, ştiind ca nu are nicio scăpare.

Max Tarnover patină până la el însoţit de acelaşi fermier corpolent cu neg pe faţă.

— Venisem înapoi după tine, începu Jason.

Fermierul vorbi, dar nu către Jason.

— A venit, i-auzi! Drăguţ din partea lui. Putea să nu-şi mai piardă vremea; de nu s-ar fi nimerit Tim Earnshaw pe-aici – Tarnover era dus de mult. Aşa că ce-i de făcut cu el, hm?

— Dinte pentru dinte, zic eu, se auzi o altă voce.

— Să meargă după frate-său să-l caute, opină un al treilea, în loc să trimită pe alţii să-l caute. Are tupeu tipul.

Tarnover nu spunea nimic: stătea tăcut în noapte.

Aşa încât nu trecu mult şi Jason se văzu suit pe spinarea păsării, cu picioarele strâns legate dedesubt. Dar îi legară şi mâinile una de alta şi, ca o măsură de precauţie în plus, funia îi fu legată de centură.

În câteva minute toţi patinatorii plecaseră spre Tuckerton.

Jason rămase singur. Amintindu-şi de cele spuse de Sam încercă să se tragă înainte, dar cu ambele mâini legate de centură, îi era imposibil; nu reuşea deloc să înainteze. În plus, îi

era frică să nu-şi piardă echilibrul, ca Tarnover.

Rămase aşa şezând şi se gândi la maică-sa. Poate că se va alarma văzând că nu vine acasă. Poate că se va duce să-l scoale pe unchiul John… dacă nu s-o fi culcat şi ea de mult.

Dar poate că se va trezi în toiul nopţii, şi negăsindu-l în camera lui va alerga după ajutor. Concentrându-se cu intensitate, încercă să proiecteze gânduri şi imagini de-ale lui înspre ea, la două mile depărtare.

Trecu o oră, apoi două; sau cel puţin aşa presupuse luându-se după mersul lunii pe cer. Îşi dori să poată cădea pe burtă şi să adoarmă. Asta ar fi cel mai bine; atunci n-ar mai şti de nimic. Se simţea însă destul de beat ca să cadă în nesimţire, chiar cu obrazul lipit de metal. Dar, în somn, putea foarte uşor să alunece într-o parte sau în alta.

Cum ar putea mama lui să supravieţuiască unei îndoite nenorociri? Parcă un blestem se abătuse asupra familiei Babbidge, dar blestemul avea un nume de om: şi numele acela era Max Tarnover. Aşa că un timp Jason nu conteni să-l blesteme şi să-şi perinde în minte scenele unei răzbunări a tuturor sătenilor din Atherton. O vendetă sângeroasă. Case arzând. Poate şi un viol. Morţi. Niciun alt festival de Întâi Mai, niciodată.

Dar oare Sam şi Ned vor avea curaj să vorbească? Şi oare sătenii din Atherton vor fi ei destul de întărâtaţi, vor fi ei doritori să distrugă armonia celor cinci sate, într-o lume în care şi aşa toate stăteau să se prăbuşească? Mai ales că unii mai cârtitori ar putea spune că de la ei, de la Jason, Sam şi Ned pornise totul.

Atât de tare se lăsase furat de imaginea viitoarei vendete între Atherton şi Tuckerton, încât aproape uită că se afla călare pe o pasăre lentă. Nu avea nicio senzaţie de mişcare, nu simţea că ar merge undeva. Când îşi aminti unde se află, îl zgudui ca un şoc.

Călărea pe o pasăre.

Dar cât putea să mai ţină aşa?

Pasărea stătuse aici, cam cât să fi fost? Şase ore deja? O pasăre putea sta cel mult o zi întreagă. În acest caz mai rămâneau optsprezece ore în care mai putea fi salvat. Sau, dacă stătea o jumătate de zi, ar mai fi timp până dimineaţă. Atât.

Se pomeni întrebându-se ce se află sub carcasa metalică a păsării. Ceva ce putea transforma cinci mile de teren într-o

peliculă de sticlă, asta era sigur. Dar trebuie să mai fi fost şi altceva, ceva ce-i permitea să ignore gravitaţia. Ceva ce-i permitea să intre şi să iasă instantaneu din existenţă. Oare chiar şi un creier, de vreun fel sau altul?

— Mă auzi, pasăre? o întrebă. Probabil nimeni nu mai vorbise până atunci cu o pasăre lentă.

Pasărea lentă nu răspunse. Poate că nu-l putea auzi, ori poate că-l auzea, în ciuda aparenţelor. Poate că se supunea dacă-i dădeai ordine.

— Să nu dispari cu mine cu tot, auzi? îi spuse. Rămâi aici. Să pluteşti mai departe tot aşa.

Dar din moment ce oricum ea exact asta şi făcea, Jason nu putea şti dacă-l ascultă sau nu.

— Aterizează, pasăre. Aşază-te încet pe sticlă. Stai pe loc.

Niciun efect. Se simţi perfect stupid. Nu ştia absolut nimic despre păsări. Nimeni de altfel nu ştia. Totuşi, undeva, cineva ştia. Doar dacă nu cumva păsările lente veneau într-adevăr de la Dumnezeu, ca şi minunile, ca şi pedepsele. Să-i facă pe oameni să ştie de frica lui Dumnezeu. Dar de ce-ar fi voia lui Dumnezeu ca oamenii să-i ştie de frică. Doar dacă Dumnezeu nu era nebun, caz în care păsările puteau într-adevăr să fie trimise de el.

Era ceva lipsit de orice raţiune, ceva din altă lume, ceva la fel de neînţeles pentru victimele lor ca şi cizma grădinarului pentru muşuroiul de furnici pe care-l răvăşeşte lăsându-le ouăle lor albe în voia soarelui şi-a vrăbiilor.

Ori poate că, în urmă cu un secol, căzuse în mare ceva venit din altă lume, ceva căruia vieţuitoarele uscatului nu-i erau pe plac. Niciun fel de vietate. Oameni sau oi, păsări sau viermi sau plante… Aşa ceva nu prea i se părea cu putinţă. Apa sărată ar fi oxidat şi oţelul cel mai dur. Dar pentru prima dată în viaţa lui Jason îşi lăsa mintea invadată de astfel de gânduri.

— Pasăre, ce eşti tu de fapt? De ce eşti acum aici?

De ce, îşi zise, sunt toate aici? De ce există lumea asta, şi cerul, şi stelele? De ce pur şi simplu nu s-ar putea să nu fie nimic, acum şi-ntotdeauna?

Poate că asta şi era esenţa morţii: nimic, acum şi-ntotdeauna. Iar viaţa omului era şi ea ca o pasăre lentă, ivindu-se şi-apoi pierind, fără s-o vestească nimic înainte, fără să lase nimic în urmă.

După un timp a cărui socoteală o pierduse, zorii începură să mijească în spatele lui, decolorând cerul din negru în cenuşiu. Cenuşiul înainta încet pe deasupra lui, norii grei filtrând lumina soarelui ce răsărise dar rămânea ascuns în spatele lor. Nu peste mult se lumină atât cât să poată vedea în jur. Să fi fost ora cinci. Sau şase. Dar întinderea cenuşie de sticlă rămase tot pustie.

Cine-s eu, se întrebă Jason calm şi nemişcat. De ce-s eu conştient de lumea asta? De ce au oamenii minte, şi gânduri care le trec prin ea? Pentru prima dată în viaţa lui simţi că într-adevăr gândeşte – şi gândurile rămâneau fără niciun rezultat. Nu-l duceau nicăieri.

Îşi dădu seama că se pregătea, în felul ăsta, să moară. Întocmai aşa cum murea şi pământul, bucată cu bucată, topit şi prefăcut în sticlă. Avea să vină o vreme când niciun gând n-o să mai treacă prin nicio minte, aşa încât totuna va fi dacă un anume Jason Babbidge încetase să mai gândească la ora şase şi jumătate într-o dimineaţă de mai. În fond nu tot acelaşi lucru se întâmplă şi când adormi, în fiecare seară? Încetezi să mai gândeşti. Poate că aşa totul devine mai clar şi mai curat, la urma urmei. Nu aşa de haotic, nu aşa de zbuciumat: o sferă clară de sticlă. De fapt, orice zbucium ar înceta, chiar dacă toate stelele din cer s-ar ciocni una de alta, chiar dacă pământul ar fi înghiţit de soare. Linişte, pentru vecie: din moment ce n-ar mai fi nimeni să audă.

Poate că acesta era mesajul păsărilor lente. Însă oamenii nu ştiau decât să scrijelească inimi pe ele. Cu iniţialele lor în mijloc. Şi nume de locuri ce fuseseră prefăcute în sticlă cât ai clipi din pleoape; sau care urmau să aibă aceeaşi soartă.

Am ajuns şi filozof, constată Jason cu surprindere.

Trecuse probabil într-o stare de hiperconştienţă a minţii: o claritate perfect lucidă de sine, dar fără o percepţie imediată a realităţii înconjurătoare. Căci nu-şi dădu prea bine seama că sosiseră ajutoare până când funia care-i lega gleznele nu fu tăiată şi nu-şi simţi piciorul drept împins în sus, răsturnându-l de cealaltă parte a păsării, în braţe ce aşteptau să-l prindă.

Sam Partridge, Ned Darrow, Frank Yardley şi unchiul John, şi mai era şi Brian Sefton de la joagăr, care-şi făcea de lucru cu un cuţit pe sub burta păsării şi-i tăia apoi şi sfoara ce-i lega lui Jason mâinile.

Se îndepărtară rapid de pasăre, trăgându-l pe Jason cu ei.

Acesta opunea oarecare rezistenţă. Întinse o mână înapoi spre pasăre.

— Lasă, băiete, acum e bine, îl linişti unchiul John.

— Ba nu, vreau să mă duc şi eu, protestă el.

— Hm?

În acel moment pasărea lentă, care şi aşa stătuse destul, se făcu nevăzută; Jason rămase fără glas cu ochii ţintă la locul rămas gol.

În cele din urmă prietenii şi unchiul John trebuiră să-l ia pe sus din acel loc unde stătea ca îndobitocit, pe sticla rămasă ca-n palmă. Ca şi cum ar fi căzut în imbecilitate.

Dar Jason nu rămase multă vreme fără glas.

În curând începu să glăsuiască, să propovăduiască. Să predice. Totuna. Şi oamenii-l ascultau: la Atherton mai întâi, apoi şi în alte locuri.

Se împărtăşise cu înţelepciune de la pasărea lentă, spuneau oamenii. Pasărea îi grăise, numai lui, într-acea noapte de veghe, cât stătuseră singuri pe sticlă.

Învăţătura lui, doctrina nimicului şi-a tăcerii, se răspândi repede, prinzând rădăcini în pământul fertil, acolo unde rămăsese mai mult pământ decât sticlă – şi mai rămăsese încă în destule locuri. Un paradox, poate: ce grăitoare vorbe ştia să găsească – toate despre tăcere! Dar de-abia astfel tăcerea îngheţată a lacurilor de sticlă începu parcă să prindă glas: şi să cânte; şi oamenii o ascultau cu urechi netocite.

Jason peregrină pe întreg cuprinsul insulei. Şi acesta era un alt paradox: căci tot ce propovăduia el era un fel de pasivitate, beatitudinea aşteptării unei morţi care nu mai era doar o fatalitate individuală, era mult mai mult – o moarte a soarelui şi a stelelor şi a întregii existenţe, o moarte cosmică ce transfigura destinul fiecărui muritor în parte. Şi uneori, pentru a vorbi mulţimii, se suia pe spinarea câte unei păsări ce se nimerea pe acolo – ca şi cum ar fi înfruntat destinul, ca şi cum ar fi provocat, ar fi implorat chiar pasărea să-l ia cu ea. Dar nu stătea niciodată mai mult de-o oră, după care se dădea jos, tremurând, dar şi radiind de o sobră bucurie. Aşa că ajunsese să fie numit nu numai „Profetul Tăcerii”, dar şi „Cel-Ce-Se-Arată-Călare-Pe-Păsări”

Cumpănind bine lucrurile, s-ar fi putut spune că făcea mult bine pentru echilibrul psihologic al comunităţilor de

supravieţuitori; iar învăţătura sa se răspândi şi dincolo de mări. Mama sa se stinse din viaţă mândră de el – cel puţin asta era convingerea lui – deşi existase întotdeauna o undă de tristeţe şi de reticenţă în atitudinea ei…

Mulţi ani mai târziu, când Jason Babbidge se apropia de şaizeci de ani şi încă nicio pasăre nu se îndurase să-l ia cu ea, el se întoarse, pentru zilele ce-i mai rămâneau de trăit, în casa părintească de la Atherton: aici aveau să vină pelerinii tăcerii, aducând prosperitate satului şi mai ales cârciumii „Snopul”, rămasă acum în grija fiicei fostului cârciumar.

Şi-n fiecare zi de Întâi Mai patinatorii cu pânze din întreg ţinutul se întâlneau pe sticla de la Atherton, căci numai aici aveau loc acum festivalurile, an de an. Dar acum nu mai era o cursă şi o competiţie, căci în fond cursa vieţii nu putea fi câştigată de nimeni. Festivalul se transformase în schimb într-un carnaval, un balet pe sticlă, o reprezentare dramatică a evenimentului petrecut cu mulţi ani în urmă – îl transformaseră într-un spectacol de felul vechilor „mistere” sau „patimi” pe care îl jucau locuitorii din cele patru sate rămase. Patru, căci Tuckertonul şi toţi locuitorii lui fuseseră prefăcuţi în sticlă cu zece ani în urmă, când o pasăre lentă se autodistrusese în aşa fel încât noul cerc de sticlă îl atingea acum pe cel vechi, la marginea căruia îşi căutase cândva adăpost Tuckertonul.

Într-o dimineaţă, în preziua festivalului din acel an, se auzi o bătaie în uşa casei lui Jason. Menajera lui, Martha Prestidge, era plecată în sat la cumpărături; aşa că deschise chiar Jason.

În prag stătea un băiat. Cu părul roşu şi cu pistrui pe faţa.

În primul moment, Jason nu-l recunoscu. Dar apoi văzu că nu era altul decât Daniel. Daniel, neschimbat.

— Dan…?

Năucit, băiatul îl privea pe Jason din cap până-n picioare: o chelie destul de înaintată, o burtă proeminentă, picioare în formă de fus, o mână plină de pete hepatice încleştată pe un baston gros cu măciulie închipuind un cap de pasăre stilizat.

— Jay, zise el după o vreme. M-am întors înapoi.

— Înapoi? Bine, dar…

— Ştiu acum ce-s păsările. Arme. Rachete teleghidate. Zeci şi sute şi mii de rachete. E război, Jay, un război în plină desfăşurare. Dar într-un fel seamănă şi cu un joc; o tablă de joc la care jucătorii-s maşini. Maşini care gândesc. În timpul lor, nu

durează decât de câteva zile. Rachetele traversează timpul înainte şi înapoi ca să-şi atingă ţelul. Dar ele nu pot manevra în propriul lor timp, în timpul acelei lumi din care au fost lansate, datorită legii cauzei şi efectului. Aşa că traversează pe aici. Prin lumea noastră.

— Ce spui tu e absurd. Nici nu vreau s-aud.

— Trebuie să m-asculţi. Jay. Le putem opri înainte de-a fi prea târziu Ştiu cum. Fiecare dintre părţile aflate în conflict poate intercepta rachetele părţii adverse, făcându-le să explodeze în afara propriului teritoriu – adică aici; asta dacă le pot detecta destul de repede. Dar războiul de-acolo e complet scăpat de sub control. Există o schemă strategică prin care războiul poate fi câştigat, dar aceasta n-o mai ştiu decât maşinile, iar ele sunt îngropate adânc sub pământ. Ele construiesc păsările într-un ritm extrem de rapid, cu materie primă extrasă din scoarţa terestră, şi-apoi le lansează automat pe traseul temporal ocolitor.

— Ajunge, Dan.

— Am căzut de pe pasăre când am ajuns acolo, dar am căzut într-un lac, aşa c-am scăpat cu viaţă. M-am rănit doar. Mai există câteva petice de pământ acolo, în jurul Bazelor. M-au îngrijit ei, oamenii de acolo. S-a zis cu ei, mai au numai câteva ore, socotind după timpul lor – deşi pentru noi asta înseamnă zeci de ani. Le-am dat înapoi speranţa – pentru ei eram o dovadă că viaţa nu s-a stins de tot. A lor – da. Dar viaţa poate merge înainte. Ceea ce avem noi de făcut acum este să construim o maşină care să împiedice maşinile lor să depisteze păsările lente în timp ce trec pe-aici, pe la noi. Interceptarea se face în aer. Prin intermediul undelor.

— Eşti nebun.

— Atunci păsările vor trece pe-aici. Dar inofensive. Fără să explodeze. Fără să ne prefacă în sticlă. Şi într-o sută de ani, sau în câteva sute, nu vor mai veni deloc, deoarece schema strategică va fi consumată până la capăt. Una sau alta dintre maşinile de război se va da bătută, deoarece va fi pierdut jocul. O, ştiu că ar trebui s-o putem face să se dea bătută chiar acum! Dar mai există şi un grăunte de iraţional programat în creierul maşinilor, aşa încât să nu se dea prea uşor bătute. Când, în cele din urmă, vor capitula, oamenii vor fi morţi de mult acolo, pe pământul acela: unii dintre supravieţuitori sunt convinşi de pe-

acum că maşinile de război vor începe să prefacă în sticlă şi fundul oceanelor, ca ultimă strategie înainte de-a capitula. Dar noi putem construi un emiţător de unde aeriene. Mi-au implantat în creier tot ce trebuie să ştim. Ne vor trebui câţiva ani ca să extragem metalele necesare, să ne construim utilajele şi să găsim o sursă de energie. Tânărul Daniel îşi pierdu suflul. Trase iar aer în piept:

— Mai aveau de rezolvat o pasăre lentă – un prototip. M-au instalat pe ea şi m-au trimis înapoi în timpul nostru. Au reuşit s-o ghideze destul de bine. S-a materializat doar la zece mile de-aici. Aşa c-am venit pe jos până acasă.

— Prototip? Unde aeriene? Sursă de energie? Ce-s toate aiurelile astea?

— Pot să-ţi explic.

— Astea-s numai vorbe: închipuire şi vorbărie. O, de-ar înceta odată hărmălaia asta a lumii!

— Dă-mi timp, puţin timp numai, şi-o să...

— Timp? Vrei timp? Ticăitul smintit al minţii omului în schimbul vidului pur şi grandios al liniştii eterne? Te răzvrăteşti şi nu primeşti acceptarea?

— Ascultă-mă, Jay. Ştiu că viaţa ta a fost lungă şi aspră. Poate că n-ar fi trebuit să vin aici mai întâi.

— Aa, ba da, aici ţi-era scris să vii mai întâi, nesăbuitul meu frate. Iar eu unul nu cred că mi-am trăit viaţa în zadar.

Daniel se bătu cu palma pe frunte:

— Am aici tot, dar poate c-ar trebui să aştern pe hârtie tot ce ştiu. În mai multe copii, să le-mpart în mai multe locuri – în caz că Athertonul se preface şi el în sticlă. Să rămână cineva care să ştie cum se construieşte transmiţătorul. Şi viaţa să poată merge înainte. Cei de-acolo cred că noi, rasa umană, suntem probabil singura formă de viaţă care-a mai rămas în întregul univers. Aşa că avem datoria să existăm mai departe. Da, toţi ceilalţi s-au autodistrus pentru că nu s-au înţeles asupra modului de a exista, iar noi încă mai avem destul timp. Putem construi nave care să străbată spaţiul până la stele, ştiu câte ceva şi despre asta. Îţi repet, vizita mea le-a adus o adevărată bucurie în ceasurile lor din urmă.

— Vai nouă, Dan. Şi Jason gemu o dată adânc. Ca un patriarh îşi înălţă toiagul şi-l abătu năprasnic peste ţeasta lui Daniel.

Băiatul se prăbuşi în prag. Cu efort, Jason îl târî înăuntru, apoi,

cu şi mai mare efort, în sus pe scara de stejar ce ducea în pod, unde Martha Prestidge nu călca mai niciodată. Cadavrul ar putea să înceapă să miroasă după o vreme, dar putea fi înfăşurat cu pături vechi, sau va găsi el ceva de făcut.

Totuşi, întoarcerea menajerei în încăperea de jos îl împiedică pe Jason să-şi ducă lucrul până la capăt. Lăsând trupul întins pe jos, se grăbi să iasă, răsuci cheia în broască şi-o puse bine în buzunar.

Devenise un obicei ca unii oaspeţi de seamă să fie invitaţi în casa Babbidge după festivităţile de Întâi Mai: aşa că Martha Prestidge avea să fie prinsă toată ziua cu treburi – curăţenia, mâncarea, aranjarea casei. După obiceiul menajerelor, îi dădu de înţeles lui Jason că mai mult o încurcă învârtindu-se prin casă, aşa că acesta plecă de-acasă şi-şi căută un loc de meditaţie, singur pe suprafaţa vastă şi netedă de sticlă. Sătenii şi vizitatorii, cu ochii la silueta singuratică din depărtare, dădeau din cap mulţumiţi. Profetul lor era împăcat, veghea asupra vieţii lor.

Zilele trecură, şi abia în trei mai îşi făcu Jason curaj să urce din nou în pod, cu învelitori şi funii. Descuie uşa.

Dar, în afară de o pată întunecată de sânge uscat, nu se vedea nimic pe podeaua de scânduri. În afară de vechiturile ce stau îngrămădite de obicei pe lângă pereţi, încăperea era goală, nici urmă de cadavru. Iar fereastra era deschisă.

Aşadar, nu-l omorâse pe Daniel până la urmă. Băiatul îşi revenise pesemne după lovitură. Emoţii puternice îl răscoliră pe Jason, răvăşindu-i expresia obişnuită a feţei. Privi îndelung pe fereastră, ca şi cum ar mai fi putut să-l descopere acolo pe băiat, zăcând jos pe pavajul de piatră. Dar nici urmă de Daniel. Răscoli toate împrejurimile Athertonului, ca un nebun, fără să pună întrebări, ci doar cercetând fiecare loc cu ochi pătrunzători. Negăsind niciun indiciu, comandă un docar cu un cal, să-l ducă la Edgewood. De acolo porni pe malul lacului de sticlă, străbătând satele Buckby şi Hopperton. De această dată, întreba oriunde se ducea: „N-aţi văzut un băiat cu părul roşu?”. Sătenii vorbeau între ei că Jason Babbidge avusese pesemne încă una dintre viziunile lui.

Putea el să tot aibă alte viziuni, căci la nici un an după aceea, de prin locuri mai îndepărtate se răspândi vestea despre un nou propovăduitor, cu un mesaj nou. Acest nou predicator nu era

decât un tinerel, dar călătorise şi el călare pe o pasăre lentă – mult mai departe chiar decât o făcuse vreodată Profetul Tăcerii.

Totuşi, ceva parcă nu era chiar în regulă cu acest tânăr propovăduitor, căci nu-şi putea aminti toate amănuntele din mesajul său, din ceea ce i se dăduse în grijă să spună. Uneori se bătea cu pumnii în cap din cauza neputinţei, până aproape îi dădea sângele. Însă, ca un efect pervers, acest stil teatral avu priză în rândurile celor mai agitaţi, mai neliniştiţi dintre auditori. Îl credeau tocmai pentru că-i vedeau anxietatea, iar aceasta le reflecta propriile lor nelinişti refulate.

Jason Babbidge nu se cruţă, extenuându-se în pătimaşe discursuri contra noilor idei subversive. Toată splendoarea filozofică ce o adusese lumii sale muribunde atârna acum de un de fir de păr. Cu strângere de inimă, el chemă lumea la o „cruciadă”' contra noului predicator, întru apărarea propriului ideal care era Supunerea.

Doi ani mai târziu, în zadar ar mai fi vrut să-şi revoce chemarea la cruciadă: urmându-i chemarea, hoarde de oameni înarmaţi cu furci, coase, topoare şi seceri cutreierau ţinuturile rămase între zonele de anihilare. Sate în flăcări, sute de oameni masacraţi, jafuri şi violuri – totul venind să-i amintească parcă lui Jason vechiul său coşmar, premergător momentului când avusese revelaţia.

În al treilea an al acestor lupte fratricide între Pacifişti şi Salvaţionişti, lupte ce păreau că nu se vor mai sfârşi niciodată, Jason muri, pătruns de-o amărăciune fără leac sub masca seninătăţii. Drept funeralii – îi aşezară trupul pe spinarea unei păsări lente şi-l legară cu frânghii; fidelii îndoliaţi însoţiră pasărea într-o tăcută procesiune până când aceasta dispăru, câteva ore mai târziu. La scurt timp şi pe neaşteptate, Bătălia de la Lacurile de Sticlă de la Ashton marcă victoria definitivă a Salvaţioniştilor conduşi de tânăra lor căpetenie cu păr roşu care, după cum mulţi observară, semăna izbitor cu bătrânul Jason Babbidge; aşa încât aproape că s-ar fi putut spune că în lume se înfruntau două principii de bază ale existenţei: două aspecte ale aceleiaşi fiinţe, două feţe ale unui singur om.

Cincizeci de ani mai târziu, pe când o treime din suprafaţa pământului era deja prefăcută în sticlă, iar clima se deteriora mereu, Colegiul Salvaţionist din Ashton inventă în cele din urmă maşina promisă; şi, din acel moment, păsările lente continuară

să apară, să zboare şi să dispară ca şi înainte, dar niciuna nu mai explodă.

Iar la o sută de ani după aceea, toate păsările lente dispăruseră de pe faţa Pământului. Undeva, un război se terminase, logic şi definitiv.

Şi tot pe-atunci, de pe Pământul din care patru cincimi erau acoperite de deşert sau de mlaştini – între salbele lacurilor lucitoare de sticlă – prima astronavă avea să se înalţe pe orbită.

S-a numit **Pasărea Lentă**. Căci avea să zboare către stele încet, încet, la scara omenească: avea să dureze încă două generaţii.

O a doua astronavă avea s-o urmeze; iar aceasta se numea **Daniel**.

Deşi, după acest efort uriaş şi epuizant, alte astronave nu vor mai fi. Supravieţuitorilor rasei umane nu le rămânea decât să se aşeze şi să cultive ceea ce mai rămăsese din grădina lor, printre dune şi smârcuri şi hectare de sticlă. Iar dacă vreuna dintre astronave va găsi ori nu în imensitatea spaţiului o nouă planetă cel puţin la fel de locuibilă ca vechiul Pământ, pe jumătate acoperit de sticlă acum, aceasta rămânea pur şi simplu o chestiune de credinţă.

Pe patul de moarte, la vârsta de optzeci de ani, la sediul Colegiului Ashton, zăcea Daniel; cel care niciodată n-a admis să i se dea şi vreun nume de familie.

Camera era aproape indecent de supraaglomerată, deşi aerul era împrospătat, dacă nu şi încălzit, de vântul ce biciuia Sticla de la Ashton; răsfrântă de suprafaţa lucie a Sticlei, lumina inunda camera cu reflexe argintii.

Acoperit doar cu un cearşaf de mătase, bătrânul ce trăgea să moară întins în pat ajunsese el însuşi ca o pasăre: stafidit, cu oasele subţiri, cu nasul ca un cioc şi ochii ca două mărgele, iar pe creştetul capului, o creastă de cocoş din păr roşu.

Ridică o mână firavă, ca şi cum i-ar fi chemat şi mai aproape pe cei de lângă el. De fapt, voia să-şi atingă cu mâna rana veche de la cap, care începuse să-l doară îngrozitor în ultimul timp, ca şi cum ar fi fost gata să se deschidă din nou sau să se afunde în interiorul capului, descuindu-i acolo uşa memoriei – cu toate că nimeni nu mai avea nevoie acum de cheia ascunsă acolo, deoarece discipolii de la Colegiu o descoperiseră deja pe altă cale, pornind de la datele de care dispuneau.

Îşi aplecară chipurile deasupra lui: chipuri pătrunse de credinţă şi devotament.

— Şi ziceţi că nu mai explodează, gata? întrebă el ca şi când ar fi uitat.

— Nu, nu, de ani de zile, îl asigurară.

— Şi cu stelele…?

— Vom construi navele. Descoperim noi cum.

Mâna îi căzu moale înapoi pe cearşaf:

— La una să-i puneţi numele…

— Da?

— **Daniel**. Se poate?

Îi promiseră solemn.

— Poate că aşa… spiritul meu…

— Da?

— …Îşi va lua zborul…

— Da?

— …spre liniştea spaţiului.

Cuvinte ce stârniră o oarecare nedumerire printre cei ce-l vegheau în ultimele sale clipe: căci ei n-aveau de unde să ştie că ultimul gând al lui Daniel a fost că, atunci când va veni ziua lansării, el şi fratele său se vor putea, în sfârşit, împăca.

Cory Doctorow

Cand sysadminii conduceau lumea

(„When Sysadmins Ruled the Earth”, 2007)

Traducere de Silviu Genescu

Când telefonul special al lui Felix sună la ora două dimineaţa, Kelly s-a răsucit spre el şi i-a dat un pumn în umăr şuierând:

— De n-ai oprit blestemăţia asta înainte de culcare?

— Pentru că sunt de gardă, răspunse el.

— Nu eşti un nenorocit de doctor, zise ea, lovindu-l în timp ce el se ridica la marginea patului, trăgându-şi pantalonii pe care-i lăsase pe podea înainte de culcare. Eşti un nenorocit de *administrator de sistem*.

— E datoria mea, făcu el.

— Te muncesc ăştia ca pe un catâr al guvernului. Ştii că am dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, acum eşti tată, nu poţi s-o iei la goană la miezul nopţii când rezerva de pornoşaguri a nu ştiu cui s-a epuizat. Nu răspunde la telefon.

Ştia că ea are dreptate. Răspunse la telefon.

— Routerele principale căzute. BGP-ul[26] nu răspunde.

Glasului mecanic al sistemului de monitorizare nu-i păsa dacă era înjurat, aşa că îşi dădu drumul şi asta-l făcu să se simtă puţin mai bine.

— Poate că reuşesc să repar totul de aici.

Se putea loga la un UPS de la cutii pentru a separa şi reporni routerele. Însă UPS-ul se afla într-un netblock diferit, cu propriile sale routere şi cu sursele independente de alimentare neîntreruptibilă.

Kelly se ridicase acum în capul oaselor, o siluetă greu de distins pe tăblia patului.

— În cei cinci ani de căsătorie n-ai fost niciodată în stare să repari nimic de aici.

De data asta greşea, el repara lucrurile de acasă mai tot timpul, însă o făcea discret şi fără niciun tărăboi, aşa că ea n-avea cum să ştie. Şi avea şi dreptate – dispunea de consemnări în jurnalul de activitate care arătau că, după ora unu noaptea,

---

26 „Border Gateway Protocol”, protocolul de rutare folosit în nucleul Internetului (n. tr.).

nu mai putea fi reparat nimic fără să fie nevoie să ajungă la cutii. Legea Perversiunii Universale Infinite, adică Legea lui Felix.

Cinci minute mai târziu, era la volanul maşinii. Nu reuşise să rezolve problema de acasă. Routerele independente din netblock erau şi ele deconectate. Ultima oară când se întâmplase aşa ceva, un imbecil de muncitor constructor intrase cu lama unui excavator prin magistrala principală în centrul de date, iar Felix se alăturase grupului de cincizeci de sysadmini furioşi, aşezaţi la marginea gropii rezultate din această acţiune, înjurându-i pe sărmanii nenorociţi care lucrară neîncetat să reconecteze zece mii de fire.

Telefonul îi mai sună de două ori în maşină, iar el îl lăsă să se audă în instalaţia stereo şi ascultă raportul sistemului mecanic prin difuzoarele mari, pentru başi, despre cum şi mai multe sisteme din infrastructura reţelei erau acum decuplate. Apoi sună Kelly.

— Salut.

— Nu te încorda, se simte după vocea ta.

El zâmbi fără să vrea. „Verificat, fără încordare.”

— Te iubesc, Felix.

— Eu sunt cu totul nebun după tine. Culcă-te la loc.

— 2.0 e treaz.

Copilul fusese numit Beta Test pe vremea când se afla încă în pântecele ei, iar când i se rupsese apa, el primise un telefon şi o zbughise din birou strigând:

— *Tocmai a sosit Gold Masterul!*

Au început să-i spună 2.0 încă înainte să fi apucat să termine primul său ţipăt.

— Ticălosul ăsta mic s-a născut să sugă ţâţă.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Aproape că ajunsese la centrul de date. La ora două dimineaţa nu era deloc trafic. Încetini şi trase pe dreapta în faţa intrării în garaj. Nu voia să piardă apelul ei în subteran.

— Nu-i vorba de faptul că m-ai trezit. Eşti acolo de şapte ani. Ai trei subalterni care răspund în faţa ta. Pasează-le lor apelurile. Tu ţi-ai făcut datoria cu vârf şi îndesat.

— Nu-mi place să le cer subalternilor să facă ceva ce eu n-aş face.

— Dar ai făcut deja. Te rog, nu-mi place deloc să mă trezesc singură noaptea. Atunci mi-e cel mai dor de tine.

— Kelly…

— Nu mai sunt furioasă. Acum doar mi-e dor de tine. Când eşti lângă mine, visez frumos.

— OK, făcu el.

— Aşa, pur şi simplu?

— Exact. Pur şi simplu. Nu te pot lăsa să visezi urât şi mi-am făcut datoria. De acum înainte, mai răspund la apelurile de noapte doar ca să-mi acopăr concediile.

— Sysadminii nu-şi iau concediu, râse ea.

— Acesta îşi va lua. Îţi promit.

— Eşti minunat. Oh, fir-ar, 2.0 tocmai şi-a golit fişierele peste halatul meu de baie.

— Aşa, băiatul tatei.

— Da, chiar aşa.

Închise, iar el îşi conduse maşina până în parcarea centrului de date, arătându-şi insigna şi ridicând o pleoapă grea, pentru a lăsa sistemul de scanare a retinei să arunce o privire cuprinzătoare asupra ochiului său înceţoşat de somn.

Se opri lângă un automat să-şi ia un baton energizant de guarana/medafonil şi o ceaşcă de cafea într-o concentraţie letală, ca pentru roboţi, turnată într-un ambalaj cu protecţie împotriva vărsării accidentale, steril, cu supapă de sorbit. Înfulecă imediat batonul energizant şi sorbi din cafea, apoi permise uşii interioare să-i descifreze geometria palmară şi să-l ţină o clipă în loc. Se deschise cu un oftat şi aerul sub presiune din sas năvăli asupra sa. Trecu, în sfârşit, în sanctuarul interior.

Era un balamuc. Cuştile erau proiectate să permită un spaţiu de manevră în jurul lor pentru doi sau trei sysadmini. Fiecare centimetru cub de spaţiu rămas era plin de suporturi cu servere, routere şi harduri care huruiau. Înghesuiţi printre ele, stăteau nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci de sysadmini. Era o adevărată convenţie de tricouri negre cu sloganuri ininteligibile şi de burţi revărsate peste centurile cu telefoane mobile şi scule multifuncţionale.

În mod normal, într-o cuşcă practic ar fi trebuit să îngheţi, însă toate acele trupuri omeneşti supraîncălzeau spaţiul mic şi închis. Cinci sau şase feţe se ridicară şi zâmbiră când trecu el. Doi îl salutară pe nume. Îşi strecură burta printre dulapuri şi cuşti, spre suporturile Ardent din spatele încăperii.

— Felix.

Vorbise Van, care nu era de serviciu în noaptea aceea.

— Ce faci aici? Nu-i nevoie ca mâine să fim amândoi zob.

— Poftim? O, cutia mea este acolo. Sistemul a căzut în jurul orei 1.30 şi-am fost trezit de monitorul meu. Ar fi trebuit să te sun şi să-ţi spun că vin, te-aş fi scutit de un drum.

Propriul server al lui Felix, o cutie împărţită împreună cu alţi cinci amici, se afla într-un suport cu un etaj mai jos. Se întrebă dacă şi el era offline.

— Care-i treaba pe-aici?

— Atac masiv cu un vierme rapid. Un imbecil cu activitate zero până acum a făcut ca toate cutiile Windows din reţea să ruleze teste Monte Carlo pe fiecare bloc IP, inclusiv pe IPv6. Toate sistemele mari Cisco rulează interfeţe administrative peste v6, şi toate clachează dacă primesc mai mult de zece teste simultan, ceea ce înseamnă că aproape toate racordurile au căzut. Şi DNS-ul e zburat din sistem, e ca şi cum cineva ar fi minat zona de transfer azi-noapte. O, mai e şi un email şi un component IM care transmite mesaje destul de veridice tuturor celor din lista de adrese, borând dialoguri Eliza[27], care-ţi blochează contul de email logat deja şi te obligă să deschizi un troian.

— Doamne!

— Mda.

Van era un sysadmin de tip doi, trecea de un metru optzeci, avea părul strâns într-o coadă de cal la spate şi un proeminent măr al lui Adam. Tricoul lăsat pe pieptul lui plat proclama: CHOOSE YOUR WEAPON şi înfăţişa un şir de zaruri RPG poliedrice.

Felix era sysadmin de tip unu, cu o greutate suplimentară în jurul taliei de treizeci-treizeci şi cinci de kilograme şi o barbă curată şi stufoasă, care-i acoperea bărbia dublă. Pe tricoul său scria HELLO CTHULHU şi înfăţişa un Cthulhu isteţ, fără gură, în stilul Hello Kitty.

Se cunoşteau de vreo cincisprezece ani, după ce se întâlniseră pe Usenet, apoi ajunseseră f2f la sesiunile de bere de la Toronto Freenet, la vreo câteva întruniri Star Trek şi, în cele

---

27 „Eliza Dialogue”, faimos program de inteligenţă artificială din anii ‘60, care simula comportamentul unui psiholog conversând cu pacienţii (n. tr.).

din urmă, Felix îl angajase să lucreze cu el la Ardent. Van era de nădejde şi metodic. Şcolit ca inginer electrician, ţinea un vraf de carnete de notiţe cu spirală, umplute cu detalii legate de fiecare măsură luată de el vreodată, înregistrată cu ora şi data.

— Nici măcar o singură greşeală de utilizator de data asta, zise Van.

Troienii de email intrau în această categorie – dacă oamenii ar fi fost destul de isteţi să nu deschidă fişiere ataşate suspecte, troienii de email n-ar mai fi existat. Însă viermii care mâncau routerele Cisco nu erau o problemă creată de utilizatori, ci o eroare a inginerilor de sistem incompetenţi.

— Nu, e de la Microsoft, făcu Felix. De fiecare dată când sunt la lucru la două dimineaţa, este ori vorba de greşeala vreunui utilizator, ori de la Microsoft.

***

Sfârşiră prin a decupla de la Internet routerele alea afurisite. Desigur, nu Felix se ocupă, deşi era foarte tentat să treacă la fapte şi să le rebooteze după ce le oprise interfeţele IPv6. Toată treaba a fost executată de două namile de Afurisiţi de Operatori din Iad, care trebuiră să răsucească două chei în acelaşi timp ca să aibă acces la cuşcă, precum paza de la un siloz nuclear. Nouăzeci şi cinci la sută dintre convorbirile la mare distanţă din Canada treceau prin această clădire. Avea un sistem de securitate *mai bun* decât majoritatea silozurilor nucleare pentru rachetele Minuteman.

Felix şi Van puseră blocurile Ardent înapoi online, câte unul o dată. Erau infestate cu viermi, iar readucerea routerelor înapoi online nu făcea decât să expună blocurile din aval atacurilor. Fiecare bloc de pe Internet era înecat de viermi sau crea atacuri de acest tip sau ambele. Felix reuşi să ajungă la NIST şi Bugtraq după vreo sută de încercări şi descărcă actualizări de kernel, care ar trebui să reducă încărcătura de viermi intraţi în unităţile din grija sa.

Era zece dimineaţa şi era suficient de flămând să înfulece şi curul unui urs mort, însă se apucă să recompileze kernelurile şi readuse unităţile înapoi online. Degetele lungi ale lui Van zburdau peste tastatura de administrare, avea limba uşor ieşită în afară în timp ce derula pentru fiecare unitate statistici de încărcare.

— Am avut două sute de zile de funcţionare încărcate pe Greedo, zise Van.

Acesta era cel mai vechi server din suport, încă din timpurile când îşi denumeau blocurile după personajele din Star Wars. Acum toate purtau nume după ştrumfi şi, cum aceştia se sfârşiseră, începuseră cu personajele din lumea MacDonald, începând cu laptopul lui Van, devenit Primarul McCheese.

— Greedo va străluci din nou, spuse Felix. Am jos un 486 cu un timp de funcţionare de mai bine de cinci ani. O să-mi frângă inima când va trebui să-i dau un reboot.

— La ce rahat etern mai foloseşti tu un 486?

— La nimic. Dar cine-ar putea opri o unitate cu cinci ani de funcţionare? Asta ar fi ca şi cum ţi-ai eutanasia bunica.

— Vreau să halesc ceva.

— Îţi spun eu ce facem. Întâi repunem cutia ta în funcţiune, pe urmă pe a mea, apoi te iau la Lakeview Lunch pentru o pizza ca mic dejun şi poţi să-ţi iei liber restul zilei.

— S-a făcut. Omule, eşti prea bun pentru noi, trupeţii. Ar trebui să ne ţii într-un puţ şi să ne snopeşti, aşa cum fac toţi ceilalţi şefi. E tot ce merităm.

***

— E telefonul tău, zise Van.

Felix se extrase dintre măruntaiele vechiului 486, care refuzase să mai pornească. „Împrumutase” o altă sursă de alimentare de la nişte tipi care derulau o operaţiune de spam şi încerca să o adapteze. Îl lăsă pe Van să-i întindă telefonul, care-i căzuse de la centură în timp ce se chinuia să ajungă în spatele unităţii.

— Hei, Kel.

Se auzea un zgomot de fond ciudat, ca un târşâit. Să fi fost sarcini electrostatice? Împroşca 2.0 apa în cadă?

— Kelly?

Linia era moartă. Încercă să sune, dar nu auzi nimic, nici sunetul de apel, nici căsuţa vocală, nimic. În cele din urmă, telefonul său intră în faza de temporizare şi anunţă: NETWORK ERROR.

— Fir-ar să fie, zise el încet.

Îşi fixă telefonul la centură. Voia să ştie când avea de gând să ajungă sau poate dorea să-i spună să cumpere ceva. I-ar lăsa un

mesaj în căsuţa vocală..

Tocmai testa sursa de curent, când telefonul sună din nou. Îl înşfăcă febril şi răspunse.

— Kelly, hei, ce se întâmplă?

Se sili să elimine iritarea din voce. Se simţea vinovat: practic, obligaţiile sale faţă de Ardent Financial LLC încetaseră odată ce serverele erau din nou online. Ultimele trei ore petrecute aici fuseseră o ambiţie personală, chiar dacă avea intenţia de a-i taxa şi pentru asta.

La capătul celălalt se auzeau scâncete.

— Kelly?

Simţi cum se albeşte şi cum vârfurile degetelor îi amorţesc.

— Felix, zise ea, aproape de neînţeles printre bocete. E mort, oh, Doamne, e mort!

— Cine? *Cine*, Kelly?

— Will.

Will? se gândi el. *Cine mă-sa-i…* Căzu în genunchi. William era numele pe care-l trecuseră în certificatul de naştere, deşi îi spuneau tot timpul 2.0. Scoase un sunet îndurerat, ca un lătrat stins.

— Mi-e rău, continuă ea. Nici nu mai pot să stau în picioare. Oh, Felix, te iubesc atât de mult.

— Kelly? Ce se întâmplă?

— Toţi, toată lumea… N-au mai rămas decât două canale la televizor. Doamne, Felix, pe geam arată ca la învierea morţilor.

O auzi încercând să vomite. Telefonul începu s-o ia razna, aruncându-i zgomotul vomitatului ei ca un generator de ecouri.

— Rămâi acolo, strigă el când legătura se întrerupse.

Formă 911, dar telefonul îi anunţă, iarăşi, NETWORK ERROR, imediat ce atinse tasta SEND.

Îl înşfăcă pe Primarul McCheese de la Van şi-l cuplă la cablul de reţea al vechiului 486, lansă un Firefox din linia de comandă şi căută pe Google website-ul poliţiei metropolitane. Repede, dar nu cu febrilitate, căută un formular de contact online. Nu-şi pierdea niciodată capul. Rezolva problemele, iar intratul în panică nu ducea la nimic bun.

Găsi un formular şi scrise detaliile discuţiei cu Kelly ca şi cum ar fi completat un raport de devirusare, degetele i se mişcau repede, făcând o descriere completă, apoi acţionă comanda TRIMITE.

Van citise totul peste umărul său.

— Felix… începu el.

— Doamne, rosti acesta.

Se ridică încet în picioare de pe podeaua cuştii. Van luă laptopul şi încercă câteva site-uri de ştiri, însă toate dădeau eroare. Era imposibil de spus dacă era aşa pentru că se petrecea ceva îngrozitor sau pentru că reţeaua ceda sub asaltul super-viermelui.

— Trebuie să ajung acasă.

— Te duc eu, se oferi Van. Poţi continua să-ţi suni soţia.

Se îndreptară spre lifturi. Una dintre cele câteva ferestre ale clădirii era acolo, un hublou gros, blindat. Se uitară prin el în timp ce aşteptau ascensorul. Nu era prea multă circulaţie pentru o zi de miercuri. Erau cumva mai multe maşini de poliţie ca de obicei?

— *Oh*, *Doamne*… făcu Van, arătând cu mâna.

Turnul CN, o structură uriaşă, subţire ca un ac şi la fel de vizibilă ca un elefant alb, se înălţa la est de ei. Era înclinat, ca o creangă ieşită din nisipul umed. Oare era în mişcare? Da. Se înclina, încet, însă câştiga viteză, căzând spre nord-est, spre cartierul financiar. Trecu într-o secundă de momentul de echilibru şi se zdrobi. Simţiră unda de şoc, apoi auziră întreaga clădire zguduindu-se de pe urma impactului. Un nor de praf se ridică dintre rămăşiţe şi percepură alte tunete pe măsură ce clădirea cea mai înaltă din lume se prăbuşea, lovind clădire după clădire.

— Centrul de Transmisiuni se duce, zise Van.

Era clădirea CBC, care se prăbuşea într-o mişcare lentă. Oameni fugind în toate părţile fură zdrobiţi de tencuiala căzută. Văzută prin hublou, scena părea un script CGI descărcat de pe un site de schimb de fişiere.

Sysadminii se înghesuiau acum în jurul lor, înghiontindu-se să vadă distrugerile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul.

— CN Tower s-a prăbuşit, spuse Felix.

Suna foarte detaşat, chiar şi pentru propriile sale urechi.

— Să fi fost virusul?

— Viermele? Poftim? făcu şi-l examină pe individ, un tânăr administrator de tip doi, cu numai un mic colac de grăsime în jurul taliei.

— Nu viermele. Am primit un e-mail cum că întregul oraş este în carantină din cauza nu ştiu cărui virus. O armă biologică, se pare, răspunse şi îi întinse BlackBerry-ul său.

Fu atât de absorbit de raport – în aparenţă un forward din partea ministerului canadian al sănătăţii încât nici nu observă că se stinseseră toate luminile. Apoi îşi dădu seama şi puse BlackBerry-ul înapoi în palma proprietarului, scoţând un scâncet slab.

***

Generatoarele intrară în funcţiune un minut mai târziu. Sysadminii se îmbulziră pe scări. Felix îl apucă pe Van de braţ şi-l trase înapoi.

— Poate că ar trebui să aşteptăm în cuşcă până se mai liniştesc lucrurile.

— Dar cum rămâne cu Kelly?

Felix se simţea de parcă era gata să vomite.

— Ar trebui să ne întoarcem acum în cuşcă.

Aceasta avea filtre de aer pentru microparticule.

Alergară pe scări în sus spre cuşca cea mare. Felix deschise uşa şi apoi o lăsă să se închidă şuierând în urma lor.

— Felix, trebuie să te întorci acasă…

— Este o armă biologică. Un supervirus. Vom fi OK aici. Atâta timp cât ţin filtrele.

— Poftim?

— Intră pe IRC.

Van luă Primarul McCheese, iar Felix se folosi de Ştrumfiţă. Trecură prin canalele de chat până când găsiră unul cu nişte nick-uri familiare.

>pentagonul s-a dus/casa albă la fel
>VECINUL MEU BORĂŞTE SÂNGE DE LA BALCON ÎN SAN DIEGO
>Cineva a dărâmat Castraveciorul[28]. Bancherii fug din City ca şobolanii.
>Am auzit că şi Ginza[29] arde

---

[28] „The Gherkin”, zgârie-nori din centrul financiar al Londrei (n. tr.).

Felix scrise: Sunt în Toronto. Tocmai am văzut cum s-a prăbuşit CN Tower. Am văzut rapoarte despre arme biologice, ceva cu acţiune foarte rapidă.

Van citi şi rosti:

— Nu ştii cât e de rapidă. Poate că am fost cu toţii contaminaţi cu trei zile în urmă.

Felix închise ochii.

— Dacă ar fi aşa, cred că am simţi ceva simptome.

>Se pare că un puls electromagnetic a ras Hong Kong-ul, poate şi Parisul – imaginile de pe satelit în timp real le arată într-o beznă totală, iar blocurile de reţea de acolo nu execută nicio rutare.
>Eşti în Toronto?

Era un utilizator cu un nick neobişnuit.

>Da, pe Front Street
>soră-mea se află la Univ Toronto şi nu reuşesc s-o prind, poţi s-o suni?
>Telefoanele-s praf

Tasta uitându-se la mesajul NETWORK ERROR.

— Am un soft pentru telefon pe Primarul McCheese, făcu Van, lansând aplicaţia voice-over-IP. Tocmai mi-am amintit.

Felix îi luă laptopul şi făcu numărul de telefon de acasă. Sună o dată, apoi se auzi un sunet monoton, gălăgios, ca o sirenă de ambulanţă într-un film italian.

>Telefoanele-s praf

Scrise din nou.

Se uită în sus, la Van, şi văzu că umerii lui slăbănogi tremurau puternic.

— Băga-mi-aş picioarele. E sfârşitul lumii.

Felix se decuplă de la IRC o oră mai târziu. Atlanta arsese. Manhattanul era fierbinte de tot – suficient de radioactiv încât să compromită webcamerele din Lincoln Plaza. Toată lumea dădea vina pe Islam, asta până când fu destul de clar că Mecca

[29] Cartier select din Tokyo (n. tr.).

ajunsese o groapă fumegândă, iar membrii familiei regale saudite fuseseră spânzuraţi înaintea palatelor lor.

Îi tremurau mâinile, iar Van plângea discret în colţul cel mai îndepărtat al cuştii. Încercă din nou să sune acasă, apoi la poliţie. Sistemul nu funcţiona mai bine decât la ultimele douăzeci de încercări.

Se băgă în boxa lui de jos şi se repezi la corespondenţa pe email. Spam, spam, spam. Şi mai mult spam. Mesaje automate. Iată un mesaj urgent de la sistemul de detecţie a pătrunderilor neautorizate în cuşca Ardent. Îl deschise şi-l citi repede. Cineva încerca într-un mod brutal şi repetat să pătrundă în routere. Nu semăna cu semnătura unui vierme. Urmări calea atacului şi descoperi că provenea din aceeaşi clădire, de la un sistem aflat într-o cuşcă de la etajul inferior. Existau proceduri pentru astfel de situaţii. Scană portul atacatorului şi descoperi că portul 1337 era deschis – 1337 era un „leet” sau „elită” în codul hackerilor, care înlocuia cifrele cu litere. Era acel tip de port pe care un vierme l-ar fi lăsat deschis pentru a se strecura în sistem şi pleca oricând. Căută pe Google vulnerabilităţi cunoscute care să fi lăsat un sistem de ascultare pe portul 1337, restrânse căutările bazându-se pe sistemul de operare cu acces pe baza amprentei palmare al serverului compromis şi, în cele din urmă, îi dădu de capăt.

Era un vierme străvechi, unul împotriva căruia fiecare unitate ar fi trebuit să fie imunizată cu ani de zile în urmă. Nicio problemă. Avea un client pentru el şi îl folosi pentru a-şi crea un cont de root în unitate, în care se logă şi aruncă o privire prin sistem.

Mai era un utilizator conectat, „scaredy”, verifică sistemul de monitorizare a proceselor şi descoperi că acesta multiplicase toate cele câteva sute de procese care-l sondau pe el şi o grămadă de alte cutii.

Deschise o fereastră de chat:

>încetează să-mi sondezi serverul

Se aştepta la urlete, vinovăţie sau negare. Fu cât se poate de surprins.

>Eşti la centrul de date de pe Front Street?

>Da

>Doamne, credeam că sunt ultimul în viaţă. Eu mă aflu la etajul patru. Cred că afară a avut loc un atac cu o armă biologică. Nu vreau să părăsesc acest spaţiu steril.

Felix expiră zgomotos.

>Mă sondai ca să mă faci să-ţi iau urma?

>Mda

>Isteaţă chestie

Şmecher, ticălosul!

>Mă aflu la etajul şase, mai am pe cineva cu mine.

>Ce ştii?

Felix adăugă logul de la IRC şi aşteptă până când celălalt digeră tot. Van se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Ochii-i erau sticloşi.

— Amice?

— Trebuie să mă piş.

— Nu deschizi uşa. Am văzut o sticlă goală de Mountain Dew în coşul de gunoi de acolo.

— Bine.

Se duse ca un zombi la coşul de gunoi şi luă sticla goală. Se întoarse cu spatele.

>Eu sunt Felix

>Will

Simţi cum i se strânge stomacul când se gândi la 2.0.

— Felix, cred că trebuie să ies, zise Van, care se deplasa deja spre uşă.

Lăsă tastatura şi se săltă în picioare, aruncându-se spre el şi placându-l înainte de a atinge uşa.

— Van, spuse el, privind direct în ochii sticloşi, confuzi ai prietenului său. Uită-te la mine!

— Trebuie să plec. Trebuie să merg acasă şi să hrănesc

pisicile.

— E ceva afară, ceva cu acţiune rapidă şi letală. Poate va fi împrăştiat de vânt. Poate că a şi fost. Dar vom rămâne aici până ştim sigur sau până când nu vom mai avea de ales. Stai jos. Şezi.

— Mi-e frig.

Se făcea tot mai rece. Lui Felix i se făcuse pielea de găină pe braţe, picioarele şi le simţea ca nişte blocuri de gheaţă.

— Lipeşte-te de servere, lângă găurile de eşapare. Profită de aerul cald.

Găsi un suport şi se ghemui lângă el.

>Mai eşti acolo?
>Da, pun la punct ceva logistică
>Cât mai durează până putem ieşi?
>N-am nicio idee

Apoi, pentru o bună bucată de vreme, nu mai scrise niciunul nimic.

Felix trebui să se folosească de două ori de sticla de Mountain Dew. Apoi Van o folosi şi el iarăşi. Felix încercă să-şi sune din nou soţia. Website-ul poliţiei metropolitane era mort.

În cele din urmă, se lăsă să alunece pe servere şi-şi cuprinse genunchii cu mâinile, plângând ca un copil.

După un minut, colegul veni şi i se aşeză alături, cuprinzându-l cu braţul de după umeri.

— Sunt morţi. Kelly şi f… fiul meu. Familia mea nu mai e.

— N-ai de unde să ştii.

— Sunt destul de sigur. Doamne, s-a terminat cu toate, nu-i aşa?

— Mai ardem câteva ore pe aici şi după aia ieşim. Lucrurile s-ar putea întoarce curând la normal. Pompierii se vor ocupa de toate. Vor mobiliza armata, va fi OK.

Pe Felix îl dureau coastele. Nu mai plânsese de când… de când se născuse 2.0. Îşi strânse şi mai tare genunchii.

Apoi se deschise uşa.

Cei doi sysadmini care intraseră aveau ochii injectaţi. Unul purta un tricou pe care scria TALK NERDY TO ME, iar celălalt avea unul cu Electronic Frontiers Canada.

— Haideţi, făcu TALK NERDY. Ne adunăm cu toţii la ultimul

etaj. Urcaţi pe scări.

Descoperi că-şi ţinea respiraţia.

— Dacă-i vreun agent patogen în clădire, suntem toţi contaminaţi, continuă TALK NERDY. Aşadar, luaţi-o din loc, ne întâlnim acolo.

— Mai este unul la etajul şase, făcu Felix ridicându-se în picioare.

— Da, Will, am dat de el. E sus.

TALK NERDY era unul dintre Ticăloşii de Operatori din Infern care decuplase marile routere. Felix şi Van urcară încet treptele, paşii lor răsunând pe culoarele pustii. După atmosfera îngheţată din cuşcă, în casa scărilor te simţeai ca într-o saună.

La ultimul etaj era o cantină, cu toalete care funcţionau, apă şi cafea, automate pentru mâncare. În faţa fiecăruia era câte o coadă dezordonată. Toţi evitau privirile celuilalt. Se întrebă care dintre ei era Will şi apoi se aşeză la coada automatului care vindea mâncare.

Se alese cu încă două batoane energizante şi o ceaşcă enormă de cafea cu vanilie înainte de a rămâne fără fise. Van găsi nişte locuri la masă pentru amândoi, iar Felix puse marfa înaintea lui şi se aşeză la coadă la toaletă.

— Lasă-mi şi mie ceva, zise el, azvârlindu-i colegului său un baton energizant.

În momentul când se aşezară cu toţii, după ce fuseseră evacuaţi din cuşti, TALK NERDY şi prietenul său se întoarseră. Făcură curăţenie la casieria de la capătul zonei cu preparate culinare şi primul se urcă pe stand. Încet, încet, discuţiile se opriră.

— Eu sunt Uri Popovich, iar el este Diego Rosenbaum. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit aici. Iată ce ştim absolut sigur: clădirea este de trei ore alimentată numai de generatoare. Observaţiile vizuale indică faptul că suntem singura clădire din zona centrală din Toronto în care mai este energie electrică şi ar trebui să ne mai ţină încă trei zile. Dincolo de aceste uşi există un agent patogen, de origine necunoscută. Ucide rapid, în câteva ore, şi se împrăştie prin aerosoli. Te contaminezi cu el respirând aer infectat. Nimeni nu a mai deschis uşile exterioare ale acestei clădiri de la cinci dimineaţa încoace. Nimeni nu le va deschide decât după ce dau eu semnalul. Atacurile asupra tuturor oraşelor importante din lume au provocat haos în rândul

serviciilor de urgenţă. Atacurile sunt electronice, biologice, nucleare, prin explozii convenţionale, toate de foarte mare anvergură. Sunt inginer pe probleme de securitate şi de unde vin eu astfel de atacuri în serie sunt, de regulă, privite ca oportuniste: gruparea B aruncă în aer un pod pentru că toată lumea este ocupată de atacul cu o armă radiologică a grupării A. O chestie isteaţă. O celulă Aum Shinrikyo din Seul a lansat un atac cu gaze în metroul de acolo, pe la ora două dimineaţa, ora locală, acesta fiind evenimentul cel mai timpuriu pe care-l putem localiza, aşa că acela s-ar putea să fi fost punctul de plecare. Suntem foarte siguri că Aum Shinrikyo n-ar fi putut organiza un astfel de prăpăd: nu au nicio acţiune de război informaţional la activ şi nu au dovedit niciodată sofisticarea organizatorică necesară pentru a distruge atâtea ţinte dintr-odată. Adică nu sunt destul de deştepţi pentru aşa ceva. Rămânem aici, deocamdată, până când arma biologică va fi identificată şi dispersată. Vom supraveghea suporturile şi vom avea grijă ca reţelele să funcţioneze. Aceasta este o infrastructură esenţială şi este treaba noastră să ne asigurăm că merge strună. În momente de urgenţă naţională, responsabilitatea în această direcţie se dublează.

Unul dintre sysadmini ridică mâna. Era foarte îndrăzneţ îmbrăcat în tricoul lui verde, cu Incredibilul Hulk, iar ca vârstă, unul dintre cei foarte tineri.

— Cine-a murit de ai ajuns tu rege?

— Controlez principalul sistem de securitate, cheile pentru toate cuştile şi parolele pentru uşile spre exterior. Apropo, acum sunt încuiate. Eu i-am adunat pe toţi aici şi am convocat întrunirea. Nu-mi pasă dacă altcineva vrea să preia afacerea, este una de căcat. Dar cineva trebuie s-o facă.

— Ai dreptate, zise puştiul. Şi pot s-o fac la fel de bine ca tine. Numele meu este Will Sario.

Popovich privi în direcţia lui.

— Ei bine, dacă mă laşi să termin ce am de spus, poate că am să-ţi predau steagul după aceea.

— Atunci termină odată.

Sario îi întoarse spatele şi se duse la fereastră. Se uită absorbit afară. Privirea lui Felix era atrasă în aceeaşi direcţie şi văzu mai mulţi nori grei de fum ridicându-se dinspre oraş.

Popovich pierduse momentul.

— Aşa că asta vom face, încheie el.

Puştiul privi în jur după un moment de tăcere prelungită.

— O, acum a venit rândul meu?

Se auziră mai multe chicoteli sonore.

— Iată ce cred: omenirea se duce naibii. Au fost lansate atacuri coordonate asupra fiecărei piese critice din cadrul infrastructurii. Există o singură cale prin care aceste lovituri au putut fi atât de bine coordonate: via Internet. Chiar dacă acceptaţi teza că atacurile sunt toate oportuniste, trebuie să ne întrebăm cum poate fi organizat aşa ceva în câteva minute: prin Internet.

— Deci tu crezi că ar trebui să oprim Internetul?

Popovich râse puţin, dar încetă când văzu că Sario nu spune nimic.

— Am văzut azi-noapte un atac care aproape că a lichidat tot Internetul. Un mic DoS[30] pe routerele esenţiale, un mic DNS-foo[31] şi cade lat ca fata popii. Poliţaii şi militarii sunt o gaşcă de rataţi tehnofobi, de-abia dacă folosesc reţeaua. Dacă-l oprim, provoacă dezavantaje masive atacatorilor, fiind doar un inconvenient pentru apărători. Când va fi cazul, îl vom reface.

— M-ai dat pe spate, zise Popovich.

Rămăsese, literalmente, cu gura căscată.

— E cât se poate de logic, făcu Sario. Multora nu le place să se joace cu logica atunci când ea dictează decizii dure. Este o problemă cu oamenii, nu cu logica.

Zumzetul conversaţiilor se transformă într-un muget.

— LINIŞTE! urlă Popovich.

Discuţiile scăzură în intensitate cu un decibel. Urlă din nou, bătând cu piciorul pe tejgheaua casieriei. În cele din urmă, se instaură un simulacru de ordine.

— Vorbiţi pe rând.

Era roşu ca racul, ţinând mâinile în buzunare.

Un sysadmin era pentru rămânerea pe loc. Altul pentru plecare. Ar trebui să se ascundă în cuşti. Să-şi facă un inventar

---

30 „Denial of Service”, atac informaţional realizat prin expedierea de pachete imense de informaţii (n. tr.).

31 Atac asupra „Domain Name System”, sistemul care gestionează numele de domenii (n. tr.).

al resurselor şi să numească un administrator-şef. Ar trebui să iasă şi să caute poliţia sau să se ofere voluntari la spitale. Ar trebui să aleagă apărători care să păzească uşa de la intrare.

Felix descoperi, spre surprinderea sa, că era cu mâna pe sus. Popovich îi făcu semn.

— Numele meu este Felix Tremont, zise el ridicându-se pe una dintre mese şi scoţându-şi PDA-ul. Vreau să vă citesc ceva: „Guverne din Lumea Industrializată, voi, uriaşi uzaţi, de carne şi oţel, vin din Cyberpaţiu, noua casă a Minţii. În numele viitorului, vă cer vouă, care aparţineţi trecutului, să ne lăsaţi în pace. Nu sunteţi bineveniţi printre noi. Nu deţineţi nicio suveranitate asupra locului unde ne adunăm. Nu avem niciun guvern ales, nici nu intenţionăm să alegem vreunul, aşa că mă adresez vouă cu nicio altă autoritate mai mare decât cu cea cu care vorbeşte întotdeauna libertatea. Declar spaţiul social global pe care-l construim liber de tiraniile pe care vreţi voi să ni le impuneţi. Nu aveţi niciun drept moral să ne conduceţi, nici nu posedaţi alte metode de coerciţie de care să avem motive reale să ne temem. Guvernele îşi trag prerogativele lor juste din consimţământul celor guvernaţi. Nu l-aţi solicitat şi nici nu l-aţi primit pe al nostru. Nu v-am invitat. Nu ne cunoaşteţi, nici pe noi, nici lumea noastră. Cyberspaţiul nu se află între frontierele voastre. Să nu credeţi că l-aţi putea construi, de parcă ar fi un proiect de clădiri publice. Nu puteţi. Este un act al naturii şi creşte de la sine prin forţa acţiunilor noastre colective.” Acesta este un pasaj din Declaraţia de Independenţă a Cyberspaţiului. A fost scrisă acum doisprezece ani. L-am crezut unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le-am citit vreodată. Am vrut ca fiul meu să crească într-o lume în care cyberspaţiul este liber şi să contamineze cu această libertate lumea reală, astfel ca spaţiul cărnii să devină şi el mai liber.

Înghiţi un nod şi se frecă la ochi cu dosul palmei. Van îl bătea stângaci pe pantof.

— Fiul meu cel minunat şi frumoasa mea soţie au murit astăzi. La fel, milioane de oameni. Oraşul este, literalmente, în flăcări. Metropole întregi au dispărut de pe hartă.

Se înecă cu un scâncet şi înghiţi din nou.

— Peste tot în lume, oameni ca noi sunt adunaţi în clădiri ca aceasta, încercând să-şi revină după atacul cu viermele de azi-noapte, când s-a întâmplat dezastrul. Avem energie

independentă. Mâncare. Apă. Reţeaua, pe care băieţii răi o folosesc atât de bine şi de care băieţii buni n-au ştiut niciodată. Nutrim aceeaşi dragoste pentru libertate care provine din responsabilitatea faţă de reţea şi preocuparea faţă de ea. Suntem responsabili de cel mai important mecanism organizaţional şi guvernamental pe care l-a cunoscut lumea vreodată. În acest moment, suntem lucrul cel mai apropiat de forma unui guvern existent acum în lume. Geneva este un crater. East River este în flăcări, iar clădirea ONU a fost evacuată. Republica Extinsă a Cyberspaţiului a trecut prin această furtună practic neatinsă. Suntem custozii unei maşinării nemuritoare, monstruoase şi minunate, una cu potenţialul de a construi o lume mai bună. Nu am pentru ce altceva să mai trăiesc.

În ochii lui Van apăruseră lacrimile. Nu era singurul. Nu l-au aplaudat, dar făcură ceva mai bun. Menţinură o linişte respectuoasă, totală, preţ de secunde care se întinseră până la un minut.

— Şi cum facem aşa ceva? zise Popovich, fără nicio urmă de sarcasm.

Newsgrupurile se umplură rapid. Le anunţau pe news.admin.net-abuse.email, acolo unde se adunau toţi luptătorii împotriva spamurilor şi unde exista o camaraderie profundă în faţa atacului concertat.

Noul grup era alt.november5-disaster.recovery, împreună cu .recovery.governance, .recovery.finance, .recovery.logistics şi .recovery.defense venind din urmă. Binecuvântat fie alt.hierarchy şi toţi cei care navighează cu el.

Sysadminii depăşiră faza de muncă brută. Googleplexul era online, cu credincioasa Regină Kong aflată la comanda unei găşti de trupeţi pe role, care bântuiau prin giganticul centru de date decuplând cutiile moarte şi lovind comutatoarele de reboot. Arhiva Internetului era offline în Presidio, dar copia sa din Amsterdam era activă şi redirecţionară DNS-ul, aşa că aproape că nu mai era nicio diferenţă. Amazonul era mort. PayPal funcţiona. Blogger, Type-Pad şi Livejournal funcţionau toate, umplându-se de milioane de postări plasate de supravieţuitorii înspăimântaţi, înghesuindu-se la căldura electronică.

Postările de fotografii de pe Flickr erau oribile. Felix îşi

anulase înscrierea la ei după ce văzuse o fotografie cu o femeie şi un sugar, contorsionaţi ca într-o hieroglifă a durerii de agentul patogen. Nu semănau cu Kelly şi 2.0, însă nici nu trebuia. Începu să tremure, fără a se mai putea opri.

Wikipedia era online, însă încetinită din cauza suprasolicitării. Spamurile erupeau ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. Viermii cutreierau Internetul.

.recovery.logistics era locul unde se întâmpla esenţialul.

>Am putea folosi mecanismul de vot de pe newsgrupuri pentru a ţine alegeri regionale

Felix ştia că va merge. Votarea pe newsgrupurile Usenet funcţiona de peste douăzeci de ani, fără nicio problemă substanţială.

>Vom alege reprezentanţi regionali, iar ei vor desemna un prim-ministru.

Americanii insistau în alegerea unui preşedinte, ceea ce lui Felix îi displăcea. I se părea ceva prea partizan. Viitorul său nu va fi unul american. Viitorul american se dusese odată cu Casa Albă. Avea de gând să construiască ceva mai măreţ de atât. Existau şi sysadmini francezi, de la France Telecom. Centrul de date al EBU[32] fusese cruţat de atacurile care devastaseră Geneva şi era ticsit de germani sarcastici, a căror engleză era mai bună decât a lui Felix. Se înţelegeau bine cu rămăşiţele echipei BBC, din turnul Canary Wharf.

În .recovery.logistics se vorbea o engleză amestecată, iar momentul era în avantajul lui Felix. Unii dintre admini temperau războaiele verbale, stupide, folosindu-se de practica lor rafinată în decursul anilor. Unii strecurau sugestii utile.

Surprinzător de puţini îl credeau pe Felix dus cu pluta.

>Ar trebui să ţinem alegeri cât de curând posibil. Mâine cel târziu. Nu putem conduce corect fără consimţământul celor guvernaţi.

---

[32] „European Broadcasting Union” (n. tr.).

În câteva secunde primi o replică:

>Doar nu vorbeşti serios. Consimţământul celor guvernaţi? Dacă nu cumva-mi scapă mie ceva, majoritatea celor pe care-ţi propui să-i conduci îşi borăsc acum şi maţele, se ascund pe sub mese sau cutreieră şocaţi străzile oraşelor. Când apucă EI să voteze?

Felix trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Regina Kong era isteaţă. Nu existau prea multe femei sysadmini, o adevărată tragedie. Femeile precum Regina Kong erau prea bine pregătite să rămână pe dinafară. Va trebui să încropească o soluţie să echilibreze numărul de femei în noul său guvern. Va cere fiecărei regiuni să aleagă câte-un bărbat şi o femeie.

Intră cu voioşie în discuţii contradictorii cu ea. Alegerile urmau să se ţină a doua zi; va avea el grijă.

***

— Prim-ministru al Cyberspaţiului? De ce nu ţi-ai spune, mai degrabă, Marele Puba al Reţelei Globale de Date? Sună mult mai demn, mai cool şi te va impune la fel de mult.

În cantină, Will îşi alesese locul de dormit lângă el, cu Van de partea cealaltă. Încăperea mirosea ca o cocină: douăzeci şi cinci de sysadmini care nu se mai spălaseră de cel puţin o zi, înghesuiţi în acelaşi loc. Pentru unii, trecuse cu mult mai mult de o zi.

— Gura, zise Van. Voiai să pui Internetul pe butuci.

— Rectificare: *vreau* să pun Internetul pe butuci. La prezent.

Felix deschise un ochi. Era atât de obosit încât acţiunea i se părea asemănătoare cu ridicatul halterelor.

— Uite ce-i, Sario, dacă nu-ţi convine platforma mea politică, propune tu alta. O mulţime de oameni nu mă aprobă, iar eu îi respect, din moment ce candidează împotriva mea sau îi susţin pe alţii. Asta-i alternativa ta. Iar ceea ce nu-i în meniu sunt bodogăneli şi plângeri. Acum ori te culci, ori te ridici şi-ţi postezi platforma proprie.

Sario se ridică încet, desfăşurându-şi jacheta pe care o folosise drept pernă şi îmbrăcând-o.

— Ia mai duceţi-vă dracului. Am şters-o de-aici.

— Credeam că n-are să plece niciodată, zise Felix şi se întoarse pe partea cealaltă, rămânând treaz o bună bucată de vreme, gândindu-se la alegeri.

Mai existau şi alţi candidaţi. Unii dintre ei nici măcar nu erau sysadmini. Un senator american în retragere, aflat la reşedinţa lui de vară din Wyoming, dispunea de un generator şi de un telefon prin satelit. Cumva, reuşise să dea peste newsgrupul cel mai potrivit şi şi-a aruncat candidatura în arenă. Câţiva hackeri anarhişti din Italia au atacat grupul întreaga noapte, postând diatribe într-o engleză stricată despre falimentul politic al „guvernanţei” în lumea nouă. Felix examină poziţionarea lor pe net şi deduse că erau, probabil, blocaţi într-un mic institut, Interaction Design, pe undeva pe lângă Torino. Italia fusese afectată foarte grav, însă celula de anarhişti îşi stabilise tabăra în acel orăşel.

Un număr surprinzător de candidaţi milita de pe o platformă care propunea închiderea Internetului. Felix avea însă dubii că aşa ceva era posibil, însă credea că înţelesese impulsul de a merge până la capăt cu acesta şi cu lumea. Şi până la urmă, de ce nu? După toate semnele, totul nu fusese decât o cascadă de dezastre, atacuri şi oportunism, care toate duseseră la Amurgul zeilor. Un atac terorist aici, o contraofensivă mortală acolo, reacţia disproporţionată a unui guvern… Nu le trebui mult până să isprăvească lumea.

Adormi gândindu-se la logistica închiderii Internetului şi avu vise cumplite, în care era singurul apărător al reţelei.

Se trezi la auzul unui sunet scrâşnit, ascuţit. Se întoarse şi văzu că Van stătea în capul oaselor, cu jacheta făcută ghem în poală, scărpinându-se viguros pe braţele slăbănoage. Ajunseseră să aibă culoarea cărnii de vită conservate şi un aspect descuamat. În lumina strecurată prin ferestrele cantinei se vedeau scame de piele plutind şi dansând, formând nori mari.

— Ce faci?

Felix se ridică. Văzând cum unghiile lui Van pătrundeau în piele, începu şi pe el să-l mănânce, prin simpatie. Trecuseră trei zile de când nu-şi mai spălase părul, iar pielea capului şi-o simţea de parcă era năpădită de mici insecte care-şi lăsau ouăle pe acolo, mişunând. Îşi potrivise ochelarii cu o noapte înainte şi-şi atinsese dosul urechilor; observă că degetul strălucea sub un

strat gros de sebum. Îi ieşeau coşuri negre în dosul urechilor dacă nu făcea duş două zile la rând şi, uneori, furuncule enorme, crescute adânc, pe care Kelly obişnuia să i le scoată cu o satisfacţie bolnăvicioasă.

— Mă scarpin, făcu Van şi se apucă să-şi prelucreze şi capul, trimiţând în văzduh un nor de mătreaţă pentru a completa ploaia de scame de piele deja eliminate de pe extremităţile sale.

— Doamne, mă mănâncă peste tot.

Felix îl luă pe Primarul McCheese din rucsacul lui Van şi-l cuplă la unul dintre cablurile Ethernet împrăştiate peste tot pe podea. Căută pe Google tot ce ar fi putut avea legătură cu asta şi la care se putea gândi. „Mâncărime” îi aduse 40.600.000 de trimiteri. Încercă serii compuse şi ajunse la legături ceva mai bine filtrate.

— Cred că este o eczemă provocată de stres, zise în cele din urmă.

— Eu nu fac eczeme, răspunse Van.

Îi arătă câteva fotografii înfiorătoare cu piele iritată, roşiatică, pudrată cu alb.

— Eczemă declanşată pe fond de stres, citi el textul explicativ.

Celălalt îşi examină braţele.

— Am eczemă.

— Aici scrie că trebuie s-o menţii hidratată şi să încerci să o tratezi cu cortizon-cremă. Ai putea lua trusa de prim-ajutor din toaletele de la etajul doi. Cred că am văzut câteva pe acolo.

La fel ca toţi sysadminii, Felix avusese timp să cutreiere prin birouri, toalete, bucătării şi magazii, ducând cu el o rolă de hârtie de toaletă, băgată în geanta lui de pe umăr împreună cu trei-patru batoane energizante. Printr-un acord tacit, mâncarea de la cantină se împărţea egal, fiecare sysadmin fiind atent la orice semne de lăcomie şi stocare. Cu toţii erau convinşi că, dincolo de privirile tuturor, lăcomia şi greblarea resurselor existau, pentru că ei înşişi se făceau vinovaţi de asta atunci când nu se uita nimeni.

Van se ridică şi când chipul său ajunse la lumină, Felix văzu cât de umflaţi îi erau ochii.

— Am să întreb pe listele de corespondenţă de ceva antihistaminice.

Pentru supravieţuitorii din clădire existaseră patru liste de

corespondenţă şi trei wiki în decursul primelor ore de după întrunirea comună, iar în zilele următoare conveniră doar asupra câte uneia. Felix mai era încă pe lista de corespondenţă împreună cu cinci dintre cei mai de încredere prieteni ai săi, doi dintre ei fiind blocaţi în cuşti din alte ţări. Bănuia că restul sysadminilor procedau la fel

Van se poticni.

— Mult succes în alegeri, zise el bătându-l pe umăr.

Felix se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, oprindu-se pentru a se holba pe ferestrele murdare. Flăcările ardeau prin Toronto mai intens ca înainte. Încercase să găsească liste de corespondenţă sau bloguri postate de locuitorii din Toronto, însă sigurele găsite erau controlate de alţi dependenţi ai reţelei, aflaţi în alte centre de date. Era posibil – chiar probabil – să mai fie supravieţuitori şi prin alte părţi, cu priorităţi mai presante decât postarea de mesaje pe Internet. Telefonul său de acasă funcţiona intermitent, însă încetase să mai sune după cea de-a doua zi, când, auzind a cincizecea oară vocea lui Kelly înregistrată pe robot, începu să plângă în mijlocul unei şedinţe de planificare. Nu era singurul.

Ziua alegerilor. Sosise vremea să danseze pe muzică.

>Eşti emoţionat?
>Deloc

Mai adăugase:

>Ca să fiu sincer, nu mă interesează cine ştie cât dacă voi câştiga. Mă bucur doar pentru că facem asta. Alternativa ar fi fost să stăm cu deştu-n cur, aşteptând să vină careva şi să deschidă uşa.

Cursorul rămase letargic. Regina Kong era afectată de o întârziere pronunţată în timp ce-şi păstorea gaşca de googleoizi prin Googleplex, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a menţine online centrul ei de date. Trei dintre cuştile offshore ieşiseră din reţea, iar două dintre legăturile redundante din reţea erau prăjite. Spre norocul ei, căutările pe secundă se reduseseră masiv.

>China încă mai există

…scrise ea. Regina Kong avea un display mare, cu o hartă a lumii colorată în accesări-pe-Google-pe-secundă şi putea face minuni cu ea, arătând descreşterea lor în timp prin grafice colorate. Încărcase multe videoclipuri înfăţişând cum molima şi bombele măturaseră omenirea. Se vedea valul iniţial de accesări din partea celor care voiau să afle ce se petrecea, apoi scăderea sumbră, precipitată, pe măsură ce bolile cuceriseră teren.

>China încă mai funcţionează cu aproape nouăzeci la sută din capacitate.

Felix clătină din cap.

>Doar nu crezi că ei sunt răspunzători
>Nu

…răspunse ea, apoi începu să tasteze ceva şi se opri.

>Nu, bineînţeles că nu. Cred Ipoteza Popovich. Aceasta-i o gaşcă de nemernici, toţi folosindu-se de restul ca acoperire. Însă China i-a căpăcit mai tare şi mai repede decât oricine altcineva. Poate că în cele din urmă am găsit o folosinţă pentru statele totalitare.

Felix nu putu să reziste.

>Eşti norocoasă că şeful tău nu poate vedea ce scrii. Voi aţi fost participanţi destul de entuziaşti la ridicarea Marelui Firewall Chinezesc.
>N-a fost ideea mea
>Iar şeful meu este mort. Probabil că sunt morţi cu toţii. Întreaga regiune din San Francisco a fost lovită din plin, iar după aceea a fost şi un cutremur.

Urmăriseră fluxurile de date automate ale USGS[33] de la

cutremurul de 6,9 grade care a devastat nordul Californiei, de la Gilroy până la Sebastopol. Unele camere web au dezvăluit adevărata amploare a dezastrului: explozii, în principal provocate de scăpările de gaze, clădiri adaptate seismic surpându-se ca nişte mormane de cuburi pentru copii, după o lovitură zdravănă. Googleplexul, suspendat pe o serie de cabluri elastice de oţel, se cutremurase ca un platou de budincă, însă suporturile rămăseseră pe loc şi cel mai grav incident de care avuseseră parte a fost ochiul învineţit al unui sysadmin care luase în plină figură o buclă de prindere a cablurilor în timp ce aceasta zbura prin aer.

>Scuză-mă, am uitat.
>Nicio problemă. Cu toţii am pierdut oameni, nu?
>Mda. Mda. Oricum, nu-s îngrijorat din cauza alegerilor. N-are importanţă cine câştigă. Cel puţin, facem şi noi CEVA
>Nu şi dacă votează pentru vreunul dintre cretinoizii ăia

„Cretinoizi” era epitetul folosit de unii dintre sysadmini pentru a-i descrie pe cei din gaşca doritoare să oprească Internetul. Regina Kong îl născocise, în aparenţă îşi începuse existenţa ca un termen generic pentru toţi managerii IT care n-aveau habar de nimic.

>Nu vor vota. Sunt doar sătui şi obosiţi, asta-i tot. Alegerea ta va marca ziua

Googleoizii erau unul dintre cele mai mari şi mai puternice grupuri rămase, împreună cu echipele de uplink[34] şi resturile echipajelor transoceanice. Susţinerea din partea Reginei Kong venise ca o surpriză, iar el îi trimisese un e-mail căruia ea-i răspunsese concis: „Nu-i pot lăsa pe cretinoizi să conducă.”

---

[33] Agenţie americană de supraveghere geologică (n. tr.).

[34] Legătura dintre staţiile de pe sol şi sateliţi (n. tr.).

>gtg

scrise ea şi apoi legătura se întrerupse. Deschise un browser şi încercă să intre pe google.com. Browserul intră în latenţă. Reîncărcă pagina, apoi din nou şi, în cele din urmă, i se deschise prima pagină. Indiferent ce afectase punctul de lucru al Reginei Kong – pene de curent, viermi, încă un cutremur, reparase tot. Pufni când văzu că înlocuiseră „o”-urile din Google cu câte un Pământ mic, cu ciuperci atomice ridicându-se de la suprafaţă.

***

— Ai ceva de mâncare? îl întrebă Van.

Era pe la mijlociul amiezii, deşi timpul nu părea să se scurgă într-un mod cine ştie cât de semnificativ în centrul de date. Îşi pipăi buzunarele. Puseseră un supraveghetor, însă nu înainte ca toată lumea să fi şutit câte ceva de halit din interiorul automatelor. Avusese şase batoane energetice şi nişte mere. Luase două sendvişuri, însă, prevăzător, le mâncase înainte să înceapă să se râncezească.

— A mai rămas un baton.

Observase că în această dimineaţă pantalonii îi erau ceva mai largi şi asta-l înviorase puţin. Apoi îşi amintise cum îl mai tachina Kelly pe seama greutăţii şi mai plânse un pic. După aceea mâncase două batoane energizante, rămânând doar cu unul.

— Oh, făcu Van.

Chipul său era mai scofâlcit ca oricând, iar umerii i se gârboveau spre pieptul ca un suport.

— Poftim. Votează Felix.

Van înşfăcă batonul energizant şi-l puse pe masă.

— OK, aş vrea să ţi-l dau înapoi şi să spun „nu, nu pot”, însă sunt al naibii de *hămesit*, aşa că am să-l iau şi am să-l halesc. E bine?

— N-am nimic împotrivă. Poftă mare.

— Cum mai decurg alegerile? se interesă, după ce linsese şi ambalajul.

— Habar n-am. N-am mai verificat de-un car de vreme.

Cu câteva ore în urmă câştiga cu o diferenţă insignifiantă.

Absenţa laptopului său era un handicap de proporţii în astfel de chestiuni. Sus, în cuşti, erau zeci de tipi ca el, nenorociţi care

plecaseră de acasă în Der Tag, fără să se gândească să-şi ia cu ei ceva pregătit pentru conexiuni WiFi.

— Vă veţi prăji, zise Sario, strecurându-se alături de ei.

Devenise faimos în centru pentru că nu dormea niciodată, trăgea cu urechea, se lua la ceartă în RL[35] cu vehemenţa unui participant la războiul insultelor din Usenet.

— Câştigătorul va fi cineva care înţelege câteva lucruri fundamentale.

Îşi înălţă pumnul, apoi sublinie punctele sale de vedere ridicând câte-un deget:

— Punctul unu: Teroriştii se folosesc de Internet să distrugă lumea, iar noi trebuie, în primul rând, să distrugem Internetul. Punctul doi: Chiar dacă greşesc, întreaga poveste cu alegerile este o glumă. Vom rămâne foarte curând fără combustibil pentru generatoare. Punctul trei: Dacă nu, asta va fi pentru că vechea orânduire şi-a revenit şi funcţionează şi nu va da nici măcar o ceapă degerată pe noua voastră lume. Punctul patru: Vom rămâne fără mâncare înainte de a rămâne fără vlaga necesară ca să ne certăm asupra motivelor de a nu merge afară. Avem şansa de a face ceva pentru a ajuta lumea să-şi revină: putem lichida netul, luându-l de sub nasul băieţilor răi. Sau putem rearanja mai multe şezlonguri pe puntea *Titanicului* vostru spre folosul unor vise frumoase despre „cyberspaţiul independent”.

Problema era că Sario avea dreptate. Peste două zile nu vor mai avea combustibil, energia intermitentă de la reţeaua naţională lungise durata de viaţă a generatoarelor lor. Iar dacă-i acceptai ipoteza, că Internetul era în primul rând utilizat ca o unealtă pentru a provoca şi mai mult haos, închiderea lui ar fi lucrul cel mai potrivit.

Însă fiul lui Felix şi soţia erau morţi. Nu voia să reconstruiască vechea lume. Voia una nouă. Vechea lume era una care nu avea niciun loc pentru el. Nu mai avea.

Van îşi scărpină pielea decojită şi însângerată. O răbufnire de scame de piele şi resturi se învolbură prin aerul umed şi unsuros. Sario se strâmbă.

— Asta-i dezgustător. Ştii, respirăm aer reciclat. Indiferent ce lepră te roade pe tine, aerosolizarea ei prin atmosferă este o

---

35 „Real Life”, viaţa adevărată (n. tr.).

chestie destul de antisocială.

— Eşti o autoritate mondială în materie de comportament antisocial, zise Van. Pleacă, altfel te prelucrez până la moarte cu întregul set de scule.

Se opri din scărpinat şi-şi bătu încet, ca un pistolar, trusa de patente şi cleşti în teaca lor.

— Da, sunt antisocial. Am sindromul Asperger şi n-am mai luat medicamente de patru zile. Da' scuza ta care-i?

Van se scărpină şi mai mult.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Oh, eşti de necrezut, pufni Sario în râs. Pariez că trei sferturi din gaşca de aici este aproape autistă. Eu sunt un biet nenorocit. Dar sunt unul care nu se teme să spună adevărul, iar asta mă face mai bun decât tine, imbecilule.

— Cretinoidule, se băgă Felix, cară-te!

***

Mai aveau combustibil pentru mai puţin de o zi când fu ales primul premier al Cyberspaţiului. Prima numărătoare a voturilor a fost compromisă de un virus care a atacat cu spamuri procesul electoral şi au pierdut o zi importantă pentru a vota încă o dată.

Dar în acel moment totul păru mai mult o glumă. Jumătate dintre centrele de date rămăseseră în beznă. Graficele de pe net ale Reginei Kong cu accesările pe Google erau tot mai sumbre, pe măsură ce tot mai multe părţi ale lumii erau offline, deşi ea menţinea un display cu noile interogări în creştere. Majoritatea erau legate de sănătate, adăposturi, sisteme sanitare şi autoapărare.

Încărcătura letală a viermilor încetinea transferul. Multe dintre casele utilizatorilor de PC-uri rămâneau fără curent şi ieşeau din reţea, aşa că unităţile lor compromise rămâneau în întuneric. Principalele noduri de pe net erau încă active şi sclipeau, dar misivele trimise de aceste centre de date erau din ce în ce mai disperate. Felix nu mai mâncase de o zi şi nimeni altcineva din staţia terestră de conexiune prin satelit.

Şi apa era tot mai puţină.

Popovich şi Rosenbaum veniră şi-l interpelară înainte de a putea să facă altceva decât să răspundă câtorva mesaje de felicitare şi să posteze pe newsgrupuri un discurs preînregistrat

de acceptare a funcţiei.

— Avem de gând să deschidem uşile, spuse Popovich.

La fel ca ceilalţi, pierduse şi el în greutate şi arăta şleampăt şi unsuros. Mirosul său corporal era ca o duhoare provenită de la sacii cu gunoi din spatele unei pieţe de peşte într-o zi călduroasă. Felix era convins că nici el nu mirosea mai bine.

— Aveţi de gând să plecaţi în recunoaştere? Să mai luaţi combustibil? Am putea desemna un grup de lucru pentru asta, bună idee.

Rosenbaum clătină din cap cu tristeţe.

— Avem de gând să ne căutăm familiile. Orice o fi afară, s-a consumat deja. Sau poate că nu. Oricum, aici nu mai există niciun viitor.

— Şi cum rămâne cu întreţinerea reţelei? întrebă, deşi cunoştea răspunsul. Cine va menţine routerele în funcţiune?

— Îţi dăm parolele de bază pentru tot.

Îi tremurau mâinile, iar ochii-i erau înceţoşaţi. La fel ca majoritatea fumătorilor surprinşi în centrul de date, nu mai trăsese nimic toată săptămâna. Toate produsele pe bază de cafeină se terminaseră cu două zile înainte. Fumătorii treceau prin clipe grele.

— Iar eu să rămân aici şi să ţin totul online?

— Tu şi toţi cei cărora le mai pasă.

Felix ştia că-şi irosise şansa. Alegerile păruseră un lucru nobil şi curajos, însă, privind în urmă, totul fusese doar o scuză pentru lupte interne, când ar fi trebuit să vadă ce ar putea face în continuare. Însă problema era că nu aveau nimic de făcut.

— Nu vă pot opri.

— Mda, nu poţi.

Popovich se răsuci pe călcâie şi ieşi. Rosenbaum îl privi plecând, apoi îl apucă pe Felix de umăr şi-l strânse.

— Îţi mulţumesc. A fost un vis frumos. Încă mai este. Poate că vom găsi ceva de mâncare şi combustibil şi ne întoarcem.

Rosenbaum avea o soră cu care rămăsese în contact prin Instant Messenger în primele zile de după izbucnirea crizei. Apoi ea nu-i mai răspunsese. Sysadminii erau împărţiţi în tabăra celor care avuseseră şansa de a-şi lua rămas-bun şi cei care nu o avuseseră. Fiecare credea că fusese mai bine de celălalt.

Discutară despre asta în newsgrupurile lor interne. În fond, rămăseseră tot dependenţi de net. La parter era o mică gardă

de onoare, băieţi care-i priviră îndreptându-se spre uşile duble. Atinseră tastele şi barierele de oţel se ridicară, apoi se deschise primul set de uşi. Păşiră pe hol şi închiseră uşile după ei. Se deschiseră cele de la intrare. Afară era o zi senină şi însorită şi, în afară de faptul că era pustiu, totul părea normal. Sfâşietor de normal.

Cei doi făcură un pas timid spre lume. Apoi altul. Se întoarseră spre mulţimea adunată. Apoi se apucară de gât şi începură să se zvârcolească şi să se contorsioneze, căzând grămadă la pământ.

— Raha…! izbuti Felix să exclame înainte ca amândoi să se ridice scuturându-se de praf, râzând atât de tare încât se apucară cu mâinile de burtă.

Le făcură încă o dată semn cu mâna şi se răsuciră pe călcâie.

— Oameni buni, tipii ăia sunt anormali, zise Van.

Se scărpină pe braţele străbătute de dâre lungi, însângerate. Hainele îi erau atât de pline de scame de piele încât păreau date cu zahăr pudră.

— Cred că a fost o chestie destul de hazlie, comentă Felix.

— Doamne, ce foame mi-e, făcu celălalt pe un ton banal.

— Spre norocul tău, am luat toate pachetele pe care le putem mânca.

— Sunteţi prea bun cu noi, răcanii, domnule Preşedinte.

— Prim-ministru, preciză el. Şi nu eşti răcan, eşti viceprim-ministru. Eşti tăietorul meu de panglici desemnat şi distribuitorul meu de cecuri supradimensionate.

Moralul li se ridicase. Privindu-i plecând pe Popovich şi Rosenbaum, le revenise optimismul. Felix ştia că în curând vor pleca cu toţii.

Totul depinsese de rezervele de combustibil, însă cine-ar mai fi aşteptat până când acestea se epuizau?

>jumătate din echipa mea a plecat azi-dimineaţă

…scrise Regina Kong. Google se menţinea destul de bine, desigur. Solicitarea serverelor era mult mai diminuată chiar şi decât în zilele când Google încăpea în câteva PC-uri asamblate manual pe sub pupitrele de la Stanford.

>ne-am redus la un sfert

…răspunse Felix. Nu trecuse decât o singură zi de la plecarea lui Popovich şi Rosenbaum, însă traficul pe newsgrupuri ajunsese până aproape de zero. El şi Van nu avuseseră prea mult timp să se joace de-a Republica Cyberspaţiului. Fuseseră mult prea ocupaţi cu familiarizarea cu sistemele predate lor de Popovich, marile routere care acţionau ca noduri importante pentru toate sistemele de bază ale reţelei Internet din Canada. Cu toate astea, mai intra din când în când câte cineva pe newsgrupuri, dar mai mult ca să-şi ia rămas-bun. Vechile războaie verbale despre cine să fie prim-ministru sau dacă să închidă ori nu Internetul, ori despre cine a luat prea multă mâncare, dispăruseră cu toate.

Reîncărcă newsgrupurile. Găsi un mesaj tipic.

> Dezertări pe Solaris
> Uh, salutare. Eu sunt doar un MSCE de categorie uşoară, însă singurul treaz de pe aici, iar patru dintre DSLam-uri tocmai s-au dus. Se pare că există un cod de calcul dedicat care încearcă să determine cu cât să-i încaseze pe clienţii noştri corporatişti şi a generat peste zece mii de căi, înghiţind întreaga capacitate de logare. Vreau să-l opresc, dar se pare că nu reuşesc. Există vreo invocaţie magică pe care s-o rostesc ca să fac această nenorocită de cutie weenix[36] să răpună rahatul? Doar niciunul dintre clienţi ne va mai plăti vreodată. Aş vrea să-l întreb asta pe tipul care a scris codul, însă este mai mult ca sigur mort, din câte-şi poate oricine da seama.

Reîncărcă pagina. Apăruse un răspuns. Era scurt, autoritar şi de ajutor, exact ceea ce nu vedeai aproape niciodată pe un newsgrup de mare calibru când un prostănac lansa o întrebare neghioabă. Apocalipsul trezise spiritul întrajutorării răbdătoare în comunitatea operatorilor de sistem.

Umărul lui Van trecu pe lângă el.

— Sfinte Sisoe, cine-ar fi crezut că poate aşa ceva?

---

36 Jargon pentru sistemul de operare Unix (n. tr.).

Privi din nou mesajul. Era de la Will Sario.
Deschise fereastra de chat.

>sario, am crezut că voiai moartea Internetului, cum de ajuţi novicii să-şi repare unităţile?
><cu un zâmbet sfios> Păi, dle prim-ministru, poate că nu suport să văd un computer suferind din cauza unui amator.

Trecu pe canalul cu Regina Kong.

>Cât a trecut?
>De când n-am mai dormit? Două zile. Până când rămânem fără combustibil? Peste trei zile. De când nu mai avem mâncare? De două zile.
>Fir-ar! Nici eu n-am dormit noaptea trecută. Suntem puţin cam în lipsă de personal pe aici.
>asl[37]? Eu sunt Monica şi locuiesc în Pasadena şi m-am plictisit de temele de casă. N-ai vrea să descarci poza mea???

Troienii bântuiau peste tot prin IRC în aceste zile, sărind pe toate canalele de chat care aveau orice urmă de trafic. Uneori, vedeai câte cinci sau şase flirtând unul cu altul. Era destul de ciudat să vezi aceste programe periculoase încercând să tragă în piept alte versiuni ale lor să descarce un troian.

Pocniră amândoi, simultan, troianul de pe canal. El avea acum un program pentru aşa ceva. Lighioana nici măcar n-avu timp s-o rupă la fugă.

>Cum se face că spamul nu scade? Jumătate dintre blestematele de centre de date au tras obloanele

Regina Kong făcu o pauză lungă înainte de a scrie din nou. Ca un automatism, când ea era afectată de întârziere mare, el reîncărcă pagina de bază de la Google. Aşa cum se aştepta, era

37 Acronim pentru „age, sex, location”, întrebare prin care se cer detalii despre interlocutor (n. tr.).

căzută.

>Sario, ai ceva de mâncare?
>Excelenţa Voastră nu va rata cel puţin încă două mese

Van se întorsese la Primarul McCheese, însă era pe acelaşi canal.

— Ce prostănac. Arăţi destul de gălbejit, tipule.

Nu arăta bine deloc. Părea gata, gata să cadă dacă suflai ceva mai tare spre el, iar vorbirea-i devenise moale şi cleioasă.

>hei kong totu-i ok?
>totu-i bine a trebuit să trag nişte şuturi în cur

— Cum e traficul, Van?

— Redus cu douăzeci şi cinci la sută de azi-dimineaţă.

Mai era un snop de noduri ale căror conexiuni treceau pe la ei. Era de presupus că marea lor majoritate erau ale unor clienţi particulari sau comerciali aflaţi în locuri unde reţeaua electrică încă mai funcţiona şi directorii companiilor de telefoane mai trăiau încă.

Din când în când, Felix mai trăgea cu urechea pe conexiuni pentru a verifica dacă exista cineva cu veşti din lume. Aproape tot ce mergea era traficul automat: salvările de reţea, actualizările de stare. Spam. Tone de spam.

>Spamul predomină încă pentru că sistemele de oprire a spamului cad mai repede decât cele care-l generează. Toate rutinele anti-vierme sunt centralizate în câteva locuri. Materialul naşpa se află pe un milion de computere-zombi.
>Numai dacă fraierii ar avea bunul-simţ de a-şi închide PC-urile de acasă înainte să dea ortul popii sau să fugă – în halul în care merg lucrurile nu vom mai direcţiona până seara altceva decât spam

Van îşi drese glasul, era un sunet dureros.

— Cred că se va întâmpla mai repede decât crezi. Nu va

observa nimeni dacă plecăm de aici.

Felix îi examină cu privirea pielea de culoarea cărnii de vită conservate, străbătută de zgârieturi lungi şi furioase. Îi tremurau degetele.

— Bei apă destulă?

Van dădu din cap.

— Toată ziua am băut, la fiecare zece secunde. Fac orice numai să-mi umplu burta.

Arătă spre o sticlă de Pepsi Max, reumplută cu apă, aflată lângă el.

— Hai să convocăm o şedinţă.

În ziua Z fuseseră patruzeci şi trei. Acum mai erau cincisprezece. Şase răspunseră convocării la întrunire plecând, pur şi simplu. Toată lumea ştia despre ce va fi vorba la şedinţă fără să i se mai spună.

— Deci asta-i, aveţi de gând să-l lăsaţi să-şi dea duhul?

Sario era singurul dintre ei căruia îi mai rămăsese destulă energie să se enerveze cu adevărat. S-ar duce furios şi în mormânt. Venele de pe gât şi de pe frunte erau îngroşate de furie. Pumnii îi tremurau de nervi. Toţi ceilalţi fanatici intraseră la locul întrunirii cu laptopurile închise, privind măcar o dată în sus, la unison, fără să-şi ţină ca de obicei un ochi pe chat sau pe logările vreunui serviciu aflat sub monitorizare.

— Sario, cred că faci mişto de mine, zise Felix. Parcă voiai să scoţi Internetul din blestemata de priză?

— Am vrut o treabă curată, *curată*, strigă el. N-am vrut să sângereze şi să se surpe într-o rână în icnete scurte şi să-şi borască maţele. Am vrut să fie un act de voinţă al comunităţii globale de custozi. Am vrut să fie un act afirmativ, făcut de mână de om. Nu entropie, coduri rele şi viermi câştigând lupta. La naiba, asta-i ceea ce s-a întâmplat peste tot.

Sus, în cantina de la ultimul etaj, erau ferestre pretutindeni, blindate, polarizate şi, ca de obicei, cu jaluzelele coborâte. Acum Sario alerga prin încăpere trăgând jaluzelele în sus. *Cum naiba mai are putere să alerge*? *se* întrebă Felix. El de-abia dacă mai putuse urca scările spre întrunire.

Lumina necruţătoare a zilei năvăli înăuntru. Afară era o zi frumoasă şi însorită, însă oriunde te uitai peste acea privelişte impunătoare a zgârie-norilor din Toronto, peste tot se ridicau nori de fum. Turnul TD, un uriaş modernist de cărămizi negre de

sticlă, azvârlea în văzduh limbi de flăcări.

— Îşi dă duhul, aşa cum fac toate. Ascultaţi, ascultaţi-mă. Dacă lăsăm netul să se stingă încet, părţi din el vor mai rămâne online luni de zile. Poate chiar ani. Şi ce va mai circula prin el? Viruşi. Viermi. Spamuri. Procese de sistem, transferuri de zone. Lucrurile folosite de noi se defectează şi au nevoie de întreţinere. Lucrurile abandonate de noi nu vor fi folosite şi vor dura pe veci. Vom părăsi netul ca un puţ de gunoi, plin cu deşeuri industriale. Asta va fi afurisita noastră de moştenire, cea a fiecărei taste atinse de tine, de mine, de oricine vreodată. Pricepeţi? Îl vom lăsa să moară încet, ca un câine rănit, în loc să-i tragem un glonţ cinstit în cap.

Van îşi scărpina obrajii, apoi Felix observă că-şi ştergea lacrimile.

— Sario, nu greşeşti, dar nici n-ai dreptate. Să laşi totul să şchioapete până la sfârşit nu-i ceva rău. Cu toţii vom şchiopăta o bună bucată de vreme şi poate că asta va fi de folos unora. Dacă există un singur pachet de date transmis de la un utilizator la oricare altul oriunde în lume, atunci sistemul îşi face datoria. Însă dacă vrei lovitura de graţie, poţi să faci şi asta. Eu sunt prim-ministru şi aşa rămâne. Vă dau accesul în inima sistemului. Tuturor.

Se întoarse spre panoul alb de afişaj, pe care angajaţii din cantină obişnuiau să scrijelească specialităţile zilei. Acum era acoperit cu resturile dezbaterilor aprinse pe teme tehnice în care se lansaseră sysadminii în timpul scurs de la ziua fatală.

Curăţă cu mâneca o parte din panou şi începu să scrie parole lungi şi complicate, în alfanumerice, ornate de punctuaţie. Felix avea darul de a-şi putea aminti astfel de parole. Se îndoia că-i va mai folosi vreodată.

>Ne ducem, Kong. Oricum, combustibilul e aproape consumat
>Da, bine, atunci asta-i. a fost o onoare, domnule prim-ministru tu o să fii ok?
>i-am poruncit unui tânăr sysadmin să se ocupe de necesităţile mele feminine şi-am găsit încă o rezervă de hrană care va dura vreo două săptămâni acum că nu mai suntem decât cincisprezece sysadmini sunt în raiul porcilor

prietene
>eşti uluitoare, Regină Kong, pe bune. Totuşi, nu încerca să fii o eroină. Când trebuie să pleci, pleacă. Trebuie să mai fie ceva pe acolo
>ai grijă felix, pe bune apropo ti-am spus că interogările s-au înmulţit dinspre România? poate că-şi revin într-adevăr.
>pe bune?
>da, pe bune. suntem greu de ucis ca blestemaţii ăia de gândaci

Conexiunea ei pică. Se repezi la Firefox şi reîncărcă pagina Google, dar căzuse şi ea. O încărcă iar şi iar, însă pagina nu-şi mai reveni. Închise ochii şi ascultă cum se scărpina Van pe picioare, apoi îl auzi tastând ceva.

— Sunt din nou online, spuse el.

Felix expiră zgomotos. Trimise mesajul către newsgrup, unul care trecuse prin cinci reconfigurări înainte de a se stabiliza: „Aveţi grijă de tot, OK? Ne vom întoarce într-o bună zi.”

Toţi plecau, cu excepţia lui Sario. El nu-şi lua tălpăşiţa. Veni jos să-i petreacă cu privirile.

Sysadminii se adunară în hol, iar Felix deschise poarta de securitate şi lumina năvăli înăuntru.

Tânărul le făcu semn cu mâna.

— Noroc.

— Şi ţie, răspunse Felix.

Sario avea o strângere de mână tare, mai tare decât s-ar fi cuvenit.

— Poate că ai avut dreptate, continuă el.

— Poate.

— Îl scoţi din priză? îl chestionă.

Acesta privi în sus, spre tavanul fals, părând să străpungă oţelul ranforsat al podelelor, până la suporturile care huruiau mai sus.

— Cine ştie? făcu el, în cele din urmă.

Van se scărpină şi un nor de scame albe dansă în lumina soarelui.

— Hai să-ţi găsim o farmacie, zise Felix.

Se îndreptă spre uşă, iar ceilalţi îl urmară.

Aşteptară ca uşile de interior să se închidă în spatele lor şi

atunci le deschise pe cele exterioare. Aerul mirosea şi avea gustul ierbii proaspăt tăiate, ca primele picături de ploaie, ca un lac şi asemenea cerului, aerul naturii, aerul lumii, totul părea ca reîntâlnirea cu un vechi prieten de care n-ai mai auzit de o veşnicie.

— Adio, Felix, spuseră ceilalţi sysadmini.

Se îndepărtau în vreme ce el rămăsese încremenit în capătul scării de beton. Lumina îi deranja ochii, umezindu-i.

— Cred că există un magazin Shopper’s Drug Mart pe King Street, i se adresă lui Van. O să aruncăm o cărămidă prin vitrină şi luăm nişte cortizon, OK?

— Tu eşti prim-ministrul. Ia-o înainte.

***

În cincisprezece minute de mers pe jos nu văzură nici ţipenie de om. Nu se auzea absolut nimic, cu excepţia ciripitului păsărilor şi a unor gemete îndepărtate, a vântului şuierând printre cablurile electrice de deasupra capului. Parcă se plimbau pe suprafaţa Lunii.

— Pariez că au tabletele de ciocolată la Shopper’s, zise Van.

Lui Felix i se strânse stomacul.

— Uau! făcu el salivând din greu.

Trecură de o mică furgonetă, iar pe locul din faţă se afla cadavrul mumificat al unei femei, ţinând în braţe cadavrul uscat al unui bebeluş, iar gura i se umplu de gust de fiere, chiar dacă mirosul care ieşea de după ferestrele ridicate era foarte slab.

Nu se mai gândise la Kelly şi la 2.0 de mai multe zile. Căzu în genunchi şi-i veni din nou să vomite. Aici, în lumea reală, familia lui era moartă. Toţi cei pe care-i cunoştea erau morţi. Nu mai voia altceva decât să se întindă pe trotuar şi să aştepte să piară şi el.

Mâinile aspre ale lui Van îl apucară de subsuoară şi traseră slăbite.

— Nu acum. Odată ce suntem în siguranţă undeva înăuntru şi-am mâncat ceva, atunci putem face asta, dar nu acum. Mă înţelegi, Felix? Nu acum, futu-i!

Înjurătura avu efect. Se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau.

— Încă o stradă, spuse Van şi puse braţul lui Felix în jurul umerilor săi, conducându-l.

— Mulţumesc! Îmi pare rău.
— N-ai de ce. Ai mare nevoie de un duş. Fără supărare.
— Nicio problemă.
Magazinul Shopper's dispunea de grilaj de securitate de metal, însă fusese smuls din faţa vitrinelor, sfărâmate brutal. Se strecurară prin spărtură şi pătrunseră în farmacia întunecoasă. Câteva dintre galantare erau distruse, dar în afară de asta totul părea în regulă. Felix observă rafturile cu acadele de lângă casierii în acelaşi moment cu Van şi se repeziră să ia fiecare câte-un pumn şi să se îndoape.
— Voi doi mâncaţi ca nişte porci.
Se răsuciră deodată la auzul vocii femeii. Ţinea un topor de pompieri aproape la fel de mare ca ea. Purta un halat de laborator şi pantofi comozi.
— Luaţi ce vă trebuie şi plecaţi, OK? Nu are niciun sens să faceţi probleme pe aici.
Avea o bărbie ascuţită, iar ochii-i erau scăpărători. Părea să aibă patruzeci şi ceva de ani. Nu semăna deloc cu Kelly, ceea ce era bine, pentru că lui Felix îi venea să o ia la fugă spre ea şi s-o îmbrăţişeze strâns, aşa cum era. Încă un om în viaţă!
— Eşti doctor? o întrebă, văzând că sub halat avea îmbrăcăminte medicală.
— O să plecaţi? făcu ea, agitându-şi toporul.
Felix ridică mâinile.
— Vorbesc serios. Eşti doctoriţă? Farmacistă?
— Am fost soră medicală calificată acum vreo zece ani. Sunt mai mult web-designer.
— Faci mişto de mine.
— N-ai mai întâlnit până acum vreo tipă care să se priceapă la computere?
— De fapt, persoana care conduce centrul de date de la Google este o fată. O femeie, vreau să zic, prietenă de-a mea.
— Te ţii de glume? O femeie conducea centrul de date Google?
— Conduce. Este încă online.
— Fugi d-aci, zise şi lăsă toporul mai jos.
— Serios. Ai ceva cremă cu cortizon? Îţi spun eu povestea. Pe mine mă cheamă Felix, el e Van şi are nevoie de toate antihistaminicele de care te poţi lipsi.
— Să mă lipsesc? Felix, dragă prietene, aici am suficiente

medicamente cât să mă ţină o sută de ani. Toată marfa va expira cu mult înainte să dispară. Vrei să spui că netul încă merge?

— Funcţionează. Oarecum. Asta am făcut noi întreaga săptămână. L-am menţinut online. Dar s-ar putea să nu mai reziste mult.

— Nu. Nici nu mă gândeam, replică ea şi puse toporul jos.

— Aveţi ceva de dat la schimb? Nu-mi trebuie mult, însă am încercat să-mi menţin moralul ridicat făcând troc cu vecinii. E ca şi cum ai juca Civilization.

— Ai vecini?

— Cel puţin zece. Oamenii din restaurantul de peste drum fac o supă destul de bună, chiar dacă majoritatea legumelor sunt din conservă. Însă m-au curăţat de tot alcoolul pentru frecţii.

— Ai vecini şi faci troc cu ei?

— Păi, aşa, convenţional. Fără ei aş fi destul de singură. Am avut grijă de câte nasuri înfundate am putut. Am mai potrivit un os, vreo încheietură ruptă. Ia ascultaţi, vreţi ceva pâine cu unt de arahide? Am cu tonele. Prietenul tău arată cam flămând.

— Da, vă rog, făcu Van. N-avem nimic de oferit în schimb, însă suntem amândoi dependenţi de muncă şi vrem să învăţăm. N-aţi avea nevoie de asistenţi?

— Nu chiar, răspunse, răsucind lama toporului. Dar nu m-ar deranja nişte companie.

Mâncară sendvişurile, apoi ceva supă. O aduseseră oamenii de la restaurant şi se purtară cumsecade cu ei, deşi Felix îi văzu strâmbând din nas şi verificând dacă funcţiona instalaţia sanitară din camera din spate. Van luă un burete de baie şi intră acolo.

— Niciunul dintre noi nu ştie ce să facă, spuse femeia.

O chema Rosa şi găsi o sticlă de vin şi nişte pahare de plastic de unică folosinţă în secţia de articole de menaj.

— Am crezut că ne vor vizita elicopterele sau tancurile, ori chiar jefuitorii, însă este foarte linişte aici.

— Se pare că şi tu ai ţinut capul la cutie, comentă Felix.

— N-am vrut să atrag atenţia cui nu trebuie.

— Nu te-ai gândit că or fi şi alţii care fac la fel? Dacă ne adunăm toţi, ar fi posibil să facem ceva.

— Sau ne trezim cu gâtul tăiat.

— Are dreptate, zise Van, întărind cu o mişcare din cap.

Felix se ridică în picioare.

— Nici vorbă, n-avem voie să gândim aşa. Doamnă, suntem într-un moment critic. Putem să pierim cu toţii din cauza neglijenţei, ascunşi în cotloanele noastre, sau putem încerca să construim ceva mai bun împreună.

— Ceva mai bun? zise ea şi scoase un sunet dezagreabil.

— OK, nu mai bun. Dar ceva, totuşi. Să construim ceva nou este mai bine decât să lăsăm ca totul să se spulbere în vânt. Doamne, ce-ai de gând să faci după ce-o să citeşti toate revistele şi-o să termini toate pungile de chipsuri de aici?

Rosa clătină din cap.

— Vorbărie goală. Şi ce naiba vrei să facem?

— Ceva. Vom face ceva. Este mai bine decât nimic. Ne vom apuca de acest petic de lume, unde oamenii vorbesc unii cu alţii, şi-l vom extinde. Vom găsi câţi putem şi vom avea grijă unii de alţii. Probabil că o s-o dăm în bară. Probabil că vom eşua. Dar mai bine o zbârcesc decât să renunţ.

— Felix, râse Van, eşti mai dus cu pluta decât Sario, ştiai?

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, mergem acolo şi-l târâm afară din clădire. Va lua şi el parte. Toată lumea va lua. Dă-l în mă-sa de sfârşit al lumii. Lumea nu se termină. Oamenii nu sunt genul de fiinţe care au un sfârşit.

Rosa clătină din nou din cap, însă de data asta zâmbea vag.

— Iar tu ce-ai să fii, Papă-Împărat al lumii?

— El preferă să fie prim-ministru, spuse Van şoptit, ca un sufleor. Antihistaminicele făcuseră miracole cu pielea lui şi culoarea se schimbase dintr-un roşu aprins într-un roz fin.

— Ai vrea să fii ministrul sănătăţii, Rosa?

— Băieţi, astea-s jocuri. Ia ascultaţi: eu vă ajut cum pot, cu condiţia ca tu să nu-mi ceri să-ţi spun „prim-ministru”, iar voi n-o să-mi spuneţi niciodată „ministrul sănătăţii”?

— S-a făcut, răspunse el.

Van goli sticla de vin până la ultimul strop. Ridicară paharele.

— Pentru lume, zise Felix. Pentru omenire.

Se gândi intens.

— Pentru reconstrucţie.

— Pentru orice, făcu Van.

— Pentru orice, întări Felix. Pentru toate.

— Pentru toate, repetă Rosa.

Băură. Voia să plece şi să-şi vadă casa, pe Kelly şi pe 2.0, cu

toate că stomacul i se strângea numai la gândul a ceea ce-ar putea găsi acolo. Însă în ziua următoare începură reconstrucţia. Şi luni de zile mai târziu o luară de la început, după ce neînţelegerile duseră la destrămarea micului şi fragilului grup pe care reuşiseră să-l adune. Iar la un an după asta, o luară de la început. Iar cinci ani după, făcură la fel.

Trecuseră aproape şase luni până să se ducă acasă. Van îl însoţi, pedalând în urma lui, amândoi pe bicicletele folosite să cutreiere oraşul. Cu cât mergeau mai spre nord, cu atât era mai puternic mirosul de lemn mistuit de foc. Erau o mulţime de case arse. Uneori, jefuitorii incendiau casele prădate, dar, de cele mai multe ori, era doar natura, cu focuri de tipul celor din păduri şi de pe munte. Înainte să ajungă, trecuseră prin cinci cvartale înecăcioase, arse, cu fiecare casă făcută scrum.

Însă vechiul cartier al lui Felix era încă în picioare, o oază ciudată de clădiri neatinse, care arătau cumva de parcă proprietarii lor neglijenţi tocmai ieşiseră să cumpere nişte vopsea şi lame noi pentru aparatul de tăiat iarba, ca să-şi aducă locuinţele la aspectul curat şi îngrijit.

Într-un fel, era şi mai rău. Coborâră de pe biciclete la intrarea în zonă şi o luară pe jos în tăcere, ducând bicicletele cu ei, ascultând foşnetul vântului prin copaci. Iarna întârzia în acest an, dar venea, şi cum transpiraţia li se evapora, Felix începu să tremure.

Nu mai avea cheile. Rămăseseră la centrul de date, cu luni şi lumi în urmă. Încercă clanţa, însă nu se clinti. Lovi uşa cu umărul şi aceasta zbură din balamalele umede şi ruginite, scoţând un zgomot puternic, de lemn rupt. Casa putrezea pe dinăuntru.

Uşa se dezmembră când ajunse la pământ. Înăuntru era plin de apă stătută, în sufragerie se adunaseră zece centimetri de apă puturoasă, ca o baltă înspumată. Plescăi prudent prin ea, simţind cum duşumelele se îndoiau buretoase sub fiecare pas.

Sus, la etaj, nasul i se umplu de acea duhoare îngrozitoare de mucegai verde. În dormitor, mobila îl întâmpină familiară, ca un prieten din copilărie.

Kelly era în pat, împreună cu 2.0. După felul în care se găseau era clar că nu muriseră repede. Amândoi erau contorsionaţi, cu Kelly încovrigată în jurul lui 2.0. Aveau pielea umflată, fiind aproape de nerecunoscut. Iar mirosul, Doamne, ce duhoare.

Felix îşi răsuci capul. Crezu că va cădea şi se prinse de măsuţa de toaletă. O emoţie pe care n-ar fi putut-o numi – furie, nervi, tristeţe? – îl făcea să respire greu, icnind după aer de parcă s-ar fi înecat.

Apoi totul se termină. Lumea se sfârşise. Kelly şi 2.0 nu mai erau. Iar el avea ceva de făcut. Îi acoperi cu pătura, iar Van îl ajută solemn. Se duseră în curtea din faţă şi săpară pe rând, folosind lopata din garaj pe care Kelly o utilizase la grădinărit. Aveau deja o mare experienţă în săpatul mormintelor. O mare experienţă în pregătirea morţilor. Săpară, iar câini precauţi urmăreau scena dintre buruienile de pe pajiştile vecinilor, însă ştiau să-i gonească cu pietre bine ţintite.

După ce mormântul fu săpat, o puseră înăuntru pe soţia lui Felix şi fiul lor. Felix încercă să găsească nişte cuvinte pe care să le rostească lângă movilă, însă nu găsi niciunul. Săpase atât de multe morminte, pentru atâtea soţii şi atâţia soţi şi copii, încât cuvintele dispăruseră de mult.

***

Felix săpa şanţuri şi aduna cutii de conserve şi îngropa morţii. Planta şi culegea recolta. Repară câteva maşini şi descoperi cum să fabrice biocombustibil. În cele din urmă, recuperă unul dintre centrele de date pentru un mic guvern – micile guverne apăreau şi dispăreau, însă acesta era suficient de isteţ să ţină arhive şi avea nevoie de cineva care să-l menţină în funcţie, iar Van i se alătură.

Îşi petreceau o grămadă de timp pe chat şi, uneori, se mai întâmpla să dea de vechi prieteni de pe vremurile ciudate când conduceau Republica Dispersată a Cyberspaţiului, fanatici ai calculatoarelor care insistau să-i spună prim-ministru, cu toate că nimeni în lumea reală nu-i mai pomenea acest titlu.

În majoritatea timpului, nu era o viaţă prea grozavă. Rănile lui Felix nu se vindecară niciodată şi nici ale altora. Erau boli de durată şi boli subite. Tragedii peste tragedii. Însă lui Felix îi plăcea centrul său de date. Acolo, în huruitul unităţilor din suporturi, nu se simţea niciodată de parcă ar fi trăit primele zile ale unei ţări mai bune, dar nu se simţea nici ca în ultimele.

>du-te la culcare, felix
>imediat, kong, imediat ce termin de făcut un

backup
>eşti dependent, tipule.
>ia te uită cine vorbeşte

Reîncărcă pagina lui Google. Regina Kong o menţinea online de vreo doi ani. O-urile din Google se schimbau tot timpul, ori de câte ori îi venea ei pe chelie. Astăzi, ele erau ochii unui personaj de desene animate, unul râdea, iar celălalt se strâmba.

Rămase mult timp cu privirile într-acolo, apoi reveni la terminalul său să verifice backupul. Rula fără probleme. Arhivele micului guvern erau în siguranţă.

>ok noapte bună
>ai grijă

Van îi făcu semn cu mâna din uşa întredeschisă, întinzându-şi coloana vertebrală cu o serie de pocnituri.

— Somn uşor, şefu'!

— Nu mai sta iar pe aici toată noaptea. Şi tu ai nevoie de somn.

— Eşti prea bun cu noi, plebea, făcu Van şi se apucă din nou de tastat.

Felix se duse la uşă şi ieşi în noapte. În spatele lui, generatorul cu biodiesel huruia şi scotea un fum acru. Luna plină era sus pe cer, iar lui îi plăcea. Mâine se va întoarce să repare încă un computer şi să lupte din nou cu entropia. De ce nu?

Asta era meseria lui. Doar era sysadmin.

Victor Kernbach
Un salt pe candelabru

În anul în care el nu îndrăznea măcar o dată să mărturisească că nu-i place opera, unii o căutau cu tot dinadinsul ca pe o delectare supremă. Provincialii venind în capitală nu cutezau să-şi încheie călătoria până nu se duceau şi la Operă. Opera ajunsese aproape tot atât de solicitată ca meciurile internaţionale de fotbal. Lui însă opera nu-i plăcea. Asculta foarte des muzică, dar nu izbutise să înţeleagă cum poate sta omul rapid al sfârşitului acestui secol ascultând emoţiile întinse ca guma de mestecat pe o durată cu totul neverosimilă, când în răstimpul unui singur „ah” cântat pe scenă, hoţii puteau prăda casa eroinei, iubitul să plece în alt oraş, ea însăşi să nască un copil sau măcar să renunţe la ideea ce-i venise odată cu începutul notei. Iar în această seară el trebui să se ducă la Operă cu logodnica lui. Nu apucase să mănânce cu dânsa din acelaşi blid sacramentalul car de sare ca s-o cunoască deplin, aşa că nici nu ştia dacă ei îi place opera sau nu. Ştia numai că nu-i place lui. Totuşi logodnica şi-o iubea, deci nu era în stare să-i refuze acest spectacol de Operă.

Şedeau liniştiţi în centrul balconului, lângă balustradă, şi un bărbos grav ducea o ceată de soldaţi străini pe nişte căi păduratice, după cât se pare în altă parte decât doriseră ei, fiindcă soldaţii deodată se supărară, ameninţându-l cu moartea. Cât durase toată fraza muzicală a ameninţării, bărbosul ar fi putut să fugă, dacă bineînţeles nu era obligat să cânte după câteva minute şi el. De aici toată tragedia.

Logodnicul aţipi în fotoliul său, dar se trezi numaidecât de frică să nu-şi supere logodnica. Se uită la ea cu coada ochiului şi constată fericit că ea nu observase, fiind absorbită de învălmăşeala de oameni şi voci de pe scenă.

„În definitiv, îşi zise, aş fi putut să nu mă duc, dar sunt… cum sunt? Sunt laş? Nu cred că sunt laş… sau sunt şi nu ştiu. Nu, nu sunt laş. Dacă îi place, atâta concesie pot să fac şi eu… Da, dar *Orestia* ei nu i-a plăcut şi s-a supărat că am dus-o la *Orestia*!”

Se apleacă puţin peste balustradă, cu bărbia pe mâinile puse una peste alta, şi cercetă sala: spectatorii şedeau solemni. Zări pe unul care mânca discret bomboane sau altceva dintr-o pungă. Vecinii spectatorului din stal nu protestau, deci acela

mânca fără îndoială bomboane de ciocolată sau alte dulciuri moi. O pereche şedea îmbrăţişată, atâta cât îngăduia decenţa hainelor de seară şi a spectacolului de operă care nu era spectacol de cinematograf. Tânărul logodnic simţi totuşi că-i e somn, dar era bine-crescut şi de altfel îşi dădea seama că nici grija de a nu se face de râs, nici zgomotul de pe scenă nu-l vor lăsa să doarmă liniştit. Uitându-se indiferent la ceea ce se petrecea pe scenă, se simţi din ce în ce mai dislocat din realitatea înconjurătoare, până se pomeni gândind ceva la ce nu se aşteptase nici el.

„Aici ar trebui un nerv – îşi zicea – o inovaţie care să schimbe totul. La Verdi uneori mai merge, deşi totul este convenţional şi acolo... Nu. hotărât, trebuie un nerv inedit... Care nerv? A, da, poate dacă s-ar sincopa toată muzica asta şi paşii ar fi mai iuţi, s-ar înveseli totul. Sau altceva, din sală...”

Privi sala, unde nu se schimbase nimic, apoi ridică ochii alene spre tavan şi văzu marele candelabru. I se păru că acesta se clatină, îl privi o clipă fix, dar candelabrul nu se clătina şi îşi dete seama că numai ochii lui erau de vină, fiind obosiţi. Luă programul şi se uită înspăimântat: mai erau două acte şi un epilog. Se aplecă spre urechea logodnicei, care-l dezmierdă fugar pe obraz. Îi spuse în şoaptă:

— Mai durează. N-ai vrea să ieşim puţin în *foyer*?

— Lasă-mă să ascult! se supără ea în şoaptă. Vrei să creadă lumea că arta ne plictiseşte?

El se retrase, privind din nou către scenă.

Actorii gesticulau mereu şi unii îşi umflau aşa de tare pieptul încât le zvâcnea câte un picior la câte un final de notă. Tânărul logodnic începu să zâmbească. Îi venise în minte situaţia neplăcută ce s-ar produce deodată, din cine ştie ce cauză, dacă toţi cântăreţii aceştia ar deveni imponderabili. Negreşit, ar zbura toţi care încotro, unii lovindu-se cu perucile de tavan, şi, poate că gestul oblic al primadonei ar face-o să fie proiectată direct spre candelabru.

— De ce râzi? îi şopti cu mâhnire logodnica. Scena e tristă!

El tăcu, dar îi veni altă idee.

„Dacă aş izbuti cumva o degravificare a corpului meu, ar fi tare nostim. Aş zbura atunci chiar eu, ca nu ştiu ce erou dintr-o carte englezească”.

Se uită îndelung la marele candelabru stins, încărcat de tot

felul de piese inutile.

„La urma urmei, n-ar fi mare lucru. Probabil că nu există antrenament, nu ştim cum să facem... Nu mă prea pricep, dar dacă aş putea să ordon tuturor gravitonilor din mine să mă asculte, să le anihilez forţa. În definitiv, biocurenţii pot fi dirijaţi telepatic după un antrenament bine coordonat... şi parcă era ceva... ştiu că ţineam minte ceva şi am uitat...

Se încruntă, fără să-şi dea seama că tocmai atunci pe scenă se petrecea ceva foarte grav şi o auzi pe logodnica lui spunându-i încet:

— Îţi place, nu-i aşa?

„A! îşi spuse el atunci. Pentru asta n-ar trebui nimic mai mult decât concentrarea preocupării. Tot n-am nimic de făcut, n-are ce să mă distragă. Ia să încerc... În fond, omul e o maşină complexă, cu un bun sistem de autoreglare. Zău aşa!”

Dar deodată se lumină. Asta era! Cineva, un om de ştiinţă cu care era prieten, îi vorbise mai deunăzi de ceva similar. Îşi pipăi maşinal buzunarul de la vestă. Vesel, scoase un plic de celofan complet lipit. Acum îşi aduse aminte ce era: concentrarea voinţei putea dirija degravificarea temporară a corpului numai în urma inhibării substanţei volatile din plic. Era invenţia acelui prieten, încă nebrevetată. Se codi puţin, dar apoi băgă discret micul plic în gură, strânse buzele şi îl muşcă. Simţi cum i se răspândeşte în plămâni un aer straniu. Şi începu să-şi concentreze voinţa, uitându-se acum numai la candelabru. Un timp crezu că aţipeşte. Dar, mai târziu, starea lui se schimbă precipitat. Simţea cum dispare treptat totul din jurul său, începu să nu mai audă nici chiar vocile de pe scenă. Era însă foarte lucid. Privea ţintă numai candelabrul. La un moment dat observă că îşi pierde chiar greutatea şi nu mai simţi nici arcurile fotoliului sub şezut. Se apucă de rezemători, fiindcă i se păru că se înalţă. Greu fusese numai primul efort; acum îşi stăpânea – nici el nu ştia prea bine cum, sau doar îşi închipuia că nu ştie – toată existenţa. Îşi desprinse mâinile de pe rezemători şi băgă de seamă că se ridică în aer.

Făcu repede un gest şi reuşi să-şi orienteze saltul spre candelabru. Când ajunse după o secundă acolo, se apucă zdravăn cu mâna de un braţ al candelabrului ca de un scaun. Auzi un clinchet destul de puternic: sunau figurile geometrice de cristal. Se aşeză mai comod, ca într-un copac. Se uită în jur.

Primadona rămăsese cu gura deschisă, însă mută, toţi spectatorii încremeniseră. El era liniştit. Îşi scoase tacticos port-ţigaretul din buzunar, îşi aprinse o ţigară, fumă. Sala şi scena tăceau în încremenirea în care fuseseră surprinse de saltul lui. Se gândi că totul s-a petrecut atât de uşor, şi totuşi nimeni nu sărea pe candelabre. „Nimeni, îşi zise, n-a mai făcut salturi antigravitaţionale, însă numai din cauza prejudecăţilor, din cauza lipsei de îndrăzneală ştiinţifică. Da, şi plicul cu substanţă volatilă. Iată, eu...” Dar începu să se simtă obosit. Îşi fumase ţigara. O stinse discret, apăsând-o de unul din ciucurii de cristal, apoi făcu un salt elegant îndărăt şi se aşeză liniştit în fotoliul său de lângă logodnică. În clipa aceea gura primadonei se mişcă, şi ea îşi urmă nota înaltă pe care o întrerupsese. Mişcarea din scenă fu reluată. În schimb publicul, cel puţin spectatorii de la balcon, priveau încă îngroziţi. Logodnica însă plângea. Se uită tristă la el şi spuse printre sughiţuri:

— De ce ai făcut asta? Ca să mă faci de râs, nu-i aşa?

— Nu draga mea, începu el: am vrut numai...

— Lasă că ştiu eu! zise ea cu reproş. Crezi că nu ştiu eu că...

Şi începu iar să plângă. Apoi nu mai plânse deloc, fiindcă pe scenă fata bărbosului cânta o invectivă tărăgănată împotriva soldaţilor care (logodnicul nu ştia precis, căci, scăpase un moment cheie) pesemne că-l omorâseră pe bărbosul ce îi derutase şi care era tatăl ei.

Un vecin de scaun se aplecă totuşi spre logodnic şi-l întrebă politicos:

— Spuneţi-mi, vă rog, dumneavoastră chiar aţi sărit adineaori pe candelabru, sau mi s-a părut?

Logodnicul se uită la vecin, apoi privi candelabrul şi spuse jenat:

— Nu ştiu sigur.

Bruce McAllister
Înrudire
(„Kin”, 2006)

Pentru Harry Harrison, maestru

Extraterestrul şi băiatul, care avea doisprezece ani, stăteau în acea după-amiază în camera fără ferestre de deasupra oraşului. Băiatul vorbea, iar extraterestrul asculta.

Băiatul era unul normal – în trăsăturile sale avea gene de pe trei continente, hainele îi erau croite aşa cum erau cele ale tuturor băieţilor din vastul ansamblu de locuinţe numit LAX. Extraterestrul era altceva, o privelişte îngrozitoare; şi, cu toate că băiatul ştia că nu e politicos, nu se uita în sus la el când îi vorbea.

Voia ca extraterestrul să ucidă pe cineva, spunea. Atâta tot.

În timp ce băiatul vorbea, extraterestrul stătea drept şi neclintit pe singurul obiect de mobilier care îl putea susţine. Cu privirea pierdută, băiatul stătea aşezat pe scaun, cel de lângă terminalul unde îşi făcea în fiecare zi temele. Faptul că extraterestrul stătea pe patul său îl neliniştea, chiar dacă înţelegea de ce. Faptul că genunchiul ciudat al creaturii era atât de aproape de al lui în încăperea mică îl nelinişte şi se bucură atunci când creatura, de parcă şi-ar fi dat şi ea seama, îşi retrase piciorul.

Nu trebuia să se uite în sus ca să vadă trăsăturile antalouzului. Acea singură privire din pragul uşii fusese de-ajuns şi iar se gândi dacă va vrea sau nu. Nu că i-ar fi fost frică, îşi spuse băiatul. Nu era decât ideea că un asemenea lucru ar putea sta în pragul unei uşi construite pentru fiinţele umane, într-un ansamblu uman de locuinţe, unde au murit şi s-au născut atâtea generaţii şi probabil vor continua să o facă la nesfârşit. Nu părea posibil, se întrebă cum i se părea antalouzului.

Închizând ochii, băiatul văzu pielea neagră sintetică pe care extraterestrul o purta ca protecţie împotriva atmosferelor extraterestre. Sub acel costum şerpuiau şi se înfăşurau funii de muşchi şi tendoane, care tresăreau chiar şi atunci când extraterestrul stătea nemişcat. Gâtul lung nu se întinsese în pragul uşii, dar el ştia ce putea face. Când se comprima – şi putea face asta instantaneu –, capul îi aluneca pe spate în mod

reflex şi deschidea maxilarele.

Nici ghearele lungi – despre care băiatul ştia că stăteau în teci, chiar şi pe coate şi pe degetele de la picioare – nu fuseseră scoase. Dar şi le imagină scoase şi ascunse succesiv în timp ce îi explica ce voia, cu privirea în podea.

Când extraterestrul vorbi în sfârşit, vocea era inumană – filtrată de reţeaua de traducere care îi acoperea jumătate de faţă. Revăzu faţa: craniul înspăimântător, ochii imenşi care puteau vedea atâtea feluri de lumină şi care puteau pătrunde în aproape orice fel de întuneric. Tăieturile adânci – branhiile auxiliare – dinăuntrul globului respirator. Tuburile picurânde de sub ele, gata să-şi arunce jeturile cu acid.

— Cine… doreşti să moară? întrebă vocea şi băiatul aproape că-şi ridică privirea.

Era doar o voce – mecanică, perfidă, ezitantă –, îşi reaminti el. Singură nu putea să omoare.

— Un bărbat pe nume James Ortega-Mambay, răspunse băiatul.

— De ce?

Cuvintele şuierau prin aerul stătut din apartament.

— O s-o omoare pe sora mea.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pur şi simplu.

Extraterestrul nu mai zise nimic şi băiatul auzi sunetul lung, şoptit, făcut de plămânii acestuia.

— De ce, spuse el în cele din urmă, crezi că… aş fi de acord?

Băiatul nu se grăbi să răspundă.

— Pentru că eşti un ucigaş.

Extraterestrul rămase iarăşi tăcut.

— Aşadar toţi antalouzii, scrâşni vocea, sunt ucigaşi profesionişti?

— A, nu, spuse băiatul, privind în sus şi încercând să nu-şi ferească privirea. Vreau să spun că…

— Atunci… cum… m-ai ales pe mine?

Băiatul se dusese la creatură la marele izvor de pe Dealurile din Monica – un punct de reper pe care orice vizitator venit pe Pământ ar trebui să-l vadă, chiar şi numai pentru faptul că figura pe itinerariile aprobate – şi îi înmânase un mesaj scris într-o antalouană primitivă. „Ştiu ce eşti şi ce faci”, scria în mesaj. „Am nevoie de serviciile tale. Mobil LAX 873-2345-2657 mâine

dimineaţă la 11. Numele meu este Kim.”

— Antalouzii sunt bine-cunoscuţi pentru priceperea lor, domnule, spuse respectuos băiatul. Am citit despre campania de pe Noh şi despre ce s-a întâmplat pe Hoggun II când oamenii voştri au fost trădaţi şi despre ce a fost în stare să facă una dintre companiile voastre de mercenari împotriva Gar-Bettilor. Băiatul se opri. A trebuit să scriu nouăzeci şi opt de mesaje, domnule, până să vă găsesc. Sunteţi singurul care a răspuns…

Capul hidos se înclină, în timp ce braţele lungi rămaseră perfect nemişcate şi băiatul îşi dădu seama că nu-şi poate lua privirea de pe ele.

— Văd, spuse extraterestrul.

Era doar o traducere idiomatică. „A vedea” nu era acelaşi lucru cu „a înţelege”. Tânărul uman reuşise ceea ce serviciile de informaţii militare şi civile din cinci lumi nu fuseseră în stare – să îl identifice ca fiind un profesionist – şi asta îl făcu pe extraterestru să mediteze: De ce a răspuns la mesaj? De ce l-a luat în serios? La urma urmei, fusese adus de un copil. Să fi fost din cauză că simţise pericolul şi pur şi simplu şi-a urmat reflexul profesional sau altceva? Cumva, băiatul ştiuse că va răspunde. Cum ştiuse?

— Cât… spuse extraterestrul, curios, poţi plăti?

— Am două sute de dolari, domnule.

— Cum… ai făcut rost de ei?

— Am vândut nişte lucruri, spuse băiatul repede. Camerele de aici erau goale. În mod evident, băiatul nu avusese ce să vândă. Furase banii, extraterestrul era sigur de asta.

— Pot să fac rost de mai mulţi. Pot să… Extraterestrul scoase un sunet, fără ca acesta să fie tradus. Băiatul tresări.

Extraterestrul se gândi la cei 200.000 interi pentru asasinatul din răzbunare de pe a treia lună a lui Hoggun, cei o sută de kilodolari pentru contractul de trădare de pe asteroidul numit Wolfe, plus acţiunile minerale, farmaceutice şi nava cu închidere ermetică – valorând de două ori mai mult – primit la sfârşit, pentru trei crime în lumea afacerilor pe Alama Poy. Ce puteai cumpăra cu două sute de *dolari*? Puteai măcar cumpăra un bilet de tren urban?

— Nu ajunge, spuse extraterestrul. Bineînţeles, adăugă el şi un braţ îi zvâcni, apoi redeveni neclintit, se poate să te fi gândit să înregistrezi… discuţia noastră… şi ai putea ameninţa că

trimiţi înregistrarea… autorităţilor pământene… dacă nu fac ceea ce-mi ceri…

Pupilele băiatului se dilatară – ca acelea ale funcţionarului din provincia umană de pe Diedor, cel pe care îl suprimase acolo pentru Infra Gri.

— A, nu… se bâlbâi băiatul. Nu aş face asta… I se înroşise faţa, observă extraterestrul. Nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva.

— Poate… ar fi trebuit să te gândeşti, spuse extraterestrul. Braţul îi zvâcni iar şi băiatul văzu că era mai mic decât celelalte, strâmb, dar puternic.

Băiatul încuviinţă. Da, ar fi trebuit să se gândească la asta.

— De ce… întrebă atunci extraterestrul, doreşte un bărbat pe nume James Ortega-Mambay… să o omoare pe sora ta?

După ce băiatul termină de explicat, extraterestrul îl ţintui iar cu privirea şi băiatul se simţi stingherit. Apoi creatura se ridică, articulaţiile îi pocniră şi pufniră, picioarele se încordară ca să ridice capul şi bustul greu, braţele lungi se răsuciră ca şi cum ar fi fost independente.

Băiatul se ridică şi făcu un pas înapoi.

— Două sute… nu ajung pentru a ucide, spuse extraterestrul şi plecă din clădire, pe aceeaşi cărare subterană pe care băiatul i-o indicase.

Când bărbatul pe nume Ortega-Mambay ieşi din liftul rapid pe acoperişul clădirii federale, soarele apunea şi era sfârşitul unei alte zile lungi, dar productive, la BuPopCon. Sub ultimele raze ale soarelui, helipadul strălucea ca un mic iaz perfect – nu ca haosul Oceanului Pacific din depărtare – şi nici măcar umiditatea nu putea strica această scenă. Era, da, genul de vreme în care să-ţi scoţi haina; dar exista un singur loc unde puteai să-ţi scoţi haina cu un minim de demnitate şi acesta era, desigur, în intimitatea propriului FabCămin-de-lângă-Mare. Pentru a fi în opoziţie, purta noul său sacou „voal” triplu-ţesut, cu modelul numit „Licărire de vară” – prezentabil, inodor, rezistent la apă şi răcoros. Nu-l va scoate decât atunci când va dori.

Era, ca întotdeauna, ultimul care părăsea Biroul şi, ca întotdeauna, se simţea mândru. Nu exista nimic mai plăcut decât faptul că era ultimul – decât ridicarea de pe helipadul pustiu, când palele rotorului cântau deasupra lui şi soarele

apunea în timp ce el îşi croia drum în singurătatea meritată, departe de oraş, deasupra oraşului, către un alt helipad mai mic şi către FabCăminul lui de lângă Oxnard. A muncit din greu pentru o asemenea plăcere, îşi reaminti el.

Elicopterul lui strălucea în ultimele raze de soare – parte din scena perfectă – şi nu se grăbi să meargă spre el. Merita să fie redat într-un tablou, cu pensula sau în format digital, sau într-un poem multimedia. Poate că weekendul ăsta va face ceva să îl imortalizeze, după vizita pentru sesiunea de intimitate a celorlalţi membri ai triadei sale.

Când ajunse pe partea pilotului, la uşiţa de acolo, o umbră se desprinse din umbra mai mare proiectată de navă şi el aproape ţipă.

Silueta era înaltă şi iniţial crezu că este un costum, o farsă jucată de un coleg, nimic grav.

Dar când silueta păşi în lumina pală, el înţelese ce era şi aproape că ţipă iar. Văzuse asemenea creaturi în buletinele de ştiri, desigur, şi chiar şi de la distanţă în terminalul pentru navete sau lângă obiectivele turistice majore din oraş, niciodată aşa. Atât de aproape.

În clipa în care vorbi, vocea era joasă şi mecanică – opera unei reţele Ipoor.

— Tu eşti, spuse extraterestrul, James Ortega-Mambay… Administratorul Districtului Şapte… BuPopCon?

Ortega-Mambay se gândi să nege, dar nu o făcu. Cunoştea reputaţia antalouzilor la fel de bine ca oricine altcineva. Cunoştea scopurile în care îi folosea propria sa rasă, fără a le menţiona pe celelalte patru pe care omenirea le întâlnise printre stele. Antalouzii nu erau creaturi pe care să le minţi uşor.

— Da… Eu sunt. Ortega-Mambay.

— Numele meu, spuse antalouzul, nu contează, Ortega-Mambay. Ştii ce sunt… Contează… că ai decretat… ilegală sarcina Lindei Tuckey-Yatsen… Ai ordonat ca sora nenăscută… a băiatului Kim Tuckey-Yatsen… să fie avortată. Este adevărat?

Extraterestrul aşteptă.

— Posibil, se bâlbâi bărbatul. Bineînţeles că nu ţin minte toate cazurile noastre. Nu le procesăm după numele de familie…

Se opri, înţelegând absurditatea situaţiei. Era scandalos.

— Chiar nu văd de ce te preocupă asta, începu el. Suntem într-un oraş terestru, într-unul suprapopulat – suntem o naţiune

suprapopulată, pe o planetă suprapopulată care nu îşi poate permite să plătească pentru a-şi trimite povara spre o altă lume. Ne confruntăm cu o problemă şi suntem destul de fericiţi să o rezolvăm singuri. Nimic din toate astea nu te pot privi pe tine, Vizitatorule. Ai o poziţie în delegaţia din acest oraş?

— Nu, răspunse reţeaua şi chiar… mă priveşte dacă… fiica nenăscută a familiei Tuckey-Yatsen moare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Trebuie să trăiască, Ortega-Mambay… Fratele ei îşi doreşte o soră… Locuieşte şi învaţă… în trei cămăruţe, când părinţii lui lucrează… undeva în oraş… Pentru el… copila pe care o poartă mama lui… este deja născută. O iubeşte foarte mult… aşa cum obişnuieşte rasa voastră, Ortega-Mambay.

Aşa ceva nu putea fi real, îşi spuse Ortega-Mambay în sinea lui. Era o nebunie şi simţea crescând în el o furie pe care nu o mai simţise de la prima slujbă în cadrul guvernului.

— Cum îndrăzneşti! se auzi pe sine însuşi. Te afli pe planeta unei alte rase şi îmi comanzi mie, un funcţionar federal, să mă supun nu numai dorinţelor unui copil, dar şi alor tale – tu, un Vizitator, unul fără statut oficial în propriul tău neam…

— Copila, îl întrerupse extraterestrul, nu va muri. Dacă moare, voi face… ceea ce am fost… angajat să fac.

Extraterestrul păşi apoi spre elicopter, pe partea bărbatului, atât de aproape încât aproape se atingeau. Bărbatul nu se feri. Nu se va lăsa intimidat. Nu se va lăsa.

Extraterestrul ridică două dintre cele patru braţe ale sale şi bărbatul auzi un clic, apoi un pocnet şi încă unul şi simţi ceva în gât în timp ce privea cum ghearele mai lungi şi mai drepte decât orice visase vreodată se iveau una câte una prin pielea neagră, sintetică, a creaturii.

Apoi, folosindu-şi ghearele, creatura scoase uşa elicopterului.

Uşa din aliaj era prinsă în balamale; într-o clipă fu străpunsă de ghearele care erau, văzu acum Ortega-Mambay, mult mai puternice decât oricare alte unghii, oase sau tegumente ale faunei terestre. Se întrebă ameţit ce putea să mănânce acea creatură, de erau atât de puternice.

— Urcă în vehiculul tău, Ortega-Mambay, spuse extraterestrul. Du-te acasă. Dormi şi gândeşte-te… la ceea ce trebuie să faci… pentru a ţine sora în viaţă.

Ortega-Mambay abia îşi putea mişca picioarele. Încerca să se

urce în elicopter, dar nu reuşea şi pentru o clipă groaznică se gândi că extraterestrul ar putea încerca să îl ajute să urce. Dar reuşi, în sfârşit şi bătu cu mâinile în tabloul de bord, încercând să facă ceea ce i se ceruse: să se gândească.

Extraterestrul nu stătea aşezat pe pat, ci rămăsese în pragul uşii. De data aceasta, băiatul nu mai avea nicio problemă să îl privească.

— Ştii mai multe despre noi, spuse brusc extraterestrul, cu voce aspră, decât m-ai lăsat să înţeleg… nu-i aşa?

Băiatul nu răspunse. Ochii creaturii – imenşi, ca de pisică – priveau în ai lui.

— Răspunde-mi, zise extraterestrul.

Când băiatul vorbi, în sfârşit, spuse doar:

— Ai făcut-o? Extraterestrul îl ignoră.

— L-ai omorât? spuse băiatul.

— Răspunde-mi, repetă extraterestrul, perfect nemişcat.

— Da… spuse băiatul, întorcându-şi în cele din urmă privirea.

— Cum? întrebă extraterestrul.

Băiatul nu răspunse. După modul cum stătea pe scaun, arăta învins, văzu extraterestrul.

— Răspunde-mi… sau voi… distruge camera asta. Pentru o clipă, băiatul nu făcu nimic, apoi se ridică şi se duse încet spre terminalul unde învăţa în fiecare zi.

— Am studiat mult steaua ta, spuse băiatul. Vocea îi era acum lipsită de energie.

— Este mai mult de-atât, spuse extraterestrul.

— Da. Am studiat istoria antalouană.

Băiatul se opri şi extraterestrul simţi cum îşi mai recapătă întru câtva energia.

— Adică, la şcoală.

Vocea i se mai înviorase puţin.

Băiatul atinse o dată tastatura, apoi de două ori şi ecranul prinse viaţă. Extraterestrul văzu o hartă cu emisfera nordică de pe Antalou, rutele comerciale din străvechiul Al Şaptelea Imperiu, continentul fragmentat şi mările nefaste, care îi aduseseră sfârşitul.

— Mai mult de-atât… cred, spuse extraterestrul.

— Da, spuse băiatul. Anul trecut am făcut un raport – pentru mine, nu pentru şcoală – despre urmele fosile de pe Antalou. Au

existat o mulţime de animale care voiau aceeaşi mâncare ca şi voi – ca şi rasa voastră. Pe Antalou, vreau să zic.

Aşa e, gândi extraterestrul.

— Am dat şi peste alte lucruri, continuă băiatul şi extraterestrul simţi iar că îi dispare energia, simţi în vocea băiatului un sentiment reţinut, pe care rasa sa îl numea „disperare”.

Băiatul credea că bărbatul pe nume Ortega-Mambay îi va ucide totuşi sora şi asta îl făcea să fie „disperat”.

Băiatul lovi din nou tastatura. Apăru o nouă diagramă. Părea cunoscută, deşi extraterestrul nu mai văzuse de mult timp una ca asta – atât de curată, de detaliată, de împodobită.

Reprezenta grupul antalouan şi cu toate că extraterestrul nu le putea citi, ştia ce descriau etichetele: „îndatoririle de rudenie” şi „încărcăturile motivaţionale”, „parametrii apărare-nevoie” şi „consecinţele datorie-pierdere” pentru o persoană şi în cadrul unui grup. Exista şi o inserţie care arăta – într-o prezentare animată tridimensională – modelul de supravieţuire despre care exo-psihologii umani credeau că ar putea explica întregul comportament antalouan.

Băiatul atinse tastatura şi apăru o listă iconografică a „moştenirilor totemice” şi a „succesiunilor de rudenie” de la străvechile situri funerare de lângă Toloa şi Mantok.

— Ai crezut că ştii, spuse extraterestrul, ce simte un antalouz.

Privirea băiatului rămase ţintuită în podea.

— Da.

Pentru o clipă, extraterestrul nu spuse nimic, dar apoi vorbi:

— Nu te-ai înşelat… Tuckey-Yatsen.

Băiatul privi în sus, fără să înţeleagă.

— Sora ta va trăi, spuse antalouzul.

Băiatul clipi, dar nu credea.

— Ce spun este adevărat, zise extraterestrul.

Extraterestrul privi cum trupul băiatului începea să se îndrepte, datorită faptului că energia, nemaifiind suprimată de „disperare”, începea să-l animeze.

— S-a făcut, explică extraterestrul, fără uciderea… pe care nici tu, nici eu… nu ne-o putem permite.

— O vor lăsa să trăiască?

— Da.

— Eşti sigur?

— Eu nu mint… în legătură cu ceea ce fac.

Băiatul se holbă din nou la extraterestru.

— O să-ţi dau banii, spuse el.

— Nu, spuse extraterestrul. Nu este… nevoie.

Băiatul se mai holbă o clipă, apoi, în mod ciudat, începu să se mişte.

Extraterestrul privi, curios. Băiatul păşi spre el, deşi extraterestrul nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta. Poate era un obicei uman, un „sentimentalism”, iar băiatul, cu toate că se temea, s-a gândit că trebuie să o facă.

Când ajunse lângă extraterestru, băiatul întinse o mână nesigură, atinse uşor umărul antalouzului – o dată, de două ori –, după care, în mod remarcabil, mâna coborî spre braţul vătămat al extraterestrului.

Extraterestrul era uimit. Această atingere era un gest antalouan.

Nu este un băiat ca toţi ceilalţi, gândi extraterestrul. Nu era pur şi simplu vorba despre inteligenţa băiatului – indiferent cum s-ar fi putut măsura aceasta – sau despre înţelegerea sa faţă de antalouzi. Era altceva – ceva ce extraterestrul recunoscu.

Ceva de care au nevoie toţi ucigaşii…

Gestul antalouan făcut de băiat însemna „obligaţie faţă de sânge”, deşi nu fusese însoţit de scoaterea lentă din teacă a demoor-ului. Băiatul făcuse o alegere bună.

— Mulţumesc, spunea băiatul, şi extraterestrul ştiu că acesta repetase înainte şi atingerea şi cuvântul.

Chiar şi numai gândul îl făcuse să se teamă, dar repetase până când frica nu îl mai stăpânise.

Făcu câţiva paşi înapoi, tremura şi nu reuşea să se oprească şi spuse:

— Mai ţii legătura cu grupul tău?

— Nu, răspunse extraterestrul, fără a fi surprins de întrebare. Băiatul nu îl mai surprindea cu nimic. A fost o decizie… luată fără regrete. Mulţi antalouzi au luat decizia asta. Munca mea… reprezintă o piedică… înţelegi…

Băiatul încuviinţă din cap, gest care însemna că înţelege.

După aceea, băiatul spuse:

— Cum este să ucizi?

Extraterestrul ştia că aceasta era întrebarea pe care băiatul voia cel mai mult să o pună. Vocea îi era însufleţită, nu se mai

temea. Răspunsul extraterestrului veni simplu:

— Este deopotrivă… mai mult şi mai puţin… decât îţi imaginezi.

Băiatul pe nume Kim Tuckey-Yatsen stătea în pragul uşii de la cămăruţa unde dormea şi învăţa, ascultând ceea ce bărbatul le spunea mamei şi tatălui său. Bărbatul nu se uitase deloc la burta umflată a mamei sale. Spusese simplu:

— În cazul vostru s-a făcut o excepţie, familie Tuckey-Yatsen. Aveţi permisiunea să continuaţi aducerea pe lume a femelei încă nenăscute. În trei săptămâni veţi primi confirmarea pentru Dreptul la al Patrulea Membru al Familiei. Orice întrebare va fi adresată către BuPopCon, Districtul al Şaptelea, la numărul de net de pe acest card.

După plecarea bărbatului, mama sa plânse de bucurie, în braţele tatălui său. Când băiatul se duse spre ei, îl îmbrăţişară şi pe el. Erau acum trei, îmbrăţişaţi, iar în curând vor fi patru. Asta era tot ce conta. Părinţii lui erau oameni buni. Riscaseră pentru el, iar el îi iubea. Conta şi asta, ştia.

În noaptea aceea o visă din nou. Numele ei era Kiara. În vis, semăna puţin cu sora lui Siddo, care stătea două etaje mai jos. Fiicele ar trebui să semene cu mamele lor, nu-i aşa? În visul lui, cei patru se îmbrăţişau, erau mai multe camere, mai mari.

Când băiatul avea şaptesprezece ani, iar sora lui cinci şi împărţeau aceeaşi cameră, ca frate şi soră, sosi un cufăr de pe Romah, una dintre lumile mutilate de război ale Pleiadelor. Presurizat şi deformat, micul container din aliaj avea pe el ştampilele vămilor din patru camere ermetice, fusese deschis de cel puţin şapte ori în trecerea lui şi mirosea. Fusese dezinfectat, da, explicase curierul USPUS care îl livrase. Fusese ţinut un an în carantină şi era cât pe ce să nu mai ajungă, date fiind împrejurările.

Iniţial, băiatul nu a ştiut la ce se referă curierul.

Cufărul conţinea mai multe lucruri, explicase femeia. Un craniu mic, şlefuit, al unui carnivor care nu era de pe Terra. O bucată de metal cosmic, topit în forma unui boboc de floare. Două inele de piatră şlefuită, care înţepau la atingere. Un dispozitiv străvechi, despre care băiatul urma să descopere că era un aparat de transmisiune din generaţia a treia, fără aer,

folosit de Gar-Betti. O spirală făcută din păr de animal şi răşină, despre care află că era un instrument muzical rar, de pe Hoggun VI. Şi multe alte mărunţişuri, printre care vederea cu Izvorul Pacific, pe care băiatul i-o dăduse extraterestrului.

Familia primi mai târziu o înştiinţare oficială referitoare la cei 300000 de interi depuşi pe numele băiatului în staţia bancară neutră din HiVerks, la depozitul de arme specializate, pe care puţini le înţelegeau, care fuseseră plasate în grijă permanentă pe Titan, de asemenea pe numele lui şi la voucherul de călătorie în afara lumii, achiziţionat pentru băiat spre a-l folosi atunci când va avea vârsta necesară.

Deşi nu semăna cu niciun testament scris pe Pământ, era cu adevărat un testament, unul pe care antalouzii îl numeau „carnaţie testamentară”. Faptul că fusese înregistrat pe culoarul unei încăperi ermetice cu puţin timp înainte de moartea violentă a extraterestrului pe o lume numită Glory nu diminua cu nimic autoritatea sa legală.

Deşi băiatul a încercat să le explice, părinţii acestuia nu au înţeles şi mult timp nu a avut nicio importanţă. Cu banii respectivi au cumpărat cinci camere în sectorul de nord-est al oraşului, o slujbă mai bună pentru mama lui, îngrijire mai bună pentru autoimunităţile tatălui său, mai multă educaţie tehnică pentru băiat şi toată mâncarea şi hainele de care aveau nevoie; iar în prezent (dar numai atât) aceste lucruri contau pentru el mai mult decât marea lună a lui Saturn şi minunatele arme care îl aşteptau răbdătoare acolo.

Jack Skillingstead
Viaţă la păstrare
(„Life on the Preservation”, 2006)

Traducere de Adriana Moşoiu

Vântul lovi nava. Kylie rezistă tentaţiei de a se împotrivi comenzilor. Lăsând uşor mâna pe joystick, viră spre fumul verde din Seattle, trecând deasupra unui nor înalt, în care scânteiau jerbe electrice. Câmpul de Conservare se întindea jumătate de kilometru peste golful Elliot, dar nu cuprindea insulele Blake şi Vashon şi nici vreunul dintre terenurile distruse.

Căzu pe punte. Ploaia acidă şi vântul biciuiau nava. Câmpul de Conservare părea un zid imens de peltea verde.

Pătrunse înăuntru, şi schimbarea subită de lumină o orbi. Kylie polariză mica deschidere, lansând în acelaşi timp paletele de frânare, şi coborî brusc pentru a explora suprafaţa golfului.

Linia orizontului şi cea a ţărmului erau exact aşa cum apăreau în fotografiile şi filmele vechi. Calculând după unghiul în care se afla soarele, estimă că va ajunge spre sfârşitul dimineţii. Nu era rău. Reduse viteza şi se înclină uşor înainte. Nava pătrunse în apă. Se făcu întuneric. Curăţă mica deschidere. Câteva bule plutiră pe plexiglasul gros, ca un şirag de perle argintii.

Bazându-se pe coordonatele prestabilite, lăsă la conducere pilotul automat. În câteva minute, nava ajunse lângă un debarcader părăsit. Kylie deschise tancul de balast şi nava se ridică la suprafaţă, balansându-se. Văzu o scară şi se repezi spre ea.

Transpira în hainele sale. Jeanşi, tenişi negri, cămaşă kaki, hanorac de ploaie. America urbană de la începutul secolului douăzeci şi unu: şic tipic zonei Seattle.

Opri motoarele, împinse scaunul în spate şi deschise trapa. Aerul era pătrunzător şi curat, cu iz de apă sărată. Răcoarea toamnei în Pacificul de Nord-Vest. Apa clipocea printre piloni.

Se căţără pe treptele înnegrite ale scării, murdărite de pescăruşi, şi rămase încremenită în faţa oraşului neatins, a cerului senin. Simţea miile de fiinţe umane vii, le simţea vitalitatea ca o vibraţie electrică în sângele său. Kylie avea nouăsprezece ani şi nu mai prinsese o asemenea zi. Aşa fusese înainte de sfârşitul lumii. Îşi reaminti că venise în acest oraş

pentru a-l distruge.

Scoase o telecomandă din buzunar şi o îndreptă spre navă. Trapa se închise alunecând şi vehiculul se făcu nevăzut. Puse telecomanda la loc. Mâna îi alunecă spre un alt buzunar închis cu fermoar şi simţi conturul sferei cu explozibil. Inima îi bătea nebuneşte. *Iată-mă*, îşi spuse ea în gând.

Merse de-a lungul ţărmului, cu simţurile încordate la maximum. Mulţimea de oameni o copleşea. Lumea se sfârşise într-o sâmbătă, pe 9 noiembrie 2004. În raza sa vizuală se aflau acum mai multe fiinţe umane vii decât văzuse în toată viaţa ei.

Din buzunarul hainei scoase dispozitivul de localizare şi îi deschise capacul. Semăna cu un telefon mobil din acea vreme. Dispozitivul înregistră imediat un semnal puternic. Rămasă în mijlocul trotuarului, se întoarse încet spre turnurile înalte, reflectorizante, ale oraşului şi lăsă oamenii să treacă pe lângă ea, atât de mulţi oameni care se plimbau, mergeau cu skate-urile, alergau, cupluri şi familii şi oameni singuri, care curgeau în ambele sensuri, şi pescăruşi pluteau deasupra lor, cai înhămaţi la trăsuri aşteptau pe margine (atât de *multă* viaţă), şi miresmele şi aromele pline de viaţă, şi sutele de maşini şi zgomotul pătrunzător făcut de oameni şi gălăgia, toate fără încetare şi…

— Te simţi bine?

Se sperie. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-o haină neagră, o privea de sus. Haina era din *piele*. Îi simţea mirosul.

— Scuze, spuse el. Păreai oarecum confuză.

Kylie se întoarse şi păşi pe stradă, după semnal, misiunea ei. Maşinile claxonară, ea se smuci şi scăpă localizatorul. Acesta alunecă pe lângă bordură, în apropierea unuia dintre caii înhămaţi la trăsură. Kylie se întinse după el, speriind calul, care tropăi şi lovi dispozitivul cu copita. *Nu*! Era imposibil să se apropie. Animalul îşi scutură capul mare, fornăind, birjarul ţipă la ea, Kylie, înnebunită, se întindea spre dispozitivul său.

— Hei, fii atentă!

Era bărbatul cu haina din piele. O trase înapoi, după care se repezi el însuşi să recupereze dispozitivul. Îl cercetă o clipă, încruntându-se. Kylie i-l smulse din mână. Ecranul se spărsese şi nu mai afişa nimic. Îl scutură, lovi tastatura. Nimic.

— Îmi pare foarte rău, spuse bărbatul.

Nu-l luă în seamă.

— Cred că e vina mea, spuse el.

Kylie ridică privirea.

— Nu ai nici cea mai mică idee, *nici cea mai mică idee* cât este de rău.

Bărbatul tresări.

— Nu am nici măcar unelte, spuse ea, dar nu vorbea cu el.

— Dă-mi voie…

Kylie se îndepărtă, de data aceasta nu mai mergea pe stradă, ţinând în mână dispozitivul inutil. Nu se pricepea la tehnică. Pilotarea navei şi instalarea explozibililor erau singurele cunoştinţe tehnice pe care le avea. Aşa că se impunea un plan B, dar întrucât planul B nu exista, nu-i rămânea decât planul Zero. Fără localizator, nu putea găsi Miezul Eternităţii. Un cal! Isuse.

— *Rahat*.

Se aşeză pe o băncuţă din piatră, lângă o cascadă decorativă care curgea şi strălucea ca o folie din plastic. Degeaba îşi bătea capul, nu putea formula un plan B acceptabil.

O umbră îi acoperi picioarele. Îşi ridică privirea, mijind ochii în soare.

— Bună.

— Ce vrei? îi spuse bărbatului înalt cu haina de piele.

— M-am gândit că poate o îngheţată te-ar mai înveseli.

— Poftim?

— Îngheţată, spuse el. Nu ştii cum se spune, „eu îngheţ, tu îngheţi, toată lumea-i îngheţată”?

Se holbă la el. Avea pielea palidă, sprâncenele păreau trasate cu cărbunele şi pe nas avea o mică cicatrice albă. Ţinea două conuri, câte unul în fiecare mână, umplute cu îngheţată roz. Observase că lumea umbla cu nişte chestii din astea, văzuse semnul.

— Bănuiesc că nu-ţi place îngheţata de căpşuni, spuse el.

— N-am mâncat niciodată.

— Da, cum să nu.

— Bine, am minţit. Acum pleacă. Trebuie să mă gândesc.

Bărbatul întinse mâna stângă.

— Merită să încerci, măcar o dată. Chiar şi într-o zi răcoroasă.

Kylie aflase de îngheţată. Oamenii din filmele vechi mâncau aşa ceva. Îi făcea fericiţi.

Luă conul.

— Ascultă, pot să stau jos o secundă? rosti bărbatul.

Îl ignoră, răsucind conul în mână ca pe un obiect misterios. Bărbatul se aşeză oricum.

— Numele meu este Toby, spuse el.

— Chiar e roz, spuse Kylie.

— Mda. Şi adăugă, după un minut: Trebuie să o lingi.

Se uită la el.

— Aşa, spuse el, lingându-şi îngheţata.

— *Ştiu*, spuse ea. Nu sunt incultă.

Kylie îşi linse îngheţata. *Isuse*! I se învioră tot corpul. Este…

— Ce?

— Este minunat, spuse ea.

— Chiar nu ai mai mâncat niciodată îngheţată?

Kylie scutură din cap, lingându-şi îngheţata în continuare, devorând-o pe jumătate în câteva clipe.

— Asta-i prea de tot, zise Toby. Cum te cheamă? Vrei un şerveţel?

Arătă spre bărbia ei.

— Kylie mă cheamă, spuse ea, luând şerveţelul şi ştergându-şi bărbia şi buzele. Simţi dintr-odată că nu mai vrea îngheţată. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de consistent. În lumea ei *nu exista* ceva atât de consistent. Simţi greaţă în stomac.

— Trebuie să plec, spuse ea.

Se ridică, şi el făcu la fel.

— Treaba e, spuse el, de ce ai zis că nu ai unelte? Adică, am eu nişte unelte. Repar diverse chestii. Nu-i mare lucru, dar mă pricep şi îmi place să fac asta. Pot să repar tot felul de lucruri, ştii? PDA-uri, mobile, laptopuri. Orice.

Kylie flutură localizatorul.

— Nici măcar nu ştii ce *este* ăsta.

— Nu *trebuie* să ştiu, ca să-l fac din nou să funcţioneze.

Îi întinse dispozitivul, ezitând. În timp ce el îl învârtea între degetele sale, Kylie îl zări pe Turist. Purta o canadiană neagră pufoasă şi un fes şi se îndrepta spre ea, fără nicio expresie pe faţă, cu mâna stângă ascunsă în buzunar. Nu era o fiinţă umană.

Toby remarcă schimbarea de pe faţa lui Kylie şi îi urmări privirea.

— Îl cunoşti pe tipul ăla?

Kylie fugi. Nu se întoarse să vadă dacă Turistul fugea după ea. Trecu prin mulţimea de pe trotuar, cu inima bubuindu-i în piept. Abia după un minut îşi dădu seama că localizatorul rămăsese la

Toby. Asta aproape o făcu să se oprească, dar era prea târziu. N-avea decât să-l păstreze.

Fugi din răsputeri. Bătrânii o aleseseră pe ea pentru această misiune datorită tinereţii şi vitalităţii sale (atât de mulţi erau slabi şi bolnăvicioşi), dar după o vreme trebui să se oprească, să-şi recapete suflarea. Se uită în jur. Priveliştea apei albastre te orbea. Oraşul era uimitor, nebuneşte de perfect, fantasmagoric, mai ceva ca în filme. Bătrânii spuneau că este dezgustător. Lui Kylie nu-i păsa ce spuneau ei. Se afla aici pentru mama ei, care era pe moarte şi care plângea sufletele captive.

Kylie se întoarse încet, mai veneau doi Turişti.

Ba nu, trei.

Trei, din trei direcţii diferite, unul dintre ei trecea strada, oprind traficul. Se furişa spre ea fără să se prefacă uman, ieşind în evidenţă din mulţimea de oameni, ca un gândac dintr-o grămăjoară de orez alb.

Kylie se pregăti. Înainte de a face vreo mişcare, o maşină ciudată se opri chiar în faţa ei, rotundă, vopsită în galben-lămâie. Şoferul deschise portiera din dreapta sa, era acelaşi tip, Toby.

— Urcă!

Se aruncă în maşină, care îi amintea cumva de nava ei, şi aceasta porni. Un Turist care trăgea de mânerul portierei se răsuci şi căzu. Kylie se aplecă peste scaun. Turistul se ridicase, ceilalţi doi stăteau lângă el, fără să îl ajute. După aceea, Toby viră cu o mişcare ce o proiectă în uşă. Urcau o pantă abruptă, şi el părea că face prea multe lucruri deodată, ţinea ambreiajul, volanul, căutând posturi la radio până găsi ceva zgomotos şi neinteligibil, care îl făcu să zâmbească şi să dea din cap.

— Ar fi bine să-ţi pui centura, spuse el. Crezi sau nu, pentru rahatul ăsta te amendează.

Kylie îşi puse centura.

— Mulţumesc, spuse ea. Ai apărut din senin.

— Orice se poate întâmpla. Cine erau tipii ăia?

— Turişti.

— Bine. Hei, ştii ceva?

— Ce?

Îşi luă mâna de pe schimbătorul de viteze şi scoase din buzunarul interior al hainei localizatorul lui Kylie.

— Pun pariu că pot să-ţi repar drăcia asta.

— Ai paria pe sufletul tău?
— De ce nu? rânji el.
Se opri la apartamentul lui să-şi ia sculele, şi Kylie aşteptă în maşină. Pe tabloul de bord era afişată ora, 11:45 A.M. Îşi potrivi şi ea ceasul de la mână.
Douăsprezece ore şi ceva.
Au intrat într-o cafenea din Belltown. Mai multă muzică de neînţeles bubui în boxele prinse aproape de tavan. Pereţii erau decoraţi cu tablourile unui artist local, reprezentând dungi violent colorate, chipuri de femei, bărbaţi şi câini înecându-se, guri ce se căscau.
Kylie era cu ochii-n patru după Turişti.
Toby se aplecase asupra localizatorului, îşi pusese lângă cafea o trusă de bijutier. Scosese capacul dispozitivului şi îi examina componentele neobişnuite cu ajutorul unei lupe şi al unei lanterne cu lumină de mare intensitate. Se dezbrăcase de haină dând la iveală un hanorac negru, cu mânecile ridicate. Avea antebraţele păroase. Pe încheietura dreaptă se vedea un tatuaj reprezentând nişte ghimpi albaştri. Rămase tăcut multă vreme, atent la ce făcea. Kylie mai bău un espresso, de parcă era regina lumii, de parcă nu trebuia decât să *ceară* o cafea atât de bună şi automat o primea.
— Ei bine? spuse ea.
— Hm.
— Poftim?
— Hm, *ce-i* chestia asta?
— Ai spus că nu trebuie să ştii.
— Nu trebuie să ştiu, vreau doar să ştiu. La urma urmei, după spusele tale, îmi pariez sufletul nemuritor că o pot repara, aşa că ar fi drăguţ să ştiu ce face.
— Nu aflăm întotdeauna lucruri drăguţe, nu-i aşa? zise Kylie. În plus, eu nu cred în suflet. Doar am făcut conversaţie.
Era ceva ce îi spusese mama ei, gândi ea. Bătrânii nu au pomenit nimic de suflet. Ei vorbeau despre animale.
— Ai băut cam repede cafeaua aia. Mai vrei una?
— Mda.
Chicoti şi îi dădu câţiva dolari. Kylie se duse la bar şi mai luă un espresso; îi bâzâia capul într-un mod foarte plăcut.
— Este un localizator, spuse ea, făcându-i-se milă de el, după ce se întoarse la masă şi se aşeză.

— Serios? Şi ce localizează?

— Miezul Eternităţii oraşului.

— Aha, aşa se explică totul. Ce este miezul eternităţii?

— Este o maşinărie extraterestră care generează un câmp de energie în jurul oraşului şi îl conservă într-o buclă temporală de şaisprezece ore.

— 'nţeles.

— *Acum* îl poţi repara?

— Spune-mi un singur lucru.

Kylie îşi sorbi al treilea espresso.

— Bine.

— Care e sursa de energie? Nu văd nimic care să semene măcar vag a baterie.

Se apropie de el, practic li se atingeau frunţile. Arătă cu unghia ruptă a degetului său mic.

— Cred că e chestia aia răsucită, spuse ea.

Toby mormăi ceva. Fata nu se retrase. Îl mirosea, îi mirosea pielea. Toby îşi ridică ochii din măruntaiele localizatorului. Erau albastru-deschis, cu irişii înconjuraţi de cercuri negre.

— Eşti o tipă cam ciudată, spuse el.

— Oarecum.

— Îmi plac ciudatele.

— Acolo de unde vin eu, zise Kylie, aproape toţi bărbaţii sunt impotenţi.

— Serios?

Fata încuviinţă din cap.

— De unde vii, întrebă el, din partea de est?

— Din partea de est a iadului.

— Aşa se pare, spuse el.

Se repezi să îl sărute, sângele îi zbârnâia de cofeină şi de feromoni ţinuţi mult timp în frâu. După aceea, se aşeză la loc şi îşi şterse buzele cu palma, uitându-se intens la el.

— Mai bine nu făceai asta, zise ea.

— *Eu*!

— Repară localizatorul şi gata, bine?

— Ciudată, spuse el, apucând o şurubelniţă a cărei lamă nu era mai groasă decât piciorul unui păianjen.

Puţin mai târziu, după ce se întoarse de la toaletă, localizatorul era montat la loc şi Toby îşi bătea capul să înţeleagă cum funcţionează touchpadul. Găsise butonul de pornire. Ecra-

nul pătrat cu latura de cinci centimetri răspândea o lumină albastră rece, astrală. I-l luă din mână şi activă reţeaua. Un punct luminos începu imediat să clipească.

— Funcţionează? întrebă Toby.

— Da. Ezită, apoi spuse: Hai să mergem. Îţi zic eu unde.

Asta au făcut.

Lui Kylie îi plăcea maşinuţa rotundă, galbenă. Părea luxoasă şi practică în acelaşi timp. Îl dirijă pe Toby, ghidată de localizator. După patru kilometri şi mai multe întoarceri greşite, spuse:

— Stop. Ba nu, mergi, dar nu prea repede.

Maşina trepida în timp ce el acţiona ambreiajul, frâna şi acceleraţia. Se rotiră pe lângă vitrina închisă, de la nivelul străzii, a unui magazin cu patru etaje de pe First Avenue, un fel de sex-shop, cu geamurile bine spălate şi acoperite pe dinăuntru cu hârtie maro.

Doi bărbaţi în costume ieftine se învârteau prin faţa magazinului. Turişti.

Kylie se ghemui în scaunul său.

— Nu te uita la tipii ăia, spuse ea. Mergi mai departe.

— Bine.

Mai târziu, maşina era parcată sub şinele de monorail, iar ei mâncau câte un sendviş. Kylie se minuna în continuare cât de bun era totul, mâncarea, cafeaua, afurisitul de *aer*. Totul, aşa cum fusese cândva. Nu-i venea să creadă cât de bine fusese înainte, cât de multe se pierduseră.

— Bun, zise ea, mai mult în sinea ei, aşadar ei ştiu că sunt aici şi apără Miezul.

— Ticăloşii, spuse Toby.

— Nu ţi s-ar mai părea la fel de amuzant dacă ai şti ce sunt cu adevărat.

— Seamănă cu nişte vânzători de maşini la mâna a doua.

— Sunt Turişti, spuse Kylie.

— Dumnezeule! Alţi turişti!

Kylie avea gura plină. Muşcase prea mult. Fiecare aromă era ca un drog. Ceapă, brânză, curcan, muştar, piper.

— Deci de unde sunt turiştii cei răi? întrebă Toby. Din California?

— Din altă realitate dimensională.

— Asta am zis şi eu.

Ceasul lui Kylie piui încet. Zece ore. În interiorul maşinii

galbene pluteau multe miresme, şi una dintre ele îi aparţinea lui Toby.

— Mai ai şi alte tatuaje?

— Unul. Este…

— Nu-mi spune, zise ea.

— Bine.

— Vreau să mi-l arăţi. Dar nu aici. Acolo unde stai.

— Vrei să vii în apartamentul meu?

— În apartamentul tău, da.

— Bine, ciudato.

Rânji. Şi ea la fel.

Mai târziu, ceasul piui din nou. Nu se mai afla pe încheietura ei. Era pe podeaua din lemn tare, încurcat în hainele sale.

Toby, care stătea gol lângă frigider, cu o sticlă de suc de grepfrut în mână, spuse:

— De ce piuie întruna ceasul tău?

— Este numărătoarea inversă, spuse Kylie, privindu-l.

— Până la ce?

— Până la sfârşitul ciclului curent. Sfârşitul buclei.

Toby bău din sticlă. Lui Kylie îi plăcea acum să-l privească, indiferent ce făcea. Termină de băut şi înşurubă capacul la loc.

— Bucla, spuse el, dând din cap.

Când se întoarse să pună sticla la loc în frigider, Kylie îi mai văzu o dată celălalt tatuaj: o cruce împrăştiind lumină. Era desenată pe omoplatul stâng.

— Nici măcar nu poţi să-ţi vezi crucea, zise ea.

Toby se întoarse în pat.

— Nu trebuie să o văd, spuse el. Îmi place doar să ştiu că e acolo, şi că mă apără.

— Eşti catolic?

— Nu.

— Mama mea este.

— Îmi place doar ideea de Isus, spuse el.

— Eşti mai ciudat decât mine, răspunse Kylie.

— Nici pe departe.

Îl sărută pe gură, dar când el încercă să o mângâie, îl respinse uşor.

— Du-mă undeva.

— Unde?

— La casa bunicilor mei. De fapt, vru să spună „străbunici”,

dar nu avea chef să îi explice câte decenii trecuseră în afara buclei Conservării.

— Acum?

— Da.

Era o casă albă, din lemn, pe dealul Queen Anne, aşezată confortabil între vecinii săi prosperi, pe o stradă mărginită de stejari. Kylie îşi lipi nasul de fereastra Broscuţei, cum îşi numea Toby vehiculul.

— Opreşte, spuse ea. Asta e.

Trase maşina lângă bordură şi opri motorul. Kylie îşi mută privirea de la poza ştearsă din mâna ei spre casă. Mama mamei sale făcuse fotografia cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul lumii. În poză, străbunicii lui Kylie stăteau pe verandă, îmbrăţişaţi, făcând cu mâna şi zâmbind. Acum nu stătea nimeni pe verandă.

— Este reală, spuse Kylie. M-am uitat toată viaţa la poza asta.

— N-ai mai fost niciodată aici?

Fata scutură din cap. În acelaşi timp, ceasul ei piui.

— Cum stăm cu numărătoarea inversă? întrebă Toby.

Kylie îşi privi ecranul digital.

— Opt ore.

— Deci ce se întâmplă la miezul nopţii?

— O ia de la capăt. Sfârşitul este începutul.

Toby râse. Ea nu.

— Deci urmează duminica, nu? După aceea numeri până luni?

— La sfârşitul buclei *nu* este duminica, spuse ea. Este din nou aceeaşi zi.

— Două sâmbete. Nu-i rău.

— Nu doar două. Se continuă mereu. 9 noiembrie de o mie, de zece mii, de un milion de ori.

— Bine.

— Poţi să mă priveşti aşa, dacă vrei. Nu-mi pasă dacă mă crezi. Ştii ceva, Toby?

— Ce?

— Eu chiar am o zi *bună*.

— Aşa-i 9 noiembrie pentru tine.

Kylie zâmbi, apoi îl sărută – acel sentiment, gustul său, senzaţia în întregime.

— Acum vreau să-mi văd bunicii.

Deschise portiera şi ieşi, dar el rămase în maşină. Fata tra-

versă peluza, presărată cu frunze mari, colorate, de stejar, îndreptându-se spre intrarea din faţă a casei, uitându-se pe furiş înapoi, dorind să ştie că el este în continuare acolo, aşteptând-o în maşina galbenă. Amantul ei. Iubitul ei.

Vru să bată la uşă, dar ezită. Din casă răzbăteau o muzică înăbuşită şi râsete. Se uită în jur. Vântul desprinse din copac o frunză portocalie şi o făcu să se răsucească. Cerul era senin şi rece. Mai târziu avea să se înnoreze şi să plouă. Kylie ştia totul despre această zi. I se povestise de când era mică. Ultima zi a lumii, conservată perfect spre edificarea Turiştilor extratereştri şi a antropologilor. Unii spuneau că tot ce s-a întâmplat fusese un accident, o consecinţă a rupturii provocate de extratereştri, care au distrus ţesătura realităţii. Ceea ce enerva pe toată lumea, gândi Kylie, era atitudinea indiferentă. Nu a existat nicio armată ocupantă, nicio invazie. Au venit, au distrus totul intenţionat sau accidental, apoi i-au ignorat pe supravieţuitori. Conservarea era singurul lucru care îi interesa, în legătură cu vechii stăpâni ai Pământului.

În momentul acela, lui Kylie nu-i păsa de toate astea. I se povestise despre acea zi, dar nu înţelesese niciodată ce însemnase ea, bucuria absolut senzorială a acesteia, incredibila sa frumuseţe şi subtilitate. Un val de încântare pură îi cutremură fiinţa, şi pentru o clipă simţi o fericire nemărginită.

Bătu la uşă.

— Da? Răspunse o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochii verzi plini de viaţă şi faţa brăzdată de multe riduri. Ca şi casa, era o poză însufleţită. (Bunica lui Kylie arătându-i pozele, decolorate şi boţite de atâtea atingeri.)

— Bună ziua, spuse Kylie.

— Te pot ajuta? spuse poza însufleţită.

— Nu. Adică, voiam să vă întreb ceva.

Expresia de aşteptare de pe faţa ei era atât de familiară.

— Voiam doar să ştiu, spuse Kylie, dacă aveţi o zi bună, cu adevărat bună?

Întoarse uşor capul, ţuguind nesigură buzele, gata că creadă că era o întrebare inofensivă, adresată de o persoană inofensivă.

— E un fel de sondaj, spuse Kylie. Pentru şcoală.

Un bărbat cam la şaizeci de ani, purtând ochelari şi un pulover larg, din lână, apăru în uşă.

— Despre ce e vorba? interveni el.
— Un sondaj despre fericire, spuse străbunica lui Kylie, râzând.
— Sondaj despre fericire, zici?
Puse cu nonşalanţă un braţ în jurul nevestei sale şi o trase prieteneşte lângă el.
— Da, spuse Kylie. Pentru şcoală.
— Păi, sunt în al nouălea cer, spuse străbunicul lui Kylie.
— Şi eu sunt în al nouălea cer, spuse străbunica lui Kylie. De fericire.
— Mulţumesc, spuse Kylie.
— Cu multă plăcere. Doamne, dar îmi pari cunoscută.
— Şi dumneavoastră. La revedere.
Întoarsă în maşină, Kylie îi strânse mâna lui Toby. Existase cândva în viaţa ei un băiat de la Periferie. Era impotent, dar îi plăcea să o atingă pe Kylie şi să stea cu ea, şi nu îl deranja să se uite la filmele ei, cele care îi întristau şi înfuriau pe Bătrâni, dar din care ea aduna obsedată imagini în mintea sa. Mâna băiatului era întotdeauna rece şi osoasă. Nu din vina lui. Cel mai bine s-au simţit într-o noapte petrecută într-una dintre ruine, lângă un şemineu aprins şi suficientă mobilă să ardă mai multe ore. Aveau o carte cu poezii şi îşi citeau pe rând unul altuia. Majoritatea poeziilor nu aveau niciun sens pentru Kylie, dar îi plăcea cum sunau cuvintele, modul cum erau combinate acestea. Afară, furtunile veşnice bubuiau şi trosneau, făcând să pâlpâie scântei violet în încăperea liniştită, unde ardea focul.
În maşina galbenă, mâna lui Toby era caldă. Prietenoasă şi apropiată.
— Aşadar, ce mai fac? spuse el.
— Sunt fericiţi.
— Minunat. Ce urmează?
— Dacă ai şti că asta e ultima zi din viaţa ta, îl întrebă Kylie, ce-ai face?
— Aş găsi o ciudată şi aş face dragoste cu ea.
Îl sărută.
— Altceva?
— Păi…
— Fără să pleci din oraş. Nu poţi să pleci din oraş.
— De ce nu?
— Pentru că ai rămâne prins în Câmpul de Conservare până la

restartarea buclei. Pare că oamenii ies de acolo, dar de fapt nu e aşa.

O privi atent, încercând să prindă gluma, apoi rânji.

— Nu am vrea să ni se întâmple tocmai nouă aşa ceva.

— Nu.

— *Tu* ce ai face în ultima ta zi? întrebă el.

— Aş găsi un ciudat care se pricepe să repare diverse chestii şi l-aş pune să mă repare.

— Tu n-ai nevoie să fii reparată. Nu eşti spartă.

— Ba sunt.

— Serios?

— Hai să ne mai plimbăm puţin. După aceea, hai să luăm o masă copioasă, cea mai bună mâncare la care te poţi gândi.

— Se poate rezolva.

— După aceea, putem să ne întoarcem în apartamentul tău.

— Cum stăm cu numărătoarea inversă?

— S-o ia dracu'. Kylie apăsă butonul de cronometrare de la ceas. Iată, spuse ea. Nu mai e nicio numărătoare.

— Îţi place pizza? întrebă Toby.

— Nu ştiu. Ce-i asta?

După ce au făcut dragoste a doua oară, Kylie adormi în patul lui Toby. Nu era obişnuită cu atâţia stimuli, cu atâta mâncare şi băutură, cu atâtea atingeri.

Se trezi brusc dintr-un vis care dispăru instantaneu din mintea ei. Se auzea zgomotul ploii, dar nu era ploaia teribilă, otrăvitoare, din lumea ei. Lumina venită din stradă prin fereastră arunca o umbră fluidă dincolo de piciorul patului. Îi amintea de fântâna luminoasă de pe malul apei. Camera era plăcută, liniştită şi sigură. Pe măsuţa de lângă pat era un ceas, dar nu se uită la el. Se putea sfârşi chiar acum.

Se ridică. Toby stătea la biroul său, sub un poster de film înrămat, aplecat peste ceva inundat de o lumină foarte puternică şi precisă. Purta jeanşi, fără cămaşă sau ciorapi.

— Bună, spuse ea.

Toby se întoarse brusc, apoi zâmbi.

— Hei, Kylie. Ai dormit bine?

— Mi-e sete.

Se ridică şi îi aduse din frigider o sticlă de apă pe jumătate goală. În timpul acesta, Kylie îşi zări localizatorul desfăcut în bucăţi pe birou.

— Nu ne mai trebuie ăla, spuse ea, arătând cu mâna.
— Eram doar curios. Pot să-l fac la loc, nicio problemă.
— Nu-mi pasă.
Se întinse pe perne şi închise ochii.
— Kylie?
— Mmm?
Ţinea ochii închişi.
— Cine eşti? Pe bune.
— Sunt ciudata ta.
— În afară de asta.
Deschise ochii.
— Nu strica totul. Te rog.
— Ce să nu stric?
— Asta. Noi doi. Momentul. E tot ce contează.
Ploaia ticăia în fereastră. Avea să plouă toată noaptea, o ploaie lungă, purificatoare. Apă pe care oricine o putea aduna într-o ceaşcă şi să o bea, dacă dorea – apă venită din cer.
Toby îşi scoase pantalonii şi se strecură sub cearşaf lângă ea: căldura corpului său acţiona ca un câmp magnetic care o atrăgea spre el. Îşi lipi obrazul de pieptul lui. Inima îi bătea regulat.
— Totul este perfect, spuse ea.
— Mda.
Nu părea prea sigur.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic, spuse el. Doar că… totul se petrece foarte repede. Nu crezi că ar trebui să ştim mai multe unul despre celălalt?
— De ce? Momentul de faţă este singurul care contează.
— Mda, dar mă refer la ce faci. Unde locuieşti? Chestii simple. Şi importante, de exemplu, crezi în Dumnezeu, sau pe cine ai vota preşedinte?
— Vreau să fac o plimbare lungă prin ploaie. Vreau să o simt curgându-mi pe faţă, fără să-mi fie rău sau teamă.
— Cum adică?
— Strici totul. Te rog, hai să facem fericită fiecare secundă. Să facem din ziua asta o zi pe care să vrem să o retrăim de o mie de ori.
— Nu vreau să retrăiesc *nicio* zi de o mie de ori.
— Hai să mergem.
— Ce-i graba asta?

Se ridică din pat şi începu să se îmbrace, cu spatele la el.

— Nu fi supărată, spuse el.

— Nu sunt.

— Ba eşti.

Se întoarse spre el, încheindu-şi cămaşa.

— Nu-mi spune tu cum sunt.

— Scuze.

— Practic, eşti un somnambul în cea mai importantă zi din viaţa ta.

— Nu sunt somnambul.

— Nici măcar nu vrei să te îndrăgosteşti de mine?

Toby râse nesigur.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Ba ştii. Kylie.

— Mă refer la numele de familie.

— Nu contează.

— Pentru mine, contează, spuse Toby. Tu contezi, pentru mine.

După ce-şi încheie cămaşa, se aşeză pe marginea patului să-şi pună pantofii.

— Ba nu, zise ea. Îţi pasă de mine doar dacă poţi afla totul despre trecutul meu şi viitorul nostru. Nu poţi trăi o singură zi bine şi fericit.

— Acum vorbeşti ca Hemingway.

— Nu ştiu ce înseamnă asta şi nu-mi pasă.

Îşi trase hanoracul pe ea.

— Unde te duci?

— Să mă plimb. *Ţi-am spus* că asta vreau.

— Mda, cred că am fost prea incult ca să pricep.

Kylie ieşi trântind uşa.

Se opri în lumina gălbuie a stâlpilor de iluminat, confuză, ridicându-şi faţa să fie unsă de ploaie. Oare o privea de la fereastra apartamentului, cu inima bubuind în piept? Aşteptă şi iar aşteptă. Aceasta era partea în care el trebuia să alerge spre ea, să o îmbrăţişeze şi să o sărute şi să îi spună că o iubeşte mult, mult de tot.

El nu veni.

Kylie se holbă la clădirea din cărămidă cu ferestre luminate şi întunecate, fără să ştie care dintre ele este a lui. El nu veni, şi asta strică totul.

Un autobuz hurui între ea şi clădire, era plin de chipuri palide, indiferente.

Kylie merse prin ploaie. Nu era otravă, dar era rece şi, după un timp, neplăcută. Îşi ridică gluga şi merse cu capul în pământ. Trotuarul umed era o paletă cu nuanţe luminescente. Atinse cu degetele explozibilul din buzunar. Putea găsi clădirea cu ferestrele acoperite. Chiar dacă Turiştii încercau să o oprească, tot putea să intre şi să distrugă Miezul Eternităţii. Asta voia mama ei, asta voiau Bătrânii. Dar dacă o prindeau? Dacă rămânea în buclă un ciclu întreg, devenea parte permanentă a acesteia. Nu putea suporta asta, nu aşa de rănită ca acum. Nu ştia cât e ceasul. Nu ştia ce *oră* e. Trebuia să ajungă la navă şi să iasă.

Un claxon ţipă chiar lângă ea. Speriată, îşi ridică privirea. Un vehicul scund şi lat, un băiat aplecat pe fereastra din dreapta, zâmbitor.

— Hei, vrei să faci o plimbare?

— Nu.

— Atunci du-te dracu', târfă.

Chicoti, apoi vehiculul se îndepărtă rapid, despicând aerul în aşchii zimţate.

Grăbi pasul. Străzile erau tulburătoare. Se rătăcise. Panica îi crescu. De ce nu a putut să vină după ea, să îşi ceară scuze şi să o iubească? Dar nu se întâmpla ca în filme. Era şi bine, dar mai mult era rău. Poate că mama ei avusese dreptate. Dar Kylie nu credea în suflete, deci nu era mai bine să aibă o singură zi la nesfârşit, decât deloc? Nu era?

Du-te dracu', târfă.

Se întoarse şi alergă înapoi în direcţia din care venise. La început, nu crezu că va găsi clădirea, dar iat-o! Şi Toby ieşea din hol, încheindu-şi geaca. O văzu, şi ea alergă spre el. El nu vorbise serios, şi nici ea, iar asta era partea în care se împăcau, apoi tot restul buclei urma să fie bun – ca după o împăcare. Trebuia să amesteci binele cu răul. Răul făcea binele şi mai bun. Alergă spre el şi îl îmbrăţişă, haina udă din piele mirosea atât de puternic.

— Veneai după mine, zise ea.

El nu spuse nimic.

— Veneai, repetă ea.

— Mda.

Ceva îi strânse inima.

— Este cea mai bună zi, spuse ea.

— I-aş da un 7,5.

— Nu ştii nimic, zise ea. Ţi-ai găsit ciudata, ai avut o aventură şi ai salvat lumea.

— Dacă-i aşa, atunci îi dau 9. Haide. Îţi cumpăr o băutură caldă şi poţi să-mi povesteşti despre turiştii din a cincea dimensiune.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

Toby se uită la ceas.

— Unsprezece fără cinci.

— Nu vreau o băutură caldă, spuse ea. Putem merge undeva să admirăm o privelişte frumoasă şi să stăm în Broscuţă?

— Desigur.

Oraşul rămase în urma lor. Apa golfului Elliot era neagră. Ploaia şoptea în jurul maşinii, şi radiatorul ticăia ca un ceas leneş. Era incomod să stea pe scaune diferite, dar se ghemuiră unul în celălalt, şi Kylie îşi lăsă capul pe pieptul lui. Toby dădu drumul la radio – nu era muzica lui zgomotoasă, ci un post de jazz, ca o completare adusă ploii. Au stat de vorbă, pe îndelete. Kylie îşi inventă o viaţă şi i-o povesti, împrumutând din poveştile pe care i le spuseseră mama şi bunica ei. El o numi ciudată, ca mod de a-şi manifesta afecţiunea, şi vorbi despre ce urmau să facă mâine. Ea acceptă darul viitor pe care i-l dădea, trăind totuşi în acest moment, acum, această dulce inhalare a prezentului, acest sfârşit fericit, fericit. După aceea, luminile din Seattle deveniră şterse. Kylie închise ochii, puse mâna pe sfera de explozibil şi mintea ei adormi rapid într-un vârtej întunecat.

Kylie pătrunse înăuntru, şi schimbarea bruscă de lumină o orbi.

Lewis Padgett
Frazbile şi Granchioase
(„Mimsy Were the Borogoves”, 1943)

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Nu are rost să încercăm să-i descriem nici pe Unthahorsten, nici locurile sale, deoarece, unu la mână, trecuseră multe milioane de ani de la Anno Domini 1942 şi, doi la mână, Unthahorsten nu se afla pe Pământ. Făcea ceva ce s-ar putea numi stat jos, într-un loc ce s-ar putea numi laborator. Se pregătea să-şi încerce maşina timpului.

Conectând sursa de energie, Unthahorsten îşi dădu seama că Cutia era goală. Uitase lucrul cel mai important. Aparatul avea nevoie de un subiect, de un solid tridimensional care să reacţioneze la condiţiile altor timpuri. Altfel, la întoarcerea maşinii, Unthahorsten n-ar fi putut spune în ce perioadă temporală fusese aceasta. Un corp solid aflat în Cutie ar fi suportat însă entropia şi bombardamentul razelor cosmice din altă epocă, iar Unthahorsten ar fi putut măsura, la înapoierea maşinii, schimbările calitative şi cantitative intervenite. După aceea, puteau intra în acţiune calculatoarele, spunându-i imediat lui Unthahorsten dacă Cutia fusese în A.D. 1.000.000, A.D. 1.000 sau A.D. 1.

De fapt, lucrul acesta era important numai pentru Unthahorsten. Individul era destul de copilăros în mai multe privinţe.

Nu avea vreme de pierdut. Cutia începuse să strălucească şi să tremure. Unthahorsten privi disperat în jur. Alergă în primul glossatch şi căută într-o ladă. Găsi acolo o grămadă de lucruşoare ciudate. Mda. Jucăriile băiatului său, Snowen, pe care acesta le adusese de pe Pământ după ce-şi însuşise tehnicile respective. Eh, oricum, Snowen nu mai avea nevoie de ele. De acum era educat şi trebuia să lase deoparte copilăriile. În plus, deşi soţia lui Unthahorsten păstra jucăriile din motive sentimentale, experimentul era cu mult mai important.

Unthahorsten părăsi glossatchul şi trânti maldărul de jucării în Cutie, închizând capacul cu o clipă înainte de aprinderea semnalului de avertizare. Cutia dispăru. Dispariţia ei ustură ochii lui Unthahorsten.

Aşteptă.

Şi aşteptă.

În cele din urmă, renunţă să mai aştepte şi construi o altă maşină a timpului. Nici Snowen, nici mama sa nu fuseseră afectaţi de dispariţia jucăriilor aşa încât Unthahorsten goli lada în Cutia celei de-a doua maşini.

Conform calculelor sale, Cutia aceasta trebuia să apară pe Pământ, spre sfârşitul secolului nouăsprezece, A.D. Dacă într-adevăr aşa se întâmplase, maşina rămăsese acolo, deoarece nici ea nu mai reveni.

Dezgustat, Unthahorsten hotărî să nu mai construiască nicio altă maşină a timpului. Însă răul fusese deja făcut. Existau două maşini, iar prima…

Scott Paradine o găsi pe când chiulea de la şcoală. Trebuia să dea extemporal la geografie, iar Scott nu vedea niciun sens în memorarea unor denumiri – teorie destul de revoluţionară pentru anul 1942. În plus, era o zi călduţă de primăvară, cu un vânticel răcoros, care îmbia orice băiat să se întindă pe iarbă şi să privească norişorii până adormea. La geografie să se ducă proştii! Scott aţipi.

Pe la amiază, i se făcu foame şi picioarele lui grăsuţe îl purtară până la prăvălia cea mai apropiată. Acolo îşi investi puţina agoniseală cu o grijă sărăcăcioasă şi un dispreţ sublim faţă de sucurile gastrice. Se duse în lunca râului, ca să mănânce.

Terminând brânza, ciocolata şi bomboanele, şi golind până la ultima picătură sticla de suc, Scott prinse mormoloci şi-i examină cu un interes aproape ştiinţific. Nu apucă totuşi să observe prea multe. Ceva se rostogoli pe mal şi căzu în mâlul de lângă apă, aşa încât, după ce privi atent în jur, se grăbi să cerceteze locul.

Era o Cutie. De fapt, era Cutia. Anexele ei reprezentau prea puţin pentru Scott, deşi se întrebă de ce era atât de topită şi arsă. Medită puţin. Apăsă şi încercă cu briceagul, scoţând vârful limbii prin colţul gurii… Hm-mm. Nu se zărea nimeni în preajmă. De unde apăruse Cutia? Cineva o lăsase aici şi solul, mâncat de apă, se surpase sub ea.

— Asta este o spirală, decise Scott în mod greşit. Aspectul era spiralat, dar nu era o spirală din cauza deformării temporale pe

care o implica. Dacă obiectul ar fi fost un aeromodel, indiferent cât de complicat, ar fi avut prea puţine de ascuns în faţa lui Scott. Cutia aceasta ridica însă probleme. Ceva îi spunea lui Scott că era cu mult mai complicată decât motorul cu arc pe care îl demontase cu atâta îndemânare cu o săptămână în urmă.

Totuşi niciun băiat nu lasă o cutie nedeschisă, doar dacă este îndepărtat prin forţă. Scott apăsă mai tare. Unghiurile obiectului erau ciudate. Scurtcircuitate, probabil. De asta… uf! Briceagul alunecase. Scott îşi supse degetul şi rosti câteva cuvinte pe care nu le pomenea faţă de adulţi.

Poate că era o cutie muzicală.

Scott nu ar fi trebuit să fie decepţionat. Aparatul i-ar fi dat bătăi de cap lui Einstein şi l-ar fi înnebunit pe Steinmetz. Bineînţeles, necazul venea din faptul că cutia nu intrase complet în continuumul spaţio-temporal unde exista Scott şi deci nu putea fi deschisă. Cel puţin până atunci când Scott a folosit o piatră, ciocănind şi deplasând non-spirala spiralată.

De fapt, a ciocănit-o în punctul de contact cu cea de-a patra dimensiune, eliberând torsiunea spaţio-temporală pe care o menţinea. Se auzi un pocnet sec. Cutia tremură uşor şi rămase nemişcată, intrând acum în domeniul de existenţă al lui Scott. Băiatul o deschise cu uşurinţă.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost casca moale, din ţesătură, dar a ignorat-o. Era o şapcă oarecare. A ridicat după aceea un cub de cristal, transparent, mic de încăpea în palmă – mult prea mic pentru a conţine labirintul de maşinării care se zăreau înăuntru. Într-o clipă, Scott a rezolvat problema. Cristalul era un fel de lupă ce mărea foarte mult lucrurile aflate în cub. Se întrevedeau acolo nişte chestii foarte ciudate. De exemplu, omuleţi minusculi…

Omuleţii se mişcau. Aidoma figurinelor unui ceas, deşi mult mai lin. Parcă ar fi fost la teatru. Pe Scott îl interesa cum erau îmbrăcaţi, dar era pur şi simplu fascinat de mişcările lor. Omuleţii construiau o casă. Scott ar fi vrut să ia foc casa, pentru a vedea ce aveau să facă.

Pe clădirea neterminată apărură limbi de foc.

Omuleţii stinseră incendiul, folosind multe instrumente ciudate.

Lui Scott nu-i trebui mult timp ca să înţeleagă. Era totuşi puţin

îngrijorat. Omuleţii îi puteau îndeplini gândurile. Când îşi dădu seama de acest lucru, se sperie şi aruncă cubul.

După ce se îndepărtase câţiva metri, se gândi mai bine şi se întoarse. Cubul de cristal strălucea în soare, pe jumătate afundat în apă. Era doar o jucărie. Scott pricepu, cu instinctul perfect al copilului. Nu-l ridică însă imediat. Mai întâi, reveni la cutie şi examină restul obiectelor.

Găsi câteva de-a dreptul remarcabile. Amiaza trecu mult prea repede. În cele din urmă, Scott puse jucăriile înapoi în cutie şi o cără acasă, gâfâind şi icnind. Era roşu la faţă când ajunse la uşa bucătăriei. Ascunse cutia în fundul unui dulap din camera lui, aflată la etajul casei. Cubul de cristal îl strecură în buzunarul pantalonilor, umflat deja cu sfoară, o sârmă bobinată, două monezi, un ghemotoc de staniol, un timbru şi o bucată de mică. Emma, surioara de doi ani a lui Scott, apăru legănându-se pe coridor şi îi spuse „bună”.

— Bună, mototol, dădu Scott din cap, de la înălţimea celor şapte ani şi câteva luni ale sale. O trata pe Emma cu superioritate, dar ea nu-şi dădea seama de asta. Mică, durdulie, şi cu ochii mari şi rotunzi, căzu pe covor, privindu-şi resemnată pantofii.

— Leagă, Scotty, te log.

— Mototol, îi spuse Scott cu blândeţe, legându-i şireturile. Masa e gata?

Emma încuviinţă din cap.

— Ia să-ţi văd mâinile!

Surprinzător, erau remarcabil de curate, deşi probabil nu şi antiseptice. Scott îşi privi gânditor palmele şi, strâmbându-se, intră în baie, unde se spălă atent. Mormolocii lăsaseră urme.

La parterul casei, în sufragerie, Dennis Paradine şi soţia lui, Jane, îşi sorbeau cocteilurile dinaintea mesei. Dennis era un bărbat mai degrabă tânăr, cu părul uşor înspicat, faţa îngustă şi gura mică; preda filozofia la universitate. Jane era micuţă, slăbuţă, brunetă şi foarte frumoasă.

— Pantofi noi, rosti ea sorbind din pahar. Îţi plac?

— Să bem pentru crimă, murmură absent Paradine. Ce? Pantofi? Nu acum. Lasă-mă să termin paharul. Am avut o zi grea.

— Examene?

— Îhî. Tineri înflăcăraţi aspirând spre bărbăţie. Sper să moară cu toţii. În chinuri groaznice. Insh'Allah!

— Vreau măslina, ceru Jane.

— Ştiu, oftă resemnat Paradine. Au trecut ani de zile de când n-am mai gustat şi eu una. Într-un Martini, vreau să zic. Chiar dacă-ţi pun şase în pahar, tot nu eşti mulţumită.

— O vreau pe a ta. Frăţia de sânge... Simbolism. Ăsta-i motivul.

Paradine o privi ameninţător şi îşi încrucişă picioarele lungi.

— Vorbeşti ca una dintre studentele mele.

— Ca frumuşica de Betty Dawson, poate? îşi arătă Jane ghearele. Îţi mai vorbeşte în stilul acela ofensiv?

— Mda. Copila e o problemă, psihologic vorbind. Bine că nu sunt taică-su. Dacă aş fi fost... Paradine încuviinţă semnificativ: conştiinţa sexului şi prea multe filme. Cred că are încă impresia că poate promova anul, arătându-mi genunchii. Care sunt, de fapt, cam osoşi.

Jane îşi potrivi fusta cu o mândrie neascunsă. Paradine se ridică şi turnă alte Martini.

— Pur şi simplu, nu văd ce rost are să-i învăţ filozofia pe maimuţoii ăia. N-au vârsta potrivită. Obiceiurile lor, felul de-a gândi sunt deja formate. Sunt oribil de conservatori, deşi nu recunosc asta. Singurele persoane care pot înţelege filozofia sunt adulţii maturi şi copiii de vârsta Emmei şi a lui Scotty.

— Oricum, nu-l înscrie pe Scotty la cursul tău, făcu Jane. Încă nu este gata să devină Doctor în Filozofie. Nu sunt de acord cu grăbirea geniilor precoce, mai ales când este vorba de copiii mei.

— Scotty ar fi probabil mai bun decât Betty Dawson, mormăi Paradine.

— „Muri bătrân şi obosit la vârsta de cinci ani”, cită visătoare Jane. Vreau măslina.

— Ia-o. Apropo, îmi plac pantofii.

— Mulţumesc. Uite-o şi pe Rosalie. Masa?

— Este gata, doamnă Paradine, răspunse Rosalie. Să-i chem pe domnişoara Emma şi pe domnişorul Scotty.

— Îi chem eu. Paradine scoase capul pe uşă şi răcni: Copii! La masă!

Pe scară tropăiră picioruşe. Scott apăru primul, spălat şi pieptănat, dar cu un smoc rebel ridicat în vârful capului. Emma îl

urmă, coborând grijulie fiecare treaptă. La jumătatea drumului, renunţă să mai coboare cu faţa şi se întoarse, terminând parcursul în patru labe, funduleţul ei părând a se descurca de minune în această misiune complicată. Paradine o urmări, fascinat de spectacol, până ce recepţionă în plin izbitura fiului său.

— Bună, tati! ţipă Scott.

Paradine se reculese şi-l privi cu demnitate.

— Bună. Ajută-mă până la masă. Cred că mi-ai dislocat şoldul.

Scott năvălise deja în cealaltă încăpere, unde se sui pe pantofii Janei într-un acces de afecţiune. Bolborosi câteva scuze şi fugi să-şi ocupe locul la masă. Urmându-l, Paradine încruntă o sprânceană. Degetul lui arătător se găsea în strânsoarea disperată a mânuţei Emmei.

— Mă întreb ce-i cu drăcuşorul?

— Nimic bun, probabil, suspină Jane. Bună, scumpule, ia să-ţi văd urechile.

— Sunt curate. Le-a lins Mickey.

— Mda, limba unui Airedale e mult mai curată decât urechile tale, hotărî Jane după o inspecţie rapidă. Totuşi, atât timp cât poţi auzi, murdăria este numai superficială.

— Fisială?

— Adică doar un pic. Jane îşi ridică fetiţa şi-o aşeză pe un scaun înalt. Abia în ultima vreme, Emma dobândise demnitatea de-a servi masa împreună cu restul familiei şi era, după cum remarcase Paradine, copleşită de mândrie. I se spusese că numai copilaşii varsă mâncare. Drept urmare, ducea lingura la gură cu o încetineală atât de grijulie, încât lui Paradine îi dădeau lacrimile când o vedea.

— O bandă rulantă ar fi ideală pentru Emma, remarcă el trăgându-i Janei scaunul. Porţii mici de spanac, sosindu-i la guriţă la intervale regulate.

Masa se desfăşură normal, până când Paradine zări farfuria lui Scott.

— Hei! Eşti bolnav? Te-ai îndopat prea mult la prânz?

Scott examina gânditor mâncarea dinaintea lui.

— M-am săturat, tăticule, răspunse el.

— De obicei, mănânci cât poţi şi încă ceva pe deasupra, comentă Paradine. Ştiu că băieţii aflaţi în creştere bagă în ei, zilnic, tone de mâncare, dar tu eşti sub normă în seara asta. Nu

te simţi bine?
— Ba da. Zău, nu mai mi-e foame.
— Nu mai vrei nimic?
— Nu. Am mâncat altfel.
— Ceva ce te-au învăţat la şcoală? întrebă Jane. Scott clătină solemn din cap.
— Nu m-a învăţat nimeni. Am descoperit singur. Folosesc scuipatul.
— Ia mai încearcă, îi sugeră Paradine. Foloseşte cuvântul care se cuvine.
— Ăăă… s-salivă. Da?
— Mda. Mai multe pepsine? Jane, în secreţia salivară există pepsine? Am uitat.
— În a mea există otravă, constată Jane. Rosalie a lăsat iarăşi coji în piure.
Paradine era însă interesat.
— Vrei să spui că obţii tot ce ai nevoie din hrană – că nu iroseşti nimic, şi mănânci şi mai puţin?
— Aşa cred, răspunse Scott după o clipă de gândire. Nu e numai scu… saliva. Măsor, cumva, cât de mult să iau în gură şi ce alimente să combin. Nu ştiu… Aşa fac eu.
— Hmm, pufni Paradine, hotărându-se să verifice mai târziu. Este o idee destul de revoluţionară.
Adeseori, puştii au idei ciudate, dar aceea putea să conţină ceva interesant. Îşi umezi buzele:
— Presupun că, în cele din urmă, oamenii vor mânca cu totul altfel, atât prin modul de-a consuma, cât şi prin tipul alimentelor. Vreau să zic că vor mânca alte alimente. Jane, fiul nostru dă semne de genialitate.
— Da?
— A făcut o constatare importantă pentru dieteticieni. Singur ai ajuns la concluzia asta, Scotty?
— Bineînţeles, răspunse băiatul crezând şi el în vorbele sale.
— De unde ţi-a venit ideea?
— Ah… ăăă, se foi Scott. Nu ştiu. Cred că nu-i important.
Paradine era inexplicabil de dezamăgit.
— Cu siguranţă însă că…
— S-s-scuipat! ţipă Emma, cuprinsă brusc de un acces de rea purtare. Scuipat! încercă ea să repete, reuşind numai să-şi scuipe în poală.

Cu un aer resemnat, Jane o ridică de la masă şi o schimbă, în vreme ce Paradine îl privea pe Scott cu un interes uşor derutat. Abia după cină, în salon, se mai petrecu ceva interesant.

— Ai de făcut lecţii pentru acasă?

— N-n-nu, roşi vinovat Scott.

Ca să-şi ascundă stânjeneala, scoase din buzunar o jucărie găsită în cutie şi începu s-o deplieze. Rezultatul semăna cu un abac presărat cu biluţe. Paradine nu-l zări de la început, dar Emma îl văzu. Dori să se joace şi ea.

— Nu, se răsti Scott. Stai cuminte, mototol. Se chinui cu bilele, scoţând mici sunete de interes. Emma întinse un deget grăsuţ şi ţipă.

— Scotty, îl avertiză Paradine.

— Nu i-am făcut nimic.

— M-a ciupit, boci Emma. Paradine ridică ochii. Se încruntă şi privi atent.

Ce…

— Acela este un abac? întrebă el. Dă-mi-l, te rog.

Fără tragere de inimă, Scott aduse jucăria tatălui său. Paradine clipi de mai multe ori. Depliat, „abacul” avea vreo sută de centimetri pătraţi şi era compus din sârme subţiri, rigide care se intersectau din loc în loc. Pe sârmuliţe se găseau bile colorate. Acestea se puteau deplasa înainte şi înapoi, precum şi de pe o sârmă pe alta, chiar şi prin punctele de intersecţie. Dar… o bilă fixată pe o sârmă nu poate traversa intersecţia a două sârme…

Aşadar, se părea că nu erau fixate pe sârmă. Paradine privi mai de aproape. Fiecare biluţă avea un canal ce o înconjura după un diametru, aşa încât putea să translateze şi, simultan, să se rostogolească pe sârmă. Paradine încercă să scoată o biluţă. Părea menţinută magnetic. Oţel? Semăna mai degrabă cu plasticul.

Rama însăşi… Paradine nu era matematician. Totuşi, unghiurile făcute de sârme erau cam ciudate prin lipsa lor de logică euclidiană. Alcătuiau un labirint. Poate că asta era jucăria… un labirint.

— De unde ai asta?

— Mi-a dat-o unchiul Harry, răspunse Scott cu o inspiraţie de moment. Duminica trecută, când a venit.

Unchiul Harry era plecat din oraş, lucru cunoscut de Scott. La

vârsta de şapte ani, un băiat îşi dă seama iute că adulţii au remuşcările lor şi se interesează de la cine provin cadourile. În plus, unchiul Harry avea să lipsească vreo două săptămâni, o perioadă de timp inimaginabilă pentru Scott, iar faptul că, în cele din urmă, minciuna sa avea să fie descoperită, însemna pentru el mai puţin decât avantajul de a păstra jucăria.

Paradine constată că, pe măsură ce încerca să manipuleze jucăria, era tot mai derutat. Unghiurile erau oarecum lipsite de logică. Era un joc ciudat. Bila aceasta roşie, dacă aluneca pe sârma *asta* până la nodul *acela***,** trebuia să ajungă *acolo***...** dar nu ajungea. Un labirint straniu, însă fără îndoială instructiv. Paradine simţi ca n-o să mai aibă răbdare cu obiectul.

Totuşi Scott avea, retrăgându-se într-un colţ şi mişcând bilele, acompaniindu-se cu mormăieli şi exclamaţii. Bilele înţepau atunci când Scott le alegea pe cele greşite sau încerca să le deplaseze în direcţii care nu erau corecte. În cele din urmă, exclamă fericit:

— Gata, tati!

— He? Ce? Ia să văd.

Pentru Paradine, obiectul arăta exact la fel, dar Scott îi indică radiind mulţumit.

— Am făcut-o să dispară.

— Ce anume?

— Bila albastră. Nu mai este.

Paradine nu putea crede aşa ceva şi pufni. Scott se chinui iarăşi cu jucăria. Experimentă. De data aceasta, nu mai recepţionă înţepături, nici măcar uşoare. Abacul îi arătase metoda corectă. Acum trebuia să facă totul singur. Unghiurile ciudate ale sârmelor păreau mai puţin derutante. Era o jucărie foarte instructivă... Funcţiona, se gândi Scott, ca şi cubul de cristal. Amintindu-şi de cub, îl scoase din buzunar şi dădu abacul Emmei, care era copleşită de fericire. Se apucă imediat de treabă, deplasând bilele, fără să mai protesteze acum în faţa înţepăturilor – care, într-adevăr, erau foarte slabe – şi, fiind atentă, reuşi să facă o bilă să dispară aproape la fel de repede ca şi Scott. Bila albastră reapăru – dar Scott nu observă. Se retrăsese într-un colţ, după canapea, şi se distra cu cubul.

Înăuntrul obiectului se aflau omuleţi, manechine mititele, mărite de proprietăţile amplificatoare ale cristalului iar aceştia se mişcau. Construiau o casă. Clădirea luă foc, cu nişte flăcări

foarte realiste, iar omuleţii se opriră.

— Stingeţi focul! pufni Scott. Nu se întâmplă însă nimic. Unde era tulumba aceea ciudată cu braţe rotative care apăruse mai înainte? Uite-o. Apăru şi se opri. Scott o grăbi.

Asta era amuzant. Semăna cu regia unei piese, numai că era mult mai reală. Omuleţii făceau ceea ce le spunea Scott în mintea sa. Dacă greşea, ei se opreau până când el găsea rezolvarea corectă. Îi puneau chiar şi unele probleme…

Cubul era şi el o jucărie foarte instructivă. Îl învăţa pe Scott, cu o iuţeală alarmantă – şi-l învăţa în mod plăcut. Nu-i dădea însă nicio informaţie nouă. Băiatul nu era încă pregătit. Mai târziu… mai târziu…

Emma se plictisi de abac şi porni în căutarea lui Scott. Nu-l găsi în camera lui dar, ajunsă acolo, deveni interesată de conţinutul dulapului. Descoperi cutia. Conţinea o comoară – o păpuşă remarcată deja de Scott, însă abandonată cu dispreţ. Chicotind Emma coborî cu păpuşa în salon, se aşeză în mijlocul podelei şi începu să o desfacă.

— Iubito! Ce-i asta?

— Usuleţul!

Evident, nu era ursuleţul, orb şi fără urechi, dar plăcut în rotunjimile sale moi. Pentru Emma însă, toate păpuşile erau „ursuleţul”.

Jane Paradine ezită.

— O ai de la fetiţa cealaltă?

— Nu. Al meu.

Scott ieşi din colţul lui, ascunzând cubul în buzunar.

— Ăăă… este de la unchiul Harry.

— Unchiul Harry ţi-a dat-o, Emma?

— Mi-a dat-o mie pentru Emma, se grăbi Scott, adăugând altă piatră la temelia minciunii sale. Duminica trecută, completă el.

— O s-o rupi, scumpo.

Emma arătă păpuşa mamei sale.

— Desface. Vezi?

— Da? Este… uh! Jane îşi trase răsuflarea. Paradine o privi.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi aduse păpuşa, ezită, apoi intră în sufragerie, aruncându-i o privire semnificativă. Paradine o urmă, închizând uşa. Jane aşeză păpuşa pe masă.

— Nu-i prea drăguţă, aşa-i Denny? Hmm.

La prima vedere era destul de neplăcută. Locul unui manechin anatomic era mai degrabă într-un liceu sanitar, decât printre jucăriile unor copii.

Jucăria se desfăcea în secţiuni: piele, muşchi, organe miniaturale, dar perfecte din câte îşi dădea seama Paradine. Deveni interesat.

— Nu ştiu. Pentru un copil, asemenea lucruri n-au acelaşi înţeles.

— Uită-te la ficat. Este ficat, nu?

— Sigur. Auzi, eu… ce ciudat!

— Ce anume?

— Nu-i chiar atât de perfect din punct de vedere anatomic. Paradine îşi trase un scaun şi urmă: Traiectul digestiv este prea scurt. Nu are intestinul gros şi nici apendicele.

— Putem s-o dăm Emmei?

— Mi-ar plăcea şi mie una. De unde Dumnezeu o are Harry? Nu, nu-i poate strica. Adulţii sunt condiţionaţi să reacţioneze cu neplăcere înaintea organelor interne. Copiii, nu. Ei cred că în interior sunt ca un cartof. Emma poate căpăta noţiuni corecte de fiziologie de la păpuşa asta.

— Dar aceia ce sunt? Nervi?

— Nu, ăştia sunt nervii. Arterele aici; venele… astea. Ciudată aortă… Paradine privi surprins. Asta… Care este termenul latinesc pentru reţea? Oricum, ăă? Rita? Rata?

— Ral, sugeră Jane la întâmplare.

— Asta este o respiraţie, o corectă nemilos Paradine. Nu-mi dau seama ce poate fi reţeaua asta luminoasă. Acoperă întregul corp, ca şi nervii.

— Sânge.

— Nu. Nu-i circulator, nu-i neural… curios! Pare să fie în legătură cu plămânii.

Deveniră preocupaţi, studiind păpuşa cea stranie. Era realizată cu o deosebită perfecţiune a detaliilor, iar lucrul acesta era ciudat, considerând abaterile fiziologice descoperite.

— Stai să-l aduc pe Gould, spuse Paradine şi începu să compare păpuşa cu planşele anatomice. Nu găsi nimic nou, doar mirarea îi spori şi mai mult. Oricum, era mai distractiv decât un labirint. Între timp, în camera alăturată, Emma deplasa înainte şi înapoi bilele abacului. Acum, mişcările nu mai erau atât de stranii. Chiar când bilele dispăreau. Aproape că putea urmări

direcţia aceea nouă… aproape…

Scott oftă, privind în cubul de cristal şi comandând mental, cu multe începuturi greşite, construcţia unei clădiri ceva mai complicate decât cea distrusă de foc. Şi el învăţa… fiind condiţionat…

Din punct de vedere antropomorf, greşeala lui Paradine fusese că nu scăpase imediat de jucării. Nu-şi dăduse seama de semnificaţia lor şi, atunci când înţelese, circumstanţele progresaseră binişor. Unchiul Harry nu revenise în oraş, aşa încât Paradine nu putea lua legătura cu el. În plus, se apropiau examenele de sfârşit de semestru, ceea ce însemna eforturi mentale deosebite şi epuizare totală în timpul nopţii; iar de o săptămână, Jane era uşor răcită. Emma şi Scott domneau liberi asupra jucăriilor.

— Tăticule, întrebă Scott într-o seară, ce este o plastă?

— Plasmă?

Scott ezită.

— Nu… nu cred. Nu este corect plastă?

— Pare a fi termenul scoţian pentru plasă. Aşa merge?

— Nu văd cum, mormăi Scott şi se îndepărtă, pufnind, să se joace cu abacul. Îl mânuia acum cu destulă abilitate. Dar, cu instinctul copiilor de a evita întreruperile, atât el cât şi Emma se jucau de obicei pitiţi pe undeva. Nu întotdeauna, desigur – însă experienţele mai complicate nu se desfăşurau niciodată sub ochii unui adult.

Scott învăţa repede. Ceea ce vedea acum în cubul de cristal avea puţine legături cu problemele simple de la început. Erau fascinant de tehnice. Dacă Scott şi-ar fi dat seama că educaţia lui era dirijată şi supravegheată – deşi numai mecanic – probabil că şi-ar fi pierdut interesul. Pe când aşa, iniţiativele sale nu erau niciodată respinse.

Abacul, cubul, păpuşa… şi alte jucării pe care copiii le găsiseră în cutie…

Nici Paradine, nici Jane nu bănuiau ce efect avea conţinutul maşinii timpului asupra copiilor. Cum ar fi putut? Copiii dramatizează instinctiv, în scopul auto-apărării. Ei nu sunt încă adaptaţi exigenţelor – parţial inexplicabile pentru ei – unei societăţi mature. Mai mult, viaţa lor este complicată de variabile umane. Cineva le spune că au voie să se joace în grădină, dar

fără să rupă flori sau pomişori. Altcineva le interzice cu desăvârşire jucatul în grădină. Regulile nu sunt bătute în cuie; ele variază şi copiii depind, neajutoraţi, de capriciile celor care îi nasc, îi hrănesc şi-i îmbracă. Şi îi tiranizează. Puiul nu înfruntă această tiranie, deoarece face parte integrală din natura sa. Totuşi, el are o personalitate şi îşi menţine integritatea printr-o luptă subtilă, deşi pasivă.

El se schimbă sub ochii adultului. Atunci când îşi aminteşte, se străduieşte să placă şi să atragă atenţia asupra lui, aidoma unui actor pe scenă. Asemenea încercări nu sunt străine adulţilor. Aceştia exagerează însă mai puţin – faţă de alţi adulţi.

Este greu de admis că subtilitatea lipseşte copiilor. Ei se deosebesc de maturi prin faptul că gândesc în mod diferit. Putem distruge, cu mai multă sau mai puţină uşurinţă, pretenţiile lor – dar aceeaşi situaţie este valabilă şi pentru ei. Nemilos, un copil poate fărâma pretenţiile unui adult. Iconoclasmul este prerogativul lor.

De pildă, scliviseala. Zorzoanele relaţiilor sociale, exagerate până aproape de absurd. Un gigolo…

— Ce „savoir faire”! Ce curtoazie rafinată! Văduvele şi prostuţele blonde sunt adeseori impresionate. Bărbaţii fac comentarii mai puţin plăcute. Copilul însă merge direct la rădăcină.

— Ce **prostie!**

Cum să priceapă o fiinţă umană nedezvoltată sistemul complicat al relaţiilor sociale? Nu poate. Pentru ea, exagerarea politeţii naturale este o prostie. Structura funcţională a rutinelor vieţii este barocă. Copilul este un animal mic şi egocentric, care nu se poate imagina în postura altuia – cu siguranţă nu în postura unui adult. Fiind o unitate autonomă, aproape perfectă din punct de vedere natural, cu toate necesităţile suplinite de alţii, copilul este asemănător unei creaturi unicelulare, plutind într-un fluid vital, căreia i se aduce hrana, şi de la care se îndepărtează materiile evacuate…

Din punctul de vedere al logicii, un copil este aproape teribil de perfect. Un prunc ar putea fi chiar mai perfect, dar este atât de străin unui adult încât nu i se pot aplica decât standarde de comparaţie superficiale. Procesele de gândire ale unui bebeluş sunt de-a dreptul inimaginabile. Cu toate acestea, pruncii gândesc, chiar şi înainte de naştere. În pântecele matern, ei se

mişcă şi dorm, nu numai în mod instinctiv. Noi suntem condiţionaţi să reacţionăm destul de neobişnuit la ideea că un embrion uman poate gândi. Suntem surprinşi, eventual râdem ca să ne mascăm şocul. Nimic omenesc nu ne poate fi străin.

Un prunc însă nu este ceva omenesc. Un embrion… şi mai puţin.

Din această cauză, pesemne, Emma învăţa de la jucării mai multe lucruri decât Scott. Desigur, băiatul îşi putea comunica gândurile în mod explicit; Emma nu putea, decât în fragmente criptice. De pildă, chestiunea mâzgălelilor…

Daţi hârtie şi creion unui copil şi va desena ceva, care pentru el înseamnă cu totul altceva decât pentru un adult. Mâzgălelile absurde seamănă prea puţin cu o maşină, totuşi pentru copil ele *sunt* o maşină. Poate chiar tridimensională. Copiii gândesc şi văd altfel lucrurile.

Toate acestea îi treceau prin minte lui Paradine, într-o seară, când, cu ziarul deschis în faţă, îi privea pe Emma şi Scott comunicând. Scott o întreba ceva pe surioara lui. Uneori, făcea acest lucru vorbind normal. Adeseori însă recurgea la bolboroseli şi semne. Emma încerca să răspundă, dar handicapul era prea mare.

În cele din urmă, Scott recurse la hârtie şi creion. Emma fu încântată. Apăsând cu vârful limbii în obraz, scrise ceva chinuindu-se. Scott luă hârtia, o examină şi se strâmbă.

— Nu-i bine, Emma, remarcă el.

Emma încuviinţă furioasă din cap. Apucă din nou creionul şi mai mâzgăli ceva. Scott medită puţin, apoi zâmbi şovăitor şi se ridică. Dispăru pe coridor. Emma reveni la abac.

Paradine se ridică de pe scaun şi privi hârtia, cu ideea nebună că Emma învăţase, cine ştie cum, să scrie. Nu era aşa. Foaia era acoperită de mâzgăleli lipsite de sens, familiare oricărui părinte. Paradine îşi muşcă uşor buza.

Putea fi un grafic reprezentând variaţiile mintale ale unui gândac melancolic, dar probabil că nu era. Totuşi, fără îndoială, pentru Emma mâzgălelile însemnau ceva. Poate era chiar portretul „usuleţului”.

Scott se întoarse, privind mulţumit. Întâlni căutătura Emmei şi încuviinţă. Paradine se simţi împuns de curiozitate.

— Secrete?

— Nu. Emma… ăăă… m-a rugat să fac ceva pentru ea.

— Aha.

Amintindu-şi de pruncii care bolborosiseră în limbi necunoscute, uluind lingviştii, Paradine îşi propuse să ia hârtia după ce copiii aveau să termine cu ea. A doua zi, la universitate, arătă foaia lui Elkins. Individul avea o experienţă bogată în domeniile obscure ale lingvisticii, dar chicoti la ideea transpunerii mâzgălelilor Emmei în cuvinte.

— Uite o traducere liberă, Dennis. Citez: Nu ştiu nici eu ce înseamnă asta, dar o să-l păcălim al naibii pe tăticu'. Încheiat citatul.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs şi plecară să-şi ţină cursurile. Mai târziu, Paradine avea să-şi reamintească episodul. Mai ales după întâlnirea cu Holloway. Dar până atunci aveau să mai treacă nişte luni de zile, iar lucrurile avansară şi mai mult spre deznodământ.

Poate că Paradine şi Jane dovediseră un interes prea mare faţă de jucării. Emma şi Scott începură să le ascundă, jucându-se cu ele numai atunci când erau singuri. N-o mai făceau cu nepăsare, ci cu o anumită prudenţă. Cu toate acestea, Jane era neliniştită.

Într-o seară, îi vorbi lui Paradine despre ceea ce simţea.

— Ştii păpuşa pe care i-a dăruit-o Harry, Emmei?

— Da.

— Astăzi am fost în oraş şi am încercat să aflu de unde provine. Nicio indicaţie.

— Poate că Harry a cumpărat-o din New York.

Jane nu era convinsă.

— I-am întrebat şi în legătură cu celelalte lucruri. Mi-au arătat toate jucăriile – şi Johnson's este un magazin mare, ştii doar. Nu există nimic asemănător abacului Emmei.

— Hm… Paradine nu era prea interesat. În seara aceea aveau bilete la un spectacol şi se făcuse târziu. Aşa încât subiectul a fost abandonat.

Reveni în actualitate atunci când o vecină îi telefonă Janei.

— Scotty n-a fost niciodată aşa, Denny. Doamna Burns a spus că l-a speriat rău de tot pe Francis al ei.

— Francis? Derbedeul ăla mic şi gras, nu-i aşa? Seamănă cu taică-su. O dată, pe când eram în anul doi de liceu, i-am spart nasul lui Burns.

— Termină cu lăudăroşeniile şi ascultă-mă, făcu Jane

amestecând un cocteil. Scott i-a arătat lui Francis ceva care l-a speriat pe puşti. N-ar fi mai bine să vezi…

— Aşa se pare.

Paradine ciuli urechea. Zgomotele din camera alăturată îi spuseră unde se află fiul său.

— Scotty!

— Bang! exclamă Scott şi apăru zâmbind. I-am omorât pe toţi piraţii spaţiali! Ai treabă cu mine, tati?

— Da. Dacă poţi să-i laşi pe piraţi neîngropaţi câteva minute. Ce i-ai făcut lui Francis Burns?

Ochii albaştri ai lui Scott exprimau o candoare uriaşă.

— Cum?

— Mai încearcă. Sunt convins că-ţi poţi aminti.

— Ăăă. Ah, aia… Nu i-am făcut nimic. Pe cuvânt. L-am lăsat să se uite la televizorul meu şi l-a… l-a speriat.

— Televizorul?

Scott arătă cubul de cristal.

— Nu e chiar televizor. Vezi?

Paradine privi jucăria, surprins de sistemul de amplificare l imaginilor. Cu toate acestea nu vedea decât un labirint de linii colorate, lipsite de sens.

— Unchiul Harry…

Paradine întinse mâna spre telefon. Scott înghiţi un nod.

— Unchiul… unchiul Harry s-a întors în oraş?

— Da.

— Bine, eu mă duc să fac baie.

Scott se îndreptă spre uşă. Paradine întâlni privirea Janei şi încuviinţă semnificativ.

Harry era acasă şi negă orice amestec în legătură cu jucăriile cele ciudate. Destul de supărat, Paradine îi ceru lui Scott să i le aducă pe toate. În cele din urmă, jucăriile au fost aşezate în şir pe masă: cubul, abacul, păpuşa, casca-şapcă şi alte câteva obiecte misterioase. Scott a fost interogat. Un timp, minţi cu încăpăţânare dar, în cele din urmă, cedă şi mărturisi sughiţând.

— Adu cutia în care au fost lucrurile astea, ordonă Paradine şi apoi te duci la culcare.

— O să… hâc!… mă pedepseşti, tăticule?

— Da, pentru minciuni. Cunoşti regula. Două săptămâni, niciun film şi nici bani pentru prăjituri.

Scott înghiţi un nod.

— O să-mi iei jucăriile?

— Nu ştiu încă.

— Bine… ‘pte bună, tati, ‘pte bună, mami. După ce băieţelul dispăru pe scări, Paradine se aşeză pe un scaun şi studie atent cutia. Atinse gânditor mecanismele de deschidere topite. Jane îl privea.

— Ce este, Denny?

— Nu ştiu. Cine să fi lăsat o cutie cu jucării lângă râu?

— S-ar putea să fi căzut dintr-o maşină.

— Nu în locul acela. Dincolo de calea ferată, drumul nu trece pe lângă râu. Este un teren viran… nimic altceva. Paradine îşi aprinse o ţigară: bem ceva, iubito?

— Pregătesc eu.

Jane se apucă de treabă, dar privirea îi era tot îngrijorată. Îi aduse un pahar lui Paradine şi rămase înapoia lui, ciufulindu-i părul cu degetele.

— Ceva în neregulă?

— Nu, absolut nimic. Doar… de unde au apărut jucăriile astea?

— La Johnson’s nu le cunoştea nimeni, iar ei îşi comandă marfa de la New York.

— Am verificat şi eu, recunoscu Paradine. Păpuşa aia, o arătă el, mă pune pe gânduri. Este adevărat, apar fel de fel de lucruri, dar aş vrea să ştiu cine le-a făcut pe astea.

— Un psiholog? Abacul… cu astfel de obiecte nu se fac teste de laborator?

— Ai dreptate, pocni din degete Paradine. Şi fii atentă! Săptămâna viitoare, la universitate, trebuie să ţină o conferinţă un tip pe nume Holloway, psiholog de copii. Are reputaţie, este un nume celebru. Poate ştie ceva despre chestiile astea.

— Holloway? Nu…

— Rex Holloway. E… hm-mm! Stă pe aici, pe aproape. Crezi că el a construit jucăriile astea?

Jane examină abacul. Se strâmbă şi ridică din umeri.

— Dacă el le-a făcut, atunci tipul nu-mi place. Totuşi, Denny, vezi dacă poţi afla ceva.

— O să încerc, încuviinţă Paradine.

Bău cocteilul încruntându-se. Era vag neliniştit. Dar nu era speriat… nu încă.

Rex Holloway era un bărbat grăsuţ, chel şi cu nişte ochelari groşi, deasupra cărora sprâncenele sale negre şi stufoase stăteau ca nişte omizi zbârlite. După o săptămână, Paradine îl invită la masă. Aparent, Holloway nu era atent la copii, dar nu-i scăpa nimic din ce făceau sau spuneau aceştia. Ochii lui cenuşii, ageri şi şireţi, vedeau totul.

Jucăriile îl fascinară. În sufragerie, cei trei adulţi se strânseră în jurul mesei pe care se afla cutia. Holloway le studie atent, în vreme ce-i asculta pe Jane şi Paradine. În cele din urmă, vorbi şi el:

— Mă bucur că am venit aici în seara asta. Nu pe deplin, însă.. Ştiţi, totul este foarte tulburător.

— Hă? Paradine se zgâi la el, iar pe chipul Janei se întipări consternarea. Următoarele cuvinte ale lui Holloway nu avură darul să-i liniştească.

— Avem de-a face cu nebunie.

Zâmbi, văzând privirile şocate ale celor doi soţi.

— Din punctul de vedere al adulţilor, toţi copiii sunt nebuni. Aţi citit cumva cartea lui Hughes: „Vânt de înălţime în Jamaica”?

— O avem.

Paradine scoase cărticica din raft. Holloway întinse mâna, luă cartea şi o frunzări până găsi pasajul dorit. Citi cu glas tare:

— „Desigur, pruncii nu sunt umani – sunt mai degrabă animale şi au o cultură străveche şi ramificată, aidoma pisicilor, peştilor şi chiar şerpilor; asemănătoare cu ale acestora, dar mult mai complicată şi mai plină de viaţă deoarece, la urma urmei, pruncii sunt una dintre cele mai dezvoltate specii ale vertebratelor inferioare. Pe scurt, ei au creiere care lucrează cu termeni şi categorii proprii, ce nu pot fi traduse prin termeni şi categorii aparţinând minţii omeneşti.”

Jane încercă să fie calmă, dar nu reuşi.

— Nu vreţi să spuneţi că Emma…

— Aţi putea gândi ca fiica dumneavoastră? întrebă Holloway. Ascultaţi: „Un adult nu poate gândi ca un prunc, aşa cum nu poate gândi ca o albină.”

Amestecând cocteilurile, Paradine rosti peste umăr:

— Astea sunt pure speculaţii, nu-i aşa? Din câte înţeleg, afirmaţi că bebeluşii au o cultură a lor, ba chiar un standard înalt de inteligenţă.

— Nu neapărat. Să ştiţi că nu există o ştachetă. Eu spun doar atât: copiii gândesc altfel decât noi. Nu neapărat mai bine **–** asta este o chestiune de valoare relativă. Însă fac conexiuni diferite. Se încruntă, căutându-şi cuvintele.

— Poveşti, mormăi Paradine oarecum grosolan dar, de fapt, îngrijorat în privinţa Emmei. Bebeluşii nu au alte simţuri decât noi.

— Cine a spus aşa ceva? întrebă Holloway. Ei îşi folosesc mintea în mod diferit, atât şi nimic mai mult. Este, totuşi, suficient!

— Încerc să înţeleg, rosti încet Jane. Mă gândesc la mixerul meu. Amestecă maioneza şi piureul, dar poate stoarce şi portocale.

— Cam aşa ceva. Creierul este un coloid, o maşinărie foarte complicată. Nu ştim multe despre posibilităţile sale. Nu ştim nici măcar cât poate cuprinde, însă se ştie că mintea devine condiţionată odată cu maturizarea individului. Ea urmează anumite trasee familiare şi majoritatea gândirii ulterioare este structurată pe nişte direcţii considerate ca atare. De exemplu, această jucărie. Holloway atinse abacul. Aţi încercat-o?

— Puţin, răspunse Paradine.

— Dar nu prea mult, aşa este?

— Mda…

— De ce?

— Este lipsită de sens, se plânse Paradine. Orice problemă trebuie să aibă o logică. Însă unghiurile alea aiurea…

— Mintea v-a fost condiţionată de Euclid. Asta-i cauza pentru care… obiectul acesta ne plictiseşte şi pare lipsit de sens. Dar un copil nu ştie nimic despre Euclid. O geometrie diferită de a noastră nu-l şochează ca fiind lipsită de logică. El crede ceea ce vede.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că jucăria asta are o extensie într-o a patra dimensiune? întrebă Paradine.

— Vizual nu, oricum, negă Holloway. Eu spun doar că minţile noastre, condiţionate de Euclid, nu văd în acest obiect decât o încâlceală ilogică de sârme. Dar un copil – şi în special un prunc – ar putea să vadă mai multe. Nu din primul moment Ar fi o problemă, desigur. Numai că un copil n-ar fi handicapat de prea multe prejudecăţi.

— Scleroza arterelor gândirii, interveni Jane.

Paradine nu era convins.

— Atunci, un copil ar putea calcula mai bine decât Einstein? Nu, nu voiam să spun asta… Înţeleg cam ce vreţi să afirmaţi. Atât doar că…

— Bine, fiţi atent. Să presupunem că există două feluri de geometrie – mă limitez tocmai pentru a fi mai clar. Geometria noastră, euclidiană, şi o alta căreia o să-i spunem X. X nu prea are multe legături cu Euclid. Ea se bazează pe teoreme diferite. Doi şi cu doi nu fac neapărat patru; pot face y8, sau un număr iraţional. Mintea unui prunc nu este încă condiţionată, decât prin intermediul unor factori, oarecum nesiguri, ce ţin de ereditate şi de mediul de viaţă. Învăţaţi un copil geometria euclidiană…

— Sărmanul copil, făcu Jane.

Holloway îi aruncă o privire iute.

— Noţiunile de bază… Blocurile alfabetice… Matematica, geometria, algebra – acestea vin mai târziu. Suita aceasta de materii, de cunoştinţe, ne este familiară. Pe de altă parte, învăţaţi-l pe copil principiile de bază ale logicii X.

— Blocuri? Ce fel?

Holloway privi abacul.

— Pentru noi este lipsit de sens. Dar noi am fost condiţionaţi de Euclid.

Paradine îşi turnă un whisky sec.

— Destul de neplăcut. Nu vă limitaţi la matematică.

— Exact! Nu limitez nimic. Cum aş putea? Nu sunt condiţionat logicii X.

— Ăsta este răspunsul, făcu Jane oarecum uşurată. Cine a făcut-o? Trebuie să fie o persoană destul de remarcabilă pentru a realiza ceea ce nouă ne par drept jucării.

Holloway încuviinţă, clipind din ochi înapoia lentilelor groase.

— S-ar putea să existe asemenea persoane.

— Unde?

— S-ar putea să prefere anonimatul.

— Superoameni?

— Aş fi şi eu curios să aflu. Vedeţi, apare din nou chestiunea ştachetei. După standardele noastre, persoanele acestea par uluitoare, din anumite puncte de vedere. Din alte puncte de vedere, pot părea destul de limitate. Nu este o diferenţă cantitativă, ci una calitativă. Ele gândesc *altfel*. Şi sunt sigur că noi putem face lucruri pe care ele nu pot să le facă.

— Poate că nu vor, interveni Jane.
Paradine ciocăni mecanismul topit de pe cutie.
— Dar asta? Implică...
— Un scop, desigur.
— Transport?
— Este primul lucru la care ne putem gândi. Daca este aşa, cutia putea veni de oriunde.
— Unde – lucrurile – sunt – diferite? întrebă apăsat Paradine.
— Exact. Din spaţiu, sau chiar din timp. Nu ştiu; sunt doar psiholog. Din nefericire şi eu sunt condiţionat de Euclid.
— Locul acela trebuie să fie tare ciudat, spuse Jane. Denny, jucăriile astea să dispară.
— Asta şi intenţionez.
Holloway ridică cubul de cristal.
— I-aţi chestionat amănunţit pe copii?
— Da, răspunse Paradine. Scott spunea că atunci când a privit cubul pentru prima oară, înăuntru se aflau omuleţi. L-am întrebat ce se găseşte acum înăuntru.
— Ce-a răspuns? se aplecă înainte psihologul.
— Că se construieşte un loc. Exact cuvintele astea mi le-a spus. L-am întrebat cine îl construieşte – omuleţii? Nu mi-a putut explica.
— Nu, era de aşteptat, murmură Holloway. Trebuie să fie ceva progresiv. De cât timp au copiii jucăriile?
— Cred că de vreo trei luni.
— Timp suficient. Vedeţi, o jucărie perfectă este atât educativă cât şi mecanică. Trebuie să facă un lucru care îl poate interesa pe copil şi, în acelaşi timp, să-l educe, preferabil în mod inconştient. La început, probleme simple. Mai târziu...
— Logica X, şopti Jane albă la faţă.
Paradine înjură încetişor.
— Emma şi Scott sunt perfect normali!
— Ştiţi cum le lucrează minţile... acum? Holloway nu urmă ideea. Învârtea în mâini păpuşa.
— Ar fi interesant de cunoscut condiţiile locului de provenienţă al acestor obiecte. Inducţia nu ajută însă prea mult. Lipsesc mulţi factori. Nu putem vizualiza o societate bazată pe factorul X... un mediu adaptat minţilor care gândesc conform structurilor X. De pildă, reţeaua aceasta luminoasă din păpuşi. Ar putea fi absolut orice. Ar putea exista în interiorul nostru, dar

n-am descoperit-o încă. Atunci când vom găsi calea cea bună… Înălţă din umeri.

— Ce părere aveţi de asta?

Era un glob purpuriu, cu diametrul de cinci centimetri, cu o protuberanţă pe suprafaţă.

— Cine ar putea face ceva cu el?

— Scott? Emma?

— Nu l-am văzut până acum vreo trei săptămâni. Apoi Emma a început să se joace cu el. Paradine îşi muşcă buza. După aceea şi Scott a devenit interesat.

— Cam ce făceau?

— Îl ţineau în faţa lor şi-l mişcau înainte şi înapoi. Nicio mişcare mai aparte.

— Nicio mişcare euclidiană, îl corectă Holloway. La început, nu puteau pricepe scopul jucăriei. Trebuiau să se înveţe cu ea.

— Ce oribil, făcu Jane.

— Nu şi pentru ei. Probabil că Emma înţelege mai repede decât Scott factorul X, deoarece mintea ei nu este condiţionată încă acestui mediu.

— Îmi amintesc multe lucruri pe care le făceam pe când eram copil, rosti Paradine. Chiar pe când eram mic de tot.

— Şi?

— Eram… nebun?

— Lucrurile pe care nu vi le amintiţi reprezintă criteriile nebuniei, răspunse Holloway. Utilizez cuvântul „nebunie” doar ca un simbol convenabil, desemnând abaterea de la norma umană cunoscută. Standardul arbitrar al integrităţii mintale.

Jane lăsă paharul din mână.

— Domnule Holloway, aţi spus că inducţia este dificilă. Mie mi se pare însă că faceţi caz de ea din prea puţine indicii. La urma urmei, aceste jucării…

— Sunt psiholog şi m-am specializat în copii. Nu sunt judecător. Aceste jucării înseamnă atât de mult pentru mine tocmai pentru că înseamnă atât de puţin.

— S-ar putea să greşiţi.

— Ar fi mai bine. Aş dori să examinez copiii.

Jane se ridică brusc:

— Cum?

După ce Holloway îi explică, ea încuviinţă, deşi cu o uşoară ezitare.

— Bine. Nu sunt însă cobai.
Psihologul îşi agită mâinile grăsuţe.
— Doamnă dragă! Nu sunt un Frankenstein. Pentru mine, factorul primordial este individul – lucru firesc, deoarece mă ocup de creier. Dacă este ceva în neregulă cu puştii, vreau să-i vindec.
Paradine lăsă ţigara şi privi fumul albăstrui ce se unduia în sus.
— Puteţi pune un diagnostic?
— O să încerc. Asta este tot ce pot spune. Dacă minţile lor, încă nedezvoltate, au fost cuplate pe canalul X, este necesar să le readucem înapoi. Nu spun că ar fi măsura cea mai inteligentă, dar este impusă de standardele noastre. La urma urmei, Emma şi Scott vor trăi în această societate.
— Mda. Mda. Nu cred că s-a întâmplat cine ştie ce… Par absolut normali.
— Aparent, se poate. N-au niciun motiv să se comporte anormal, nu? Şi cum puteţi spune dacă… gândesc diferit?
— O să-i chem, rosti Paradine.
— Fiţi cât mai natural, da? Nu vreau să se auto-cenzureze.
Jane arătă cu bărbia spre jucării.
— Lăsaţi-le acolo, încuviinţă Holloway.
După ce Emma şi Scott sosiră, psihologul nu-i întrebă nimic direct. Izbuti să-l atragă pe Scott, pe nesimţite, în conversaţie, aruncând ici-colo cuvinte cheie. Nimic evident, ca un test de cuvinte asociate; pentru aşa ceva este necesară cooperarea subiectului.
Cel mai interesant lucru se petrecu atunci când Holloway luă abacul:
— Vrei să-mi arăţi şi mie cum funcţionează?
Scott ezită.
— Da, domnule… Aşa…
Mişcă cu abilitate o bilă prin labirint, într-o linie încâlcită, atât de iute, încât nimeni nu a fost sigur dacă, în cele din urmă, bila dispăruse sau nu. S-ar putea să fi fost numai iuţeală de mână. Apoi iarăşi…
Încercă şi Holloway. Scott îl privi, strâmbând din nas.
— Aşa este bine?
— Nţţ… Trebuie să ajungă *acolo*…
— Aici? De ce?

— Păi, numai aşa poate fi făcut să meargă.

Holloway era însă condiţionat de Euclid. Nu exista niciun motiv pentru ca bila să alunece de pe o anumită sârmă pe alta. Părea un factor aleator. De asemenea, Holloway îşi dădu brusc seama; înainte, când îi arătase Scott, bila nu avusese aceeaşi traiectorie. Cel puţin, aşa i se părea lui.

— Vrei să-mi arăţi încă o dată?

Scott mai arătă o dată şi încă o dată. Holloway clipi înapoia ochelarilor. Aleator, da, şi variabil: de fiecare dată, Scott deplasase bila pe un alt traseu.

Cu toate acestea, niciunul dintre adulţi nu putea spune dacă bila dispărea sau nu. Dacă s-ar fi aşteptat să o vadă dispărând, reacţiile lor ar fi fost diferite.

În cele din urmă, nu se rezolvă nimic. Pe când îşi luă rămas-bun, Holloway păru stânjenit.

— Pot să mai revin?

— Aş dori, răspunse Jane. Oricând. Credeţi încă…

Bărbatul încuviinţă.

— Minţile lor nu reacţionează normal. Sunt inteligenţi, dar am impresia incredibilă că ei ajung la soluţii într-un mod pe care noi nu-l înţelegem. Parcă ar folosi algebra, pe când noi utilizăm geometria. Concluziile sunt aceleaşi, dar diferă căile de ajungere la ele.

— Ce-i cu jucăriile? întrebă Paradine.

— Ascundeţi-le. Aş dori să le împrumut, dacă se poate…

În noaptea aceea, Paradine nu dormi prea bine. Paralela făcută de Holloway fusese prost aleasă. Ducea la teorii care te puneau pe gânduri. Factorul X… Copiii utilizau echivalentul unei gândiri algebrice, în timp ce adulţii aveau o gândire geometrică.

Corect. Numai că…

Algebra îţi oferă soluţii pe care geometria nu le poate da, deoarece există termeni şi simboluri ce nu pot fi exprimate geometric. Dacă logica X ducea la concluzii de neacceptat pentru mintea unui adult?

— La dracu’! şopti Paradine.

Jane se foi lângă el.

— Iubitule? Nici tu nu poţi să adormi?

— Nu.

Se ridică şi trecu alături. Emma dormea liniştită, ca un

îngeraş, cu braţul în jurul ursuleţului. Prin uşa deschisă, Paradine zărea, pe pernă, capul lui Scott.

Jane veni în prag, lângă el. O cuprinse cu braţul.

— Sărăcuţii, murmură ea. Şi Holloway îi numea nebuni. Cred ca noi suntem cei nebuni, Dennis.

— Da. Avem vedenii.

Scott se foi în somn. Fără să se trezească, bolborosi ceva asemănător unei întrebări, deşi nu părea să fie într-o limbă cunoscută. Emma gemu şi ea, încetişor, ca un mieunat de pisică.

Niciunul nu se trezise. Continuau să doarmă.

Paradine se gândi însă – şi o durere îl săgetă prin trup – că Scott o întrebase ceva pe Emma şi fetiţa îi răspunsese.

Minţile lor se schimbaseră într-atât de mult încât şi… somnul le era diferit?

Îşi alungă gândul.

— O să răceşti. Hai înapoi în pat. Vrei să bei ceva?

— Aşa cred, răspunse Jane, privind-o pe Emma. Mâna i se întinse orbeşte spre fetiţă; o retrase şi adăugă: Haide, să nu-i trezim.

Băură puţin coniac, în tăcere. După ce adormi, Jane plânse în somn.

Scott nu era treaz, dar creierul lui lucra încet şi atent. Astfel:

„Vor lua jucăriile. Bărbatul cel gras… poate listava periculos. Însă direcţia Ghorică nu iese… evankrus dun nu le are. Intransdecţie… strălucitor şi luminos… Emma… Acum este mai khopranika decât… tot nu văd cum să… thavarar lixery distan…”

O părticică din gândurile lui Scott puteau fi înţelese. Emma însă se condiţionase mult mai repede factorului X.

Şi ea gândea.

Nu ca un adult, sau un copil. Nici măcar ca o fiinţă umană. Poate doar ca o fiinţă umană de un tip şocant de nefamiliar pentru „genus homo”.

Uneori, până şi lui Scott îi venea greu să-i urmărească logica.

Dacă n-ar fi fost Holloway, viaţa ar fi intrat într-o rutină aproape normală. Jucăriile nu mai erau pomenite. Emma continua să fie fericită cu păpuşile şi formele pentru nisip. Scott se preocupa de baseball şi de trusa chimică. Făceau tot ceea ce

făceau şi alţi copii, arătând puţine, chiar deloc, străfulgerări ciudate. Holloway părea să fi fost un alarmist.

Încercase jucăriile şi obţinuse rezultate stupide. Trasase nenumărate grafice şi diagrame, corespondase cu matematicieni, ingineri şi alţi psihologi şi aproape că înnebunise, căutând să găsească scopul construcţiei obiectelor. Cutia însăşi, cu mecanismul ei enigmatic, nu spunea nimic. O mare parte a mecanismului era topit. Dar jucăriile…

Orice cercetare era dată peste cap de factorul aleator. Deşi denumirea era pur semantică, Holloway era convins că nu era tocmai aleator. Nu avea însă suficiente date. De exemplu, niciun adult nu putea lucra cu abacul. Şi, prevăzător, Holloway nu lăsase niciun copil să se joace cu obiectul. Cubul de cristal era tot atât de criptic. Arăta o sumedenie de culori ţipătoare, care uneori se deplasau. Prin asta, aducea cu un caleidoscop, deşi, învârtindu-l şi sucindu-l, nu intervenea nicio modificare. Din nou, factorul aleator.

Sau, mai degrabă, necunoscutul. Structura X. În cele din urmă, Paradine şi Jane reveniră la un soi de indiferenţă, cu senzaţia că copiii se vindecaseră, acum când cauza fusese îndepărtată. Siguri de acţiunile Emmei şi ale lui Scott, părăsiseră orice griji.

Copiilor le plăcea să înoate, să se plimbe cu bicicleta, să meargă la filme şi să se joace cu jucăriile normale la vârsta lor. Este adevărat că nu stăpâneau unele jucării mecanice, care implicau o anumită logică. De pildă, un glob tridimensional, care trebuia construit din elementele componente desfăcute, jucărie pe care, ce-i drept, abia o înţelesese Paradine.

Din când în când, mai existau însă scăpări. Într-o sâmbătă după-amiază, Scott se plimba cu bicicleta împreună cu tatăl său şi se opriseră pe vârful unui deal. Sub ei se întindea o vale superbă.

— Drăguţă, nu-i aşa? remarcase Paradine.

Scott privise cu gravitate peisajul.

— E complet greşit.

— Ce-e-e?

— Nu ştiu.

— Ce este greşit?

— Tii… Scott căzu într-o tăcere uluită. Nu ştiu…

Copiilor le lipsiră jucăriile, dar nu mult timp. Emma se

readapta cel mai uşor, deşi Scott mai strâmba din nas. Ducea discuţii de neînţeles cu sora lui şi studia hârtiile mâzgălite de ea. Parcă o consulta, atunci când apăreau probleme dificile, care îl depăşeau.

Dacă Emma înţelegea mai mult, Scott avea o inteligenţă mai practică şi, în plus, dovedea abilitate manuală. Construi un mecanism cu trusa lui, Mecano, însă rămase dezamăgit. Cauza nemulţumirii sale era tocmai ceea ce îl făcuse pe Paradine să răsufle uşurat atunci când văzuse construcţia. Era exact ceea ce ar fi făcut orice băiat de vârsta lui Scott: ceva vag asemănător unei nave cubiste.

Era chiar prea normală pentru a-l mulţumi pe Scott. O întrebă pe Emma mai multe lucruri, dar numai între patru ochi. Ea se gândi un timp, apoi făcu alte mâzgăleli, cu un creion ţinut cu stângăcie.

— Poţi citi lucrurile astea? îşi întrebă Jane fiul într-o dimineaţă.

— Nu le citesc. Înţeleg ceea ce vrea ea. Nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori.

— Este o scriere?

— N-nu. Nu este ceea ce *pare*.

— Simbolism, sugeră Paradine peste ceaşca de cafea. Jane îl privi cu ochii lărgiţi:

— Denny…

El clipi şi scutură din cap. Mai târziu, pe când erau singuri, îi spuse:

— Nu te lăsa influenţată de Holloway. Nu sugeram faptul că puştii se înţeleg într-un grai necunoscut nouă. Dacă Emma desenează un pătrat şi spune că este o floare, asta nu este decât o regulă arbitrară. Scott o ţine minte. Data viitoare, când ea face acelaşi pătrat, sau încearcă să-l facă… asta este!

— Mda, pufni Jane. Ai observat că în ultima vreme Scotty citeşte foarte mult?

— Am văzut. Totuşi, nimic deosebit. Nici Kant, nici Spinoza.

— Răsfoieşte cărţile, doar atât.

— Aşa făceam şi eu la vârsta lui, răspunse Paradine şi plecă să-şi ţină cursurile de dimineaţă.

Prânzi cu Holloway, lucru care devenise o obişnuinţă zilnică şi îi povesti de încercările literare ale Emmei.

— Aveam dreptate cu simbolismul, Rex?

Psihologul încuviinţă.

— Da. Limbajul nostru nu este, de altfel, decât un simbolism arbitrar. Cel puţin în aplicaţiile lui. Uită-te aici. Desenă pe şerveţel o elipsă îngustă. Ce-i asta?

— Adică… ce reprezintă?

— Da. Ce îţi sugerează? Poate fi o reprezentare aproximativă a… ce anume?

— Multe, răspunse Paradine. Un pahar din hârtie văzut de sus… Un ou prăjit… O felie de franzelă… O ţigară de foi…

Holloway adăugă desenului un triunghi cu vârful într-unul dintre capetele elipsei. Ridică privirea spre Paradine.

— Un peşte, răspunse bărbatul imediat.

— Simbolul, familiar pentru noi, al unui peşte. Chiar fără aripioare, ochi sau gură îl putem recunoaşte, deoarece am fost condiţionaţi să identificăm această formă particulară cu imaginea noastră mentală a unui peşte. Baza unui rebus… Un simbol care pentru noi înseamnă mai mult decât vedem pe hârtie. Ce-ţi trece prin minte, atunci când priveşti desenul acesta?

— Păi… cum… un peşte!

— Continuă… Ceea ce vizualizezi – totul!

— Aripioare, rosti încet Paradine, privind în gol. Apă… Spumă… Ochiul unui peşte… Solzi… Culori.

— Aşadar, simbolul reprezintă mai mult decât ideea abstractă de „peşte”. Observă că simbolul este un substantiv, nu un verb. Ştii, este mai greu să simbolizezi acţiunile. Oricum… să o luăm invers. Să presupunem că doreşti să simbolizezi un substantiv, sa zicem „pasăre”. Desenează-l.

Paradine desenă două arce unite, cu concavităţile în jos.

— Simbolul cel mai comun, încuviinţă Holloway. Tendinţa obişnuită este de a simplifica. Mai ales atunci când un copil vede ceva pentru prima dată şi are puţini termeni de comparaţie. El încearcă să identifice lucrul cel nou cu ceea ce îi este deja familiar. Ai văzut vreodată cum desenează un copil oceanul?

Nu aşteptă un răspuns, ci continuă.

— O serie de unghiuri. Asemănătoare liniei frânte trasate de un seismograf. Când am văzut Pacificul pentru prima oară, aveam vreo trei ani. Îmi amintesc destul de bine. Părea… ascuţit. O câmpie plană, înclinată cu un anumit unghi, valurile erau triunghiuri regulate, cu vârfurile în sus. De fapt, nu le vedeam stilizate aşa, dar mai târziu, amintindu-mi, a trebuit să

găsesc un termen de comparaţie familiar. Acesta este singurul mod de a conceptualiza un lucru inedit. Copilul obişnuit încearcă să deseneze triunghiurile acelea regulate, dar coordonarea lui este încă defectuoasă. El obţine o linie de tipul seismogramei.

— Şi, ce vrei să spui cu asta?

— Un copil vede oceanul. Îl stilizează. Schiţează un desen care, în concepţia lui, simbolizează oceanul. Mâzgălelile Emmei ar putea fi tot simboluri. Nu vreau să spun că în ochii ei lumea arată altfel – poate mai luminoasă, mai clară, mai directă şi ceva mai complicată decât o percepe ea. Vreau să spun că procesele ei de gândire sunt diferite. Că ea traduce ceea ce vede în simboluri neobişnuite.

— Crezi încă…

— Da. Mintea i-a fost condiţionată într-un alt mod. S-ar putea ca ea să descompună ceea ce vede în elemente simple, evidente, dând acestor elemente o semnificaţie pe care noi n-o putem înţelege. Ca şi abacul. A văzut o logică în el, deşi pentru noi era ceva complet aleator.

Paradine se hotărî brusc să renunţe la prânzurile cu Holloway. Tipul era un alarmist. Teoriile lui erau mai fantastice ca oricând şi utiliza orice, potrivit sau nu, care le putea susţine. Rosti, oarecum, sardonic:

— Vrei să spui că Emma comunică cu Scott într-un limbaj necunoscut?

— În simboluri pentru care ea n-are cuvinte. Sunt convins că Scott înţelege multe dintre aceste… mâzgăleli. Pentru el, un triunghi isoscel poate reprezenta orice, chiar şi un substantiv comun. Cineva care nu ştie nimic de chimie sau fizică ar înţelege ce înseamnă H_2O? Şi-ar da el seama că simbolul poate evoca imaginea unui ocean?

Paradine nu răspunse. Îi povesti însă lui Holloway despre remarca surprinzătoare a lui Scott în faţa văii privite de pe culme. După o clipă, regretă impulsul, deoarece psihologul se porni iarăşi:

— Structura gândirii lui Scott determină un total care nu-l egalează pe cel al acestei lumi. Poate că, în mod inconştient, el aşteaptă să vadă lumea din care au sosit jucăriile acelea.

Paradine nu-l mai ascultă; era sătul. Copiii se dezvoltau normal şi singurul factor sâcâitor era Holloway însuşi. În aceeaşi seară, Scott manifestă însă un interes deosebit – abia mai târziu

semnificativ – pentru ţipar.

Istoria naturală nu putea prezenta niciun rău. Paradine explică răbdător tot ce cunoştea despre ţipari.

— Dar unde îşi depun icrele? Sau nu le depun?

— Asta continuă să reprezinte un mister. Locul lor de împerechere şi naştere este necunoscut. Poate în Marea Sargaselor sau în adâncuri, unde presiunea îi poate ajuta la ejectarea din pântece.

— Curios, rosti Scott, gândindu-se profund.

— Somonii fac cam acelaşi lucru. Merg în susul râurilor ca să-şi depună icrele. Paradine continua cu detalii. Scott era fascinat.

— Dar e bine, tăticule. S-au născut în râu, iar când învaţă să înoate, coboară în ocean. Apoi se întorc şi depun icrele, nu?

— Exact.

— Numai că ei nu se întorc, medită Scott. Şi-au trimis doar icrele…

— Ar trebui un ovipozitor foarte lung, spuse Paradine şi adăugă câteva detalii referitoare la oviparitate.

Băiatul nu era pe deplin satisfăcut.

— Florile, replică el, îşi trimit seminţele la mare distanţă.

— Da, dar nu le pot dirija. Nu toate găsesc pământ fertil.

— Însă ele nu au creier. Tăticule, de ce oamenii trăiesc aici?

— În Glendale?

— Nu… *aici*. Peste tot. Cred că mai sunt şi alte locuri.

— Te referi la celelalte planete?

Scott ezită.

— Toate sunt numai… părţi ale… locului cel mare. Seamănă cu râul în care merg somonii. De ce oamenii nu coboară la ocean, atunci când cresc?

Paradine îşi dădu seama că Scott vorbea figurativ. Simţi un fior scurt. Oceanul…?

Puii speciilor nu sunt condiţionaţi să trăiască în lumea părinţilor lor. Ei intră în lumea respectivă după ce s-au dezvoltat îndeajuns. Mai târziu, se împerechează. Ouăle fecundate sunt îngropate în nisip, în susul râului, unde, mai târziu, produc.

Şi ei învaţă. Instinctul, singur, este fatal de lent. Mai cu seamă în cazul unei anumite rase, incapabilă să se descurce în lumea aceasta, incapabilă să se hrănească, să bea sau să supravieţuiască, dacă altcineva, prevăzător, n-a intuit toate astea.

Copiii, hrăniţi şi îngrijiţi, vor supravieţui. Vor exista incubatoare şi roboţi. Vor supravieţui, dar nu vor şti cum să înoate în josul curentului, spre lumea mult mai vastă a oceanului.

De aceea, trebuie învăţaţi. Trebuie educaţi şi condiţionaţi în multe feluri.

Subtil, fără dureri, fără senzaţia obligaţiei. Copiilor le plac jucăriile care fac lucruri… iar dacă jucăriile acelea te şi învaţă în acelaşi timp…

Paradine îl abandonase pe Holloway. Jane îl detesta, natural de altfel, pentru că ea dorea numai să-şi potolească temerile. Acum, de când Scott şi Emma se comportau normal, Jane se simţea mulţumită. Era o mulţumire căreia Paradine nu i se putea asocia cu totul.

Scott continua să-i prezinte Emmei diferite construcţii spre aprobare. De obicei, ea clătina din cap. Uneori, privea neîncrezătoare. Foarte rar, încuviinţa. Urma apoi o oră laborioasă de mâzgăleli aiurea pe bucăţele de hârtie şi Scott, după ce studia notaţiile, aranja şi rearanja pietrele, piesele mecanice, mucurile de lumânări şi celelalte gunoaie. În fiecare zi, servanta le arunca, făcând curăţenie, şi în fiecare zi Scott o lua de la început.

Binevoi să-i explice câte ceva tatălui său uluit, care nu înţelegea principiul şi rostul jocului.

— Dar de ce stă pietricica asta tocmai aici?

— Este tare şi rotundă, tăticule. Aici trebuie să stea.

— Dar şi asta este tare şi rotundă…

— Asta are vaselină pe ea. Când ajungi aşa departe, nu vezi *doar* un obiect tare şi rotund.

— După aceea ce vine? Lumânarea?

Scott privi dezgustat.

— Aia vine la sfârşit. Acum vine inelul de fier.

Paradine se gândi că totul semăna cu drumul unui cercetaş prin pădure, cu marcajele unui labirint. Exista însă, iarăşi, o variabilă aleatoare. Logica se oprea – logica obişnuită – înaintea motivaţiilor lui Scott de aranjare a pieselor aşa cum o făcea el.

Paradine plecă. Peste umăr, îl văzu pe Scott scoţând din buzunar un ghemotoc de hârtie şi un creion şi îndreptându-se spre Emma, care stătea ghemuită într-un colţ, gândindu-se.

Mda…

Jane prânzea cu unchiul Harry, iar în după-amiaza aceea fierbinte de duminică nu prea aveai ce să faci, decât să citeşti ziarele. Paradine luă un „Collins”, se aciui în locul cel mai răcoros pe care îl putu găsi şi se cufundă în lectură.

După vreo oră, îl trezi din moţăială un tropăit de paşi la etaj. Glasul lui Scott striga triumfător:

— Asta este, mototol! Haide…

Paradine se ridică repede, încruntându-se. Când ieşi în hol, telefonul începu să ţârâie. Jane promisese să sune…

Puse mâna pe receptor şi auzi glasul Emmei chicotind agitat. Se încruntă. Ce naiba se întâmpla la etaj?

— Uite! ţipă Scott. Asta-i calea!

Cu nervii inexplicabil de încordaţi, Paradine uită de telefon şi urcă scările în goană. Uşa camerei lui Scott era deschisă.

Copiii dispăreau.

Se topeau în fragmente, ca fumul în vânt, sau ca mişcarea într-o oglindă deformată. Dispăreau, mână în mână, într-o direcţie pe care Paradine n-o putea înţelege şi, până ce clipi, ei nu mai erau.

— Emma! făcu el cu gâtlejul uscat. Scotty!

Pe covor se zărea o construcţie din hârtii, pietricele, un inel de fier… gunoaie. O structură aleatoare.

Un ghemotoc de hârtie zbură spre Paradine. Îl prinse în mod reflex.

— Copii! Unde sunteţi? Nu vă ascundeţi… Emma! SCOTTY!

La parter, telefonul îşi opri ţârâitul ascuţit, monoton. Paradine privi ghemotocul de hârtie.

Era o pagină ruptă dintr-o carte. Textul era subliniat şi adnotat pe margini de mâzgălelile lipsite de sens ale Emmei. O strofă de patru versuri fusese într-atât de subliniată şi mâzgălită încât era aproape de necitit, dar Paradine cunoştea bine „Peripeţiile Alicei în lumea oglinzii”. Memoria îi completă versurile.

„Strămină şi pietrele murcoase
Se învârtesc şi pivotează-n plastă —
Frazbile toate, şi granchioase —
Iar clipele te trec prin poarta vastă.”

Este o prostie, se gândi el. A spus-o Coco Cocou din „Alice”. O

plastă este cercul de iarbă din jurul unui ceas solar. Ceas… Timp… Ceva în legătură cu timpul… Cu multă vreme în urmă, Scotty îl întrebase ce este o plastă. Simbolism…

„Strămină…”

O formulă matematică perfectă, care oferea toate condiţiile într-un limbaj simbolic înţeles în cele din urmă de copii. Gunoaiele de pe podea… Pietrele trebuiau să fie murdare şi lunecoase – vaselina? – şi plasate într-o anumită poziţie, încât să se rotească şi balanseze.

Nebunie!

Pentru Emma şi Scott nu fusese însă nebunie. Ei gândiseră altfel. Folosind logica X. Notele făcute de Emma pe pagină… reprezentau traducerea versurilor lui Carroll în simboluri care puteau fi înţelese atât de ea cât şi de Scott.

Variabila aleatoare fusese descoperită de copii. Îndepliniseră condiţiile ecuaţiei spaţio-temporale. „Iar clipele te trec prin poarta vastă…”

Paradine emise un scâncet slab, adânc, în fundul gâtlejului. Privi structura lipsită de sens de pe covor. Dacă ar fi putut s-o urmeze, aşa cum făcuseră copiii… Dar nu putea… Construcţia nu avea niciun înţeles. Variabila aleatoare îl depăşea. Era condiţionat de Euclid.

Chiar dacă înnebunea, tot n-ar fi reuşit. Ar fi fost tipul greşit de „nebunie”…

Creierul i se oprise de-a mai gândi. Faza de oroare uluită avea să treacă… după câteva clipe. Boţi hârtia între degete.

— Emma, Scotty, rosti el cu o voce stinsă care nu aştepta niciun răspuns.

Lumina soarelui se strecura prin ferestrele deschise, strălucind pe blana aurie a ursuleţului. La parter, telefonul reîncepu să ţârâie.

Mary Rosenblum
Filme de amatori
(„Home Movies”, 2006)

Traducere de Silviu Genescu

Telefonul brokerului o trezi pe Kayla din mijlocul unui vis cu un câmp nesfârşit de iarbă verde, presărat cu flori albastre şi albe. Vreun fragment din amintirea unui client? Uneori i se infiltrau în minte, cu toate că se presupunea că n-ar trebui să se întâmple asta. Se ridică în capul oaselor, ameţită de somn, încercând să-şi amintească dacă vizitase vreodată, ca ea însăşi, o rezervaţie din prerie.

— Acces, zise ea, căscă, apoi se concentră asupra licărului câmpului holografic în timp ce se forma pe desktop.

— De obicei, la ora asta erai deja trează, îi spuse Azara, brokerul ei, întâmpinând-o cu o privire severă de sub voalul decorativ, ţesut din filamente strălucitoare.

— Acum nu lucrez, răspunse Kayla dezmorţindu-se. Pot să dorm până târziu.

— Ba acum lucrezi, pufni Azara. Căsătorie în familie, o reuniune lungă de o săptămână, clientul vrea întreaga afacere, preţul nu contează. Te rog să te acoperi. Te trădează religia.

Însă Kayla se întinse după cămaşa de noapte purtată noaptea trecută, şi şi-o trase peste cap.

— O săptămână întreagă.

Căscă din nou.

— Nu ştiu. Am întâlnit aseară un tip cool şi nu ştiu dacă vreau să fiu plecată o săptămână întreagă.

— Dacă mă vrei ca broker, ai s-o faci.

Azara o privi pieziş.

— Acest client este cea mai pretenţioasă femeie cu care am avut de-a face în ultimii ani. Însă plăteşte şi un bonus, iar tu eşti singurul meu cameleon care se potriveşte cu necesităţile ei fizice.

Bodogăni dezaprobatoare.

Una din acelea. Kayla oftă şi se întoarse spre peretele micii bucătării.

— I-ai spus că nu-i vârsta noastră, ori felul în care arătăm, sau chiar sexul nostru, ceea ce ne face să vedem ce vor ei să

vedem?

— Ah.

Azara îşi dădu ochii peste cap.

— I-am oferit explicaţia obişnuită. De mai multe ori.

Îşi lăţi buzele foarte roşii într-un zâmbet larg.

— Dar este dispusă să plătească pentru excentricităţile ei, aşa că ne vom plia lor.

— Trebuie să fie bogată.

Kayla puse o linguriţă de ceai verde într-o ceaşcă, din Sumatra, pe care o băgă sub distribuitorul de apă fierbinte.

— Ce bine de ea.

— Administrator principal al Coloniei Marţiene. Bineînţeles că-i bogată, altfel m-ar mai fi căutat?

Azara pocni din degete.

— Ai o întâlnire cu ea peste două ore.

Îi aruncă lui Kayla o privire critică.

— Pentru ea contează aparenţele.

— Nu-ţi fie teamă.

Kayla îşi plimbă un deget peste claia de păr ciufulit în vreme ce sorbea din ceai.

— Am să arăt bine.

— Aşa să faci.

Imaginea Azarei se topi.

Kayla clătină din cap, însă clientul avea întotdeauna dreptate..., ei bine, de obicei avea dreptate... şi era dispus să plătească din greu ca să viziteze Pământul prin intermediari, de pe Marte, sau Europa, ori de pe vreunul dintre habitatele cu microgravitaţie. Îşi bău ceaiul, făcu duş şi se îmbrăcă într-o robă verde, din mătase fină ca pânza de păianjen, cumpărată într-o vizită pe una dintre platformele orbitale. Culoarea se asorta cu ochii ei, scoţându-i în evidenţă roşul din păr. O făcea, într-adevăr, să arate bine.

Peste exact două ore, desktopul său ţârâi, făcând legătura cu Bradbury, principalul oraş al Coloniei Marţiene. Curioasă, Kayla acceptă conexiunea. Închiriase două tururi virtuale pe Colonie şi descoperise că majoritatea oraşelor subterane erau la fel de claustrofobice ca şi platformele orbitale, chiar dacă spaţiul cupolei de la suprafaţă oferea apă şi plante. Câmpul holografic licări şi apăru trunchiul unei femei. Bătrână, cu un fenotip euro-celtic, neselecţionată genetic. Kayla studie chipul bătătorit al

femeii, ridurile, ochii hotărâţi. Ţinând cont de nivelul actual atins de ştiinţele biologice, trebuie să fi fost *foarte* bătrână ca să arate aşa. Şi foarte obişnuită să comande.

— Kayla O'Connor, la dispoziţia dumneavoastră, zise ea, punându-şi pe faţă un zâmbet politicos şi amabil.

Femeia se holbă o clipă la ea, fără să spună nimic, pentru ca, în cele din urmă, să dea din cap.

— Eu sunt Jeruna Nesmith, Prim-Administrator al Oraşului Bradbury. Aş dori să mă bucur de nunta fiului nepotului meu. Va avea loc pe o insulă mică, privată, incluzând şi o reuniune de familie cu durata de o săptămână.

Păru că se apleacă înainte, ca şi cum s-ar fi holbat în ochii Kaylei.

— Brokerul pe care l-am contactat m-a asigurat că vei şti la ce-aş vrea să mă uit.

Ah, da, chiar era obişnuită să comande. Kayla zâmbi.

— Asta numai după ce vom fi discutat şi mă voi fi obişnuit cu dumneavoastră.

Cu toate că putea, deja, să-şi dea seama la ce i-ar plăcea târfei bătrâne să se uite.

— De obicei, sunt destul de precisă în ceea ce priveşte interesele clienţilor mei.

— Aşa spune şi brokerul. Sper să aibă dreptate.

Nesmith se îndreptă de spate.

— Nu am decât puţin timp de pierdut, aşa că să începem.

Deci s-a zis cu acel director tânăr şi isteţ din Shanghai, întâlnit azi-noapte, la club.

— Cum doriţi.

Kayla îşi păstră zâmbetul pe figură şi începu înregistrarea.

— Aş vrea să-mi povestiţi despre această nuntă.

— Ce să-ţi povestesc?

— Totul.

Kayla se lăsă pe spate, fotoliul ei inteligent întinzându-se şi configurându-se pentru a o legăna.

— Cine se căsătoreşte? De ce? Se potrivesc? Ce cred părinţii lor despre asta? Ce credeţi dumneavoastră despre asta? Pe cine aţi fi bucuroasă să vedeţi şi pe cine aţi evita la nuntă? Ce credeţi despre fiecare dintre rudele şi invitaţii prezenţi?

— Ce au toate acestea cu înregistrarea imaginilor pentru mine?

Sprâncenele lui Nesmith se arcuiră.

— Chestiunile acestea nu-s treaba ta.

— Iar înregistrarea acestei conversaţii, făcută de mine, va fi distrusă imediat după terminarea contractului… aţi semnat un contract, îi reaminti Kayla cu blândeţe. Dacă doriţi doar nişte imagini, este mai ieftin să angajaţi un cameraman decât un cameleon. Dar dacă doriţi să privesc eu totul, cu ochii *dumneavoastră*, să observ detaliile pe care le-aţi observa dumneavoastră…

Zâmbi.

— Atunci va trebui să gândesc ca dumneavoastră.

Nesmith se holbă din nou la ea.

— Nunta este a unuia dintre fiii nepotului meu.

Agită o mână cu degete lungi.

— Un flăcău bun de nimic, răsfăţat, care nu va face niciodată nimic de unul singur, căsătorindu-se cu o fată la fel de răsfăţată şi egocentrică, provenită dintr-una dintre marile familii ale acvaculturii. Este un spectacol pentru impresionarea altora din interiorul familiilor.

Ei bine, deja ştia cum să privească mirele şi mireasa. Kayla se comută pe modul de ascultare, în timp ce femeia continuă. Notă extravaganţele lipsite de sens, nebuniile, autenticitatea verdictelor ei. Ah, dar asta nu era tot… Îşi lăsă pleoapele să cadă, ascultând, atentă la nuanţele emoţionale ale vocii şi expresiei, în timp ce femeia trăncănea mai departe, lansând, ici-colo, câte o întrebare de control. Târfa bătrână chiar *avea* o agendă. Interesant. Kayla absorbi fiecare cuvânt, probând femeia asta aşa cum ai fi făcut-o cu un costum pentru o petrecere.

Îşi făcu injecţia la clinica ei obişnuită, în dimineaţa când avionul era programat să decoleze. An Yi, tehniciana ei favorită, i-o administră.

— Unde mergi, de data asta? întrebă ea, în timp ce o aşeza pe Kayla într-un scaun rabatabil şi-i verifica semnele vitale pe un monitor. Într-un loc simpatic?

— Distractiv, oricum.

Cu toate că ceva nu se potrivea chiar bine şi asta o deranja puţin. Revizui din nou interviul în vreme ce-i povesti lui An Yi despre nuntă şi reuniune. Nu. N-ar fi putut pune mâna în foc pentru asta. O urmări pe tehniciană cum îi curăţa, cu dexteri-

tate, micul port de pe carotidă, pregătindu-i doza.

— Ah, asta sună atât de apetisant.

An Yi oftă şi începu să-i injecteze naniţii.

— Poate că, anul viitor, mă duc şi eu într-una dintre staţiunile de pe insule. Anul acesta trebuie să-mi petrec vacanţa la Fouzhou. Tatăl meu ne vrea pe toţi să fim acolo pentru cea de-a o suta aniversare.

Se strâmbă şi apoi râse.

— Poate că am să te angajez pe tine să mergi.

— De ce nu? zise Kayla, apoi naniţii îşi făcură efectul, iar pereţii se deformară.

Întotdeauna o afecta momentul când nano-maşinăriile îi invadau creierul. Mecanismele microscopice se diseminară rapid, formând o reţea, devansând căile neurale ale memoriei. Nu dură mult, dar imediat ce se conectară între ele, toate simţurile ei părură, pentru scurt timp, că se revoltă şi se modifică, iar stomacul i se întoarse pe dos de o greaţă deja familiară. An Yi făcea asta de multă vreme şi avea găleata pregătită pentru ea, ştergându-i gura după aceea şi punându-i pe frunte o compresă rece şi umedă. Migrena o izbi pe Kayla ca o lance şi-şi închise ochii, concentrându-se asupra respiraţiei, aşteptând să se termine odată.

Când, în sfârşit, totul se risipi, An Yi o ajută să se ridice şi-i dădu să bea un pahar cu suc de mere, amestecat cu ginseng. Dulceaţa acidulată a sucului şi amăreala obişnuită a ginsengului i se cuibăriră în stomac, iar ultimul ecou al migrenei dispăru.

— Clienţilor tăi le pasă că se simt rău când o primesc? întrebă An Yi curioasă.

— Probabil că da, aprobă Kayla. Dar pot achiziţiona opţiunea de a transfera amintirile în memoria lor de lungă durată, dacă preferă asta. Atunci, nu trebuie decât să suporte o singură dată efectele secundare.

Se ridică. Era în ordine acum.

— Mai bine o iau din loc. Mai am încă bagaje de făcut.

— Să te distrezi cu adevărat, spuse An Yi, cu o expresie de invidie pe faţă.

— Am să mă străduiesc.

Kayla părăsi clinica şi luă un monorail ca să traverseze oraşul pentru a-şi lua bagajul şi a pleca la aeroport. Probabil o să-i placă, se gândi, cu toate că părerea foarte proastă a

Administratorului Marţian despre aproape toţi membrii marii ei familii era justificată. Şi mai era şi Ethan. Kayla zâmbi, acoperind cu degetul mare punctul de încasare şi părăsind monorailul. Interesul ascuns al clientei sale. Era isteţ şi mai mult ca sigur babeta avea o slăbiciune pentru el. Aşa că săptămâna nu era cu totul pierdută. Putea flirta cu el fără ca Jeruna să aibă ceva de zis în privinţa asta.

Înainte de a pleca din condominiumul ei, îşi lăsă însemnările de călătorie în jurnalul ei secret. Se presupunea că nu notezi nimic, însă însemnările scrise de mână, în carnetul de notiţe cu pagini din hârtie neatinsă, găsit de ea la supermarket, pe un raft prăfuit cu marfă ieftină, era destul de sigur. Aceste notiţe îi serveau ca pietre de sprijin peste găurile din propriul ei trecut. Era distractiv, uneori, să compare instrucţiunile clientului cu propriile ei observaţii de după. Perspectivele clienţilor erau, rareori, obiective. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Călătoria spre insula închiriată fu plictisitoare. Familia plătise pentru măsuri de securitate de înalt nivel. Erau absolut necesare în această epocă în care răpirea de persoane devenise o carieră. Verificările de securitate şi întârzierile luară ceva timp, din moment ce se deplasa ca oaspete invitat al unui membru de familie care *nu* planificase nunta. Astfel, nu plătea firma de securitate. Dar asta nu era ceva nou, şi îndură cu stoicism obişnuitele baraje de control de pe şosea. Răpirile erau ceva real, iar clienta sa va avea şi ea parte de întârzieri când va consuma naniţii.

Însă odată ce urcă la bordul navetei private, pe Miami International, totul se schimbă. Invitaţia sa fu recunoscută drept valabilă şi beneficie de toate avantajele. Stewardesa îi oferi fructe tropicale, proaspete şi organice. Vin, dacă dorea. Un ceai excelent, pe care-l savură. Era obişnuită să doarmă în avioane, aşa că se trezi reîmprospătată când naveta se avântă în jos, spre a ateriza pe insula nuntaşilor. Era singurul pasager al acestei curse şi, pe când uşa se deschise şi scara se desfăşură, inspiră adânc aerul umed, mirosind a flori, putreziciune şi pământ. Asta-i stârni un fragment de amintire. Da, mai fusese ea într-un loc ca acesta… poate chiar *acesta*… înainte. Ce ciudat, cum mirosul era cea mai solidă legătură cu fragmente din contracte trecute, strecurate dincolo de nano-maşinării.

Coborî scara şi se îndreptă spre clădirile cu stucaturi trandafirii, de la micul terminal al aeroportului, gândindu-se că va găsi vreo formă de servicii aeroportuare. Pereţii erau acoperiţi cu plante agăţătoare înflorite, care se răspândiseră şi peste cărarea pavată cu dale de la intrare, iar mirosul îi declanşă încă o senzaţie *de a fi fost* acolo. Când se opri, un personaj înalt se desprinse din pragul uşii.

— Tu trebuie să fii invitata Jerunei.

El îi zâmbi, oarecum precaut. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu ţesătură rară şi şort.

— Eu sunt Ethan.

Îi întinse mâna.

— Eu aparţin acelei ramuri a familiei care n-o duce niciodată prea grozav, aşa că trebuie s-o fac pe şoferul acum. Bine-ai venit la nunta deceniului.

Vorbise cu seninătate, însă ochii săi căprui rămaseră rezervaţi.

— Mă bucur să te cunosc, Ethan.

Kayla îi întoarse strângerea de mână fermă, hotărând că era pe atât de drăguţ pe cât îl înfăţişaseră imaginile video la care se uitase, şi-l lăsă să-i ia geanta. Dându-şi pe spate părul de pe frunte, îi zâmbi şi-l studie. De ce tocmai tu? se întrebă ea urmându-l în curtea pavată cu dale a aeroportului privat, trecând pe lângă o fântână arteziană din marmură, cu peştişori aurii.

— Abia aştept să-mi iau în primire rolul de invitată, spuse ea când ajunseră pe şoseaua de afară.

— Chiar aşa?

El se întoarse spre ea, cu mâna pe micul electrocar parcat afară.

— Pentru tine asta-i o obligaţie de serviciu, nu-i aşa? Chiar te poţi bucura de o chestie ca asta? Ce crezi tu despre eveniment se amestecă cu ce înregistrezi?

Grozav. Kayla oftă.

— Cine-a scăpat informaţia? Că sunt un cameleon?

— Aşa-ţi spui tu?

Îi încărcă bagajele, aduse de un hamal în uniformă, în partea din spate a electrocarului.

— Nu te tulbură asta, să-ţi încredinţezi gândurile şi trăirile altuia… contra cost?

Nu era ostil, aşa cum se manifestau mulţi. Doar întreba.

— Nano-maşinăriile nu pot înregistra gândurile.

Kayla zâmbi, urcându-se în electrocar pe locul pasagerului, simţindu-se, în interior, ceva mai mult decât doar iritată. Treaba ei devenea mai dificilă când ştiau cine este. Acum nu va mai avea parte de reacţii bune din partea lui decât după ce avea să se obişnuiască cu ea, după ce avea să uite că înregistra totul. Şi de nenumărate ori, în momentele bune, câte-un membru de familie care-a băut puţin mai mult îşi va aminti şi va comenta ceva. Oftă.

— Nano-maşinăriile nu înregistrează decât semnalele senzoriale… cele vizuale, auditive, gustative, tactile şi olfactive. Asta-i tot. Încă n-am ajuns la capacităţi telepatice. Stră-străbunica ta… sau ce ţi-o fi… va trăi evenimentul cu toate simţurile ei, nu numai vizual şi auditiv.

— Aha.

Ethan luă loc lângă ea, cu o expresie meditativă.

— Totuşi, nu-i ceva ciudat? Să stai, tot timpul, în compania unor străini?

— Nu chiar.

Îşi ridică părul de la ceafă în timp ce electrocarul ţâşni înainte, savurând curentul de aer stârnit de deplasarea lor în atmosfera grea şi umedă a amiezii. Ei bine, probabil că el n-a trăit niciodată afară, probabil că nu putea discerne dincolo de luxul stilului de viaţă din interior.

— Asta fac eu… mă informez asupra familiei, îmi dau seama de ce este clienta cu adevărat interesată, pentru a putea participa la fel cum ar face ea, dacă ar fi aici.

Zâmbi spre el.

— Chiar mă simt ca un membru al familiei sau al grupului, cât sunt acolo. De asta sunt bună în meserie.

— Un cameleon, zise el zâmbind. Dar cum rămâne cu familia ta? Schimbă asta cu ceva ceea ce simţi pentru ei?

— N-am avut niciodată vreuna, dădu ea din umeri. Am fost orfană la Londra, pe vremea când trăsăturile irlandeze nu erau un capriciu. Am stat prin casele de adopţie până când s-au redus instituţionalizările.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din nou din umeri, sătulă de acest subiect încă de acum câţiva ani, nedându-şi seama cum se ajunsese până aici.

Nu discuta despre ea în timpul lucrului.

— Şi cum te împaci cu slujba asta de şofer?

Îi zâmbi.

— Cum se face că ramura familiei tale aparţine categoriei celor care-n-o-duc-niciodată-bine?

— Oh, au fost cu toţii actori căzuţi de pe Broadway, muzicieni, scenarişti eşuaţi, obişnuiţii pierde-vară… asta potrivit crezului familiei noastre.

Râse, fără niciun fel de jenă.

— Familia ne scoate la liman înainte să facem de râs pe ci-neva, dar se asigură că ne ştim locul.

Dădu din umeri şi îi aruncă o privire piezişă.

— Eu cânt jazz. Este unul dintre lucrurile pe care familia le dezaprobă. Dar nu fac trafic cu droguri ilegale, crime, acte de vandalism sau orice altceva prea dezaprobator, aşa că am primit o invitaţie originală pentru acest dezmăţ.

— Ca să fii şofer.

— Păi, mda.

Rânji, iar ochii săi căprui sclipiră.

— Trebuie să se asigure că-mi ştiu locul.

— Te deranjează?

Întrebase asta pentru că era curioasă.

— Nu.

Vorbea serios. Îi privi faţa, pentru clienta ei. N-o să-i placă, se gândi Kayla. Care era reacţia mai bună?

Sosiră în complexul staţiunii. Şi mai multe stucaturi roz. O mulţime de verande pe clădirile întinse, plante tropicale, atent tunse, pentru a face ca multitudinea de cabane să pară individualizate şi izolate, piscine albastre, imaculate, amenajate să pară nişte elemente naturale, cu cascade, zone de plajă, împânzite de umbrele, şezlonguri şi baruri. O conduse până în holul de la intrare şi ea se înregistră, simţindu-l aproape suflându-i în ceafă.

Desigur, personalul n-o lăsă să facă nimic. Doi tineri foarte atrăgători, cu chipuri de polinezieni, purtând în jurul şoldurilor ştergare colorate, cu motive insulare, îi luară toate bagajele şi o conduseră spre propria ei cabană, cu palmieri umbroşi şi o privelişte asupra unei fâşii de nisip alb şi a apei azurii, întinse până la orizont. Ajunsă la cabană, Kayla zâmbi în sinea ei, în timp ce le oferea bacşiş, primind două refuzuri identice,

politicoase. Nu era o privelişte spre ocean văzută din primul rând… asta era rezervată oaspeţilor importanţi ai familiei. Totuşi, putea zări apa printre trunchiurile palmierilor şi oleandrilor. Puţin. Iar dotările erau de lux. Bambus lăcuit şi sticlă, huse înflorate, din bumbac… fibră naturală, nu material sintetic.

Un ciocănit în uşă îi anunţă un alt membru al personalului, care intră împingând un cărucior cu şampanie, pahare şi o tavă cu gustări. *Puu-puu*. Cuvântul ieşi la iveală, eliberat. Gustări. În ce limbă? Kayla încercă să surprindă informaţia, însă conexiunea nu mai era acolo. Două pahare.

— Mi te alături? îl întrebă pe Ethan.

Îi zâmbi tânărului venit cu căruciorul, acesta-i întoarse zâmbetul, cu ochii săi întunecaţi fixându-i pe ai ei, şi pregăti farfuriile şi mâncarea pe măsuţa joasă din faţa canapelei învăluite în mătase, destupă şampania, agitând-o, şi umplu două cupe. Îi înmână una, făcând o plecăciune, iar vârfurile degetelor sale le atinseră pe ale ei.

Serviciu complet, se gândi ea, îi înfruntă privirile, zâmbi, clătină uşor din cap, cât să bage el de seamă, şi-i înmână cealaltă cupă lui Ethan în vreme ce tânărul plecă.

— Am să iau o sorbitură, zise ea. Asta-i tot. Înceţoşează percepţia. Pentru un loc şi un moment minunat.

— Ce pacoste. Ai dreptate în privinţa locului şi momentului.

Atinse marginea cupei sale de a ei şi răsunară cristalin, desigur.

— Spune-mi ce vrea să vadă stră-străbunica mea, sau ce mi-o fi.

Pe tine, se gândi ea, apoi ridică paharul spre el, în tăcere, şi sorbi.

— Familia, ceremonia. Cum se simte toată lumea.

— N-ai de gând să-mi spui.

— Nu, rânji ea. Bineînţeles că nu.

— Iartă-mă, zise el râzând şi-şi bău licoarea. N-ar fi trebuit să întreb.

Se aşeză pe canapea, afişând o expresie contemplativă.

— Doar atât că-i aşa o… nu ştiu… o renegată. Dar s-a descurcat cu asta.

Rânji.

— A plecat, pur şi simplu, şi şi-a cucerit propria ei planetă.

Râse.
— Este o renegată de succes. Spre deosebire de noi, care n-a trebuit să plătim niciodată. Ştii, parcă nu-mi vine să cred că-i pasă de această nuntă tipică pentru înalta societate.
Nu ştia. Nu chiar. Kayla se lăsă pe spate pe canapea, lângă el, întinzându-şi muşchii spre a scăpa de cârceii căpătaţi în urma călătoriei, cu ochii pe Ethan, examinându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un iubit nou.
— Ai întâlnit-o vreodată?
— Pe Jeruna?
Ethan ridică din umeri.
— Neee. Nu cred că s-a întors vreodată aici, după plecarea pe Marte. Iar asta s-a întâmplat înainte să mă fi născut eu.
Interesant. Atunci ce reprezenta? Kayla nu se grăbi, bucurându-se de privelişte. Ethan era mai drăguţ decât în înregistrările video. Şi nici vorbă să fie băiatul de bani gata la care se aşteptase. Ce păcat. Înăbuşi rapid un scurt acces de curiozitate, început cu un „ce-ar fi dacă?”.
El tresări, apoi se scotoci prin buzunar după celular.
— Uh. Încă o sosire de care trebuie să am grijă.
Se ridică, aşeză pe masă cupa pe jumătate plină.
— Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să le tragi clapa la marele dineu de familie de astă-seară. Să mâncăm pe plajă.
Privirile li se intersectară.
— Dar pariez că nu poţi.
— Nu, nu pot.
Îşi încărcă vocea cu o doză de regret, ceea nu era chiar greu.
— N-ai vrea să mă ajuţi?
Pentru că tonul lui sugerase că plănuia să sară peste asta.
— Să te aşezi lângă mine? Să-mi dai unele indicii? Aş vrea să-i ofer bătrânei ceva care să merite banii daţi.
El ezită, apoi ridică din umeri. Strâmbă din nas.
— Pentru tine. Am să sufăr, râse el. Acum îmi eşti datoare.
— Okay, îţi sunt.
Râse odată cu el, în timp ce se întoarse să plece, îi surprinse profilul zvelt şi atletic, promiţându-i că se vor întâlni acolo, la ora stabilită pentru dineu. Aşadar, ce înseamnă el pentru tine? îşi întrebă, în tăcere, clienta. Cu siguranţă înseamnă ceva, căci serviciile ei nu erau ieftine.

La dineul prenupţial aveau mâncare excelentă, vinuri rafinate şi obişnuita conversaţie plictisitoare şi egocentrică. Evident, indiscreţia făcuse carieră. Dar după deschiderea barului, antreurile şi primul rând de pahare de vin la aperitive, toată lumea se relaxă şi uitară de ea. Familia asta era una de plângăreţi. Kayla se sătură destul de repede de văicărelile nazalizate, pe ton strident. Servirea asiduă a vinului nu ajută la aplanarea problemei, iar paharele erau umplute până sub buză. Îl plăti pe *maître d'* să-i pună în pahar o variantă fără alcool a vinurilor albe şi roşii, dar se părea că restul lumii se înfrupta cu plăcere din licoarea adevărată.

Ethan sorbi din paharul său, cu înghiţituri mici, jucându-se cu mâncarea. Aplecându-se spre ea, îi şopti prezentări succinte ale diverşilor membri ai familiei, iar asta-i solicită întreaga sa capacitate de autocontrol pentru a nu pufni în râs cu paharul la gură.

— Ai să mă bagi în necaz, murmură ea, aruncându-i o privire piezişă.

— Stră-strămătuşa aia a mea, sau ce-o fi, n-o să-ţi facă probleme. Pot să pun pariu.

Îi făcu semn cu ochiul.

— Nu prea i-a păsat ei vreodată de noi.

Mai bău din cabernetul proaspăt turnat de chelner, ca să acompanieze coastele de miel impresionant tăiate şi servite.

— Încă mă minunez că face asta. Tu… un cameleon, aşa cum vă spuneţi voi… ar trebui să empatizezi intens cu clienţii tăi.

Îşi arcui sprâncenele.

— Nu-mi poţi spune? De ce vrea aşa ceva?

— Habar n-am.

Ceea ce era adevărat. *Asta* o tot deranjase, constată ea.

— De obicei, intuiesc, dar nu şi de astă-dată.

Îşi ridică paharul. Îi zâmbi, surprinzând o vedere frontală totală, cu exact umbrele şi luminile potrivite.

— Probabil… comentariul tău… chiar o va încânta.

— Sper.

Atinse buza paharului de al ei, cu un zâmbet licărindu-i în ochi.

— Îmi place stilul ei.

Dineul interminabil se apropie de sfârşit. Ethan voia să facă dragoste cu ea. Putea simţi asta. Şi ea voia asta, îşi dădu

seama, simţind o împunsătură de regret, care se localiză între picioarele ei.

Jeruna Nesmith privi peste umerii lor.

Şi... în câteva zile... se va debarasa de nano-maşinării în filtrele lui An Yi, le va preda clientei sale... iar întreaga amintire a lui Ethan va dispărea. Oh, poate că un crâmpei de imagine a unor ochi căprui va atinge o coardă sensibilă într-o amiază arzătoare de vară, iar ea se va întreba somnoroasă de unde provenea amintirea asta. Îi va scrie numele în jurnalul ei, dar numai cu un mare semn de întrebare. *De ce el*?

Îi ură noapte bună la uşa cabanei şi se priviră în ochi peste un golf la fel de vast ca afurisita de mare. Ea se răsuci prima, trântind uşa după ea, fără a-i păsa că doamna Nesmith va trebui să-şi amintească şi asta, străbătu încăperea scumpă, elegantă şi frumoasă, ducându-se la micul bar de incintă, şi-şi turnă o porţie dublă dintr-un brandy foarte scump, îl dădu peste cap şi se duse la culcare.

Nunta se ridică la nivelul aşteptărilor. O mulţime de bogaţi, multe haine costisitoare, de firmă, mult spectacol, pompă, flori, mâncare fină, pileală scumpă... Se îmbrăcase, pentru a se potrivi cu restul, într-o rochie lungă, de mătase, ca un voal, în stil sari, dar avu o clipă de panică când pătrunse în capela imensă traversată de un covor din catifea roşie, cu tulpinile unor flori tropicale drapând stranele. Ethan nu era aici, iar clienta ei s-ar putea să citească printre rânduri... sau priviri... şi să intuiască faptul că finalul liniştit al nopţii trecute ar putea avea o legătură cu asta.

Dar apoi îl zări mai în faţă, lângă mire. Foarte formal şi ţeapăn. Avea o perspectivă aproape deschisă asupra lui, privindu-l fără ca el să-şi dea seama, în timp ce el îşi menţinea o expresie închisă şi indescifrabilă. Apoi, ca şi cum ar fi simţit atingerea privirii ei, se uită direct spre ea. Nu zâmbi, însă ochii lui îi ţintuiră pe ai săi, iar pentru câteva clipe, clienta ei încetă să mai existe. Kayla se eliberă, îi oferi un mic zâmbet trist şi se aşeză în strană pe partea miresei, de unde avea o privelişte bună asupra lui.

Ceremonia era foarte tradiţională şi ea înregistră momentele culminante: procesiunea, jurămintele, inelul, toate cele. Dar continuă să revină la profilul pe trei sferturi al lui Ethan. Ar fi

putut fi foarte bine sculptat în răşină acrilică. Însă continuă să se tot uite spre el, dându-i babetei marfa pentru care plătise.

Ceremonia se termină şi toată lumea o luă agale, ajungând, în cele din urmă, la recepţie. Nu-l văzu pe Ethan, străbătu mulţimea, înregistrând detaliile de familie pe care clienta ei ar vrea să le vadă: micile ciondăneli, criticile bosumflate, articulaţiile albite ale degetelor strânse pe paharele de Martini. Oh, da, se gândi Kayla, afişând o faţă lipsită de expresie şi privind realitatea. Ştiu ce crezi tu despre aceşti oameni şi ce ai observa dacă ai fi aici pe bune. Ethan avea dreptate. Nu-i păsa prea mult de niciunul dintre ei. Cu excepţia lui.

Ethan nu era nicăieri.

Luă loc la o masă cu o vedere panoramică impecabilă asupra grădinii unde fusese organizată recepţia. Palmierii proiectau dâre subţiri şi umbrarele înmiresmate de florile plantelor agăţătoare ofereau unghere discrete. Mese lungi, cu mâncăruri, decorate cu sculpturi din gheaţă şi mormane de fructe tropicale şi flori, ofereau produse marine proaspete, fructe, porţii elegante din mâncăruri alese şi un bar la liber. Tortul de nuntă, imens, ocupa propria sa masă decorată cu flori, flancat de frapiere cu şampanie şi tavă cu cupe. Soarele îi înţepă faţa şi se întoarse cu spatele spre el, şi iată-l pe Ethan, ajutând un oaspete în vârstă să se aşeze.

Aşa că se uita drept într-acolo când un mic avion cu decolare şi aterizare verticală se arătă mugind la joasă altitudine, aproape de el. Reduse altitudinea şi ateriză chiar acolo, iar motoarele gemeau. Personaje îmbrăcate în uniforme de camuflaj săriră din el, mascate şi înarmate cu automate. Unul trase o rafală scurtă spre palmieri, sfâşiind frunzele.

— Culcat! tună o voce amplificată. *Toată lumea culcat*, *acum*!

Oh, futu-i. Un raid cu răpire.

O femeie ţipă, vocile se înteţiră şi, pentru o clipă ca o veşnicie, se instaură haosul. Unul dintre personajele în camuflaj trase cu un pistol mic şi un chelner îşi lipi o palmă pe gât, după ce-l lovi o săgeată paralizantă, şi căzu jos. Bucăţi sfâşiate de palmier pluteau spre trupul său înveşmântat în alb. Invitaţii începură să se întindă pe jos, în iarbă, şi era ca şi cum un gaz puternic ar fi inundat grădina pentru că toată lumea se aruncă pe jos. Kayla se făcuse una cu pământul prin iarbă, cu privirile fixate pe Ethan, încă rămas în picioare. N-o face pe eroul, se

gândi ea, dorindu-şi să-l vadă cum se *întinde pe jos*, pentru că nu pentru el veniseră. Ce s-a întâmplat cu forţele de securitate? Unul dintre atacatori îmbrânci un chelner şi Ethan făcu un pas înainte. Nu, ţipă Kayla în tăcere, când agresorul îl lovi cu patul puştii şi-l culcă la pământ pe Ethan. Kayla se încordă, cu ochii pe trupul nemişcat, străduindu-se să surprindă vreo mişcare.

— *Dacă nu mişcă nimeni, nu păţeşte nimeni nimic,* bubui un megafon.

Accent australian, observă Kayla. O mulţime de bande profesioniste de închiriat, pentru răpiri, erau formate din australieni. Cele de vârf. Din colţul ochilor, văzu personajele păşind printre invitaţi, smulgând câte un colier aici, un ceas colo, dar fără să se dedea la jafuri serioase. Căutau pe cineva anume. Acolo zăceau banii. Vor lua acea persoană şi vor pleca.

O mână o apucă de braţ şi o smulse de jos, ridicând-o în picioare, de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. Cu respiraţia tăiată, inima bătându-i cu putere, Kayla se holbă în ochii reci şi cenuşii din spatele unei măşti verzi.

— Mişcă-te, zise bărbatul.

— Faceţi o greşeală. Eu nu sunt…

Kayla se opri brusc, icnind, când îi răsuci mâna la spate, săgetată de durere. Se împiedică, îşi pierdu echilibrul când o îmbrânci înainte.

— Eu sunt o nimeni, icni ea mai departe, însă el doar îi ridică braţul puţin mai sus, astfel că în ochii ei se adunară lacrimi, iar durerea îi tăie respiraţia. O apucară şi alte mâini, cineva îi lipi pe gât un plasture cu droguri şi bezna începu să-i invadeze câmpul vizual. Cerul se rostogoli dincolo de ea, iar o parte în destrămare a minţii ei şopti că o duceau la bordul avionului.

Apoi… nimic.

Se trezi cu o migrenă şi crezu, pentru o clipă, că tocmai primise o doză. Apoi umiditatea opresivă şi mireasma grea a tropicelor o aduseră înapoi pe insulă, la atacul răpitorilor. Se ridică în capul oaselor, cu ochii mari, chinuindu-se să vadă ceva în bezna compactă. Orbise? Să fi interacţionat drogul dat de răpitori cu nano-maşinăriile ei? O orbise?

— Este în ordine, sunt aici.

Glas cunoscut, braţe familiare care o îmbrăţişează.

— Ethan?

Vocea-i tremura şi ea se lăsă pe el, în timp ce o trăgea mai aproape. Îl putea distinge… oarecum. Nu orbise.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

— O mare greşeală, asta s-a întâmplat.

Ethan râse grosolan.

— A fost o răpire organizată de clanul Yellow Roo. Am recunoscut uniformele. Au mai atacat familia şi înainte. Nu-s decât afaceri obişnuite, atunci când te încadrezi într-un anumit nivel de venit.

— Ştiu, dar… de ce eu?

Kayla înghiţi un nod. Simţi o saltea sub ea, pipăi pereţii, două coşuri din plastic, un veceu ecologic.

— Eu nu fac parte din familia ta.

— Şi s-ar putea ca nici eu să nu fac.

Ethan îşi dădu drumul respiraţiei într-un oftat prelung.

— Asta-i greşeala. Cretinii au pus mâna pe singurii doi indivizi din întreaga gloată de la recepţie de pe urma cărora nu poţi obţine o recompensă decentă. Sau aduni tu una?

— Oh, zeilor, n-aş mai fi cameleon dacă aş avea bani.

Kayla îşi închise ochii, capul îi pulsa.

— N-au decât să caute. Nici n-am destui bani în cont cât să le merite deranjul.

Se înfioră, pentru că răpirea constituia o carieră acceptată şi regulile erau foarte civilizate… până la punctul când nu puteai plăti. Atunci nimeni nu mai era deloc civilizat.

Ethan îi înlătură o şuviţă de păr de pe faţă.

— Poate că va plăti Jeruna pentru tine, zise el.

Ea scutură din cap. Nu, era cameleon pentru că-i putea citi pe oameni. Jeruna Nesmith nu avea de gând să plătească nicio răscumpărare pentru un contractor.

— Păi, atunci ar fi mai bine să începem să punem la cale ceva planuri.

Ethan scoase iarăşi hohotul acela gros.

— Nici eu n-am perspective mai înfloritoare pentru o recompensă decât ai tu.

— Tu faci parte din familie. Eşti din interior.

— Da, iar un clan de răpitori a pus laba pe fratele meu mai mare, pe când eram în scutece. Cred că el avea vreo şapte ani. Familia n-a plătit. Atitudinea lor a fost „dacă vrei să mergi pe calea ta, n-ai decât”.

Kayla nu-l întrebă ce s-a întâmplat cu fratele lui. Auzi răspunsul în ascuţişul tonului. Scană pereţii. Erau într-un fel de cabană rudimentară. Zorii trebuie că erau pe aproape, pentru că putea distinge printre stâlpii subţiri din care erau alcătuiţi pereţii. Fâşii din plastic ţineau loc de acoperiş, material ţeapăn… îl încercase ea. Legate zdravăn de stâlpii cei mai înalţi de pe pereţi. O uşă din sârmă se potrivea de minune în canatul cu muchii metalice şi era zăvorâtă bine. Dar…

— Nu se aşteaptă să forţăm ieşirea, murmură Kayla cuvintele în urechea lui Ethan, de parcă ar fi fost răsuflarea iubitei.

Pentru că, probabil, erau ascultaţi.

— Bineînţeles că nu. Acesta-i doar un loc unde se aşteaptă negocierile. Nu încerci să scapi. De obicei, e mai sigur să stai în banca ta. Aşa se desfăşoară jocul.

— Uite acolo, arătă Kayla. Vezi lăţimea? şopti ea. Poate ne putem strecura pe acolo. Poate. Stâlpii sunt subţiri şi probabil că i-am putea smulge. Apoi spaţiul dintre cei mari s-ar putea să fie suficient de lat.

Ethan era deja la perete înainte ca ea să fi terminat de vorbit. I se alătură şi apucă unul dintre stâlpii subţiri. Traseră la unison. Simţiră cum ceda. Nu mult… doar cât un fir de păr. El îşi schimbă poziţia, cu mâinile lângă ale ei, şi traseră împreună. Reuşiră ca, de data asta, să-l scoată un centimetru, doi. Traseră din nou. Şi din nou. În momentul când reuşiră să scoată cei doi stâlpi subţiri, lemnul era alunecos din cauza sângelui de pe palmele lor. Kayla îl ajută pe Ethan să-i aşeze pe podea şi-şi şterse palmele de rochia ei sfâşiată. Deschizătura era îngustă… de numai câteva palme lăţime. Dar şi ea era slăbănoagă. Trase în sus poalele lungi ale rochiei, legându-le între picioare pentru a forma un fel de şort. Apoi se întoarse spre Ethan, îi cuprinse faţa în palme, îl sărută. Apăsat.

— Urează-mi noroc, zise ea.

— Scumpeteo, suntem în aceeaşi oală acum.

O sărută la rândul lui, cu foc.

— Nu.

Îl împinse deoparte.

— Tu trebuie să rămâi aici.

— Ţi-am spus că…

— Pe *tine* te voia.

Kayla îl strânse de braţe, dorind să-l facă să priceapă.

— N-ar trebui să-ţi spun asta, însă asta-i situaţia. De-asta m-a angajat. Să mă uit după tine la nuntă.

— Jeruna?

Părea uluit.

— De ce naiba i-ar păsa de mine? Era deja pe Marte când m-am născut eu. Aproape că nici nu suntem rude.

— N-am nicio idee.

Kayla se întoarse cu spatele spre el.

— Dar îi pasă. Va plăti răscumpărarea pentru tine. Îţi garantez. Aşa că eşti în siguranţă.

Îi dădu drumul, împingându-l de lângă ea, trăgându-şi un picior peste stâlpul mai scund. Cei doi stâlpi groşi care flancau deschizătura o strângeau, presându-i spinarea şi coşul pieptului, presându-i plămânii în aşa fel încât se lupta cu panica sufocantă în timp ce-şi strecura trupul prin spaţiul îngust, iar rochia ei subţire se sfâşia, scoarţa groasă, de copac, zgâriindu-i spatele. Căzu pe solul uscat de pe partea cealaltă, julindu-şi coapsa şi zdrelindu-şi un genunchi. Sări în picioare.

— Ţin-te bine.

Ethan se întinse după ea.

— Găleţile astea sunt pline cu apă şi mâncare. Le-am verificat în timp ce erai scoasă din circulaţie. Stai puţin până-ţi pasez ceva din marfă prin deschizătură. Ascunzătorile astea nu se pun în apropierea niciunui loc atins de civilizaţie. S-ar putea să ai de mers berechet.

Dispăru şi, câteva clipe mai târziu, începu să-i întindă prin spărtură sticle cu apă. Prea multe pentru a putea fi cărate.

— Ajunge, zise Kayla şi luă pachetele cu ceva uscat şi tare, pe care i le dăduse el.

În timp ce-şi reînnoda rochia, pentru a putea lua mâncarea şi cât de multă apă putea duce, privi în sus şi-l văzu pe Ethan agitându-se în urma ei, prin deschizătură.

— Nu, zise ea, auzindu-l icnind, înţepenit, şi, deodată, căzu pe partea cealaltă, aterizând dur pe pământ, în faţa ei.

— Idiotule, continuă ea, întinzându-i mâna ca să-l ajute să se ridice.

— Dacă ai dreptate în privinţa Jerunei, probabil că şi sunt.

Se ridică în picioare şi o sărută, uşor, pe frunte.

— N-am de gând să zac aici şi să aştept să aflu dacă ai sau nu dreptate.

O apucă de mână.

— Şi, în afară de asta, mi-aş tot face griji pentru tine stând aici. Hai să mergem.

Cerul se luminase doar atât cât să poată distinge copacii înalţi şi încâlceala vegetaţiei. Privind în urmă, închisoarea lor nu părea să fie altceva decât o cutie din pari legaţi unii de alţii, ascunsă de raidurile aeriene sub copacii înalţi. Erau înconjuraţi de trunchiuri uriaşe, negre în lumina slabă. Frunze mari, ca nişte ferigi, se frecau de ea şi un milion de glasuri minuscule scârţâiau, croncăneau, bâzâiau şi bolboroseau. Kayla tresări când ceva ca o pană îi mângâie obrazul, iar inima i se opri în piept. Junglă? Aerul greu şi vegetaţia îi stârneau o senzaţie uşoară de claustrofobie.

— Minunat.

Privi spre peticele îndepărtate de cer cenuşiu.

— Unde ne aflăm?

Un urlet tunător străbătu, dintr-odată, zorii cenuşii, iar Kayla se întoarse brusc, cu inima bătându-i cu putere, căutând printre cele două crengi îngemănate de deasupra capului ceva, orice, în vreme ce zarva se amplifică.

— Asta-ţi răspunde la întrebare. Este okay. Sunt maimuţe urlătoare, spuse Ethan râzând, în timp ce-şi dădea la o parte părul din ochi. Trăiesc numai în Rezervaţia Amazonului. Cred că acolo ne aflăm noi. Miroase bine.

— Ce drăguţ. Mă bucur că-ţi place.

Kayla încercă să-şi aducă aminte detalii legate de rezervaţie. Mare. Era foarte mare. Ceva o muşcă şi ea se strâmbă, lovi cu palma. În copacii de deasupra lor, forme negre şi sinuoase săreau ca un torent din copac în copac. Frunze şi crengi cădeau pe pământ în urma lor. Maimuţele urlătoare? Ar fi vrut să-şi acopere urechile.

— Cred că ar fi bine să mergem doar, zise ea, şi să sperăm că dăm de vreun drum.

— Oh, dar există o mulţime de drumuri. Este un laborator ecologic imens. Atâta doar că nu prea sunt şanse să găsim pe cineva pe drum. Permisele de muncă aici sunt foarte greu de obţinut.

Ethan îşi scoase cămaşa şi începu să-i lege mânecile.

— Ar fi mai bine să ducem câtă apă putem.

Ceva mic şi maro bâzâi şi-i ateriză pe umărul gol. El urlă şi-l

lovi, lăsând o pată de sânge şi un gândac strivit.

— Ar fi mai bine să-ţi pui cămaşa.

Kayla îşi desfăcu rochia.

— Am o grămadă de material suplimentar pe aici.

Nu era uşor să sfâşii stofa în lipsa unui cuţit, dar, în cele din urmă, izbutiră să încropească o legătură pentru sticlele de apă şi mâncare. În momentul când Ethan şi-o azvârli pe umeri, o mulţime de vietăţi muşcătoare se ospătaseră cu ei. Jeruna va primi mult mai mult decât marfa pentru care plătise, se gândi Kayla mohorâtă când se puseră în mişcare.

Dădură ferigile la o parte păşind peste lujerii groşi şi vegetaţia joasă care acoperea solul în lumina slabă. Căldura umedă îi învăluia ca o pătură şi Kayla se lupta cu o senzaţie de sufocare în timp ce-şi croia drum prin încâlceala din urma lui Ethan. Sandalele ei nu-i erau de prea mare folos pentru a-i proteja picioarele, dar erau mai bune decât nimic. Oricum, nu peste multă vreme deja se străduia să nu şchiopăteze.

Mai mult de atât nu se lumină de ziuă. În crepusculul galben-verde, vietăţi zburătoare muşcau sau bâzâiau. Kayla sări înapoi când o tulpină încolăcită se dovedi a fi un şarpe cu dungi maro şi arămii.

— Viperă cu corn obişnuită, zise Ethan, dirijând-o, prudent, dincolo de ea. Destul de veninoasă. Trebuie să fim atenţi la vietăţile de pe sol. Sunt mai greu de observat. Şarpele-coral sud-american este cel mai periculos, dar îl poţi vedea. De regulă. Pe cel de tufiş îl vezi cu mare greutate… se contopeşte cu mediul.

Îi adresă un zâmbet strâmb.

— De-asta am luat-o eu înainte. Sunt parţial imunizat la ambele specii. Dacă mă muşcă, probabil că n-am să mor.

— Zeilor, cu ce te ocupi tu?

Kayla privi prudentă spre sol.

— Parcă spuneai că interpretezi muzică de jazz. Ce eşti? Îmblânzitor de şerpi?

— Cânt muzică de jazz. Şi am un doctorat în ecologie tropicală.

Ethan dădu din umeri.

— Un doctorat cu totul inutil, potrivit familiei, dar îmi petrec o grămadă de timp pe aici.

Nu mai văzură alţi şerpi, cu toate că ea scruta înfrigurată

fiecare umbră întâlnită. Deplasarea deveni mai uşoară după ce dădură peste un drum forestier, o cărăruie îngustă care şerpuia printre trunchiuri şi pe sub lujerii groşi. Căldura umedă părea să absoarbă umezeala de pe trupul Kaylei, în pofida sorbiturilor frecvente din preţioasa lor apă, iar setea începu s-o chinuie. Din când în când se opreau şi Kayla îşi încorda auzul, fără să audă nimic în afara bâzâitului constant al insectelor, ţipătul ocazional al vreunei păsări sau al maimuţelor, şi, o dată, o tuse adâncă, la care Ethan îşi miji ochii.

— Un jaguar, zise el, dăruindu-i un zâmbet încurcat. Îşi aleg ascunzătorile cu grijă. Fac să merite vremea cât stai în aşteptare.

— Aşa ar fi trebuit să faci tu.

Ea-şi şterse transpiraţia de pe faţă cu rochia murdară.

— Chiar o să plătească pentru tine.

— Vrei să mergi pe aici de una singură?

Rânji spre ea, apoi rânjetul îi pieri.

— În afară de asta… n-aveam de gând să stau, pur şi simplu, acolo. Cred că ăsta este unul dintre motivele pentru care tatăl meu a plecat de-acasă şi a devenit artist şi sărac. Ar fi putut ajunge artist şi rămânând bogat, în interiorul familiei. Dar lui nu-i plăceau regulile. Şi da, există şi reguli.

Ridică privirea, după ce lumina se diminuă brusc.

— Cred că va ploua.

Fără glumă. Kayla căscă ochii, observând cum, în doar câteva minute, peticele de cer, vizibile prin păienjenişul vegetaţiei, se colorară din albastru într-un gri negricios. Fără niciun avertisment, norii se sparseră şi apa căzu în şuvoaie, ca la duş. Ethan o apucă de încheietura mâinii şi o trase într-un adăpost natural creat de un copac căzut parţial, acoperit de plante agăţătoare. Frunzele groase blocau mare parte din precipitaţii. Kayla îşi linse de pe buze picăturile de apă dulceagă, râse, şi ieşi din nou sub potop, udată până la piele aproape instantaneu. Se simţea bine, în vreme ce ploaia caldă o curăţa de transpiraţie şi murdărie. Lăsă să-i cadă rochia de pe umeri, iar apa se scurgea în şuvoaie între sâni. Se simţea aproape *curată*, fir-ar. Ploaia se opri, la fel de brusc cum începuse.

Soarele ieşi pe deasupra frunzişului şi atmosfera se transformă imediat într-o saună. Apa picura, licărind ca nestematele în razele de lumină galbenă, care se disipa printre

frunze, iar o pasăre viu colorată, cu pene purpurii şi albastre, fâlfâia din aripi printre copaci. Kayla râse încetişor, cu părul ud lipit de cap, cu rochia încă lăsată în jurul şoldurilor.

— E minunat, spuse ea. E un infern în materie de drumeţii, dar e frumos.

Se întoarse să-l privească şi-şi abandonă deliberat rochia. Jeruna n-avea decât să se ducă naibii. Era pe altă planetă. Kayla întinse rochia pe nişte crengi, să se usuce.

Fără nicio vorbă, Ethan rupse câteva frunze asemănătoare celor de palmier dintr-un pâlc de copaci pitici şi le aşeză sub umbrarul din liane. O maimuţică, cu o faţă ca de clovn rămas într-o stupoare perpetuă, flecări spre el de pe un trunchi de copac; apoi ţâşni în sus, dispărând între umbre. El se întoarse spre Kayla şi, încă fără să spună nimic, îi luă mâna într-a lui şi o trase spre el, atingându-i uşor umerii.

Dintr-odată, tăieturile, juliturile, căldura sufocantă… nu mai contau deloc. Ea se aplecă înainte, lăsându-şi buzele să i le atingă pe ale lui, urmându-le conturul cu limba. Îl simţi înfiorându-se. O trase din nou spre el, cu forţă, lipindu-şi gura de a ei, apăsată, fierbinte, flămândă ca şi a ei.

Făcură dragoste, moţăiră, apoi făcură din nou dragoste. El îi povesti despre universul celor foarte bogaţi şi cum era să trăieşti la margine, nici înăuntru, dar nici lăsat să fii cu adevărat independent. Familia era familie… Într-un fel, erai o marfă de schimb, ca în cazul unui trib. Totuşi, era *înăuntru*. Ea-i povesti cum crescuse într-o creşă. Afară. Aflând că avea un nivel puternic de empatie, că avea talentul de a deveni cameleon.

— Şi de asta o faci?

El se lăsă pe un cot, lângă ea, urmărind conturul pometelui ei cu vârfurile degetelor.

— Ca să ajungi să trăieşti înăuntru?

— Da.

Îi spuse adevărul pentru că descoperise că nu voia să-l mintă pe acest bărbat.

— Vreau asta. Şi se plăteşte bine.

Ţipă, înţepată de ceva.

— Afurisitele de insecte.

Se ridică, lovi şi apoi privi sângele de pe palma ei.

— N-ar fi mai bine să mai facem câţiva paşi? Poate că greşeşti, crezând că se mai întorc.

Dar se strâmbă şi aproape căzu jos încercând să se ridice în picioare.

Ethan inspiră repede şi-i examină picioarele.

— Kayla, de ce n-ai spus nimic? Stai *jos*, şi lasă-mă să mă uit.

— N-avea niciun rost să mă plâng, spuse ea, dar nu-şi putu înăbuşi un ţipăt când el se folosi de o mânecă ruptă din cămaşa lui pentru a şterge noroiul de pe tălpile ei. Sângele acoperi pânza, iar tăieturile ieşiră la iveală deschise.

— Am putea să sfâşiem toată cămaşa mea şi să-ţi înfăşurăm fâşiile pe picior înainte să plecăm din nou la drum. Îmi pare rău. Nu m-am gândit că eşti încălţată în sandale.

Îi mângâie uşor vârfurile degetelor de la picioare.

— Ştii, eu sunt cipuit.

Râse, cu o undă de amărăciune în glas.

— Dacă şi-ar fi bătut capul să verifice.

— Cipuit?

Ea-şi azvârli părul ud de pe faţă.

— Am un sistem de localizare prin GPS, inserat în mine. Încă de la naştere. Este regula familiei mele. Dacă se apucă să-l caute, dau de noi.

— Şi de ce să nu caute?

— Răpitorii folosesc un dispozitiv de mascare. Probabil că era pe vârful cutiei. Toată lumea joacă după reguli, aşa că vor aştepta să audă veşti de la răpitori, le vor răspunde. Nu se vor apuca să *caute*.

Se încruntă, apoi se uită înapoi, pe unde veniseră.

— Ştii, pe cât au efectuat raidul de eficient, nu-mi vine să cred că au dat-o în bară cu prada. Tipii ăştia-şi fac temele de casă. Ar fi trebuit să fie în stare să captureze ţintele şi în mijlocul nopţii, din viteză.

Clătină din cap, oftă.

— Aşa că s-ar putea să ai dreptate şi nici ei să nu joace după reguli.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

— Mai bine o luăm din loc.

El reuşi să facă fâşii rudimentare dintr-o bucată de bumbac ruptă din cămaşa lui şi-i bandajă tălpile ca să mai poată să poarte sandalele subţiri. Ea tot mai şchiopăta, micile tăieturi şi julituri erau acum mai dureroase, după ce afluxul de adrenalină se disipase. Încet, cu grijă, îşi continuară mersul de-a lungul dru-

mului forestier, luând-o spre apus, ca direcţie generală, printr-o încâlceală nesfârşită de frunze, liane şi trunchiuri înalte.

Lumina scăzu rapid la apusul soarelui şi se opriră, în cele din urmă, pentru a înnopta într-un alt loc aflat sub un trunchi de copac bătrân, uscat, acoperit de liane. Desigur, începu să plouă iar nu la mult timp după ce dispăru şi ultima geană de lumină. Apăraţi în mare parte de urgia ploii torenţiale, băură apă şi mâncară ceea ce se dovedi a fi mango şi papaia uscate. Şi făcură dragoste din nou.

Teroarea le bântui noaptea. Şi nu avea formă, ci doar reprezentare sonoră. Mârâieli, fluierături, un urlet înăbuşit, care trebuie să fi fost un jaguar. Ethan identifică fiecare sunet, fiecare detaliu a ceea ce se petrecea în întunericul gros şi mirosind a putreziciune, de parcă ar fi avut o lanternă vrăjită cu care străpungea noaptea. Alungă spaima, iar Kayla auzi dragostea în vocea lui, pe când transforma noaptea în zi. Aproape că o pufnise râsul. Iepurele în mărăciniş. Ar fi putut fi o excursie chiar plăcută dacă ar fi avut o pereche de pantofi buni. La un moment dat aţipi, se trezi, îl simţi pe Ethan moale, dormind cu braţele încă în jurul ei, apoi aţipi din nou, pentru că Ethan ştia că nu-i putea mânca nimic aici. Şi asta era destul.

Se deşteptă înţepenită şi o durea stomacul de foame, în pofida fructelor uscate din seara precedentă, în vreme ce trunchiurile întunecate ale copacilor şi frunzele palmate ale plantelor care le ofereau adăpost prinseră contur în bezna tot mai diminuată. Ethan dormea lângă ea. Privi în jos, spre el, abia vizibil în zorii care se îngânau. Avea faţa îmbujorată, iar când îl atinse, pielea-i era fierbinte. Febrilă. Nu-mi voi aminti de tine, se gândi ea, şi o străpunse un fior de mâhnire. Dacă un cameleon păstra naniţii, pierdea girul sindicatului. Nu cheltuiai o avere ca să-ţi plece perechea ta de ochi şi urechi închiriate cu amintirea dorită de tine, sau să ţi-o ţină ostatică. Acel gir, pentru a cărui obţinere plătise scump, însemna că era cu totul de încredere. Dacă înşela această încredere, fie şi numai o singură dată, o pierdea pentru totdeauna.

Şi nici nu i-ar fi folosit la nimic. Naniţii se autodistrugeau după o perioadă de timp bine stabilită, dacă nu erau filtraţi şi stabilizaţi. În câteva zile, amintirea se va evapora, fie că i-o preda Jerunei sau nu. Bineînţeles, peste câteva zile s-ar putea să fie tot aici. Zâmbi fără veselie în cenuşiul firav al zorilor. Poate

că ar trebui să spere că nici nu-i vor găsi pe aici. Nu aşa de curând.

Nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce se va întâmpla după. Zidul dintre *înăuntru* şi *afară* era impenetrabil. Puteai să te strecori prin el o vreme. Dar nu pentru mult timp. Regulile. Niciun fel de „şi trăi împreună cu Ethan până la adânci bătrâneţi”. Expiră într-un oftat prelung, lent, dorindu-şi să-i fi spus „nu” Jerunei, dorindu-şi ca brokerul ei să-i fi găsit un alt contract. Îşi plimbă degetele de-a lungul curburii pometelui lui Ethan, îi privi pleoapele tremurând, ochii săi aurii oprindu-se asupra ei, îi privi buzele arcuindu-se într-un zâmbet blând, de recunoaştere.

Nu, nu dorea asta. Se aplecă peste el şi-i întâlni buzele la jumătatea distanţei.

Ajunseră la drumul din pământ roşu la amiază, croindu-şi calea prin ceea ce părea să fie un zid impenetrabil de frunze şi liane, ieşind în soarele fierbinte care-i făcu să clipească şi să se clatine. Pentru câteva momente, nu putură decât să stea neclintiţi, ţinându-se unul de celălalt, strângând din ochi sub lumina astrului. Apoi Ethan chiui de bucurie, o strânse în braţe, şi amândoi se împleticiră prin praf, vlăguiţi de foame şi sete, râzând ca nişte apucaţi.

Micul jeep electric luă curba pe drumeag câteva momente mai târziu, iar şoferul cu pielea întunecată, îmbrăcat în ţinută de camuflaj de junglă, puse piciorul pe frână. Vorbea o spaniolă central-americană, la fel şi Ethan, care traduse. Salvatorul lor era un ranger al Rezervaţiei şi tocmai se întâmplase să vină să-şi verifice sectorul în această dimineaţă. Le spuse foarte limpede că au avut noroc, că ajungea pe acest drumeag doar din când în când. Se agită şi clătină din cap când Ethan îi explică ce li se întâmplase. Se socotea jignit, le spuse el, că bandele de răpitori se foloseau de junglă pentru cutiile lor. Uneori, asta devenea ceva periculos pentru rangeri. Avea apă la el şi un prânz alcătuit din tocană de fasole şi porumb, pe care-l împărţi cu ei, apoi conduse timp de patru ore până ajunse înapoi la sediul lui.

Până la sosirea lor, mecanismul familiei se pusese în mişcare, fără a mai conta că Ethan era doar un membru marginal.

Un VTOL[38] cu medici la bord ajunse până la ei şi fură exa-

minaţi, trataţi pentru contuziile uşoare, îmbrăcaţi şi îmbarcaţi, totul înainte ca ea să-şi poată trage răsuflarea.

— Ne duc la un spital al familiei pentru observaţie şi tratament, zise Ethan, aşezându-se în fotoliul pluşat, lângă Kayla. Unchiul meu i-a trimis să ne aducă.

Îi atinse mâna, cu ochii lui căprui deveniţi întunecaţi în lumina cabinei.

— Probabil, vom fi despărţiţi o vreme, Kayla…

Se opri din vorbit, trase aer în piept.

— N-aş vrea să uiţi… asta.

— Nu pot face nimic.

Ea se strădui să-şi păstreze tonul calm.

— Ba poţi. Păstreaz-o. Asimilează-o, aşa cum fac clienţii tăi.

Îi strânse braţele, cu faţa palidă.

— Nu te pot împiedica să faci asta.

Ea clătină din cap.

— Sunt imunizată, şopti ea. Nano-maşinăriile nu se vor descărca pentru mine. Nu pot asimila nimic.

— Cum poţi să faci *asta*?

Se înfuriase deodată, iar ochii-i scăpărau.

— Cum poţi… părăsi o parte a vieţii tale? Cum poţi să-ţi azvârli o parte a trecutului tău?

Trecutul avea colţi. Era ceva de care trebuia să fugi, nu să-l slăveşti. Asta până acum. Îşi întoarse capul de sub privirea lui acuzatoare.

— Dacă bat la uşa ta, am să fiu un străin. Nu se va fi întâmplat nimic din toate acestea. Aş putea fi oricine.

— Poate, şopti ea. Nu ştiu.

— Iar eu vreau să-ţi aminteşti asta.

Îl privi, îi întâlni privirea, îşi dădu seama că, în afara furiei, văzuse… frică.

— Este imposibil, spuse ea, pentru că nu-i putea oferi decât adevărul.

Preţ de câteva clipe, el nu spuse nimic, apoi privi în altă parte.

— Vrei să-i… dai asta Jerunei? întrebă el răguşit.

Nu i-ar putea spune decât adevărul, aşa că nu-i zise nimic.

---

[38] Aparat cu decolare şi aterizare verticală, capabil să dezvolte viteze de înaintare similare cu cele ale aparatelor obişnuite (n. tr.).

Dacă n-ar face-o... pentru ce altceva ar mai fi potrivită? Iar înăuntru era înăuntru.

Se ridică în picioare smucindu-se, cu faţa întoarsă.

— Târfo, zise el, şi se duse spre capătul avionului.

Ea rămase nemişcată multă vreme, holbându-se în jos, la mâinile ei zgâriate şi acoperite cu cruste vindecate, picioarele ei bandajate şi curăţate pulsând sub bumbacul pantalonilor de spital, pe care îi primise de la medici.

Peste câteva zile, nici nu-şi va mai aminti că-i spusese asta.

Sperase să-l mai poată vedea. O ţinură peste noapte, îi accelerară vindecarea, pentru a-i trata rănile de la picioare, îi aduseră bagajele de la staţiunea unde avusese loc nunta, şi-i oferiră un zbor până acasă în avionul familiei. Chiar când era pe picior de plecare, o bătaie în uşa foarte luxoasei sale rezerve îi făcu inima să tresară, dar nu era decât un avocat al familiei, care-i înmână un cec cu o sumă foarte mare şi o renunţare la orice pretenţii, absolvind familia de vreo responsabilitate legală.

O semnă. Nu fusese vina lor că răpitorii au fost de o incompetenţă atât de greu de explicat.

În ea creştea o furie surdă şi strânse din buze când avocatul făcu o plecăciune foarte discretă înaintea ei şi se retrase. Sosi un majordom taciturn, care-i duse bagajele până la avionul privat, iar ea îl urmă încet, picioarele recent vindecate fiind încă uşor dureroase în sandalele ei cu talpă plată. Urcă treptele mochetate ale avionului şi se întoarse să privească înapoi, spre spitalul privat. Semăna cu un complex rezidenţial păzit, cu căsuţe, alei şi parcuri. Clădirile principale ar fi putut alcătui o destinaţie de vacanţă. Cei câţiva oameni în uniformă din rândurile personalului, aflaţi pe alei, o ignorau, iar bătrânul din scaunul inteligent, ieşit afară să ia o gură de aer, nu se uită nicio clipă în direcţia ei.

Urcă la bord şi uşa avionului se etanşă în urma sa.

Ignoră cu totul e-mailurile insistente ale brokerului cât de mult putu. Când, în final, anulă blocajul, imaginea Azarei apăru instantaneu în câmpul holografic, iar ochii ei întunecaţi scăpărau de furie, voalul ei cu mărgeluţe tremurând pe dinaintea Kaylei.

— În numele demonilor lui Allah, ce faci? Clienta m-a ameninţat cu acţiuni în justiţie. După cum ştii, contractul mă pro-

tejează, însă *eu* te ameninţ pe tine. Şi nu cu acţiuni în instanţă, răsfăţato. Niciun cameleon de-al meu n-a furat, *vreodată*, produsul. Ai face bine să nu fii tu primul, m-ai auzit?

O parte din mintea Kaylei se minună la furia ei. Până acum nu o mai văzuse niciodată pe Azara dovedind nici cea mai mică iritare.

— Vreau să discut cu ea, spuse.

— N-am să fac tot felul de jocuri cu tine. Te vei duce imediat la clinică, se răsti Azara. Am vorbit cu tehniciana ta. Mi-a spus că mai ai doar douăzeci şi patru de ore până când naniţii se vor compromite. Asta înseamnă că abia mai este timp pentru filtrarea lor şi conservarea unei copii digitale pentru transmiterea ei.

Ah, fii binecuvântată, An Yi, se gândi Kayla. O implorase, însă An Yi nu promisese nimic.

— Este mai mult decât suficient. Am să merg direct la clinică.

Kayla îşi plecă fruntea.

— Îndată ce vorbesc cu Jeruna Nesmith.

Azara îşi miji ochii, iar imaginea ei îngheţă. Făcea multitasking şi era limpede că o contacta pe Jeruna, pe Marte.

— E dispusă să discute cu tine.

Arăta uşor uluită. Aparent, răspunsul Jerunei o luase prin surprindere.

— Dacă îndeplineşti acest contract, s-ar putea să-ţi mai dau o şansă… dacă nu te mai porţi niciodată atât de copilăreşte. Desigur… vei trece printr-o perioadă de probă.

O privi pe Kayla mijindu-şi ochii.

— Clienta noastră nu dă vina pe tine.

Îşi arcui sprâncenele, de parcă ar fi aşteptat vreun comentariu al Kaylei. Dădu din umeri.

— N-am să-ţi pun la socoteală această scăpare, dacă e mulţumită.

Sincronizarea era totul. Kayla se ridică.

— Am să-i trimit un e-mail lui An Yi şi am să mă asigur că mă poate filtra.

— Te aşteaptă.

Buzele roşii ale Azarei se curbară într-un zâmbet uşor.

— Să nu mă dezamăgeşti, fetiţo.

Ameninţarea din spatele acestor cuvinte mergea dincolo de pierderea girului sindicatului. Kayla îşi plecă încă o dată capul şi

stinse câmpul holografic.

Ethan n-o contactase.

Nu se aşteptase cu adevărat s-o facă. Ultimul lui cuvânt plutea în aer ca izul amărui a ceva ce arsese. Aşteptă până când câmpul holografic licări, făcând legătura de lungă distanţă cu Bradbury.

Chipul îmbătrânit al Jerunei Nesmith pâlpâi trezindu-se la viaţă în holo. Expresia feţei nu trăda absolut nimic, însă în ochii ei licări o nuanţă de triumf.

— Mi-a părut rău să aflu că ai fost traumatizată, zise ea monoton. Nu-i acesta un favor al ştiinţei? Chiar şi teroarea poate fi eliminată după o oră petrecută în compania filtrelor.

— Tu ai trimis răpitorii.

Kayla stătea calmă pe scaun, cu privirile aţintite pe chipul veştejit al femeii.

— Tu i-ai pus să mă ia pe mine şi pe Ethan.

Vocea-i tremură doar o idee când îi pronunţă numele şi văzu ochii Jerunei mijind. Nuanţa de triumf se intensifică.

— De ce?

Îşi înclină capul.

— De ce-ai cheltuit atâţia bani? De ce joci un asemenea joc?

— Eşti foarte deşteaptă.

Buzele subţiri ale bătrânei se unduiră într-un zâmbet satisfăcut.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Răpitorii nu sunt chiar atât de incompetenţi. Nu şi atunci când pun mâna pe indivizi din interior.

Dădu din umeri.

— Uiţi. Citesc oamenii. Nu erau deloc nesiguri în privinţa celor pe care-i capturaseră. Ştiau că-i aveau pe cei care trebuia. Iar acel ranger s-a nimerit pe acolo exact la ţanc. Ne urmărea, nu-i aşa?

Jeruna zâmbea larg acum.

— Eşti însărcinată?

Kayla înghiţi un nod, simţindu-se de parcă ar fi fost lovită în stomac.

— Nu, zise ea.

Îşi strânse buzele.

— Asta ai fi vrut?

— Nu.

Jeruna oftă.

— Dar ar fi fost ca un… bonus.

— De ce faci aşa ceva?

Nu îndrăznea să ridice vocea mai mult de nivelul unei şoapte.

— Ca să-mi ispăşesc păcatele.

Jeruna clătină din cap.

— Chiar dacă-ţi este greu să-ţi imaginezi, am fost şi eu, cândva, tânără. Şi chiar atrăgătoare. Şi deşteaptă.

Zâmbi.

— Una dintre rudele mele îndepărtate s-a îndrăgostit de mine. S-a îndrăgostit de mintea mea şi de trupul meu.

— Tatăl lui Ethan, zise Kayla.

— Oh, nu, draga mea, mă flatezi, chicoti Jeruna. Bunicul lui. Dar am fost destul de curajoasă să părăsesc planeta, iar el nu, în vreme ce eu credeam că dragostea este ceva ce poate să aştepte până când aveam *eu* timp să mă ocup de ea.

O privi pe Kayla, zâmbindu-i subţire.

— Să nu faci niciodată această greşeală, copilă. Acum cred că universul îţi oferă doar o singură şansă.

Nu! Kayla înghiţi cuvântul înainte să fi putut erupe. Îşi menţinu o figură lipsită de expresie.

— Deci, ce-ai vrut de fapt? O amintire care să ia locul a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată?

— Ceva de genul acesta.

Zâmbetul Jerunei se lăţi încet, iar ochii-i erau flămânzi.

— Şi bănuiesc că mi-ai adus trecutul pe care n-am fost într-atât de isteaţă încât să-l trăiesc. Îţi voi fi îndatorată pe veci pentru asta. Crede-mă, am să te plătesc foarte, foarte bine.

Zâmbetul îi deveni şi mai larg, iar în ochi îi sclipea un licăr de satisfacţie dispreţuitoare.

— Un bonus foarte generos, care să-ţi compenseze trauma.

Târfo, aşa-i spusese el.

— Azara a înţeles greşit.

Kayla aşteptă ca privirea Jerunei să se concentreze asupra ei.

— În ce privinţă?

Tocmai începea să fie îngrijorată.

— Nu numai că am făcut dragoste, zise Kayla. Dar ne-am şi îndrăgostit. Asta ai vrut să se întâmple, nu-i aşa? Să ne aduci împreună, să ne pui în pericol, dar s-o faci în curtea din spate a lui Ethan, astfel că el se simţea bine, iar eu eram speriată.

Căţea, se gândi ea. Ei bine, n-a trebuit să te deranjezi atât de mult.

Aproape că o sufoca nodul de cuvinte amare.

— Iar această dragoste nu-i de vânzare.

— Avem un contract.

Faţa Jerunei se albise. Imaginea ei încremeni. Multitasking.

— Nu-ţi mai bate capul.

Kayla scoase un hohot tăios.

— Brokerul meu a greşit în privinţa limitei de la care începe degradarea. Nu ai timp să-ţi chemi trupele de asalt.

— Nu poţi păstra asta. Ştiu cum funcţionează.

Jeruna îşi strânse pumnii.

— Nu fi proastă. N-ai să mai lucrezi niciodată drept cameleon, am să mă asigur al naibii de bine de asta.

— Oh, brokerul meu o să aibă grijă să fie aşa. Nu-ţi face probleme.

Kayla privi cifrele pâlpâitoare de la baza câmpului holografic.

— Pierdem amândouă. Chiar… *acum*.

Potrivise bine lucrurile, dar s-a întâmplat ca şi cum ar fi apăsat un buton. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi se întrebase cum se va deosebi asta de filtrare, când se culca şi apoi se trezea odihnită şi ca nouă.

Ethan, se gândi ea, concentrându-se pe chipul lui amintit, pe atingerea lui de pielea ei, felul în care-l simţise în ea, ca o parte din ea. Nu pot să *uit*, pur şi simplu.

Se ştergea… se ştergea… îşi pierdea sensul… o faţă… fără nume… ca apa scursă din cadă. Ia-o în palma ta făcută căuş… tot dispare…

Un urlet ascuţit îi străpunse craniul. Kayla clipi.

În câmpul său holografic, o femeie în vârstă îşi strângea capul cu ambele mâini, părul ei tuns scurt ieşindu-i în smocuri printre degete. Clienta cu care tocmai avusese interviul, Jeruna, aşa ceva…

— Nu, căţea, mă păcăleşti, urlă femeia. Ethan, dă-mi-l pe Ethan.

Plecase după doză, îşi amintea asta. Defect nano? Femeia continua să urle.

— Va trebui să discutaţi cu brokerul meu, zise ea şi închise câmpul.

Familiara migrenă îi cuprinse craniul în degetele de oţel şi

inspiră rapid, gemând. Asta ar trebui să i se întâmple la clinica lui An Yi, nu aici. Kayla îşi atinse încet capul cuprins de durere şi se duse spre bucătărie, târşindu-şi paşii, după un ceai. Trebuie să fie o defecţiune. Cât timp trecuse de când luase doza?

— Verifică data, zise ea şi cifrele se treziră la viaţă în câmpul acum pustiu.

Se holbă la ele buimăcită, cuprinsă de o spaimă rece.

Nu-i posibil.

Îşi lăsă ceaiul, abia simţind stropii opăriţi când ceaşca se răsturnă, şi alergă spre canapeaua extensibilă, scoase jurnalul intim din locul său de sub rama metalică. O pagină fusese smulsă… Însemnările despre ultima doză? Cea pentru femeia care tocmai ţipase la ea?

Am reuşit. Literele înflorate săreau spre ea din pagină. *Ştiu că ai să jubilezi, însă asta trebuie să înceteze. În ultimele zile am pierdut ceva. Nu ştii de asta pentru că nu ai trăit-o, dar a contat. De fiecare dată când fac asta, creez un „noi”… acel eu care a trăit asta şi tu, cea de partea cealaltă a filtrului. Eu… noi… suntem sute de femei şi ce-am pierdut cu toate? Nu ştiu. Tu nu ştii. Nu am să-ţi mai spun nimic, pentru că s-au dus pentru totdeauna, şi nu ţi s-au întâmplat ţie. Am ţinut doza până când a expirat. Începe să-ţi cauţi de lucru, scumpo. Noi… noi toate… am terminat-o cu curvitul şi-am rămas şomere*.

Kayla scăpă caietul, perplexă. N-am scris aşa ceva, se gândi ea, dar o făcuse. Însemnările nu-i erau cu totul nefamiliare. Gândurile o chinuiseră, în cea mai mare parte, în mijlocul nopţii, chiar după ce-şi luase doza.

Ce s-a întâmplat?

Bâjbâi, se încordă, încercând să-şi amintească, văzu biroul lui An Yi, îşi aminti de discuţia lor benignă, de senzaţia produsă de scaunul rabatabil, în timp ce An Yi prepara doza…

…văzu chipul schimonosit al femeii în câmpul holografic.

Pictograma Azarei licări în câmpul holografic, părând să tremure de furie. Kayla nici nu se osteni s-o acceseze. Nu poţi să furi decât o singură doză. După asta, erai trecut pe lista neagră.

— Sper că a fost fain, zise ea, şi cu toată amărăciunea din cuvinte… simţi un mic moment de uşurare. Asta era o nebunie. Privi în jur prin apartament.

— A fost drăguţ cât l-am avut.

Azara îi trimise o înştiinţare de încetare a contractului şi o

citaţie oficială conform căreia girul oferit ei de sindicat i-a fost retras permanent. Iar în limbajul politicos se cuibărise o promisiune discretă de răzbunare. Kayla părăsi oraşul, se duse în est, acoperindu-şi urmele şi sperând că Azara nu era dispusă să cheltuiască prea mulţi bani pentru a da de ea. Găsi o garsonieră într-o periferie colcăitoare din suburbii, parte dintr-o fostă casă de familie, poate că fusese sufrageria, se gândi ea. Baia şi bucătăria la comun, însă camera ei avea o chiuvetă minusculă, cu apă rece, dar potabilă, iar ea gătise ani buni la cuptorul cu microunde şi grătarul electric, înainte de a fi devenit cameleon, aşa că nu era chiar atât de rău. Îşi găsi şi de lucru – chelneriţă într-unul dintre localurile la modă din oraş. Bacşişuri bune, pentru că era drăguţă, iar empatia, care o ajutase să fie un bun cameleon, îi făcea pe muşterii s-o placă.

În unele dimineţi îşi amintea visele. Şi atunci le cerceta, întrebându-se dacă nu făceau parte din acele câteva zile pierdute de la final.

Toamna sosi cu ploile ei, cu noroaie şi cu lungile şi udele aşteptări pentru trenurile spre oraş.

Şi apoi, într-o dimineaţă, în timp ce uda ghivecele mici cu plante înflorite, cumpărate de la piaţa de noapte, pentru a-şi însenina camera, cineva îi bătu la uşă.

— Cine-i acolo? întrebă ea, uitându-se prin vizorul mic, care constituia „securitatea” din această casă. Vecina ei, Suhara, rugând-o să-i „împrumute” puţin orez, se gândi ea. Iarăşi.

Însă bărbatul de partea cealaltă a uşii era un necunoscut.

— Kayla, tu nu-ţi aminteşti de mine. Dar am fost… prieteni.

Ceva din vocea lui… sau poate doar vocea singură… o făcu să tresară, ca sub un şoc electric. Cheia, se gândi ea, şi se mai gândi să nu-l ia în seamă, să-l cheme pe Dario, wrestlerul mătăhălos din camera din spate, să-l ia la goană pe tip.

Nu vreau să ştiu, îşi zise ea, dar, cu toate astea, îi deschise uşa şi se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre. Drăguţ tip. Inima ei începu să bată mai repede. El privi în jur, cu o expresie de… suferinţă.

— Îmi pare rău că te deranjez, zise el. Nu-ţi… aminteşti de mine.

Era o declaraţie, însă ochii lui erau rugători.

Ea nu se grăbi, examinându-i părul, faţa uşor palidă, hainele comode, făcute din fibră naturală, scumpă, ale căror etichete îl

transformau într-un protejat, membru al elitei. Ei bine, ăştia fuseseră clienţii ei. În timp ce ea clătină din cap, umerii lui se lăsară.

— Ştiu că s-a întâmplat ceva, zise ea. Poate că între noi. Amintirea a dispărut, pur şi simplu. Îmi pare rău.

— N-ai găsit… însemnările pentru tine, din jurnalul tău? Scrisori despre… despre ce s-a întâmplat?

Despre mine, fusese el cât pe ce să spună. Ea clătină din cap.

— A fost greşeala mea. Eram furios. Apoi…

El strânse din ochi.

— M-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit serios, după ce m-am contaminat cu un germen tropical, rezistent la tratament. Până când m-am făcut destul de bine ca să caut… a fost deja târziu. Naniţii expiraseră, tu te-ai mutat şi… nu te-am mai putut găsi. Şi ultima dată când m-ai văzut, eram furios. Ştiam că vei crede că eu…

Îşi strânse, brusc, pumnii şi se lovi în coapsă.

— Chiar nu-ţi aminteşti, totul s-a dus, totul.

Iritarea lui era atât de puternică încât umplea încăperea. Fără să se gândească, ea făcu un pas înainte şi-i puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu ştiu ce vrei să-mi… spui.

Îl privi în ochii de culoarea alunei, dar cu puncte aurii în profunzimea lor.

— S-a dus cu adevărat.

Şi tu eşti din elită, se gândi ea. Iar eu nu.

El se uită dincolo de ea, cu privirea fixată la o distanţă medie.

— Ai vrea să iei cina cu mine?

— Ţi-am spus…

— Ştiu. Te-am auzit.

În cele din urmă îşi coborî ochii asupra ei, iar o fantomă de zâmbet strâmb îi jucă în colţul gurii.

— N-am să discut despre… momentul acela. Nu vreau decât să cinez cu tine.

Era pricepută la descifrarea oamenilor şi nu-l simţea ca pe o ameninţare.

— Desigur, spuse ea.

Pentru că era drăguţ, indiferent ce se petrecuse în trecut. Şi-l mai şi plăcea.

— Sunt liberă diseară.

— Minunat.

Ochii lui străluceau aurii când zâmbea.

— Eu cânt... atunci când nu hălăduiesc prin junglă fără niciun motiv foarte lucrativ.

Aşteptă o clipă, apoi oftă.

— Am un concert diseară, în partea cealaltă a oraşului. După cină... n-ai vrea să vii să asculţi? Cânt muzică de jazz clasic. Chestii chiar foarte vechi. Şi...

Ochii lui aurii licăriră.

— Eu provin dintr-o ramură a familiei care încalcă regulile. Uneori, chiar pe cele importante.

Orice-o fi însemnând asta. De fapt, era emoţionat, de parcă s-ar fi aşteptat la un refuz.

— Desigur.

Ea zâmbi, îi luă mâna. Pentru o clipă, atunci când mâinile lor s-au atins, ea văzu frunze verzi, lumină aurie, miros de umezeală, flori, putreziciune şi pământ. Ce ciudat, cum simţul olfactiv era cea mai puternică legătură cu ţăndările din misiunile trecute, care se infiltraseră dincolo de nano. Dintr-odată, simţi că palma lui îi era... familiară.

— Mi-ar plăcea nespus să vin şi să te ascult cântând.

Jayant Vishnu Narlikar
Cometa

Traducere din limba hindi
de Dr. Suraj Bhan Singh şi Cornel Sterian

Septembrie! Ultima noapte din jumătatea obscură a lunii!

Un curent de aer rece o trezi pe Indrani Devi, care se întoarse pe partea cealaltă şi văzu că patul domnului Datt era gol. Ca de obicei, privi spre balcon. Presupunerea se dovedi întemeiată. Uşa era deschisă.

— Hm! Iar s-a dus acasă la cealaltă soţie!

Şopti din vârful buzelor:

— Cel puţin să fi închis uşa când a plecat! Cine nu bagă de seamă cu propria lui piele cât s-a făcut de frig, cum ar putea să se gândească la ce simt ceilalţi?

Spunând acestea, se ridică, îşi puse un şal şi, luând puloverul domnului Datt, se îndreptă spre balcon. De aici, începea scara ce ducea spre acoperiş. Indrani Devi porni să urce cu prudenţă. Sus, pe acoperişul plat, soţul ei stătea ochi în ochi cu cea de-a doua soţie. Cea de-a doua soţie era o lunetă cu diametrul în talie de 20 cm!

Domnul Datt era un pasionat astronom amator, încă din copilărie nutrea o dragoste neţărmurită pentru „numărarea stelelor!” Când a crescut mare, a câştigat de ajuns ca să-şi satisfacă pasiunea. În partea de apus a Calcuttei, departe de strălucirea oraşului, pe un deluşor, a pus să i se construiască o căsuţă. Pe acoperişul ei plat a instalat o lunetă de 20 cm. În nopţile din jumătatea întunecată a lunii sinodice, el îşi petrecea ore de-a rândul cu ochii în ea.

— Ce-i asta? Baremi să-ţi fi pus şalul. Dacă ai răcit, ţie o să-ţi pară rău. Domnul Navin n-o s-asculte de niciunele şi-ţi va prescrie odihnă la pat. Hm! spuse Indrani Devi, îmbrăcându-l cu puloverul.

Fără să spună ceva, domnul Datt se lăsă îmbrăcat şi se întoarse la lunetă.

— Zi de zi aceleaşi stele! La urma urmei, ce va fi într-însele de-ţi petreci ore de-a rândul cu ele?

Domnul Datt nu dădu nici acestei întrebări o atenţie cât de mică. De altfel, ea ştia destul de bine că domnul era atât de

cufundat în dragostea sa pentru cea de-a doua soţie încât, în acest timp, zadarnic l-ai zgândări. Coborî în tăcere şi se culcă.

Dar nu-şi dădu seama că, astăzi, domnul Datt era mai adâncit ca oricând în iubirea ce i-o purta celeilalte soţii.

*

— Zi de zi aceleaşi stele! La urma urmei, ce va fi într-însele de-ţi petreci ore de-a rândul cu ele?

Să dea un răspuns mulţumitor la asemenea întrebare ar fi fost dificil chiar pentru domnul Datt. A întreba un muzicant oarecare: „De ce cânţi mereu aceleaşi şi aceleaşi cântece?” sau un iubitor de artă: „De ce admiri neîncetat aceste picturi fără haz?”, pe cât de absurd pare acest lucru, tot atât de lipsit de sens era să-l chestionezi pe domnul Datt în legătură cu secretul stelelor! Deoarece, oricare ar fi fost răspunsul său la această întrebare, el nu ar putea mulţumi un om obişnuit.

Da! Fireşte, avea o replică la această vorbă: „zi de zi aceleaşi stele?” Complet greşit spus! Pământul se învârteşte în jurul său, se roteşte în jurul soarelui. Nici soarele nu stă locului. Adică, se deplasează zilnic pe harta cerului. În afară de aceasta, în jurul soarelui se mai mişcă nişte planete, iar împrejurul planetelor se rotesc sateliţii… În acel moment, de undeva, apare o cometă…

Cometa! Principala preocupare a domnului Datt era descoperirea unei comete. Cometele, venind de la mari depărtări, pătrund în sistemul nostru solar şi, după ce efectuează o rotaţie completă în jurul astrului zilei, se îndepărtează. Direcţia câte uneia este modificată datorită gravitaţiei planetare. După un timp determinat, ele trec pe lângă soare.

După exact 76 de ani, cometa lui Halley s-a arătat din nou în 1976. Dar, atunci când o cometă este văzută pentru prima dată intrând în sistemul solar, primeşte numele celui dintâi care a observat-o. Iar ceea ce dorea domnul Datt era ca, în astronomie, să figureze un nume nou: „Cometa Datt!” Domnul Datt nu ignora că, în epoca de azi, a instrumentelor perfecţionate, în alte părţi se utilizează telescoape de câteva ori mai puternice, astfel încât puţin probabil să fie el primul dintre toţi care să vadă o cometă. Dar el era optimist. În vreme ce giganticele telescoape de pe pământ scrutau galaxia, câţiva astronomi

căutaseră vreo nouă cometă cu lunetele lor minuscule şi se întâmplase să o găsească.

Iar astăzi, se arătau semne că speranţa domnului Datt se împlinea. Astăzi, pe firmamentul cunoscut, plutea un nou corp fumuriu, cam ciudat. Astronomul controlă pe harta stelelor. Examină lista cometelor. Se uită dacă pe lentila lunetei nu erau cumva particule de praf. Făcu tot felul de verificări. Şi îndoiala i se preschimbă în certitudine. Acest obiect ceţos, o fi fost el cam ciudat, dar cu siguranţă era o nouă cometă.

Tocmai sunaseră orele două din noapte. Stelele îşi schimbau direcţia. Cometa şi-o schimba şi ea. Domnul Datt aprinse o făclie şi, la slaba ei lumină, făcu însemnări. Fireşte, domnul Datt era cunoscut pentru neglijenţa sa în materie de mod de viaţă, îmbrăcăminte şi comportament. Dar, în ce priveşte pasiunea sa pentru astronomie nu se afla un cercetător mai sistematic. Examina cu maximă atenţie cea mai neînsemnată bănuială, verifica fiecare probă.

Când se crăpă de ziuă, mintea sa îşi redobândise complet liniştea.

Se trezise îndepărtatul templu Dakşineşvar. Începuse slujba de zi la schitul Belur. Uşor-uşor, oamenii se sculau, încet, încetişor îşi reluau programul cotidian, iar stelele, una câte una, încheindu-şi schimbul de noapte, dispăreau. Domnul Datt coborî şi el de pe acoperiş. Marea sa dorinţă era să-şi trezească soţia şi să-i dea vestea noii descoperiri. Apoi se gândi:

„Nu! Tocmai s-a culcat, sărăcuţa de ea! Tare ostenită după roboteala de toată ziulica. Are când să afle ştirea.”

Şi intră în pat. Puţin mai târziu, odaia răsuna de sforăitul unui om satisfăcut.

*

Două zile după aceea, în revista „Anand Bazar” apăru informaţia.

O nouă cometă

Descoperirea unui locuitor al Calcuttei

(De la corespondentul nostru special)

Calcutta… Domnul Manoj Datt, care locuieşte în partea de

apus a oraşului, a declarat că a descoperit o nouă cometă.

El a spus că a văzut cometa noaptea trecută şi că a adus la cunoştinţa observatorului astronomic Kodaikanal direcţia acestei comete. El a mai afirmat că, dacă observatorul astronomic îi va confirma declaraţia, o mare ambiţie îi va fi satisfăcută.

Domnul Datt este astronom amator şi utilizează o lunetă de opt inch. Potrivit spuselor sale, peste câteva luni, când această cometă, după ce va fi ocolit soarele, se va întoarce, va trece suficient de aproape de Pământ.

La o săptămână de la tipărirea informaţiei, fu obţinută confirmarea cometei Datt de către observatorul astronomic Kodaikanal. Cometa Datt fu recunoscută. International Astronomical Union (I.A.U.) telegrafie tuturor institutelor astronomice aducându-le la cunoştinţă existenţa „Cometei Datt”.

Pretutindeni în Calcutta s-au organizat minunate festivităţi în cinstea domnului Datt. Eroul zilei, laconic şi modest, se simţea stingher în contact cu publicul, dar câţiva, dornici de faimă, ţinură lungi discursuri în onoarea sa încercând să se plaseze în centrul atenţiei.

Fură făcute apeluri pe diverse linii. Se propuse: „Acum, guvernul trebuie să încurajeze astronomii amatori”, „în şcoli şi colegii, studiul astronomiei trebuie să primească un sprijin special”, „să se construiască un planetarium” etc. etc.

Domnul Datt se întorsese de la o recepţie care nu-i făcuse plăcere. Necăjit, spuse:

— Ce bine era dacă nu-mi ar fi apărut această cometă!

— Sunt de aceeaşi părere. Dar din altă cauză, zise Indrani Devi. Vorbeşti aşa, deoarece ai fost sâcâit la această festivitate de recepţie. Ai fost nedreptăţit. Nu ţi-a făcut deloc plăcere. Nu-i aşa?

— Întru totul adevărat! Eu ştiu că aceste festivităţi sunt semnul respectului pe care mi-l poartă oamenii. Le sunt foarte recunoscător. Dar, în repetate rânduri, în ţara noastră, în general, se face din ţânţar armăsar. Dacă cineva săvârşeşte o faptă mică, oamenii încep să organizeze serbări şi recepţii în onoarea sa. Că este în domeniul artei, al educaţiei sau sportului, pretutindeni vedem acelaşi lucru. Pentru moment, noi habar nu avem de modul în care orice realizare importantă merită să fie

recunoscută şi în ce măsură. Societatea noastră este necoaptă. Nu şi-a atins încă maturitatea. Ştiu că foarte puţini vor fi de acord cu mine… da, da’ nu mi-ai spus motivul tău, întrebă el.

— Eu cred că steaua asta cu coadă prevesteşte de rău. Bine era dacă meritul de a fi descoperit-o nu ţi-ar reveni, spuse Indrani Devi pe un ton serios.

— Smintită! În lume, în societate, în viaţa personală, evenimente fericite-nefericite, bune-rele, favorabile-nefavorabile se succed frecvent. Acestea nu au nicio legătură cu cometa. Astronomii au studiat cometa şi au determinat-o cum se cuvine. Dacă în compoziţia acesteia ar intra vreun element ramayanic, ei nu ar ascunde-o de noi. Acum, noi mai ştim ce lungime are coada ei. Câtă vreme trece prin sistemul solar, oricare i-ar fi direcţia şi orbita, noi putem şti. Această biată cometă, care nu are cum să se abată de la traiectoria ei determinată, cum ar putea oare provoca vreun efect imprevizibil sau primejdios? Acum, vezi dumneata! După mine, această cometă, venită de departe pe drumul ei stabilit, după ce va saluta Pământul, încet-încet va pieri din priviri.

Domnul Datt vorbise cu aprindere, dar…

La urma urmei, de unde era el să ştie că vorbele sale se vor dovedi eronate a doua zi…

*

Sala de mese a Colegiului regal din Cambridge tocmai se golise. După ce şi-au autoservit prânzul simplu, studenţii îşi reluaseră activitatea. Iar membrii Colegiului, potrivit unei tradiţii seculare, după ce au ras tot de pe „High Table”, plecaseră acum spre „Vine Room”.

Obiceiul de aur al locului, vechi de ani, era să stea în cele patru laturi ale mesei lungi, imense şi greoaie din mijlocul încăpătoarei „Vine Room”, servind vin, fructe şi altele, în vreme ce se bârfeau reciproc. Între aceşti oameni se stârneau frecvent discuţii: strugurii din cutare vie din grădina Fransisi, în cutare an aveau mai multă tărie, sau Madera din Grădina Germană… pe cei care nu luau deloc îi deplângeau: „Of! nefericiţii nu beau niciun strop” şi, de asemenea, nu scăpau ocazia ca, sorbind „high liqueur” împreună cu „novicii”, să-i împingă la pălăvrăgeală.

Printre ei se afla un anume James Forsithe. Era Junior Fellow. Proaspăt de tot. Făcut chiar de curând aşa că, în conformitate cu tradiţia, i se încredinţase o muncă specială. După încheierea întâlnirii, el trebuia să stingă luminile. Împreună cu această sarcină, obţinuse o demnitate specială agreabilă. Slujba de a lua acasă sticlele rămase de vin bordo!

Dar astăzi, se pare că nu îi era scris să aibă parte de vinul rămas. Chelarul, care împingea în jurul mesei încoace şi încolo căruciorul de argint pentru vin, se apropie de decanul Provost, care şedea pe scaunul principal şi-i şopti ceva la ureche. De asemenea, îi înmână un plic. Îndată, decanul îl strigă pe Forsithe şi-i spuse, dându-i plicul:

— Jim, astăzi nu ai parte de bordo. O persoană cu o treabă urgentă a venit să te întâlnească şi te aşteaptă în camera dumitale.

Plicul şi ştampila de pe el arătau că treaba era oficială.

În drum spre camera sa, James deschise plicul. În interior era o scrisoare.

Dragă dr. Forsithe,

Veniţi neîntârziat la Londra împreună cu aducătorul scrisorii. Totul e aranjat ca să petreceţi noaptea aici. V-am deranjat pentru o chestiune deosebit de importantă şi, pentru aceasta, vă rog să mă iertaţi.

John McPherson

Sub semnătură, era ştampila – „Defence Science Adviser, Her Majesty's Government”

Făcând diverse presupuneri cu privire la „chestiunea importantă”, James ajunse în camera sa. Deschise calm uşa masivă, preţioasă, din lemn de stejar, indiferent cine ar fi fost înăuntru, şi se îndreptă spre cel care aştepta în picioare. Acesta îşi scoase pălăria şi se prezentă:

— Sunt Johnson, ofiţer de securitate! După câte apreciez, cunoaşteţi motivul venirii mele, spuse, arătând spre scrisoarea din mâna lui James.

— Dar de ce am fost chemat la Londra? Ce-mi puteţi spune?

James ştia care avea să fie răspunsul, totuşi întrebase. Iar Johnson spuse:

— Este ultrasecret. Nici eu nu ştiu. Misiunea mea este numai de a vă duce la Londra şi de a vă readuce mâine. Am venit cu maşina.

La aceasta, James rămase tăcut. Îşi adună obiectele de strictă necesitate, le îndesă în valiză şi merse împreună cu Johnson.

În timp ce treceau prin faţa capelei colegiului, ceasul de la biserica Universităţii anunţa orele nouă.

*

După ce străbătură Riston, Bulldock, Hatfield şi alte sătuleţe, viteza cu care conducea Johnson îl aduse pe James în apropiere de White Hall exact la nouă şi jumătate. Până ce ajunseră la biroul lui Sir John McPherson, străbătând imensul vestibul de la White Hall, se mai scurseră zece minute. Lăsându-l pe James acolo, Johnson ceru permisiunea să se retragă.

— Dr. Forsithe! Primind scrisoarea de la mine, v-aţi deranjat şi aţi venit. Mulţumesc pentru asta! Fără să pierdem vremea, să intrăm în subiect.

Sir John întinse lui James un teanc de foi dactilografiate.

— Haide! Dar ăsta e articolul meu! Eu l-am trimis săptămânalului „Nature”. Cum a ajuns la dumneavoastră?

Surpriza lui James nu avea limite. La urma urmei, guvernul ia aminte la un lucru atât de mărunt!

Sir John parcă citea gândurile lui James. Spuse:

— Credeţi-mă, nu e vorba despre vreun detectiv guvernamental. Realitatea este că editorul săptămânalului „Nature” se numără printre cunoştinţele mele. Adeseori, ne întâlnim la club. Articolul dumneavoastră i s-a părut neobişnuit. De aceea, mi-a atras atenţia asupra lui. Am reflectat asupra presupunerii dumneavoastră şi mi s-a părut şi mie foarte importantă. Prin urmare, fără întârziere, am dispus să fiţi chemat. Chiar dumneavoastră aţi scris editorului lui „Nature” să publice articolul cât mai grabnic. Dumneavoastră susţineţi că, după ce se va roti în jurul soarelui, „Cometa Manoj Datt” este foarte probabil să se izbească de Pământ. Pe baza căror calcule aţi făcut această ipoteză, în ce măsură este corectă?

Faptul că un birocrat oarecare îi luase calculele şi-i făcuse publică temerea îl putea irita pe James. Dar Sir John McPherson nu era un birocrat din cei care plimbă dosarele de colo-colo.

Înainte de a fi intrat în serviciul guvernamental, până cu câţiva ani în urmă, fusese profesor de fizică la Universitatea din Cambridge. Nu făcuse cercetări în domeniul astronomiei, dar îi acordase o atenţie deosebită. James îl respecta. Îşi dădea foarte bine seama de ce pusese el această întrebare. Ştia că, dacă socotelile sale erau corecte, atunci semnificaţia lor pentru lume era apropierea unei sinistre calamităţi. De aceea, verificarea repetată a acestei presupuneri era foarte necesară, iar după verificare, oricât de solid ar fi stabilit el ipoteza, a o comunica se impunea cu tot atâta necesitate.

— Este dificil a spune ceva cu certitudine în privinţa cometei. Dacă, dintr-o cauză oarecare, „Cometa Datt” nu-şi schimbă direcţia sau, în cursul revoluţiei în jurul soarelui, nu ajunge în situaţia de a se destrăma, atunci, într-un astfel de caz, se poate ciocni de Pământ, replică James cu un calm desăvârşit.

— Dumneavoastră aţi spus – poate! Sensul acestui cuvânt este că Pământul poate fi salvat de coliziune? întrebă Sir John.

— În sistemul nostru solar, câteva comete, mai vechi sau mai noi, vin şi se duc. Este puţin probabil ca între una dintre ele şi Pământ să se producă o coliziune, dar, după afirmaţiile specialiştilor, un astfel de eveniment se poate întâmpla o dată la zece milioane de ani, deoarece Pământul şi cometa se pot găsi, cândva, în acelaşi timp, în acelaşi loc. Dar, de data aceasta, conform calculelor mele, „Cometa Datt” şi Pământul vor ajunge simultan în acelaşi loc. Este posibil ca Mercur şi Venus să se apropie într-atât de Soare, încât „Cometa Datt” să fie constrânsă să-şi modifice direcţia. Dar mie nu mi se pare aşa. Deoarece volumul şi forţa de atracţie a acestor două corpuri nu este suficientă. Cu masa sa, Jupiter poate modifica direcţia cometei, dar cele două nu. Pentru a obţine un răspuns la această problemă, calculatorul Universităţii Cambridge are nevoie de două zile… Dacă, trecând pe lângă Soare, cometa ar fi fragmentată sau ar începe procesul de dezagregare, atunci calamitatea poate dispărea, zise James. Dar, despre această eventualitate, nu putem spune aproape nimic. Până când „Cometa Datt” nu-şi termină rotirea în jurul Soarelui, este improbabil să ştim ceva.

Plimbându-se prin cameră, Sir John spuse:

— Dacă această cometă se loveşte de Pământ, va fi o catastrofă unică. Pentru lume, pentru viaţa oamenilor, efectul va

fi în mare măsură pustiitor, atmosfera va suferi influenţa gazelor. Viaţa, în urma distrugerii provocate de coliziune, nu va putea fi salvgardată.

James îşi aminti brusc ce scrisese un specialist oarecare în legătură cu canalele transversale care se văd pe Lună. Poate, cândva, acolo fusese apă; iar acele canale era posibil să fie rezultatul ciocnirii dintre Lună şi cometă.

Sir John îi atrase din nou atenţia asupra calculelor sale.

— Potrivit calculelor dumneavoastră, dacă va avea loc această coliziune, ea se va întâmpla de azi în zece luni. Mi se pare că, dacă nu putem spune nimic sigur despre ea, în schimb este necesar mai întâi să cumpănim un plan de salvare.

Un plan de salvare? La urma urmei, ce procedeu de salvare să aplici acolo unde oraş de oraş, ţară de ţară vor fi distruse? În istoria omenirii, nicicând până astăzi nu s-a produs o calamitate naturală atât de mare. Pentru salvarea de la aceasta, ştiinţa omenirii, tehnologia sa, ce vor putea să facă? James nu avea vreo speranţă anume. El o afirmă, dar Sir John spuse:

— Eu trag nădejde! Se poate ca afirmaţiile dumneavoastră să se adeverească sută la sută. Dar ce pierdem dacă ne străduim? Ce folos că stăm cu mâinile în sân? Eu gândesc că trebuie convocaţi diverşi savanţi din toată lumea pentru a hotărî asupra acestui lucru. În acest sens, acord o mare importanţă organizării tratativelor. Da, este necesar să acţionăm în taină pentru a nu produce nelinişte în rândul oamenilor obişnuiţi.

Spunând acestea, el aruncă o privire spre articolul lui James. Astrofizicianul îi înţelese sensul. Foarte repede, spuse:

— Ascunzând ochilor lumii nu se obţine nimic. În afară de mine, mai există oameni care cunosc traiectoria „Cometei Datt” şi sunt competenţi în efectuarea calculelor.

— Fireşte, veţi publica articolul. Rugămintea mea este numai de a-i schimba puţin concluzia – orice eveniment este posibil înainte de coliziunea „cometei Datt” – asupra căruia este necesar să se dea atenţie – din declararea acestui lucru să devină improbabil ca cititorul să înţeleagă adevărul. Acesta este felul de compromis pe care vi-l indic. Deoarece „Nature” este un săptămânal reputat şi cele tipărite în el se bucură de credit, sper ca ziarele şi revistele ştiinţifice din toate ţările să dea dovadă de cumpătare şi să colaboreze. Când se apropie o calamitate atât de stranie, atunci se impun măsuri la fel de neobişnuite.

*

Între cei doi, discuţia continuă aprins până târziu. În cele din urmă, ajunseră la un acord şi în articolul lui James fură operate oarecare modificări. Se stabiliră, de asemenea, unele lucruri în legătură cu tratativele mondiale, după care Sir John îl conduse pe James la hotel cu propria sa maşină.

Mulţimea ieşită de la ultimul spectacol se împrăştiase. James avea hotelul pe Picadilly Road. Sir John îl însoţi până la cameră. În timp ce mergeau, spuse:

— Curând, veţi primi invitaţia pentru tratative. Să veniţi neapărat. Şi nu uitaţi să daţi rezultatele obţinute de la calculator. *Good night!* Mâine-dimineaţă, la orele zece, Johnson vă va duce la Cambridge.

Înainte de culcare, James aruncă o privire spre firmament. Pe cerul curat licăreau stelele. O mare pace se răspândise pretutindeni. Printre stele, o cometă nevăzută înainta ameninţător spre globul terestru. Nici în vis nu s-ar gândi cineva! La urma urmei, eu de ce m-am gândit aşa? Eu de ce am zis? Pe ce temei?… Pentru o clipă, se îndoi de propriile sale calcule…

*

În munca sa, sir John lua hotărâri cu mare repeziciune. La numai trei săptămâni de la întâlnirea cu James, sub egida Naţiunilor Unite, la Londra se organizară tratative secrete. La ele luară parte o sută de savanţi din diverse ţări. Descoperitorul „cometei Datt”, domnul Manoj Datt, fu invitat special.

Tratativele se desfăşurară în secret timp de o săptămână. Presa nu fu anunţată. Pe baza unor lungi discuţii, de dimineaţa până seara, a unor calcule, a ordinatorului guvernamental etc., experţii luară o hotărâre importantă şi gândiră proiectul de a înfrunta probabilul asalt al „Cometei Datt”. Se făcu planificarea.

Câţiva savanţi erau de acord cu James Forsithe. Ar putea fi unele cauze naturale ca pericolul să dispară. Şi în această problemă avură loc discuţii. Izbucniră controverse şi pe alte considerente decât cele gândite de sir John McPherson şi de James Forsithe. Unii specialişti spuneau că, dacă interiorul

cometei începe să se extindă în loc să rămână îngust, şansele de coliziune vor creşte. Cu toate că, în acest caz, ciocnirea nu ar fi atât de primejdioasă. Frecarea dintre particulele exterioare şi atmosfera Pământului va provoca un dezastru apreciabil. Totuşi, coliziunea nu va fi atât de distrugătoare. Dar nimeni nu era capabil să demonstreze faptul că oricare dintre aceste accidente se va produce sau că respectiva cometă va trece la oarecare distanţă. Prin urmare, era necesar să se organizeze orice plan, cu acest lucru erau cu toţii de acord.

Acum, în ce fel va fi organizat acest plan?

Experţii afirmau că era imposibil să se organizeze un plan de apărare. Deoarece, pe baza calculelor, era greu de spus în ce parte a lumii se va produce coliziunea. Prin urmare, era dificil de stabilit în ce loc trebuiau mutaţi oamenii; în plus, dacă întreaga ambianţă planetară va fi afectată, primejdia de poluare a aerului va fi pentru toată lumea. Astfel încât orice plan de apărare nu va putea fi eficient. În cursul aplicării acestuia, s-ar naşte o astfel de nebunie, încât ar rezulta numai dificultăţi.

De aceea, toţi specialiştii hotărâră că planul, neputând fi de apărare, va fi de atac. Un astfel de plan ofensiv nu putea fi decât unul – prin efortul întregii omeniri, să fie schimbată calea cometei! Acum, oamenii doreau să facă ceea ce natura nu putea – ultimul procedeu, singurul posibil.

Toate forţele nucleare ale omenirii vor fi reunite şi se va construi o armă super-atomică; la un moment şi într-un loc determinat, cometa va fi atacată. Acesta era singurul procedeu.

*

Exista, de asemenea, temerea că o întârziere în construirea armei nucleare ar periclita aplicarea planului. Deoarece, cu cât distanţa de cometă la care va avea loc evenimentul va fi mai mare, cu atât acţiunea de deviere a traiectoriei va fi mai dificilă. În acelaşi timp, ştiinţa nu era capabilă să provoace explozia cu ajutorul unei nave spaţiale, fără echipaj uman, numai prin telecomandă. De aceea, preparativele vor lua ceva timp.

După ce chibzuiră asupra tuturor feţelor problemei s-au stabilit unele termene:

10 septembrie: data lansării vehiculului spaţial.

Dacă până la data de 10 septembrie cometa nu-şi va schimba

direcţia dintr-o cauză oarecare şi va continua să înainteze spre Pământ, atunci, la această dată, nava spaţială echipată cu arma nucleară va decola.

1 octombrie: vehiculul spaţial, ajungând în apropiere de cometă, o va ataca.

2 noiembrie: dacă direcţia cometei rămâne neschimbată, atunci va ciocni Pământul. Dar, dacă atacul de pe 1 octombrie va fi fost reuşit, în acest caz, catastrofa nu va avea loc şi cometa se va îndepărta.

În calea reuşitei mai era o problemă: forma şi volumul cometei. Dacă mărimea cometei va depăşi o anumită limită, bomba atomică făurită de om nu-i va putea schimba traiectoria.

Succes sau insucces, era hotărât ca, în orice caz, această acţiune să fie ţinută într-un secret absolut. Chiar în caz de reuşită, nu va scăpa nicio informaţie în legătură cu proiectul. Iar dacă nu va reuşi atunci…

— Părerea dumneavoastră care este? Acţiunea va izbândi sau nu? întrebă domnul Datt pe sir John, la încheierea tratativelor.

— Anul acesta nu cumpăraţi cadourile de Crăciun înainte de 1 octombrie, răspunse el.

*

După tratative, timp de două săptămâni, domnul Datt hoinări prin Anglia. Când se întoarse în India, pe aeroportul Damdam îl întâmpinară prieteni, rude şi o mare mulţime de curioşi. Oamenii ştiau numai că domnul Datt se întâlnise cu astronomii din Anglia şi vizitase observatoarele şi institutele astronomice. Participarea sa la tratative era ţinută în taină faţă de toată lumea. Croindu-şi drum prin mulţime şi ferindu-se de ziarişti, ajunse la maşina sa.

Sosind acasă, văzu că în faţa locuinţei fusese instalat umbrarul în care se aduceau ofrandele religioase.

— La urma urmei, ce înseamnă toate astea?

Indrani Devi zise drept răspuns:

— Te-ai întors din străinătate în condiţii favorabile. Am chemat brahmanul să-ţi dea binecuvântarea.

— Dar atâţia oameni pleacă zilnic în străinătate. Ce am făcut eu neobişnuit sau semnificativ? Dar ce este acest sacrificiu…?

Indrani Devi se îndepărtă intimidată. Astronomul privi spre

cumnatul său care începu să-l convingă:

— Frate, de când ai descoperit cometa, noi ne-am simţit tare îngrijoraţi. Guruji ne-a arătat planul de pace al planetei. După indicaţia lui, dacă astăzi vei face sacrificiul, va fi în regulă... aşa socotim noi toţi.

— Ce folos trag eu dacă fac acest sacrificiu? întrebă domnul Datt foarte calm.

— Răul cometei va fi înlăturat.

Brusc, domnul Datt se mânie cumplit.

— Este o pură superstiţie a voastră că această cometă ar fi nefastă. Până când nu am studiat această cometă, nu aveam nicio cunoştinţă despre ea, înţelegeam această superstiţie. Dar astăzi, când noi ştim că toate planetele, luna, meteoriţii şi cometele sunt părţi neînsufleţite ale sistemului solar, că ele nu posedă niciun fel de puteri faste-nefaste, atunci, de ce această superstiţie? Dacă v-aţi da osteneala să învăţaţi ceva din ştiinţa modernă, aţi putea ajunge să pricepeţi aceste lucruri. Eu ştiu, pentru mine aceste lucruri sunt ca apa pe oala de pământ smălţuit.

Domnul Datt vorbise mânios, dar cumnatul îi prezentă cu blândeţe argumentul:

— Dar strămoşii noştri au scris în cărţile sfinte despre aceste sacrificii!

— Era o vreme când strămoşii noştri erau pe drept cuvânt descoperitori ai adevărului. În Upanişadele noastre, chiar în Bhagavad Gita, găsim multe opinii divergente. Putem găsi în ele întrebări privitoare la natură, diverse puncte de vedere asupra acestora, diferite răspunsuri şi o serie întreagă de păreri în exprimarea adevărului. Dar, cu timpul, acestea au dispărut. Astăzi, când citim aceste cărţi religioase, noi nu simţim niciodată necesitatea de a pătrunde înţelesul lor profund şi rămânem undeva în straturile superficiale, presupunând că acesta este adevăratul sens, iar ceea ce este important lăsăm de-o parte. Ce rost au discuţiile? Nu voi lua parte la sporovăiala şi la argumentaţiile voastre, încheie astronomul plecând iute.

În Anglia, pe durata tratativelor, între domnul Datt şi sir John se înfiripase o prietenie profundă. Indianul fusese impresionat de dragostea pentru disciplină, de eficacitatea remarcabilă a activităţii şi de neînfricarea englezului, pe când acesta îndrăgise înclinaţia spre căutarea adevărului şi atenţia ageră de

descoperitor a domnului Datt.

„Project light brigade” era numele planului de atac al cometei. Sir John îi dăduse acest nume inspirat de faimoasa poemă „Charge of the light brigade”. Pentru acest proiect, Marile puteri puseseră la dispoziţie vehiculul spaţial şi racheta cu ajutorul căreia acesta era expediat într-o călătorie atât de lungă. Diverse state contribuiseră cu diferite instrumente, combustibil, aparate, cu tehnicieni şi cu oameni de ştiinţă.

India participa cu patru savanţi la acest proiect. Şi, în acest lucru, se simţea respectul purtat domnului Datt.

„Cometa Datt” înainta în direcţia calculată. Coada ei îşi făcu apariţia. Efectuase jumătate din rotaţia în jurul soarelui şi, în acest timp, nu suferise nicio influenţă. Nu era făcută bucăţi-bucăţele. Iar forţa de atracţie a lui Mercur şi Venus nu avusese niciun efect asupra traiectoriei sale, astfel încât acum se apropia.

Calculatorul îi aproxima direcţia şi, zi după zi, probabilitatea ciocnirii de Pământ creştea continuu.

Dar această informaţie era ţinută în secret faţă de lume. Oamenii obişnuiţi credeau despre cometă că va trece doar pe lângă Pământ şi se va îndepărta în linişte. Dar nu, câţiva savanţi, care nu erau în temă, aveau unele bănuieli. Iar câţiva astronomi amatori stăteau la pândă ca să vadă cu propriile lor lunete cometa trecând atât de aproape.

Pe lângă această curiozitate ieşită din comun, între oamenii de rând se răspândea teama de cometă, de care profitau câţiva astrologi şi alţi pricepuţi în ale credinţei.

Apărător al unghiului de vedere cu adevărat ştiinţific, domnul Datt era ocupat să combată acest sentiment de teamă superstiţioasă. Dar toate strădaniile sale erau zadarnice.

Savanţilor le apăru o nouă rază de speranţă. În urma observaţiilor, diverşi astronomi ajunseră la convingerea că masa „Cometei Datt” era comparativ redusă. De aici, probabilitatea de reuşită a lui „Project light brigade” crescu. Acum, domnul Datt aştepta.

În a doua săptămână a lui septembrie, sosi o scrisoare de la sir John.

Era despre o mulţime de lucruri: sezonul de cricket, descrierea lui „late summer” din Anglia, festivalul de la Edinburgh şi activităţile sale culturale etc.

În sfârşit, domnul Datt ajunse la informaţia care-l interesa: – „*The charge of the light brigade has begun. Let us wish it success*” (Atacul brigăzii uşoare a început. Să-i urăm succes).

Începu sărbătoarea Durga Puja. Bengalul fu cuprins de agitaţia festivalurilor şi a serbărilor. Khoka, nepotul de opt anişori al domnului Datt, veni în vacanţă. Domnul Datt îşi petrecea tot timpul jucându-se cu el, aşa că Indrani Devi comenta cu reproş:

— Astăzi nu mai este atent la nimic.

Ziua de întâi octombrie veni şi trecu. Toată noaptea, domnul Datt stătuse pe acoperiş cu luneta. Şi în noaptea de două, el îşi petrecu timpul scrutând cerul. I se păru că direcţia cometei s-a schimbat. Apoi se gândi că era numai jocul minţii. Dacă s-ar fi petrecut o schimbare în direcţia cometei, ea ar fi atât de mică încât o lunetă de 20 cm nu ar putea-o pune în evidenţă. Iar această schimbare depinde de succesul proiectului.

În fond, ce a fost acest proiect? Va fi, într-adevăr, încununat de succes? Va ajunge la timp nava spaţială lângă cometă sau nu? Explozia se va produce la timp sau nu? Aceste întrebări clocoteau în creierul domnului Datt. Pe trei octombrie, stătu toată ziua ca pe ghimpi, aşteptând ceva. Seara, la ora cinci, veni un om pe scuter de la Defence Office din Calcutta şi înmână domnului Datt un „Clasified telex message” din Anglia.

Mesajul fusese expediat pe doi octombrie.

Până acum, astronomul fusese ca nebun de atâta aşteptare, iar acum stătu câtva timp fără un gest. Făcându-şi curaj, deschise plicul. Era un mesaj fericit:

„*Astăzi mă duc să cumpăr cadourile de Crăciun*”.
John McPherson

În luna noiembrie, „Cometa Datt” trecea la 70 de mii de kilometri distanţă de Pământ. Câţiva o văzură. După spusele unora, nicicând înainte nu se arătase o cometă atât de vizibil.

Cometa trecu. Ciclul ei se încheie de asemenea şi atunci, într-o zi, domnul Datt îi zise lui Indrani Devi:

— Văzut-ai dumneata? Cometa a venit şi a trecut. A fost ceva bun sau rău? Acum, înţelegi vorbele mele, nu?

— Asta am înţeles că n-a fost nimic bun sau rău. Dar putea fi, fireşte! Şi ştii de ce nu a fost? întrebă Indrani Devi, lungind gâtul

cu mândrie.

Şi, pentru o clipă întreagă, domnul Datt stătu la îndoială. Nu cei din Project Light Brigade lămuriseră treaba? Prudent, întrebă:

— Ce ai vrut să spui?

— Ce-ţi voi spune! Noi am adus jertfe rituale. Iată ce a oprit năpasta, că de nu…

— Dar eu nu am adus nicio jertfă, spuse domnul Datt, întrerupându-şi soţia. Însă nu continuă, ca să nu-i strice plăcerea.

Indrani Devi, emoţionată la culme, îi dădu de ştire:

— Tu nu ai făcut! Khoka a făcut. Guruji a spus că, dacă dumneata nu voiai să faci, atunci, nu-i nimic! Poate face nepotul dumitale. Khoka venise în vacanţă. El a adus ofranda. Dumneata nu ştiai că un învăţat mai bun cunoscător al doctrinei decât Guruji nu poţi găsi. El rezolvă orice problemă!

În faţa ochilor domnului Datt se lumină tabloul stratagemei. Khoka efectuase ritualul sacrificiului. Turnase unt topit în focul sacrificial. Guruji îl pusese să aducă jertfă focului, să recite formulele cuvenite. Khoka citise formulele ascultător, fără să priceapă sensul…

În locul acestui tablou, îi apăru un altul – tratativele de la Londra, direcţia cometei, transformarea ei probabilă, discuţiile despre coliziune şi calamitatea ce venea asupra lumii. Plănuiseră o metodă stranie, care reuşise în secret.

Două tablouri! Două povestiri! Amândouă în acelaşi timp! Pentru amândouă, un singur personaj: omenirea! Dar ce povestiri diferite! Câtă deosebire între ele! gândi, domnul Datt.

Ne străduim mereu să micşorăm distanţa dintre două omeniri cu modurile lor de viaţă. De o parte – superstiţie, de cealaltă – forţa logicii, puterea opiniei, intelectul. Cât este de lungă şi de adâncă prăpastia dintre ele! Nicio persoană educată, înstărită, nu este ferită de superstiţie.

Omenirea trebuie să progreseze treaptă cu treaptă în direcţia Secolului XXI până să reuşească în cele din urmă. Cum? Până când? Până când?

Şi domnul Datt se pierdea în mulţimea tuturor acestor întrebări fără de răspuns.

Mircea Cărbunaru
„Pune-ţi o dorinţă”

Kramer păru mulţumit de primirea pe care i-o făcuse preşedintele fundaţiei. Omul avea „stofă”. Şi zâmbea tot timpul. Iar la un individ ce părea să se apropie de 40 de ani, acest lucru era un motiv în plus pentru a-i acorda toată încrederea.

— Anunţul?… se interesă preşedintele fără ca zâmbetul să i se şteargă de pe faţă.

Kramer aprobă din cap şi scoase de la piept un ziar cu marginile zdrenţuite pe care îl deschise la pagina de publicitate. Undeva, într-un colţ al paginii, scria:

«Fundaţia „Pune-ţi o dorinţă?”».

Drumul dintre vis şi realitate este acum mai scurt.

Dacă te frământă ceva… Dacă ai o dorinţă neîmplinită…

Dacă toată lumea ţi-a spus că nu se poate…

Şi dacă nu ţi-ai pierdut speranţa

Atunci, caută-ne! Telefonul nostru…»

— Pare promiţător – zâmbi Kramer la rândul său – numai că nu ştiu în ce măsură mă puteţi ajuta…

— Este de ajuns să vă puneţi o dorinţă, îl încurajă preşedintele.

— Problema mea este cu totul specială,… tatonă Kramer terenul, marcat vizibil de neîncredere.

— Şi fundaţia noastră este la fel de specială. Vă asigur că aţi venit exact acolo unde trebuie. Haideţi să lăsăm la o parte formalităţile şi cu mai mult curaj să-mi povestiţi despre ce este vorba.

Omul ştia foarte bine cum să procedeze. Probabil că mai întâlnise astfel de situaţii, pentru că se lăsă relaxat în scaun, continuând să zâmbească, aşteptând răbdător ca ezitarea lui Kramer să se risipească.

— Sunt colecţionar…, îşi luă acesta în cele din urmă curajul… de aproape 20 de ani… Ştiţi cum este, la început nu îţi închipui că se poate trăi şi din asta. Vezi ceva, îţi place, şi cumperi… În general vechituri… Apoi afli că au valoare. Capeţi experienţă, bun gust, începi să vinzi, să cumperi, apoi iar vinzi şi iar cumperi… aşa mi-am făcut primul magazin de antichităţi… Totuşi, vă mărturisesc sincer că dintre toate, numai cărţile au reprezentat ceva pentru mine. Nu am vândut niciodată cărţi…

Am strâns o bibliotecă apreciată de toţi cei care au văzut-o… Numai cărţi rare. Însă, vedeţi, ceva curios s-a întâmplat în toţi anii ăştia…

— Cu biblioteca? se arătă interesat preşedintele.

— Oh, nuuu!… Cu mine s-a întâmplat ceva. Îmi amintesc foarte bine ce simţeam la început, când intram în bibliotecă. O stare de satisfacţie ceva care nu se poate descrie… Mirosul acela, abia perceptibil. Ştiţi, cărţile vechi au mirosul lor. Un colecţionar cunoaşte cel mai bine acest lucru… Nu îmi imaginez care este cauza, cerneala, hârtia, timpul, sau poate toate la un loc… Şi mai era plăcerea de a le atinge, catifelarea foilor,… foşnetul lor; ca să nu mai pun la socoteală gestul de a lua cartea din raft, de a sufla pulberea fină de pe ea; Toate acestea aveau o semnificaţie tulburătoare pentru mine… N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit, îmi îngrijesc atent cărţile, însă farmecul este să le descoperi, să ai senzaţia că doar tu le atingi şi le vezi pentru prima oară, chiar dacă sunt ale tale. De aceea puţin praf este esenţial pentru un… colecţionar. La fel ca şi uitarea…

— Bănuiesc, aprobă preşedintele fundaţiei, puţin cam străin de problemă.

— Da, uitarea, continuă înfierbântat Kramer. Este obligatoriu să uiţi de ele pentru ca mereu să poţi avea revelaţia descoperirii.

— Îmi pare rău, dar tot nu v-aţi exprimat o dorinţă clară, încercă preşedintele să-l aducă pe Kramer la realitate.

— Păi,… este simplu,… În prezent eu nu mai simt nimic din tot ce v-am povestit, înţelegeţi? Absolut nimic. Dimpotrivă, mi se pare că au miros de mucegai, coperţile sunt aspre, respingătoare, îngălbenite şi prăfuite. Pră-fu-i-te şi… atât. De fiecare dată când pun mâna pe o carte simt imediat nevoia să dau fuga la baie şi să mă spăl… E absurd, dar asta mi se întâmplă…

— Înţeleg că doriţi să fie la fel ca înainte? concluzionă ezitant şeful fundaţiei.

Kramer aprobă mut, incapabil să mai scoată vreun cuvânt. Pe faţa preşedintelui zâmbetul de 24 de carate începu să înflorească din nou, ceea ce dovedea că mintea sa procesa din nou eficient. Îi făcu semn colecţionarului să aibă puţină răbdare şi se aplecă deasupra interfonului apăsând pe una dintre zecile de taste.

— Moller, vino, te rog, în biroul meu; şi închise fără să mai rostească altceva.

Kramer îl privea interogativ.

— Este unul dintre specialiştii noştri… se descurcă minunat în probleme atât de… de personale ca a dumneavoastră, încercă preşedintele să îl lămurească.

— Psiholog? se interesă dezamăgit colecţionarul.

— A, nu vă faceţi probleme. Moller este un geniu atoatecuprinzător, o să vedeţi.

Înfăţişarea lui Moller corespundea într-adevăr oricărui exerciţiu de imaginaţie care s-ar fi putut aplica până şi unui geniu mai mititel. Adică, slab, ochelari cu dioptrii enorme, păr ciufulit, obraz neras, halat alb pătat de substanţe incerte, ecuson strâmb şi pantofi prăfuiţi. Foarte răbdător, Moller îşi notă aproape tot ceea ce Kramer îi explică în amănunţime. Şi mai răbdător, preşedintele ascultă din nou întreaga poveste a nefericitului colecţionar.

La sfârşit, geniul îşi ţuguie buzele gânditor, fără să se sinchisească de privirile nerăbdătoare ale celorlalţi doi. Într-un târziu, începu să vorbească. Probabil, gândea mai bine decât rostea cuvintele cu vocea sa subţire şi ezitantă.

Moller se arăta interesat de tot felul de amănunte nesemnificative, lucru ce îi întărea convingerea lui Kramer că geniul avea ceva probleme de integrare socială, dacă nu chiar şi de altă natură… În orice caz, colecţionarul nu putea să priceapă în ruptul capului de ce Moller voia să afle cu tot dinadinsul dacă schimbase vreodată locul cărţilor în bibliotecă, dacă avea prieteni, dacă fusese căsătorit, dacă îşi legase cărţile în piele, dacă îi plăcea casa în care locuia, dacă iubea animalele, dacă îi plăcea să mângâie pisicile, dacă scria scrisori, dacă…

Pentru Kramer conversaţia începu să semene cu un interogatoriu al cărui sens se pierdea undeva printre notiţele geniului cu halatul pătat. După jumătate de ceas, Moller se opri şi îşi consultă cu atenţie carneţelul cu coperţi negre.

— Mda! mormăi el dând din cap în semn că înţelegea cum stă treaba. Aşadar, cărţile vă sunt cele mai bune prietene…

— Metaforic vorbind, aşa este, întări cu convingere Kramer.

— Nu, nu, nu… negă categoric Moller – nu mă refer la sensul generos, figurativ… Dumneavoastră chiar le trataţi ca pe nişte prieteni în carne şi oase. Sunt oameni care va vorbesc… Cu alte

cuvinte le… personalizaţi.

Colecţionarul îşi scărpină fruntea uimit. Punctul acesta de vedere, deşi absolut nou pentru el şi pentru ceea ce gândea cu adevărat despre cărţile sale, i se releva acum luminos în creier. Povestea lui semăna mai degrabă cu o dramă conjugală decât cu una… intelectuală. Lucru confirmat de Moller, care îi reaminti că cea mai mare parte dintre bărbaţi, în jurul vârstei de 40 de ani, trec printr-o criză de… fidelitate, de stabilitate emoţională şi afectivă.

Kramer îşi amintea de un prieten căruia, cu câţiva ani în urmă, i se aprinseseră călcâiele după o puştoaică ce mai degrabă ar fi putut să-i fie fiică decât amantă. Omul îşi făcuse bagajele, divorţase după douăzeci de ani de căsnicie, pentru ca în numai trei luni să se întoarcă acasă cu coada între picioare şi cu un cont în bancă vizibil uşurat…

— Domnule Kramer, mă urmăriţi? îl trezi preşedintele fundaţiei care până atunci nu făcuse altceva decât să asculte. Colegul nostru, Moller ar avea o soluţie pentru problema dumneavoastră, numai că… – ezită el pentru un moment – numai că va trebui să acceptaţi o schimbare majoră în biblioteca dumneavoastră. Vă rog numai să-l ascultaţi o clipă.

— Vă propun să ne adaptăm strict la ceea ce simţiţi… Dacă pentru dumneavoastră cărţile sunt atât de umanizate, atunci le vom trata ca pe… oameni şi le vom face o mică operaţie de… estetizare, ceea ce ar schimba atractivitatea lor şi atitudinea dumneavoastră…, explică Moller pe îndelete.

— Nu înţeleg… se arătă complet confuz Kramer.

— Spuneţi-mi, ce aţi simţi dacă aceste cărţi ar fi legate în piele de… om?

— Cum adică? se îngrozi Kramer.

— De fapt, este vorba de un ţesut dermic şi epidermic viu. Subliniez, VIU. Ce aţi simţi? Vă întreb încă o dată.

— Dumnezeule!… exclamă colecţionarul, încercând cât de cât să se concentreze asupra problemei. Păi, ar fi ceva… straniu,… nu ştiu cum aş putea descrie… Însă tot nu văd cum veţi proceda…

— Vă explic pe înţelesul dumneavoastră, faptul că vom înlocui coperţile cu două… „interfeţe” biologice, saturate în substanţe nutritive, pe care vom grefa celule vii… o crescătorie de celule… culturile noastre vor creşte până vor acoperi integral

„coperţile”… Dacă doriţi, putem utiliza chiar ADN-ul dumneavoastră… Problema se poate rezolva uşor din punct de vedere tehnic şi într-o lună putem clona peste o sută de coperţi… Mai sunt şi alte avantaje, pe care cred că le-aţi intuit deja: nu se uzează, aspect agreabil, catifelate şi garantate pentru 50 de ani. După care se împrospătează interfeţele pentru încă 50 de ani… Vă închipuiţi, coperţi care se regenerează permanent. Moare o generaţie de celule, alta îi ia locul… Aproape nemuritoare, cu excepţia acelei intervenţii la fiecare jumătate de secol…

— Spuneaţi că se regenerează… ce-o să faceţi cu titlurile? îndrăzni să gândească mai departe colecţionarul.

— Tatuaje.

— Ce spuneţi? îngăimă bietul om cu falca de-a binelea căzută.

— Impropriu spus „tatuaje”. Folosim, practic, acelaşi principiu, numai că în serie, cu ajutorul unei maşini speciale…

— V-am spus eu că aţi apelat exact la cine trebuie – interveni şi preşedintele, nelăsându-l pe Kramer să-şi revină de tot. Este de ajuns să vă puneţi o dorinţă iar noi găsim imediat soluţia cea mai potrivită. Dacă doriţi, chiar mâine vor veni oamenii noştri să ia cărţile.

În fiecare zi Kramer intra în noua sa bibliotecă fix la ora 9.00 şi ieşea fix la ora 14.00. Nu citea. În schimb, treptat, consolidase o sublimă relaţie tactilă cu vechile sale cărţi, întinerite miraculos cu ajutorul Fundaţiei „Pune-ţi o dorinţă”. Micile sale obiceiuri de colecţionar reveniră la fel de miraculos, ca în tinereţe…

Kramer privea, mirosea, adulmeca, admira, sufla praful, pipăia şi trăia intens fiecare clipă petrecută în compania cărţilor sale. Însă atingerea lor îl frisona cu o intensitate nouă, contopită cu o plăcere ale cărei culmi nu le bănuise până atunci, şi care se pierdeau într-o dulce confuzie: Cărţi sau Oameni?…

Parcul părea încremenit ca o dioramă. Kramer stătea pe o bancă, lăsându-se mângâiat de lumina soarelui de vară care îi desăvârşea un bronz anemic, obţinut cu greu în plimbările sale zilnice de-a lungul aleilor prăfuite. Prins într-o dulce moleşeală, ţinea ochii închişi şi capul dat pe spate. Nu putea avea mai multe pretenţii atâta timp cât bătrâneţea se străduia să-i picteze pielea cu toate secreţiile aberante ale ficatului său obosit. Ceea ce rămânea era totuşi plăcerea clipelor de linişte şi atingere diafană a soarelui.

De undeva, din preajmă, se auzeau paşii moi ai vreunui pensionar rătăcit pe aleile parcului. Kramer nu catadicsi să deschidă ochii decât atunci când îi auzi oprindu-se lângă banca sa. Oftă iritat, gândind că avea să urmeze o conversaţie insipidă cu un bătrânel vorbăreţ, pe jumătate senil… aşa cum se întâmpla mai totdeauna când ieşea singur. Din acest motiv hotărî să închidă ochii la loc.

— Domnul Kramer? auzi ca de dincolo de lume.

— Mhî! aprobă fără să deschidă gura.

— Vă mai amintiţi de mine? întrebă ezitant noul venit.

— Dacă vă daţi din soare, poate că da, răspunse morocănos Kramer.

— Oh, mă scuzaţi, şi omul făcu doi paşi într-o parte, după care continuă: Vă mai amintiţi?… Fundaţia „Pune-ţi o dorinţă”… Povestea cu biblioteca dumneavoastră… încercă să-i împrospăteze memoria celălalt.

— Da, da, da, domnu' preşedinte… Îmi amintesc, desigur, făcu ceva mai înviorat Kramer.

— Aaa, nu. M-am pensionat! recunoscu noul venit, cu stânjeneală.

Fostul preşedinte arăta încă bine, cu toate că timpul îşi lăsase urme în cutele de pe frunte şi în părul alb de la tâmple. Avea acelaşi zâmbet reconfortant care îl îndemnase pe Kramer să-şi „îmbrace” biblioteca… De altfel, nici fostul preşedinte nu uitase acel episod, ceea ce arăta clar că şi pentru el soluţia geniului ăla cu nume de neamţ fusese ceva extravagant. Cât despre părerea lui Kramer, lucrurile stăteau un picuţ mai straniu…

— Tot colecţionar de cărţi? încercă să înfiripe un dialog ex-preşedintele.

— Am renunţat!… spuse apăsat Kramer, fără nicio urmă de resentiment în glas.

— Nu se poate! sări uimit celălalt: Dar eraţi atât de… atât de afectat, atât de pasionat… continuă el incapabil să-şi aleagă cuvintele.

— Eram. Aveţi perfectă dreptate. Până când am constatat că biblioteca mea făcuse alergie…

— Nu-nţeleg! se arătă sincer nedumerit fostul preşedinte.

— Da, **a-ler-gi-e**! pronunţă sentenţios Kramer. Şi ştiţi de la ce anume?…

—?!

Dinspre celălalt veneau semne mute de întrebare.

— De la praf, stimate domn. Pe urmă n-am mai putut suporta să-mi văd cărţile cu roşeaţa aia pe coperţi… Era absolut dezagreabil cu toate că mă obişnuisem atât de mult cu ele…, i se înecă lui Kramer glasul într-o stare vecină cu plânsul.

— Îmi pare atât de rău…

— Nu este nevoie să mă compătimiţi, acum am o nouă viaţă. Oricum, vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o arătaţi – încheie Kramer, atingând uşor braţul fostului preşedinte ca un semn de „nu-ţi face probleme”. Un fior de plăcere începu să-şi croiască drum dinspre degetele lui Kramer, înspre şira spinării, făcându-l să coboare o privire admirativă către pielea netedă şi bine bronzată pe care încă o mai atingea cu palma. Oftă, iar preşedintele îl compătimi emoţionat. Mintea şi privirea lui Kramer rămâneau însă fixate pe acel braţ bronzat, gândind cât de bine ar fi stat şi pielea preşedintelui printre borcănaşele sale cu formol în care se odihnea colecţia, sublima sa colecţie de amintiri tactile: administratorul, poştaşul, dentistul, vecinul de la colţ şi, acum, iată, acest rarisim preşedinte al unei fundaţii cu un nume la fel de rarisim: „Pune-ţi o dorinţă”… şi asta, bineînţeles, dacă ar fi acceptat invitaţia la o cafea, acasă, în camera unde fusese cândva biblioteca…

H. G. Wells
Ţara orbilor
(„The Country of the Blind”, 1904)

Traducere de Victor Kernbach şi Constantin Vonghizas

La trei sute de mile şi mai bine de Chimborazo şi la o sută de zăpezile lui Cotopaxi, în cele mai sălbatice pustiuri ale Anzilor din Ecuador, se află, despărţită de lumea oamenilor, acea vale misterioasă dintre munţi, care se numeşte Ţara Orbilor. Cu mulţi ani în urmă, valea asta era deschisă spre lume, aşa încât în cele din urmă oamenii putură să ajungă, prin trecători înfricoşătoare şi acoperite de gheaţă, în mijlocul păşunilor ei întinse; şi într-acolo se îndreptară câţiva oameni, câteva familii de metişi peruvieni fugind de desfrâul şi tirania unui stăpânitor spaniol crud. Apoi se produse puternica erupţie a vulcanului Mindobamba, când se făcu noapte în Quito timp de şaptesprezece zile, şi când apa fierbea la Yaguachi şi toţi peştii muriră până departe la Guayaquil: pretutindeni de-a lungul pantelor dinspre Pacific se produseră alunecări de teren, dezgheţuri bruşte şi inundaţii neaşteptate, şi o întreagă coastă a vechiului pisc Arauca alunecă şi se prăbuşi cu un tunet, despărţind pentru totdeauna Ţara Orbilor de restul omenirii care ar fi încercat s-o exploreze. Dar unul dintre aceşti primi colonişti se întâmplase să fie de cealaltă parte a văii când pământul se cutremurase atât de grozav, şi fusese nevoit să-şi uite soţia şi copilul şi pe toţi prietenii şi avuţia pe care o lăsase acolo sus, şi să-şi înceapă din nou viaţa în lumea din vale. O începu din nou, dar se îmbolnăvi, fu cuprins de orbire şi muri pedepsit într-o mină; dar povestirea pe care a spus-o a dat naştere unei legende care dăinuie şi astăzi de-a lungul Anzilor Cordilieri.

El istorisi pricina care-l făcuse să se aventureze, plecând din acea fortăreaţă în care la început fusese adus legat de o lamă, lângă un mare balot de îmbrăcăminte, încă pe când era copil. Valea, spunea el, avea în ea tot ce şi-ar putea dori inima unui om – apă dulce, păşuni, o climă blândă, pante cu un pământ negru şi bogat, acoperite cu desişuri de arbuşti care aveau un fruct excelent, iar pe o latură se întindeau păduri largi de pini care ţineau piept avalanşelor. Sus de tot, deasupra capului, pe trei părţi, pereţii înalţi de stâncă verde-cenuşiu erau

înveşmântaţi de gheaţă, dar curentul gheţarului nu se îndrepta încoace, scurgându-se pe pantele de dincolo, şi doar din când în când bucăţi enorme de gheaţă se prăbuşeau înspre partea văii. În această vale nici nu ploua şi nici nu ningea, însă izvoarele îmbelşugate dădeau naştere unor bogate păşuni verzi, pe care irigaţia le-ar fi putut extinde în toată valea. Coloniştii au făcut lucruri bune acolo. Animalele munceau şi se înmulţeau, şi un singur lucru le tulbura fericirea. Dar acesta era suficient s-o tulbure de tot. O boală ciudată se abătuse asupra oamenilor şi făcuse ca toţi copiii născuţi acolo – şi chiar câţiva copii mai mari – să fie orbi. Tocmai pentru a căuta vreun leac sau oarecare farmece împotriva acestei orbiri pornise şi el prin trecătoare în jos, înfruntând oboseala, primejdiile şi greutăţile. În vremurile acelea, în astfel de împrejurări, oamenii nu se gândeau la germeni şi infecţii, ci la păcate; şi i se părea şi lui că pricina nenorocirii stătea în faptul că aceşti pribegi, lipsiţi de preoţi, neglijaseră să clădească un altar îndată ce intraseră în cuprinsul văii. El dorea să se clădească în valea aceea un altar – un altar frumos, ieftin şi folositor; dorea relicve şi alte asemenea obiecte de cult care aveau în ele puteri tainice, cum sunt obiectele sfinte, talismanele misterioase şi rugăciunile. În desagă avea o bară de argint nativ pe care nu o putea justifica; insista spunând că n-o găsise în vale, dar vorbea ca un om care minte fără dibăcie. Îşi adunaseră cu toţii laolaltă, spunea el, banii şi lucrurile de preţ, neavând nevoie câtuşi de puţin de asemenea averi acolo, ca să cumpere în schimb obiecte sfinţite care să-i ajute împotriva bolii de care sufereau. Mi-l închipui pe acest tânăr muntean cu ochii stinşi, ars de soare, istovit şi nerăbdător, frământându-şi cu înfrigurare pălăria în mâini, un om cu totul străin de obiceiurile lumii din afară, spunându-şi povestea înainte de marele cutremur unui preot atent şi cu privirea pătrunzătoare. Mi-l pot închipui apoi încercând să se întoarcă, având la el leacuri sfinte şi infailibile împotriva acelei năpaste, şi nesfârşita lui descurajare în faţa uriaşei prăbuşiri din locul pe unde fusese cândva trecătoarea. Dar restul istoriei nenorocirilor sale nu-l mai cunosc, şi am aflat doar de moartea lui jalnică, petrecută câţiva ani mai târziu. Sărman pribeag din pustietatea aceea! Pârâul care săpase cândva trecătoarea ţâşneşte acum din gura unei peşteri stâncoase, iar legenda născocită de povestirea lui stângace s-a dezvoltat într-o legendă despre o

rasă de orbi care trăiesc, undeva „dincolo” şi despre care se mai vorbeşte şi azi.

Iar în mijlocul micii populaţii a acestei văi, acum despărţite de lume, boala şi-a înfăptuit opera. Bătrânii deveniră miopi şi cu vederea înceţoşată, tinerii abia dacă mai zăreau ceva, iar copiii care li se năşteau erau de-a binelea orbi. Altminteri viaţa era foarte uşoară în acest bazin mărginit de zăpezi, pierdut de restul lumii, căci acolo nu existau nici mărăcini, nici scaieţi, nu erau insecte vătămătoare şi nici alte animale în afară de rasa blândă a lamelor pe care aceşti oameni le mânaseră cu poveri prin albiile râurilor din trecătorile pe unde veniseră. Vederea le scăzuse oamenilor atât de lent, încât abia dacă băgaseră de seamă pierderea ei. Îşi călăuziră copiii lipsiţi de vedere încolo şi încoace, până când ajunseră să cunoască toată valea ca-n palmă, şi chiar când ultimul dintre ei îşi pierdu vederea, neamul lor continuă să trăiască. Avură chiar timpul să se adapteze observării focului fără a-l vedea, aprinzându-l cu grijă în sobe de piatră. La început, fuseseră un neam de oameni simpli, analfabeţi, abia atinşi de civilizaţia spaniolă, dar având ceva din tradiţia meşteşugurilor vechiului Peru şi a filozofiei sale pierdute. Au urmat generaţii după generaţii. Oamenii au uitat multe lucruri; au născocit multe altele. Tradiţia lor despre lumea mai mare din care veniseră deveni de o nuanţă de mit incert. În toate privinţele, afară de vedere, erau puternici şi dibaci; şi apoi factorul întâmplător al naşterii şi al eredităţii trimise printre ei pe unul care avea o minte originală şi care ştia cum să vorbească cu convingere, şi apoi pe încă unul. Aceşti doi trecură, lăsându-şi efectele, şi mica comunitate crescu în număr şi în puterea de înţelegere, făcând faţă lucrurilor şi rezolvând problemele sociale şi economice impuse de împrejurări. Se perindară generaţii după generaţii. Apoi veniră alte generaţii. Sosi o vreme când se născu un copil care era a cincisprezecea generaţie de la acel strămoş ce plecase din vale cu o bară de argint pentru a căuta ajutorul lui Dumnezeu, şi care nu se mai întorsese niciodată. Se întâmplă atunci ca un om să vină în această comunitate din lumea dinafară. Şi ceea ce urmează este istoria acelui ins.

Era un muntean din ţinutul de lângă Quito, un om care fusese jos pe ţărmul mării şi văzuse lumea, un om căruia îi plăcea să citească felurite cărţi, un om ager şi întreprinzător; un grup de

englezi, ce veniseră în Ecuador să se caţere pe munţi, îl luaseră în locul uneia dintre cele trei călăuze elveţiene, care se îmbolnăvise. Se căţără cu ei într-un loc, se căţără în altul, şi apoi veni încercarea de pe Parascotopetl, Matterhornul Anzilor, în care omul a dispărut pentru lumea exterioară. Povestea accidentului a fost scrisă de o duzină de ori. Relatarea lui Pointer este cea mai bună. El spune cum grupul şi-a croit anevoie drumul aproape vertical, chiar până la marginea ultimei şi celei mai mari prăpăstii, şi cum şi-a înjghebat un adăpost pentru noapte în mijlocul zăpezii de pe o mică ieşitură de stâncă, şi cum au constatat îndată după aceea, într-o împrejurare într-adevăr dramatică, că Nuñez dispăruse de lângă ei. L-au strigat, dar n-au auzit niciun răspuns; l-au strigat şi l-au fluierat întruna şi n-au mai dormit în noaptea aceea deloc.

Când se iviră zorile, văzură urmele prăbuşirii lui. Părea de necrezut să mai fi putut scoate vreun sunet. Alunecase în partea de răsărit, către regiunea necunoscută a muntelui; departe, mai jos, se izbise de o pantă abruptă de zăpadă, şi îşi croise drum în jos prin mijlocul unei avalanşe de zăpadă. Urmele lui duceau de-a dreptul spre marginea unei prăpăstii înfricoşătoare, şi de aici încolo se pierdeau cine ştie încotro. Iar jos de tot în ceaţa depărtării, se puteau zări nişte copaci care se înălţau într-o vale îngustă şi închisă: aceea era pierduta Ţară a Orbilor. Dar ei nu ştiau că aceea era pierduta Ţară a Orbilor, şi nici n-o puteau deosebi în niciun fel de alte fâşii înguste de văi azvârlite printre munţi. Descurajaţi de acest dezastru, ei părăsiră în după-amiaza aceea încercarea de a mai urca, iar Pointer se înrolă în armată înainte de a mai fi apucat să facă vreo nouă încercare. Chiar şi până în ziua de astăzi, Parascotopetl îşi înalţă o creastă încă necucerită, iar adăpostul lui Pointer se macină în mijlocul zăpezilor, necălcat de nimeni.

Dar omul care căzuse acolo a supravieţuit.

La capătul pantei, el a căzut pe o distanţă de o mie de picioare şi a ajuns în mijlocul unui nor de zăpadă pe o coastă înzăpezită, mai abruptă chiar decât cea de deasupra. A alunecat pe aceasta în jos, răsucit, ameţit şi în nesimţire, dar scăpând fără niciun os rupt; şi în cele din urmă a ajuns pe pante mai line, iar apoi s-a rostogolit şi a rămas imobil, îngropat într-un nămete de zăpadă moale care-l însoţise tot timpul şi îl salvase. Şi-a revenit în simţiri cu senzaţia tulbure că e bolnav şi întins în pat;

apoi, fiind muntean şi trecut prin astfel de lucruri, pricepu situaţia în care se afla şi reuşi să se degajeze, după câteva sforţări, până când văzu stelele. Rămase întins cu faţa în jos câtva timp, întrebându-se unde se află şi ce se petrecuse cu el. Îşi pipăi membrele şi descoperi că haina îşi pierduse câţiva nasturi şi i se răsucise peste cap. Cuţitul îi dispăruse din buzunar şi pălăria era pierdută, cu toate că o legase pe sub bărbie. Îşi aminti că pornise în căutarea unor bolovani, pentru a-şi face din ei un zid în adăpostul de sus. Pioleta dispăruse şi ea.

Ajunse la concluzia că se prăbuşise, şi privi în sus ca să vadă, exagerat de lumina fantomatică a lunii care răsărea, drumul imens pe care se rostogolise în cădere. Rămase câtva timp aşa, privind buimac peretele uriaş şi palid înălţându-se deasupra şi care ieşea treptat din valul de întuneric în care stătuse scufundat până atunci. Frumuseţea lui fantomatică şi misterioasă îl copleşi câteva clipe, apoi omul fu cuprins de o criză de râs cu sughiţuri…

După un lung răstimp, băgă de seamă că se află la marginea inferioară a zăpezilor. Jos, pe panta acum scăldată de lumina lunii şi pe care se putea umbla, zări o întindere neagră acoperită cu iarbă şi presărată cu stânci. Se ridică cu greu în picioare, simţind dureri în toate încheieturile, coborî cu mult eforturi de pe grămada de zăpadă afânată din jurul său, şi merse în jos până când ajunse pe iarbă, iar acolo se lăsă să cadă lângă un bolovan, bău cu nesaţ din plosca pe care o ţinea în buzunarul interior al hainei, şi adormi îndată…

Fu trezit de ciripitul păsărilor din nişte arbori depărtaţi.

Se ridică în capul oaselor şi văzu că se află pe o pantă scurtă, de la picioarele unei prăpăstii imense, scobită de ravena pe care se prăbuşise prin zăpadă. De cealaltă parte, în faţă, se înălţa alt perete de stâncă, drept spre cer. Căldarea dintre aceste prăpăstii se întindea de la răsărit la apus şi era scăldată de soarele dimineţii, care lumina spre vest masa muntelui prăbuşit ce închidea o trecătoare. Dedesubt părea că se află o prăpastie tot atât de abruptă, dar dincolo de zăpada din rovină el văzu un fel de crăpătură, ca un horn, pe care curgea apă din zăpada topită şi prin care un om disperat s-ar fi putut aventura. O găsi mai lesne de trecut decât părea şi ajunse în cele din urmă pe o altă coastă pustie, iar apoi, după ce se căţără pe o stâncă destul de uşor de escaladat, ajunse pe o coastă pieptişă, acoperită de

copaci. Cercetă în jur şi se întoarse cu faţa spre trecătoare, căci o văzu deschizându-se deasupra unor păşuni verzi, în mijlocul cărora zări acum desluşit un pâlc de bordeie de piatră, cu înfăţişare neobişnuită. Uneori, înaintarea lui era ca o căţărare pe faţa unui perete vertical şi după câtva timp soarele, înălţându-se, încetă să mai bată în lungul strâmtorii, glasurile păsărilor cântătoare se stinseră în depărtare, şi văzduhul se făcu rece şi întunecos de jur împrejur. Dar valea din depărtare, cu casele ei, era tocmai din această cauză tot mai luminoasă. Ajunse în curând pe taluz şi observă printre stânci – căci era un om cu spirit de observaţie – o plantă necunoscută ce părea să se înalţe din crăpături, apucându-se de colţurile stâncii cu nişte cârcei de un verde aprins. Culese câteva frunze şi mestecă în gură codiţele lor, găsindu-le gustoase.

Pe la prânz izbuti în fine să iasă din trecătoare, la loc întins şi însorit. Era ţeapăn şi istovit; se aşeză la umbra unei stânci, îşi umplu plosca cu apă dintr-un izvor şi bău, apoi stătu o bucată de vreme să se odihnească înainte de a se îndrepta spre bordeiele acelea.

Erau foarte ciudate la înfăţişare şi de fapt întreaga privelişte a văii, cu cât o privea mai mult, devenea tot mai ciudată, mai neobişnuită. Cea mai mare parte a suprafeţei ei era o păşune de un verde compact, smălţat cu nenumărate flori frumoase, irigate cu o grijă extraordinară şi mărturisind că se bucuraseră de o plivire sistematică, fir cu fir. Sus de tot, ocolind valea, se afla un perete de stâncă ce părea să fie înconjurat de un canal cu apă, de unde se scurgeau pârâiaşele ce adăpau păşunea, iar pe pantele mai înalte turme de lame păşteau iarba sărăcăcioasă. Ici-colo se înălţau lângă zidul împrejmuitor nişte şoproane, părând adăposturi sau grajduri pentru lame. Canalele de irigaţie se strângeau într-un canal principal care cobora în centrul văii unde era închis de fiecare latură cu un zid până la înălţimea pieptului. Asta dădea locului un aspect foarte urban, subliniat în mare măsură de faptul că un număr de cărări pavate cu pietre albe şi negre, şi fiecare având câte o mică bordură stranie pe o parte, se ramificau încoace şi încolo, foarte ordonat. Casele din satul central erau cu totul deosebite de aglomeraţia întâmplătoare şi dezordonată a satelor de munte pe care le cunoştea; aici, ele se întindeau într-un şir continuu, de fiece parte a unei străzi centrale, sclipind de curăţenie; pe alocuri,

faţada lor pestriţă era străbătută de o uşă, dar nu exista nicio fereastră care să întrerupă pereţii netezi. Casele erau împestriţate cu o extraordinară neregularitate de culori, spoite cum arătau, cu un soi de ipsos uneori cenuşiu, alteori galben, câteodată de culoarea ardeziei sau chiar pământiu; şi tocmai această imagine de spoială pestriţă a trezit în mintea exploratorului ideea orbirii. „Cel care a făcut asta, se gândi el, pesemne că a fost orb ca un liliac”.

Coborî o coastă abruptă şi ajunse astfel la zidul şi la canalul care înconjura valea, aproape de locul unde acesta din urmă îşi revărsa prisosul în adâncimile râpei, printr-un fir de cascadă subţire şi tremurătoare. Putea vedea acum un număr de bărbaţi şi femei odihnindu-se ca şi când şi-ar fi făcut siesta, pe nişte grămezi de iarbă din partea mai îndepărtată a păşunii, iar ceva mai aproape de sat câţiva copii culcaţi pe jos, şi, imediat în preajmă, trei bărbaţi purtând găleţi pe cobiliţe pe o cărăruie ce ducea de la zidul înconjurător spre case. Aceştia erau îmbrăcaţi cu haine de lână de lama, aveau ghete şi brâie de piele, şi purtau bonete de lână cu apărătoare pe urechi şi pe ceafă. Mergeau unul după altul în şir, păşind încet şi căscând în timp ce mergeau, ca nişte oameni care veghează toată noaptea. Era ceva atât de respectabil şi liniştitor în înfăţişarea lor, încât, după o clipă de ezitare, Nuñez se ridică pe stânca unde era, ca să fie cât mai bine văzut, şi scoase un strigăt puternic care-şi răspândi ecoul pe toată întinderea văii.

Cei trei oameni se opriră şi îşi mişcară capetele ca şi cum ar fi vrut să se uite în jur. Îşi întoarseră feţele într-o parte şi în alta, iar Nuñez le făcu semne cu mâinile. Dar, în ciuda gesturilor, ei nu părură să-l vadă, şi după câtva timp, întorcându-se spre munţii din depărtare, la dreapta lor, strigară ceva drept răspuns. Nuñez le strigă din nou, apoi încă o dată, şi în timp ce gesticula fără rost, cuvântul „orbi” puse stăpânire pe gândurile sale.

— Nătărăii ăştia parcă ar fi orbi, zise el.

Când în cele din urmă, strigând de nenumărate ori şi cu furie, Nuñez trecu pârâul pe un podeţ, intră pe o poartă din zid şi se apropie de ei, fu încredinţat că erau orbi. Era acum sigur că asta e Ţara Orbilor despre care vorbesc legendele. Această convingere îl năpădi odată cu sentimentul unei aventuri măreţe, vrednice de invidiat. Cei trei stăteau unul lângă altul, fără să-l privească, dar cu urechea spre el, judecându-l după paşii lui,

neobişnuiţi pentru ei. Stăteau unul lângă altul ca nişte oameni niţel înfricoşaţi, iar el le putea vedea pleoapele închise şi vârâte înăuntru, ca şi cum până şi globii ochilor li s-ar fi scufundat de mult în cap. Pe chipurile lor se întipărise teama.

— Un om! zise unul dintre ei, într-o spaniolă greu de recunoscut. E un om! Un om sau un duh care a coborât de pe stânci.

Dar Nuñez înaintă cu paşi încrezători, ca de tânăr care păşeşte întâia oară în viaţă. Toate poveştile vechi despre valea aceea pierdută şi despre Ţara Orbilor îi reveniră în minte şi-i trecu prin gând, ca un refren, acest vechi proverb:

„În ţara orbilor chiorul e împărat.”

„În ţara orbilor chiorul e împărat.”

Îi salută foarte politicos. Le vorbi şi se folosi de ochii săi.

— De unde vine, frate Pedro? întrebă unul dintre ei.

— A coborât de pe stânci.

— Peste munţi am venit, zise Nuñez, din ţara de dincolo, unde oamenii pot vedea. De lângă Bogota, unde sunt sute de mii de oameni şi unde oraşul se pierde din văzul ochilor.

— Văz? murmură Pedro. Văz?

— El vine, zise al doilea orb, de peste stânci.

Nuñez văzu că stofa hainelor lor era croită ciudat, fiecare fiind cusută altminteri.

Atunci, toţi întinseră câte o mână spre el, într-o mişcare simultană, ceea ce îl făcu să tresară. Se dădu înapoi din faţa acestor degete întinse.

— Vino încoace, zise al treilea orb, urmărindu-i mişcarea şi apucându-l strâns.

Îl apucară cu toţii pe Nuñez şi îl pipăiră peste tot, nerostind nicio vorbă până când nu-şi sfârşiră îndeletnicirea.

— Ai grijă, strigă el, când unul îi vârî un deget în ochi, şi văzu că ei socotesc ca pe ceva ciudat acest organ al său, cu pleoapele-i tremurătoare.

Îşi trecură din nou degetele pe trupul lui.

— Ciudată făptură, Correa! zise cel care se numea Pedro. Pipăie-i asprimea părului. E ca părul de lama.

— Aspru ca stâncile care l-au născut, zise Correa, cercetând cu o mână moale şi uşor umedă bărbia nerasă a lui Nuñez. Poate că are să-şi mai piardă din asprime.

Nuñez se zbătu puţin sub cercetarea lor, dar ei îl ţineau

strâns.

— Mai cu grijă, zise el din nou.

— Vorbeşte, zise al treilea. Fără îndoială că e om.

— Uf! făcu Pedro, pipăindu-i haina aspră.

— Şi ai venit în lume? întrebă Pedro.

— Din lume. Peste munţi şi gheţari, chiar pe-acolo pe sus, la jumătate de drum de soare. Din lumea cea mare care se întinde în jos, cale de douăsprezece zile, până la ocean.

Dar aproape că nici nu-l luau în seamă.

— Părinţii noştri ne-au spus că oamenii pot fi făcuţi de puterile Naturii, zise Correa. Căldura lucrurilor şi umezeala, şi putregaiul… putregaiul…

— Să-l ducem la bătrâni, zise Pedro.

— Să strigăm mai întâi, zise Correa, ca nu cumva să se sperie copiii. E ceva nemaipomenit!

Strigară, şi Pedro porni primul şi îl luă de mână pe Nuñez spre a-l conduce către case.

Acesta îşi retrase mâna.

— Eu pot vedea! zise el.

— Vedea? zise Correa.

— Da, să văd, zise Nuñez întorcându-se spre el, şi se poticni de găleata lui Pedro.

— Simţurile lui sunt încă nedesăvârşite, zise al treilea orb. Se împiedică şi vorbeşte vorbe fără de înţeles. Duceţi-l de mână.

— Cum vreţi, zise Nuñez râzând şi se lăsă condus.

Pesemne că nu ştiau nimic despre văz.

„Bine, se gândi el, totul la vreme, şi or să înveţe.”

Auzi oameni strigând şi văzu un număr de figuri adunându-se laolaltă pe drumul care trecea prin mijlocul satului.

Îşi dădu seama că această primă întâlnire cu populaţia din Ţara Orbilor îi punea la încercare nervii şi răbdarea mai mult decât îşi închipuise. Locul părea mai întins, acum că se apropia de el, şi mânjelile de ipsos mai ciudate, şi o mulţime de copii, bărbaţi şi femei (femeile şi fetele, observă el încântat, aveau, unele dintre ele, chipuri foarte plăcute, cu toate că ochii le erau închişi şi adânciţi în orbite) se strânseră în juru-i, agăţându-se de el, pipăindu-l cu mâini moi şi sensibile, mirosindu-l, şi ascultându-i fiecare cuvânt pe care-l rostea. Totuşi, câteva fete şi câţiva băieţi se ţineau mai la distanţă ca şi când le-ar fi fost frică, şi într-adevăr glasul lui părea răguşit şi aspru faţă de tonul

mai blând al vocilor lor. Alţii se îmbulzeau în jurul lui. Cei trei care-l călăuziseră stăteau lângă el cu un aer de proprietari şi spuneau întruna:

— Un om sălbatic venit de pe stânci.

— Din Bogota, zise el. Bogota. Dincolo de crestele munţilor.

— Un om sălbatic care foloseşte cuvinte ciudate, zise Pedro. Aţi auzit asta… *Bogota*? Mintea lui abia prinde cheag. Se află de abia la începutul graiului.

Un băieţaş îl ciupi de mână.

— Bogota! zise băiatul în bătaie de joc.

— Ehe! E un oraş mare faţă de satul vostru. Eu vin din lumea mare, unde oamenii au ochi şi văd.

— Numele lui e Bogota, ziseră ei.

— S-a împiedicat, zise Correa. S-a împiedicat de două ori în timp ce venea încoace.

— Să-l ducem la bătrâni.

Şi îl împinseră deodată printr-o uşă, într-o încăpere în care era întuneric beznă, cu excepţia faptului că în capătul ei licărea un foc slab. Mulţimea se îmbulzi în urma lui, nemailăsând să intre lumina de afară, şi până să-şi dea seama, căzu cât era de lung peste picioarele unui om care şedea jos. Braţul lui, întins în cădere, izbi faţa altui ins, se auzi un strigăt mânios, şi timp de câteva clipe Nuñez se luptă cu numeroasele mâini care îl apucaseră. Era o luptă unilaterală. Îşi dădu seama de situaţie şi rămase liniştit.

— Am căzut, zise el; nu pot vedea nimic în bezna asta.

Se făcu tăcere, ca şi cum persoanele nevăzute din jurul lui ar fi încercat să-i înţeleagă vorbele. Apoi glasul lui Coreea zise:

— A fost făcut de curând. Se împiedică când merge şi amestecă în grai vorbe care nu înseamnă nimic.

Spuseră şi alţii despre el că nu aude sau că nu înţelege prea bine ce i se vorbeşte.

— Pot să mă ridic? întrebă el, după un răstimp. N-am să mă mai lupt cu voi.

Se sfătuiră între ei şi-l lăsară să se ridice.

Glasul unui om mai în vârstă începu să-i pună întrebări, şi Nuñez se pomeni încercând să le explice lumea cea mare din care picase aici, şi cerul, şi munţii, şi priveliştea, şi alte asemenea minuni, acestor bătrâni care şedeau pe întuneric în Ţara Orbilor. Iar ei nu credeau şi nu înţelegeau nimic din tot ce

le spunea, ceea ce nu se potrivea deloc cu aşteptările lui. Până şi multe dintre cuvintele lui rămâneau pentru ei neînţelese. De paisprezece generaţii, aceşti oameni erau orbi şi despărţiţi de restul lumii care putea să vadă; numele tuturor lucrurilor în legătură cu vederea dispăruseră ori se schimbaseră; povestea despre lumea exterioară era ştearsă şi modificată într-o simplă poveste pentru copii; şi ei încetaseră să se mai preocupe de altceva decât de povârnişurile stâncoase ce se înălţau deasupra zidului înconjurător. Se ridicaseră dintre ei orbi plini de geniu, şi cercetaseră frânturile de credinţe şi tradiţii pe care le aduseseră cu ei din zilele când vedeau, şi înlăturaseră toate aceste lucruri ca pe nişte închipuiri deşarte, înlocuindu-le cu explicaţii noi şi mai sănătoase. Mare parte din imaginaţia lor se vestejise odată cu ochii, şi îşi făuriseră o fantezie nouă cu urechile şi cu vârfurile degetelor lor care deveneau tot mai sensibile. Nuñez îşi dădu seama cu încetul de toate acestea; înţelese că aşteptările sale de a trezi uimire şi respect prin obârşia sa şi prin însuşirile sale nu aveau să se împlinească; şi după ce încercarea lui stângace de a le explica ce însemnă văzul fusese lăsată deoparte, după ce căzuse în desuetudine, el simţi atingerea uşoară a feţelor lor şi, cu confuzia unei fiinţe nou născute care descrie minunile primelor senzaţii incoerente, se supuse, puţin cam ameţit, dând ascultare sfaturilor lor. Şi cel mai bătrân dintre orbi îi explică viaţa, filozofia şi religia, şi îi spuse că lumea (înţelegând prin aceasta valea lor) fusese mai întâi o scobitură goală în stânci, că apoi veniseră aici mai întâi nişte lucruri neînsufleţite, fără darul pipăitului, şi lame şi alte câteva creaturi care aveau oarecare simţuri, şi numai după aceea oamenii, iar la urmă de tot îngerii, pe care îi puteai auzi cântând şi fâlfâind din aripi, dar pe care nimeni nu-i putea atinge, fapt care-l nedumeri grozav pe Nuñez, până când îşi dădu seama că e vorba de păsări.

Bătrânul continuă să-i spună lui Nuñez cum timpul a fost împărţit în cald şi rece, care sunt echivalentele orbilor pentru zi şi noapte, şi că era bine să dormi în timpul căldurii şi să lucrezi în timpul frigului, aşa că acum, de n-ar fi fost venirea sa, întregul oraş al orbilor ar fi fost adormit. El mai spuse că Nuñez a fost creat anume ca să înveţe şi să se pună în slujba înţelepciunii pe care ei o dobândiseră şi că, cu toată incoerenţa minţii lui, cu toată comportarea lui stângace, va trebui să aibă curaj şi să facă tot ce-i va sta în putinţă ca să înveţe, şi auzind toate

acestea, oamenii strânşi în pragul uşii scoaseră un murmur încurajator. Bătrânul mai spuse că noaptea – căci orbii numesc ziua lor noapte – trecuse acum de mult şi că se cuvenea ca fiecare să se ducă la culcare. Îl întrebă pe Nuñez dacă ştia cum să doarmă. Şi Nuñez spuse că ştia, dar că înainte de a dormi dorea ceva de mâncare.

Îi aduseră de mâncare – lapte de lama într-o cană, şi pâine sărată – şi îl însoţiră într-un loc singuratic ca să mănânce fără să fie auzit de ei, apoi să doarmă până când răcoarea serii de munte îl va trezi pentru a începe o zi nouă. Dar Nuñez nu aţipi deloc.

În loc să doarmă, el rămase aşezat pe locul în care îl lăsaseră, odihnindu-şi picioarele şi meditând la împrejurările neaşteptate ale sosirii sale aici.

Din când în când izbucnea în râs, uneori amuzat, alteori plin de indignare.

— Minte neformată! zise el. Nu am încă simţurile dezvoltate! Nici nu-şi dau seama ei cât îl jignesc pe regele şi stăpânul lor trimis de ceruri. Văd că trebuie să-i aduc la raţiune. Trebuie să mă gândesc… trebuie să mă gândesc.

Şi când apuse soarele, el tot se mai gândea.

Nuñez avea ochiul deprins cu lucrurile frumoase, şi i se păru că strălucirea de pe întinderile de zăpadă şi de pe gheţarii care se ridicau în jurul văii de fiecare parte a ei era lucrul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Ochii lui se întoarseră de la această splendoare inaccesibilă la satul şi la câmpiile irigate, care se scufundau grabnic în semiobscuritate, şi deodată îl cuprinse un val de emoţie şi îi mulţumi lui Dumnezeu din toată inima pentru faptul că i se dăruise puterea de a vedea.

Auzi un glas care îl chema din mijlocul satului.

— Hei, Bogota! Vino încoace!

Atunci se sculă în picioare, zâmbind. Are să le arate acestor oameni odată pentru totdeauna ce înseamnă vederea la un om. Îl vor căuta şi n-or să-l găsească.

— Să nu te mişti, Bogota, zise glasul.

El râse încetişor şi făcu pe furiş doi paşi în lături din cărare.

— Nu călca pe iarbă, Bogota; asta nu se îngăduie.

Nuñez abia dacă auzise zgomotul pe care îl făcuse. Se opri uluit.

Cel care-i vorbise veni spre el, alergând pe cărarea cu pietre

pestriţe.

El se întoarse pe cărare.

— Iată-mă, zise el.

— De ce n-ai venit când te-am chemat? zise orbul. Trebuie să fii dus de mână ca un copil? Nu poţi auzi cărarea când mergi?

Nuñez râse.

— Eu pot s-o văd, zise el.

— Nu există cuvântul *văd*, zise orbul după o pauză, încetează cu prostia asta şi urmează sunetul paşilor mei.

Nuñez îl urmă, puţin cam plictisit.

— Are să-mi vină şi mie timpul, zise el.

— Ai să înveţi, răspunse orbul. Sunt multe de învăţat în lume.

— Nimeni nu v-a spus că „în ţara orbilor chiorul e împărat?”

— Ce înseamnă orb? întrebă nepăsător orbul, vorbind peste umăr.

Patru zile trecură, şi a cincea îl găsi pe Împăratul Orbilor încă incognito, ca un străin stângaci şi nefolositor printre supuşii săi.

Îşi dădu seama că era mult mai greu să se proclame împărat decât îşi închipuise, şi între timp, câtă vreme se gândea la acest *coup d’état*[39], făcea ceea ce i se spunea şi învăţa deprinderile şi obiceiurile din Ţara Orbilor. Munca şi mersul în timpul nopţii i se păreau un lucru deosebit de supărător, şi hotărî că acesta trebuie să fie primul lucru pe care-l va schimba.

Oamenii aceştia duceau o viaţă simplă, laborioasă, cu toate elementele virtuţii şi fericirii, pe cât pot fi înţelese de oameni asemenea lucruri. Trudeau, dar nu chinuitor; aveau hrană şi îmbrăcăminte suficientă pentru nevoile lor; aveau zile şi anotimpuri de odihnă; cântau la felurite instrumente şi din gură şi exista între ei şi dragoste şi erau şi copilaşi.

Era uimitoare încrederea şi precizia cu care mergeau prin lumea lor ordonată. Totul fusese făcut să se potrivească cu nevoile lor; fiecare dintre cărările care se întindeau radial pe suprafaţa văii avea un unghi constant faţă de celelalte, şi se deosebea printr-o crestătură specială făcută pe bordura ei; toate obstacolele şi neregularităţile cărării sau ale păşunii fuseseră înlăturate de mult; toate metodele şi procedeele lor luau naştere în chip firesc din nevoile lor speciale. Simţurile li se

---

[39] *Coup d’état* – lovitură de stat; în limba franceză în original. (n. r.)

ascuţiseră de minune; puteau auzi şi judeca cel mai mic gest al unui om la o duzină de paşi depărtare, puteau să-i audă chiar şi bătăile inimii. Intonaţia înlocuise de mult expresia feţei şi atingerile – gestul, iar munca lor cu sapa, cu cazmaua şi cu furca era tot atât de sigură şi degajată ca munca oricărui grădinar. Simţul mirosului era extraordinar de fin; puteau distinge diferenţele între indivizi tot atât de uşor ca şi un câine, şi se îngrijeau cu uşurinţă şi dibăcie de lamele care trăiau printre stâncile de sus şi veneau la zidul despărţitor să caute hrană şi adăpost. De abia când Nuñez a căutat să li se impună, a descoperit cât de sigure şi îndemânatice le erau mişcările.

El se răzvrăti numai după ce încercase calea convingerii.

Mai întâi, în diferite împrejurări, încercă să le vorbească despre vedere.

— Ascultaţi aici, oameni, zise el. Sunt lucruri pe care nu le înţelegeţi la mine.

O dată sau de două ori, câţiva dintre ei îl ascultară; stăteau cu faţa în jos şi cu urechea spre el căutând să priceapă, şi el făcu tot ce putu ca să le spună ce înseamnă să vezi. Printre ascultătorii săi se afla o fată cu pleoapele mai puţin roşii şi afundate decât ale celorlalţi, aşa că ţi-ai fi închipuit mai degrabă că-şi ascunde ochii, şi pe fata asta nădăjdui el s-o convingă mai lesne. Le vorbea despre frumuseţea vederii, despre priveliştea munţilor, a cerului şi a răsăritului de soare, şi ei îl ascultau cu o incredulitate amuzată care de la o vreme deveni mustrătoare. Îi spuseră că nici nu existau munţi, şi că dincolo de stâncile unde păşteau lamele era de fapt capătul lumii; acolo se înălţa acoperişul scobit al universului, de unde cădeau avalanşele şi apele; şi când el susţinu cu tărie că lumea nu avea nici capăt şi nici acoperiş, după cum bănuiau ei, îi spuseră că gândurile lui erau păcătoase. Descrierea cerului, norilor şi stelelor pe care le-o făcu el li se păru un gol hidos, un neant teribil în locul acoperişului neted care se întindea deasupra lucrurilor şi în care credeau ei – credinţa lor era că acoperişul scobit era grozav de neted la pipăit. Îşi dădu seama că într-un fel îi contrariase, şi renunţă cu totul la această latură a problemei şi încercă să le arate valoarea practică a vederii. Într-o dimineaţă îl zări pe Pedro pe cărarea numită Şaptesprezece, îndreptându-se spre casele din centru, dar la o distanţă încă prea mare ca să poată fi auzit sau mirosit şi el le spuse aceasta.

— Peste puţină vreme, porunci el, Pedro va fi aici.

Un bătrân îi spuse că Pedro nu avea nicio treabă pe cărarea Şaptesprezece, iar Pedro, ca pentru a confirma acest lucru, după ce se apropie, se întoarse şi porni transversal pe cărarea Zece, şi astfel se întoarse cu paşi sprinteni către zidul înconjurător. Ei râseră de Nuñez când Pedro nu sosi acolo, şi ceva mai târziu, când Nuñez îl întrebă pe Pedro ca să lămurească situaţia, acesta tăgădui şi îl înfruntă, arătându-se de aici încolo duşmănos faţă de el.

Apoi Nuñez îi convinse să-l lase să se ducă ceva mai departe pe păşunile în pantă, către zidul despărţitor, împreună cu unul dintre ei, făgăduindu-le să-i descrie însoţitorului tot ce se întâmpla în jurul caselor. Observă anumite mişcări într-o parte şi în alta, dar lucrurile care păreau să aibă vreo însemnătate reală pentru aceşti oameni se petreceau în interiorul sau în dosul caselor lipsite de ferestre – singurele lucruri de care ţineau ei seama ca să-l pună la încercare – şi din toate acestea el nu putu vedea şi nu putu spune nimic; şi abia după eşecul acestei încercări, şi după ironiile pe care ei nu şi le putură stăpâni, el recurse la forţă. Se gândi să apuce o cazma şi să doboare deodată pe câţiva dintre ei la pământ, şi astfel, în luptă dreaptă, să le arate avantajele ochilor. Merse atât de departe cu această hotărâre încât şi puse mâna pe o cazma, şi atunci descoperi în el un lucru nou, şi anume că-i era peste putinţă să lovească cu sânge rece un orb.

Ezită şi băgă de seamă că ei pricepuseră faptul că el ridicase cazmaua. Stăteau atenţi, cu capetele aplecate într-o parte şi cu urechea spre el, aşteptând să afle ce are de gând.

— Lasă cazmaua aia jos – zise unul dintre ei, şi el simţi un fel de groază deznădăjduită. Era aproape gata să le dea ascultare.

Apoi îmbrânci pe unul dintre ei spre peretele unei case, trecu în fugă pe lângă el şi ieşi din sat.

Merse de-a curmezişul unei păşuni, lăsând în urma paşilor săi o dâră de iarbă călcată, şi apoi se aşeză la marginea unuia dintre drumurile lor. Simţi ceva din avântul care cuprinde pe orice om la începutul unei lupte, însă mult mai multă nedumerire. Începu să-şi dea seama că nu poţi nici măcar să te lupţi cu nişte fiinţe care înţeleg viaţa cu totul altfel decât tine. În depărtare, zări un număr de bărbaţi cu târnăcoape şi bastoane, ieşind din case pe stradă şi înaintând într-un şir lung pe câteva

cărări, spre el. Mergeau încet, vorbind mereu unii cu alţii, şi din când în când întregul cordon se oprea, adulmeca aerul şi asculta.

Prima dată când făcură asta, Nuñez râse. Dar puţin mai târziu râsul lui încetă.

Unul dintre ei îi găsi urma în iarbă, se aplecă şi îşi pipăi drumul de-a lungul ei.

Timp de cinci minute el privi înaintarea înceată a şirului, apoi dorinţa sa vagă de a face ceva deveni de nestăpânit. Se sculă în picioare, făcu câţiva paşi spre zidul înconjurător, se întoarse şi merse o bucată de drum înapoi. Ceilalţi stăteau în semicerc, ascultând tăcuţi.

Rămase şi el nemişcat, ţinând cazmaua strâns cu amândouă mâinile. Trebuia oare să-i atace?

Sângele îi zvâcnea în urechi cântând ritmic acelaşi refren: „În Ţara Orbilor chiorul e împărat!”

Trebuia să-i atace oare?

Se uită îndărăt spre zidul înalt şi cu neputinţă de trecut – de netrecut din pricina tencuielii netede, cu toate acestea străpuns de numeroase portiţe – şi apoi privi şirul urmăritorilor săi care se apropiau tot mai mult. După ei veneau acum alţi inşi de pe străzile dintre case.

Trebuia oare să-i atace?

— Bogota! strigă unul. Bogota, unde eşti?

Strânse şi mai tare cazmaua în mână şi înaintă în jos pe păşune, către locul unde se aflau casele, şi îndată ce se mişcă din loc, ei se şi îndreptară spre el.

— Am să dau în ei dacă se ating de mine, se jură el. Pe Dumnezeul meu că aşa am să fac. Am să dau în ei, apoi strigă cu glas tare: Ascultaţi, am de gând să fac ce-mi place în valea asta. Auziţi? Am de gând să fac ce-mi place şi să mă duc unde-mi place!

Orbii se îndreptau spre el cu repeziciune, bâjbâind, dar cu mişcări rapide. Era ca şi cum s-ar fi jucat de-a baba oarba, în care toţi sunt legaţi la ochi afară de unul.

— Puneţi mâna pe el! strigă unul dintre ei.

Se pomeni în mijlocul unui semicerc de urmăritori. Simţi deodată că trebuie să fie activ şi hotărât.

— Voi nu pricepeţi, strigă el cu un glas pe care şi-l voia măreţ şi hotărât, dar care se frânse. Voi sunteţi orbi, iar eu pot să văd.

Lăsaţi-mă în pace!

— Bogota! Lasă jos cazmaua aceea şi pleacă de pe iarbă!

Ultimul ordin, grotesc prin familiaritatea lui urbană, îi produse o izbucnire de mânie.

— Am să vă lovesc – zise el, aproape plângând de emoţie. Pe legea mea, am să vă lovesc. Lăsaţi-mă în pace!

Începu să alerge, fără să ştie nici el încotro. Fugi din faţa orbului care se afla în preajmă, pentru că-i fu groază să-l lovească. Se opri, apoi făcu o săritură ca să scape de rândurile lor ce se strângeau tot mai mult. Se îndreptă spre spaţiul gol dintre ei, şi oamenii de ambele părţi, simţind îndată apropierea paşilor săi, se strânseră unii în alţii. Sări înainte, dar văzu că prinderea lui devenise inevitabilă, aşa că lovi la întâmplare cu cazmaua. Simţi mâna şi braţul zguduindu-se de izbitură, iar omul căzu la pământ cu un urlet de durere, şi el trecu printre ei.

Scăpat! Şi apoi se apropie din nou de străzile dintre case, iar orbii cu târnăcoape şi bastoane în mâini alergau cu un fel de iuţeală calculată încoace şi încolo.

Auzi paşi în spate, tocmai la timp, şi văzu un om înalt alergând pe urmele sale. Îşi pierdu cumpătul, azvârli cazmaua care trecu la un metru de urmăritor, se răsuci în loc şi o luă la goană, scoţând un urlet în timp ce se ferea de un altul.

Era cuprins de panică. Alerga cu furie într-o parte şi în alta, ferindu-se când nici nu era nevoie să se ferească, şi poticnindu-se din cauza nerăbdării de a vedea dintr-odată în toate părţile. O clipă, căzu la pământ şi ei îi auziră căzătura. Departe, în cercul zidului înconjurător, o mică trecătoare i se păru că-i oferă salvarea şi se îndreptă în goană acolo. Nici nu se mai uită în jur după urmăritori până nu ajunse la ţintă, trecu poticnindu-se peste pod, se căţără puţin printre stânci, spre surprinderea şi spaima unui pui de lama, care fugi făcându-se nevăzut, apoi se aşeză pe pământ, gâfâind.

Şi astfel se sfârşi încercarea sa de *coup d'état*.

Rămase în afara zidului din Valea Orbilor timp de două zile şi două nopţi, fără hrană sau adăpost, meditând asupra acestor lucruri neaşteptate. În timpul acestor meditaţii, repetă foarte des şi mereu cu o notă tot mai profundă de derâdere proverbul lipsit de noimă: „În Ţara Orbilor chiorul e împărat”. Se gândi mai ales la modul în care se lupta să-i învingă pe aceşti oameni, şi-şi dădu limpede seama că nu avea la îndemână niciun mijloc. Nu

avea nicio armă şi acum îi va fi greu să obţină vreuna.

Până şi în Bogota, plaga îl îmbibase într-atâta, că nu mai putea găsi în el tăria să ucidă un orb. Bineînţeles, dacă ar face asta, ar putea să le dicteze condiţiile, sub ameninţarea de a-i asasina pe toţi. Dar, mai curând sau mai târziu, va trebui să şi doarmă!…

Căută să găsească ceva de mâncare printre pini, să-şi facă un adăpost din ramuri unde să-şi petreacă noaptea când cădea frigul şi – cu mai puţină convingere – să prindă prin şiretenie o lama, pentru a încerca s-o omoare, lovind-o cu o piatră, şi poate astfel să izbutească să mănânce ceva. Dar lamele se fereau de el, îl priveau neîncrezătoare cu ochii lor căprui şi îl scuipau când se apropia de ele. Teama îl cuprinse încă de a doua zi şi din când în când trupul îi tremura. În cele din urmă, se furişă până la zidul Ţării Orbilor şi încercă să ajungă la o înţelegere cu ei. Se furişă de-a lungul canalului, strigând, până când doi orbi ieşiră la poartă şi vorbiră cu el.

— Am fost nebun, zise el, dar asta pentru că eram proaspăt creat.

Ei îi spuseră că aşa era mai bine.

Le spuse că acum devenise mai înţelept şi se căia pentru tot ce făcuse.

Apoi plânse fără să vrea, căci se simţea foarte slăbit şi bolnav, şi ei luară asta drept un semn favorabil, îl întrebară dacă tot mai crede că poate „vedea”.

— Nu, zise el. A fost o nebunie. Acest cuvânt nu înseamnă nimic… mai puţin decât nimic!

Îl întrebară ce era deasupra capului.

— Cam la o înălţime de zece ori zece cât înălţimea unui om se află un acoperiş deasupra lumii… de stâncă.., şi foarte, foarte neted… zise el şi izbucni din nou într-un plâns isteric. Până să mă mai întrebaţi şi altceva, daţi-mi ceva de mâncare, fiindcă altminteri am să mor.

Se aşteptă la pedepse cumplite, dar aceşti orbi erau în stare de multă toleranţă. Socotiră răzvrătirea lui drept o nouă dovadă a stării lui generale de idioţie şi inferioritate; şi după ce-l biciuiră, îi dădură să facă muncile cele mai grosolane şi mai grele pe care le aveau de făcut, iar el, nevăzând altă cale de a trăi, făcu supus tot ce i se spunea.

Zăcu bolnav câteva zile şi îl îngrijiră cu bunătate. Acest fapt îl

făcu să fie şi mai supus. Dar ei insistau să-l facă să stea pe întuneric, lucru care pentru el era o nenorocire cumplită. Filozofi orbi veniră la el şi-i vorbiră despre superficialitatea păcătoasă a minţii sale şi îl mustrară cu atâta tărie pentru îndoielile lui asupra capacului de stâncă ce acoperea oala lor cosmică, încât el se întrebă dacă nu era cumva era într-adevăr victima unei halucinaţii, de vreme ce nu zărea deasupra capului acest capac.

Şi astfel, Nuñez deveni cetăţean al Ţării Orbilor, iar oamenii aceştia încetară să mai fie pentru el un neam oarecare, devenind indivizi familiari, în vreme ce lumea de peste munţi ajunse tot mai îndepărtată şi mai ireală. Era Yacob, stăpânul său, un om blând atunci când nu era supărat, era Pedro nepotul lui Yacob; şi mai era Medina-sarote, care era fiica cea mai mică a lui Yacob. Nu era prea preţuită în lumea orbilor, pentru că avea o faţă cu trăsăturile bine conturate, şi îi lipsea acea aplatizare lină a trăsăturilor, plăcută la atingere, care alcătuia idealul de frumuseţe feminină printre orbi, dar lui Nuñez i se păru la început frumoasă, iar după aceea fiinţa cea mai fermecătoare din lume. Pleoapele ei închise nu erau atât de afundate şi roşii, cum erau la toţi ceilalţi locuitori ai văii, ci stăteau ca şi cum erau gata să se deschidă în orice clipă, şi avea gene lungi, care erau considerate o gravă desfigurare. Şi glasul ei era puternic, şi nu satisfăcea auzul fin al tinerilor din valea aceea. Aşa că fata nu avea niciun adorator.

Veni un timp când Nuñez socoti că, dacă ar putea s-o câştige s-ar resemna să trăiască în valea aceea tot restul zilelor lui.

O observă; căută prilejuri de a-i face mici servicii, şi în curând văzu că şi ea îl băgase în seamă. Odată, la o adunare dintr-o zi de odihnă, şezură unul lângă altul în lumina vagă a stelelor, iar o muzică duioasă răsuna undeva. Mâna lui dădu peste a ei şi îndrăzni să o strângă. Atunci, cu multă tandreţe, ea îi răspunse la fel. Şi în altă zi, când şedeau la masă pe întuneric, simţi cum mâna ei o caută pe a lui, şi la o licărire mai vie a locului observă tandreţea zugrăvită pe chipul fetei.

Se gândi să vorbească cu ea.

Se duse într-o zi la ea şi o găsi stând la lumina lunii de vară şi torcând. Lumina lunii făcea din ea o fiinţă argintie şi misterioasă. Se aşeză la picioarele ei şi-i spuse că o iubeşte, şi îi mai spuse cât de frumoasă era pentru el. Avea un glas de îndrăgostit şi-i vorbi cu un respect duios, vecin cu adoraţia, iar

fata asta nu mai fusese adorată niciodată de nimeni. Ea nu-i dădu niciun răspuns precis, dar era limpede că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

După aceea, el îi vorbi ori de câte ori găsi prilejul. Valea aceea deveni pentru el o lume, iar lumea de dincolo de munţi, unde oamenii trăiau la soare, nu i se mai părea altceva decât un basm pe care într-o zi i-l va spune ei la ureche. Şovăitor şi cu nesfârşită sfială, el îi vorbi într-o zi despre darul vederii.

Vederea i se părea ei cea mai poetică dintre închipuiri, şi asculta descrierile lui despre stele şi munţi a despre propria ei frumuseţe luminoasă şi blândă, având aerul unei vinovate îngăduinţe. Nu putea să creadă, nu înţelegea decât pe jumătate, dar cele auzite îi dădeau o plăcere misterioasă, iar lui i se părea că ea înţelege totul.

Dragostea lui îşi pierdu teama şi căpătă mai mult curaj. Apoi el fu de părere să o ceară lui Yacob şi bătrânilor în căsătorie, însă fata se temea şi-şi amâna mereu încuviinţarea. Dar una dintre surorile ei mai mari fu aceea care-i spuse mai întâi lui Yacob că Medina-sarote şi Nuñez se iubeau.

De la început, toţi se împotriviră căsătoriei dintre Nuñez şi Medina-sarote, nu atât pentru că ar fi preţuit-o prea mult pe fată, cât fiindcă îl socoteau pe el ca fiind o fiinţă aparte, un idiot, care se afla sub nivelul acceptabil al condiţiei umane. Surorile ei se opuneau din răsputeri, spunând că o asemenea căsătorie i-ar discredita pe toţi; iar bătrânul Yacob, deşi căpătase un fel de simpatie pentru servul său neîndemânatic şi ascultător, clătină din cap şi zise că acest lucru nu era cu putinţă. Tinerii erau supăraţi cu toţii la gândul acestei corciri a rasei, iar unul merse atât de departe încât îl înjură şi îl lovi pe Nuñez. Acesta îi răspunse cu altă lovitură. Atunci, pentru întâia dată, el găsi un avantaj în faptul că vedea, chiar şi în semiîntuneric, aşa că după ce bătaia se termină, nimeni nu mai îndrăzni să ridice mâna împotriva lui. Continuau să considere însă că această căsătorie nu era cu putinţă.

Bătrânul Yacob avea un sentiment de duioşie faţă de fiica sa cea mai mică şi era îndurerat auzind-o cum plânge pe umărul său.

— Ascultă, draga mea, ăsta e un idiot. Are închipuiri. Nu e în stare să facă nimic ca lumea.

— Ştiu, zise plângând Medina-sarote. Dar e mai bun decât a

fost. Şi devine tot mai bun. Şi e puternic, dragă tată, şi blând… mai puternic şi mai blând decât orice alt om din lume. Şi mă iubeşte, tată, şi eu îl iubesc.

Bătrânul Yacob era foarte întristat văzând-o inconsolabilă, şi pe lângă toate – lucru care-l întrista şi mai mult – şi lui îi plăcea Nuñez în multe privinţe. Şi astfel, se duse şi se aşeză în camera fără ferestre a consiliului, împreună cu ceilalţi bătrâni şi, ascultând dezbaterea, zise la momentul potrivit:

— E mai bun decât a fost. Se prea poate ca într-o zi să-l găsim tot atât de sănătos la minte ca noi toţi.

Apoi unul dintre bătrâni, după ce se gândi profund, avu o idee. El era marele doctor printre aceşti oameni, tămăduitorul lor, şi avea o minte foarte filozofică şi inventivă, aşa că îi veni ideea de a-l vindeca pe Nuñez de ciudăţeniile lui. Într-o zi, când Yacob era şi el de faţă, reveni la Nuñez.

— L-am cercetat pe Bogota, zise el, şi acum cazul lui îmi este mai limpede. Cred că s-ar putea să-l vindecăm foarte bine.

— Asta e ceea ce am sperat eu întotdeauna! zise bătrânul Yacob.

— Creierul lui e bolnav, zise doctorul cel orb. Bătrânii încuviinţară printr-un murmur.

— Ei, şi de ce suferă el?

— Vai! zise bătrânul Yacob.

— De asta! zise doctorul, răspunzându-şi singur la întrebare. Lucrurile acelea ciudate care sunt numite ochi, şi care există pentru a forma o depresiune moale şi plăcută pe faţă, sunt bolnave, în cazul lui Bogota, în asemenea măsură, încât îi afectează creierul. Sunt foarte umflate, au gene, iar pleoapele se mişcă, şi, drept consecinţă, mintea lui e într-o stare de necontenită iritare şi distrugere.

— Da? zise bătrânul Yacob. Da?

— Şi cred că pot spune cu destulă siguranţă că, pentru a-l vindeca complet, tot ce avem de făcut este o operaţie chirurgicală simplă şi uşoară, adică să îndepărtăm aceste umflături iritante.

— Şi apoi va fi sănătos?

— Apoi va fi perfect sănătos, şi un cetăţean admirabil.

— Mulţumesc cerului pentru binefacerile ştiinţei, zise bătrânul Yacob şi se duse numaidecât să-i spună lui Nuñez despre speranţele sale fericite.

Dar felul în care Nuñez primi aceste veşti bune i se păru prea rece şi îl dezamăgi.

— După tonul pe care îl ai, s-ar putea crede că nu prea eşti îndrăgostit de fiica mea.

Medina-sarote fu aceea care îl convinse pe Nuñez să se supună operaţiei chirurgilor orbi.

— Cred că tu nu vrei, zise el, să-mi pierd darul vederii?

Ea clătină din cap.

— Lumea mea este vederea.

Ea îşi lăsă capul în jos.

— Există lucrurile frumoase, micile lucruri frumoase, florile, lichenii printre stânci, luciul şi netezimea unei bucăţi de blană, cerul îndepărtat cu norii lui albi care se fugăresc, apusurile de soare şi stelele. Şi mai eşti şi *tu*. Numai pentru tine e bine să am vedere, să-ţi văd faţa blândă şi senină, buzele tale frumoase, mâinile tale dragi şi minunate, încrucişate una peste alta… Ochii aceştia mi i-ai câştigat, ochii aceştia mă atrag spre tine, şi aceşti ochi vor să mi-i ia idioţii ăştia. Va trebui să te ating, să te aud şi să nu te mai văd niciodată. Va trebui să intru sub acest acoperiş oribil sub care imaginaţia voastră se gârboveşte… Nu, cred că nu vrei să fac aşa ceva!

O îndoială neplăcută i se trezi în minte. Se opri, şi lăsă întrebarea fără răspuns.

— Aş vrea, zise ea, uneori… – dar se opri.

— Da? zise el, puţin cam cu teamă.

— Aş vrea uneori… să nu vorbeşti aşa.

— Cum?

— Ştiu că e frumos… că e imaginaţia ta. Îmi place, dar *acum*…

Îl cuprinse un fior rece.

— *Acum?* zise el cu glas slab.

Ea nu-i răspunse nimic.

— Vrei să spui… crezi… că aş fi mai bun, mai bun poate…

Începea să înţeleagă repede lucrurile. Se simţi cuprins de mânie, de o adevărată mânie, de această întorsătură întunecată a sorţii, dar şi de o simpatie pentru lipsa ei de înţelegere, o simpatie care semăna cu mila.

— Draga mea, zise el şi îşi putu da seama după paloarea chipului ei cât de mult se împotrivea spiritul fetei acestor lucruri pe care nu le putea rosti. O cuprinse în braţe, îi sărută urechea

şi rămaseră câtva timp în tăcere. Şi dacă aş consimţi să fac asta? zise el în cele din urmă, cu un glas plin de blândeţe.

Ea îşi aruncă braţele în jurul lui, izbucnind în plâns.

— Oh, dacă ai vrea, suspină ea, dacă ai vrea!

Timp de o săptămână înaintea operaţiei, care avea să-l ridice din servitutea şi inferioritatea în care se găsea până atunci la nivelul unui cetăţean orb, Nuñez nu mai ştiu ce e somnul, şi în tot timpul orelor însorite şi calde, cât timp ceilalţi moţăiau fericiţi, el stătea meditând sau rătăcea fără ţintă, încercând să rezolve această dilemă. Dăduse răspunsul, îşi dăduse consimţământul şi totuşi nu era încă sigur. Şi în cele din urmă, la sfârşitul unei zile de muncă, când soarele răsări în toată splendoarea peste crestele aurite, începu ultima lui zi în care avea să mai vadă. Petrecu câteva minute cu Medina-sarote până să se ducă ea la culcare.

— Mâine, zise el, n-am să mai văd.

— Iubitul meu drag! răspunse ea şi-i strânse mâinile cu toată puterea.

— Ei or să caute să te doară cât mai puţin, zise ea; şi tu ai să treci prin această durere, ai să treci prin ea, iubitul meu, pentru *mine*… Dragul meu, dacă inima şi viaţa unei femei poate să facă acest lucru, eu te voi răsplăti. Iubitul meu, scumpul meu cu glasul duios, te voi răsplăti.

Fu copleşit de milă faţă de sine însuşi, ca şi faţă de ea.

O strânse în braţe, îşi apăsă buzele de ale ei şi privi pentru ultima dată faţa ei dulce.

— Adio! şopti el văzând această imagine dragă, adio!

Şi apoi, în tăcere, se întoarse şi se îndepărtă.

Ea îi ascultă paşii care se îndepărtau, şi ceva din ritmul lor o făcu să izbucnească în plâns.

Îşi pusese în gând să se ducă într-un loc singuratic, unde păşunile erau pline de narcise albe, şi să rămână acolo până când va veni ora sacrificiului său, dar pe măsură ce mergea, îşi ridică ochii şi văzu dimineaţa, dimineaţa asemănătoare cu un înger în armură aurie, coborând în jos pe povârnişuri…

I se păru că, în faţa acestei splendori, el şi lumea asta oarbă din vale, şi dragostea lui, şi totul nu erau altceva decât un abis al păcatului.

Nu coti nicăieri, cum avusese de gând, ci continuă să meargă,

trecu prin zidul înconjurător şi ieşi pe stânci, iar ochii îi erau îndreptaţi mereu pe gheţurile şi zăpezile însorite.

Văzu infinita lor frumuseţe, iar imaginaţia sa se avântă pe deasupra lor, la lucrurile de dincolo la care avea acum să renunţe pentru totdeauna.

Se gândi la lumea aceea mare şi liberă de care era despărţit, lumea lui, şi avu viziunea povârnişurilor de dincolo care se întindeau unele după altele, cu Bogota aşezată minunat printre ele, un loc de o frumuseţe plină de agitaţie, o splendoare în timpul zilei, un mister luminos în timpul nopţii, un loc cu palate, fântâni, statui şi case albe. Se gândi cum poate într-o bună zi ar putea coborî prin trecători, apropiindu-se tot mai mult de străzile şi drumurile ei aglomerate. Se gândi la o călătorie pe fluviu, timp de zile întregi, de la Bogota cea mare către lumea mai întinsă şi liniştită de dincolo, trecând prin orăşele şi sate, păduri şi locuri pustii, peste apele repezi ale fluviului, până când malurile lui se îndepărtau şi lăsau să pătrundă vapoarele cele mari, şi ajungeai la mare – la marea nesfârşită, cu miile ei de insule, şi cu vasele ei care se zăreau nelămurit în depărtare, în neîncetatele lor călătorii de-a lungul şi de-a latul lumii celei mari. Şi acolo, neîngrădit de munţi, vedeai cerul – cerul adevărat, nu ca un disc cum îl vedeai aici, ci ca o boltă de un albastru neasemuit, un adânc de adâncuri în care pluteau stelele ce îi dădeau ocol…

Ochii săi cercetară perdeaua uriaşă a munţilor cu atenţie încordată.

Dacă cineva ar merge de pildă aşa, urcând prin ravena aceea şi până la hornul de colo, ar putea ieşi sus printre pinii aceia pitici care se întind în jurul unui fel de prag şi se ridică din ce în ce mai sus, odată cu strâmtoarea. Şi apoi? Taluzul acela ar putea fi trecut. De acolo poate că s-ar găsi un loc de căţărat care să-l ducă până sus, pe malul prăpastiei care pornea de sub zăpezi; şi dacă hornul acela nu era bun, atunci ar putea să găsească altul mai departe, spre răsărit, care să-i servească mai bine ţinta aleasă. Şi apoi? Apoi ar ajunge pe zăpada aurie de colo, la jumătatea de drum spre creasta acelor pustiuri frumoase.

Aruncă o privire înapoi spre sat, apoi se întoarse cu faţa spre el şi-l privi ţintă.

Se gândi la Medina-sarote, şi ea devenise mică şi îndepărtată.

Se întoarse din nou cu faţa la peretele muntelui, pe care ziua cobora în jos până la el.

Apoi, cu multă prudenţă, începu să urce.

Când soarele asfinţi, el nu se mai căţăra, ci era departe, sus. Trebuia să ajungă şi mai sus, deşi era destul de sus şi acum. Hainele îi erau rupte, membrele îi erau pline de sânge, avea urme de lovituri în multe locuri, dar şedea tolănit ca şi cum s-ar fi aflat la largul său, şi avea un zâmbet pe faţă.

Din locul în care se odihnea, valea părea o groapă, şi aproape cu o milă mai jos. Începuse să nu se mai zărească lămurit din pricina ceţii şi umbrei, deşi piscurile munţilor din jurul său aruncau încă flăcări de lumină, iar micile detalii ale stâncilor din apropiere erau scăldate de o frumuseţe subtilă; o vână de mineral verde care străbătea printr-o rocă cenuşie, fulgerul cristalelor sclipind într-un loc sau în altul, un lichen minuscul şi portocaliu, nespus de frumos, chiar lângă faţa lui. În trecătoare erau umbre adânci şi misterioase, albastrul se revărsa în purpuriu, şi purpuriul într-o negură luminoasă, iar deasupra capului se afla imensitatea nesfârşită a cerului. Dar lui nu-i mai păsa de aceste lucruri, ci stătea întins acolo, nemişcat, zâmbind ca şi cum ar fi fost mulţumit doar pentru că scăpase din Valea Orbilor în care crezuse că avea să fie împărat.

Lumina asfinţitului se stinse şi veni noaptea, iar el tot mai stătea întins, cu o mulţumire împăcată, sub stelele reci.

Lewis Shiner
Molima
(„Plague”, 1983)

Trâmbiţele lor răsunau în toată nava. Nici în cabina de comandă Robinson nu reuşea să scape de behăiturile şi gâlgâiturile nazale care le ţineau loc de râs. Pentru a suta oară se aşeză în scaunul căpitanului, cu căştile pe urechi, ascultând încordat în aşteptarea vreunui răspuns la apelul lui de ajutor.

Când, în cele din urmă, îşi scoase căştile, computerul spuse:

— Aş prefera să laşi totul în seama mea. Dacă e cineva prin preajmă, o să prind de veste cu mult înaintea ta.

— De vreme ce eşti aşa de isteţ, zise Robinson, de ce nu-i vindeci pe ei?

Arătă cu degetul mare peste umăr, către scară.

— Ştii că nu-i treaba mea să mă amestec. Şi-n afară de asta, nu vor să-i ajut.

— Bineînţeles că nu vor să-i ajuţi! izbucni Robinson. Sunt bolnavi! Nu-şi dau seama ce… ho, ducă-se dracului!

— Cu ostilitate nu rezolvi nimic.

— Ia scuteşte-mă, bine? De ce nu poţi fi ceva mai puţin uman din când în când?

— Ştii foarte bine de ce, răspunse computerul.

Robinson ştia. Computerul era prevăzut cu stimulatoare de biofeedback care-i îngăduiau să efectueze adaptări gradate la mediul emoţional al navei. În ceea ce-l privea însă, Robinson mai degrabă s-ar fi lipsit de asemenea îmbunătăţire.

Coborî în cală să hrănească echipajul.

Rezervele de legume crude ale navei erau pe sfârşite şi Robinson nu ştia cum se va descurca din clipa în care aveau să se isprăvească. Membrii echipajului nu puteau mânca nimic altceva şi fără hrană proaspătă aveau să moară de foame.

Poate că-i mai bine aşa, gândi Robinson.

De cum deschise trapa calei îl izbi mirosul. Îşi aminti prea târziu să respire pe gură şi duhoarea de blană udă îi rămăsese pe papilele gustative.

— Renunţă, Robinson, spuse căpitanul în timp ce Robinson împingea printre zăbrele un sac cu morcovi. E o bătălie pierdută. Ai rămas singur.

Căpitanul, ca toţi ceilalţi, era acoperit cu blană verde,

crescută în smocuri mici, pătrate, semănau cu solzii. Impresia aceasta şi coada lungă, groasă, le dădea tuturor, de la gât în jos, un aspect de reptilă. Feţele erau aproape umane, cu piele galbenă lucioasă şi ochii obosiţi, dar gurile imense, în formă de pâlnie, stricau iluzia.

Încercarea căpitanului de a-şi păstra seriozitatea se poticni şi acesta începu să chicotească. Chicotelile se amplificară apoi izbucniră într-un sunet prelung, răsunător, de trompetă.

— Dar dacă, bolborosi căpitanul printre hohote behăitoare şi chicote ascuţite, tu eşti cel nebun? Dacă noi suntem cei normali şi tu te-ai îmbolnăvit şi ne-ai închis pe toţi din greşeală? Ce zici de asta?

Trâmbiţă din nou şi se repezi din fundul cuştii, chircindu-şi necontrolat picioarele şi izbindu-se de zăbrele.

Ceilalţi cinci se molipsiră imediat şi începură să sară de colo-colo, trâmbiţându-şi zgomotos hazul. Cele trei cuşti zdrăngăneau pe podeaua metalică. Robinson îşi astupă urechile cu mâinile.

Nu mai suport, gândi el. Aruncă celelalte legume în apropierea cuştilor şi fugi din cală.

Sus, în cabina sa, se trânti pe cuşetă şi-şi îngropă capul sub pernă.

Începea să-şi piardă simţul realităţii. La început avusese un sentiment aproape religios de recunoştinţă, când molima îl ocolise. Dar acum se întreba de n-ar fi fost mai uşor dacă l-ar fi lovit şi pe el.

Primul simptom fusese râsul necontrolat. Doi dintre ei coborâseră pe a patra planetă a stelei lui Barnard şi când reveniseră la bordul navetei virusul începuse deja să lucreze. Ziua următoare şi-o petrecuseră silind computerul să le spună toate glumele pe care le ştia. Părăsiseră camera de carantină, râzând în hohote.

În ziua a doua începuseră să le crească peri verzi şi toată lumea, în afară de Robinson, găsise că întâmplarea avea haz.

Computerul medical nu fusese de prea mult folos. Declarase clar, în engleză, că o specie de virus le modifică ADN-ul. Era asemănător cu virusul cancerului, dar nu la fel de uşor de distrus, şi le reconstruia trupurile, de la picioare în sus.

Sau, mai degrabă, de la cap în jos, fiindcă începea cu creierul.

În acele trei zile dintâi Robinson se cuibărise în cabina lui şi

nu contenise să-şi examineze pielea, până ce începuse să aibă halucinaţii că-şi schimbă culoarea. Îşi spusese bancuri şi aşteptase să vadă dacă nu devine isteric. În ziua a patra se încredinţase că nu va lua boala şi începuse să-şi facă griji pentru navă.

Din fericire pentru Robinson, membrii echipajului fuseseră fără apărare în momentul în care îi apucaseră accesele de râs. În câteva minute putuse să-i ducă pe toţi jos, îmbrâncindu-i pe coridoare ca pe nişte uriaşe mingi de baschet verzi, şi-i închisese în cuştile pentru specimene.

Nu va mai coborî la ei, îşi făgădui. Cuştile erau controlate de computer; să descopere el cu ce să-i hrănească.

— E-n regulă, Robinson, spuse computerul. Recepţionez ceva.

Robinson sări din pat.

— Cine-s? Cine-s? Ne pot ajuta?

— E un crucişător al Federaţiei. Ce-ar fi să urci până-n cabina de comandă şi să vorbeşti chiar tu cu ei.

Robinson se năpusti spre puntea superioară, în timp ce pereţii navei răsunau de chiuituri şi schelălăituri.

— Alo, alo, ţipă în radio. Ajutor, ajutor, S.O.S.!

— Calmaţi-vă, rosti o voce. Vă cunoaştem poziţia şi-n aproximativ douăzeci de ore vă ajungem.

— Nu vă daţi seama despre ce-i vorba! E o epidemie! Ştiu că pare o nebunie, dar tot echipajul s-a… schimbat. Aveţi grijă! Nu urcaţi la bord!

— Liniştiţi-vă, spuse vocea. Suntem la curent. Nu sunteţi primii. Totu-i în regulă.

— Mulţumesc, zise Robinson. Mulţumesc. Dumnezeule, eram atât de…

— Trebuie să întrerupem acum, spuse vocea.

— Dar nu puteţi să… vreau să zic, eram atât de…

— Ne vedem peste douăzeci de ore. Apoi, chiar înainte ca radioul să amuţească, lui Robinson i se păru că aude un cor de trâmbiţe.

Douăzeci de ore mai târziu, Robinson simţi fascicolul de tractare al crucişătorului Federaţiei conectându-se cu nava sa. Groaza îl cuprinse ca o transă.

— Ştii, spuse computerul, nava aia e plină de şopârle.

— Da.

— Vrei să iau vreo măsură?

Pulsul lui Robinson crescu.

— Ce vrei să spui?

— Dacă, ăăă, mă rog, să zicem că unul dintre jeturile noastre stabilizatoare ar fi declanşat în momentul ăsta, nava lor s-ar preface într-un praf cosmic.

— Poţi... poţi face asta?

— Sunt programat să protejez nava, nu?

— Atunci fă-o! Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o!

Tot ce simţi fu o uşoară acceleraţie, dar pe ecranul din faţă se văzu un soare pierind în beznă.

— Ascultă, spuse Robinson. Trebuie să ne întoarcem pe Pământ. Nu putem şti până unde s-a răspândit pacostea asta. Poate că-s ultima fiinţă umană rămasă pe-aici. Cei de-acasă trebuie să afle de ce sunt imun, să găsească o cale ca să-i salveze pe ceilalţi.

— De ce? întrebă computerul.

— Ce-ai zis?

— Am zis, de ce? Cui îi pasă?

Lui Robinson i se păru că păşeşte peste marginea acoperişului unei clădiri înalte. Ameţit, îşi aminti de stimulatoarele de biofeedback. Răspundeau stării de spirit generale a echipajului. Iar Robinson nu mai era în cadrul majorităţii.

Brusc, spaţiul din jur se umplu de trupuri verzi care se tăvăleau de râs.

— Tâmpitule! strigă Robinson la computer. Le-ai dat drumul! Nu-mi poţi face una ca asta! Trebuie să mă duci pe Pământ!

— Oh, Robinson, spuse computerul. Unde ţi-e simţul umorului?

Isaac Asimov
Ne-au găsit!
(„Found!”, 1978)

La fel ca şi celelalte staţii care se fugăreau pe orbită în jurul Pământului, Computer-Doi era mult mai mare decât ar fi fost necesar.

Chiar dacă ar fi avut numai o zecime din diametrul actual, tot ar fi putut înmagazina informaţiile deja acumulate sau în curs de acumulare necesare zborului în afara fruntariilor planetei noastre.

Totuşi, spaţiul excedentar avea un rost anume, pentru ca Joe şi cu mine să putem intra în măruntaiele lui, la nevoie.

Şi starea de necesitate a apărut, în pofida tuturor aşteptărilor.

În mod normal, Computer-Doi era perfect capabil să-şi poarte singur de grijă. În plus, excela în redundanţă: făcea fiecare operaţiune de trei ori în paralel, şi cele trei programe trebuiau să dea rezultate identice. Dacă nu se întâmpla aşa, răspunsul era întârziat, timp de câteva nanosecunde, răgaz în care Computer-Doi se verifica pe sine însuşi, găsea partea care funcţiona defectuos şi o înlocuia.

Existau extrem de puţine posibilităţi ca oamenii obişnuiţi să-şi dea seama de câte ori descoperea computerul câte o greşeală. Numai Computerul Central era în stare să măsoare întârzierile produse de erori, şi numai el putea şti numărul componentelor suplimentare utilizate pentru înlocuirea sectoarelor defecte. Dar Computerul Central nu pomenea niciodată despre aceasta. Singura imagine publică acceptabilă era perfecţiunea.

Într-adevăr, din multe puncte de vedere, lucrurile *merseseră* perfect, fiindcă nicicând Joe şi cu mine nu fuseserăm solicitaţi pentru intervenţii urgente.

Noi intram în scenă doar atunci când apăreau necazuri, deplasându-ne pe orbită doar când se întâmpla ceva cu adevărat grav, iar Computer-Doi nu reuşea să se repare singur. De cinci ani, însă, de când lucram aici, asta nu se întâmplase niciodată. E drept, asemenea incidente avuseseră loc, sporadic, la începutul activităţii celor patru computere, dar noi nu apucaserăm acele vremuri.

Cu toate acestea, noi continuam să exersăm. Să nu mă înţelegeţi, însă, greşit: nu exista computer pe care Joe şi cu

mine să nu-l fi putut diagnostica. Dacă ne arătaţi eroarea, noi vă arătam ce nu mergea. Sau, mă rog, Joe era cel cu demonstraţia, fiindcă eu nu făceam parte din acea categorie de oameni care-şi cântă singuri osanale.

Dar, în pofida tuturor aşteptărilor, în cazul la care ne referim, niciunul dintre noi n-a fost în stare să spună despre ce era vorba.

La început, Computer-Doi îşi pierduse presiunea. Nu era un lucru fără precedent şi, în niciun caz, nu reprezenta un incident fatal. Computer-Doi putea să lucreze foarte bine şi în vid. Atmosfera interioară fusese creată în zilele de pionierat, când depanatorii aveau destulă bătaie de cap. Apoi, ea se păstrase din tradiţie. Cine v-a zis că oamenii de ştiinţă nu sunt fideli tradiţiilor? În timpul liber, când nu se ocupă de problemele ştiinţifice, sunt şi ei oameni ca toţi ceilalţi.

Luându-se în considerare ritmul în care dispărea presiunea, se dedusese că un meteorit minuscul, de mărimea unei pietricele, penetrase învelişul lui Computer-Doi. Raza exactă, masa şi energia fuseseră raportate de Computer-Doi însuşi, care folosise pe post de date tocmai acel ritm de pierdere a presiunii, precum şi alte câteva informaţii.

În al doilea rând, întâmplarea făcuse ca spărtura să nu fie astupată, astfel încât atmosfera nu se regenerase. După aceea, începuseră să apară erori serioase, ceea ce, automat, impusese chemarea noastră.

Nu mai înţelegeam nimic. Pe faţa, de obicei plăcută, a lui Joe, se imprimase o grimasă de durere.

— Cred c-au luat-o razna cel puţin douăzeci de funcţiuni ale calculatorului, spusese el.

— S-ar putea să fi ricoşat bucăţele din meteorit, comentase cineva de la Calculatorul Central.

— La viteza cu care a intrat, meteoritul ar fi trebuit să iasă pe partea cealaltă. N-avea cum să ricoşeze. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, mă gândesc că fragmentele ar fi trebuit să aibă traiectorii cel puţin neobişnuite ca să provoace asemenea pagube.

— Ce facem, atunci?

Joe nu părea în apele lui. Cred că ajunsese în faza în care intuia mersul lucrurilor. Spusese nişte chestii destul de ciudate, din care reieşea clar că depanatorii trebuiau să se deplaseze la

faţa locului. Dar Joe nu mai fusese niciodată în spaţiu. Cred că-mi povestise de nenumărate ori de ce-şi alesese slujba asta: pentru că ştia că nu era obligat să meargă în spaţiu.

Prin urmare, mă văzusem nevoită să iau eu taurul de coarne şi să rostesc cuvintele fatale:

— Cred că va fi necesar să plecăm pe Computer-Doi!

Singura scăpare a lui Joe ar fi fost să spună că nu era în stare să repare defecţiunea, dar văzusem cum mândria profesională îi întrecuse laşitatea. Nu o depăşise cu mult; doar aşa, cam cu o lungime de nas.

Pentru cei care n-au fost în spaţiu în ultimii cincisprezece ani – presupunând că Joe nu ar fi singurul neiniţiat – daţi-mi voie să vă spun că acceleraţia iniţială e singurul lucru neplăcut. Orice ai face, de ea nu poţi scăpa.

După aceea, însă, nu mai ai probleme, dacă nu luăm în considerare plictiseala. Pe toată durata zborului, eşti un simplu spectator. Întregul proces este automat şi computerizat. Frumoasele zile romantice, cu piloţi spaţiali neînfricaţi, s-au dus de mult. Îmi închipui, totuşi, că e posibil ca ele să revină, pentru o scurtă perioadă de timp, când coloniile pământene se vor muta pe centura de asteroizi – aşa cum suntem ameninţaţi în permanenţă —, dar asta numai până când vor fi instalate pe orbită computerele necesare.

Pe toată durata acceleraţiei, Joe şi-a ţinut respiraţia, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. (Recunosc că nici eu nu m-am simţit prea bine. Eram abia la a treia călătorie. Petrecusem două vacanţe pe baza Rho, împreună cu soţul meu, aşa că nici eu nu dispuneam de o experienţă bogată.)

După ce am depăşit faza neplăcută, Joe a răsuflat uşurat, fără însă a se destinde în întregime. Din câte îmi dădeam eu seama, arăta destul de deznădăjduit.

— Sper că maşinăria asta ştie unde ne duce, a mormăit el pe un ton arţăgos.

Am întins braţele în direcţia lui, cu palmele în sus, şi am simţit cum corpul îmi este împins înapoi din cauza lipsei de gravitaţie.

— Tu eşti specialist în computere! I-am mustrat. Nu *ştii* că ştie unde ne duce?

— Ba da, dar Computer-Doi nu mai funcţionează…

— Nu suntem conectaţi la Computer-Doi. Mai există încă trei

computere, sper că n-ai uitat. Şi chiar dacă n-ar fi rămas decât unul singur în funcţiune, n-ar reprezenta o problemă coordonarea tuturor zborurilor care au loc într-o zi obişnuită.

— Toate patru pot s-o ia razna. Dacă s-a defectat Computer-Doi, celelalte de ce n-ar păţi la fel?

— Putem să pilotăm nava manual.

— Presupun că tu vei pilota! Doar te pricepi, nu-i aşa?

— Am primi instrucţiuni prin radio…

— Pentru numele lui Eniac, lasă-mă-n pace! a gemut Joe.

Şi totuşi zborul a decurs lin, fără nicio problemă. Am ajuns la Computer-Doi în mai puţin de două zile de la decolare şi ne-am plasat pe o orbită de aşteptare la vreo zece metri în spatele lui.

Vestea proastă o aflasem, însă, la vreo douăzeci de ore de la decolare, când ni se transmisese de pe Pământ că Doi pierdea în continuare presiune. Obiectul care-l lovise putea să le atingă şi pe celelalte trei, ceea ce ar fi dus la oprirea zborurilor spaţiale. Exista posibilitatea reorganizării întregului sistem pe bază manuală, dar procesul ar fi durat cel puţin câteva luni, poate chiar ani, atrăgând după sine prăbuşirea economiei planetare. Mai rău, vieţile câtorva mii de oameni, aflaţi dincolo de fruntariile Terrei, ar fi fost puse în pericol.

Era o ipoteză ce provoca frisoane de groază. Nici eu, nici Joe n-am comentat situaţia, dar faptul în sine nu era de natură să-l încânte pe colegul meu, şi, la drept vorbind, nici eu nu mă simţeam în largul meu.

Pământul se afla la o distanţă de două sute de mii de kilometri, dar lui Joe nu părea să-i pese. Era concentrat asupra corzii sale de legătură şi-şi controla cartuşele din pistolul cu reacţie. Voia să aibă siguranţa că va ajunge cu bine pe Computer-Doi şi că se va întoarce sănătos acasă.

Dacă n-ai mai fost niciodată în spaţiu, rămâi surprins cât de uşor te acomodezi, atunci când n-ai încotro. Nu vreau să spun că a fost un calvar, dar nici o joacă de copii. Recunosc, am irosit cam jumătate din combustibil, dar, până la urmă, am ajuns cu bine pe Computer-Doi. N-am făcut niciun zgomot când ne-am lovit de el. (Fără îndoială că se aude şi în vid, deoarece vibraţia se propagă prin materialul metaloid din care sunt confecţionate costumele noastre spaţiale, aşa că ştiu precis că n-am făcut zgomot. N-a existat decât un soi de fâşâit.)

Din cauza impactului, orbita lui Computer-Doi a suferit o

uşoară modificare, dar am remediat situaţia fără să pierdem prea mult combustibil. Oricum, Computer-Doi ne-a dat o mână de ajutor, fiindcă, din câte ne-am putut da seama, funcţiunile lui exterioare nu fuseseră afectate.

Mai întâi, am verificat partea de suprafaţă. Eram aproape siguri că o pietricică străpunsese învelişul lui Computer-Doi, iar asta însemna că urma să găsim o gaură cu marginile sfâşiate. De fapt, două: una – pentru intrare, şi alta – pentru ieşire.

Şansa ca un astfel de lucru să se întâmple era de una la două milioane. O asemenea posibilitate putea să apară o dată la şase mii de ani. Nu era foarte probabil, dar era posibil. Iar şansele lui Computer-Doi de a fi lovit de un meteorit destul de mare pentru a provoca distrugerea lui erau de una la zece miliarde.

N-am vrut să-i comunic lui Joe gândurile mele, din cauză că el ar fi putut să-şi dea seama că ne expuneam la pericole similare. Orice izbitură aplicată trupurilor noastre fragile ne-ar fi provocat mult mai mult rău decât suferise vreodată maşinăria pe care o cercetam. Nu intenţionam să contribui şi eu la accentuarea nervozităţii sale.

Şi totuşi, nu un meteorit fusese vinovat de cele întâmplate.

— Ce-i asta? a întrebat Joe într-un târziu.

Obiectul în cauză arăta ca un mic cilindru şi era înfipt în peretele exterior al lui Computer-Doi. A fost primul lucru anormal descoperit. Diametrul lui era cam de un centimetru, iar lungimea de şase. Semăna cu o ţigară – asta o spun pentru cei care au mai apucat străvechiul obicei al fumatului.

L-am fixat sub fasciculele lanternelor noastre.

— Precis nu face parte din structura externă a computerului, am zis eu.

— Precis, m-a îngânat Joe.

Pe cilindru, era schiţată o spirală extrem de fină, care mergea de la un capăt la celălalt. În rest, nu atrăgea atenţia nicio altă particularitate. Obiectul era din metal, dar avea un aspect zgrunţuros.

— Nu e un material compact, a adăugat Joe.

Degetele sale înmănuşate au atins strania alcătuire; aceasta s-a desprins puţin din punctul de impact cu Computer-Doi, şi atunci am văzut gaura.

— Uite de ce nu mai avem presiune internă! am exclamat eu.

Mormăind ceva ininteligibil, Joe a dislocat complet cilindrul şi acesta a început să plutească în spaţiu. Cu puţin efort, am reuşit să-l prindem. Lăsase în peretele lui Doi o gaură perfect rotundă, cu diametrul de o jumătate de centimetru.

— Chestia asta arată ca o carcasă. Presupun că nu are nimic în interior, a spus Joe.

Şi colegul meu l-a strâns între degete. Metalul era subţire, dar elastic. L-a strâns şi mai tare, şi suprafaţa cilindrului s-a îndoit. Sfârşindu-şi experimentul, şi-a deschis buzunarul, şi-a vârât „trofeul" înăuntru, apoi a tras din nou fermoarul.

— Controlează tot exteriorul şi vezi dacă mai găseşti ceva, mi-a ordonat el. Eu mă duc înăuntru.

Nu mi-a luat mult timp să verific restul suprafeţei. Curând, l-am ajuns din urmă.

— N-am mai găsit nimic, i-am raportat eu. Nu-i decât o singură gaură.

— E de ajuns, a mârâit Joe, extrem de mohorât.

Se uita la pereţii netezi din aluminiu pe care îi cerceta cu lanterna, creând, fără să vrea, un minunat joc de lumini şi umbre.

Nu ne-a fost greu să astupăm gaura. În schimb, ne-a luat destul timp până am reconstituit atmosfera. Computer-Doi nu mai avea decât foarte mici rezerve de materii prime pentru atmosferă, iar comenzile trebuiau operate manual. Generatorul solar era, şi el, destul de afectat, dar, până la urmă, am reuşit să aprindem lumina.

După ce ne-am terminat treaba, ne-am scos mănuşile şi căştile, dar Joe, precaut, şi-a pus mănuşile în cască, iar pe aceasta şi-a agăţat-o la brâu.

— Vreau să le am la îndemână, dacă se întâmplă să scadă din nou presiunea.

I-am urmat exemplul. N-avea niciun rost să facem pe curajoşii.

Pe perete, chiar lângă fosta gaură, mai exista un semn. Îl observasem şi în raza lanternei, pe când lucram la reetanşare, dar acum, pe lumină, se distingea foarte clar.

— Ai văzut, Joe?

— Am văzut.

Era un fel de adâncitură în perete, îngustă şi nu foarte

adâncă, aproape imperceptibilă, pe care o simţeai mai bine la pipăit. Avea cam un metru lungime şi lăsa impresia că un intrus ar fi râcâit peretele, ca să ia o mostră de metal. Locul respectiv era în mod cert mai puţin neted decât zonele învecinate.

— Cred că ar trebui să luăm legătura cu Computerul Central de jos, am spus eu, încruntându-mă.

— Zi „de pe Pământ”! Nu pot să sufăr jargonul ăsta de spaţiu, s-a răţoit Joe la mine. De fapt, urăsc tot ce ţine de spaţiu, fără excepţie. De-aia mi-am luat slujbă pe Pământ, sau, mă rog, aşa mi s-a părut...

— Joe, trebuie să luăm legătura cu Computerul Central de pe Pământ, am repetat pe un ton răbdător.

— De ce?

— Ca să le spunem că am descoperit defecţiunea.

— Serios? Şi ce am descoperit?

— Gaura, ai uitat?

— Pare straniu, dar îmi amintesc. Totuşi ce anume a produs gaura? N-a fost un meteorit. Nu există meteorit care să lase o urmă perfect circulară, fără semne de îndoire sau de topire. În plus, niciun meteorit nu presară pe traseu asemenea obiecte.

Joe a scos cilindrul din buzunar şi a încercat să îndrepte porţiunea deformată.

— Spune-mi, cum s-a produs gaura? m-a întrebat el gânditor.

— Nu ştiu! n-am ezitat să recunosc.

— Dacă luăm acum legătura cu Computerul Central, cei de acolo ne vor întreba acelaşi lucru, iar noi nu vom şti ce să le răspundem. Are vreun rost să ne facem de râs?

— Joe, dacă nu luăm noi legătura, ne vor căuta ei.

— Ei şi! N-o să răspundem.

— Vor crede că am murit şi vor trimite o echipă să ne caute.

— Ştii tu cum lucrează Computerul Central... Tipii vor avea nevoie de două zile ca să hotărască ce e bine să facă. Până atunci, vom găsi ceva şi îi vom chema noi pe ei.

Structura internă a lui Computer-Doi nu fusese construită pentru locuit. În proiectele iniţiale, fusese prevăzută prezenţa ocazională şi de scurtă durată a depanatorilor. Era loc de manevră, erau stocuri de unelte şi provizii, dar, în schimb, nu existau fotolii. Bineînţeles, nu exista nici câmp gravitaţional şi nici o imitaţie, prin forţa centrifugă, a acestuia.

Pluteam amândoi prin aer, încolo şi încoace. Din când în când, ne loveam de pereţi şi eram împinşi uşor înapoi. Alteori, însă, ne agăţam unul de altul.

— Scoate-ţi piciorul din gura mea! a urlat Joe, dându-mi un brânci puternic.

Gestul lui pripit s-a dovedit a fi însă o gravă greşeală, pentru că amândoi am început să ne învârtim. Desigur, senzaţia noastră a fost total diferită. Era ca şi cum interiorul lui Computer-Doi ar fi prins să se rotească în jurul nostru, fenomen care ne-a provocat o stare extrem de neplăcută.

În antrenamentele de la sol, teoria mergea ca pe roate, dar cu practica stăteam prost. Foarte prost, chiar. În consecinţă, până când am reuşit să ne stabilizăm mişcarea, ne apucase o greaţă teribilă. Era ca un soi de rău de mare, sau rău de spaţiu, cum vreţi să-i spuneţi, care ne întorcea stomacul pe dos, mai ales că, în lipsa gravitaţiei, conţinutul nu se putea aşeza, ci plutea în jurul nostru, ca un nor de globule, aducându-ne la exasperare. Dar, până la urmă, coşmarul a luat sfârşit.

— E clar că Doi e defect, i-am zis lui Joe într-un târziu. Hai să mergem mai departe, să-i cercetăm măruntaiele...

Eram în stare de orice, numai să nu mă mai gândesc la interiorul *meu* zbuciumat. În plus, mi se părea că era absolut necesar să ne grăbim. Îmi imaginam cum acele obiecte necunoscute atacau Computer-Trei; poate şi Computer-Patru şi Unu. Mii de oameni din spaţiu depindeau de ceea ce făceam noi aici.

Joe era cam verde la faţă, dar a reuşit totuşi să-mi răspundă:

— Mai întâi, trebuie să cumpănesc bine lucrurile. Ceva a intrat în Computer-Doi. Nu e un meteorit, pentru că a înghiţit o porţiune perfect rotundă din perete. Bucăţica asta nu a fost tăiată, fiindcă nu am găsit nimic în interior. Tu ai avut cumva mai mult noroc?

— Nu, dar nici n-am căutat în mod special.

— Eu m-am uitat cu atenţie şi n-am găsit nimic.

— O fi căzut în afară.

— Cum ar fi posibil, dacă cilindrul a acoperit gaura, până în clipa în care l-am scos eu? Ai văzut tu ceva ieşind în afară după ce l-am îndepărtat?

— Nu.

— S-ar putea să găsim aici partea lipsă, dar mă îndoiesc.

Parcă a fost dizolvată şi ceva a pătruns înăuntru.

— Dar ce anume? Şi cui îi aparţine?

— De ce pui întrebări la care nu există răspuns? a rânjit Joe. Dacă eram în secolul trecut, ţi-aş fi spus că ruşii ne-au atacat computerul. Nu te supăra, te rog! Ştiu sigur că, dacă ne-am fi aflat în aceeaşi perioadă, tu ai fi susţinut că americanii sunt de vină.

Dar eu hotărâsem să mă supăr şi, în consecinţă, i-am răspuns glacial:

— Ne trebuie o teorie pentru secolul *ăsta,* Iosif!

Încercasem să dau pronunţiei mele un accent rusesc exagerat.

— Atunci vom presupune că este vorba de vreun grup de disidenţi!

— În cazul ăsta, ar trebui să ne imaginăm nişte disidenţi suficient de dotaţi intelectual pentru a zbura în spaţiu, care ar fi avut posibilitatea să vină până aici înarmaţi cu un aparat neobişnuit...

— Dacă reuşeşti să te strecori ilegal în programul Computerului Central, zborul spaţial nu mai reprezintă o problemă, m-a contrazis Joe. Asemenea întâmplări au existat, de-a lungul timpului. Cât despre cilindru, el ne poate oferi o mulţime de surprize la o analiză minuţioasă pe Pământ – „jos”, cum aţi spune voi, cei înnebuniţi după spaţiu...

— Dar n-are sens ceea ce spui! am protestat eu. De ce-ar dori cineva distrugerea lui Doi?

— Să presupunem că ar exista un plan care ar viza stoparea zborurilor spaţiale...

— Toată lumea ar avea de suferit, chiar şi disidenţii...

— E adevărat, numai că, în acest fel, respectivii indivizi ar reuşi să capteze atenţia întregii planete şi ar deveni vedetele buletinelor de ştiri. Sau poate că vor să distrugă Computer-Doi şi apoi să ne ameninţe şi în privinţa celorlalte trei. Pagubele n-ar fi prea mari; în schimb, posibilităţile lor de acţiune ar fi nenumărate, toate implicând o publicitate imensă.

— Nu cred, am spus eu. E prea dramatic.

— Dimpotrivă, a rânjit Joe. Eu încerc să nu dramatizez deloc faptele. Acum, colegul meu se apucase să verifice interiorul lui Doi, centimetru cu centimetru.

— Aş putea, de exemplu, a continuat el, să avansez teoria că

obiectul nu e de provenienţă umană.

— Lasă-te de prostii!

— Vrei să-ţi aduc argumente în favoarea ei? După ce cilindrul a atins peretele, ceva din compoziţia lui a „mâncat” o bucată de metal perfect rotundă şi a pătruns în interiorul lui Computer-Doi. Apoi s-a târât pe peretele interior, din care s-a mai ospătat puţin, lăsând în urma sa un şanţ. Ţi se pare cumva că acel *ceva* ar fi de provenienţă umană?

— După cunoştinţele mele, nu. Din păcate, însă, nici tu, nici eu nu suntem atotştiutori.

Joe s-a făcut că nu mă bagă în seamă, perorând mai departe:

— Întrebarea e cum a reuşit… obiectul respectiv… să intre în computer, care, la urma urmei, este foarte bine etanşat. A făcut-o într-un timp record, nemaipunând la socoteală şi distrugerea rapidă a sistemelor de autoetanşare şi de regenerare a atmosferei…

— Nu cumva *asta* căutai? l-am întrerupt, arătându-i cu mâna spre perete.

Joe a încercat să se oprească brusc, dar s-a dezechilibrat şi a fost împins înapoi.

— Asta e! a început să strige ca nebunul. Asta e!

Din cauza emoţiei care-l cuprinsese, dădea anapoda din mâini şi din picioare, ceea ce bineînţeles că înrăutăţea lucrurile. L-am înşfăcat zdravăn, şi un timp ne-am smucit amândoi în toate părţile. Joe a prins să mă porcăiască în toate felurile, aşa că i-am zis şi eu vreo două şi-am ieşit învingătoare. Întâmplarea face ca eu să înţeleg engleza perfect, chiar mai bine decât el; dar cunoştinţele lui de rusă sunt… fragmentare, ca să mă exprim eufemistic. Înjurăturile într-o limbă pe care n-o înţelegi au întotdeauna un efect mai dramatic.

— Uite-o! a exclamat el, când în sfârşit ne-am oprit din baletul nostru aerian.

Pe peretele interior al computerului a rămas o gaură micuţă, după ce Joe a scos din el un alt cilindru. Acesta semăna cu cel cules în exterior, dar era mai mic şi mai subţire. De fapt, aproape s-a dezintegrat la atingerea mâinilor noastre.

— Hai să ne uităm la computer! a strigat Joe.

Computerul era făcut praf, deşi, la prima vedere, nu ţi-ai fi dat seama. Nu vreau să spun că era ca un trunchi de copac mâncat

de termite. La o privire superficială, ai fi putut jura că n-are nimic. Dar de aproape…

O parte dintre cipuri dispăruseră. Cu cât te uitai mai atent, cu atât constatai că numărul elementelor lipsă era mai mare. Dar şi mai tragic era că stocurile de piese de schimb, pe care computerul le folosea când se repara singur, pur şi simplu se evaporaseră. Îl scrutam, fără să scoatem o vorbă, şi descopeream în permanenţă alte şi alte goluri în structură.

Într-un târziu, Joe şi-a extras primul cilindru din buzunar şi l-a întors pe toate părţile.

— Presupun că drăcia asta distruge mai ales siliciul pur. Nu sunt sigur, dar am impresia că deşi carcasa e din aluminiu, capetele sunt din siliciu.

— Vrei să spui că e un soi de baterie solară?

— În parte, da. Aşa a făcut rost de energie când se afla în spaţiu – energie pe care a consumat-o ca să ajungă pe Computer-Doi, energie pentru a putea ronţăi o bucată din peretele lui, pentru a… habar n-am ce ar fi putut face… Energie pentru a supravieţui.

— Crezi că acest cilindru e viu?

— De ce nu? Cum bine ştii, Computer-Doi se poate repara singur. Poate să înlocuiască piese nefuncţionale din echipament, dar evident are nevoie de o magazie de piese de schimb. Dacă ar avea la dispoziţie suficiente piese, plus un program adecvat, ar putea chiar să construiască încă un Computer-Doi. El însă *are nevoie* de aceste lucruri, şi de aceea nu-l putem considera viu. În schimb, obiectul care-a intrat în măruntaiele lui pare că-şi face singur rost de rezerve. *Asta* mă face să-l suspectez că ar fi viu.

— Vrei să spui că avem de-a face cu un microcomputer destul de sofisticat pentru a fi considerat viu?

— Sincer să fiu, nu ştiu ce ar mai fi de adăugat, a murmurat Joe.

— Dar care dintre semenii noştri de pe Pământ ar fi capabili să construiască aşa ceva? am exclamat eu.

— Cine ţi-a spus că ar proveni *de pe Pământ?*

Următoarea descoperire am făcut-o eu. Obiectul acela arăta ca un stilou mai gros care plutea prin aer. L-am zărit cu coada ochiului şi mintea mea l-a înregistrat ca fiind un stilou.

În lipsa unui câmp gravitaţional, obiectele îţi ies din buzunar şi plutesc prin aer. N-ai cum să ţii un lucru într-un loc, decât dacă-l legi sau îl încui. Pixurile, monedele şi alte mărunţişuri care pot trece prin orificii mici ajung în aer şi încep să se mişte care încotro, după cum îi poartă curenţii sau propria lor inerţie.

În consecinţă, mintea mea a înregistrat „stilou”; am întins mâna să-l iau, dar, bineînţeles, nu l-am prins. O simplă mişcare înspre un anumit obiect îl face pe acesta să se îndepărteze, deoarece se formează un curent de aer care îl împinge. Ca să ai sorţi de reuşită, trebuie să ţii o mână deasupra lui şi să-l apuci cu cealaltă. În imponderabilitate, îţi trebuie două mâini, nu una, ca să apuci ceva. Am întâlnit şi oameni care pot s-o facă doar cu o singură mână, dar aceia sunt adevăraţi lupi de spaţiu…

M-am întors, aşadar, către obiect şi m-am concentrat asupra prinderii lui, când mi-am dat seama că el nu-mi aparţinea. M-am pipăit şi am constatat că stiloul meu se afla tot în buzunar.

— Joe, ai pierdut cumva un stilou? i-am strigat partenerului meu.

— Nu.

— Nici ceva care seamănă cu un stilou? Vreo cheie? O ţigară?

— Ştii doar că nu fumez!

Ce răspuns tâmpit!

— Şi totuşi, n-ai pierdut nimic? am insistat eu, exasperată. Cred că am vedenii.

— Ţi-am zis eu că-ţi lipseşte o doagă!

— Priveşte, băiete! Acolo! Şi acolo!

Şi Joe s-a repezit spre „stilou”, cu intenţia vădită de a-l înhăţa. Aş fi putut să-i spun dinainte că n-avea nicio şansă.

Dar, deja, agitaţia noastră prin computer îl zgâlţâise oarecum pe acesta şi făcuse să iasă la iveală mai multe asemenea obiecte. Pluteau peste tot, duse de curenţii de aer.

În cele din urmă, am reuşit să prind unul. De fapt, s-a oprit el, chiar pe costumul lui Joe. L-am înşfăcat şi am început să strig. Joe s-a speriat şi m-a lovit, zburându-mi-l aproape din mână. Dar nu l-am scăpat.

— Ce zici de chestia asta? i-am atras atenţia.

Pe costumul lui, în locul unde fusese atins de obiect, rămăsese un cerculeţ strălucitor. Drăcovenia începuse să mănânce din el!

— Dă-mi-l mie! mi-a cerut Joe.

A luat cilindrul din mâna mea cu extremă gingăşie şi l-a sprijinit de perete pe orizontală, ca să-l ţină nemişcat. Apoi l-a dezghiocat, desprinzând cu atenţie metalul subţire, aidoma hârtiei.

În interiorul obiectului era ceva care semăna cu scrumul de ţigară, dar care strălucea în lumină ca o ţesătură metalică. Totodată, părea că posedă şi o anumită umiditate. Se mişca incert, ca şi cum ar fi căutat orbeşte ceva. Un capăt de-al său a atins peretele şi a încremenit. Joe l-a îndepărtat cu degetul, fără un efort prea mare.

— E uleios, a spus el, frecându-şi arătătorul de degetul mare. Viermele de metal – căci asta părea să fie – rămăsese nemişcat după ce-l atinsese Joe. Eu, în schimb, mă răsuceam pe toate părţile, ca un veritabil contorsionist, chinuindu-mă să mă verific din cap până la picioare.

— Nu cumva am şi eu vreunul pe costum? am întrebat disperată.

— Nu văd niciunul.

— Te rog, *uită-te* la mine! Tu trebuie să mă supraveghezi pe mine tot timpul, iar eu voi face acelaşi lucru pentru tine. Dacă ne distrug costumele, nu ne mai putem întoarce pe navă.

— Mişcă-te în permanenţă, m-a sfătuit Joe.

Era de-a dreptul înspăimântător să fii înconjurat de creaturi capabile să-ţi devoreze costumul la cea mai mică atingere. Când mai vedeam câte una, încercam s-o prindem şi să ne ferim de ea în acelaşi timp, ceea ce făcea lucrurile aproape imposibile. Un vierme lung s-a prelins foarte aproape de piciorul meu; am încercat să-l lovesc, fără să-mi dau seama de stupiditatea unui asemenea gest, pentru că, dacă-l nimeream, mi se putea lipi de costum. Dar curentul de aer format de mişcarea mea l-a împins către perete, iar el a rămas agăţat acolo.

Joe a întins mâna după el, dar s-a grăbit prea mult. Trupul i-a ricoşat şi tovarăşul meu s-a rostogolit peste cap, până când a izbit peretele cu un bocanc, chiar lângă locul unde se lipise micul monstru. Când, în sfârşit, şi-a recăpătat echilibrul, am văzut că cilindrul încă mai era acolo.

— Nu l-am strivit, nu-i aşa?

— Nu, dar nici mult n-a lipsit. L-ai ratat la mustaţă. Nesimţitul, însă, a rămas locului.

Obiectul în cauză era de două ori mai lung decât cel pe care-l

„pescuisem” anterior. De fapt, era ca două cilindre puse cap la cap, locul unde se sudaseră fiind mai îngust.

— Actul de reproducere, m-a lămurit Joe, în vreme ce desfăcea învelişul de metal.

De data aceasta, înăuntru se afla doar un soi de praf, dispus în linie dreaptă, de-o parte şi de alta a locului de sudură.

— De aici, reiese că mor repede, a comentat colegul meu, vizibil relaxat. Cred că suntem în siguranţă.

— Chiar că arată ca nişte organisme vii, am zis eu, deloc încântată.

— Cred că aspectul lor sugerează mai mult decât atât. Sunt viruşi, sau un fel de echivalent al lor.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Cu toate că sunt tehnician de calculatoare, şi nu microbiolog, ştiu că viruşii de pe Pământ sau, mă rog, „de jos”, sunt formaţi dintr-o moleculă de acid nucleic, protejată de o membrană de proteine. Când un virus invadează o celulă, mai întâi îi străpunge membrana, folosind o anumită enzimă, şi acidul nucleic pătrunde înăuntru, lăsându-şi învelişul proteic afară. În interiorul celulei atacate găseşte suficient material ca să-şi facă o nouă manta. De fapt, începe să se reproducă. Fiecare nou virus îşi creează propria membrană proteică. Astfel, celula atacată este distrusă, şi în loc de un singur virus avem de-a face acum cu câteva sute. Acest scenariu îţi pare cumva cunoscut?

— Da, foarte cunoscut. Aici se întâmplă acelaşi lucru. Doar un lucru nu mi-e clar, Joe: de unde au venit?

— În mod clar, nu de pe Pământ şi nici de pe vreo altă colonie umană. Bănuiesc că aceste… fiinţe călătoresc prin spaţiu, până întâlnesc un mediu potrivit reproducerii lor. Caută obiecte masive din metal pur. Nu cred că pot folosi minereuri.

— Dar obiectele din metal pur, având ca elemente componente siliciul şi alte câteva materiale savuroase de felul ăsta, sunt produse numai şi numai de către reprezentanţii vieţii inteligente! Ele nu se găsesc ca atare în natură.

— Exact. Iată încă o dovadă a faptului că viaţa inteligentă este un lucru obişnuit în Univers. Altfel cum ar fi supravieţuit viruşii? De asemenea, e clar că viaţa inteligentă a apărut cu mult timp în urmă – poate chiar cu zece miliarde de ani –, de vreme ce a permis evoluţia pe bază de metal, care a produs

organisme vii prin combinaţia metal/siliciu/ulei, spre deosebire de varianta noastră, bazată pe triada acid nucleic/proteine/apă. În acest răstimp infinit de lung, a existat şi un moment care a permis apariţia unui parazit al produselor erei spaţiale.

— Vrei să spui că, ori de câte ori o formă inteligentă de viaţă atinge stadiul de civilizaţie spaţială, ea e infestată de paraziţi?

— Întocmai. Iar fenomenul acesta trebuie ţinut sub control. Din fericire, aceste fiinţe mor repede, mai ales într-un stadiu incipient al reproducerii. Mai târziu, când vor deveni destul de puternice ca să iasă din Computer-Doi, presupun că vor avea o membrană mult mai groasă, un nucleu mult mai stabil şi că vor fi pregătite să pornească mai departe, aidoma unor spori, plutind prin spaţiu încă un miliard de ani, până când vor găsi o altă gazdă. Sunt sigur că atunci nu vor mai putea fi stârpite atât de uşor.

— Şi cum ai de gând să le vii de hac?

— Aşa cum am făcut-o şi până acum. Când am atins substanţa din interiorul primului virus, după ce l-am dezghiocat, am constatat că a murit imediat. Cu al doilea s-a întâmplat altceva – din cauza loviturii, peretele de care se prinsese a vibrat şi asta a fost de ajuns ca să-l distrugă. Prin urmare, dacă-i zguduim puţin, îi terminăm pe toţi.

Nu mai era nevoie de explicaţii suplimentare. Joe şi-a pus tacticos mănuşile şi apoi a izbit peretele din faţa lui cu o mână. Acest gest l-a împins spre alt perete, căruia i-a aplicat o nouă lovitură.

— Fă şi tu la fel, mi-a strigat el.

M-am pus şi eu pe treabă. Vreme îndelungată, ne-am tot izbit de pereţi, ceea ce nu era deloc uşor în lipsa unui câmp gravitaţional, cu atât mai mult cu cât trebuia să producem nişte vibraţii destul de puternice. Câteodată, nici nu nimeream peretele sau îl loveam fără putere; în schimb, noi eram azvârliţi cât colo. Curând, am început să gâfâim din cauza efortului susţinut. Şi totuşi ne mai obişnuiserăm cu condiţiile din spaţiu, iar greaţa nu ne mai chinuia.

După ce am mai strâns câţiva viruşi, am văzut că aveau numai praf înăuntru. În mod cert, erau adaptaţi la obiecte spaţiale automatizate *goale,* care, ca şi computerele moderne, erau lipsite de vibraţii. Presupun că aşa fusese posibil să apară asemenea structuri fragile, suficient de instabile pentru a avea

proprietăţile unor organisme rudimentare.

— Crezi că i-am omorât pe toţi, Joe? l-am întrebat.

— De unde să ştiu? a mormăit el. Dacă a mai rămas vreunul, o să-i mănânce pe cei morţi ca să-şi facă rost de rezerve de metal şi o s-o ia de la început. Hai să ne mai izbim puţin de pereţi!

Aşa am făcut, până ce am fost suficient de obosiţi ca să nu ne mai pese dacă a mai rămas vreunul în viaţă.

— Cred că tipii de la Asociaţia Planetară pentru Dezvoltarea Ştiinţei vor fi foarte supăraţi că i-am omorât pe toţi, am spus eu într-un târziu, gâfâind.

— Auzi, misiunea noastră e să salvăm Computer-Doi, câteva mii de vieţi omeneşti şi, pe deasupra, şi vieţile noastre! m-a repezit Joe. Să hotărască ei dacă Doi merită să fie reparat sau dacă va fi nevoie să construiască altul. Asta e treaba lor. În plus, cei de la APDS pot studia şi viruşii morţi, aduşi de noi, ceea ce ar fi o treabă serioasă. Iar dacă vor de-aia vii, s-or mai găsi câţiva de sământă, plutind prin spaţiu. N-au decât să-i caute personal, dar să fie atenţi la costume. În spaţiu deschis, cred că nu funcţionează sistemul de lichidare prin vibraţii.

— În regulă, am spus eu, încercând să-l potolesc. Până una-alta, hai să comunicăm Computerului Central că punem în funcţiune o parte din Doi şi că rămânem aici până soseşte o echipă pentru reparaţii capitale – fireşte, pentru a preveni o nouă infestare. Între timp, ar fi bine să le sugerăm să instaleze pe celelalte computere un sistem de producere a vibraţiilor, la cel mai mic semn de depresurizare.

— Simplu ca bună ziua, a rânjit Joe sardonic.

— Noroc că i-am descoperit la timp.

— Stai puţin, ce tot spui?

În ochii lui se citea o tulburare fără margini. Cum eu m-am arătat nedumerită, Joe s-a văzut nevoit să mă lămurească:

— Nu noi i-am descoperit pe ei, ci *ei ne-au descoperit pe noi.* Dacă a fost posibil ca viaţa să evolueze pe bază de metal, crezi că forma asta fragilă şi neputincioasă e singura care există? Dacă cilindrii-viruşi comunică între ei prin imensitatea spaţiului? Dacă mai vin şi alţii spre noi? Alte specii, vreau să spun. Toate flămânde şi poftind la prospăturile unei culturi spaţiale intacte… *Alte specii, î*nţelegi? Puternice, solide, care pot rezista în faţa vibraţiilor… Care se pot apăra de orice pericole… Care sunt

pregătite să pătrundă în aşezările noastre spaţiale... Sau care, ferească Univac, pot invada Pământul, în căutare de metal... Ceea ce voi raporta, ceea ce *trebuie* să raportez este că *ei ne-au găsit*.

Connie Willis
O scrisoare de la familia Cleary
(„A Letter from the Cleary's", 1982)

Traducere de Ana-Veronica Mircea

La oficiul poştal era o scrisoare de la familia Cleary. Mi-am pus-o în rucsac, lângă revista doamnei Talbot, şi am ieşit să-l dezleg pe Stitch[40].

Trăsese de lesă atât cât era posibil şi stătea dincolo de colţ, pe jumătate strangulat, uitându-se la o privighetoare. Stitch nu latră niciodată, nici măcar la păsări. N-a scheunat nici măcar când i-a cusut tata laba. Aşa l-am găsit, stând pur şi simplu pe veranda din faţă, tremurând puţin şi ţinându-şi laba în sus, ca să se uite tata la ea. Doamna Talbot spune că e un câine de pază groaznic, dar eu mă bucur că nu latră. Rusty lătra tot timpul şi uite ce s-a ales de el din pricina asta.

A trebuit să-l trag pe Stitch înapoi, dincoace de colţ, unde frânghia era destul de lejeră ca să-l pot dezlega. Asta mi-a dat ceva de furcă, fiindcă lui îi plăcea într-adevăr privighetoarea aia.

— E un semn de primăvară, nu-i aşa, tipule? am spus, încercând să lărgesc nodul cu unghiile.

N-a mers, dar am reuşit să-mi rup o unghie, din carne. Grozav. Mama o să vrea să afle dac-am observat cumva că mi s-au mai rupt şi altele.

Mâinile mele sunt o adevărată nenorocire. În iarna asta m-am ales cu aproape o sută de arsuri de la soba cu lemne, soba noastră idioată. Deasupra încheieturii e un loc unde mă tot ard, iarăşi şi iarăşi, astfel că rana n-are niciodată ocazia să se vindece. Soba nu e destul de mare şi, când încerc să împing înăuntru un lemn prea lung, îi ating de fiecare dată interiorul cu aceeaşi zonă a mâinii. David, idiotul meu de frate, nu le taie niciodată la lungimea potrivită. L-am rugat şi l-am tot rugat să le facă mai scurte, dar el nu-mi dă nicio atenţie.

Am rugat-o pe mama să-i spună ea să nu le mai taie atât de lungi, dar n-a făcut-o. Nu-l critică niciodată pe David. După părerea ei, David nu poate greşi, pur şi simplu fiindcă are douăzeci şi trei de ani şi fiindc-a fost căsătorit.

---

40 Cusătură (n.t.)

— O face înadins, i-am spus mamei. Speră c-o să mi se tragă moartea de la o arsură.

— Paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor de fete de paisprezece ani, a zis ea.

Spune întotdeauna asta. Mă înfurie atât de tare, încât îmi vine s-o omor.

— N-o face înadins. Trebuie să fii mai atentă cu soba aia, atâta tot.

Dar mi-a ţinut tot timpul mâna şi s-a uitat la arsura imensă, care nu vrea să se vindece, de parcă ar fi fost o bombă programată să detoneze.

— Avem nevoie de o sobă mai mare, am spus, şi mi-am eliberat mâna dintr-o smucitură.

Chiar ne trebuie una mai mare. Tata a închis şemineul şi a instalat soba cu lemne când au apărut probleme cu factura pentru gaze, dar e o sobă mică, fiindcă mama n-a vrut să ocupe prea mult loc în camera de zi. Oricum, trebuia s-o folosim numai seara.

N-o să primim una nouă. Sunt cu toţii prea ocupaţi să lucreze la idioţenia aia de seră. Poate c-o să vină primăvara mai devreme şi mâna mea o să aibă cât de cât o şansă să se vindece. Ştiu că nu e aşa. Iarna trecută, zăpada a ţinut până la mijlocul lui iunie, iar acum suntem abia în martie. Privighetorii lui Stitch o să-i îngheţe codiţa dacă nu pleacă înapoi, spre sud. Tata zice că anul trecut a fost ieşit din comun, că vremea o să-şi revină la normal anul ăsta, dar nici măcar el nu crede ce spune, fiindcă altfel n-ar construi sera.

Imediat ce am dat drumul lesei, Stitch a venit după colţ, ca un băiat cuminte, şi a stat acolo, aşteptând să-mi termin de supt unghia şi să-l dezleg.

— Am face bine s-o luăm din loc, i-am spus. Mama o să facă o criză.

Ar fi trebuit să trec pe la magazinul universal, să-ncerc să găsesc nişte seminţe de roşii, dar soarele coborâse deja destul de mult către vest şi până acasă aveam de mers o jumătate de oră. Dacă ajungeam după apusul soarelui, m-ar fi trimis la culcare fără să cinez, plus că n-aş fi avut cum să citesc scrisoarea. Pe lângă asta, dacă nu mă duceam la magazinul general în ziua aia, erau nevoiţi să mă lase să mă duc a doua zi şi nu trebuia să muncesc la idioţenia de seră.

Uneori îmi vine s-o arunc în aer. E rumeguş şi noroi peste tot, şi David a scăpat o bucată de plastic pe sobă în timp ce-l tăiau, şi plasticul s-a topit acolo şi a puţit de-ţi muta nasul din loc. Dar niciunul dintre ceilalţi nu ia în seamă mizeria. Sunt prea ocupaţi să spună ce minunat o să fie la vară, când o să avem pepeni verzi şi porumb, şi roşii din producţia proprie.

Nu văd cum ar putea să fie altfel decât vara trecută. N-au răsărit decât lăptucile şi cartofii. Lăptucile au crescut cât unghia mea ruptă, iar cartofii au fost tari ca piatra. Doamna Talbot a zis c-a fost din cauza altitudinii, însă David a susţinut c-a fost din cauza vremii ciudate şi a granitului sfărâmiţat de pe Pike's Peak, care trece aici drept sol. S-a dus la mica bibliotecă din spatele magazinului universal, a venit de acolo cu o carte despre sere, din colecţia fă-cu-mâna-ta, şi a început să-ntoarcă totul pe dos, iar acum până şi doamna Talbot e-nnebunită de ideea asta.

— La *altitudinea* noastră, paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor de fiinţe umane, le-am spus alaltăieri, dar erau prea ocupaţi să taie şipci şi să capseze bucăţi de plastic, ca să-mi dea vreo atenţie.

Stitch mergea în faţa mea, încordând lesa, şi i-am dat drumul imediat ce am traversat autostrada. Nu fuge niciodată, cum făcea Rusty. Oricum, e imposibil să-l ţin pe margine, de fiecare dată când încerc să-l las în lesă mă trage în mijlocul drumului şi am necazuri cu tata fiindcă las urme. Aşa că eu merg de obicei pe marginea îngheţată a şoselei, iar el o ia în toate părţile, oprindu-se să adulmece toate găurile făcute în asfalt; când rămâne în urmă fluier şi vine la mine alergând.

Am mers foarte repede. Se făcea tot mai frig, iar eu eram numai în pulover. M-am oprit în vârful dealului şi am fluierat după Stitch. Mai aveam de mers un kilometru şi jumătate. Din locul unde stăteam, vedeam Pike's Peak. Poate că tata are dreptate, chiar vine primăvara. Pe pisc nu se zăreşte nici urmă de zăpadă, iar partea care a ars nu mai pare la fel de neagră cum era astă-toamnă, arată ca şi cum ar fi posibil să crească din nou copaci.

Anul trecut pe vremea asta, Pike's Peak era alb pe de-a-ntregul. Îmi aduc aminte, fiindcă atunci au plecat tata, David şi domnul Talbot la vânătoare, şi a nins în fiecare zi, şi ei au lipsit aproape o lună. Mama a fost cât pe ce să înnebunească până când s-au întors. Ieşea mereu în drum, să se uite după ei, cu

toate că zăpada era de un metru şi jumătate şi ea lăsa nişte urme cât ale lui Yeti. Îl lua pe Rusty cu ea, deşi el detesta zăpada la fel de mult cum detestă Stitch întunericul. Lua şi o puşcă. O dată s-a împiedicat de o creangă şi a căzut în zăpadă. Şi-a scrântit glezna şi era aproape înţepenită de frig când a reuşit să se-ntoarcă în casă. Am avut chef să spun „paranoia e pe locul unu în topul ucigaşilor de mame”, dar s-a amestecat doamna Talbot şi a zis că data viitoare trebuia s-o însoţesc şi că aşa se întâmpla când oamenii erau lăsaţi să plece singuri în diverse locuri, ceea ce făcea aluzie la mine şi la drumurile mele la oficiul poştal. I-am răspuns că puteam să-mi port singură de grijă, iar mama mi-a spus să nu fiu mojică şi a adăugat că doamna Talbot avea dreptate, trebuia să vin cu ea data viitoare.

N-a aşteptat să i se vindece glezna. Şi-a bandajat-o şi a continuat să iasă în fiecare zi. Mergea fără să scoată o vorbă, se mulţumea să şchiopăteze prin zăpadă. Nici măcar nu-şi ridica privirea până când ajungeam pe drum. Ninsoarea se oprise pentru o scurtă vreme şi norii se ridicaseră destul de sus ca să se vadă piscul. Arăta ca o fotografie alb-negru, cerul cenuşiu, copacii negri şi muntele alb. Pike’s Peak era complet acoperit de zăpadă. Nu-ţi dădeai seama unde era autostrada.

Ar fi trebuit să mergem în excursie pe pisc, împreună cu familia Cleary.

— Familia Cleary n-a mai venit acum două veri, am spus eu, când ne-am întors în casă.

Mama şi-a scos mănuşile cu un singur deget şi s-a aşezat lângă sobă, descotorosindu-se de bucăţile de zăpadă îngheţată.

— Sigur că n-au venit, Lynn, a răspuns ea. Zăpada de pe haina mea picura pe sobă, sfârâind.

— Nu asta am vrut să spun, i-am explicat. Ar fi trebuit să vină în prima săptămână din iunie. Imediat după ce-şi lua Rick diploma. Ce s-o fi întâmplat? S-or fi hotărât pur şi simplu să nu mai vină sau ce?

— Nu ştiu, a zis ea, scoţându-şi pălăria şi scuturând din cap ca să-şi reverse părul pe umeri.

Avea bretonul ud leoarcă.

— Poate or fi scris ca s-anunţe că şi-au schimbat planurile, a zis doamna Talbot. Poate că poşta o fi pierdut scrisoarea.

— N-are importanţă, a spus mama.

— Nu crezi c-au scris, am constatat eu.

— Poate poşta o fi pus scrisoarea în cutia altcuiva, a mai presupus doamna Talbot.

— N-are importanţă, a repetat mama, şi s-a dus să-şi atârne haina pe frânghia întinsă în bucătărie.

Şi n-a mai scos niciun alt cuvânt despre ei. Când s-a-ntors tata, l-am întrebat pe el de familia Cleary, dar era prea ocupat să povestească despre călătorie, ca să-mi dea vreo atenţie.

Stitch n-a venit. Am fluierat încă o dată şi m-am întors după el. Era tocmai la poalele dealului, cu nasul îngropat în ceva.

— Haide, am spus, iar el s-a răsucit, şi atunci mi-am dat seama de ce rămăsese acolo.

Se încurcase într-unul dintre firele electrice căzute. Reuşise să şi-l înfăşoare în jurul picioarelor, aşa cum face uneori cu lesa şi, cu cât se străduia mai mult să se elibereze, cu atât se încurca mai tare.

Era exact în mijlocul şoselei. M-am oprit pe margine, încercând să-mi imaginez cum aş fi putut ajunge la el fără să las urme. În vârful dealului, drumul era destul de îngheţat, dar acolo, jos, zăpada continua să se topească şi îl traversa de-a curmezişul, în şuvoaie largi. Mi-am pus vârful piciorului în noroi şi s-a afundat cu vreun centimetru şi jumătate, aşa că m-am retras şi am scăpat de urma lăsată nivelând-o cu palma, pe care mi-am şters-o apoi de blugi. Am încercat să mă gândesc ce era de făcut. Tata e tot atât de paranoic în privinţa urmelor cum e mama în privinţa mâinilor, dar pentru el e încă şi mai rău când rămân afară după lăsarea întunericului. Dacă nu mă întorceam la timp, ar fi fost posibil chiar să-mi spună că de atunci înainte nu mai puteam merge la oficiul poştal.

Stitch era cât pe ce să-nceapă să latre, era mai aproape de asta decât ar mai fi reuşit s-ajungă vreodată. Îşi înfăşurase sârma în jurul gâtului şi se sufoca.

— Bine, am spus. Vin.

Am sărit cât de departe am putut, într-unul dintre şuvoaie, şi am mers prin el până la câine, uitându-mă de vreo două ori în urmă, ca să m-asigur că apa îmi distrugea urmele.

L-am descâlcit pe Stitch şi am aruncat capătul liber al sârmei pe marginea drumului, unde a rămas legănându-se, agăţat de un stâlp, gata să spânzure câinele la următoarea lui trecere prin preajmă.

— Căţel prost. Acum grăbeşte-te! i-am spus, şi am fugit înapoi, pe marginea drumului şi în susul dealului, cu pantofii mei sport leoarcă.

El a alergat vreo cinci paşi şi s-a oprit să adulmece un copac.

— Haide! l-am strigat. Se lasă întunericul. Întuneric! A ţâşnit pe lângă mine ca din puşcă şi a coborât pe jumătate dealul în partea opusă. Lui Stitch îi e frică de întuneric. Ştiu că aşa ceva nu e valabil pentru câini. Dar el chiar se teme.

— Paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor de câini, îi spun de obicei, dar în momentul ăla voiam să se grăbească, să n-apuce să-mi îngheţe picioarele.

Am luat-o la fugă şi am ajuns amândoi la poalele dealului cam în acelaşi timp.

Stitch s-a oprit în faţa aleii care duce spre casa familiei Talbot. Casa noastră e în partea cealaltă a dealului, la nu mai mult de treizeci de metri de locul unde mă aflam. E într-un fund de căldare, între dealurile care o înconjoară din toate părţile. De pe vârful dealului Talboţilor nu se zăreşte nici măcar fumul scos de soba noastră cu lemne. Există o scurtătură care pleacă de pe proprietatea lor, coboară prin pădure şi ajunge la uşa noastră din spate, dar eu n-o mai folosesc.

— Întuneric, Stitch, am spus cu voce stridentă, şi am rupt-o din nou la fugă.

El alerga exact în spatele meu.

Când am intrat pe aleea noastră, piscul căpăta o culoare rozalie. Stitch a urinat de vreo sută de ori pe trunchiul de molid înainte de a-l târî eu la loc, de-a latul aleii noroioase. E într-adevăr mare. Tata şi David l-au tăiat astă-vară şi au creat impresia că s-a prăbuşit de-a lungul drumului, iar trunchiul e plin de aşchii şi mi-am zgâriat mâinile în acelaşi loc ca de obicei. Grozav.

M-am asigurat că eu şi Stitch n-am lăsat urme pe drum (în afara celor pe care le lasă el de obicei – un alt câine ne-ar găsi într-un minut, şi probabil că aşa a şi ajuns Stitch pe veranda noastră, a simţit mirosul lui Rusty) şi am intrat la adăpostul dealurilor cât de repede am putut. Câinele nu e singurul care devine nervos după ce se-ntunecă. În plus, picioarele începeau să mă doară. În seara aia, Stitch era de-a dreptul paranoic. Nu s-a oprit din fugă nici măcar după ce am ajuns destul de aproape ca să vedem casa.

David era afară, se pregătea să intre cu o încărcătură de lemne. Mi-am dat seama dintr-o singură privire că niciunul nu era de lungimea potrivită.

— Te-ai întors cam în ultima clipă, nu-i aşa? a întrebat. Ai adus seminţe de roşii?

— Nu, am răspuns eu. Însă ţi-am adus altceva. Am adus câte ceva pentru toată lumea.

M-am dus înăuntru. Tata întindea o folie de plastic pe podeaua camerei de zi. Doamna Talbot îl ajuta, ţinând-o de un capăt. Mama era cu măsuţa pliantă încă nedesfăcută în braţe, aşteptându-i să termine ca s-o poată aşeza în faţa sobei, pentru cină. Niciunul nu s-a ostenit nici măcar să-şi salte privirea. Mi-am dat jos rucsacul şi am scos revista doamnei Talbot şi scrisoarea.

— La oficiul poştal era o scrisoare, am spus. De la familia Cleary.

Toată lumea a ridicat ochii.

— Unde ai găsit-o? m-a întrebat tata.

— Pe podea, amestecată cu tot felul de chestii de mâna a treia. Căutam o revistă pentru doamna Talbot.

Mama a rezemat măsuţa pliantă de canapea şi s-a aşezat. De pe faţa doamnei Talbot părea să fi pierit orice expresie.

— Cleary erau prietenii noştri cei mai buni, i-am explicat eu. Din Illinois. Ar fi trebuit să vină în vizită acum două veri. Aveam de gând să facem o excursie pe Pike’s Peak, şi câte şi mai câte.

David a intrat deschizând zgomotos uşa. A dat cu ochii de mama aşezată pe canapea şi de tata, şi de doamna Talbot stând în picioare şi ţinând folia de plastic, ca două statui.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Lynn zice c-a găsit azi o scrisoare de la familia Cleary, l-a lămurit tata.

David a scăpat buştenii pe sobă. Unul s-a rostogolit pe covor şi s-a oprit la picioarele mamei. Nici-unul dintre ei nu s-a aplecat să-l ridice.

— S-o citesc cu glas tare? am întrebat, cu ochii la doamna Talbot.

Încă mai ţineam revista ei în mână. Am desfăcut plicul şi am scos scrisoarea.

— Dragă Janice şi Todd, şi ceilalţi, am început eu. Cum merg lucrurile în gloriosul vest? Suntem nerăbdători să venim să vă

vedem, deşi s-ar putea să nu ajungem atât de curând cum speram. Ce fac Carla, David şi bebeluşul? Abia aştept să-l văd pe micul David. A-nceput să meargă? Fac pariu că bunica Janice e atât de mândră, încât nu-şi mai încape-n nădragi. Am dreptate? Voi, ăştia din vest, mai purtaţi nădragi sau aţi trecut cu toţii la blugi de firmă?

David stătea în picioare lângă şemineu. Şi-a sprijinit braţele de poliţă şi şi-a lăsat capul pe ele.

— Îmi cer scuze că nu v-am mai scris, dar am fost cu toţii foarte ocupaţi cu examenul de diplomă al lui Rick şi oricum am crezut c-o s-ajungem în Colorado mai repede decât scrisoarea. Însă acum se pare că vom avea o mică schimbare de plan. Rick s-a hotărât categoric să intre-n armată. Eu şi Richard ne-am ieşit din fire, dar cred că asta n-a făcut decât să-nrăutăţească lucrurile. Nu-l putem convinge nici măcar s-aştepte până după excursia în Colorado. Spune că ne-am petrece tot timpul încercând să-l facem să renunţe, ceea ce cred că e adevărat. Sunt pur şi simplu atât de îngrijorată! Armata! El zice că-mi fac prea multe griji, şi cred că şi asta e adevărat, dar dacă-ncepe un război?

Mama s-a aplecat, a luat lemnul scăpat de David şi l-a aşezat lângă ea, pe canapea.

— Dacă e OK în ceea ce vă priveşte pe voi acolo, în Vestul de Aur, o s-aşteptăm până când termină Rick pregătirea de bază, în prima săptămână din iulie, apoi venim cu toţii. Vă rog să ne scrieţi şi să ne anunţaţi dacă e OK. Îmi cer scuze fiindcă ne schimbăm planurile în ultima clipă, dar priviţi lucrurile altfel: aveţi la dispoziţie, în plus, o lună întreagă ca să vă intraţi în formă pentru excursia pe Pike’s Peak. Nu ştiu cum stau lucrurile în ceea ce vă priveşte, dar mie o să-mi prindă bine cu siguranţă.

Doamna Talbot scăpase capătul foii de plastic. De data asta nu aterizase pe sobă, dar era atât de aproape, încât începuse să se răsucească din cauza căldurii. Tata stătea cu ochii la el. Nici măcar n-a încercat să-l ridice.

— Ce fac fetele? Sonja creşte ca o buruiană. Anul ăsta participă la competiţii şi aduce acasă o mulţime de medalii şi de şosete transpirate şi murdare. Şi ar trebui să-i vedeţi genunchii! Sunt atât de juliţi, încât era cât pe ce s-o duc la doctor. Spune că şi-i zgârie de obstacolele de pe traseu, iar antrenorul ei susţine că n-avem motiv de îngrijorare, dar eu îmi fac ceva griji. Pur şi

simplu nu par să se vindece. Aţi avut vreodată probleme de genul ăsta cu Lynn şi cu Melissa? Ştiu, ştiu, sunt prea prăpăstioasă. Sonja e bine. Rick e bine. N-o să se-ntâmple nimic îngrozitor de acum până în prima săptămână din iulie, şi o să ne vedem atunci. Cu drag, familia Cleary. P.S. A căzut vreodată cineva de pe Pike's Peak?

Nimeni n-a spus nimic. Am împăturit scrisoarea şi am pus-o înapoi, în plic.

— Ar fi trebuit să le scriu, a zis mama. Ar fi trebuit să le spun: „Veniţi acum." Atunci ar fi fost aici.

— Şi ne-am fi urcat probabil pe Pike's Peak în ziua aia şi l-am fi văzut sărind în aer, cu noi cu tot, a zis David, ridicându-se. A râs şi vocea i s-a frânt. Presupun c-ar trebui să ne bucurăm fiindcă n-au venit.

— Să ne bucurăm? a spus mama. Îşi frecă mâinile de blugi. Presupun c-ar trebui să ne bucurăm fiindcă în ziua aia Carla i-a luat pe Melissa şi pe bebeluş la Colorado Springs, aşa că n-avem mai multe guri de hrănit, îşi freca blugii atât de tare, încât nu mai avea mult până să-i găurească. Presupun c-ar trebui să ne bucurăm fiindcă tâlharii ăia l-au împuşcat pe domnul Talbot.

— Nu, s-a amestecat tata. Dar ar trebui să ne bucurăm fiindcă tâlharii nu ne-au împuşcat şi pe noi, ceilalţi. Ar trebui să ne bucurăm fiindcă n-au luat decât conservele, nu şi seminţele. Ar trebui să ne bucurăm că focurile n-au ajuns până aici. Ar trebui să ne bucurăm…

— Că încă mai primim corespondenţă? a zis David. Ar trebui să ne bucurăm şi pentru asta?

A ieşit şi a trântit uşa în urma lui.

— Când n-am mai primit nicio veste de la ei, ar fi trebuit să le dau telefon, a zis mama.

Tata continua să se uite la plasticul stricat. I-am întins scrisoarea.

— Vrei s-o păstrezi? l-am întrebat.

— Cred că şi-a atins scopul, a zis el.

A făcut-o cocoloş, a aruncat-o în foc şi a trântit uşa sobei. Nici măcar nu s-a ars.

— Vino să m-ajuţi la seră, Lynn, mi-a cerut. Afară era întuneric beznă şi se făcuse într-adevăr frig. Pantofii mei sport începeau să fie ţepeni. Tata a ţinut lanterna şi a întins bine plasticul peste şipcile de lemn. Eu l-am capsat din cinci în cinci centimetri, pe

toată lungimea, înfăşurându-l de fiecare dată în jurul ramei şi al degetului meu. După ce am terminat un cadru, l-am întrebat pe tata dacă pot să mă duc să-mi pun ghetele.

— Ai adus seminţe de roşii? s-a interesat el, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Sau ai fost prea ocupată să cauţi scrisoarea?

— N-am căutat-o, i-am răspuns eu. Am dat peste ea. Am crezut c-o să vă bucuraţi dac-o s-o primiţi şi o s-aflaţi ce s-a-ntâmplat cu familia Cleary.

Tata întindea plasticul peste cadrul următor, atât de tare, încât îl încreţea mărunt.

— Ştiam deja, a zis.

Mi-a întins lanterna şi mi-a luat din mână pistolul cu capse.

— Vrei să-ţi spun? m-a întrebat. Vrei să-ţi povestesc exact ce au păţit? Foarte bine. Îmi imaginez că erau suficient de aproape de Chicago ca să fie vaporizaţi când au căzut bombele. În cazul ăsta, au fost norocoşi. Fiindcă-n jurul oraşului Chicago nu sunt munţi ca ai noştri. Aşa că ori au fost prinşi în furtuna de foc, ori au murit din cauza arsurilor provocate de radiaţii, ori i-a ucis boala de iradiere, ori i-au împuşcat tâlharii.

— Sau chiar rudele lor, am zis eu.

— Sau chiar rudele lor. A lipit de lemn pistolul cu capse şi a apăsat pe trăgaci. Am o teorie despre cele întâmplate acum două veri, a adăugat. A mutat pistolul mai jos şi a-mpuşcat o altă scoabă în lemn. Nu cred c-au început nici ruşii, nici Statele Unite. Cred c-a fost vorba de o mică grupare teroristă de pe undeva, sau chiar de o singură persoană. Cred c-au aruncat bomba fără să aibă idee ce urma să se-ntâmple. Cred că se simţeau răniţi sau erau furioşi, sau înspăimântaţi de modul în care stăteau lucrurile, aşa că şi-au exprimat nemulţumirea. Cu o bombă.

A prins cadrul bine cu capse de partea de jos, şi-a îndreptat spatele şi a trecut în partea opusă.

— Ce zici de teoria asta, Lynn?

— Ţi-am spus, am repetat eu. Am dat peste scrisoare în timp ce căutam revista doamnei Talbot.

El s-a întors şi a îndreptat pistolul cu capse spre mine.

— Dar, indiferent ce motiv ar fi avut, au distrus întreaga lume, au surpat-o peste ei. Indiferent ce or fi vrut să spună sau nu, au fost nevoiţi să trăiască suportând consecinţele.

— Dac-au supravieţuit, am spus eu. Dacă nu i-a împuşcat nimeni.

— Nu te mai pot lăsa să mergi la oficiul poştal, a zis. E prea periculos.

— Şi revistele doamnei Talbot?

— Du-te să vezi ce-i cu focul, mi-a cerut el.

M-am întors înăuntru. Se întorsese şi David şi stătea din nou lângă şemineu, cu ochii la perete. Mama instalase masa şi scaunele pliante în faţa sobei. Doamna Talbot tăia cartofi în bucătărie, dar după cum plângea, ai fi zis că toca de fapt ceapă.

Focul era practic stins. Am îndesat înăuntru două pagini de revistă făcute ghemotoc, ca să-l aprind din nou. A răbufnit, strălucind albastru şi verde. Am aruncat două conuri de pin şi nişte beţe peste hârtia care ardea. Un con s-a rostogolit într-o parte şi a căzut în cenuşă. L-am înhăţat şi m-am lovit cu mâna de uşa sobei.

Exact în acelaşi loc. Grozav. Băşica avea să-ndepărteze coaja veche şi puteam s-o luăm din nou de la-nceput. Şi bineînţeles că mama era exact acolo, cu oala cu supă de cartofi. A pus-o pe sobă şi mi-a înşfăcat mâna de parcă ar fi fost dovada unei crime sau cam aşa ceva. N-a spus nimic. Stătea pur şi simplu, ţinându-mi mâna şi clipind.

— M-am ars, am zis eu. Tocmai m-am ars.

Ea a pipăit marginile crustei vechi, ca şi cum s-ar fi temut să nu se molipsească de ceva.

— E o arsură! am strigat, smulgându-mi mâna şi îndesând soba cu idioţeniile de lemne tăiate de David. Nu e boală de iradiere. E o arsură!

— Ştii unde e tatăl tău, Lynn? m-a întrebat ea.

— E afară, pe veranda din spate, construieşte tâmpenia aia de seră.

— A plecat, a zis mama. L-a luat pe Stitch cu el.

— N-avea cum să-l ia pe Stitch, am subliniat eu. Lui Stitch îi e frică de întuneric. Ea n-a spus nimic. Ştii ce-ntuneric e acolo?

— Da, mi-a răspuns, şi s-a uitat pe fereastră. Ştiu ce-ntuneric e.

Mi-am luat hanoracul din cuierul de lângă sobă şi-am dat să ies pe uşă.

David m-a înşfăcat de braţ.

— Unde naiba crezi că te duci? M-am smuls din mâna lui.

— Să-l caut pe Stitch. Îi e frică de întuneric.
— Bezna e prea groasă, a spus el. O să te rătăceşti.
— Şi ce dacă? E mai sigur decât să-mi pierd vremea aici, am ripostat şi i-am trântit uşa peste mână.
Ajunsesem la jumătatea distanţei până la stiva de lemne când m-a prins.
— Dă-mi drumul, i-am spus. Plec. O să găsesc alţi oameni cu care să locuiesc.
— Nu mai sunt alţi oameni! Pentru numele lui Cristos, iarna trecută am mers până la South Park. Nu era nimeni. Nu i-am văzut nici măcar pe tâlharii ăia. Şi dacă dai peste ei, peste hoţii care l-au împuşcat pe domnul Talbot?
— Şi ce-i cu asta? Cel mai rău lucru pe care mi-l pot face e să mă-mpuşte. Am mai fost împuşcată.
— Te porţi ca o nebună. Ştii asta, nu-i aşa? a zis el. Vii aici din senin şi ţinteşti orbeşte în toată lumea cu scrisoarea aia dementă!
— Ţintesc orbeşte! am exclamat atât de furioasă, încât mi-era frică să nu-ncep să plâng. Ţintesc orbeşte. Şi astă-vară? Cine a ţintit orbeşte atunci?
— N-aveai de ce să vii pe scurtătură. Tata ţi-a spus să n-o iei niciodată pe acolo.
— Şi ăsta era un motiv ca să-ncerci să mă-mpuşti? Era un motiv ca să-l ucizi pe Rusty?
David mă strângea atât de tare de braţ, încât am crezut c-avea de gând să mi-l rupă în două.
— Tâlharii aveau un câine. I-am găsit urmele în jurul domnului Talbot. Când ai luat-o pe scurtătură şi l-am auzit pe Rusty lătrând, am crezut că erau tâlharii. S-a uitat la mine. Mama are dreptate. Paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor. Astă-vară eram cu toţii oarecum nebuni. Cred că suntem cu toţii oarecum nebuni, tot timpul. Şi tu ne prezinţi un număr de senzaţie venind cu scrisoarea aia acasă, reamintindu-ne tuturor tot ce s-a-ntâmplat, aducându-ne aminte de toţi cei pe care i-am pierdut…
Mi-a eliberat braţul şi s-a uitat în jos, la mâna lui.
— Ţi-am spus, am insistat eu. Am găsit-o în timp ce căutam o revistă. Am crezut c-o să vă bucuraţi cu toţii.
— Mda, a zis el. Fac pariu.
S-a dus în casă, iar eu am mai rămas afară încă mult timp, aşteptându-i pe tata şi pe Stitch. Când am intrat, nu s-a uitat

nimeni la mine. Mama stătea tot la fereastră. Pe deasupra capului ei zăream o stea. Doamna Talbot nu mai plângea, punea masa. Mama a umplut farfuriile cu supă şi ne-am aşezat cu toţii. Tata a venit în timp ce mâncam.

Îl avea pe Stitch cu el. Şi adusese toate revistele.

— Îmi pare rău, doamnă Talbot, a spus. Dacă vrei, le punem la subsol şi poţi s-o trimiţi pe Lynn să le aducă una câte una.

— Nu contează, a răspuns ea. Nu mai simt dorinţa să le citesc.

Tata a lăsat revistele pe canapea şi s-a aşezat la masă. Mama i-a dat un castron cu supă.

— Am adus seminţele, a zis el. Cele de roşii s-au udat, dar cele de porumb şi de dovlecei erau bine. S-a uitat la mine. A trebuit să bat în scânduri intrarea oficiului poştal, Lynn. Înţelegi, nu-i aşa? Înţelegi că nu te mai pot lăsa să mergi acolo? E prea periculos.

— V-am spus, am repetat eu. Am găsit-o. În timp ce căutam o revistă.

După ce l-au împuşcat pe Rusty, o lună întreagă n-am mai avut voie să plec nicăieri, de teamă c-aveau să mă împuşte la întoarcerea acasă, deşi le promisesem că n-o să mai folosesc scurtătura. Însă pe urmă a apărut Stitch şi nu s-a întâmplat nimic, şi au început să-mi dea din nou voie să plec. Până la sfârşitul verii am plecat în fiecare zi, şi după aceea ori de câte ori m-au lăsat. Probabil că m-am uitat prin toate teancurile de scrisori de câte o sută de ori înainte de a găsi scrisoarea de la familia Cleary. Doamna Talbot a avut dreptate în privinţa oficiului poştal. Scrisoarea fusese în cutia altcuiva.

Bogdan-Tudor Bucheru

Timpul costă bani

În orele serii frigul muşca fără milă, amintind că primăvara era departe încă, dincolo, peste două-trei săptămâni. Împăratu Aurelian simţea toate acestea pe propria-i piele, insuficient acoperită de veşmintele potrivite numai pentru soarele înşelător de peste zi. Pentru a-şi amăgi organismul zgribulit, se fâţâia de colo-colo, vreo douăzeci de paşi înainte şi cam tot atâţia înapoi.

Nu prea avea cum să-şi îndulcească aşteptarea, care tindea să se prelungească peste limitele acceptabile. În lumina pâlpâitoare ce se târa vlăguită peste noroiul proaspăt, Aurelian studiase minuţios drumul din faţa sa, gunoaiele revărsate, bălţile împrăştiate şi cele două persoane care-i împărtăşeau suferinţa – nu în aceeaşi măsură, probabil, deoarece erau mult mai gros îmbrăcate, chiar dacă modest, stârnindu-i un fel de invidie organică. Erau împreună şi-şi împărtăşeau din când în când câte o şoaptă, câte un gest sau chiar un suspin. Ceva mai departe, ferit de mocirla străzii, mai era cineva chircit şi nemişcat; individul – sau individa – îi sugera neplăcuta imagine a unui beţiv care îşi elibera sarcina suplimentară. Totul dura însă de mult prea mult timp pentru a certifica o asemenea ipoteză, astfel încât Împăratu Aurelian deturnă câţiva dintre cei douăzeci de paşi, apropiindu-se.

În semiîntuneric desluşi cu surprindere măsuţa, apoi scăunelul pe care necunoscutul – era în mod cert un bărbat – se sprijinea. O bucată nu prea mare de carton, fixată de masă cu scotch lat, purta câteva cuvinte: *pentru timp*, citi el, forţându-şi ochii; *instrumente pentru timp*... Lumina unei lanterne îl învălui pentru câteva secunde, dezvăluindu-i apoi comerciantul şi marfa lui. *Timp şi instrumente pentru timp* era oferta acestuia.

— Doriţi ceva? întrebă vânzătorul înainte ca Aurelian să se dezmeticească.

Bărbatul deschise gura, dar o închise la loc într-un mormăit nesigur.

— Cum adică *timp*?

— Poftim? tresări micul comerciant, care tocmai se pregătea să oprească lanterna.

— Ceasuri... clepsidre, cronometre, chestii din astea, înţeleg – dar timp? Cum poţi spune că vinzi timp?

— Păi, asta fac. Obiectul societăţii noastre – Time SRL – chiar ăsta şi e… comercializarea de timp şi instrumente pentru timp, domnu’ meu. Reprezint filiala unei corporaţii internaţionale care activează în domeniu. Vindem timp şi…

— Omule, cum poţi spune că vinzi timp? Nu-ţi dai seama ce afirmi?! ridică el vocea.

— Dar am acte! ripostă celălalt, lăsând impresia că este gata să izbucnească în plâns. Am acte, domnu’ meu… Toate ştampilele… inclusiv de la primărie. Vă pot arăta.

— Nu, nu-i nevoie! îl opri Aurelian, dându-şi seama că nu era abordarea indicată pentru acest subiect. Stai să ne înţelegem! continuă el pe un ton didactic, chiar patern, deşi vânzătorul era în mod cert mai vârstnic. Dacă vreau un ceas – să zicem – de la dumneavoastră, plătesc preţul şi primesc ceasul, nu? E simplu.

— Da, da! E foarte simplu, domnul meu, se grăbi celălalt să confirme. Pe care-l doriţi?

— O clipă! Nu vreau niciun ceas, discutăm doar.

— Bine, discutăm…

— Deci cu ceasul e simplu, reluă Aurelian. Dar dacă vreau să cumpăr timp? Cum facem?

— Păi, la fel, domnu’ meu, răspunse celălalt, nedumerit. Eu vă dau cât timp solicitaţi, iar dumneavoastră achitaţi contravaloarea.

— Bine, şi cum daţi timpul? La kilogram sau la litru?

— Avem o ofertă promoţională, trecu vânzătorul peste glumă. Ştiţi, suntem noi pe piaţa de aici. Oferim un an de zile… un an întreg – îşi umflă el pieptul – cu numai o sută de mii de lei! Mai ieftin nu găsiţi nicăieri, domnu’ meu, vă asigur! Dacă luaţi zece ani, veţi avea cinci la sută reducere.

— Dumneata chiar crezi ce spui?

— Domnu’ meu, nu doar cred, dar mi-am şi investit toate resursele în această afacere. N-am pregătirea ştiinţifică necesară pentru detaliile tehnice. N-am idee de unde şi cum se face rost de timp. Eu ştiu doar că am contract de aprovizionare, îl primesc cu acte în regulă şi pot oricând să vând din stoc. O să vedeţi că, în mai puţin de un an, se va vinde mai ceva ca Microsoftul.

— Staţi, staţi puţin! îl opri el. Mie explicaţi-mi cum primesc acest an… dacă l-aş cumpăra… Cum îl folosesc?

— Păi, în momentul în care plătiţi, intraţi în posesia lui. Să

spunem că dumneavoastră, domnu’ meu, aţi trăi în mod normal… să zicem… optzeci de ani. Cumpărând un an, veţi trăi optzeci şi unu…

— O clipă! îl întrerupse Aurelian din ce în ce mai amuzat şi totodată intrigat. Cine îmi spune că n-aş fi trăit oricum optzeci şi unu de ani?

— Păi, n-aveţi de unde să ştiţi. Dar, domnu’ meu, să luăm cazul în care… Domnu’ meu, spuse el luminându-se la faţă, prin contractul pe care-l facem, firma noastră vă garantează că veţi trăi cel puţin un an de zile de la data contractului.

— Fugi, domnule, de-aici! râse Aurelian, convins că-l încurcase pe ciudat.

— Domnu’ meu, e o garanţie a produsului! Plătim despăgubiri – de zece ori valoarea taxei achitate – dacă, Doamne-fereşte, se întâmplă ceva.

— Ei acum, ai întors-o…

— Domnu’ meu, mă jigniţi! Noi avem un sistem al calităţii certificat de organisme internaţionale, iar marfa pe care o primim este garantată. Totuşi, defecte apar chiar şi la cele mai mari firme. Dar scrie totul în contractul pe care-l întocmim – şi îi întinse nişte hârtii.

— Fii serios! refuză Aurelian.

— Ce pierdeţi, domnul meu? Ce mai este azi o sută de mii de lei? Un asemenea chilipir nu mai găsiţi! 365 de zile… numai 274 de lei ora… 11,4 lei pe oră… 19 bani minutul!… 0,3 bani secunda!

Glasul vânzătorului devenea din ce în ce mai rugător; sesizase intenţia lui Aurelian de a abandona dialogul. Nu mai era nimic comic, se părea că tot repertoriul fusese epuizat.

— Haideţi, domnu’ meu! reluă comerciantul. Sunteţi căsătorit? schimbă el tactica şi, fără să mai aştepte răspunsul, continuă: Vine acum martie… Ce mărţişor mai frumos îi puteţi face soţiei?

Împăratu Aurelian tresări, ideea cotropindu-l rapid. Dacă i-ar istorisi nevestei povestea cu vânzătorul de timp, cu siguranţă nu l-ar crede. Dar aşa… ar fi şi o glumă bună. Oricum îi va lua şi altceva.

— Bine! M-ai convins, vreau un an pentru soţia mea.

— O decizie înţeleaptă! jubilă vânzătorul. Domnu’ meu, n-o să regretaţi!

Omul scoase o foaie de indigo, o potrivi între două formulare şi-şi pregăti pixul.

— Numele titularului… al soţiei, vă rog!

— Maricica Împăratu.

Comerciantul îi aruncă o privire, căutând confirmarea, aşa cum făceau majoritatea celor care îi aflau pentru prima dată numele de familie.

— Şi al dumneavoastră, domnu' meu?

— Aurelian Împăratu.

— Bine… Acum, domnu' meu, completaţi, vă rog, datele personale.

Aurelian se conformă, după care, sub privirea nerăbdătoare a celuilalt, numără banii.

— Perfect, spuse comerciantul după realizarea schimbului, cu o bucurie nereţinută. Uitaţi, arătă el în josul paginii, v-am oferit un bonus, domnu' meu! Două zile gratis, pentru dumneavoastră! N-o să vă pară rău, veţi vedea! continuă în timp ce cumpărătorul îşi vâra originalul contractului în buzunar. În scurt timp cererea va creşte… şi preţurile pe măsură. Deocamdată promovarea suferă, dar…

Aurelian nu-l mai ascultă, grăbindu-se spre autobuzul care poposea greu în staţie. Era şi timpul! Uşile se închiseră în urma sa, agăţându-i uşor haina. Fără niciun comentariu, o smulse din cauciucul umed. Era obişnuit. Era obişnuit şi cu situaţia stresantă de a pierde o jumătate de oră în staţie pentru un drum de un sfert de oră. Ar fi mers chiar pe jos, dacă autobuzul n-ar fi putut apărea în orice moment.

Legănatul obsesiv al vehiculului îi aminti că întârziase, că îi era frig şi i se făcuse foame. Încă o zi nenorocită se va încheia când va intra în casă, o va săruta pe Maricica pe obraz şi se va aşeza la masă.

Aurelian ţâşni din autobuz imediat ce uşa se deschise. Sunetul acut al tramvaiului îl avertiză asupra pericolului iminent. După o clipă de blocaj, bărbatul îşi adună toate forţele şi sări peste linii, exact în faţa unei maşini ale cărei frâne disperate obligară pneurile să roadă adânc asfaltul. Bara de protecţie i se opri chiar sub genunchi, suficient pentru a-l trânti la pământ.

— N-am nimic, îngăimă Aurelian care începuse să resimtă şocul.

— Eşti sigur? Să te duc la spital? insistă şoferul.

— Nu, nu-i nevoie, cel mult o vânătaie am, refuză el, urcând pe trotuar.

— Bine, da’ să ştii că am martori! auzi în urma sa. ‘Tu-ţi Paştele mă-tii! Să fac puşcărie din cauza ta, idiotule!

Apoi o altă voce, moale:

— N-a fost să moară azi… A avut zile…

Philip K. Dick
Un joc de război
(„War Game”, 1956)

Traducere de Ion Doru Brana

În biroul său de la Oficiul Terran de Importuri, bărbatul înalt luă din coşul de sârmă notele dimineţii şi, aşezându-se la masa de lucru, le puse în faţa sa pentru a le citi. Îşi potrivi lentilele de contact şi îşi aprinse o ţigară.

— Bună dimineaţa, ciripi prima notă cu vocea ei subţire, în timp ce Wiseman îşi plimba degetul mare de a lungul benzii lipite. Privind prin fereastra deschisă, către parcare, ascultă absent. Oameni buni, ce naiba faceţi acolo? V-am trimis lotul ăla de… O pauză, până ce vorbitorul, directorul de vânzări al unui lanţ de magazine din New York, găsi dosarul: …jucării ganimedane. Vă daţi seama că ne trebuie aprobarea la timp pentru planul aprovizionării de toamnă, ca să le putem avea în stoc de Crăciun. Cu o notă de nemulţumire, directorul de vânzări încheie: Jocurile de război vor avea mare căutare şi anul ăsta. Vrem să achiziţionăm cât mai multe.

Wiseman coborî degetul la numele şi calitatea vorbitorului.

— Joe Hauk, ciripi vocea notei. Magazinele pentru copii Appeley.

Aha, îşi zise Wiseman. Lăsă jos nota, luă un blanc şi se pregăti să răspundă. Apoi rosti, cu jumătate de glas:

— Chiar, ce-i cu lotul ăla de jucării ganimedane?

Laboratoarele de testare se ocupau cam de multişor cu ele. De cel puţin două săptămâni.

Fireşte, orice produse ganimedane aveau parte de o atenţie specială în ultima vreme. În cursul ultimului an, sateliţii depăşiseră limitele obişnuitei lor agresivităţi economice şi începuseră – după cum răsuflase dinspre serviciile de informaţii – să pună la cale acţiuni militare deschise împotriva competitorilor, printre care cele Trei Planete Interioare puteau fi considerate elementul de primă însemnătate. Însă până acum nu se întâmplase nimic. Produsele exportate păstraseră o calitate corespunzătoare, fără vicii ascunse, fără vopsele toxice dacă le lingeai, fără capsule conţinând bacterii.

Şi, cu toate astea…

De la o comunitate atât de inventivă ca ganimedanii te puteai aştepta să dea dovadă de creativitate în orice domeniu de activitate. Subversiunea putea fi abordată ca orice altă iniţiativă – cu imaginaţie şi ingeniozitate.

Wiseman se ridică şi ieşi din birou, îndreptându-se spre clădirea în care se aflau laboratoarele de testare.

Înconjurat de tot felul de produse pe jumătate demontate, Pinario ridică privirea spre şeful său, Leon Wiseman, care tocmai închidea ultima uşă a laboratorului.

— Mă bucur că ai venit, spuse Pinario, deşi în realitate încerca să se eschiveze, ştiind că era cu cel puţin cinci zile în întârziere cu treaba şi că această vizită avea să se lase cu bucluc. Mai bine pune-ţi un costum profilactic, n-aş vrea să te expui vreunui risc.

Vorbise cu solicitudine, dar expresia lui Wiseman rămase severă.

— Am venit în legătură cu trupele alea de asalt la citadelă, la şase dolari setul, zise Wiseman, croindu-şi drum printre grămezile de ambalajele de toate mărimile ale unor articole care aşteptau să fie testate şi aprobate.

— A, setul acela de soldaţi de jucărie ganimedani, rosti uşurat Pinario.

În privinţa asta avea conştiinţa curată. Orice operator din laboratoarele de testare cunoştea instrucţiunile speciale emise de guvernul de la Cheyenne cu privire la „pericolele de contaminare cu particule biologice ostile populaţiilor urbane nevinovate”, un caz confuz tipic al autorităţilor. Putea oricând să bată în retragere – în mod justificat – şi să menţioneze numărul acelei directive.

— I-am lăsat singuri, spuse el, venind în întâmpinarea lui Wiseman. Din cauza pericolului special pe care-l implică.

— S-aruncăm o privire. Crezi că are vreun rost avertismentul ăsta, sau e vorba de altă formă de paranoia legată de „cercurile străine”?

— E justificat, mai ales când e vorba de articole pentru copii.

Câteva semne cu mâna şi o porţiune de perete alunecă lateral, dezvăluind o încăpere anexă.

Ceea ce văzu în mijlocul camerei îl făcu pe Wiseman să se oprească. Un manechin din plastic, în mărime naturală, reprezentând un băieţel de vreo cinci ani, îmbrăcat în haine

obişnuite, stătea proptit acolo, înconjurat de jucării. Chiar în clipa aceea, manechinul zise:

— M-am plictisit de asta. Faceţi altceva. După o scurtă pauză, repetă: M-am plictisit de asta. Faceţi altceva.

Jucăriile de pe podea, reglate pentru a răspunde la instrucţiuni emise pe cale orală, îşi abandonară diferitele activităţi şi o luară de la capăt. Economie la costul orei de lucru, explică Pinario. Jucăria asta are de parcurs un întreg repertoriu până să ajungă să merite banii pe care-i va da cumpărătorul. Dacă am sta să ne ocupăm de ea, ar trebui să stăm aici tot timpul.

Chiar în faţa manechinului se aflau grupul de soldaţi ganimedani şi citadela pe care fuseseră construiţi s-o asedieze. Fuseseră pe cale să se furişeze spre ea, printr-o complicată manevră tactică, dar, la comanda manechinului, se opriseră. Acum se regrupau.

— Înregistrezi totul? întrebă Wiseman.

— A, da, răspunse Pinario.

Soldaţii de jucărie aveau vreo cincisprezece centimetri înălţime şi erau făcuţi din compozitul termoplastic aproape indestructibil pentru care li se dusese vestea fabricanţilor de pe Ganimede. Uniformele lor erau o amestecătură de ţinute militare de pe sateliţi şi planetele apropiate. Citadela, un bloc ameninţător, dintr-un material închis la culoare, cu aspect metalic, amintea de o fortăreaţă medievală; la partea superioară avea ambrazuri, jos, un pod basculant care fusese ridicat, iar pe turnul din vârf flutura o flamură în culori ţipătoare.

Cu o pocnitură şuierătoare, citadela lansă un proiectil asupra atacatorilor. Proiectilul explodă, cu un nor de fum şi un zgomot cu totul inofensive, în mijlocul unui grup de soldaţi.

— Ripostează, observă Wiseman.

— Dar până la urmă pierde, zise Pinario. Trebuie. Sub aspect psihologic, ea simbolizează lumea din jur. Soldaţii, desigur, reprezintă pentru copil propriile sale eforturi de a-i face faţă. Participând la asediul citadelei, copilul capătă un sentiment de adaptare la asprimile vieţii. În cele din urmă învinge, dar numai după o lungă perioadă de străduinţă şi de răbdare. Adăugă: Cel puţin aşa scrie în broşura cu instrucţiuni.

Îi dădu lui Wiseman broşura. Răsfoind-o, acesta întrebă:

— Şi tactica lor de atac se schimbă de fiecare dată?

— Sunt în funcţiune de opt zile. N-au repetat vreo manevră nici măcar o singură dată. Dar iată că începe o nouă acţiune.

Soldaţii se furişau primprejur, apropiindu-se încetul cu încetul de citadelă. Pe ziduri apărură mai multe dispozitive de observaţie care începură să-i urmărească. Folosind alte jucării, soldaţii se ascunseră.

— Pot să încorporeze configuraţii întâmplătoare ale terenului, explică Pinario. Sunt obiectropi. Dacă văd, de pildă, o casă de păpuşi aflată aici pentru testare, intră în ea ca şoarecii. Se răspândesc peste tot.

Pentru a-şi demonstra spusele, ridică o astronavă mare de jucărie, fabricată de o firmă uraniană, şi, scuturând-o, răsturnă din ea doi soldaţi.

— De câte ori cuceresc citadela, procentual?

— Până acum au avut succes într-una din nouă încercări. În spatele citadelei e un buton de reglare. Se poate seta un număr mai mare de reuşite.

Pinario deschise o potecă printre soldaţii care înaintau; Wiseman îl însoţi şi amândoi se aplecară pentru a examina citadela.

— Asta e, de fapt, sursa de energie, spuse Pinario. O chestie isteaţă. Tot de aici emană instrucţiunile pentru soldaţi. Emisii cu înaltă frecvenţă, generate de o cutie cu alice.

Deschizând partea din spate a citadelei, îi arătă şefului său magazia de alice. Fiecare dintre ele era o fracţiune de instrucţiune. Pentru fiecare manevră de asalt, alicele erau trase la sorţi, amestecate şi lăsate să se rearanjeze într-o nouă configuraţie. În felul acesta se obţinea caracterul aleatoriu. Dar întrucât exista un număr finit de alice, trebuia să existe un număr finit de manevre.

— Le încercăm pe toate, zise Pinario.

— Şi procesul ăsta nu poate fi grăbit?

— Trebuie să-i lăsăm timp. S-ar putea să treacă prin o mie de configuraţii, pentru ca apoi…

— Următoarea, îl completă Wiseman, s-o determine să facă o întorsătură de nouăzeci de grade şi să înceapă să tragă în cea mai apropiată fiinţă umană.

— Sau mai rău, rosti încruntat Pinario. Sursa asta are o grămadă de ergi. E făcută să furnizeze energie pentru cinci ani. Însă dacă totul s-ar combina simultan, transformându-se în

ceva…

— Continuaţi testul, spuse Wiseman.

Se uitară unul la altul, apoi la citadelă. Acum soldaţii ajunseseră foarte aproape de ea. Brusc, o secţiune a unuia dintre ziduri alunecă în jos, apăru gura unui tun şi soldaţii fură culcaţi la pământ.

— Treaba asta n-am mai văzut-o până acum, murmură Pinario.

Vreme de o clipă, nu se mişcă nimic. Apoi copilul manechin al laboratorului, aşezat printre jucării, spuse:

— M-am plictisit de asta. Faceţi altceva.

Cu o tresărire nervoasă, cei doi bărbaţi îi priviră pe soldaţii care se ridicau şi se regrupau.

Două zile mai târziu, în biroul lui Wiseman îşi făcu apariţia şeful său, un bărbat îndesat şi mânios, cu ochii bulbucaţi.

— Uite ce-i, începu Fowler, termină testele cu drăciile alea de jucării. Ai termen până mâine.

Dădu să iasă, dar Wiseman îl opri.

— Treaba e mai serioasă, zise el. Veniţi cu mine la laborator şi am să vă arăt.

Bombănind tot timpul, Fowler îl însoţi spre laborator.

— N-ai idee cât capital investesc unele firme în chestiile astea, tocmai spunea când intrară. Pentru fiecare articol din care ai o mostră aici, pe Lună există o navă sau un depozit plin de produse care aşteaptă licenţa de import!

Pinario lipsea. Aşa că Wiseman folosi cheia în locul semnelor cu mâna care deschideau camera de încercare.

Manechinul pe care îl confecţionaseră laboranţii era la locul lui, printre jucării. În jurul lui, jucăriile îşi vedeau de treabă. Zarva îl făcu pe Fowler să se strâmbe.

— Asta e ceea ce ne ridică probleme, zise Wiseman, aplecându-se lângă citadelă. Un soldat tocmai se târa pe burtă spre ea. După cum vedeţi, sunt doisprezece soldaţi. Dat fiind numărul lor şi energia de care dispun, plus datele complexe de instrucţiuni care…

— Nu văd decât unsprezece, îl întrerupse Fowler.

— Probabil că unul s-a ascuns, spuse Wiseman.

Din spatele lor, răsună o voce:

— Nu, domnul Fowler are dreptate.

Pinario se apropie, cu un aer grav.
— Am revăzut înregistrarea. Unul a dispărut.
Toţi trei tăcură.
— Poate că l-a nimicit citadela, opină în cele din urmă Wiseman.
Pinario spuse:
— În cazul ăsta se pune o problemă de lege a materiei. Dacă l-a „nimicit”, *ce a făcut cu resturile?*
— Poate că l-a transformat în energie, îşi dădu cu părerea Fowler, examinând citadela şi restul soldaţilor.
— Am făcut o treabă deşteaptă când ne-am dat seama că a dispărut un soldat, spuse Pinario. I-am cântărit pe cei unsprezece rămaşi plus citadela. Greutatea rezultată este exact aceeaşi cu a setului iniţial – cei doisprezece soldaţi şi citadela. Ceea ce înseamnă că e undeva acolo, înăuntru.
Arătă spre citadelă care, momentan, monitoriza soldaţii pe cale să avanseze. Studiind-o, Wiseman simţi ceva în mod instinctiv. Citadela se schimbase. Era, cumva, altfel.
— Pune banda, spuse.
— Poftim? făcu Pinario, apoi roşi. Desigur.
Ducându-se la manechin, îl deconectă, îl deschise şi scoase din el rola cu banda de înregistrare. Cu mâini tremurătoare, o introduse în proiector.
Urmăriră înregistrarea, asalt după asalt, până ce tuturor li se împăienjeniră ochii. Soldaţii înaintau, se retrăgeau, erau doborâţi, se regrupau, înaintau din nou…
— Dă înapoi, acum, zise brusc Wiseman.
Ultima secvenţă fu reluată.
Un soldat se deplasa hotărât spre baza citadelei. Un proiectil tras spre el explodă şi, pentru o clipă, îl ascunse vederii. Între timp, ceilalţi soldaţi se năpustiră într-o încercare frenetică de a escalada zidurile. Soldatul apăru din norul de fum şi continuă să înainteze. Ajunse lângă zid. O porţiune din zid se retrase. Soldatul, aproape contopindu-se cu gaura din zid, folosi ţeava puştii ca pe o şurubelniţă pentru a-şi demonta capul, apoi un braţ, apoi picioarele. Piesele demontate dispărură în deschizătura din citadelă. Când nu mai rămăseseră decât un braţ şi puşca, şi acestea se scurseră orbeşte în citadelă şi dispărură. Deschizătura dispăru.
După o pauză lungă, Fowler vorbi cu glas răguşit:

— Părinţii ar presupune că unul dintre soldaţi a fost pierdut sau distrus de copil. Treptat, interesul jocului ar păli, iar vina ar cădea pe copil.

— Ce ne recomandaţi? întrebă Pinario.

— Ţineţi-i în funcţiune, răspunse Fowler, în timp ce Wiseman dădea aprobator din cap. Lăsaţi să se desfăşoare tot ciclul. Dar nu-i lăsaţi singuri.

— O să pun pe cineva de gardă aici, zise Pinario.

— Mai bine să rămâi de gardă chiar dumneata, spuse Fowler.

Iar Wiseman gândi: *Poate c-ar fi mai bine să rămânem cu toţii de gardă. Sau, măcar, Pinario şi cu mine. Mă întreb ce-o fi făcut citadela cu piesele alea? La ce-i vor fi folosit?*

Până la sfârşitul săptămânii, citadela înghiţise încă patru soldaţi.

Urmărind-o pe un monitor, Wiseman nu observă nicio schimbare vizibilă. Fireşte. Creşterea va fi fost doar în interior, ascunsă vederii.

Asalturile continuau, cu soldaţii furişându-se şi citadela răspunzând cu foc. Deocamdată însă avea în faţa lui alte produse ganimedane. Jucării noi, pe care trebuia să le inspecteze.

Cu ce să încep? se întrebă.

Primul articol părea foarte simplu: un costum de cowboy din străvechiul Vest al Americii. Cel puţin, aşa era descris. Dar nu dădu prea multă atenţie broşurii – la naiba cu ce aveau de spus despre asta ganimedanii.

Deschise cutia şi scoase costumul. Materialul, de culoare cenuşie, avea ceva de substanţă amorfă. *Ce treabă de mântuială*, gândi. Nu semăna decât vag cu un costum de cowboy; croiala părea făcută la voia întâmplării. Iar materialul se întindea, deformându-se în timp ce îl învârtea în mâini. Îşi dădu seama că transformase o bucată întreagă din el într-un buzunar care atârna.

— Nu pricep, îi spuse lui Pinario. Ăsta n-o să se vândă.

— Îmbracă-l, zise Pinario. Vei vedea.

Căznindu-se, Wiseman reuşi să se strecoare cumva în costum.

— Nu e niciun risc? întrebă.

— Nu. L-am îmbrăcat şi eu puţin mai înainte. E vorba de ceva mai paşnic de data asta. Dar ar putea fi de efect. Ca să-l faci să

funcţioneze, îţi imaginezi.
— Ce anume?
— Orice.
Costumul îl ducea pe Wiseman cu gândul la viaţa de cowboy, aşa că îşi imagină că era la fermă, târşâindu-şi picioarele prin praful drumeagului care mărginea câmpul unde o turmă de oi negre păşteau, cu acea mişcare ciudată, de măcinare grăbită, a maxilarelor lor inferioare. Se oprise lângă îngrăditură – sârmă ghimpată întinsă între stâlpi răzleţi – şi privea oile. Apoi, dintr-odată, oile formară un şir şi porniră în direcţia unui deal înceţoşat, aflat în afara câmpului său vizual.
Văzu copaci, chiparoşi, profilându-se pe cer. Un şoim, sus de tot, dădea din aripi de parcă ar fi pompat… *de parcă*, gândi el, *s-ar umple cu aer, ca să se ridice mai sus*. Şoimul alunecă pe o aripă, apoi se depărtă în zbor planat. Wiseman căută din ochi vreo urmă de pradă. Nimic, doar păşunile arse de soarele verii, cu iarba retezată de turme. Multe lăcuste verzi. Şi pe potecă, chiar în faţa lui, o broască râioasă. Broasca se îngropase în praful gros; nu i se vedea decât partea de sus a corpului.
În timp ce se apleca, încercând să-şi facă destul curaj ca să atingă capul plin de negi ai broaştei, o voce de bărbat rosti de undeva, lângă el:
— Ei, e plăcut?
— Da, răspunse Wiseman. Inspiră adânc mirosul de iarbă uscată; îşi umplu plămânii. Spune-mi, cum se deosebeşte o broască râioasă femelă de un mascul? După pete, sau ce?
— De ce întrebi? se interesă bărbatul, care stătea în spatele lui, uşor ascuns vederii.
— Am dat de-o broască râioasă.
— Ca să vedem despre ce-i vorba, spuse bărbatul, pot să-ţi pun câteva întrebări?
— Sigur.
— Ce vârstă ai?
Asta era uşor.
— Zece ani şi patru luni, răspunse, cu mândrie.
— Unde anume te afli în momentul ăsta?
— La ţară, la ferma domnului Gaylord, unde mă iau cu ei tata şi mama ori de câte ori putem să ne petrecem aici sfârşitul de săptămână.
— Întoarce-te şi uită-te la mine, zise bărbatul. Şi spune-mi

dacă mă cunoşti.

Fără nicio tragere de inimă, Wiseman îşi luă ochii de la broască şi întoarse capul. Văzu un adult cu faţa uscăţivă şi un nas lung, un pic asimetric.

— Sunteţi omul care aduce butanul, spuse. De la compania de gaz. Se uită împrejur şi, bineînţeles, văzu camioneta, parcată lângă rezervorul de butan. Tata zice că butanul e scump, dar aici nu există altă…

— Aşa, de curiozitate, îl întrerupse bărbatul, cum se numeşte compania?

— Păi, scrie chiar pe camionetă, răspunse Wiseman, citind inscripţia vopsită cu litere mari. Distributan Pinario, Petaluma, California. Sunteţi domnul Pinario.

— Eşti gata să juri că ai zece ani şi te afli pe un câmp de lângă Petaluma, California? întrebă domnul Pinario.

— Sigur. Dincolo de câmpuri, zări un şir de coline împădurite. Acum voia să ajungă la ele; se săturase de stat la pălăvrăgeală. La revedere, zise, luând-o din loc. Trebuie să fac o excursie.

Începu să alerge pe drumeag, depărtându-se de domnul Pinario. Lăcustele săreau speriate din calea lui. Gâfâind, alergă mai iute, tot mai iute.

— Leon! strigă după el domnul Pinario. Lasă-te păgubaş! Nu mai fugi!

— Am treabă pe dealurile alea, strigă printre gâfâieli Wiseman şi continuă să alerge.

Deodată, ceva îl izbi în plin. Căzu cât era de lung, lovindu-se la mâini, apoi încercă să se ridice. În aerul uscat al amiezii, ceva pâlpâia în faţa lui. Speriat, se dădu înapoi. Văzu o formă, un perete neted…

— N-ai să ajungi la dealuri, spuse din spatele său domnul Pinario. Mai bine stai locului. Altminteri o să te izbeşti de obiecte.

Mâinile lui Wiseman erau pline de sânge; se julise în cădere. Privi sângele, consternat…

Pinario îl ajută să dezbrace costumul de cowboy, spunând:

— O jucărie cum nu se poate mai dăunătoare. Un scurt răstimp în costumul ăsta şi copilul ar deveni incapabil să se confrunte cu realitatea înconjurătoare. Uite ce-ai păţit.

Ţinându-se cu greu pe picioare, Wiseman cercetă costumul; Pinario i-l scosese cu forţa.

— Nu-i rău, rosti cu glas tremurător. E clar că stimulează tendinţele de izolare deja prezente. Ştiu că am nutrit întotdeauna o iluzie latentă a întoarcerii la copilărie. Mai ales la perioada aceea când mergeam des la ţară.

— Şi observă cum ai încorporat elemente reale, pentru a-ţi prelungi cât mai mult iluzia. Dacă ai fi avut timp, ai fi găsit o cale pentru a încorpora şi peretele laboratorului, poate ca zid al unui hambar.

Wiseman se văzu nevoit să recunoască:

— Începusem deja... să zăresc vechea lăptărie unde îşi duceau fermierii laptele de vânzare.

— Cu timpul, spuse Pinario, ar fi devenit aproape imposibil să fii smuls din această iluzie.

Wiseman gândi: *Dacă poate face asta unui adult, nu-i greu de imaginat ce efect ar avea asupra unui copil.*

— Celălalt lucru pe care-l aveţi aici, zise Pinario, jocul ăsta, e o aiureală. Crezi că poţi să-l examinezi acum? Nu-i nicio grabă.

— Sunt OK, spuse Wiseman.

Luă cealaltă cutie şi începu s-o deschidă.

— Seamănă foarte mult cu vechiul joc Monopol, zise Pinario. Se numeşte Concern.

Jocul consta într-o tablă de joc din carton, bani de jucărie, zaruri, jetoane care să-i reprezinte pe jucători. Şi certificate de acţionar.

— Trebuie să cumperi acţiuni, ca la toate jocurile de genul ăsta, evident, spuse Pinario. Nu se mai obosi să se uite la instrucţiuni. Să-l chemăm pe Fowler şi să jucăm o partidă; e nevoie de cel puţin trei jucători.

Nu după mult timp, îl avură alături pe directorul departamentului. Se aşezară toţi trei la o masă, cu jocul Concern în faţă.

— Fiecare jucător începe la egalitate cu ceilalţi, explică Pinario, la fel ca la toate jocurile de tipul acesta, iar pe parcursul jocului situaţiile lor se schimbă în funcţie de acţiunile pe care le cumpără la diverse concerne.

Concernele erau reprezentate prin mici obiecte de plastic în culori vii, foarte asemănătoare cu hotelurile şi casele arhaice de la Monopol.

Începură să joace. Aruncau zarurile, mutau piesele pe tabla de joc, făceau oferte şi achiziţionau proprietăţi, plăteau

penalităţi, încasau penalităţi, stăteau un timp în „camera de decontaminare”. Între timp, în spatele lor, cei şapte soldaţi de jucărie se furişau iar şi iar spre citadelă.

— M-am plictisit de asta, spuse copilul manechin. Faceţi altceva.

Soldaţii se regrupară. O luară de la capăt, strecurându-se tot mai aproape şi mai aproape de citadelă.

Wiseman vorbi iritat:

— Mă întreb cât timp trebuie să mai continue blestemăţia asta până să ne dăm seama la ce foloseşte.

— Nu se poate şti. Pinario ochi un pachet de acţiuni purpurii şi aurii pe care îl cumpărase Fowler. Astea mi-ar putea fi de folos, zise. Sunt de la o mină bogată de uraniu, de pe Pluton. Ce vreţi pe ele?

— O proprietate preţioasă, mormăi Fowler, cercetându-şi celelalte acţiuni. S-ar putea să închei, totuşi, o tranzacţie.

Cum să mă concentrez la joc, se întrebă Wiseman, *când chestia aia e din ce în ce mai aproape de... Dumnezeu ştie ce? De scopul pentru care a fost construită. Masa critică*, se gândi deodată.

— O clipă, rosti cu voce joasă, precaută. Puse deoparte acţiunile. Citadela aia n-ar putea fi un reactor?

— Ce fel de reactor? întrebă Fowler, preocupat de câştigul său.

Wiseman spuse tare:

— Daţi-l naibii de joc!

— Ideea e interesantă, zise Pinario, lăsând şi el jos acţiunile. Adică se transformă într-o bombă atomică, piesă cu piesă. Tot adăugând câte ceva, până... Se întrerupse. Nu, ne-am gândit deja la asta. Nu conţine niciun fel de elemente grele. Nu e decât o baterie cu durata de cinci ani, plus o serie de mecanisme mărunte, comandate prin instrucţiuni emise chiar de baterie. Din asta nu se poate face un reactor nuclear.

— Părerea mea este că ar fi mai sigur să plecăm de aici, spuse Wiseman.

Experienţa cu costumul de cowboy îi inspirase mult mai mult respect pentru inventatorii ganimedani. Iar dacă acel costum era ceva chipurile inofensiv...

Uitându-se peste umăr, Fowler spuse:

— Acum nu mai sunt decât şase soldaţi.

Wiseman şi Pinario se ridicară instantaneu în picioare. Fowler avea dreptate. Nu mai rămăsese decât jumătate din setul de soldaţi. Încă unul ajunsese la citadelă şi fusese încorporat.

— Să chemăm un expert în bombe de la Serviciile Militare şi să verifice el, propuse Wiseman. Chestia asta depăşeşte domeniul nostru. Se întoarse spre şeful său, Fowler. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Să terminăm mai întâi jocul, răspunse Fowler.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fim siguri în privinţa asta, zise Fowler. Dar interesul său pătimaş arăta că se implicase emotiv şi voia să joace până la încheierea jocului. Ce-mi daţi pe acţiunile astea de pe Pluton? Sunt deschis la oferte.

El şi Pinario negociară o tranzacţie. Jocul continuă timp de încă o oră. Până la urmă, pentru toţi trei deveni limpede că Fowler era pe cale să strângă cele mai multe acţiuni. Avea cinci concerne miniere, plus două firme de mase plastice, un monopol al algelor şi toate cele şapte concerne de comerţ cu amănuntul. Datorită controlului său majoritar, câştigase şi cea mai mare parte a banilor.

— Eu am ieşit, spuse Pinario. Îi mai rămăseseră doar acţiuni minore, care nu controlau nimic. Le cumpără cineva pe astea?

Cu banii care îi mai rămăseseră, Wiseman avansă o ofertă. Obţinu acţiunile şi continuă jocul, de această dată doar contra lui Fowler.

— E clar că jocul ăsta este o replică a iniţiativelor economice interculturale tipice, comentă el. Concernele de comerţ cu amănuntul sunt, în mod evident, titluri de proprietate ganimedane.

Simţi un freamăt de emoţie; avusese de două ori la rând zaruri bune şi avea posibilitatea de a adăuga un pachet de acţiuni la cele câteva pe care le mai avea.

— Copiii care vor juca asta vor dobândi o atitudine sănătoasă faţă de realităţile economice. Jocul ăsta o să-i pregătească pentru lumea în care vor intra la vârsta maturităţii.

Dar câteva minute mai târziu pică într-o zonă vastă de acţiuni Fowler şi penalităţile îi secătuiră resursele. Trebui să renunţe la două pachete; sfârşitul era aproape.

Pinario, urmărind soldaţii care înaintau spre citadelă, spuse:

— Ştii, Leon, înclin să fiu de acord cu tine. Chestia asta ar

putea fi, totuşi, terminalul unei bombe. Un fel de staţie de recepţie. În momentul în care ar fi complet asamblată, ar putea primi un impuls energetic, transmis de pe Ganimede.

— E posibil aşa ceva? vru să ştie Fowler, sortându-şi banii de joc pe diferite valori.

— Cine ştie ce pot să facă? spuse Pinario, plimbându-se cu mâinile în buzunare. Aţi terminat de jucat?

— Imediat, răspunse Wiseman.

— Spun asta, reluă Pinario, fiindcă acum nu mai sunt decât cinci soldaţi. Treaba se accelerează. A durat o săptămână pentru primul şi doar o oră pentru al şaptelea. Nu m-ar mira ca în următoarele două ore să dispară toţi cinci.

— Am terminat, anunţă Fowler.

Intrase în posesia ultimei acţiuni şi a ultimului dolar.

Wiseman se ridică de la masă.

— Am să chem pe cineva de la Serviciile Militare să verifice citadela. Cât despre jocul ăsta, nu e decât un plagiat după jocul nostru terran, Monopol.

— Poate nu ştiu că avem deja jocul, sub alt nume, opină Fowler.

Pe jocul Concern fu aplicată ştampila de aprobare şi faptul fu adus la cunoştinţa importatorului. În biroul său, Wiseman sună la Serviciile Militare şi le spuse ce voia.

Expertul în bombe era un tânăr tuns scurt, care le zâmbi prietenos în timp ce lăsa jos trusa de scule. Purta o salopetă obişnuită, fără niciun fel de echipament de protecţie.

— Părerea mea, spuse el, după ce examină citadela, este că mai întâi trebuie deconectaţi conductorii de la baterie. Sau, dacă vreţi, putem lăsa ciclul să se termine şi apoi să tăiem firele înainte de a se produce vreo reacţie. Cu alte cuvinte, să lăsăm ultimele elemente mobile să pătrundă în citadelă. Pe urmă, de cum vor fi înăuntru, tăiem firele, o demontăm şi vedem despre ce-i vorba.

— Nu-i niciun pericol? întrebă Wiseman.

— Nu cred. Nu detectez niciun semn de radioactivitate în ea.

Expertul luă un cleşte de tăiat şi se aşeză pe podea, în spatele citadelei.

Acum nu mai erau decât trei soldaţi.

— N-ar trebui să dureze prea mult, rosti voios tânărul.

Un sfert de oră mai târziu, unul dintre cei trei soldaţi ajunse târâş la baza citadelei, îşi demontă capul, braţul, picioarele, trupul şi dispăru bucată cu bucată în deschizătura ce i se pregătise.

— Au mai rămas doi, zise Fowler.

După zece minute, unul dintre soldaţii rămaşi se duse după cel dinaintea lui.

Cei patru bărbaţi se priviră.

— Încă puţin, spuse cu glas înfundat Pinario.

Ultimul soldat înainta pe căi ocolite spre citadelă.

Tunurile acesteia trăgeau în direcţia lui, dar el continua să avanseze.

— Din punct de vedere statistic, spuse tare Wiseman, ca să mai destindă un pic atmosfera, ar fi trebuit să dureze de fiecare dată mai mult, pentru că există mai puţini soldaţi asupra cărora să se concentreze. Ar fi trebuit să înceapă repede, apoi să meargă tot mai încet, iar în cele din urmă acestui ultim soldat i-ar fi trebuit cel puţin o lună ca să…

— Gura, spuse tânărul expert pe un ton potolit, rezonabil. Dacă nu vă supăraţi.

Ultimul dintre cei doisprezece soldaţi atinse baza citadelei. Ca şi cei dinaintea lui, începu să se demonteze.

— Pregăteşte cleştele ăla, scrâşni Pinario.

Bucăţile de soldat alunecară în citadelă. Deschizătura începu să se închidă. Dinăuntrul citadelei răzbătu un bâzâit care creştea repede în intensitate.

— Acum, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fowler.

Expertul în bombe coborî cleştele şi dădu să taie firul care mergea la borna pozitivă. Din cleşte fulgeră o scânteie şi tânărul sări înapoi din reflex; cleştele îi zbură din mână şi alunecă de a lungul podelei.

— Isuse! bolborosi. Probabil c-am fost legat la pământ.

Ameţit, bâjbâi după cleşte.

— Ai atins cadrul bateriei, spuse Pinario cu nervozitate. Apucă cleştele şi se lăsă pe vine, căutând firul pe dibuite. Poate că dacă înfăşor o batistă în jurul lui… mormăi, retrăgând unealta şi scotocindu-se în buzunar. Are cineva ceva cu care să învelesc ăsta? Nu vreau să mă lase lat. Cine ştie câţi…

— Dă-l încoace, se răsti Wiseman, smulgându-i din mână cleştele. Îl dădu pe Pinario deoparte şi închise fălcile cleştelui pe

fir.

Fowler rosti calm:

— Prea târziu.

Wiseman abia dacă auzi vocea directorului; auzea doar zumzetul constant din capul său şi îşi astupă urechile, încercând zadarnic să-l amuţească. Acum părea să treacă din citadelă direct în craniul lui, transmis de oase. *Am tras prea mult de timp*, gândi. *Acum ne-a venit de hac. A câştigat fiindcă suntem prea mulţi; am ajuns să ne ciorovăim…*

În mintea sa, o voce rosti:

— Felicitări. Datorită tăriei tale de caracter, ai câştigat.

Pe Wiseman îl năpădi brusc o emoţie puternică, un sentiment de împlinire.

— Şansele împotriva ta erau înfricoşătoare, continuă vocea din capul său. Oricare altul ar fi eşuat.

În clipa aceea înţelese că totul era în ordine. Se înşelaseră.

— Ceea ce ai făcut aici, declară vocea, poţi face în continuare tot restul vieţii. Poţi să-ţi învingi întotdeauna adversarii. Cu răbdare şi perseverenţă, poţi fi biruitor. La urma urmei, Universul nu e ceva chiar atât de copleşitor…

Nu, realiză el cu ironie, nu era.

— Nu sunt decât oameni obişnuiţi, rosti mângâietor vocea. Deci, chiar dacă eşti singur, unul împotriva tuturor, nu ai de ce să te temi. Ai răbdare… şi nu-ţi face griji.

— N-o să-mi fac, zise Wiseman cu glas tare.

Zumzetul încetă. Vocea pierise.

După o pauză lungă, Fowler spuse:

— S-a terminat.

— Nu pricep, făcu Pinario.

— Asta-i ce trebuia să facă, zise Wiseman. E o jucărie terapeutică. Îl ajută pe copil să capete încredere. Demontarea soldaţilor – râse mânzeşte – pune capăt separaţiei dintre el şi lume. Devine una cu ea. Şi, în felul acesta, o cucereşte.

— Aşadar e inofensivă, spuse Fowler.

— Toată munca asta pentru nimic, bombăni Pinario. Apoi se întoarse către expertul în bombe: Îmi pare rău că te-am chemat aici de pomană.

Acum, citadela îşi deschisese larg porţile. Doisprezece soldaţi, din nou intacţi, ieşiră la iveală. Ciclul era încheiat; asaltul putea

reîncepe.

— N-am să-i dau aprobarea, spuse brusc Wiseman.

— Cum? făcu Pinario. De ce?

— N-am încredere. E prea complicată pentru ceea ce face de fapt.

— Explică-te, îi ceru Fowler.

— Nu e nimic de explicat. O jucărie atât de complexă, şi tot ce face este să se demonteze şi să se remonteze. *Trebuie* să mai fie ceva, chiar dacă noi nu ne…

— Scopul este terapeutic, interveni Pinario.

— Las totul la latitudinea ta, Leon, decise Fowler. Dacă ai îndoieli, nu-i da drumul. Mai multă prudenţă nu strică niciodată.

— Poate că mă înşel, zise Wiseman, dar mă tot gândesc: *Pentru ce au construit de fapt chestia asta?* Am senzaţia că tot nu ştim.

— Şi costumul de cowboy, adăugă Pinario. Nici lui nu vrei să-i dai aprobarea.

— Trece doar jocul, hotărî Wiseman. Concern, sau cum îi zice.

Aplecându-se, se uită atent la soldaţii care reîncepuseră asaltul citadelei. Din nou, nori de fum… manevre, atacuri simulate, retrageri precaute…

— La ce te gândeşti? îl iscodi Pinario.

— Poate că e o diversiune, răspunse Wiseman. Pentru a ne distrage atenţia. Ca să nu observăm altceva. Asta era intuiţia lui, dar nu o putea defini în mod clar. O stratagemă, spuse. În timp ce se petrece altceva. De asta-i aşa complicată. *Trebuia* să ne bage la bănuieli. Iată de ce au construit-o.

Descumpănit, puse piciorul în faţa unui soldat. Soldatul se refugie imediat în dosul pantofului său, ascunzându-se de monitoarele citadelei.

— Trebuie să fie ceva aflat chiar sub ochii noştri, spuse Fowler, dar noi nu băgăm de seamă.

— Da. Wiseman se întrebă dacă aveau să afle vreodată despre ce era vorba. În orice caz, spuse, o vom ţine aici, unde putem să fim cu ochii pe ea.

Aşezându-se în apropiere, se pregăti să urmărească soldaţii. Căută o poziţie cât mai confortabilă pentru o lungă, lungă aşteptare.

În seara aceea, la ora 18, Joe Hauck, directorul de vânzări al

magazinelor pentru copii Appeley, îşi parcă maşina în faţa casei, coborî din ea şi urcă sprinten scările. Sub braţ, ţinea un pachet mare, plat – o „mostră” pe care şi-o însuşise.

— Hei! strigară într-un glas cei doi copii ai săi, Bobby şi Lora, când intră în casă. Ne-ai adus ceva, tati?

Se vârâră în el, blocându-i trecerea. La masa din bucătărie, soţia sa ridică ochii şi lăsă jos revista din care citea.

— Un joc nou pe care l-am ales pentru voi, spuse Hauck.

Despachetă cutia, binedispus. Nu vedea niciun motiv pentru care nu s-ar fi autoservit cu una dintre noile jucării; călărise telefonul săptămâni de-a rândul ca să le treacă prin Oficiul de Importuri – şi după toate demersurile, doar unul dintre cele trei produse fusese admis.

În timp ce copiii plecau cu jocul, soţia sa spuse cu voce joasă:

— Iarăşi corupţie la vârf.

Dezaprobase întotdeauna faptul că aducea acasă mărfuri din magazin.

— Avem câteva mii acolo, se justifică Hauck. Depozitul e plin. Nimeni n-o să observe lipsa unei cutii.

În timpul cinei, copiii se ocupară doar de studierea instrucţiunilor de joc. Nu-i interesa nimic altceva.

— Nu mai citiţi la masă, îi dojeni doamna Hauck.

Lăsându-se pe spate în scaun, Joe Hauck reveni la relatarea zilei sale de lucru.

— Şi după toată strădania asta, ce au aprobat? Un joc de doi bani. O să fim norocoşi dacă putem face destulă promoţie pentru a realiza un profit. Jocul ăla cu trupele de asalt ar fi fost cu adevărat profitabil. Dar l-au blocat pe timp nedefinit.

Îşi aprinse o ţigară şi se relaxă, gustând tihna căminului, prezenţa soţiei şi a copiilor săi.

— Tati, vrei să joci? îl întrebă fiica lui. Aici scrie că e bine să fie cât mai mulţi jucători.

— Sigur, spuse Joe Hauck.

În timp ce soţia sa strângea masa, el şi copiii pregătiră tabla de joc, jetoanele, zarurile, banii de hârtie şi pachetele de acţiuni. Aproape imediat se cufundă în joc, captivat; îşi aduse aminte cu câtă plăcere juca Monopol pe vremea copilăriei şi cumpără acţiuni în mod iscusit şi inspirat, astfel încât, spre sfârşitul jocului, acaparase majoritatea concernelor.

Se lăsă pe spate, cu un oftat mulţumit.

— Ei, asta este, le declară el copiilor. Mă tem că am avut un avantaj de la bun început. La urma urmei, nu sunt un ageamiu la genul ăsta de joc. Dobândirea preţioaselor valori imobiliare de pe tabla de joc îi conferea un puternic sentiment de satisfacţie. Îmi pare rău că a trebuit să câştig, copii.

— Dar n-ai câştigat, replică fiica lui.

— Ai pierdut, adăugă fiul său.

— Ce? exclamă Joe Hauck.

— Cel care acumulează cele mai mult acţiuni pierde, spuse Lora. Îi arătă instrucţiunile. Vezi? Scopul e să te descotoroseşti de acţiuni. Ai ieşit din joc, tati.

— Ei, drăcie, zise Hauck, dezamăgit. Ce fel de joc e ăsta? Satisfacţia lui se evaporase. Nu e nicio distracţie.

— Acum trebuie să terminăm noi doi jocul, spuse Bobby, ca să vedem cine câştigă până la urmă.

Ridicându-se de la masă, Joe Hauck mormăi:

— Nu pricep. Ce ar putea vedea cineva la un joc în care câştigătorul nu se alege cu nimic?

În spatele lui, cei doi copii continuară să joace. În timp ce acţiunile şi banii treceau de la unul la altul, copiii deveneau tot mai pasionaţi. Când jocul ajunse în stadiul final, erau de-a dreptul fascinaţi.

Nu cunosc Monopol, îşi spuse Hauck, *de aceea jocul ăsta trăsnit nu li se pare ciudat.*

Oricum, important era că puştilor le făcea plăcere să joace Concern. Era clar că jocul se va vinde şi ăsta era lucrul care conta. Cei doi copii învăţau deja firescul cedării bunurilor pe care le deţineau. Îşi dădeau acţiunile şi banii cu aviditate, cu un fel de abandon înfrigurat.

Întorcând capul şi privindu-l cu ochi strălucitori, Lora spuse:

— E cea mai faină jucărie educativă pe care ai adus-o vreodată acasă, tati!

Reggie Oliver
Printre morminte
(„Among the Tombs”, 2006)

Traducere de Roxana Brînceanu

— Nu cred că Biserica Anglicană va accepta vreodată cu plăcere ideea de sfinţenie, zise arhidiaconul. Nu. Nu merge. Nu e în natura noastră.

Arhidiaconul este unul dintre acei oameni care au opinii ferme în aproape orice privinţă, o calitate utilă, dar obositoare.

Era prima seară a Adunării anuale Diocezane a Clerului la Casa Sfintei Caterina. Cei mai mulţi dintre participanţi se duseseră la culcare devreme, după cină şi rugăciunea de seară, dar câţiva dintre noi acceptaserăm amabila invitaţie a canonicului Carey la un pahar de whisky în bibliotecă. Era o seară rece de noiembrie şi fusese aprins focul. Lumina scăzută, draperiile de damasc trase şi o încăpere ai cărei pereţi erau tapetaţi de la podea până la tavan cu scene şterse teologice şi de devotament religios contribuiau la o atmosferă intensă, calmă.

Bănuiesc că ori de câte ori se adună colegi de breaslă tinde să se impună o dispoziţie de conspiraţie şi competiţie, iar clericii nu fac excepţie de la regulă. Se propun subiecte serioase, astfel încât persoanele de faţă să-şi poată demonstra îndemânarea şi credinţa. Arhidiaconul, în orice caz, nu făcea conversaţie de salon.

— Dar în tradiţia noastră există oameni pe care îi onorăm ca sfinţi, spuse Bob Mercer, vicar de Stickley.

— Numeşte-i! ceru arhidiaconul beligerant.

— George Herbert, Edward King, Episcopul de Lincoln… Dar martirii Latimer şi Ridley? Şi Tyndale?

— Da, da. Dar astea sunt figuri din trecut. Oricum, întreabă pe orice bărbat sau femeie de rând din biserică ce ştie despre Edward King. Vreau să spun că noi nu avem o tradiţie vie şi populară, un echivalent pentru Maica Tereza sau Padre Pio.

— Dar Meriel Deane, cea care a început Filipicele? întrebă canonicul Carey.

Un preot tânăr care tocmai intrase mărturisi că el nu auzise niciodată de Meriel Deane. Aş fi spus şi eu acelaşi lucru dacă aş

fi fost mai puţin timid în a-mi etala ignoranţa. Mai mult condescendent, arhidiaconul ne lumină. Meriel Deane, spuse el, fondase Mişcarea Filipică pentru a ajuta la reabilitarea prizonierilor recidivişti condamnaţi la pedepse lungi care tocmai părăseau închisoarea. Aceştia îşi puteau petrece primele şase luni de libertate la o Casă Filipică, de obicei într-un loc izolat la ţară, sub supravegherea a unul sau doi gardieni. Regimul urmat acolo era în acelaşi timp auster şi comod. Puşcăriaşii puteau veni şi pleca după cum voiau, şi nu aveau munci de efectuat în afara câtorva sarcini minore în gospodărie, dar aveau parte de mese regulate şi perioade de tăcere şi meditaţie. Oamenilor li se dădea posibilitatea să reflecteze la vieţile lor. Acţiunea de caritate îşi trăgea numele de la oraşul Philippi unde fusese întemniţat Sfântul Pavel. Filipicele încă mai existau şi făceau treabă bună deşi fondatoarea lor murise.

Arhidiaconul îşi încheie predica spunând:

— Am întâlnit-o pe Meriel Deane cu câteva ocazii. Femeia era nebună. Fără îndoială o persoană de treabă în felul ei, dar complet ieşită din minţi, deci după părerea mea nu ar fi o candidată la sanctificare.

— O, da, la sfârşit era mai degrabă deranjată la cap, dar nu a fost întotdeauna aşa, zise o voce pe care niciunul dintre noi nu o recunoscu.

Vorbitorul era un preot în vârstă a cărui tăcere placidă o observasem pe parcursul întregii cine. Purta un fel de sutană, ceea ce îl plasa în ramura anglo-catolică a bisericii, impresie care îmi fusese confirmată când am auzit pe cineva adresându-i-se cu „Părinte Humphreys”. Era probabil trecut de vârsta de pensionare, un bărbat scund, adus de umeri şi cu un cap încreţit ca o alună, nu prea atrăgător; dar, când vorbea, faţa sa căpăta treptat personalitate, chiar un anumit farmec.

— Deci aţi cunoscut-o, părinte?

— Foarte bine, de ceva timp. Una dintre primele ei case „filipice” era în parohia mea, Saxford in Norfolk.

— Şi nu era ţicnită?

— Nu era ţicnită atunci.

— Aşadar când s-a ţicnit? întrebă tânărul.

Arhidiaconul se încruntă. Evident considera că folosirea repetată a cuvântului „ţicnită” cobora nivelul conversaţiei.

— Mă rog, zise părintele Humphreys, care simţise jena

arhidiaconului şi părea amuzat de ea. Nu e ăsta epitetul pe care l-aş folosi, dar cu siguranţă ceva a mers prost. Aşa cum se întâmplă de obicei. Te întrebi de ce, dar nu există un răspuns clar. În orice caz nu pe partea asta a mormântului.

Ultima parte a frazei o rosti stins, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa celorlalţi şi ar fi vorbit doar cu sine însuşi.

— Ştiţi ce anume „a mers prost”, după cum v-aţi exprimat? întrebă canonicul Carey.

— Nu. Nu cu exactitate. Dar dacă vreţi o să vă povestesc ceea ce ştiu. Ar fi o uşurare. Nu am mai spus niciodată nimănui, şi ar putea să fie bine dacă mă destăinuiesc.

Noi ceilalţi începurăm să ne aşezăm pe fotolii şi sofale. O poveste înainte de culcare! Ce cinste! Cuvântul destăinuiesc îl marcase în mintea mea ca o persoană neobişnuită şi interesantă. Şi totuşi – şi nu cred că asta a fost o înţelegere ulterioară – sunt sigur că nu m-am simţit în largul meu, chiar m-am temut puţin de ceea ce părintele Humphreys avea să ne dezvăluie. În ciuda ofertelor de a se aşeza mai confortabil, el se instală pe un scăunel scund în faţa focului. În acea postură, ghemuit cu genunchii aproape până la bărbie, aspectul lui avea ceva care te ducea cu gândul la un spiriduş bătrân dintr-o carte de basme. În timp ce vorbi abia dacă se uită la noi, ci adresă cea mai mare parte a discursului său modelului ţesut pe covorul de la picioarele lui.

A fost Meriel Deane o sfântă? Cu siguranţă avea calităţi de sfânt, dar înclin să cred că adevăraţii sfinţi sunt mai puţin conştienţi de sfinţenia lor şi mai puţin dispuşi să-ţi amintească despre ea. Hai să spunem că în felul ei excentric Meriel era de partea îngerilor şi să lăsăm lucrurile aşa.

Eram paroh la Saxford de aproape cinci ani când a venit ea în sat, şi îmi amintesc limpede de prima dată când am întâlnit-o. Primele şi ultimele imagini ale unei persoane sunt şi cele mai vii. Cu Meriel, a fost aceeaşi: ceafa ei. Ceea ce era potrivit, presupun, pentru că ea avea o înfăţişare aşa de deosebită, atât din spate cât şi din faţă.

În fiecare dimineaţă deschideam biserica la şapte, îmi făceam rugăciunile şi apoi mă duceam la casa parohială să iau micul dejun. În acele zile – vorbesc despre 1964 – eram mai puţin preocupaţi să ţinem biserica încuiată cu cheia. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi cunoaşteţi biserica St. Winifred, în Saxford?

Nu e ceva foarte deosebit, doar nişte basoreliefuri frumoase normande pe portal şi o catapeteasmă pictată care a reuşit cumva să supravieţuiască atât Reformei, cât şi iconoclaştilor lui Cromwell. Unul dintre panouri are o reprezentare destul de vie a Sfântului Gheorghe cu balaurul.

Am pomenit de asta pentru că într-o dimineaţă de martie, 1964, când am revenit în biserică după micul dejun am găsit-o ocupată. O femeie stătea în genunchi, foarte dreaptă, într-una dintre stranele din faţă, aflată direct în faţa picturii cu Sf. Gheorghe şi balaurul. Nu s-a clintit când am intrat. Purta o haină şi o fustă dintr-un material ţesut rar, de o culoare mai degrabă nedefinită, dar atenţia mi-a fost atrasă de capul ei. Era mic şi de o formă bine îngrijită; părul gri-fer, evident lung, era răsucit într-un coc elaborat pe ceafă. Îmi amintea de un şarpe adormit.

Nu ştiu care consideraţi voi că e eticheta corectă atunci când descoperi pe cineva rugându-se în biserica ta. Eu înclin să mă aşez liniştit în strană şi să aştept să termine. Citeam o carte de rugăciuni şi încercam să nu mă uit prea mult la ea, dar mă fascina. Stătea formidabil de nemişcată: dovadă a unei pietăţi disciplinate, poate chiar rigide.

După aproximativ cinci minute s-a ridicat, s-a întors şi a zâmbit drept spre mine.

— Trebuie să fii părintele Humphreys, parohul, a zis. Îmi pare groaznic de rău. Ar fi trebuit să vin să mă prezint înainte, dar tocmai ne-am mutat în sat la Old Tannery şi a domnit haosul. Este cu adevărat primul moment pe care l-am găsit doar pentru mine. Sunt Meriel Deane.

A venit spre mine şi mi-a strâns ferm mâna.

Mi-a plăcut de ea. Bănuiesc că avea peste cincizeci de ani. Avea o faţă frumoasă, asexuată, cu obrajii ca merele şi ochi ciudat de strălucitori. Corpul ei era înalt, subţire şi fără formă; se mişca cu paşi lungi, hotărâţi. Părea complet neconştientă de sine, nepăsătoare la efectul pe care îl avea asupra oamenilor, ca o fetiţă înaintea primei treziri a erotismului, dar deloc stângace sau greoaie. Glasul ei era un behăit de clasă superioară intelectuală, ca al unui profesor de la Girton, uşor parodiat şi neatractiv în sine, dar la ea nu era ofensiv fiindcă vorbea neafectat.

Auzisem vag de Meriel Deane şi Filipice, dar ea mă puse la curent cu munca ei. Old Tannery era cea de-a treia Casă Filipică,

şi avea de gând să rămână să conducă ea însăşi locul timp de cel puţin un an. Până la sfârşitul primei noastre întâlniri mă oferisem deja să conduc rugăciunea de seară pentru ei la Old Tannery în serile de vineri şi îi dădusem o cheie de rezervă de la biserică ca să poată intra oricând voia şi, după cum s-a exprimat ea, „pentru o mică rugăciune”.

În curând am devenit un musafir obişnuit la Old Tannery. Era o atmosferă plăcută. Mobilierul era mai degrabă spartan – foarte puţine scaune comode, rogojini pe podea – dar întotdeauna era cald şi curat.

Aţi putea crede că satul obiectase la invazia acestei femei ciudate şi a bandei ei de foşti condamnaţi, dar reacţia a fost foarte slabă. Bărbaţii care locuiau cu ea erau toţi de vârstă medie sau mai bătrâni. Ocazional puteau fi văzuţi plimbându-se prin sat, de obicei în grupuri mici de doi sau trei, rar singuri. Cumpărau dulciuri şi tutun de la magazinul general local, dar altfel se ţineau deoparte. Nu intrau în bar, acest lucru fiind interzis de una dintre puţinele reguli ale casei lui Meriel. Astfel, aveau puţin impact asupra comunităţii.

Nu mi-i amintesc pe oamenii lui Meriel ca indivizi. În amintirea mea toţi se confundă într-un unic portret generalizat. Erau oameni masivi cu feţe simple, necăjite, şi nume obişnuite monosilabice ca Bill, John sau Pete. Meriel se purta cu ei ca o pedagogă amabilă având în grijă o clasă de copii nu prea isteţi, un tratament la care ei răspundeau surprinzător de bine.

— Ei sunt Cei Răniţi de Viaţă, obişnuia să-mi spună Meriel.
Era ceva în propoziţia asta, sau poate în felul în care o spunea, care nu îmi prea plăcea. Doar puţină îngâmfare, mă gândeam. Acesta era singurul aspect al ei la care aş fi găsit câte ceva de obiectat. Părea destul de mulţumită de ea însăşi; dar avea şi motive întemeiate să fie.

Am spus că acei John, Bill şi Pete nu se distingeau în mintea mea, dar a existat o singură excepţie notabilă. Un bărbat pe care îl voi numi Harry Mason, iar el se distingea din toate punctele de vedere.

Sosise în vara acelui prim an, cam prin iulie când aerul era greu, fierbinte şi verde din cauza vegetaţiei abundente. L-am remarcat imediat fiindcă era unul dintre puţinii care se plimbau singuri prin satul nostru.

Era poate o idee mai tânăr decât media puşcăriaşilor lui

Meriel, aş zice abia trecut de patruzeci de ani. Era de înălţime mijlocie, dar slab şi cu braţe şi picioare fusiforme. Falca inferioară şi buza de jos erau foarte proeminente, aproape o diformitate, care îl făcea să pară că ar rânji permanent lipsit de veselie. Trăsăturile habsburgice, combinate cu o mustaţă şi o barbă bine îngrijite, îi dădeau o asemănare izbitoare cu Împăratul Carol al V-lea, aşa cum a fost portretizat de Tizian. Oare el cultiva asemănarea? Posibil, pentru că, spre deosebire de alţii de la Old Tannery, era categoric un om educat.

N-am ştiut niciodată pentru ce fusese „închis”; nu am întrebat niciodată şi mă îndoiesc chiar că Meriel însăşi ştia. Avea obiceiul să se poarte ca şi cum cei aflaţi în grija ei nu aveau trecut şi numai prezentul conta.

Într-o vineri seara imediat după ce sosise el, am condus rugăciunea ca de obicei la Old Tannery. Aceste ocazii nu erau în niciun fel solemne sau pompoase. Ne adunam cu toţii în camera principală şi ne aşezam aproximativ în cerc. Nu îngenuncheam sau alte lucruri de genul ăsta. Oamenii urmăreau adeseori slujba cu o carte de rugăciuni într-o mână şi o ceaşcă de ceai în alta, sorbind câteodată zgomotos în timpul pauzelor. Dar nu se supăra nimeni şi era un motiv bun de discuţii şi râsete când se termina totul. Rugăciunea de seară este în orice caz cea mai simplă şi mai frumoasă dintre slujbe.

În seara aceea am citit din Evanghelia lui Marcu, capitolul 5: omul posedat numit Legiune care trăia printre morminte şi ai cărui demoni Isus îi izgonise în porcii din ţinutul Gadarenilor. Fusese în program pentru ziua aceea, dar îmi amintesc că mi-am dorit să mă fi gândit mai înainte şi să fi ales un pasaj mai puţin sinistru. Meriel l-a citit pentru noi cu glasul ei limpede, înalt, şi a fost ascultat într-o linişte neobişnuit de intensă. Obişnuitele târşâituri şi sorbituri de ceai fuseseră pe moment abandonate.

După ce s-a terminat, totul a revenit la normal. Am fost forţat să rămân la o cană de cacao şi biscuiţi cu ghimbir, şi discuţiile generale care au avut loc nu au fost dintre cele mai interesante. Meriel încerca să recruteze câţiva bărbaţi care să meargă cu ea peste o săptămână la un recital de orgă la o biserică învecinată. Foarte puţini au acceptat, şi ea a fost uşor tachinată pentru entuziasmul ei faţă de astfel de lucruri. În timp ce se desfăşura această conversaţie am avut ocazia să-l observ pe Harry Mason,

noul rezident căruia Meriel mă prezentase în fugă înainte de slujbă.

Stătea lângă fereastră, despărţit de ceilalţi, privind fără să participe. L-am văzut pe unul dintre bărbaţi trecând pe lângă el cu o tavă încărcată cu ceşti cu cacao. Mi s-a părut că omul făcea eforturi studiate ca să se păstreze cât mai departe de Mason. Când veni rândul lui Mason să capete o ceaşcă de cacao, omul nu i-a înmânat-o direct ci a aşezat-o pe o măsuţă din apropiere de unde Mason putea s-o ridice.

Mason a observat că eu remarcasem mica lui umilire. A ridicat ceaşca şi a toastat cu ea spre mine înainte de a bea. I-am întors complimentul.

Puţin mai târziu în cursul serii l-am văzut croindu-şi drum prin încăpere în direcţia mea. Din nou am remarcat cum ceilalţi se retrag din faţa lui şi m-am întrebat dacă asta era din cauză că ştiau care fusese crima lui.

— Bună seara, domnule vicar, zise. Vă place cacaua?

Era o urmă de batjocură în vocea lui care m-a luat prin surprindere. Ceilalţi bărbaţi mă tratau cu un respect la limita veneraţiei. Am încercat să nu-l bruschez; nu exista niciun motiv pentru care să fie deosebit de respectuos, aşa că am zâmbit şi am aprobat din cap.

Mason s-a oprit. Părea să caute să-mi spună ceva, când un gând i-a trecut prin minte. Şi-a înclinat capul pe o parte şi a zis:

— Povestea aceea pe care am citit-o din Evanghelie despre omul din cimitir şi despre porci.

Glasul lui era clar şi bine modulat, de tenor, cu o uşoară nazalizare de sudul Londrei.

Pentru moment nu am înţeles ce voia să spună. Era un mod atât de bizar de a vorbi despre povestea Legiunii şi a porcilor din ţinutul Gadarenilor.

— Ce e cu ea?

— Păi, aş vrea să înţeleg. Eu personal sunt ateu, aşadar am o perspectivă puţin diferită asupra acestor lucruri. (Se opri iar, poate ca să studieze reacţia mea la cuvintele lui.) Dar dacă doriţi opinia mea, continuă el, aş spune că cel care a scris această poveste…

— Sf. Marcu.

— …mă rog… a priceput totul greşit.

— În ce sens?

— Păi, pentru început, toată lumea pare să presupună că omul ăsta Legiune are nevoie să fie vindecat într-un fel, că vrea să fie vindecat. Dar asta era presupunerea lor, nu-i aşa? Adică, să ne gândim că lui pur şi simplu îi plăcea să trăiască în felul acela. Printre morminte şi tot restul.

— Şi să se taie cu pietre?

— Da. Bine. E similar cu ceea ce fac unii oameni sfinţi în biserica voastră. Nu se numeşte mortificare? Asta a fost alegerea lui.

— E un punct de vedere interesant, am spus, întorcându-mă.

Mă săturasem de conversaţia asta, dar nu şi Mason. Se deplasă neplăcut de aproape de mine.

— Ştiţi de ce toată lumea voia să termine cu el? zise.

— Nu. De ce?

— În poveste se spune de ce. Se spune că a fost înlănţuit de mai multe ori, iar el a rupt întotdeauna lanţurile. Deci avea forţă. Avea putere. Şi nu se încadra. De asta voiau ei să-l prindă. Voiau să-i distrugă puterea.

De data asta, deşi glasul lui nu era ridicat, în tonul lui era agresiune pură. Unul dintre bărbaţii din apropiere devenise probabil conştient de asta căci s-a întors şi a spus:

— Vă deranjează omul ăsta, părinte reverend?

— Nu. Nu, am zis. Dar acum chiar trebuie să plec.

Meriel m-a escortat până la uşă. Când nu mai puteam fi auziţi de ceilalţi, mi-a spus:

— Ai vorbit cu Harry.

— Da.

— Nu trebuie să-i dai voie să te supere.

Oricui altcuiva i-aş fi răspuns „nu mă supără”, dar Meriel nu putea fi minţită. Am rămas tăcut.

— E un client mai dificil decât media mea, dar în curând va fi „îmbrăcat şi în toate minţile”, după cum se spune.

Era o alegere ciudată a expresiei, cu toate că ar fi părut şi mai ciudat dacă nu ar fi apărut în evanghelia citită în seara aceea. M-am întrebat dacă Meriel încerca să-mi spună ceva ce ghicise ea despre Mason dar nu era tocmai pregătită să admită pe faţă.

În seara aceea drumul meu înapoi către casa parohială a fost dominat de gânduri despre Harry Mason şi Meriel. Ea radia încredere în munca ei, chiar mulţumire de sine. M-am întrebat pentru prima dată dacă încrederea ei era bine plasată.

Dimineaţa următoare eram pe drum către biserica mea, când am fost acostat de Mason. A fost o experienţă tulburătoare pentru că a apărut brusc de după o piatră de mormânt din cimitir. Nu pretind că am har de medium, dar simt puternic prezenţa altor oameni. Asemenea celor mai mulţi dintre noi, de exemplu, de obicei ştiu când sunt privit. Ceea ce m-a şocat la apariţia lui Mason a fost faptul că nu am sesizat prezenţa lui decât când a fost lângă mine. O clipă curtea bisericii era goală – sunt sigur de asta – în clipa următoare el se afla la trei metri de mine stând nemişcat în spatele unei pietre funerare şi privindu-mă.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, a zis.

— Ba deloc, am răspuns, sau ceva la fel de stupid.

Apoi se lansă într-o lungă şi oarecum incoerentă scuză pentru ceea ce spusese seara trecută. Nu sunt prea sigur pentru ce considera el necesar să se scuze; doar că părea să simtă că fusesem şocat de vederile lui neortodoxe. De fapt, nu fusesem. Pot să-mi amintesc o frază pe care a folosit-o. A spus: „Nu aveam nicio intenţie să jignesc un om în sutană”. M-a izbit ca fiind o expresie greoaie, chiar pompoasă şi în plus, nu ştiu ce credeţi voi, dar eu am o aversiune aparte faţă de expresia „om în sutană”. De câte ori o aud folosită simt un fel de dispreţ în spatele ei.

Vorbea pe larg şi mi-a fost extrem de greu să scap de el în mod politicos. La un moment dat am crezut că o să mă urmeze în biserică, dar când am deschis uşa bisericii s-a dat înapoi. În clipa următoare dispăruse.

Pare destul de umilitor să admit asta, dar când am ieşit din nou din biserică peste o oră m-am simţit extrem de temător – mi-era chiar frică – să nu mă aştepte Mason printre pietrele mormintelor. Din fericire nu era acolo.

Începând din acea zi am fost chinuit de atenţiile lui Mason. Nu mă chema niciodată în biserică sau la casa parohială, dar sunt convins că de multe ori punea la cale întâlniri aparent întâmplătoare: în sat, uneori când mergeam pe câmp, dar cel mai adesea printre mormintele din curtea bisericii. Atunci mă angaja în conversaţii. Nu-mi amintesc cu adevărat ce spunea; poate deliberat mi le-am şters din minte. Detaliile îmi scapă, dar am senzaţia clară că întotdeauna ieşeam din acele întâlniri în cel mai rău mod: distras, stânjenit, secătuit. Dar asta nu din

cauză că discuţia lui era sălbatică sau ostilă în vreun fel evident. Cunoaşteţi expresiva formulare sugător de energie? Ei bine, descrie exact ceea ce făcea el. Îmi sugea energia. Lansa asupra mea un baraj de vorbărie incoerentă despre nimic anume şi, ceea ce era şi mai grav, îmi solicita în mod constant reacţia la ceea ce spunea, astfel că nu mă puteam niciodată deconecta.

O dată l-am întrebat direct de ce avea nevoie să vorbească atât de mult cu mine. Îmi amintesc distinct răspunsul lui pentru că a fost ciudat şi, de data aceea, concis. A spus:

— Vorbesc cu dumneata pentru că prefer să nu vorbesc cu mine însumi.

Când îl vedeam plimbându-se prin sat sau pe câmp mi-e ruşine să recunosc că adesea mă ascundeam ca să nu mă vadă. Ca urmare am fost uneori surprins de enoriaşii mei în situaţii jenante, pentru că simţeam un impuls curios de a-i urmări nevăzut mişcările. Avea ceva straniu care mă izbise nu numai pe mine ci şi pe alţii.

— Uite-l de domnul ăla, Mason, remarcau sătenii, de obicei cu o uşoară încruntare, şi ochii lor îl urmăreau până dispărea din vedere.

Ca şi cum, după cum îmi atrase atenţia unul dintre ei, era necesar să „stea cu ochii pe el”.

Mersul lui era ciudat. Se mişca repede, făcând paşi mari cu picioarele lui subţiri, corpul i se apleca înainte cu umerii uşor aduşi. De parcă s-ar fi grăbit undeva cu o greutate invizibilă în spate. Din când în când arunca o privire rapidă în stânga sau în dreapta, dar niciodată nu părea să observe prea mult împrejurimile, cu atât mai puţin să se bucure de ele. Simţeam că trebuia să vorbesc cu Meriel despre el, dar ce să-i fi spus? Că vorbea prea mult? Că avea un mers straniu? Din fericire am fost salvat de această responsabilitate de însăşi Meriel, care veni să mă vadă la casa parohială. Am discutat diverse probleme ale bisericii. Îmi ceru chiar părerea într-o controversă religioasă care era atunci la modă, dar îmi puteam da seama că mintea îi era în altă parte. Nemişcarea ei obişnuită – un amestec unic de rigiditate şi seninătate – era absentă. În cele din urmă a lăsat să-i scape:

— N-am mai făcut asta până acum, dar am de gând să-i cer să plece.

Am întrebat la cine se referă, dar întrebarea mea era inutilă

pentru că ştiam că va spune că era vorba de Mason.

— Îi supără pe ceilalţi, a spus.

— În ce fel?

— Nimic violent sau insultător. Intră într-o încăpere şi atmosfera devine agitată. Mă cunoşti, părinte. Eu nu judec. E un principiu necesar pentru mine: trebuie să iau oamenii aşa cum sunt. Dar e ceva rău cu bietul Harry.

— Crezi că e un om rău?

— Nu. Nu. Nu am spus asta. Am spus că e ceva rău cu el.

Apoi începu să vorbească despre Tibbles, motanul roşcat care ţinea sub control populaţia şoricească din Old Tannery. Se pare că Tibbles o zbughea din camere atunci când intra Mason, o purtare foarte neobişnuită pentru acel demn bătrân războinic. Mi-am zis că e un nonsens fantezist, dar oricum, am fost foarte uşurat să aud că Mason avea să plece. M-am simţit ruşinat de uşurarea mea, aşa că am încercat să mă bucur de conversaţia cu el când mi-a tăiat iar calea. Dar el nu a plecat. Şi astfel a trecut vara.

În vara aceea s-a mai întâmplat un lucru care s-ar putea să nu aibă nicio relevanţă. Am avut o Sărbătoare a Verii, cu un Spectacol al Florilor. A fost bine organizat, nu de mine, înţelegeţi, şi a atras oameni de pe kilometri întregi împrejur. Erau foarte bineveniţi, dar reprezentau o invazie, iar unii dintre vizitatori erau mai puţin politicoşi, în special când era vorba de parcare. Desigur, erau câmpuri stabilite ca locuri de parcare, dar unii considerau că e mai uşor să parcheze în sat fără niciun respect faţă de obiceiurile localnicilor. Cu această ocazie unele persoane mai puţin înţelepte îşi puseseră maşinile drept de-a curmezişul micului drum care urcă pe o latură a lui Old Tannery, şi în acelaşi timp s-a întâmplat ca Meriel să aleagă exact acea zi ca să viziteze un prieten bolnav aflat la patruzeci şi cinci de kilometri distanţă. Pentru asta avea nevoie de vechiul şi uzatul ei Morris Oxford, care se afla pe alee.

Primul lucru pe care l-am aflat a fost o Meriel furioasă năpustindu-se asupra mea când arbitram dovleceii în cortul principal. Nu o mai văzusem înainte pe Meriel pierzându-şi cumpătul. Fiecare aspect al ei părea ieşit din matcă. Cuvintele îi curgeau într-un şuvoi incoerent; mişcările erau smucite şi prost coordonate. În alte circumstanţe ar fi fost comic. Mi-a cerut să

fac o cerere urgentă şi severă printr-o adresă publică pentru ca respectivul contravenient să-şi mute imediat maşina. Am făcut acest lucru. Am escortat-o pe Meriel înapoi la Old Tannery unde am descoperit că maşina fusese mutată, dar evident că nu de către proprietarii ei.

Era o maşină de dimensiuni medii – nu-mi amintesc marca, poate un Rover – destul de voluminoasă şi grea, dar fusese răsturnată pe o parte într-un şanţ. Doi bărbaţi puternici n-ar fi putut face asta, poate nici chiar trei.

S-a iscat un tărăboi teribil din cauza asta. Proprietarii maşinii s-au transformat într-o clipă din vinovaţi în victime mânioase şi s-au indignat în mod special când au descoperit cine erau locuitorii de la Old Tannery. A fost chemată poliţia şi oamenii au fost anchetaţi, dar misterul n-a putut fi niciodată rezolvat. Cei mai mulţi aveau alibiuri excelente pentru perioada în care ar fi putut avea loc fapta. S-a întâmplat ca Meriel să-mi atragă atenţia mult mai târziu că singurul care nu a avut a fost Mason, iar el era şi unicul care fusese martor la furia ei provocată de acea maşină. Dar, desigur, toată lumea a căzut de acord că ar fi fost imposibil ca un singur bărbat cu mâinile goale să răstoarne o maşină de dimensiuni medii. Ceea ce face ca totul să fie şi mai misterios este faptul că aparent nu a existat niciun martor la incident.

La sfârşitul verii am început să mă întreb de ce Meriel nu îl alungase pe Mason, dacă nu de tot cel puţin la alta dintre casele ei Filipice. Desigur, el nu făcuse nimic rău, dar atmosfera de la Old Tannery se deteriorase vizibil. Nu mai era căldura relaxată de dinainte. Slujbele mele săptămânale se ţineau într-o linişte reverenţioasă înţepenită. Mason era întotdeauna prezent, dar stătea mereu deoparte sau retras. De obicei se afla la fereastra dinspre vest astfel încât umbra lui bloca razele soarelui apunând.

În cele din urmă am abordat problema cu Meriel. Ne plimbam împreună după slujba de dimineaţă din timpul săptămânii la care fusese singura persoană prezentă. Când am presat-o ea a zâmbit, după părerea mea, cu o superioritate iritantă.

A spus:

— Ai auzit, părinte, de doctrina substituţiei?

O cunoşteam în mod teoretic. Câţiva anglicani progresişti de orientare mistică erau foarte pasionaţi de ea în acea vreme, din

câte îmi amintesc. Ideea de bază este că, la fel ca şi Cristos, deşi la un nivel minor, poţi prelua păcatele şi necazurile celorlalţi. Cu alte cuvinte, poţi fi nu numai beneficiarul Patimilor lui Cristos, ci, de asemenea, în mică măsură, să participi la ele. Meriel mi-a spus că Mason suferea de o traumă spirituală adânc înrădăcinată şi că începuse şedinţe de terapie cu el, şi de asemenea trecuse la severe mortificări personale pentru a prelua câte ceva din povara lui. Când am insistat pentru detalii a devenit vagă şi evazivă.

Ei bine, nu ştiu voi, dar eu am fost întotdeauna oarecum precaut în privinţa acestei doctrine a substituţiei. Consider că trebuie să fii într-adevăr o persoană sfântă – sau una foarte arogantă – ca să preiei o astfel de sarcină. Cum era Meriel? Puteţi crede că am avut prejudecăţi în privinţa ei, dar nu e aşa. Nu am cum să spun dacă ea acţiona din vanitate şi orgoliu spiritual, sau dintr-un fel de nechibzuinţă umilă şi divină. Sau era oare un amestec ciudat al celor două?

Pe atunci nu eram sigur – şi mai sunt şi acum – decât de faptul că ea încerca ceva foarte periculos şi cu beneficii practice îndoielnice. I-am spus asta şi nu m-a luat în seamă, cum de altfel era dreptul ei, bineînţeles. Eu nu eram îndrumătorul ei spiritual; acest post era ocupat de stareţul unei mănăstiri locale de franciscani anglicani.

Timp de câteva zile după întâlnirea mea cu Meriel nu l-am mai văzut pe Mason. Era sfârşitul verii şi pământul era cald. Frunzele renunţau la strălucirea lor prăfoasă înainte de a se îngălbeni. Îmi puneam întrebarea dacă nu cumva neobişnuita mea senzaţie de bine nu avea ceva de-a face cu absenţa lui Mason. Cu fiecare zi care trecea începeam să-mi pierd teama de apariţia lui bruscă în curtea bisericii. Mă întrebam dacă plecase sau nu definitiv, căci nu apăruse la rugăciunea de seară timp de două săptămâni la rând, dar Meriel m-a asigurat că era „încă alături de noi”.

Apoi într-o dimineaţă fu din nou prezent. De data asta am ştiut din momentul în care am păşit afară din casa parohială la ora şase patruzeci şi cinci. Îmi amintesc că era o dimineaţă plăcută, însorită, dar umedă, cu un aer uşor rece.

Deşi casa parohială se învecinează cu biserica, nu o poţi vedea de acolo. Este ascunsă de un şir de magnifici stejari bătrâni. Mergi pe o alee pe lângă aceşti copaci şi apoi, imediat ce ieşi de pe alee, apare biserica, în mijlocul cimitirului ei verde,

cu turnul de piatră profilându-se înalt pe cer. Această primă imagine a Sf. Winifred mă surprindea întotdeauna, şi adesea mă umplea de bucurie.

De data asta veselia aşteptării lipsea. Când am ajuns la capătul aleii am privit spre biserică. Era începutul unei zile fierbinţi. O ceaţă uşoară se ridica din roua de pe iarba dintre morminte. În spatele unuia dintre acestea, vag ascunsă de abur, stătea silueta unui bărbat nemişcat şi rigid. Dacă nu mi-aş fi cunoscut curtea propriei biserici l-aş fi putut lua drept parte a unui monument funerar. Însă eu am ştiut cine era acolo, şi mi s-a făcut rău.

Bineînţeles, îmi spuneam, nu e decât Mason, şi totuşi teama de a fi nevoit să trec pe lângă el în drum spre biserică era foarte mare. Nu o puteam înţelege. Niciodată înainte nu simţisem teamă în prezenţa lui: cu siguranţă iritare şi stânjeneală, dar nimic mai rău. Când am înaintat spre el nu s-a mişcat, ci a continuat să se holbeze la mine cu acel rânjet habsburgic melancolic pe chip.

Se afla la câţiva paşi distanţă de cărarea spre biserică în spatele unei pietre de mormânt înclinate uşor. O mână a lui Mason se odihnea pe piatră. Am observat că degetele erau roz dar articulaţiile proeminente erau albe. Am simţit că trebuia să spun ceva, pentru că a-l lăsa pe el să vorbească primul ar fi demonstrat slăbiciune.

I-am zis:

— Salut, Harry. De când eşti aici?

El nu a dat niciun fel de atenţie întrebării mele, ci a continuat să se holbeze şi să rânjească. După o pauză, a spus:

— Credeţi în îngeri?

L-am întrebat ce înţelege prin îngeri. A răspuns:

— Vreau să zic spiritele de aer care zboară înăuntru şi în afară din tine.

Nu am spus nimic şi el a părut să se bucure de disconfortul meu. Când a vorbit din nou, avea un ton diferit al vocii, mai acut, şi încărcat de acea ameninţare intensă şi totuşi diminuată pe care o experimentasem prima dată când mă întâlnisem cu el. A zis:

— Spune-i lui Meriel să mă lase în pace. N-o să meargă.

Rostind asta îşi suflecă mâneca stângă. Antebraţul lui gol, subţire şi sinuos, era acoperit cu păr negru sârmos prin care

puteam vedea cicatricele livide a vreo jumătate de duzină de tăieturi diagonale. Erau foarte egal distanţate; o mutilare hidos de controlată.

Am alergat înăuntrul bisericii. Nu m-am putut abţine. Când am ieşit din nou afară după o oră de rugăciune – o numesc rugăciune, dar în realitate nu a fost decât o perioadă de confuzie mentală agonizantă – el dispăruse. Mai târziu în acea dimineaţă am sunat la Old Tannery şi am rugat-o pe Meriel să vină să mă vadă.

După ce am trecut de formalităţi şi ea a refuzat răcoritoarele – puţin cam răstit, m-am gândit – s-a aruncat într-un fotoliu din biroul meu şi mi-a anticipat preambulul spunând:

— E vorba de Harry, nu-i aşa?

Când i-am povestit ce se întâmplase am putut vedea că fuga mea în biserică nu mă făcuse deloc să cresc în ochii ei. Purtarea ei faţă de mine s-a schimbat şi a început să mă trateze cu o condescendenţă blândă, aproape ca pe unul dintre oamenii ei de la Old Tannery.

— O, ştiu despre automutilare, a zis. Durează deja de ceva timp. Am redus-o la un nivel rezonabil. Faptul că Harry ţi-a spus să mă avertizezi să-l las în pace e de fapt un semn de speranţă, să ştii. Înseamnă că am efect asupra lui.

— Dar ce nu e în regulă cu el? am întrebat.

— E posedat, bineînţeles!

Era un răspuns şocant de simplu, dar atrăgea o întreagă serie de întrebări ulterioare. Cum era posedat? Şi de către ce? Am pus întrebările şi am primit cele mai vagi răspunsuri. Cred că nu era tocmai pregătită să-şi accepte ignoranţa.

— Ceea ce contează este cum îl vindecăm, a zis.

Am întrebat-o dacă a luat în considerare exorcismul, dar ea alungă opţiunea aproape cu dispreţ.

— Am fost implicată în cazuri în care s-a folosit exorcismul. Efectele sunt foarte nesigure. Cred că există şi alte mijloace. Apoi s-a uitat la mine cu acea bruscă licărire intuitivă care îi era atât de caracteristică: Acum ştiu că tu crezi că sunt foarte vanitoasă şi plină de orgoliu spiritual dacă presupun că pot face toate astea singură, dar nu sunt, să ştii. Sunt perfect conştientă de pericolele implicate şi ştiu că am nevoie de tot ajutorul posibil. Franciscanii de la mănăstire se roagă toţi pentru mine din răsputeri!

Am zâmbit, ea a râs, şi tensiunea a mai cedat.

— Şi vreau să te rogi şi tu! a zis ea, bătându-mă pe genunchi apoi, pentru o clipă, aproape mângâindu-l.

În acel scurt moment am fost conştient de o altă Meriel, nu pioasa, entuziasta iubitoare a lui Dumnezeu, ci o femeie foarte singură, oarecum imatură, cu necesităţi sexuale şi emoţionale ca noi toţi. M-am simţit tulburat, chiar onorat, pentru că îmi permisese să văd această latură a ei. Nu că Meriel cea sfântă pe care cei mai mulţi dintre noi o vedeau în majoritatea timpului nu ar fi fost perfect adevărată; dar ea era Legiune ca şi noi toţi ceilalţi.

Aşadar nu mai puteam face nimic, decât să mă rog şi să aştept desfăşurarea lucrurilor. Aici povestea devine nesatisfăcătoare fiindcă ştiu foarte puţin din ceea ce s-a petrecut între Meriel şi Harry Mason în zilele următoare. Nici măcar nu pot specula. Nu vă pot spune decât ceea ce am văzut.

Timp de trei zile după evenimentele descrise nu i-am întâlnit nici pe Meriel, nici pe Mason, apoi într-o joi am văzut ceva ce ezit să vă povestesc. Există anumite imagini care îţi rămân fixate în minte drept amintiri, dar faptul că sunt vii nu e o garanţie a veridicităţii lor. Aşa că atunci când spun că am văzut asta, ar fi mult mai precis să spun că am o impresie foarte puternică cum că aş fi văzut.

Era spre sfârşitul lui septembrie. Îmi făceam plimbarea favorită printr-un mic crâng de frasini şi aluni de la marginea unor câmpuri recoltate cu o zi sau două în urmă. Norii erau sus şi un vânticel uşor şi proaspăt adia printre ramuri. S-a întâmplat să-mi arunc privirea printre copaci pe câmp, unde am văzut ceva mişcându-se. Era greu de spus ce anume prin perdeaua de crengi, dar am distins o creatură cu patru picioare care aducea cu o vulpe dar era mai mare. Nu mi-am dat seama ce culoare avea – cafeniu-închis cred – pentru că mă uitam contra soarelui.

Primul meu gând a fost la una dintre acele căprioare Muntjac, scăpată de pe vreo proprietate, care tocmai începuseră să devină o pacoste pentru fermierii din zonă. Dar era ceva în alura ei şi în forma picioarelor care îmi contrazicea această teorie. Mi-am făcut loc prin hăţiş ca să pot vedea nestânjenit.

Atunci am văzut că nu era deloc un animal, ci un om în patru labe, cu picioarele uşor îndoite, braţele lungi folosindu-i drept picioare anterioare, astfel încât întregul corp îi era arcuit şi

înclinat în faţă. M-am gândit că omul o să se ridice repede în poziţie normală, dar nu a făcut-o. A sărit înainte în mod dizgraţios, dar cu o viteză şi o agilitate surprinzătoare, folosindu-şi toate cele patru membre. Mai mult, bărbatul era dezbrăcat. Avea membrele păroase şi crestate cu pete şi urme roşii. Ceva i-a atras atenţia spre mine şi şi-a întors capul în direcţia mea. Faţa era cea a lui Harry Mason, dar ochii nu aveau expresie umană. Creatura avu o clipă de recunoaştere animalică înainte de a începe să se îndepărteze de mine sărind cu o viteză extraordinară.

E greu de descris oroarea care m-a cuprins. Poate de aceea o parte din mine încă mai încearcă să insiste că ceea ce am văzut a fost un soi de halucinaţie.

Am alergat înapoi la casa parohială ca s-o sun pe Meriel şi am găsit-o la fel de agitată fiindcă Mason dispăruse noaptea trecută. Când i-am povestit ceea ce am văzut – sau credeam că am văzut – pe moment nu a spus nimic, apoi, cu o hotărâre bruscă, a anunţat că va chema poliţia. Zece minute mai târziu poliţia m-a sunat ca să confirm observaţia. Le-am spus că Mason era dezbrăcat dar nu că mergea în patru labe, ştiind că aşa ceva ar atrage scepticismul. („Sunteţi sigur că ceea ce aţi văzut nu a fost vreun animal, părinte?”) Nu ştiu cât de stăruitoare a fost cercetarea, dar nu a dus la niciun rezultat. Însă în dimineaţa următoare, în drumul meu către biserică, am văzut ceva ce nu aş fi vrut să văd.

Majoritatea mormintelor din curtea bisericii noastre sunt marcate de o piatră verticală, dar câteva au suprafeţe plate de tip sarcofag, ca o cutie dreptunghiulară de piatră. Există unul anume, dintr-o piatră de un galben palid, situat lângă capătul estic al bisericii, care adăposteşte membrii unei familii din zonă de mult stinse pe nume Orlebar. A fost ridicat în 1710 şi se remarcă prin faptul că are sculptat pe suprafaţa sa un cartuş în basorelief reprezentând blazonul familiei sub un craniu şi două oase încrucişate, ca şi cum ar fi prevestit dispariţia familiei. Sculptura este foarte roasă, dar calitatea ei este încă vizibilă. Asta în treacăt fie zis. Ideea este că, deşi abia se putea vedea de pe potecă prin pădurea de pietre de funerare, locul era remarcabil. În acea dimineaţă am observat ceva diferit la mormântul Orlebar. Cineva stătea întins pe el.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am dus să văd.

Silueta care zăcea acolo era lungă şi subţire, atât de înaltă încât capul şi picioarele atârnau strâmb dincolo de fiecare margine. Era corpul unui bărbat dezbrăcat, oribil de palid şi plin de cicatrice, cu braţele şi pieptul acoperite cu păr negru aspru, rar, dar nefiresc de lung. Ochii deschişi erau complet negri fără alb şi fără iris, iar gura pe jumătate deschisă era ieşită în afară, rânjind brutal. Era Mason, care murise.

Câteva zile mai târziu, într-o seară, mă aflam în micul birou al lui Meriel la Old Tannery. Fuseseră vremuri tulburătoare pentru noi toţi, aşa că Meriel decisese să vândă Tannery şi să înfiinţeze o altă Casă Filipică în altă parte. Am întrebat-o ce anume a provocat groaznica ultimă călătorie a lui Mason către mormânt. Meriel a fost evazivă. Era extrem de încordată şi nu era dispusă să privească evenimentele limpede şi fără patimă. Conversaţia tot sărea de la un subiect la altul: mutarea, viitorul Filipicelor, necazurile pe care le avea cu dinţii. Dar a lăsat să-i scape câteva indicii.

În ziua de dinainte de a-l vedea pe Mason pe câmp avusese ceea ce ea numea „o şedinţă lungă” cu el. Când îi ceruse să-şi descarce sufletul şi să „împărtăşească” poverile cu ea, el fusese mai deschis decât în ocaziile precedente şi la un moment dat cedase complet. Se rugaseră împreună şi în timp ce făceau asta se petrecuse ceva. Nu a spus ce, fie pentru că îi era teamă, fie pentru că nu existau cuvinte prin care să descrie experienţa, fie pentru că i se ştersese din memorie. Eu nu ştiu.

Spre sfârşitul discuţiei noastre a spus dintr-odată:

— Singurul fapt de care nu am reuşit să-mi dau seama a fost că după ce acel lucru a ieşit din el, a mai rămas foarte puţin din bietul Harry. Cred că a murit fiindcă nu i-a mai rămas nimic care să trăiască, dacă înţelegi ce vreau să spun. Probabil bat câmpii, aşa că ar trebui să-mi închizi gura.

Am întrebat-o pe Meriel dacă ştia ceva despre trecutul lui Mason.

— Practic nimic. Nu întreb niciodată, după cum ştii. Era un om educat. Mi-a spus că odată a fost profesor; şi a sugerat că niciodată nu ar mai reveni la profesorat. Asta-i tot. Evident ceva a mers prost.
Exact atunci amândoi am devenit conştienţi de zgomot. Venea de deasupra capetelor noastre şi probabil provenea din camera de sus, dar în mod curios părea a fi în aceeaşi încăpere cu noi.

Era un sunet ca un scârţâit. Ceva acolo sus se mişca rapid în toate direcţiile, nu tocmai alergând, dar deplasându-se repede. Picioarele nu erau grele, nu bufneau pe scândurile grele de ulm de deasupra capetelor noastre, dar le făceau să scârţâie şi să geamă ca împovărate de apăsarea asupra lor. E ciudat să vorbeşti astfel despre o apăsare asupra unei lemnării atât de vechi, dar o simţeam rece, umedă şi abjectă, o răutate conştientă remarcabilă în fiecare pas.

Meriel a arătat în sus şi a spus:

— Asta e fosta cameră a lui Harry Mason.

Mi-am făcut cruce. Meriel a zis:

— Mergi în pace.

Şi sunetele au slăbit, apoi au încetat cu totul.

— Mă tem că se va întoarce, a spus Meriel destul de calmă. Apoi s-a aplecat în faţă şi mi-a zis: Dar nu e Harry, să ştii.

Ochii ei, de obicei luminoşi, erau stinşi; ca şi cum speranţa dispăruse din ei.

O săptămână mai târziu Meriel plecase şi Old Tannery era scos la vânzare. În caz că întrebaţi, următorii ocupanţi nu au avut nicio experienţă neplăcută cu casa, dar eu, trebuie să recunosc, am binecuvântat minuţios locul înainte de sosirea lor.

Nu am făcut niciun efort să păstrez legătura cu Meriel. Nu sunt sigur de ce. Nu a fost o decizie conştientă, dar am senzaţia că un fel de instinct autoprotector m-a reţinut. Oricum, am revăzut-o pentru o ultimă dată aproape din întâmplare doisprezece ani mai târziu. Mi se ceruse să vorbesc unui grup de călugăriţe anglicane despre nu ştiu ce anume – cred că era vorba de teologie pastorală, pentru că aşa ceva predam pe vremea aceea la Cuddesdon. Ei bine, acea mănăstire era o mică organizaţie în Buckinghamshire, parte din Comunitatea Reînvierii. La sosire mi s-a arătat locul – unii întotdeauna fac asta – şi am fost pus să admir podelele lustruite şi ordinea. Totul a mers bine până când am intrat în capelă, când călugăriţa care îmi arăta împrejurimile a şoptit un semi-înăbuşit „Oh!” Era un „Oh!” pe care l-am recunoscut; însemna: „dacă aş fi ştiut ce-o să se întâmple, nu te-aş fi adus aici.”

Capela era luminată numai de o pereche de lumânări pe altar şi o lampă în sanctuar. Era unul dintre acele locuri semiîntunecate, supraornamentate, construite pe la 1900 după moda anglo-catolicismului mistic. Arhitectura, operă a unui

adept neinspirat al lui Butterfield, era o dezordine neo-bizantină de coloane de marmură roşu-închis, paravane de alabastru, modele pestriţe de cărămidă şi panouri mozaicate cu scene biblice: o exuberanţă lipsită de veselie. Lângă balustrada de alamă bogat ornamentată a altarului stătea îngenuncheată o siluetă pe care am recunoscut-o imediat. Era aceeaşi poziţie dreaptă şi rigidă, acelaşi cap mic şi îngrijit. Părul ei, acum alb, era răsucit în cocul familiar pe ceafă ca un şarpe adormit. Era Meriel. Am simţit cum călugăriţa mă trage de mânecă îndemnându-mă să plecăm. Dar eu am rezistat, reţinut atât împotriva voinţei ei cât şi a mea.

Era aceeaşi şi totuşi diferită. Nemişcarea dispăruse. Capul se smucea uşor, ca şi cum ar fi privit constant dintr-o parte în alta. M-am întrebat dacă era bolnavă de Parkinson. I-am explicat călugăriţei, acum foarte jenată şi dornică să plece, că o cunoscusem cândva bine pe Meriel. Se mai relaxă puţin, explicându-mi că Meriel avea „una dintre zilele ei proaste”.

— Îşi face singură rău uneori, a zis ea.

Am rugat-o pe călugăriţă să plece, spunându-i că aş dori să mă rog puţin în capelă. Ea a plecat ezitând. Nu am înaintat mult, ci am îngenuncheat în strană la o oarecare distanţă de Meriel.

Mai era ceva în neregulă. Parcă aerul din jurul lui Meriel era deranjat. Se auzeau mici sunete – şoapte, mârâituri, scârţâituri – toate emanând din direcţia ei. În acelaşi timp lumina de lângă ea era cumva spartă în mici scântei şi umbre iraţionale. E greu de descris, dar era ca şi cum capul i-ar fi fost înconjurat de un roi de insecte invizibile, bâzâind, şuierând, fâlfâind din aripi; sclipirea accidentală a unei aripi iridiscente scânteia slab în semiîntuneric. M-am întrebat dacă ea avea să se întoarcă să mă vadă, aşa cum făcuse cu ani în urmă atunci când ne întâlniserăm prima oară. Nu a făcut-o, aşa că am rostit o rugăciune pentru ea şi am părăsit capela.

Aceasta a fost ultima dată când am văzut-o, poate cu excepţia următoarei dimineţi. Mă trezisem devreme şi mă plimbam prin Grădina Calvarului de la mănăstire înaintea rugăciunii de dimineaţă. Grădina, aşa cum se obişnuieşte, se învecinează cu un mic teren pentru cimitirul călugăriţelor. Era una dintre acele dimineţi umede de noiembrie în care pământul pare îngropat într-o ceaţă albă. Liniştea lor are o calitate aparte care te conduce la meditaţie. Nu auzeam nimic altceva decât

scrâşnetul uşor al paşilor mei pe pietrişul cărării, şi când m-am oprit în faţa pietrei Calvarului din mijlocul grădinii liniştea era desăvârşită. Deci nu putea să fie un zgomot ceea ce m-a făcut să mă întorc brusc şi să privesc în direcţia cimitirului. Acolo, în ceaţă, mi s-a părut că întrezăresc o siluetă albă subţire stând dreaptă lângă una dintre pietrele funerare ale călugăriţelor. Părea să fie în pielea goală. Nu pot fi absolut sigur că a fost Meriel, dar cred că ea a fost, şi cred că m-a văzut şi ea. Când am încercat să mă apropii de siluetă a dispărut rapid în ceaţă.

Meriel a murit la mănăstire câteva luni mai târziu.

Urmă o pauză după ce părintele Humphreys încheie, apoi canonicul Carey întrebă:

— Vreţi să spuneţi că ea preluase… demonul, povara… ce-o fi fost?

— Chiar n-aş putea să spun. E o explicaţie posibilă.

— Nu, nu! zise arhidiaconul. Asta ar contrazice întreaga doctrină evanghelică. Dacă trebuie să admiţi noţiunea de demon, atunci înseamnă că ei pot fi alungaţi. Domnul nostru a alungat demonii. De ce nu s-a lăsat exorcizată de un membru al clerului pregătit corespunzător, acreditat de episcop?

— Poate pentru că toată lumea spunea că e pur şi simplu nebună, aşa cum faceţi şi dumneavoastră, părinte arhidiacon. Sau poate a considerat că ar trebui să lase entitatea să moară odată cu ea, în caz că dacă ar fi fost scoasă din ea ar fi intrat în altcineva şi şi-ar fi continuat lucrarea acolo. Ca porcii din ţinutul Gadarenilor.

Am observat dintr-odată că luminile din încăpere erau foarte slabe. Părintele Humphreys se uită la noi şi zâmbi, nu foarte încurajator.

— Cu toţii ne purtăm propriile umbre. Ele aleargă pe lângă noi când suntem tineri; se târăsc în urma noastră când îmbătrânim; adorm cu noi în mormânt. Trebuie să învăţăm să trăim şi să murim cu ele. Nu ar trebui să încercăm să le îndepărtăm, şi nu ar trebui să încercăm să preluăm umbrele altcuiva. Poate că un sfânt adevărat ar putea s-o facă, dar eu nu sunt convins. O astfel de faptă bună nu rămâne niciodată nepedepsită pe lumea aceasta.

Arthur C. Clarke
Leul din Comarre
(„The Lion of Comarre”, 1949)

CAPITOLUL UNU
REVOLTA

Era pe la sfârşitul secolului al XXVI-lea şi marele Ocean al Ştiinţei intrase în cele din urmă în reflux. Lunga serie de invenţii care, vreme de aproape o mie de ani, schimbaseră faţa lumii se apropia acum de sfârşit. Fuseseră descoperite toate. Unul câte unul, se împliniseră toate marile visuri ale trecutului.

Civilizaţia era complet automatizată, deşi maşini aproape că nu se mai vedeau deloc. Ascunse în interiorul zidurilor oraşului sau îngropate adânc în pământ, utilaje perfecte susţineau întreaga povară a lumii. În tăcere, cu discreţie, roboţii satisfăceau toate nevoile stăpânilor şi lucrau atât de bine, încât prezenţa lor părea la fel de naturală ca ivirea dimineţii.

Mai erau încă multe de învăţat în domeniul ştiinţei pure, iar astronomii, nemaifiind legaţi de Pământ, aveau destul de lucru pentru încă o mie de ani. Dar ştiinţele practice şi meşteşugurile cărora le dăduseră naştere nu mai erau acum preocuparea majoră a omenirii. În jurul anului două mii şase sute, nu în laborator era locul minţilor luminate.

Oameni cu nume de rezonanţă erau artiştii şi filozofii, legiuitorii şi oamenii de stat. Inginerii şi marii inventatori aparţineau trecutului. Asemenea acelora care găsiseră în trecut leacul unor boli de mult uitate, ei lucraseră atât de bine, încât acum nu mai era nevoie de serviciile lor.

Aveau să mai treacă cinci sute de ani până când lucrurile să se urnească din nou.

***

Priveliştea oferită de studio îţi tăia respiraţia: imensa cameră circulară era la aproape patru kilometri de la baza Turnului Central. Celelalte cinci clădiri gigantice ale oraşului se vedeau puţin mai jos, iar pereţii lor metalici sclipeau în soarele dimineţii, irizând lumina în toate culorile curcubeului. Undeva, mai jos, se vedeau câmpurile asemenea unor table de şah, fermele automatizate, ce se pierdeau în ceaţa orizontului. Dar de data

aceasta, farmecul priveliştii nu mai avea nicio însemnătate pentru Richard Peyton II care se plimba acum nervos printre blocurile imense de marmură sintetică – materia primă a artei sale.

Studioul era plin de bucăţi uriaşe de rocă artificială. Majoritatea erau cuburi nefinisate, însă câteva căpătaseră deja forme vagi de animale sau fiinţe omeneşti, ori siluete abstracte, pe care niciun geometru n-ar fi îndrăznit să le numească. Aşezat destul de incomod pe un bloc de diamant de zece tone – cel mai mare din câte fuseseră vreodată sintetizate – fiul artistului îşi privea celebrul părinte cu o expresie nu tocmai prietenoasă.

— Nu cred că m-ar supăra prea mult, remarcă enervat Richard Peyton II, dacă te-ai mulţumi să stai de pomană într-un mod onorabil. Sunt oameni care excelează în aşa ceva şi, prin existenţa lor, lumea devine mai interesantă. Dar să-ţi petreci întreaga viaţă studiind ingineria – iată ceva ce depăşeşte puterea mea de înţelegere. Da, ştiu, te-am lăsat să-ţi alegi tehnologia ca materie de bază, dar nu ne-am gândit niciodată că o vei lua în serios. Când eram de vârsta ta eram pasionat de botanică – dar n-am făcut niciodată din asta scopul vieţii mele. Profesorul Chandras Ling e cel care îţi dă astfel de idei?

Richard Peyton III se îmbujoră.

— De ce nu? Ştiu care mi-e vocaţia, iar el e de acord cu mine. Doar i-ai citit referatul.

Artistul flutură în aer câteva foi de hârtie: le ţinea între degetul mare şi arătător, de parcă ar fi fost cine ştie ce insectă scârboasă.

— Sigur că da, răspunse el, zâmbind cu maliţie: „Dovedeşte o deosebită pricepere în ale mecanicii – are contribuţii originale în munca de cercetare subelectronică, et cetera et cetera. Dumnezeule mare, eu credeam că omenirea a renunţat de secole la astfel de jucării! Vrei să fii un mecanic – de prima clasă – care să se ocupe de roboţii ieşiţi din funcţiune? Asta nu-i o meserie pentru băiatul meu care mai e şi nepotul unui Consul Mondial.

— Aş vrea să nu-l mai amesteci atâta pe bunicu' în chestia asta, mormăi supărat Richard Peyton III. Faptul că el era om de stat nu te-a împiedicat pe tine să ajungi artist. Aşa că de ce aş contraveni tradiţiei?

Barba aurie a bătrânului începu să tremure cu nervozitate.

— Nu mă interesează ce faci, atâta timp cât e vorba de ceva cu care ne putem mândri. Dar de ce obsesia asta pentru maşinuţe? Avem toate dispozitivele de care avem nevoie. Robotul a fost adus la perfecţiune în urmă cu cinci sute de ani: navele spaţiale nu s-au mai schimbat de cel puţin tot atâta timp: iar în ceea ce priveşte sistemul actual de comunicaţii, cred că are aproape opt sute de ani. Aşa că de ce să schimbi ceva ce e deja perfect?

— Da' cu câtă înverşunare îţi ţii pledoaria! replică tânărul. Ciudat lucru ca un artist să spună că ceva e perfect! Tată, mi-e ruşine pentru tine!

— Nu despica firu-n patru! Ştii foarte bine ce vreau să spun. Strămoşii noştri au construit maşini care ne asigură îndeplinirea tuturor nevoilor. Bineînţeles că unele dintre ele ar putea fi cu câteva procente mai eficiente. Dar de ce să ne batem capul? Poţi menţiona o singură invenţie importantă de care are mare nevoie omenirea acum?

Tânărul oftă.

— Ascultă, tată, începu el calm. Am studiat istoria la fel de bine ca şi ingineria. Cu vreo douăsprezece secole în urmă, existau oameni care credeau că totul fusese deja inventat şi asta se întâmpla înainte de descoperirea electricităţii, ca să nu mai vorbim de aparatele de zbor sau de astronomie. Ei pur şi simplu nu priveau în viitor: minţile lor erau împotmolite în propriul prezent. Acelaşi lucru se întâmplă şi azi. De cinci sute de ani lumea trăieşte şi gândeşte cu creierul trecutului. Recunosc că, în anumite domenii, dezvoltarea a atins apogeul şi deci s-a încheiat, dar sunt multe altele în care nici măcar n-a început. În ceea ce priveşte tehnica, lumea stagnează. Nu e nimic rău în asta, pentru că, oricum, informaţia se păstrează. Numai că se pierde timp. Am ajuns pe Pluto acum nouă sute de ani şi unde suntem acum? Tot pe Pluto! Când vom porni oare să traversăm spaţiul interstelar?

— Dar de ce să ajungem la stele?

Băiatul scoase un strigăt de nemulţumire şi sări brusc de pe blocul de diamant.

— Asta nu-i o întrebare pentru secolul în care ne aflăm! Acum o mie de ani, oamenii spuneau: Cine are chef să ajungă pe Lună? Da, ştiu că e de necrezut, dar ai să găseşti asta în cărţile scrise la vremea aceea. Pentru noi, Luna e acum doar la

patruzeci şi cinci de minute distanţă şi există oameni ca Harn Jansen, care lucrează pe Pământ şi trăiesc în Plato City. Am dezvoltat linia de transport interplanetar, dar într-o bună zi ne vom apuca şi de adevăratul transport spaţial. Aş putea menţiona zeci de alte domenii în care s-a ajuns la un punct mort – şi asta din cauză că există oameni care gândesc ca tine şi care se mulţumesc cu atât cât au.

— Şi ce-i rău în asta?

Peyton îşi ridică mâinile într-un gest semnificativ.

— Tată, fii serios! Ai fost vreodată cu-adevărat satisfăcut de vreun lucru pe care l-ai creat? Doar animalele sunt mulţumite cu ceea ce au deja.

Artistul zâmbi mâhnit.

— Poate că ai dreptate. Dar asta nu mă face să-mi schimb părerea. Rămân la ideea mea că vei ajunge să-ţi iroseşti viaţa, iar bunicul tău e de acord cu mine.

Se opri o clipă şi păru să-şi aducă aminte de ceva.

— De fapt, coboară pe Pământ special pentru tine, adăugă.

Faţa tânărului se crispă.

— Tată, uite ce e, ţi-am spus deja ce gândesc. Nu vreau s-o luăm din nou de la început. Pentru că nici bunicul şi nici întregul Consiliu Mondial nu-mi vor schimba hotărârea.

Era o afirmaţie destul de bombastică şi Peyton se întrebă dacă avea într-adevăr să facă ce spusese. Tatăl său era tocmai pe punctul de a-i răspunde, când în studio răzbătu un sunet melodios, de joasă intensitate. O secundă mai târziu se auzi o voce monotonă.

— Tatăl dumneavoastră vine să vă vadă, domnule Peyton.

Îşi privi fiul triumfător.

— Ar fi trebuit să mai adaug, spuse el, că bunicul soseşte chiar acum. Dar îţi ştiu obiceiul de a dispărea tocmai când e nevoie de tine.

Tânărul nu răspunse, mulţumindu-se doar să-l privească în vreme ce ieşea. Apoi pe faţă îi apăru un surâs detaşat. Geamul imens de glasit al peretelui din faţă al studioului era deschis, şi Peyton ieşi în balcon. Patru kilometri mai jos, imensul parking de beton sclipea alb în lumina soarelui, punctat doar din loc în loc de siluetele ca nişte lacrimi uriaşe ale navelor parcate acolo. Se întoarse şi aruncă o privire în încăpere. Era goală, dar deja auzea vocea tatălui său care se apropia. Nu mai stătu pe

gânduri: se sprijini cu o mână de balustradă şi îşi făcu vânt pe deasupra ei.

Treizeci de secunde mai târziu, două persoane îşi făcură apariţia în studio privind în jur cu uimire. Celebrul Richard Peyton – fără număr de ordine – era un bărbat căruia îi puteai da cu uşurinţă şaizeci de ani, deşi asta ar fi însemnat mai puţin de o treime din vârsta sa reală.

Era îmbrăcat cu o robă purpurie, veştmânt purtat doar de douăzeci de oameni pe Pământ şi de mai puţin de o sută din întregul Sistem Solar. Autoritatea şi prestanţa iradiau parcă de pe chipul lui: în comparaţie cu el, chiar şi propriul său fiu, atât de demn şi de stăpân pe sine, avea un aer şters şi lipsit de consistenţă.

— Ei bine, unde e?

— Pe naiba! A sărit pe fereastră. Ei, acum vom putea să discutăm nestânjeniţi.

Cu un surâs viclean, Richard Peyton II îşi ridică braţul şi formă un număr de opt cifre la comunicatorul său personal de la încheietură. Răspunsul veni aproape instantaneu. Cu tonuri clare şi impersonale, vocea automată repeta la nesfârşit: „Stăpânul meu doarme. Vă rog nu-l deranjaţi. Stăpânul meu doarme. Vă rog nu-l deranjaţi…”

Richard Peyton II apăsă indignat pe comutatorul aparatului şi se întoarse către tatăl său. Bătrânul chicoti:

— Ce să-i faci, îi umblă mintea repede. Ne-a făcut figura. Nu putem să-l prindem până nu hotărăşte să-şi deblocheze aparatul, iar eu, la vârsta mea, nu mă-ncumet să alerg după el.

Pentru o clipă, cei doi se priviră în tăcere, buimăciţi. Apoi, ca la comandă, izbucniră amândoi în râs.

CAPITOLUL DOI
LEGENDA ORAŞULUI COMARRE

Peyton căzu ca o piatră preţ de vreo doi kilometri, după care apăsă pe neutralizator. Îl învălui un curent de aer care îi tăie respiraţia. Deşi nu avea mai mult de două sute de kilometri pe oră, senzaţia de cădere era extraordinară: clădirea de lângă el părea că se înalţă cu o iuţeală fulgerătoare.

Sistemul de frânare îi încetini căderea şi coborî lin pe ultimii trei sute de metri, aterizând lângă navele înşiruite la baza turnului.

Aparatul de zbor era o maşinărie micuţă, cu un singur loc, complet automatizată. Sau, cel puţin, aşa fusese construită în urmă cu trei secole, dar actualul ei proprietar îi făcuse atâtea modificări nepermise, încât nimeni altcineva în lume n-ar fi fost în stare să o mânuiască fără a-şi frânge gâtul.

Băiatul închise neutralizatorul – un dispozitiv nostim care, în ciuda faptului că din punct de vedere tehnic era de mult depăşit, oferea încă posibilităţi interesante – şi apoi urcă în carlinga navei sale. Două minute mai târziu, turnurile oraşului se pierdeau în zare şi înaintea lui se derulau cu o viteză de şase mii de kilometri pe oră pustiile Ţinuturi Sălbatice.

Schimbă direcţia spre vest şi, într-o clipă, se afla deasupra oceanului. Iar acum nu trebuia decât să aştepte: nava avea să ajungă singură la destinaţie. Se lăsă pe spate şi începu să cugete cu amărăciune la propria-i soartă, căinându-se de unul singur.

Era mult mai neliniştit decât ar fi vrut să recunoască. Se obişnuise de ani de zile cu faptul că familia sa nu-i înţelegea interesul pentru tehnică: dar opoziţia asta din ce în ce mai susţinută, care acum devenise atât de hotărâtă era un lucru nou şi neaşteptat. Nu reuşea să înţeleagă.

Zece minute mai târziu, se ivi din valuri un pilon alb, asemenea sabiei legendare Excalibur. Oraşul era cunoscut în lume sub numele de Scientia, dar cinicii săi locuitori îi spuneau Clopotniţa Liliecilor: fusese construit în urmă cu opt secole, pe o insulă departe de orice alt ţărm. Fusese un gest de independenţă, căci pe atunci mai persistau încă ultimele urme de naţionalism.

Îşi conduse nava pe pista de aterizare şi se îndreptă spre cea

mai apropiată intrare. Zgomotul valurilor care se izbeau de stânci la mai puţin de o sută de metri distanţă îl opri o clipă-n loc: era sunetul care îl impresiona întotdeauna. Rămase nemişcat un moment şi inhală aerul sărat, privi pescăruşii şi păsările călătoare ce se roteau în jurul turnului. Cu multă vreme în urmă, acest petec de pământ fusese folosit ca loc de odihnă, dar pe atunci omul mai era încă în stare să privească uimit ivirea zorilor şi să se întrebe dacă nu cumva era vorba de-o zeiţă.

Biroul de Genetică se afla aproape de centrul turnului şi ocupa o sută de etaje. Îi trebuiseră zece minute ca să ajungă în Oraşul Ştiinţei, şi îi mai trebuiră încă pe atât pentru a-l localiza pe cel pe care îl căuta. Erau kilometri întregi de birouri şi de laboratoare.

Alan Henson II rămăsese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Peyton, deşi părăsise Universitatea din Antarctica cu doi ani mai devreme şi studiase genetica şi nu ingineria. Ori de câte ori avea vreun necaz – şi asta se întâmpla adeseori – Peyton îşi recăpăta siguranţa de sine încurajat de bunul-simţ liniştitor al prietenului său. Era normal deci să vină acum în Scientia, mai ales că Henson îi transmisese cu numai o zi înainte un mesaj prin care îl chema de urgenţă până la el. Biologul îl primi cu multă căldură, şi totuşi în zâmbetul său se simţea o undă de nervozitate.

— Mă bucur că ai venit: am nişte veşti care cred că te-ar putea interesa. Dar nu prea eşti în apele tale, ce s-a întâmplat?

Peyton îi povesti tărăşenia, adăugând câte puţin şi de la el. Celălalt păstră un moment de tăcere.

— Deci au şi început! spuse el. Trebuia să ne aşteptăm la asta!

— Ce vrei să zici? se miră Peyton.

Biologul deschise un sertar şi scoase de acolo un plic sigilat. Extrase din el două foi de plastic pe care se vedeau câteva sute de găuri perforate, de mărimi diferite.

— Ştii ce-s astea?

— Arată ca o analiză de caracter.

— Corect. Întâmplător, e chiar a ta.

— Oh! Dar e ilegal, nu?

— N-are a face. Cheia de interpretare e tipărită pe marginea de jos: începe cu Aprecierea Estetică şi termină cu Facultăţile

Mintale. Pe ultima coloană e Coeficientul de Inteligenţă. Vezi să nu ţi se suie la cap!

Peyton studie cartela cu multă atenţie. La un moment dat se înroşi uşor:

— Nu-mi dau seama cum de-aţi aflat.

— N-are importanţă, zâmbi Henderson. Acum uită-te la analiza asta – îi întinse o a doua cartelă.

— Păi, e aceeaşi!

— Nu chiar, dar aproape.

— A cui e?

Henderson se sprijini de spătarul scaunului şi îşi măsură cuvintele cu grijă:

— Această analiză, Dick, aparţine stră-străbunicului tău de a douăzeci şi doua spiţă pe linie paternă – marele Rolf Thordarsen.

Peyton înmărmuri.

— Ce?!

— Nu ţipa, că se aude. Dacă intră cineva, discutăm despre cum era pe vremuri, la colegiu. Ei bine, dacă ne întoarcem în timp ceva mai mult, cu toţii avem strămoşi remarcabili. Şi acum îţi dai seama de ce îi e frică bunicului tău de tine?

— Numai că a amânat cam mult. Pregătirea mea e, practic, încheiată.

— Pentru asta nouă trebuie să ne mulţumeşti. În mod normal analizele merg în urmă cu zece generaţii, cu douăzeci în cazuri speciale. E o muncă uriaşă. In Biblioteca Moştenirii există sute de miliarde de cartele, câte una pentru fiecare bărbat sau femeie care s-au născut începând din secolul al douăzeci şi treilea. Coincidenţa asta a fost descoperită acum vreo lună de zile dintr-o pură întâmplare.

— Chiar atunci au început şi discuţiile. Dar tot nu înţeleg despre ce e vorba.

— De fapt, ce ştii tu despre faimosul tău strămoş?

— Cred că nu mai multe decât ştie toată lumea. Bineînţeles că nu ştiu cum şi de ce a dispărut, dacă la asta te referi. A părăsit Pământul?

— Nu. Se poate spune că a părăsit lumea, dar n-a părăsit niciodată Pământul. Foarte puţini ştiu asta, Dick: Rolf Thordarsen e cel care a construit Comarre.

Comarre! Peyton şopti cuvântul cu buzele întredeschise, savurându-i înţelesul şi misterul. Deci există cu adevărat! Chiar

dacă unii neagă asta.

Henson vorbi din nou:

— Nu cred că ştii prea multe despre Decadenţi. Cărţile de istorie au fost redactate cu multă atenţie. Dar întreaga poveste e legată de sfârşitul celei de-a II-a Ere a Electronicii…

La trei sute şaizeci de mii de kilometri depărtare de suprafaţa Pământului, Luna artificială care adăpostea Consiliul Mondial îşi continua eterna mişcare de-a lungul orbitei sale. Acoperişul Camerei de Consiliu era construit dintr-o placă perfectă de cristalit: când membrii Consiliului erau în sesiune, aveai impresia că nu se află nimic între ei şi marele glob ce se rotea în depărtare.

Sensul acestui decor era limpede: nicio opinie îngustă de grup n-ar fi putut supravieţui într-un asemenea cadru. Aici, şi nu altundeva, minţile omeneşti trebuiau să-şi dea măsura întregii lor capacităţi.

Richard Peyton cel Bătrân îşi petrecuse întreaga sa viaţă conducând destinele Pământului. De cinci sute de ani, rasa umană se bucura de pace, iar arta şi ştiinţa o puseseră pentru totdeauna la adăpost de orice nevoi. Cei care conduceau planeta puteau fi mândri de munca lor.

Cu toate acestea, bătrânul om de stat se simţea neliniştit. Probabil că schimbările ce se întrezăreau la orizont îşi aruncaseră deja umbrele asupra lui. Probabil că simţea, chiar dacă doar în subconştient deocamdată, că cele cinci secole de linişte se apropiau de sfârşit.

Puse în funcţiune maşina de scris şi începu să dicteze.

Din câte ştia Peynton, Prima Eră a Electronicii începuse în 1908 – înainte cu mai bine de unsprezece secole – odată cu inventarea triodei de către De Forest. În acelaşi secol fabulos în care a apărut Naţiunile Unite, s-au inventat aeroplanul şi navele spaţiale şi s-a descoperit energia atomică, omenirea a fost martora inventării dispozitivelor termionice fundamentale care stau la baza lumii de azi.

A doua Eră a Electronicii venise cu cinci secole mai târziu. Ea fusese iniţiată nu de fizicieni, ci de doctori şi de psihologi. Vreme de cinci sute de ani, aceştia înregistraseră curenţii electrici care se declanşau în creier în timpul procesului gândirii. Analiza fusese extrem de complexă, dar mai fusese nevoie şi de truda altor generaţii până să fie dusă la bun sfârşit. Când totul a fost

pus la punct, s-au creat primele maşini care puteau citi gândurile umane.

Dar acesta era abia începutul. Odată ce omul descoperise mecanismul propriului său creier, drumul era deschis. Îl putea reproduce folosind în loc de celule vii tranzistori şi circuite integrate.

Spre sfârşitul secolului al XXI-lea, au fost construite primele maşini care gândeau. Arătau foarte primitive şi era nevoie de o sută de metri pătraţi de echipament pentru a se putea înlocui munca unui centimetru cub de materie cenuşie. Dar primul pas fusese făcut şi nu mai era mult până la perfecţionarea creierului mecanic şi utilizarea lui pe scară largă.

Putea efectua doar muncă intelectuală de nivel scăzut şi îi lipseau caracteristicile pur umane cum ar fi iniţiativa, intuiţia, sentimentele şi emoţiile. Cu toate acestea, în condiţii care de obicei rămâneau constante şi când limitele acestui creier nu aveau implicaţii prea mari, putea face tot ce ştia să facă şi un om.

Apariţia creierului de metal declanşase una dintre marile crize ale civilizaţiei umane. Deşi omul era nevoit încă să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle de politician şi conducător al societăţii, toată munca imensă a administraţiei de rutină fusese preluată de roboţi. Omul era în sfârşit liber. Nu trebuia să-şi mai frământe mintea cu trasarea unor programe complexe de transport, cu alcătuirea unor planuri de producţie, ori calcularea balanţei bugetare. Maşinile, care în urmă cu secole rezolvaseră problema muncii manuale, îşi aduseseră acum o a doua mare contribuţie la dezvoltarea societăţii.

Aceasta a avut o influenţă imensă asupra modului de viaţă, iar oamenii au reacţionat în două moduri: unii dintre ei şi-au utilizat libertatea nou dobândită pentru atingerea unor scopuri care animaseră dintotdeauna minţile cele mai luminate – căutarea frumosului şi a adevărului la fel de inefabile şi acum ca şi pe vremea construirii templului de pe Acropole, dar au fost alţii care au gândit diferit: în sfârşit, spuneau ei, pedeapsa dată lui Adam avea să fie ştearsă pentru totdeauna. Acum se puteau construi oraşe în care maşinile aveau să îndeplinească orice dorinţă de îndată ce gândul lua formă în mintea omenească, ba chiar mai repede, din moment ce analizorii puteau citi şi cele mai ascunse intenţii ale subconştientului. Considerau că scopul

vieţii era plăcerea şi realizarea fericirii: omul îşi câştigase acum acest drept. Erau prea obosiţi de lupta nesfârşită pentru cunoaştere şi de dorinţa oarbă de a întinde poduri de la o stea la alta. Acesta era vechiul vis al Lotofagilor, un vis născut odată cu omul. Acum, pentru prima oară, el putea fi realizat. Flăcările celei de-a doua Renaşteri nu au apucat însă să pâlpâie ca lumea că s-au şi stins. Cu trecerea anilor însă Decadenţii s-au retras tot mai mult spre modul lor de gândire. În locurile ascunse ale planetelor interioare ei au construit oraşele viselor lor. Timp de un secol, acestea au înflorit asemenea unor plante exotice, până când, în cele din urmă, fervoarea aproape religioasă cu care fuseseră construite s-a stins. Au mai supravieţuit preţ de încă o generaţie. Apoi, unul câte unul, s-au şters din amintire. Au lăsat însă în urmă o grămadă de istorii şi de legende care s-au înmulţit odată cu trecerea anilor.

Pe Pământ nu fusese construit decât un oraş de genul acesta, dar oamenii nu reuşiseră niciodată să-i dezlege misterul. Din motive necunoscute, Consiliul Mondial distrusese toate informaţiile cu privire la acest loc. Nimeni nu ştia unde se află. Unii ziceau că ar fi în pustiurile arctice, alţii credeau că e ascuns în adâncurile Pacificului. Nu se ştia nimic precis, în afară de faptul că se chema Comarre.

Henson îşi întrerupse povestea.

— Până aici nu ţi-am spus nimic nou, lucrurile astea sunt cunoscute de toţi. Restul istoriei însă e un secret pe care îl ştiu doar membrii Consiliului Mondial şi încă alţi vreo sută de oameni din Scientia. După cum prea bine ştii, Rolf Thordarsen a fost cel mai mare geniu tehnic din câţi a cunoscut lumea vreodată. Nici chiar Edison nu se poate compara cu el. A pus bazele ingineriei cibernetice şi a construit primele maşini gânditoare. Timp de mai bine de douăzeci de ani, laboratoarele sale au produs invenţii extraordinare. Apoi, dintr-odată, el a dispărut. S-a spus că ar fi încercat să ajungă la stele. Dar de fapt a fost altceva. Thordarsen credea că roboţii săi – maşinile care încă mai conduc lumea – erau doar începutul. S-a dus la Consiliul Mondial cu nişte propuneri care ar fi schimbat înfăţişarea societăţii. Nu ştim în ce fel, dar el susţinea că, dacă nu erau acceptate, întreaga specie avea să ajungă într-un punct mort – lucru care s-a şi întâmplat, după opinia multora dintre noi. Consiliul a respins proiectul cu vehemenţă. Ştii, pe vremea aceea robotul de-abia

fusese integrat civilizaţiei şi se revenea cu greu la o oarecare stabilitate, care, de atunci, s-a menţinut vreme de cinci secole. Thordarsen a fost adânc dezamăgit şi, cum Decadenţii aveau un real talent de a atrage geniile, au pus mâna pe el şi l-au convins să părăsească lumea: era singurul om care le-ar fi putut transforma visurile în realitate.

— Şi a făcut-o?

— Nimeni nu ştie. Dar a fost construit Comarre – asta e sigur. Există anumite lucruri care nu pot fi ţinute în secret.

Asta era adevărat, gândi Peyton. Chiar şi în vremurile de acum mai dispăreau oameni şi se zvonea că plecaseră în căutarea oraşului din vis. Într-adevăr, expresia „s-a dus la Comarre” intrase atât de adânc în limbaj cu sensul de a o lua razna, încât înţelesul ei iniţial aproape că se pierduse.

Henson se aplecă înainte şi vorbi cu multă seriozitate:

— Însă partea cea mai interesantă e alta. Consiliul Mondial ar putea să distrugă Comarre, dar n-o face. Credinţa în faptul că există ceva de genul ăsta are, în cadrul societăţii, o importantă influenţă stabilizatoare. Căci, în ciuda tuturor eforturilor noastre, încă mai avem psihopaţi. Şi nu e greu să-i hipnotizezi şi să le sugerezi amănunte despre un asemenea loc. Nu vor ajunge niciodată acolo, dar nu vor înceta să îl caute, iar asta îi va face inofensivi pentru societate. Cu ani în urmă, când oraşul de-abia fusese construit, Consiliul şi-a trimis agenţii în Comarre. Nu s-a întors niciunul dintre ei, şi nu pentru că ar fi păţit ceva, dar pur şi simplu n-au mai vrut să vină înapoi. Iar asta se ştie sigur, pentru că au trimis mesaje de acolo. Cred că Decandenţii şi-au dat seama că în cazul în care agenţii ar fi fost reţinuţi în mod deliberat, Consiliul ar fi şters oraşul de pe faţa pământului. Am văzut câteva dintre acele mesaje. Ceva extraordinar. Nu găsesc decât un singur cuvânt: exaltaţi. Dick, există ceva în Comarre care îi poate face pe oameni să uite lumea de afară, să-şi uite prietenii, familia, totul! Încearcă doar să-ţi imaginezi asta! Apoi, când a fost sigur că niciunul dintre Decandenţi nu mai putea fi în viaţă, Consiliul a încercat din nou. Şi a tot încercat până acum vreo cincizeci de ani. Dar nici în ziua de azi nu s-a mai întors cineva de acolo.

În timp ce Richard Peyton vorbea, robotul de serviciu analiză cuvintele, înregistră pe rând grupurile fonetice, inseră

punctuaţia şi introduse în mod automat discursul în dosarele electronice potrivite.

— O copie pentru preşedinte şi dosarul meu personal.

— Discursul dumneavoastră asupra punctului douăzeci şi doi şi Conversaţia noastră din dimineaţa aceasta.

— M-am întâlnit cu fiul meu, dar R.P.III a fugit de mine. E ferm hotărât şi ar fi prea multă bătaie de cap dacă am încerca să-l oprim. Ne e de ajuns lecţia pe care ne-a dat-o Thordarsen. Cred că cel mai bun lucru ar fi să-i câştigăm încrederea dându-i tot ajutorul de care are nevoie. Apoi îl vom putea conduce noi, stabilindu-i anumite domenii de cercetare. Nu e niciun pericol, atâta timp cât nu descoperă că R.T. i-a fost strămoş. Cu toate similitudinile de caracter, e puţin probabil că va încerca să repete opera lui R.T.

Henson tăcu. Prietenul lui însă nu avea nimic de spus, era prea uimit ca să mai articuleze vreun cuvânt şi, după câteva clipe, biologul continuă:

— Iar acum să ne întoarcem la prezent. În ceea ce te priveşte, Dick, Consiliul Mondial ţi-a descoperit strămoşul acum o lună. Ne pare rău că le-am spus, dar acum e prea târziu. Din punct de vedere genetic, eşti o reîncarnare a lui Thordarsen, în sensul ştiinţific al cuvântului, bineînţeles. Asta e una dintre cele mai vechi ciudăţenii ale Naturii, şi poate apărea într-o familie sau alta la fiecare două-trei sute de ani. Tu ai putea continua opera la care Thordarsen a fost silit să renunţe – oricare ar fi fost aceea. Probabil că s-a pierdut pentru totdeauna, dar dacă încă a mai rămas ceva, secretul se află în Comarre. Iar Consiliul Mondial ştie asta. De aceea încearcă să te abată din drum. Dar să nu-ţi pese. În Consiliu sunt unele dintre cele mai luminate minţi pe care le-a produs vreodată specia umană. Nu vor să-ţi facă niciun rău şi nimeni nu te va atinge cu un deget. Doresc însă din toate puterile să menţină actuala structură a societăţii, pe care ei o cred a fi cea mai bună.

Peyton se ridică încet în picioare. Pentru un moment, îl copleşi strania senzaţie că era de fapt un observator din afară, complet neutru, care privea la acea figură inertă pe nume Richard Peyton III, la cel ce încetase să mai fie om pentru că devenise un simbol, cheia însăşi a viitorului omenirii. Avu nevoie de un efort mental considerabil pentru a-şi reveni la normal

Prietenul său îl privea în tăcere.

— Ai uitat să-mi spui ceva, Alan. Cum de ştii toate astea? Henson zâmbi.

— Mă aşteptam la această întrebare. Eu sunt doar purtătorul de cuvânt, ales pentru că te cunosc. Cât despre ceilalţi, nu pot să-ţi spun nici măcar ţie cine sunt. Dar e vorba de un număr destul de mare de cercetători pe care ştiu că îi admiri. Întotdeauna a existat o rivalitate cordială între Consiliu şi oamenii de ştiinţă care îl servesc, dar, în ultimii ani, punctele noastre de vedere s-au îndepărtat considerabil. Mulţi dintre noi cred că epoca actuală, despre care Consiliul speră că va dura etern, este doar un intermezzo. Credem, de asemenea, că o prea lungă perioadă de stabilitate poate duce la decadenţă. Psihologii Consiliului au impresia că o pot preveni.

Lui Peyton îi sclipiră ochii de entuziasm.

— Asta ziceam şi eu! Pot să mă alătur vouă?

— Mai târziu. Acum avem multe de făcut. Ştii, noi suntem un fel de revoluţionari. Ne-am propus să declanşăm una sau două reacţii sociale, iar când acestea se vor fi sfârşit, pericolul decadenţei va fi înlăturat pentru câteva mii de ani. Tu, Dick, eşti unul dintre catalizatorii noştri. Nu singurul, aş putea spune.

Se opri un moment.

— Chiar dacă nu reuşim nimic cu Comarre, noi mai avem un as în mânecă. Sperăm ca în cincizeci de ani să punem la punct traficul interstelar.

— În sfârşit! îl întrerupse celălalt. Şi apoi, ce veţi face?

— Îl vom prezenta Consiliului şi le vom zice: Poftim – acum puteţi zbura către stele. Nu-i aşa că suntem băieţi buni? Iar Consiliul nu va mai avea altceva de făcut decât să surâdă strâmb şi să purceadă la dezrădăcinarea civilizaţiei. De îndată ce vom fi pus la punct călătoria interstelară, vom avea din nou o societate în expansiune, iar stagnarea va fi întârziată pe termen nelimitat.

— Sper să trăiesc s-o văd şi pe asta, spuse Peyton. Dar ce pot face eu acum?

— Doar atât: vrem să te duci în Comarre, şi să descoperi ce e acolo. Unde alţii s-au împotmolit, noi credem că tu vei reuşi. Totul e pregătit.

— Dar unde e Comarre? Henson zâmbi.

— E foarte simplu. Nu poate fi decât într-un singur loc: în

unica zonă pe deasupra căreia nu poate zbura nicio navă, în care nu locuieşte nimeni şi unde poţi ajunge doar pe jos. În Marea Rezervaţie.

Bătrânul decuplă maşina de scris. Deasupra – sau dedesubt, în fond era acelaşi lucru – marea semilună a Pământului eclipsa stelele din jur. În eterna sa rotaţie, mica lună depăşise periheliul şi se prăbuşea acum în noapte. Ici şi colo, în întunericul întinderilor de dedesubt, se vedeau sclipind luminile oraşelor.

Decorul îl umplu de tristeţe pe bătrân, amintindu-i că propria sa viaţă se îndrepta către sfârşit, prevestind parcă totodată apusul culturii pe care el încercase să o protejeze. De fapt, poate că tinerii cercetători aveau dreptate. Se sfârşea acum lunga perioadă de odihnă, iar lumea mergea către ţinte pe care el nu avea să le vadă niciodată.

CAPITOLUL TREI
LEUL SĂLBATIC

Era deja noapte când nava lui Peyton, zburând spre vest, traversa întinderea Oceanului Indian. Nu se zărea nimic în depărtare: doar dunga albă a brizanţilor pe coasta Africii, însă pe ecranul de control al navigaţiei se distingea clar fiecare părticică a acelor ţinuturi. Desigur că noaptea nu-l putea în niciun caz ascunde ori proteja, şi totuşi era ferit de orice privire omenească. Iar cât despre monitoarele care pândeau în întuneric – de asta aveau grijă alţii. Se părea că erau mulţi cei care gândeau la fel ca Henson.

Planul fusese conceput cu atenţie şi pricepere, fiecare amănunt fiind stabilit cu grijă, iar cei care lucraseră la el formau cu siguranţă o echipă unită. Trebuia să acosteze la marginea pădurii, cât mai aproape de bariera sub tensiune.

Nici măcar ei, acei prieteni necunoscuţi, n-ar fi putut să deconecteze bariera fără să trezească bănuieli. Din fericire însă, nu mai erau decât vreo treizeci de kilometri până la Comarre şi urma să-i parcurgă pe jos, prin acele locuri pustii.

În trosnet sonor de crengi frânte, nava lui Peyton ateriză undeva în pădurea întunecată şi imediat Peyton stinse lumina slabă din cabină pentru a putea privi afară. Nu se vedea nimic. Îşi aminti ce i se spusese şi nu deschise uşa. Se aşeză cât mai comod şi rămase aşa în aşteptarea zorilor.

Îl trezi lumina orbitoare a soarelui care îi scălda faţa. Sări imediat în echipamentul pe care i-l dăduseră prietenii, deschise uşa cabinei şi coborî în pădure.

Locul de aterizare fusese ales cu grijă, şi nu-i fu greu să se caţere până la platoul aflat la doar câţiva metri distanţă în faţă se întindeau dealuri acoperite cu iarbă măruntă, pe care se vedeau, din loc în loc, grupuri de copaci tineri. Era o zi plăcută şi nu foarte călduroasă, deşi era vară, iar Ecuatorul se afla destul de aproape. Lucrul acesta era cât se poate de normal, pentru că trecuseră deja opt secole de control climateric, iar marile lacuri artificiale înecaseră de mult deşerturile.

Pentru prima dată în viaţă, Peyton vedea Natura aşa cum fusese ea înainte ca Omul să existe. Şi totuşi, nu sălbăticia peisajului îl uimea: băiatul nu cunoscuse niciodată liniştea. Toată viaţa trăise învăluit în murmurul maşinilor şi şuieratul

îndepărtat al curselor de mare viteză ce ajungeau ca o şoaptă firavă până sus, în înălţimile stratosferei.

Aici nu exista niciunul dintre aceste sunete, pentru că nicio maşină nu putea trece de bariera de putere ce înconjura Rezervaţia. Nu se auzea decât vântul care făcea iarba să foşnească şi zumzetul slab al insectelor. I se păru apăsătoare atâta linişte şi făcu ceea ce ar fi făcut aproape oricare alt om al acelor timpuri: apăsă un buton la radioul personal, selectând o bandă cu muzică de fond.

Merse fără întrerupere, kilometru după kilometru, şi străbătu astfel ţinutul deluros al Marii Rezervaţii, cea mai mare întindere de teren natural rămasă pe suprafaţa globului. Mersul nu-l obosi deloc, căci neutralizorii încorporaţi în echipamentul său îi anulau aproape complet greutatea. Era însoţit de acel susur reconfortant al muzicii care devenise un fundal al vieţii umane încă de la inventarea radioului. Deşi n-ar fi trebuit decât să formeze un număr pentru a putea intra în contact cu oricine de pe planetă, îi plăcea să creadă din toată inima că e singur în mijlocul Naturii şi pentru un moment simţi întreaga emoţie pe care Stanley şi Livingstone trebuie să o fi trăit când călcaseră pentru prima dată pe aceste pământuri, cu mai bine de o mie de ani în urmă.

Din fericire, Peyton mergea destul de repede şi până la amiază acoperise deja jumătate din distanţa pe care o avea de parcurs. Se opri să-şi ia masa de prânz şi se aşeză la umbra unui pâlc de conifere importate de pe Marte, care l-ar fi uluit pe un explorator din alte timpuri. În ignoranţa sa însă, băiatul nici nu se gândi că ele n-aveau ce căuta acolo.

Adunase deja o grămăjoară de cutii de conserve goale când observă pe câmp, în direcţia din care venise, ceva ce se mişca rapid. Era prea departe pentru a putea fi identificat. Când văzu însă că venea spre el, se ridică în picioare ca să poată privi mai bine. Nu zărise încă niciun animal prin preajmă, deşi o mulţime de animale îl văzuseră pe el, şi privi cu interes.

Peyton nu mai văzuse niciodată un leu, dar recunoscu fără dificultate magnifica sălbăticiune care se apropia în fugă. Se uită repede la copacul de deasupra, ca pentru a se încredinţa că e acolo, apoi rămase în picioare, aşteptând calm.

Ştia doar că nu mai existau în lume animale cu adevărat periculoase. Rezervaţia era ceva între un vast laborator biologic

şi un parc naţional, vizitat de mii de oameni în fiecare an. Era un lucru de la sine înţeles că, dacă nu erau ţinute sub control, vieţuitoarele puteau să reacţioneze agresiv. În general, însă, se proceda cu multă delicateţe.

Animalul voia în mod clar să fie prietenos. Veni drept spre Peyton şi începu să se frece de el cu afecţiune. Când băiatul se ridică din nou în picioare, leul începu să se arate extrem de interesat de cutiile goale de conserve. Apoi se întoarse către el cu o expresie pur şi simplu pofticioasă.

Băiatul râse, desfăcu o altă cutie şi îi vărsă cu atenţie conţinutul pe o piatră netedă. Leul acceptă tributul fără să clipească şi începu să mănânce cu poftă. Între timp, Peyton răsfoi în grabă indexul ghidului oficial pe care i-l dăduseră, prevăzători, susţinătorii lui necunoscuţi.

Erau câteva pasaje despre lei, cu fotografii, pentru a fi de folos şi vizitatorilor extratereştri. Informaţiile erau liniştitoare. Regele animalelor se schimbase considerabil în timpul celor o mie de ani în care fusese hrănit ştiinţific: se spusese că în ultimul secol nu mâncase decât douăsprezece persoane: în zece cazuri, cercetările care au urmat au dovedit că animalul nu fusese vinovat, celelalte două nu existaseră de fapt.

Cartea însă nu spunea nimic despre leii cu care te întâlneşti fără să vrei şi despre cel mai indicat mod de-a te descotorosi de ei. Şi nici nu pomenea faptul că, în mod normal, erau prietenoşi ca acest exemplar.

Băiatul nu avea un spirit de observaţie prea dezvoltat, aşa că i-a trebuit ceva timp până să zărească banda subţire de metal din jurul labei anterioare drepte a animalului. Pe ea erau vizibile o serie de cifre şi de litere, urmate de ştampila oficială a Rezervaţiei.

Nu era un animal sălbatic: poate că îşi petrecuse întreaga tinereţe printre oameni, fiind probabil unul dintre acei faimoşi super-lei pe care biologii îi crescuseră şi cărora, la un moment dat, le dăduseră drumul pentru a îmbunătăţi rasa. Având în vedere articolele ştiinţifice pe care le văzuse Peyton, unii dintre ei erau aproape la fel de inteligenţi ca şi câinii.

Descoperi repede că leul de lângă el înţelegea multe cuvinte simple, în special cele referitoare la hrană. Chiar şi pentru epoca aceasta, era un animal splendid, mai înalt cu mai bine de treizeci de centimetri decât firavii săi strămoşi din urmă cu zece

secole.

Când Peyton îşi reluă călătoria, leul porni repejor după el. Se îndoia că prietenia lui merita mai mult de un kilogram de carne sintetică, dar, la urma urmei, era plăcut să ai cu cine vorbi, mai ales atunci când celălalt nu poate să te contrazică. După ce cugetă adânc o bună bucată de timp, hotărî că cel mai potrivit nume pentru noua sa cunoştinţă era Leo.

Străbătuse deja vreo câteva sute de metri, când deodată, înaintea lui, străluci o lumină care-i luă vederea. Îşi dădu imediat seama despre ce era vorba, dar, uluit, se opri clipind des. Leo – noul lui prieten – o rupsese la fugă şi deja nu se mai vedea. Nu mi-ar fi de prea mult ajutor în caz de pericol, gândi Peyton. Mai târziu însă, avea să-şi schimbe complet părerea.

Când îşi recăpătă vederea, privirea îi căzu pe un anunţ multicolor, scris cu litere strălucitoare. Atârna în aer şi spunea:

ATENŢIE! VĂ APROPIAŢI DE TERITORIUL INTERZIS! ÎNTOARCEŢI-VĂ ÎNAPOI!
Din Ordinul Consiliului Mondial în exerciţiu!

Studie anunţul cu un aer gânditor, apoi privi în jur, căutând proiectorul. Era la marginea drumului, într-o cutie de metal nu foarte bine ascunsă. O deschise repede cu cheile universale pe care Comisia de Electronică i le înmânase cu ocazia primei sale licenţe.

După câteva minute în care cercetă atent ceea ce era înăuntru, răsuflă uşurat. Proiectorul era un dispozitiv simplu, prevăzut cu condensatori. Putea fi activat de oricine ar fi apărut pe drum. Exista şi o bandă fotografică, dar aceasta fusese deconectată – lucru care nu-l surprinse, pentru că orice animal în trecere pe acolo ar fi putut declanşa dispozitivul. Cu atât mai bine. Asta însemna că nimeni nu trebuia, şi n-avea să ştie vreodată că Richard Peyton III păşise la un moment dat pe această potecă.

Îl strigă pe Leo, care veni încet înapoi: părea oarecum ruşinat de ceea ce făcuse. Semnul din aer dispăru şi băiatul lăsă releele decuplate pentru a nu intra din nou în funcţiune în timp ce Leo trecea prin dreptul lor. Apoi închise capacul la loc şi îşi continuă drumul întrebându-se ce avea să se mai întâmple de-aci încolo.

După vreo sută de metri, auzi o voce neomenească. I se

adresa pe un ton sever, dar nu-i spunea nimic nou: îl ameninţa doar cu o serie de sancţiuni minore, dintre care unele nu-i erau străine.

Era amuzant să-l vezi pe Leo cum încerca să localizeze punctul de unde venea sunetul. Peyton căută din nou proiectorul şi îl verifică înainte de a umbla la el. Se gândi că ar fi totuşi mai sigur dacă ar părăsi drumul: de aici încolo, puteau fi dispozitive de înregistrat peste tot de-a lungul lui.

Cu oarecare dificultate, reuşi în cele din urmă să-l determine pe Leo să rămână pe suprafaţa metalică în timp ce el porni de-a lungul fâşiei de pământ sterp care mărginea drumul. Pe următorii câteva sute de metri, întâlni încă două capcane electronice cu aspect inofensiv. Ultima părea că renunţase la tonul persuasiv. Mesajul era foarte simplu:

ATENŢIE, LEI SĂLBATICI!

Peyton se uită la Leo şi începu să râdă. Animalul nu-şi dădu seama ce îl amuza, dar dădu din coadă plin de politeţe. În faţa lor, semnul automat mai pâlpâi o dată, iar apoi dispăru.

Oare ce rost mai aveau de fapt acele avertismente? se întrebă în sinea sa. Probabil că erau puse pentru a-i speria pe vizitatorii accidentali: cei care ştiau unde vor să ajungă nu puteau fi întorşi din drum cu una cu două, îşi explică apoi el de unul singur.

Drumul coti brusc, descriind un unghi drept, şi în faţa lui apăru Comarre. Era ciudat că, deşi aşteptase îndelung acest lucru, acum era atât de surprins. Drept înainte se afla o imensă arie defrişată, ocupată pe jumătate de o imensă structură din metal negru.

Oraşul era conceput în formă de con în terase, având o înălţime de aproximativ opt sute de metri şi baza de o mie. Cât de mult cobora sub pământ, Peyton nu putea ghici. Rămase locului năucit de mărimea şi de aspectul mai mult decât bizar al clădirii. Apoi, încet, porni spre ea.

Ajunse la treptele de marmură ce duceau spre zidul înalt de metal şi se îndreptă către ciudata deschidere întunecată care părea să fie singura intrare. Leo păşea neauzit pe lângă el, părea obişnuit şi nu socotea a fi stranii împrejurimile.

Peyton se opri la capătul scărilor şi formă un număr pe comunicator. Aşteptă până veni tonul de recunoaştere şi apoi vorbi încet în microfon:

— Musca intră în salon.

Repetă formula de două ori, simţindu-se ca un caraghios. Cineva, gândi el, avea un simţ al umorului grozav de pervers.

Nu primi niciun răspuns, dar asta făcea parte din plan. Însă nu avea nicio îndoială că mesajul fusese recepţionat probabil într-unul dintre laboratoarele Scientiei, fiindcă formase un număr care avea cod pentru Emisfera Vestică.

Peyton desfăcu cea mai mare conservă de carne şi o împrăştie pe suprafaţa de marmură, apoi, vârându-şi degetele în coama leului, trase de ea uşor, în joacă.

— Cred că ar fi mai bine să rămâi aici, îi spuse. S-ar putea să lipsesc un timp. Nu încerca să vii după mine.

Când ajunse sus, privi înapoi. Spre marea lui uşurare, leul nu încerca să-l urmeze. Stătea ridicat pe labele din faţă şi îl privea cu o expresie patetică. Băiatul îi făcu semn cu mâna, apoi se întoarse şi plecă.

Nu exista uşă, ci doar o simplă gaură neagră pe suprafaţa curbată a metalului. Iată o chestie bizară: oare ce fusese în mintea constructorilor? Cum să împiedici animalele să intre când clădirea nu are uşă? Apoi un lucru ciudat îi atrase atenţia.

Era prea neagră. Cu toate că zidul se afla în umbră, intrarea n-avea de ce se fie chiar atât de neagră. Scoase un ban din buzunar şi îl aruncă în deschizătură. Sunetul produs în cădere îi alungă orice îndoială, şi păşi înăuntru.

Circuitele fine ale identificatorului ignoraseră moneda, după cum ignoraseră de altfel toate animalele care se rătăciseră şi intraseră prin întunecatul portal. Dar prezenţa unei minţi umane fusese de-ajuns pentru a influenţa releele. Pentru o fracţiune de secundă, ecranul prin care trecuse Peyton vibrase supraîncărcat cu energie. Apoi deveni din nou inert.

Peyton avu impresia că îi trebuise prea mult timp pentru a atinge din nou pământul cu piciorul, dar asta nu era totul. Şi mai surprinzătoare părea tranziţia instantanee de la întuneric la o lumină orbitoare, de la căldura aproape chinuitoare din junglă la o temperatură ce părea aproape răcoroasă prin comparaţie. Schimbarea fu atât de bruscă, încât rămase locului nedumerit. Cu un acut sentiment de neplăcere, se întoarse spre arcada prin

care intrase: nu mai era acolo. Şi, de fapt, nu fusese niciodată. Stătea pe o platformă metalică ridicată, exact în centrul unei imense camere circulare, înconjurate de douăsprezece arcade ogivale. Putea să fi intrat la fel de bine prin oricare dintre ele – numai că toate se aflau la patruzeci de metri depărtare de centrul încăperii.

În prima clipă îl cuprinse panica. Inima îi bătea nebuneşte şi simţi cum i se înmoaie picioarele copleşit de un sentiment apăsător de singurătate. Se aşeză pe platformă şi încercă să gândească logic.

CAPITOLUL PATRU
SUB ZODIA MACULUI

Ceva l-a transportat instantaneu de la intrarea cea neagră până în centrul camerei. Nu puteau fi decât două explicaţii, ambele de domeniul fantasticului: fie că ceva nu era în regulă cu spaţiul din Comarre, fie că cei ce-l construiseră deţineau secretul transferului de materie.

Încă de pe vremea când oamenii învăţaseră cum să transmită sunetul şi imaginea prin unde radio, ei au dorit să poată transmite şi materia prin aceleaşi mijloace. Peyton privi platforma pe care stătea: putea foarte bine să conţină echipament electronic, iar în tavan se vedea o umflătură foarte ciudată.

Oricum s-ar fi petrecut lucrurile, nu-şi putea imagina o cale mai bună de a-i descuraja pe vizitatorii nedoriţi. Sări repede în picioare. Nu era ăsta locul în care să merite să zăboveşti.

Îl sâcâia însă gândul că nu putea ieşi de-acolo fără ajutorul maşinăriei care-l adusese înăuntru. Dar, fiecare lucru la timpul său. Oricum, când avea să-şi termine explorarea, oraşul Comarre nu va mai deţine niciun secret pentru el.

Însă Peyton nu gândea aşa din pură îngâmfare. Între el şi cei care clădiseră oraşul erau cinci secole de cercetări. Deşi cu siguranţă va afla unele lucruri noi de acum încolo, niciunul nu va fi atât de dificil încât să nu poată fi înţeles. Alese la întâmplare una dintre ieşiri şi începu explorarea oraşului.

Maşinile pândeau aşteptând fără îndoială momentul potrivit. Fuseseră construite pentru a servi unui singur scop, îndeplinindu-şi şi acum orbeşte datoria. Cu mult timp în urmă, ele aduseseră pacea uitării în minţile obosite ale celor ce le construiseră. Şi această uitare mai putea fi încă dăruită tuturor celor care intrau în Comarre.

Când Peyton ieşise din pădure, dispozitivele îşi începuseră deja analiza. Disecţia unei minţi umane, cu toate speranţele, dorinţele şi obsesiile ei, nu era o sarcină care să poată fi dusă la bun sfârşit repede. Analizatorii n-aveau să opereze decât peste câteva ore. Până atunci, musafirul avea să fie întreţinut într-un fel sau altul, fiindcă între timp se pregătea pentru el o primire mult mai generoasă.

Noul vizitator îi dădu multă bătaie de cap robotului însărcinat

cu localizarea lui, deoarece Peyton se mişca repede dintr-o cameră în alta, explorând oraşul. La un moment dat, maşinăria se opri în centrul unei încăperi mici, circulare, înconjurată de butoane magnetice şi luminată de un singur tub fluorescent.

Conform instrumentelor de detecţie, Peyton se afla doar la câţiva metri depărtare, dar lentilele senzor nu-l vedeau cu niciun chip. Nedumerit, robotul încremeni în loc fără a emite vreun zgomot, cu excepţia zumzetului slab al motoarelor sale şi a ocazionalului pâlpâit al releului. Aşezat pe o scară îngustă, la trei metri de podea, băiatul studia maşinăria cu viu interes. Văzu un cilindru de metal strălucitor care se ridica de pe un disc cu baza groasă montată pe nişte rotiţe directoare. Nu avea niciun fel de membre, suprafaţa cilindrului era netedă, cu excepţia inelului de lentile şi a unei serii de mici grătare metalice.

Era amuzant să vezi uimirea robotului în timp ce biata sa minte se muncea cu două seturi de informaţii contradictorii. Deşi ştia că Peyton trebuia să fie pe undeva prin încăpere, ochii îi spuneau că nu era nimeni acolo. Începu să se învârtă în cercuri mici, total neputincios, până ce băiatului i se făcu milă de el şi coborî de pe scară. Maşinăria îşi întrerupse imediat mişcarea giratorie şi începu să-i transmită mesajul de bun venit.

— Mă numesc A-Cinci. Te voi duce oriunde vei dori să mergi. Te rog, dă-mi ordinele în vocabular standard robot.

Peyton avea un sentiment de uşoară dezamăgire. Era un robot perfect standard, iar el se aştepta la mai mult decât atât în oraşul pe care îl construise Thordarsen. Dar maşinăria putea fi foarte folositoare dacă o manevrai cum trebuie.

— Mulţumesc, spuse el, ca să se afle în treabă. Du-mă, te rog, la cartierele de locuinţe.

Deşi cu siguranţă oraşul era complet automatizat, exista totuşi posibilitatea ca anumite forme de viaţă umană să mai existe încă. Poate va găsi pe cineva care să-l ajute în cercetările sale: dacă se gândea mai bine, însă, cel mai bun lucru la care se putea aştepta era absenţa unor adversari care să-i pună beţe în roate.

Fără un cuvânt, mica maşinărie se învârti pe roţi şi ieşi din încăpere. Coridorul de-a lungul căruia îl conduse pe băiat se termina cu o uşă frumos sculptată, pe care el încercase deja să o deschidă fără însă a reuşi. Se părea că A-Cinci îi cunoştea

secretul, pentru că atunci când se apropiară, panoul gros de metal alunecă încet într-o parte. Robotul intră într-o cameră mică, asemănătoare unei cutii.

Peyton se întrebă dacă erau cumva într-un dispozitiv de transfer de materie, dar curând îşi dădu seama că nu era vorba despre nimic neobişnuit: se aflau într-un lift. Judecând după durata urcuşului, ajunseseră probabil aproape de vârful oraşului. Când uşile se deschiseră, Peyton păşi afară cu senzaţia că a pătruns într-o altă lume.

Coridoarele în care intrase prima dată erau cenuşii, fără decoraţii, pur utilitare. În contrast, aceste holuri spaţioase şi camerele din jur erau extrem de luxoase. Secolul al XXVI-lea marcase o eră a decoraţiunilor înzorzonate şi a culorilor vii, stil mult dispreţuit în perioadele care urmaseră. Dar Decadenţii îşi depăşiseră cu mult propria epocă, iar când construiseră Comarre, făcuseră uz din belşug şi de resursele psihologiei, pe lângă cele ale artei.

Nu ţi-ar fi ajuns o viaţă întreagă pentru a admira toate desenele murale, toate picturile şi sculpturile, tapiseriile complicate, care păreau încă la fel de frumoase ca în clipa când fuseseră create. O mare pierdere ca un asemenea loc minunat să fie ţinut ascuns, ferit de privirile omeneşti. Peyton aproape că îşi pierduse tot zelul ştiinţific şi, uimit ca un copil, alerga de la o minunăţie la alta, pierdut în admiraţie.

Se aflau aici opere de geniu, probabil la fel de valoroase ca oricare dintre acelea pe care le cunoscuse lumea de dinainte. Un geniu bolnav şi disperat, însă un geniu, care îşi pierduse încrederea în sine însuşi, deşi făcea dovada unei măiestrii tehnice de invidiat. Abia acum înţelegea Peyton cu adevărat de unde provenea numele de decadenţi al celor ce construiseră oraşul Comarre.

Arta Decandenţilor îl dezgusta şi îl fascina în acelaşi timp. Nu era dăunătoare, fiind complet detaşată de standardele morale, dar caracteristicile sale dominante păreau a fi oboseala şi deziluzia. După un timp, deşi nu crezuse niciodată că ar putea fi impresionat de artele vizuale, Peyton începu să simtă cum i se strecoară în suflet o tristeţe nedefinită. Şi totuşi i se părea aproape imposibil să se smulgă de acolo.

În cele din urmă, se întoarse din nou către robot.

— Acum mai locuieşte cineva aici?

— Da.
— Unde sunt?
— Dorm.

Într-un fel, părea un răspuns perfect normal. Pentru că şi Peyton se simţea foarte obosit. În decursul ultimei ore, se luptase din răsputeri pentru a rămâne treaz. Ceva îl îmbia la somn, aproape că i-l impunea. Mâine va avea timp destul să afle secretele pe care le căuta aici. Dar pentru moment nu voia decât să doarmă.

Porni în mod automat după robot, care, ieşind din holul spaţios, îl conduse printr-un coridor lung, mărginit de o parte şi de alta de uşi metalice: pe fiecare dintre ele se zărea încrustat un simbol pe care – deşi îi era oarecum familiar – nu îl putea totuşi recunoaşte. Mintea sa amorţită încă mai medita fără prea multă tragere de inimă asupra acestei probleme, când robotul se opri în dreptul unei uşi care se deschise în tăcere.

Canapeaua somptuos drapată era de-a dreptul irezistibilă: se împletici spre ea ca un automat şi, în timp ce se cufunda într-un somn adânc, un licăr de recunoaştere îi trecu prin minte. Acum ştia ce reprezintă simbolul de pe uşă, dar creierul său obosit nu-i mai putea înţelege întreaga semnificaţie: era un mac.

Nu exista nici urmă de viclenie, sau rea voinţă în tot ce se petrecea acolo. Oraşul îndeplinea în mod impersonal misiunea în vederea căreia fusese construit: toţi cei care intraseră în Comarre îşi primiseră de bunăvoie darurile. Acest vizitator însă era primul care nu le luase în seamă.

Integratoarele erau de mult pregătite, dar mintea neobosită şi cercetătoare a băiatului izbutise până acum să le scape. Îşi puteau însă permite să aştepte: doar asta făceau de cinci sute de ani încoace.

Dar iată că, în sfârşit, sistemele de apărare ale acestei minţi ciudate şi rebele începeau să cedeze: Richard Peyton alunecă uşor într-un somn profund. Undeva departe, în adâncuri, în inima oraşului Comarre, un releu se declanşă şi curenţii complecşi, de fluctuaţie scăzută, începură să crească şi să curgă prin tranzistori. Conştiinţa lui Richard Peyton III încetă să mai existe.

Băiatul adormi instantaneu. Pentru o scurtă perioadă de timp, uitarea completă puse stăpânire pe el: apoi, încetul cu încetul, şoaptele slabe ale conştiinţei se făcură din nou auzite. Iar mai

târziu, ca de obicei, începu să viseze.

Era ciudat că-i venise în minte chiar visul său favorit, mai viu acum decât oricând. Peyton iubise toată viaţa marea, mai ales de când văzuse odată, de pe puntea de observaţie a unei nave de cursă de mică altitudine, frumuseţea incredibilă a insulelor Pacificului. Nu le vizitase niciodată, dar de câte ori nu visase să-şi petreacă viaţa pe vreo insulă retrasă şi liniştită, fără să-i pese de viitorul sau de restul lumii!

Aproape toţi oamenii au un astfel de vis la un moment dat în viaţă, dar Peyton era conştient că, după două luni petrecute într-un astfel de loc, s-ar fi întors la civilizaţie pe jumătate înnebunit de plictiseală. Cu toate acestea, el continuase să aibă mereu astfel de vise, iar acum se vedea din nou stând sub palmierii bătuţi de vânt şi auzea iarăşi vuietul valurilor care se izbeau de stânci, pe ţărmul lagunei în care soarele se reflecta ca într-o oglindă de azur.

Visul era extraordinar de viu, atât de viu încât, chiar adormit fiind, Peyton se gândea că niciun vis n-are dreptul să fie aşa de real. Apoi se sfârşi brusc, lăsându-l cu impresia că în gândurile lui survenise o prăpastie uriaşă. Întreruperea îl readuse la realitate.

Adânc dezamăgit, rămase pentru un moment cu ochii strâns închişi, încercând să-şi recapete paradisul pierdut. Dar era imposibil. Ceva i se răsucea în creier şi nu-l lăsa să doarmă. Mai mult decât atât, canapeaua pe care stătea deveni deodată rigidă şi foarte tare. Înţelese, în cele din urmă, că visul se sfârşise.

Fusese întotdeauna extrem de realist şi niciodată nu-l munciseră îndoieli filozofice: tocmai de aceea, şocul resimţit era mult mai puternic decât ar fi fost pentru alte minţi mai puţin inteligente. Nu i se întâmplase niciodată până acum să se îndoiască de propria-i sănătate mintală, dar acum o făcu. Pentru că sunetul care îl trezise era chiar murmurul valurilor ce se izbeau de stânci. Stătea pe nisipul auriu de lângă lagună, auzea în jurul lui şoaptele vântului prin palmieri şi simţea adierea ca pe nişte degete fierbinţi, mângâietoare.

În primul moment, crezuse că încă visează, dar nu, de data aceasta nu mai avea niciun dubiu. Când cineva e sănătos mintal, nu confundă niciodată visul cu realitatea. Iar dacă acest vis nu era real, atunci totul în univers nu era decât minciună.

Treptat, însă, încetă să se mai minuneze: se ridică şi nisipul se desprinse de pe el ca o ploaie de aur. Ferindu-şi ochii de lumina arzătoare a soarelui, privi în lungul plajei.

Oare de ce i se părea acest loc atât de familiar? Şi cum de ştia – în chip foarte firesc – că satul se afla la mică distanţă, pe ţărmul golfului? În curând avea să-şi reîntâlnească prietenii de care îl despărţise, pentru o scurtă perioadă de timp, o lume pe care acum o uita cu repeziciune.

Îşi amintea vag de un tânăr inginer – chiar şi numele îi scăpa acum – care aspirase odată să câştige faimă şi înţelepciune. În cealaltă viaţă, îl cunoscuse bine pe acest individ fără minte, dar acum nu putea înţelege cu niciun chip deşertăciunea acelor ambiţii.

Începu să se preumble agale de-a lungul plajei, lepădându-se cu fiecare pas de ultimele amintiri, aidoma imaginilor unui vis alungate de lumina zilei.

De partea cealaltă a lumii, trei oameni stăteau singuri într-un laborator şi aşteptau îngrijoraţi, cu ochii aţintiţi asupra unui comunicator cu multe canale, cu un design neobişnuit. Aparatul zăcea mut de nouă ore. Nimeni nu se aşteptase la vreun mesaj în primele opt, dar semnalul prestabilit întârziase deja cu mai bine de o oră. Simţind că nu mai poate să aştepte, Alan Henson se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să facem ceva! Eu îi trimit un apel. Ceilalţi doi cercetători schimbară priviri nehotărâte.

— Convorbirea ar putea fi interceptată.

— Numai dacă ne supraveghează deja şi pe noi. Şi chiar de-ar fi aşa, nu voi spune nimic neobişnuit. Peyton va înţelege, şi dacă ne mai poate încă răspunde…

Dacă Richard Peyton avusese vreodată noţiunea timpului, acum ea dispăruse cu desăvârşire. Doar prezentul era acum real, căci atât trecutul cât şi viitorul zăceau ascunse în dosul unui ecran impenetrabil, asemenea unui peisaj feeric abia întrezărit sub rafale torenţiale de ploaie.

Se bucura de prezent şi era pe deplin satisfăcut. Nu mai rămăsese nimic din spiritul cercetător şi neobosit care îşi propusese odată, cu destulă încredere în sine însuşi, să cucerească noi domenii ale cunoaşterii. Dar ce rost mai avea

acum cunoaşterea?

Apoi paradisul din jurul său se cutremură şi dispăru. Peyton scoase un strigăt de durere, căci i se lua acum tot ce iubea, şi doar rapiditatea ca de fulger a tranziţiei îl ajută să nu-şi piardă minţile. Dar când totul luă sfârşit, se simţi aşa cum trebuie să se fi simţit Adam când porţile Edenului se trântiseră pentru totdeauna în urma lui. Sunetul care-l adusese înapoi era cel mai banal lucru din lume. Şi poate că, într-adevăr, nimic altceva n-ar fi putut răzbate până la creierul lui. Era doar ţiuitul comunicatorului său, care zăcea aici, pe jos, în camera întunecată din oraşul Comarre, lângă canapeaua pe care stătea.

Abia dacă era capabil să-şi amintească vag ceva din viaţa sa pe insulă. Avusese nişte cunoştinţe, dar numele şi feţele lor se pierduseră în uitare. Dragostea, pacea minţii, fericirea – toate fuseseră ale lui pentru o scurtă perioadă de timp. Şi deja acum nu-şi mai amintea mai nimic, cu excepţia ultimelor clipe ale vieţii sale în paradis: stătea din nou pe malul lagunei, dar acum era noapte şi nu era singur. Luna, părând că fusese întotdeauna plină, aluneca foarte jos pe deasupra oceanului, iar pânza lungă de lumină argintie se întindea până departe, spre marginea lumii. Stelele, care nu-şi schimbau locul, străluceau pe cer fără întrerupere ca nişte briliante, mai frumoase chiar decât cele ce se zăreau de pe Pământ, pierdute de mult în uitare. Dar el era acum absorbit de o altă frumuseţe, şi se aplecă din nou spre trupul întins alături, pe nisipul care, acoperit de părul ei auriu, părea că îşi pierduse toată strălucirea.

Sunetul metalic se stinse când, în mod automat, întinse mâna şi apăsă butonul de recepţie. Probabil că răspunsese ceva care îl mulţumise într-un fel pe cel care-l chemase – cine să fie oare acel Alan Henson? – pentru că, în scurt timp, legătura se întrerupse. Simţindu-se încă ameţit, Peyton se ridică în capul oaselor, ţinându-şi capul în mâini şi încercând să se reorienteze prin propria sa viaţă.

Nu visase: era sigur. Mai degrabă era ca şi cum ar fi trăit o a doua viaţă, iar acum se întorcea la vechea existenţă, ca un om care îşi revine dintr-o amnezie. Deşi totul era încă destul de confuz, avea în minte o convingere clară: nu trebuia să mai adoarmă niciodată în Comarre.

Încetul cu încetul, voinţa şi personalitatea lui Richard Peyton III se întoarseră din exil. Cu oarecare nesiguranţă, se ridică în

picioare şi se îndreptă către ieşire, aflându-se din nou în acel coridor lung, cu sute de uşi identice. Dar semnele acelea încrustate căpătaseră acum o nouă semnificaţie.

Abia dacă îşi dădea seama încotro se îndrepta, preocupat numai de problemele pe care va fi silit să le înfrunte. Pe măsură ce înainta, gândurile i se limpeziră şi, încetul cu încetul, începu să înţeleagă. Deocamdată era doar o simplă teorie, dar curând avea să o verifice.

Mintea umană este un lucru delicat şi ascuns, care nu are niciun contact direct cu lumea înconjurătoare, acumulându-şi toate cunoştinţele şi experienţa prin intermediul simţurilor. Acum era posibil să înregistrezi şi să păstrezi gânduri şi emoţii aşa cum înainte oamenii înregistraseră sunetul pe kilometri întregi de bandă şi cabluri.

Dacă acele gânduri ar fi fost proiectate într-o altă minte când trupul respectiv era inconştient şi cu toate simţurile amorţite, atunci creierul ar fi putut crede că totul este real. Şi în niciun caz nu şi-ar fi dat seama de fals, aşa cum nu se poate distinge o simfonie perfect înregistrată de cea originală.

Toate acestea erau cunoscute de secole, dar constructorii oraşului le folosiseră aşa cum nimeni altcineva n-o mai făcuse încă. Undeva în oraş, existau maşini care puteau analiza fiecare gând şi dorinţă a celor ce intrau acolo. În altă parte, constructorii oraşului stocau, probabil, orice senzaţie sau experienţă pe care mintea omenească o cunoscuse vreodată. Iar din acest material brut, se putea construi, după dorinţă, orice realitate posibilă.

Acum înţelegea Peyton cu adevărat măsura geniului care pusese bazele acestui oraş. Maşinile îi analizaseră gândurile cele mai ascunse şi îi construiseră o lume bazată pe dorinţele sale subconştiente. Apoi, când venise momentul, puseseră stăpânire pe mintea lui şi proiectaseră în ea tot ce trăise el mai înainte.

Nu era deci de mirare că tot ce-şi dorise Peyton vreodată devenise atunci noua lui realitate, acel paradis deja lăsat uitării. Şi nici faptul că, de-a lungul vremurilor, mulţi crezuseră că doar în Comarre îşi pot afla pacea!

CAPITOLUL CINCI
INGINERUL

Când îşi reveni, auzi un zgomot de roţi care îl făcu să se întoarcă şi să privească peste umăr. Micul robot care îi fusese ghid venea înapoi. Fără îndoială că maşinăria complexă care îl conducea se întreba acum ce se întâmplase cu noul pacient. O idee începu să încolţească în mintea lui Peyton.

A-Cinci porni din nou să turuie în limbajul său standard. Era de mirare cum mai exista o maşinărie atât de simplă într-un loc în care automatizarea ajunsese la cea mai înaltă treaptă de dezvoltare. Dar apoi îşi dădu seama că poate robotul era în mod intenţionat construit astfel, fără prea multe complicaţii. De ce să folosească o maşinărie complexă, atâta vreme cât una simplă se dovedea la fel de bună, – ba poate chiar mai bună.

Peyton nu luă în seamă discursul pe care de-acum îl cunoştea. După cum ştia, toţi roboţii trebuie să se supună comenzilor umane, exceptând cazul în care alţi oameni i-ar fi dat instrucţiuni în sens contrar, Chiar şi proiectoarele oraşului – îşi aminti ei cu neplăcere – ascultaseră de neştiutele şi nerostitele comenzi ale propriului său subconştient.

— Condu-mă la proiectoarele de gânduri, îi ordonă el.

Aşa cum se aşteptase, robotul nu se mişcă, mulţumindu-se să-i răspundă simplu:

— Nu înţeleg.

Peyton răsuflă uşurat, simţindu-se din nou stăpân pe situaţie.

— Vino aici şi nu te mişca până ce nu-ţi spun eu. Selectorii şi releele robotului analizară instrucţiunile fără a găsi niciun ordin contrar celui dat de Peyton. Maşinăria îşi puse roţile în mişcare şi se deplasă încet înainte. Hotărârea era luată: acum nu mai avea cale de întoarcere. Nu se mai putea mişca până ce nu-i ordona el sau până nu primea alte comenzi. Hipnoza robotului era un truc foarte vechi, agreat în mod deosebit de ştrengarii neastâmpăraţi.

Îşi goli repede geanta cu scule pe care orice inginer o avea întotdeauna la el: şurubelniţa universală, cleştele cu arc, burghiul automat, şi, mai important decât toate, cuţitul atomic care putea trece prin cel mai gros metal în câteva secunde. Apoi cu o îndemânare ce vădea practica îndelungată, începu să meşterească la maşinăria ce nu bănuia nimic.

Din fericire, robotul fusese construit pentru servicii simple, şi putea fi desfăcut fără prea multă dificultate. Echipamentul de direcţionare îi era perfect cunoscut, şi nu-i luă prea mult până să găsească mecanismul locomotor. Acum, orice s-ar fi întâmplat, maşina nu mai avea scăpare. Era ţintuită locului.

Apoi o orbi şi, unul câte unul, îi descoperi toate simţurile electrice, anulându-le. La scurtă vreme, din mica maşinărie nu mai rămăsese decât un tub plin cu resturi complicate. Simţindu-se ca un băieţel care tocmai a comis un atac furibund asupra ceasului lipsit de apărare al bunicului, Peyton se aşeză şi aşteptă ceea ce ştia că urma să se întâmple.

Era oarecare lipsă de consideraţie din partea lui să saboteze astfel robotul aflat atât de departe de maşina principală. Robotului-transportor îi trebuiră aproape cincisprezece minute pentru a parcurge drumul din adâncuri până sus. Auzind în depărtare uruit de roţi, Peyton înţelese că previziunile sale fuseseră corecte. Distracţia era pe sfârşite.

Transportorul, o maşină simplă de cărat, era echipat cu nişte braţe ce puteau apuca şi susţine un robot deteriorat. Părea orb, deşi fără îndoială că simţurile sale speciale erau mai mult decât suficiente pentru a-l face eficace.

Peyton aşteptă până ce îl colectă pe nefericitul A-Cinci, apoi dintr-un salt se căţără pe transportor ţinându-se departe de membrele mecanice: nu avea deloc chef să fie confundat cu un alt robot nefuncţional. Din fericire maşinăria cea mare nici măcar nu-l observă.

Coborând nivel cu nivel, trecu de cartierele de locuit ale clădirii, chiar şi de camera în care se aflase pentru prima dată, şi ajunse mai jos, în zone pe care nu le văzuse niciodată. În timp ce avansa spre măruntaiele clădirii, înfăţişarea oraşului se schimba continuu. Nu mai exista nici urmă din luxul şi din opulenţa de la etajele superioare: în locul lor, aici era un pământ al nimănui, galerii mohorâte străjuite de cabluri şi conducte gigantice. Curând şi acestea se sfârşiră. Transportorul trecu printr-o serie de uşi mari, glisante, şi ajunse în sfârşit la ţintă.

Şirurile de panouri cu relee şi mecanisme selectoare păreau nesfârşite, dar cu toate că Peyton era tentat să-şi părăsească involuntarul mijloc de transport, aşteptă cu răbdare până ce ajunse la panourile principale de control. Apoi sări jos de pe robotul transportor şi îl privi cum dispare către cine ştie ce zonă

îndepărtată a oraşului.

Se întrebă cât timp avea să-i ia super-automatului pentru a-l repara pe A-Cinci. Sabotajul fusese foarte dur şi Peyton credea mai degrabă că robotul urma să ia calea lăzii cu deşeuri. Apoi, nerăbdător ca un înfometat aflat la un banchet, începu să examineze minunăţiile oraşului.

În următoarele cinci ore se opri doar o dată, pentru a trimite semnalul de rutină către prietenii lui. Ar fi vrut să le vorbească despre succesul repurtat, dar riscul era prea mare. După ce parcurse nenumărate circuite, descoperi funcţiile unităţilor principale, iar acum începea să investigheze o parte din echipamentul secundar. Totul era exact aşa cum se aşteptase. Analizorii şi proiectoarele de gânduri se aflau chiar la etajul de deasupra şi erau controlate de instalaţia centrală. Însă nu-şi putea imagina cum lucrau: probabil că ar fi durat luni de zile până să le pătrundă toate secretele. Dar le identificase şi la nevoie va şti cum să le deconecteze.

Puţin mai târziu, descoperi monitorul de gânduri. Era un aparat de dimensiuni reduse, asemănător cu pupitrul de comandă al vechilor centrale telefonice manuale, dar mult mai complex. Scaunul operatorului avea o structură curioasă, fiind izolat de pământ şi acoperit cu o reţea de fire şi bare de cristal. Era pentru prima dată când întâlnea aici o maşină destinată în mod evident uzului uman. Probabil că cei dintâi ingineri o construiseră în primele zile ale oraşului, cu scopul de a putea instala apoi restul echipamentelor.

Peyton nu s-ar fi aventurat să folosească monitorul de gânduri dacă pe panoul de control n-ar fi fost înscrise instrucţiuni detaliate. După ce le citi cu atenţie, conectă unul dintre circuite şi mări încet tensiunea ţinând sub control intensitatea şi păstrând-o cu mult sub linia roşie de pericol.

Chiar şi aşa însă, senzaţia resimţită era de-a dreptul zguduitoare. Îşi menţinea încă propria personalitate, dar peste gândurile lui se suprapuneau idei şi imagini cu totul necunoscute: privea către o altă lume, de la fereastra unei minţi ce nu-i aparţinea.

Era ca şi cum corpul său s-ar fi aflat în două locuri deodată, deşi senzaţiile celei de-a doua personalităţi păreau mult mai puţin vii decât acelea ale adevăratului Richard Peyton III. Acum înţelegea ce semnifica linia de pericol. Când se pierdea controlul

şi intensitatea gândurilor devenea prea mare, rezultatul era cu siguranţă nebunia.

Deconectă dispozitivul. Acum înţelegea la ce se referise de fapt robotul spunând că ceilalţi locuitori ai oraşului dormeau. Mai erau şi alţi oameni în Comarre care zăceau în transă, cu proiectoarele de gânduri deasupra lor.

Îşi aminti din nou de acel coridor lung cu sutele de uşi metalice. Când coborâse aici trecuse prin multe asemenea galerii: nu încăpea îndoială că cea mai mare parte a oraşului era pur şi simplu un fagure imens cu mii de încăperi în care mii de oameni îşi trăiau propriul vis.

Verifică unul câte unul toate circuitele de pe panoul de comandă. Multe fuseseră deja scoase din uz, dar vreo cincizeci erau încă în funcţiune. Şi fiecare purta cu sine toate gândurile, dorinţele şi emoţiile unui spirit uman.

Acum, când era pe deplin conştient, înţelegea bine cum fusese păcălit, dar asta nu-i aducea prea multă consolare, înţelegea lipsurile acestor lumi sintetice, şi observa cum toate facultăţile critice ale minţii omeneşti erau amorţite în timp ce fluxul nesfârşit al emoţiilor simple, dar vii se revărsa asupra ei.

Da, totul părea foarte simplu acum. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că această lume artificială era extrem de reală pentru cel ce stătea sub vraja ei, încât durerea despărţirii încă îi mai chinuia propriul spirit.

Timp de aproape o oră, Peyton exploră lumile a cincizeci de minţi adormite. Era o călătorie fascinantă, dar care, totodată, îl umplu de repulsie. În această oră învăţă despre creierul uman şi despre căile lui ascunse mai mult decât îşi închipuise vreodată că ar putea exista. Când termină, rămase nemişcat o lungă perioadă de timp alături de tabloul de comandă analizându-şi noile cunoştinţe. Devenise brusc mai înţelept cu câţiva ani, iar tinereţea părea să fi rămas undeva departe, în urmă.

Pentru prima oară înţelegea în mod explicit faptul că dorinţele urâte şi perverse care îi tulburaseră câteodată propria minte erau comune tuturor fiinţelor umane. Dar constructorilor oraşului nu le păsase de bine şi de rău, iar maşinile îi slujiseră întotdeauna cu credinţă.

Era mulţumit să vadă că teoriile i se adevereau, dar înţelegea că îi va fi destul de greu să scape de acolo. Dacă s-ar întâmpla să adoarmă din nou în interiorul acestor ziduri, probabil că nu s-

ar mai trezi niciodată. Fusese salvat o dată, dar şansa nu avea să-i mai surâdă şi a doua oară.

Proiectoarele de gânduri trebuiau scoase din funcţiune şi încă în aşa fel încât roboţii să nu le mai poată repara niciodată. Proiectaţi cu scopul de a remedia avarii minore, manuale, aceştia s-ar fi văzut complet neputincioşi în faţa unor distrugeri de genul celor pe care le avea Peyton în vedere. Când va sfârşi ceea ce-şi propusese, Comarre nu va mai fi o ameninţare pentru nimeni. N-avea să-i mai sechestreze mintea niciodată, şi nici pe a acelora care s-ar fi întâmplat să treacă vreodată pe aici.

În primul rând trebuia să-i localizeze pe cei care dormeau şi să-i trezească din nou la viaţă. Asta probabil că avea să dureze ceva timp, dar, din fericire, maşina era echipată cu aparate standard de căutare monitorizată. Cu ajutorul lor putea vedea şi auzi tot ce se petrecea în oraş prin simpla focalizare a fascicolului cursor pe porţiunea dorită. Putea să-şi proiecteze chiar propria voce, dacă voia, dar nu şi imaginea. Aparatele capabile să realizeze acest lucru fuseseră realizate abia după construcţia oraşului Comarre.

Nu izbuti chiar de prima dată să manevreze corect comenzile şi, la început, fascicolul de lumină alergă bezmetic de colo-colo prin oraş. Se pomeni privind cu surprindere imagini din locuri necunoscute, ciudate, iar la un moment dat văzu, pentru o fracţiune de secundă, chiar pădurea, deşi imaginea obţinută era cu susul în jos.

Se întrebă dacă Leo mai era încă prin preajmă şi localiză intrarea, nu fără un oarecare efort.

Da, iată locul prin care pătrunsese în oraş cu o zi înainte. Şi, la câţiva metri depărtare, îl văzu pe Leo care privea ţintă către oraş, având întipărită în ochi o expresie de reală îngrijorare. Pe băiat faptul îl impresionă adânc. Se întrebă dacă l-ar fi putut aduce în Comarre. N-ar fi fost rău să-l aibă alături, pentru că, după experienţele de peste noapte, începea deja să simtă nevoia unui sprijin moral.

Cercetă metodic oraşul şi izbuti să descopere mai multe intrări ascunse, aflate la nivelul solului. Se tot întreba cum va reuşi să plece. Chiar dacă ar putea acţiona transmiţătorul de materie în sens contrar, totuşi nu-i prea surâdea o astfel de perspectivă. Ar fi preferat mai degrabă să folosească un mijloc de transport de modă veche.

Însă toate ieşirile erau încuiate şi pentru moment rămase nedumerit. Apoi încercă să vadă dacă nu era vreun robot prin preajmă. După un timp, îl găsi pe unul dintre fraţii mai mici ai lui A-cinci care se plimba de-a lungul unui coridor, îndreptându-se către o ţintă misterioasă. Din fericire îi ascultă comenzile fără să crâcnească, deschise uşa de intrare şi ieşi. Peyton îndreptă iar fascicolul de lumină spre zid şi-l focaliză la câţiva metri de Leo, apoi strigă uşor:

— Leo!

Leul privi în sus speriat.

— Hei, Leo, sunt eu, Peyton!

Uimit din cale afară, leul începu să se învârtească încet de jur-împrejur, apoi renunţă şi rămase pe loc neştiind ce să facă.

Peyton îl convinse cu greu să se urnească din loc şi să intre. Leul îi recunoscu vocea şi părea că ar vrea să vină, dar nu era decât un biet animal dezorientat şi speriat.

Ezită un moment în dreptul intrării: nu-i plăcea deloc oraşul, şi nici robotul care îl aştepta alături tăcut, în dreptul intrării.

Cu răbdare, fără a se grăbi, Peyton îi ceru leului să vină pe urmele robotului explicându-i de mai multe ori, în diferite feluri, pentru a fi sigur ca înţelegea corect. Apoi, adresându-i-se direct maşinăriei, îi ordonă să-l conducă pe Leo spre cabina de comandă. După aceea, cu un cuvânt de încurajare, îi lăsă singuri pe cei doi care formau împreună o pereche destul de stranie.

Îl supăra faptul că nu putea vedea în niciuna dintre camerele acelea închise, deasupra cărora era aşezat semnul macului. Erau izolate de razele fascicolului sau probabil dispozitivele de focalizare fuseseră asamblate în aşa fel încât monitorul nu putea fi folosit pentru a privi în acele sectoare.

Dar nu descurajă. Cei care dormeau aveau să fie treziţi într-un mod mai brutal, aşa cum de fapt se întâmplase şi cu el. Acum, după ce le cercetase universul interior, nu mai avea niciun fel de simpatie pentru ei: nu-l încerca decât un oarecare simţ al datoriei care îi spunea că trebuie să-i trezească. Altfel, nu meritau niciun pic de consideraţie.

Deodată, îi veni în minte un gând îngrozitor. Cu ce oare îi alimentaseră proiectoarele mintea ca răspuns la propriile sale dorinţe în acea idilă dată uitării, din care însă îi fusese atât de greu să se întoarcă? Erau oare gândurile lui ascunse la fel de demne de dispreţ ca şi ale celorlalţi care visau?

Era o problemă destul de delicată, aşa că o alungă pentru moment, şi se aşeză din nou la panoul central de comandă. Prima dată trebuia să deconecteze circuitele, iar apoi să distragă proiectoarele în aşa fel încât să nu mai poată fi folosite vreodată. Vraja pe care Comarre o inoculase în atâtea minţi avea să fie în sfârşit ruptă pentru totdeauna.

Peyton întinse mâna să acţioneze întrerupătoarele circuitului multiplu, dar nu mai apucă s-o facă. Încet, dar ferm, patru braţe metalice îl prinseră pe la spate. Se zbătu încercând să scape, dar degeaba, căci se pomeni ridicat în aer şi transportat în mijlocul încăperii. Acolo, braţele metalice îl aşezară din nou pe podea şi apoi se retraseră.

Mai degrabă enervat decât alarmat, Peyton se întoarse să dea faţă cu duşmanul. Privit cu atenţie de la câţiva metri depărtare, părea să fie cel mai complex robot pe care îl văzuse vreodată. Corpul său măsura peste doi metri înălţime şi stătea pe douăsprezece anvelope mari şi rotunde.

Din diferite părţi ale saşiului metalic ieşeau tot felul de tentacule, braţe, cabluri şi alte mecanisme greu de descris ce se proiectau în toate direcţiile. La distanţă unul de celălalt, două grupuri de membre erau ocupate cu demontarea şi repararea unei maşinării pe care, cu un sentiment de vinovăţie, Peyton o recunoscu imediat. Îşi cântări adversarul în tăcere. Era cu siguranţă un robot de cea mai înaltă performanţă. Dar folosise împotriva lui violenţa fizică, şi niciunui robot nu-i era permis una ca asta: cel mult putea refuza să-i asculte ordinele. Un robot nu se comporta astfel decât dacă se afla sub controlul direct al unei alte minţi omeneşti. Asta însemna că undeva, în oraş, mai există încă o minte trează, o minte conştientă şi ostilă.

— Cine eşti tu? întrebă el în cele din urmă adresându-se nu robotului, ci celui care îl dirija.

Aproape în aceeaşi clipă maşinăria îi răspunse pe un ton sigur, mecanic ce părea a fi mai mult decât redarea automată a vocii unei fiinţe omeneşti:

— Eu sunt Inginerul.

— Atunci ieşi ia iveală şi lasă-mă să te zăresc.

— Dar te uiţi la mine.

Tonul inuman al vocii, precum şi cuvintele rostite îi alungară enervarea într-o clipă, lăsând în locul ei un sentiment de incredibilă uimire. Maşina nu era sub comanda vreunei fiinţe

omeneşti. Era la fel de automatizată ca şi ceilalţi roboţi ai oraşului, dar, spre deosebire de ei şi de toţi ceilalţi roboţi din lume, acesta avea voinţă şi conştiinţă proprie.

CAPITOLUL ŞASE
COŞMARUL

În timp ce privea cu ochii larg deschişi la maşina din faţa sa, Peyton simţi cum i se ridică părul în cap – dar nu de teamă, ci din cauza emoţiei prea mari care îl cuprinsese. Eforturile lui erau în sfârşit răsplătite căci aici, în faţa ochilor săi, se afla împlinit un vis al omenirii, vechi de-aproape o mie de ani.

Cu mult timp în urmă, maşinile căpătaseră o inteligenţă limitată. Acum ajunseseră în sfârşit să aibă şi conştiinţă.

Acesta era secretul pe care Thordarsen voise să-l dăruiască lumii, secret pe care Consiliul căutase să-l ascundă de teama consecinţelor nebănuite ce ar fi putut apărea. Vocea lipsită de viaţă vorbi din nou:

— Mă bucur că îţi dai seama de adevăr. Asta simplifică mult lucrurile.

— Poţi să-mi citeşti gândurile? întrebă Peyton.

— Bineînţeles. Asta fac chiar din momentul în care ai intrat aici.

— Mi-am dat seama, spuse Peyton zâmbind sarcastic. Şi ce-ai de gând să faci acum cu mine?

— Trebuie să te împiedic să distrugi Comarre.

Iată un lucru destul de rezonabil, gândi Peyton.

— Şi dacă aş pleca acum? Ţi-ar conveni?

— Da. Aşa ar fi bine.

Băiatul nu se putu abţine să nu râdă. Inginerul era totuşi un robot, în ciuda caracterului său aproape omenesc. Nu era capabil de şiretenie, iar acest lucru îi oferea lui un avantaj. Trebuia să-l păcălească într-un fel pentru a-l face să-şi dea la iveală secretele. Dar robotul îi citi din nou gândurile.

— Nu te voi lăsa să faci asta. Ai aflat deja prea multe. Trebuie să pleci imediat. Dacă e necesar, voi folosi forţa.

Trebuia să câştige timp: la urma-urmei, putea măcar încerca să descopere limitele inteligenţei atât de uimitoare a acestei maşinării.

— Înainte de a pleca, spune-mi şi mie: de ce te numeşti Inginerul?

Robotul răspunse destul de repede:

— Dacă apar erori serioase care nu pot fi reparate de roboţi, mă ocup eu de ele. La nevoie, pot reconstrui întregul oraş, dar,

în mod normal, când totul funcţionează cum trebuie, eu nu intervin. Stau deoparte.

Cât de străină era pentru o minte umană ideea de „repaus”. Abia îşi stăpâni un zâmbet de amuzament remarcând distincţia pe care Inginerul o făcea între el însuşi şi „roboţi”. Următoarea întrebare se impunea de la sine:

— Şi dacă ţi se întâmplă ţie ceva?

— Suntem doi. Celălalt e în repaus acum. Fiecare îl poate repara pe celălalt. A fost nevoie de asta o dată, acum trei sute de ani.

Era un sistem fără nicio fisură. Comarre era ferit de accidente pentru milioane de ani de aici încolo. Cei care construiseră oraşul fabricaseră şi aceşti veşnici gardieni pentru a-i veghea în timp ce ei porneau în căutarea propriilor lor vise. Şi nu era de mirare că acum, la multă vreme după ce făuritorii săi muriseră, Comarre continua să-şi îndeplinească strania menire.

Ce tragedie însă că tot acest geniu se risipise în zadar!

Secretele pe care le deţinea Inginerul ar fi putut revoluţiona tehnologia cibernetică, ar fi putut da naştere unei noi lumi. Acum, după ce fuseseră construite primele maşini conştiente, mai exista oare vreo limită?

— Nu, replică Inginerul pe neaşteptate. Thordarsen mi-a spus că va veni ziua în care roboţii vor fi mai inteligenţi decât oamenii.

Era ciudat să auzi cum o maşină pronunţa numele propriului ei constructor. Deci acesta fusese visul lui Thordarsen! Încă nu putea înţelege imensele implicaţii ale acestui fapt şi mai cu seamă nu era pregătit să le accepte în întregime. La urma-urmei, între robot şi mintea umană se întindea o prăpastie enormă.

— Nu mai mare decât cea dintre om şi animalele din care se trage. Tu, Omule, nu eşti decât un robot foarte complex. Eu sunt unul mai simplu, dar mai eficient. Asta e tot.

Peyton reflectă câteva clipe asupra problemei. Dacă Omul nu era într-adevăr decât un robot complex – o maşină compusă din celule vii în locul reţelelor electrice şi tranzistorilor – atunci într-o bună zi vor putea fi construiţi şi roboţi mult mai complecşi. Iar când va veni ziua aceea, supremaţia Omului va lua sfârşit. S-ar putea ca maşinile să continue să-i slujească, dar ele vor fi mult mai inteligente decât stăpânii lor.

În încăperea imensă, mărginită de şiruri lungi de analizatoare şi relee complicate, se aşternu o tăcere deplină. Inginerul îl privea fix, în timp ce braţele şi tentaculele lui erau încă ocupate cu munca de reparaţie.

Peyton simţea cum îl cuprinde disperarea, dar, ca de obicei, faptul că i se puneau beţe în roate îl făcea mai hotărât decât oricând. Trebuia să-şi dea seama cu orice chip cum era construit Inginerul. Altfel, avea să-şi irosească întreaga viaţă încercând să egaleze geniul lui Thordarsen.

Dar n-avea nicio şansă. Robotul era mereu cu un pas înaintea lui:

— Nu poţi să faci planuri împotriva mea. Dacă încerci să fugi pe uşa aceea, îţi arunc în picioare unitatea asta de putere. La o asemenea distanţă, eroarea probabilă e mai mică de o jumătate de centimetru.

Nu te puteai ascunde din faţa analizatoarelor de gânduri. Ideea abia încolţise în mintea lui Peyton, dar robotul o şi ghicise. O apariţie bruscă îi surprinse în egală măsură pe amândoi. Prin aer scăpără deodată un fulger brun-auriu şi asupra robotului se năpusti, cu o viteză de şaizeci şi cinci de kilometri la oră, o jumătate de tonă de oase şi tendoane, izbindu-l drept în centrul de greutate.

Pentru o clipă, braţele, tentaculele, cablurile se zbătură de-a valma, frenetic, apoi cu un zgomot înfiorător, Inginerul se prăbuşi la podea. Lingându-şi labele gânditor, Leo se ghemui deasupra maşinăriei stricate.

Nu prea înţelegea el ce voia animalul ăsta lucios care îl ameninţa pe stăpânul lui. Avea o piele foarte tare: nu mai văzuse una ca asta decât o dată, cu mulţi ani în urmă, când se certase în mod necugetat cu un rinocer.

— Bravo, băiete! strigă Peyton bucuros. Ţine-l acolo! Inginerul îşi rupsese membrele mai importante, iar tentaculele erau prea slabe pentru a mai putea face vreun rău cuiva. Apreciind încă o dată importanţa incalculabilă a trusei cu scule, Peyton se puse pe treabă. Când termină, Inginerul nu mai era capabil de nicio mişcare, deşi nu-i atinsese niciunul dintre circuitele neuronice. La urma-urmei, ar fi semănat prea mult cu o crimă.

— Acum poţi să te ridici, Leo.

Ascultător, leul se trase într-o parte nu foarte încântat.

— Îmi pare rău că a trebuit să fac una ca asta, rosti Peyton cu

ipocrizie, dar cred că mă înţelegi. Poţi să mai vorbeşti?

— Da, răspunse Inginerul. Ce-ai de gând să faci acum?

Băiatul zâmbi. În urmă cu cinci minute, el fusese cel care pusese această întrebare. Cât va dura oare până ce geamănul Inginerului îşi va face apariţia? Deşi în caz de forţă majoră Leo ar fi putut face faţă situaţiei, totuşi, prevenit deja, celălalt robot era în stare să le creeze mari neplăceri. Putea – de exemplu – să stingă luminile.

Tuburile incandescente pâlpâiau şi într-o clipă bezna adâncă se aşternu în încăpere. Luat prin surprindere, Leo scoase un urlet jalnic şi înspăimântat. Cu un aer plictisit, Peyton îşi aprinse lanterna de buzunar.

— Asta nu mă deranjează cu nimic, spuse el. Nu-i nicio diferenţă, poţi să le laşi aprinse.

Inginerul nu spuse nimic, dar tuburile incandescente licăriră din nou aruncând în jur aceeaşi strălucire argintie.

Cum naiba să te lupţi cu un duşman care îţi poate citi gândurile dejucându-ţi orice plan de apărare? – se enervă Peyton. Trebuia să evite din răsputeri orice idee susceptibilă de a-i produce neplăceri, ca de exemplu… Dar se opri la timp. Îşi blocă pentru moment gândurile încercând să integreze în minte funcţia omega a lui Armstrong, reuşind astfel să se controleze.

— Uite, începu el. Vreau să fac un târg cu tine.

— Ce-i asta? Nu ştiu ce înseamnă cuvântul.

— Nu contează, replică băiatul precipitat. Propunerea mea e următoarea: lasă-mă să-i trezesc pe oamenii sechestraţi aici, dă-mi circuitele fundamentale, şi plec fără să mă ating de nimic. Nu încalci astfel niciunul dintre ordinele pe care ţi le-au dat constructorii tăi şi nu faci niciun rău.

Un om ar fi stat la discuţii, dar nu şi un robot. Creierului său nu-i lua poate nici o miime de secundă pentru a cântări situaţia, oricare ar fi fost ea.

— Foarte bine, văd din felul cum gândeşti că intenţionezi să respecţi înţelegerea. Dar ce înseamnă cuvântul?

Peyton roşi.

— N-are importanţă. E doar o vorbă de-a oamenilor, spuse el repede. Bănuiesc că… ăă… imediat va fi aici şi colegul tău, nu-i aşa?

— Aşteaptă afară de câteva minute, răspunse robotul. Vrei să-ţi ţii câinele sub control?

Peyton izbucni în râs. La urma-urmei, nu te puteai aştepta ca un robot să cunoască şi zoologie.

— Leul, atunci, se corectă Inginerul citindu-i gândurile.

Peyton îi adresă câteva cuvinte lui Leo şi, pentru a fi mai sigur, îşi vârî degetele în coama sa şi îl ţinu lângă el. Înainte de a apuca să formuleze invitaţia, al doilea robot intră în încăpere înaintând neauzit. Leul mârâi şi încercă să se năpustească asupra noului venit, dar braţul lui Peyton îl stăpâni. Inginerul II era, în toate privinţele, o dublură perfectă a colegului său. Chiar şi atunci când veni spre el şi îi surprinse gândurile, o făcu în aceeaşi manieră deconcertantă cu care el nu se puteau obişnui.

— Înţeleg că vrei să mergi la cei care visează, îi spuse. Urmează-mă!

De ce oare roboţii ăştia nu spun niciodată „te rog”? El unul se cam săturase de atâtea comenzi.

— Urmează-mă, te rog, repetă maşina, vorbind cu cel mai neutru ton posibil.

Peyton se conformă.

Intră din nou în coridorul cu multe uşi pe care stătea înscris semnul florii de mac, sau poate că era doar un coridor asemănător cu acela. Robotul îl conduse către o uşă care nu se deosebea prin nimic de celelalte şi se opri în faţa ei. Placa groasă de metal alunecă într-o parte şi Peyton intră în camera întunecată, nu fără o strângere de inimă.

Pe canapea zăcea întins un om foarte bătrân. La prima vedere, părea mort: abia mai respira. După ce-l privi atent câteva clipe, băiatul i se adresă robotului:

— Trezeşte-l!

Undeva, în adâncurile oraşului, un proiector de gânduri încetă să mai trimită fluxul de impulsuri şi un univers care niciodată nu existase se prăbuşi prefăcut în ţăndări.

De pe canapea îl fixau doi ochi sticloşi, în care lucea nebunia. Priveau prin el şi pe lângă el, iar buzele subţiri îngăimau nişte cuvinte dezarticulate, din care băiatul abia dacă înţelese câte ceva. Iar şi iar, fără oprire, bătrânul striga nişte nume – oameni şi locuri din lumea sa de vis din care tocmai fusese smuls. Era oribil şi patetic în acelaşi timp.

— Opreşte-te! ţipă băiatul. Te-ai întors la realitate! Ochii aceia strălucitori păreau că de-abia acum îl văd.

Cu un efort imens, bătrânul se ridică.

— Cine eşti tu? întrebă cu glas tremurător.

Apoi, înainte ca Peyton să-i poată răspunde, continuă cu o voce înecată:

— Ăsta e un coşmar. Pleacă, pleacă! Lasă-mă să mă trezesc!

Învingându-şi repulsia, băiatul îşi aşeză mâna pe umărul descărnat.

— Nu te speria! Eşti treaz. Nu-ţi aduci aminte?

Bătrânul însă părea că nu-l aude.

— Da, e cu siguranţă un coşmar, nu încape nicio îndoială! Dar de ce nu mă trezesc? Nyran, Cressidor, unde sunteţi? Nu vă văd nicăieri!

Nimic nu-l mai putea aduce acum la realitate şi, în cele din urmă, îndurerat, Peyton se întoarse către robot:

— Trimite-l înapoi!

CAPITOLUL ŞAPTE
A TREIA RENAŞTERE

Delirul luă sfârşit. Trupul fragil căzu înapoi pe canapea, iar faţa sa ridată deveni din nou o mască lipsită de expresie.

— Toţi sunt la fel de nebuni ca şi ăsta? întrebă Peyton în cele din urmă.

— Dar nu e nebun.

— Cum adică? Bineînţeles că este!

— E în transă de mai mulţi ani. Gândeşte-te că ai pleca într-un ţinut îndepărtat şi că ţi-ai schimba complet modul de viaţă, uitând tot ce ai cunoscut vreodată înainte. În cele din urmă, nu ţi-ai mai aminti de viaţa ta trecută decât aşa cum îţi aminteşti acum de prima ta copilărie. Şi dacă, prin cine ştie ce miracol, ai fi purtat brusc înapoi în timp, ai reacţiona exact la fel. Şi nu uita, viaţa pe care o visează e perfect reală pentru el şi o trăieşte deja de prea mulţi ani.

Era adevărat. Dar cum de avea Inginerul o asemenea putere de pătrundere? Băiatul se întoarse către el uimit, dar, ca de obicei, nu apucă să-şi formuleze întrebarea.

— Thordarsen mi-a explicat toate astea alaltăieri, pe când încă mai construiam Comarre. La vremea aceea, unii dintre aceştia erau deja în transă de douăzeci de ani.

— Alaltăieri?

— Cu vreo cinci sute de ani în urmă – cum aţi spune voi.

Cuvintele îi aduseră în minte o imagine stranie. Îl putea vedea aievea pe acel geniu însingurat lucrând aici, printre roboţi, fără nicio fiinţă omenească alături de el. Toţi ceilalţi plecaseră de mult probabil în căutarea propriilor vise.

Thordarsen rămăsese încă până îşi desăvârşise opera, dorinţa de a crea legându-l totuşi de lume. Iar cei doi Ingineri, cea mai mare realizare a lui şi poate înfăptuirea cea mai valoroasă pe care o înregistrase lumea vreodată, erau şi ultimele sale capodopere. În faţa unei asemenea pierderi, îl cuprinse o milă copleşitoare. Iar acum, mai mult decât oricând, era convins de faptul că, dacă acel geniu trist îşi irosise viaţa muncind, atunci opera lui nu trebuia să se piardă, ci să fie redată umanităţii.

— Toţi oameni care visează sunt la fel ca acesta? îl întrebă el pe robot.

— Toţi, în afară de noii veniţi. Ei îşi mai amintesc poate de

prima lor viaţă.

— Du-mă la unul dintre ei.

Următoarea cameră în care intrară era exact ca prima, cu diferenţa că trupul întins pe canapea aparţinea unui om în vârstă de cel puţin patruzeci de ani.

— De cât timp e aici?

— A venit de-abia acum câteva săptămâni. A sosit chiar înaintea ta şi a fost primul vizitator după mulţi ani de aşteptare.

— Trezeşte-l, te rog.

Ochii bărbatului se deschiseră încet. Nu se zărea nici urmă de nebunie în ei, doar tristeţe şi nedumerire. Apoi îl invadară amintirile. Se ridică pe jumătate de pe canapea. Primele cuvinte pe care le rosti erau perfect raţionale:

— De ce m-aţi adus înapoi? Cine sunteţi voi?

— Eu tocmai am scăpat de proiectoarele de gânduri, explică Peyton. Vreau să le dau drumul tuturor celor ce mai pot fi încă salvaţi.

— Salvaţi? De ce? Mi-au trebuit patruzeci de ani ca să evadez din lume, iar acum tu vrei să mă târăşti înapoi în ea! Pleacă şi lasă-mă în pace!

Dar Peyton n-avea de gând să cedeze cu una, cu două.

— Crezi oare că această lume iluzorie ar putea înlocui realitatea? Nu ai nici măcar cea mai slabă dorinţă de-a scăpa de aici?

Celălalt râse din nou, deloc amuzat, însă.

— Pentru mine, Comarre este realitatea. Lumea nu-mi va da nimic, niciodată. Aşa că de ce aş vrea să mă întorc? Aici mi-am găsit liniştea, şi asta-i tot ce-mi doresc.

Peyton se întoarse brusc pe călcâie şi ieşi. În spatele lui, omul se trânti înapoi pe canapea cu un suspin de uşurare. Ştia când fusese înfrânt. Şi mai ştia acum şi de ce voise el să-i trezească pe ceilalţi.

Nu fusese la mijloc niciun fel de simţ al datoriei: se gândise doar la propriul său interes. Dorise să se convingă pe sine însuşi că lucrurile erau cu adevărat putrede în Comarre. Dar acum ştia că nu-i adevărat. Întotdeauna, chiar şi în regatul Utopiei, aveau să existe oameni cărora lumea nu le putea oferi nimic altceva decât tristeţe şi deziluzie.

Cu trecerea timpului, aceştia vor fi din ce în ce mai puţini, dar cu mii de ani în urmă, în vremurile întunecate ale istoriei, cei

mai mulţi oameni fuseseră, într-un fel sau altul, nişte inadaptaţi. Oricât de minunat se anunţa viitorul, aveau să mai existe încă tragedii. Şi atunci, de ce să fie condamnat Comarre pentru că oferea oamenilor singura speranţă de linişte şi fericire?

N-avea de gând să mai încerce şi cu alţii. Îi fuseseră zdruncinate propriile convingeri şi încrederea în sine, iar cei care visau în Comarre n-aveau să-i poarte deloc recunoştinţă dacă i-ar fi adus la realitate.

Se întoarse din nou către Inginer. Dorinţa de a pleca, de a părăsi oraşul devenise copleşitoare, dar lucrul cel mai important nu fusese încă împlinit. Robotul îi ghici din nou gândurile.

— Da, îţi pot da ce doreşti, spuse el. Urmează-mă, te rog.

Dar nu-l conduse – aşa cum se aşteptase Peyton – înapoi către nivelul destinat maşinilor, prin labirintul năucitor al echipamentelor de comandă. Urcând etaj după etaj, ajunseră în cele din urmă mai sus decât fusese Peyton vreodată, într-o mică încăpere circulară, aflată probabil în cel mai înalt punct al oraşului. Nu existau ferestre, ci doar o serie de discuri ciudate, agăţate în perete şi care puteau deveni transparente prin anumite metode secrete.

Era o cameră de studiu, şi Peyton rămase pironit locului privind în jur cu respect şi admiraţie când îşi dădu seama cui îi aparţinuse ea cu veacuri în urmă. De-a lungul pereţilor, se înşirau rafturi pline de cărţi vechi, pe care nimeni nu le mai atinsese de cinci sute de ani. Însă totul în încăpere îţi lăsa impresia că Thordarsen abia ieşise. Pe o planşetă prinsă în perete, un circuit pe jumătate finisat aştepta parcă ultimele retuşuri.

— Pare că cineva l-ar fi întrerupt, spuse Peyton mai mult pentru sine.

— Aşa a şi fost, răspunse robotul.

— Cum adică? Nu s-a alăturat şi el celor ce visau, după ce te-a construit pe tine şi pe fratele tău?

Era dificil de crezut că în replica Inginerului nu exista nici urmă de emoţie, dar cuvintele sunau la fel de rece precum toate celelalte afirmaţii de până acum:

— Când ne-a terminat pe noi, Thordarsen nu s-a declarat mulţumit. El nu era precum ceilalţi. Ne-a spus de multe ori că îşi găsise fericirea construind Comarre. Mereu zicea că vrea să se alăture celor ce visau, dar de fiecare dată mai apărea ceva de

făcut. Aşa că a continuat până în ziua în care l-am găsit prăbuşit pe masa aceasta, aici, în camera de lucru. Cuvântul pe care îl citesc în mintea ta e „moarte”, dar în conştiinţa mea el nu există.

Peyton tăcea. I se păru că sfârşitul marelui om de ştiinţă nu fusese lipsit de nobleţe. Amărăciunea care îi întunecase întreaga viaţă se risipise în cele din urmă: cunoscuse bucuria creaţiei. Dintre toţi savanţii ce veniseră în Comarre, el fusese cel mai mare. Iar opera lui avea să dureze.

Robotul se deplasă încet către un pupitru de oţel şi scotoci cu unul dintre tentacule într-un sertar. Scoase de acolo un volum gros, strâns între două coperţi metalice. Fără un cuvânt, îi înmână cartea lui Peyton, care o deschise cu mâini tremurătoare. Conţinea mai multe mii de pagini dintr-un material subţire şi foarte rezistent.

Pe prima pagină stătea scris cu litere mari, energic trasate:

ROLF THORDARSEN
ÎNSEMNĂRI DE MICROELECTRONICĂ
ÎNCEPUT ASTĂZI: ZIUA 2, LUNA 12, ANUL 2598

Dedesubt se vedea un scris aşternut în grabă, ca şi cum ar fi fost făcut în momente de mare surescitare. Citi, şi toate umbrele se risipiră dintr-odată, la fel de brusc ca un răsărit de soare la Ecuator.

> „Către cititorul acestor rânduri:
>
> Eu Rolf Thordarsen, negăsind înţelegere în propria mea epocă trimit acest mesaj în viitor. Dacă mai există încă oraşul Comarre, tu, cititorule vei fi văzut deja opera mâinilor mele şi vei fi scăpat de capcanele pe care le-am întins minţilor slabe. Deci eşti pregătit să primeşti această cunoaştere şi s-o împărtăşeşti lumii întregi. Dăruieşte-o oamenilor de ştiinţă şi roagă-i s-o întrebuinţeze cu înţelepciune.
>
> Eu am înlăturat bariera dintre Om şi Maşină, iar viitorul le aparţine deopotrivă.”

Peyton citi mesajul de mai multe ori şi cuvintele îndepărtatului său strămoş îi treziră o emoţie adâncă. Era un

plan strălucit. Numai în felul acesta, probabil singurul, Thordarsen ar fi putut transmite mesajul său generaţiilor viitoare, având totodată siguranţa că el nu va ajunge decât la cei pregătiţi să-l primească. Peyton se întreba dacă acest plan existase înainte ca Thordarsen să se alăture Decadenţilor sau dacă el fusese conceput mult mai târziu. Dar asta n-avea s-o afle niciodată.

Privi din nou spre Inginer, gândindu-se cum va fi lumea, atunci când toţi roboţii vor căpăta o conştiinţă. Putea întrezări în viitor chiar mai mult decât atât.

Roboţii n-aveau niciuna dintre limitele şi jalnicele slăbiciuni ale Omului. Ei n-ar permite niciodată ca pasiunea să le întunece logica, şi nu s-ar lăsa mânaţi de interese egoiste ori ambiţii. Ei aveau să completeze calităţile Omului. Îşi aminti cuvintele lui Thordarsen: „Acum viitorul le aparţine deopotrivă”.

Peyton se smulse din visare. Vor mai trece încă multe secole până ce toate acestea vor deveni realitate.

Se întoarse spre Inginer:

— Sunt gata de plecare. Dar într-o bună zi mă voi întoarce.

Robotul se trase încet înapoi.

— Rămâi pe loc, îi ordonă el băiatului.

Peyton îl privi uimit, apoi privirea îi zbură către tavan. Văzu din nou acea protuberanţă ciudată sub care se pomenise prima dată când intrase în oraş, cu secole în urmă parcă.

— Hei! ţipă el. Nu vreau…

Era însă prea târziu. În spatele lui se afla ecranul întunecat, mai negru decât noaptea însăşi. În faţă se vedea câmpul mărginit de pădure. Era seară şi soarele cobora în spatele copacilor.

Auzi un scâncet, undeva în urma lui: un leu foarte speriat privea pădurea cu ochi nedumeriţi. Leo nu părea mulţumit de transfer.

— Gata, bătrâne, acum s-a terminat, îl consolă Peyton. Nu-i poţi acuza pentru că au încercat să scape de noi cât mai repede cu putinţă. Hai, vino! Nu vreau să-mi petrec noaptea în pădure.

La celălalt capăt al pământului, un grup de cercetători părăseau laboratorul cu strângere de inimă, fără să cunoască încă măsura succesului lor. În Turnul Central, Richard Peyton II tocmai descoperise că fiul său nu-şi petrecuse ultimele două zile cu verii săi din America de Sud şi-i pregătea acum netrebnicului

un discurs de bun-venit.

La mii de kilometri depărtare de pământ, Consiliul Mondial chibzuia şi plănuia tactici ce aveau să se dovedească în curând zadarnice, căci se apropia a Treia Renaştere. Dar cel care provocase toate încurcăturile nu ştia nimic şi, pentru moment, nici nu-l interesa.

Peyton coborî încet treptele de marmură, depărtându-se de intrarea acea misterioasă al cărei secret nu-i fusese încă dezvăluit. Leo îl urma la mică distanţă, privind în urmă şi mârâind în răstimpuri.

Străbătură împreună cărarea metalică ce ducea spre drumul mărginit de copaci piperniciţi. Peyton era bucuros că soarele nu apusese încă. Pe timp de noapte, drumul ar fi strălucit din cauza radioactivităţii sale interne, iar copacii chirciţi s-ar fi profilat pe cer ca nişte siluete sinistre.

Când ajunse la cotitură, se opri un moment privind încă o dată în urmă şi văzu din nou peretele circular de metal, a cărui siluetă întunecată arăta atât de deprimant. Parcă nici nu mai simţea bucuria triumfului. Ştia că nu va uita niciodată ceea ce zăcea în spatele acelor ziduri imense, ademenitoare făgăduinţă de pace şi linişte neţărmurită.

Avea inima grea şi se temea că orice satisfacţie, orice realizare pe care i-ar mai putea-o dărui lumea de afară avea să-i pară lipsită de sens pe lângă beatitudinea oferită de simpla existenţă a oraşului Comarre. Pentru o clipă avu o viziune de coşmar: se văzu bătrân şi trist, întorcându-se pe acest drum în căutarea alinării. Se scutură, alungând astfel de gânduri.

Odată ce păşi în câmp deschis, îşi recăpătă încrederea. Deschise iarăşi nepreţuitul volum şi îl frunzări năucit de promisiunile pe care le conţinea. Cu mult timp în urmă, trecuseră pe aici caravane lente, încărcate cu aur şi fildeş pentru Solomon cel Înţelept. Dar toate acele comori nu valorau nimic pe lângă acest unic volum şi întreaga înţelepciune a lui Solomon nu putuse măcar să întrezărească noua civilizaţie ce avea să se nască.

Începu să cânte, lucru pe care îl făcea foarte rar şi foarte prost. Era un cântec vechi, datând dinainte de era atomică şi a călătoriilor interplanetare, mai bătrân chiar decât primele aparate de zbor. Era vorba despre un bărbier din Sevilia, dacă existase vreodată un asemenea loc. Leo îl suportă o vreme în

tăcere, după care începu şi el să cânte în felul lui. Duetul nu era prea grozav.

Când noaptea se aşternu, pădurea, cu toate secretele ei, dispăruse deja dincolo de orizont. Vegheat de stele şi de tovarăşul său de drum, Peyton adormi adânc.

De data aceasta însă nu mai visă nimic.

Herbert W. Franke
Neîncredere
(„Geweckte Vergangenheit”, 1971)

Traducere de Wilhelm Jäger

(Traiul în spaţiul cosmic îi învaţă pe cei în cauză să fie obligatoriu şi necontenit prevăzători. Acest lucru e valabil şi pentru ceilalţi.)

Contactaseră solul pe o suprafaţă netedă din interiorul craterului. Nu departe de ei era nava străină. Îşi aruncară privirile dincolo, dar ca şi ei şi ceilalţi rămaseră în interior. Acum, când pentru prima dată ar fi putut să se apropie unii de ceilalţi, ezitau. Şi amândoi doriseră atât de mult să întâlnească oameni.

Solnow se apropie din nou de emiţător. După încercările chinuitoare de mai multe săptămâni a reuşit să se înţeleagă cu ei cât de cât.

După un timp îi comunică lui Bradford:

— Am programat o întâlnire cu ei. Unul de la ei şi unul de la noi se vor întâlni la mijlocul porţiunii de iarbă.

— Cine merge? întrebă celălalt.

Solnow rămase pe gânduri o clipă.

— N-avem voie să riscăm. Îl trimitem pe Socrates.

Urmăriră din navă cum robotul dispăru prin deschizătură. Avea ordinul de a analiza precis organismul străinului.

În scurtă vreme veni un semnal. Socrates se întorcea.

— Cum arată ei? întrebă Bradford.

— Aproximativ un metru şi jumătate înălţime, două mâini şi două picioare. Oasele sunt constituite dintr-un aliaj de wolfram şi aluminiu; înmagazinare de energie pe bază electrochimică, gândire pozitronică…

Îşi continuă descrierea încă un timp, după care Bradford îl întrerupse dezamăgit:

— Iarăşi nu sunt oameni! Sistemul lor n-are nici cea mai mică asemănare cu al nostru. Ei seamănă mai mult cu Socrates al nostru!

— Tocmai asta-i, murmură Solnow, şi mă întreb… Se opri.

— Ce vrei să spui? întrebă Bradford.

— Dacă ne sunt asemănători, trebuie să se şi comporte

asemănător! Te-ai gândit la asta?

Bradford rămase puţin pe gânduri:

— Crezi că…?

— Bineînţeles! îl asigură Solnow.

Săriră prin trapă şi alergară spre nava străină. Dincolo se deschise o uşă şi trei făpturi ieşiră afară. Erau puţin mai mari decât ei, foarte zvelţi, piele gălbuie, craniul mare, puţin cam ciudaţi. Dar erau oameni! S-au întâlnit la fâşia verde. Au început să strige unii la alţii. Nu s-au putut înţelege deloc. După un timp Bradford le întinse mâinile. Au priceput imediat. Primul pas era făcut.

De data asta roboţii aşteptau liniştiţi în nave.